

Jukka
Hankamäki
Blogikirjoituksia 2019

Poliittisesti korrektia

*Kutkuttavan kivaa kujerrusta
vastuuvalheista ja vihatotuuksista
sinulle, kyyhkyläiseni*

jsh

Hankamäki
Éditions



On sanottu, että politiikka on toiseksi vanhin ammatti.
Olen oppinut, että se muistuttaa silmiinpistävästi ensimmäistä.

Ronald Reagan

JUKKA HANKAMÄKI

***POLIITTISESTI
KORREKTIA***

KUTKUTTAVAN KIVAA KUJERRUSTA

VASTUUVALHEISTA JA

VIHATOTUUKSISTA

SINULLE, KYYHKYLÄISENI



BLOGIKIRJOITUKSIA

2019



Tekijänoikeuksin suojattu materiaali

Tämä teos on lisensoitu Creative Commons
Nimeä-EiKaupallinen-EiMuutoksia 4.0 Kansainvälinen -lisenssillä.

This publication is licensed by Creative Commons
Attribution-NonCommercial-NoDerivatives 4.0 International -license.

CC BY-NC-ND 4.0

Jukka Hankamäki

Ph.D., D.Soc.Sc.

Copyright © 2020 Jukka Hankamäki

ISBN 978-952-68942-8-7



Aluksi

Tämä kirjoituskokoelma sisältää tieteen, median ja politiikan tutkimusblogini tekstit vuodelta 2019. Yhdessä tämän kirjan kanssa ilmestyy tieteellinen teokseni *Totuus kiihottaa – Filosofinen tutkimus vasemmistopopulistisen valtamedian tieto- ja totuuskrisisistä*.

Tämä kokoelma sisältää verkkokolumnien lisäksi myös poliittisia kenttäraportteja ajalta, jolloin toimin Perussuomalaisten ehdokkaana vuoden 2019 eduskuntavaaleissa. Lähdin mukaan kansanedustajaehdokkaaksi puolueen pyynnöstä, ja katsoin, että perussuomalaisen puolueen kautta voisin toteuttaa filosofian parhaita ihanteita.

Perussuomalainen puolue ei ole sidoksissa etujärjestöihin eikä kaupan tai talouden organisaatioihin niin kuin monet muut puolueet ovat. Siksi Perussuomalaisten kautta voi artikuloida puhdasta kansanvaltaa. Puolueemme on siis demokraattinen – ei populistinen, kuten muutamat väittävät. Populismi tarkoittaisi käsityskantaa, että kaikki sellainen hyväksytään, mikä tuo kannatusta. Sen sijaan perussuomalaisessa puolueessa on hyvin vankkoja näkemyksiä, joista halutaan pitää kiinni.

Poliittisia arvoja, joita kannatamme, ovat muiden muassa kansallinen itsemääräämisoikeus ja sananvapaus. Nämä ovat nimenomaan eurooppalaisia hyveitä. Siksi perin juurin väärässä ovat olleet ne, jotka ovat syyttäneet meitä eurooppalaisten arvojen ylenkatsomisesta. Asiat ovatkin olleet aivan toisin päin, ja eurooppalaisia arvoja ovat polkeneet EU:n liittovaltiopolitiikkaa suosineet ja sananvapautta kolhineet puolueet itse.

En tullut valituksi eduskuntaan, mikä pelasti minut ajautumiselta kinnastelemaan irrationaalisten poliitikkojen kanssa. Maamme on nyt jatkuvassa hallituskriisissä Perussuomalaisiin kohdistetun torjunnan ja eristämispolitiikan vuoksi. Muut puolueet pyrkivät kokoilemaan kannatusriipeistään hallituskoalitioita, jotka sisältävät voimakkaita ideologisia risti-riitoja ja jotka eivät sen vuoksi ole kestäviä. Tämän osoittaa keväällä 2019 muodostetun hallituksen kariutuminen jo syksyllä hallituskriisiin sekä pääministerin vaihdokseen. Historiallisia virheitä olivat Keskustalta suostuminen vihervasemmistolaisen hallituksen tilkkeeksi ja Kokoomukselta kieltäytyminen yhteistoiminnasta Perussuomalaisten kanssa.

Syy tämän kirjan tekstien julkaisemiseen kokoelmana on sama kuin edellistenkin: haluan dokumentoida omaa aikaamme leimaavaa poliittista historiaa tulevaisuudelle, varustettuna järjellisillä selityksillä siitä, kuinka hullua politiikanteko ja siitä kertova valtavirtaviestintä ovat olleet.

Siihen liittyikin blogikirjoitushankkeeni toinen tehtävä, joka on tutkimuksellinen. Näkemykseni mukaan valtavirtamedia orkestroi nykyisin sekä politiikkaa että tiedettä tavalla, joka on ylittänyt poliitikkojen ja tieteenharjoittajien vaikutusvallan. Puhuttamalla molempia mielensä mukaan toimittajat säätelevät sekä politiikassa että tieteessä elintärkeäksi osoittautunutta julkisuutta ja luovat sitä kautta suosikeilleen uraa.

Tutkimuksessani olen osoittanut, millä tavalla valtavirtamedia on politisoitunut ja toimii vihervasemmistolaisen agendan hyväksi. Kutsun sitä tendenssijournalismiksi. Media ohjautuu luonnollisesti ja osittain myös tieteestä. Yliopistojen laitoksille majoittuneet vihervasemmistolaisten puolueiden etäispäätteet tarjoilevat medialle omia tarkoitushakuisia näennäis-tutkimuksiaan jatkuvalla syötteellä.

Vihervasemmistolaisten yliopistotoimijoiden keskenään sertifioimaa punavihreää poistoraastetta väitetään sitten ”totuudeksi”, vaikka kyseisen mielipideklusterin syntyä edeltää ei-vasemmistolaisten tieteenharjoittajien karkotus ja tutkimusten sabotointi läpipolitisoituneissa ja mielivaltaisissa arviointimenettelyissä. Sekä median että yhteiskuntatieteiden vihervasemmistolainen puolueellisuus on muuttunut sietämättömäksi ja epä-älyllistänyt koko kulttuurimme.

Ei riitä, että vihervasemmistolainen yliopistolaitos ja media ovat tuhonneet toisin ajattelevilta ja ei-sosialisteilta mahdollisuudet toimia akateemisessa maailmassa, vaan kyseinen EU-johteinen klusteri pyrkii kieltämään vaikutus- ja osallistumismahdollisuudet myös sosiaalisessa mediassa erilaisilla sananvapauden rajoituksilla. Poliitikassa ja oikeustieteissä on antauduttu jopa pohtimaan, millä perusteilla sananvapautta voisi rajoittaa. Tämä on väärä kysymys. Pitäisi pohtia, millä perusteella kukaan voi katsoa olevansa oikeutettu puuttumaan toisten ihmisten keskeiseen ihmisoikeuteen: mahdollisuuteen lausua ajatuksensa ja mielipiteensä ilman vähäisintäkään rangaistusten uhkaa.

Sellainen media tai poliittinen valta, joka pyrkii kieltämään kansalaisten mielipiteidenilmaisut ja totuuden sanomisen omista näkemyksistään, on väistämättä valheellinen pyrkiessään luomaan todellisuutta vastaamattoman kuvan siitä, millaisia näkemyksiä yhteiskunnassa esiintyy.

Tämä teos on jatkoa blogikirjoilleni *Sensuurin Suomi* (kirjoitukset vuosilta 2006–2008), *Kansanvallan varkaat* (2009), *Valhe kaatuu* (2010–2011), *Minuutti on mennyt* (2011–2014), *Sanaakaan en vaihtaisi pois* (2015–2016), *Vastahankaan* (2017) ja *Ankara totuus* (2018), joissa viitattu aineisto on ollut myös mediatutkimukseni pohjana. Lehteile kirjojani huolettomasti, sillä kaikki teoksissani sanottu on poliittisesti korrektia, eli oikein.

Karkauspäivänä 2020

JUKKA HANKAMÄKI

Tiistaina 1. tammikuuta 2019

ONKO SUOMALAISILLA JA EUROOPPALAISILLA ENÄÄ MITÄÄN VÄLIÄ?

Tasavallan presidentti Sauli Niinistö tuomitsi uudenvuodenpuheessaan Ranskan keltaliivien toimet ääriliikehdintänä, jolle hänen mielestään demokradiassa ”ei ole sijaa”.¹ Siis ei, vaikka monet nykyisetkin puolueet ovat syntyneet tyytymättömyydestä ja niitä on alun perin pidetty ”ääriliikkeinä”. Eikö tällainen tuomitseminen ole suvaitsemattomuutta, ja eikö paheksumisen sijaan tarvittaisi juuri sitä ymmärtämistä, jota Niinistö näyttää peräänkuuluttavan omilla eurooppalaisilla ”arvoillaan”?

Niinistö ei tuominnut ääri-islamilaisten äskettäin tekemää rituaalimurhaa, jossa kaksi pohjoismaalaista naista tapettiin leikkaamalla heiltä irti pää Marokossa,² maassa, jossa Kai Mykkänen (kok.) allekirjoitti YK:n sopimuksen ”turvallisesta, järjestäytyneestä ja säännönmukaisesta maahanmuutosta”.

Presidentti puhui kyllä korulausein keltaiset liivit päällä kulkevista ekaluokkalaisista, mutta hän ei viitannut sanallakaan siihen, että Helsingin Arabianrannan lapsenmurhasta epäilty on etniseltä alkuperältään maahanmuuttaja Zulfigar Ali Sohrab: kulttuurin ja -vapaa-ajan apulaispormestarin Nasima Razmyarin Facebook-kaveri.³

Myös Yleisradio pimitti syytetyn taustan tehokkaasti omassa valeuutisoinnissaan,⁴ jossa kerrottiin hänen rikoshistoriallaan olevan mittaa kuin elokuvan lopputeksteillä, mutta maahanmuuttopolitiikan kannalta olennainen ja yleisöä kiinnostava fakta syytteessä olevan etnisestä taustasta jätettiin mainitsematta. Myös hallitus pysyi asiasta hipi hiljaa.

Sen sijaan me perussuomalaiset poliitikot emme pysy. Sen asemasta, että Kokoomus, demarit ja muu haittamaahanmuuttoa suosiva väki sanoutuisivat irti moisesta väkivallasta, alkaa vain päivittely siitä, että kurjien tapahtumien vuoksi Perussuomalaisten kannatus nousee. Tämä tarjoaa jälleen näytön tavasta, jolla hallitsemme ilmatilaa: me puhumme kansalaisille tärkeistä asioista, ja muut puolueet puhuvat sitten meistä.

Niinistö ei myöskään maininnut mitään siitä, että Kiina antoi kansalaisilleen matkustusvaroituksen Ruotsiin,⁵ joka ei ole enää turvallinen maa siellä tapahtuvien terrori-iskujen, autojen polttamisten ja raiskausten sekä muiden pahoinpitelyiden vuoksi. Niinistö ei pystynyt kakaisemaan kurkus-

taan, että syyt tähän väkivaltaan johtuvat vain ja ainostaan lähi-itälaisten ja afrikkalaisten haittamaahanmuuttajien tuomasta turvattomuudesta.

Kun itseään ”suvaitsevaisina” pitävät vihervasemmistolaiset ja huvitteluliberaalit porvarit pitävät kyseistä suvaitsemattomuutta kannatettavana, ovat tietenkin myös kantaväestöjen rivit menneet halki. Tässä valossa Ranskan keltaliivien vastarinta Euroopan kulttuurimädätystä kohtaan on ymmärrettävää.

Perussuomalaiset on ainoa puolue, joka Suomessa pitää suomalaisten puolta ja huolehtii kansallisesta edusta. Ei siis ihme, että Eduskuntatutkimuksen keskuksen johtaja Markku Jokisipilä ennustaa vaaleihin jymyllätystä ja Perussuomalaisille jatkojytkyä.⁶

Keskiviikkona 2. tammikuuta 2019

TOTALITARISMIEN JA VALLOITETTUJEN VALTIOIDEN TUNNUSMERKKEJÄ

Samalla kun valtionpäämiesten uudenvuodenpuheet ovat alkaneet muistuttaa vihapuhealgoritmeja, joiden pohjalta tuomitaan järkipuhujia ja aletaan määritellä, mitä politiikassa saa sanoa, on hyvä nostaa esiin myös muutamia kriteerejä, joilla voidaan tunnistaa, milloin elämme valloitetussa tai totalitaristisessa maassa.

Tässä siis vuoden alkajaisiksi muutamia kriteereitä valloitetttujen valtioiden ja totalitarismien tunnistamiseksi – ihan vain sen havaitsemiseksi, minne Euroopan integraation jatkuvassa kehittämisessä, lujittamisessa, syventämisessä ja tiivistämisessä on tultu.

1. Matkustavatko oman maan ministerit usein johonkin vieraaseen valtioon kuulemaan ohjeita?
2. Poljetaanko maassa sananvapautta, koska ”kansainväliset sopimukset” vaativat ja jotta valloittajat uskoisivat median ja viranomaisten ”puuttuvan” todellisuutta koskevaan ”totuuteen”?
3. Tuomitseeko maan oikeuslaitos omia kansalaisiaan, jotka vastustavat väkivaltaa ja ideologian kautta harjoitettavaa sortoa?
4. Vievätkö viranomaiset oman maan kansalaisia käräjille näytteeksi siitä, että maassa uskotaan ulkopuolelta syötettyyn ideologiaan ja että vieraan vallan tarkkailijat olisivat tyytyväisiä?
5. Muutetaanko maahan laittomasti asumaan kysymättä kansalaisilta lupaa demokraattisessa prosessissa, ilman kutsua tai kantaväestön vastustaessa?
6. Myötäileekö hallitus vieraiden valtioiden tarkoitusperiä, jotta edes ”tärkeimmät asiat” voitaisiin pelastaa?

7. Ovatko viranomaiset huolissaan miehittäjien turvallisuudesta?
8. Tukahdutetaanko tietyn parlamentaarisen opposition edustajia haukkumalla heitä valtamediassa ”ääriajatteloiksi”?
9. Annetaanko valloittajien tehdä naisille ja lapsille paha viranomaisvallan vaietessa ja median selittäessä rikoksia pois sekä valloittajien kanssa naimisissa olevien ”asiantuntijoiden” nauraessa päälle?
10. Ovatko toimittajat ja oikeuslaitos vieraan vallan johtaman nukkehallituksen sylikoiria?
11. Onko miehityksen lunnaana suuri valtionvelka, johon korruptoitunut eliitti on maan saattanut?
12. Onko maan nuoriso puoliksi pilalla lurjusten ja luopioiden ollessa kykenemättömiä tai haluttomia suorittamaan edes asepalvelusta?
13. Vallitseeko kaikkialla epätoivo ja harmaa näköalattomuus?
14. Tuntuuko kansalaisista siltä, että täytyy kulkea pää painuksissa, nyrkki taskussa ja nokka nurin päin sekä varoa sanojaan.
15. Voiko kuka tahansa olla epäilyksiä herättävä kaksoisagentti?
16. Ovatko vieras valta ja miehittäjät saaneet kansakunnan rivit repeämään kahtia: myötäilijöihin ja vastustajiin?
17. Joutuuko miehityksen vastustamisesta kärsimään työpaikan menetyksellä, akateemisella mielipidevankeudella tai ”yhteiskunnallisen luottamuksen” riistolla?
18. Voiko vääristä sanoista päätyä Supon salaisille listoille, jotka ovat syy työhakemusten mystisiin hylkäämisiin tai katoamisiin.
19. Onko erikseen kansa ja eliitti?
20. Toistavatko valtiollinen ja valtavirtamedia hallituksen maahanmuuttopoliittista agenda?
21. Ovatko yliopistojen virat täytetyt valloittajalle myötämIELISILLÄ ja ”kansainvälisesti korrekteilla” tendenssitutkijoilla?
22. Kuluvatko kansalaisten kaikki tulot asuinkustannuksiin, joita pankit ovat yhdessä valtiovallan kanssa vedättäneet ylöspäin hoitittomalla luotonannolla muuttaakseen ihmisten kodit velkavankiloiksi ja saadaksean ihmiset työskentelemään orjallisesti?
23. Onko kansakunta haljennut taloudellisesti kahtia: yhtäältä kiskojiin, keinottelijoihin ja pikavippiparoneihin sekä toisaalta riistettyihin, tulottomiin ja toimettomiin?
24. Suhtaudutaanko vapauden ja kansanvallan tunnusmerkkiin, käteisen rahan käyttäjiin, kuin dollaridiilereihin Neuvostoliitossa?

25. Harjoitetaanko maassa elektronista tarkkailua ja roikkuuko poliisi nettilangoilla ripustellen sähköpaimenia kansalaisten keskinäiseen viestintään?
26. Ovatko moraaliposeeraus, hyvesignalointi, uhriutumisen ja sortopääoman keruu yleistyneet valloittajille myötämielisten suvaitsevaisten keskuudessa?
27. Esiintyykö myötäilijöiden joukossa patologista persoonan jakautumista, jota peitellään avoimella moraalillisella rappiolla sekä haikutumisella huvitteluliberalismiin ja päihteisiin?
28. Tuntuuko, että valhe löyhkää kaikkialla?
29. Ovatko poliittiset virkanimitykset elämän laki?
30. Syrjitäänkö oman maan kansalaisia vierasperäisten eduksi työpaikkojen täytössä ja julkisten vuokra-asuntojen jaossa, ja nimitetäänkö tätä kaikkea ”positiiviseksi erityiskohteluksi” valloittajien talutusnuorassa olevien ihmisoikeusjuristien toimesta?
31. Onko ”ihmisoikeuksiin” vetoaminen vain irvokasta kiertoilmausta kansanedustuslaitoksen ohittamiselle, kun niin sanotut ihmisoikeusjuristit pyrkivät määräämään parlamenttien päätökset omalla nuijallaan sekä johtelemalla kansallisen lainsäädännön pykälät kansainvälisten ihmisoikeusjulistusten partituureista?
32. Pidetäänkö Eric Hobsbawmia, Jürgen Habermasia, Erich Honeckeria ja Richard Coudenhove-Kalergia valtiofilosofian tärkeimpinä ajattelijoina?
33. Onko vaikeuksia erottaa parodiaa todellisuudesta?
34. Tuntuuko parodia ainoalta keinolta sanoa jotakin merkityksellistä; parodia kun sattuu olemaan ainoa asia, jota ei voi parodioida?
35. Kysyvätkö lapset, ”milloin noi lähtee pois”.
36. Onko yksityisautoilu kalliimpaa kuin missään muualla?
37. Pitääkö kierrätysuskonnosta teeskennellä saavansa ympäristönsuojeluorgasmeja?
38. Korvataanko uskonto luontokultilla ja anekapalla sekä siihen liittyvällä fillarikommunismilla tiedostavaisen eliitin osoittaessa edistyksellisyyttään kaukomatkoilla ja ”jättämällä autonsa kotiin”?
39. Väittävätkö vieraalle vallalle kuuluiset toimittajat, että heitä ”ahdistellaan” tai ”vainotaan”, kun yleisöt paljastavat heidän valheitaan ja puolueellisuuttaan?
40. Peräävätkö toimittajat kriitikoiltaan ”faktoja”, kuten DDR:n aina faktat tarkistava valtamedia, joka erään suomalaisen professorin mielestä oli maailman vapain?

41. Onko maassa muiden neuvostojen lisäksi myös Julkisen sanan neuvosto, joka väittää puolustavansa faktajournalismia, vaikka neuvoston jäsenet ovatkin postmodernisteja, joiden leipätyönä on ollut kieltää positivismin mukaisten tosiasioiden olemassaolo sekä painottaa niiden sijaan totuuden subjektiivisuutta ja tulkinnanvaraisuutta?
42. Väittävätkö vierasperäistä vallankäyttöä ja sille kuuliaista nukkehallitusta puolustavat journalistit, että sen omasta agendasta poikkeava viestintä on valheellista, kun se poikkeaa valtamedian halusta omistaa totuus ja yrityksestä pitää totuutta monopolinaan tai kartellinaan?
43. Onko maassa eristetyn oppositio-osan ohella myös laaja ja luettu vaihtoehtoinen media, jonka olemassaoloa voidaan pitää merkinä valtamedian puolueellisuudesta, viestintäongelmien olemassaolosta ja vastarinnan tukahduttamispyrkimyksistä?
44. Onko mediaan syntynyt kaksi todellisuuden tulkintalinjaa: yhtäältä vieraalle vallalle kuuliainen, kuplaantunut ja tunteisiin vetoava tulkinta ja toisaalta todellisuudentajuinen ja järkiperäinen tulkinta?
45. Lohduttautuvatko ihmiset sosiologi Anthony Giddensiltä tunnetulla sarkasmilla, jonka mukaan valheellisissakin oloissa ihmisillä säilyy heille ominainen kyky erottaa valhe totuudesta ja aito epäaidosta, mistä näyttönä on ihmisten harjoittama vastarinta?
46. Puhutaanko maassa ”ihmisoikeuksista” niin kuin ”ihmiskasvoisesta sosialismista” Wartburgin pakokaasun katkussa?
47. Onko Orwellin siteerausindeksi koholla ja onko parodiahorisontin ylityksen viittausfrekvenssi noussut?
48. Väittävätkö vieraalle vallalle myötämieliset suvaitsevaiset, että suvaitseminen ei voi olla valikoivaa, vaikka etiikan ja logiikan mukaan suvaitsemisen pitää olla nimenomaan valikoivaa, sillä muuten ei voida erottaa hyvää huonosta, arvollista arvottomasta eikä hyödyllistä haitallisesta?
49. Painostaako valtamedia kansalaisia kaivelemaan ”faktoja” mielipiteidensä tueksi myös asioissa, jotka ovat pohjimmiltaan mielipiteidenvaraisia, ei-todistuvia ja kantaväestöjen poliittisen tahdon varaisia?
50. Uhkaako maan oikeuslaitos kantaväestöön kuuluvia miehitysvalan vastustajia tuomioilla, mikäli nämä sanovat mielipiteensä eräästä väkivaltaa ja terroria tukevasta uskonnosta?
51. Kiusaavatko vieraalle vallalle uskolliset luopiot kansallismielisiä marttyyreita väittämällä, että he ovat vain marttyyrisoineet itsen-

- sä, ja julistautumalla *itse* marttyyreiksi sekä itkemällä äänekäästi mukasorrettua asemaansa Jaguareissaan?
52. Ovatko ihmiset unohtaneet, että marttyyriksi ei ryhdytä vaan tuomitaan esivallan toimesta ja että sananvapaus säädettiin kansalaisten oikeussuojakeinoksi valtiovaltaa vastaan?
 53. Pitääkö vasemmisto vastarintaliikettä perusteltuna vain silloin kun se vastustaa kansallismielisiä?
 54. Haastetaanko vastarintaliikkeen jäseniä ja opposition edustajia poliisihallituksen ja valtionsyyttäjän toimesta oikeuteen, jossa sananvapaudelle ja poliittisille vapauksille määritellään hinta sakkolappuina tai vapaudenmenetyksinä?
 55. Palkitaanko miehitysvallalle kuuliaisia kirjailijoita muhkeilla rahapalkinnoilla ja ylistävätkö kustantajien kanssa samaan konserniin kuuluvien päivälehtien maksamat kriitikot heitä kirjatarvioissaan sekä poistetaanko eri mieltä olevat kirjailijat ja kustantajat kirjamesuulta?
 56. Saako miehittäjien valtauskontoa ja sen edustajia arvostella vain kiittävästi tai neutraalin varovasti, ja haastetaanko negatiivisen arvion esittäjät oikeuteen väittäen, että suostumattomuus uskonnolliseen mädätykseen on muka rikos?
 57. Onko unohdettu, että uskonnonvapauteen sisältyy myös oikeus olla kuulumatta mihinkään uskonnollisiin yhdyskuntiin ja oikeus arvostella toisia uskontoja niiden ideologioihin sitoutumatta sekä niihin liittyviä ihmisoikeusrikkoksia paljastaen?
 58. Onko unohdettu, ettei rikoslain ideologisella syrjimättömyyskultilla tai uskonrauhan pyhittämisellä voida sivuuttaa perustuslaillista sananvapautta, uskonnonvapauden legitimoimaa oikeutta uskontokritiikkiin eikä myöskään yhdenvertaisuusperiaatetta, jonka mukaan kaikkien uskontojen ja niiden edustajien tulee olla yhtä vahvasti arvosteltavissa aina, kun ne ovat arvostelunsa ansainneet?
 59. Onko unohdettu, ettei uskonnolla pidä peitellä sen suojelemaa despotiaa eikä väkivaltaa ja että uskonnonvapaus voi rajoituksetta koskea vain sellaista uskontoa, joka itse on täysin nuhteeton, moitteeton ja hyväksyy täydellisesti myös vääräuskoisina pitämiensä ihmisten näkemykset kivittämättä tai hirttämättä heitä julkisesti?
 60. Sensuroidaanko vierasperäistä vallankäyttöä vastustavia filosofeja valtamediassa ja tieteessä?

Mikäli vastasit kysymyksiin ”kyllä”, pohdi seuraavaksi, missä oikeastaan elämme.

Perjantaina 4. tammikuuta 2019

TÄMÄN VUODEN VAALEISSA EU TEKEE U-KÄÄNNÖKSEN

Tänä vuonna ovat ainakin kahdet mutta mahdollisesti myös kolmannet vaalit, ja vuoden puolivälissä alkaa Suomen EU-puheenjohtajakausi. Se puolestaan vaatisi, että hallitus olisi viimeistään juhannukseen mennessä koossa ja toimintakykyinen, jollaista siitä ei ilman Perussuomalaisia tule.

Eurooppa-tiedotuksen sivuilla sanotaan huvittavasti, että "[...] uusi hallitus saa EU-puheenjohtajuuden melkein heti hoitaakseen".⁷ Väitteen voisi kääntää muotoon, jossa se olisi tosi: EU-puheenjohtajuus saa melkein heti *Suomen hallituksen muodostamisen* hoitaakseen.

Suomalaisille tullaan varmasti teroittamaan, miten tärkeää koko raihnaisen unionin kannalta on, että jäsenmaiden hallituksissa ei ole yhtään puoluetta, joka hangoittelee EU-federalismia ja keskittämispolitiikkaa vastaan. Muuten uhataan sakoilla ja sanktioilla, niin kuin on jo nähty.

Perussuomalaisen oppositiopolitiikan kannalta unelmahallitus olisi Kokoomuksen, SDP:n, Vasemmistoliiton ja Vihreiden yhteishallitus, joka sisältää tarpeeksi repiviä ideologisia ristiriitoja avatakseen meille tien jättäisjyttyyn tulevaisuudessa. Mutta Suomen kannalta kyseinen hallituspohja olisi katastrofaalinen eikä siksi toivottava.

Pian eduskuntavaalien jälkeen ovat myös Euroopan parlamentin vaalit, joiden teemat vaikuttavat varmasti jo eduskuntavaaleihin. Perussuomalaiset tarjoaa niissä jotakin, mitä muilla ei ole antaa: U-käännöksen pois liittovaltiopolitiikan tieltä kohti vapaakauppaliitoksi kavennettua unionia, joka vartioi ulkorajojaan ja laittaa laittoman maahanmuuton kuriin.

EU-puheenjohtajuus tarkoittaa, että puheenjohtajamaa johtaa puhetta neuvoston kokouksissa työryhmistä ministerikokouksiin, lukuun ottamatta Eurooppa-neuvostoa eli EU:n huippukokousta, jolla on oma vakituinen puheenjohtaja, ja ulkoasiainneuvostoa, jolla on nykyisin oma ”korkea edustajansa”, eli yhteinen ”ulkoministeri” liittovaltiopolitiikan eräänä epäonnistuneena alkusointuna.

Suomen EU-puheenjohtajakausi alkaa kovalla turbulenssilla, sillä Eurooppa-neuvostossa käsitellään kesäkuussa komission viisivuotissuunnitelmaa. Härdelli jatkuu koko kauden, sillä EU-parlamentti kokoontuu heinäkuussa 2019, jolloin alkaa komissaarinvirkojen ja korkeiden EU-virkojen täyttörumba. Uusi komissio aloittaa toimintansa vasta marraskuussa.

Huomatkaa EU-byrokratian kieli, joka muistuttaa elävällä tavalla Neuvostoliitosta (”viisivuotissuunnitelma”, ”komissaarit”). Käytin komissaarinvirkojen täyttöprosessista täsmällistä ilmausta ”rumba”, sillä komission

jäseniä ei valita kansanvaltaisesti vaaleilla, mikä sekin tuo mieleen sosialistiset totalitarismit.

Helipotusta valtioneuvoston kanslian, varta vasten perustetun ”puheenjohtajuussihteeristön” ja Brysselin Suomen-edustuston työn tuoksinaan luo se, että Suomen puheenjohtajakauden alkuun mennessä brexitin pitäisi olla päätöksessä, mitä se ei välttämättä ole.

EU:n puheenjohtaminen on myös kallista. Noin 90 kokouksesta koostuva kausi maksaa Suomelle 70 miljoonaa euroa, joilla pyörittäisi vastaavan ajan keskikokoista yliopistoa. Julkaistessani pikapuoliin eduskuntavaaliteemani, vaadin siinä myös EU:lta selvää suunnanmuutosta ja koko konglomeraattia kulukuurille.

Kaivattu muutos myös tulee, sillä suurikin laiva uppoaa tietyssä ajassa, jos pohjassa olevaa reikää ei tukita. Sitä ennen kaikki on vain Titanicin kansituolien järjestelyä EU-eliittiin kuuluvan rolextariaatin kesken samalla, kun liekit nuolevat Wienin portteja filharmonikkojen sulosointujen tahdissa. Erona EU:n nykytilanteeseen on vain se, että Titanicissa olivat valot päällä.

Lauantaina 5. tammikuuta 2019

PÄÄMINISTERIN HÄTÄ VIHAPUHEESTA

Juha Sipilä (kesk.) sai Unkarin yleisradiossa ansionsa mukaan. Puhekanava Kossuthin ajankohtaislähetyksessä Suomen pääministeri valittiin hyväksi huonoksi esimerkiksi eurooppalaisesta politiikasta, joka hyysää raiskauksia tekeviä maahanmuuttajia ja ”sylkee omaa kansaansa päin naamaa”.

Väite osui nappiin. Sipilä on yhdessä kokoomuslaisten sisäministeriensä kanssa kausaalisessa vastuussa hiljattain ilmi tulleesta Oulun joukkoraiskauksesta, Turun terrori-iskusta ja monista muista pakolaistulvan mukanaan tuomista rikoksista. Ne olisi aivan hyvin voitu estää kansainvälisiä sopimuksia tai säädöksiä rikkomatta ja niitä noudattaen: ottamalla sisärajavalvonta käyttöön. Ilman tekijöiden maahan päästämistä näitä rikoksia ei olisi varmasti tapahtunut

Tässä valossa on irvokasta, että pääministeri neuvoi uudenvuodenpuheessaan *Suomen kansalaisia* pidättäytymään ”vihapuheista” ja omakädenoikeudesta.⁸ Ei pitäisi pääministerin luoda maahan *vihatekoja*. On järjetöntä, että pääministeri Sipilä viitsii edes kuvitella kansalaisten sietävän suomalaisiin itseensä kohdistamaansa ripitystä, kun syyllisiä maassamme esiintyneeseen vihaan ja väkivaltaan ovat olleet etupäässä hänen itsensä tänne kutumat, houkuttelemat ja politiikallaan päästämät maahanmuuttajat. Sipilän mielipide lieneekin ymmärrettävissä toivomukseksi, että

kansalaiset eivät suuttuisi hänelle itselleen, kun huomaavat hänen politiikkansa hedelmät.

Juha Sipilän ja sisäministerien hallinnollisella siunauksella maahamme tulleet pakolaiset ja turvapaikanhakijat eivät ole vain paenneet väkivaltaa vaan tuoneet väkivallan ja turvattomuuden tänne. Pakolaisina ja turvapaikanhakijoina esiintyneet ovat tappaneet ja pahoinpidelleet satoja ihmisiä Euroopassa, ja nopeimmin asiassa ovat viisastuneet Unkarin tapaiset kaakkoisen Euroopan maat, jotka ovat rakentaneet rajoille aitoja ja laittaneet ovensa säppiin.

Kun totuus suomalaisten ministerien tyhmyydestä tihkui tällä tavoin ulos myös ulkomailla, Helsingin Sanomat tietenkkin lavasti asian toisin päin jutussa ”Sipilän kannanotto Oulun seksuaalirikoksista käännettiin Unkarin yleisradiossa raiskauksiin syyllistyneiden maahanmuuttajien puolusteluksi”.⁹ – Ei se asia noin ollut. Unkarin yleisradiossa vain lopulta-kin sanottiin asia niin kuin se on.

Ensin pääministeri kutsui tänne laumoittain vierasperäisiä tulijoita, joiden alkuperästä ja motiiveista ei ollut mitään tietoa, houkutteli heitä jopa taloonsa asumaan ja väkivallan alettua rehottaa ryhtyi kantamaan huolta ensisijaisesti syytettyjen oikeusturvasta sekä toruen suomalaisia ihmisiä, joiden joukossa on tietysti myös raikausten ja terroritekojen uhreja, isiä ja äitejä. Sisäministeri Petteri Orpo halusi leimata pakolaisten motiivien arvioimisen ”rasismiksi”, vaikka syiden ja perusteiden tutkiminen kuuluu kaikkien asioiden järkipäraseen tarkasteluun.¹⁰

Helsingin Sanomat puolestaan riensi avuksi ja kaunisteli asiaa huolestumalla totuuden irti pääsystä. Sitten lehti vei kysymyksen median asemaa koskevalle metatasolle ja alkoi väittää ongelmien ytimeen puretuvaa journalismia valemediaksi.

Helsingin Sanomien sorminäppäryys olisi naurettavaa, jos sen takana ei olisi pyrkimystä puolustella ihmisten hengelle, turvallisuudelle ja terveydelle vaarallista politiikkaa. Jutun kirjoittanut toimittaja Pekka Hakala etsi tuekseen Helsingin yliopistosta Annastiina Kallius -nimisen ja ”väitös-kirjatutkijaksi” tituleeraamansa neitosen, siis *jatko-opiskelijan*, jonka mukaan ”Unkarissa ei ole kyse lehdistönvapaudesta eikä vale uutisista vaan systemaattisesta propagandasta”.¹¹

Todellisuudessa asia on niin päin, että Helsingin Sanomien ja yliopistol-lisella rehulla ruokitun punavihreän tutkijakunnan *omassa toiminnassa* on kyse pelkästä agendajournalismista ja tendenssitutkimuksesta, joka on pohjimmiltaan propagandaa ja jolla ei ole vähäisintäkään tieteellistä eikä journalistista arvoa.

Totuushan on se, minkä Yleisradio tuli lipsauttaneeksi rientäessään Helsingin Sanomien ja Kalliuksen avuksi pitkässä ja henkilökohtaisia taustoja valaisevassa artikkelissa.¹² Sen mukaan Annastiina Kallius opiskeli Unkarissa George Soroksen rahoittamassa oppilaitoksessa monikulttuurisuuspropagandaa ja ”rakastui iranilaissyntyiseen mieheen teatteri-

ryhmässä. Yhdessä he olivat mukana perustamassa turvapaikanhakijoita auttavaa MigSzol-aktivistiryhmää.”¹³

Tendenssitutkijalla on siis oma lehmä ojassa. Hän on ylijärjennön parisuhteensa vuoksi asian intressantti, niin kuin suuri osa muistakin yliopistolla keekoilevista moraalien messiaista, eikä häneltä siksi voi kuulla puolueetonta, objektiivista eikä asioita yhteiskunnan kokonaisedun näkökulmasta tarkastelevaa mielipidettä. Jokaisen pitäisi ymmärtää, ettei ulkopoliittista, maahanmuuttopolitiikkaa eikä väestöpolitiikkaa pidä tehdä avioliittoneuvojen logiikalla.

Ei ole todellakaan mikään ihme, että Unkarissa vihataan George Sorosta, joka tukee maahanmuuttoa pönkittävää valemediaa Euroopassa ja toimii samalla tavalla kuin Helsingin Sanomat ja yliopiston vihervasemmistolaiset tutkijanplantut, jotka eivät ymmärrä yhteiskunnallisista syy-seuraus-suhteista mitään. Ilmaismainosta ja julkisuutta valtamedia myöntää moraaliposeeraajille, uhrinpääoman kerääjille ja hyvesignaloinnista eläjille, kun taas radiohiljaisuudella vaiennetaan niitä oikeita tieteenharjoittajia, joilla perusteltua sanottavaa on.

Näyttöä Helsingin Sanomien ala-arvoisuudesta antaa tapa, jolla se käy jatkuvaa informaationsotaa yhtä puoluetta, Perussuomalaisia, vastaan. Tänä päivänä toimitus ratsasti kirjailijasta populistiseksi trollitehtailijaksi taantuneen Jari Tervon selässä, ja jouduimme kuulemaan raihanaista pahksuntaa sen johdosta, että Ville Tavio ja Laura Huhtasaari olivat verranneet EU:ta Neuvostoliittoon.¹⁴ – Voi voi.

Mikäli joku on nyt tyytymätön Viktor Orbánin vetämään politiikkaan, hänen olisi pitänyt aikanaan ymmärtää, että Euroopassa meneillään olevat mullistukset ovat suoraa seurausta siitä dynamiittityhmästä maahanmuuttopolitiikasta, jonka tuloksena tänne on päästetty kutsumattomia, täällä tarpeettomia, haitallisia ja väkivaltaisia vieraspopulaatioita.

Ja sitten ministerit, valtamedia ja puolikoulutetut töpselitokat yliopistolta viisastelevat, ettei näitä väkivallantekijöitä ja raiskaajia saisi vihata. Sellainen ihminen, joka ei vihaa vääryyttä, epäoikeudenmukaisuutta, systemaattista kulttuurin mädättämistä, sosiaaliturvamme hyväksikäyttöä ja rikollisuutta, on moraaliton tai sairas.

Sunnuntaina 6. tammikuuta 2019

PUNAMUSTAT YLIOPISTOLLA

Kirjoitin jokin aika sitten Helsingin yliopiston uudesta Tiedekulmasta, josta on tehty vihervasemmistolaisen propagandan esiintymislava. Tarkastelein aihetta kirjoituksessani ”Vasemmistolaista monikulttuuri-ideologiaa yliopistolla” (20.10.2017) ja sarkastiseksi tarkoittamassani jutussa ”Yliopistolla ihastellaan jälleen nationalismia” (26.9.2017).¹⁵ Pahoittelen, että sarkasmista täytyy nykyään mainita erikseen; sitä ei nimittäin nykyaikana ymmärretä vaan otetaan todesta.

Vuoden alkupuoli on jälleen tieteellisten kollokvioiden aikaa. Lähestyvien vaalien vuoksi myös tieteelliset seminaarit saavat helposti entistä poliittisemmän luonteen. Sinänsä kunnianarvoisa Tieteellisten seurojen valtuuskunta TSV on nyt liittänyt tammikuisten Tieteen päiviensä yhteyteen kaupunkikarnevaalin, jota se kutsuu ”Tieteiden yöksi”. Jo nettijulisteen väreistä voi päätellä, että ”kaupunkitapahtuma” on punamustan anarko-vasemmiston piilovaalikampanja, jossa propagoidaan ääri-vasemmistolaista maailmankuvaa tieteen kaapuun puettuna. Katsotaanpa, mitä ohjelmasta löytyy.

Kaisa-talon kahvilassa tukitaan ensimmäiseksi järkeä edustavien ihmisten suita. Vasemmistolaiseksi tunnustautuva sosiologian apulaisprofessori Lena Näre kokoontuu tovereineen syyttelemään yhteiskunta- ja maahanmuuttokriittistä argumentaatiota ”vihapuheeksi” sekä väittämään, että ”tutkijoiden äänet vaiennetaan vihapuheella”.¹⁶

Yhteiskunnallisia syy-seuraus-suhteita ymmärtävien filosofien äänet on todellakin vaiennettu vihapuheella, jota *vihervasemmistolaisen* värisuoran hallussa oleva valtiotieteellisen tiedekunnan kommunistikaaderi on suunnannut meitä asioista toisin ajattelevia vastaan.

Kirjoitin jokin aika sitten tavasta, jolla eräs Tampereen yliopiston lehtori valitteli luennoille saapuvan nykyisin henkilöitä, jotka tallentavat puheet ja julkaisevat ne Internetissä paljastaen opetuksen tarkoitushakuisuuden ja puolueellisuuden.¹⁷ Tämä herättää kysymyksen, eikö opetus olekaan avointa? Jos ei, niin miksi ei? Mikä avoimessa keskustelussa ja julkaisemisessa voi olla vaarallista?

Puhesäännöt vaarantavat totuuden tavoittelun

Pohjoisamerikkalaisissa koripalloyliopistoissa keksittyjen ”puhesääntöjen” (*speech codes*) kehittäminen ja kriittisyyden määrittäminen ”vihapuheeksi”

(*hate speech*) muodostavat nyt maailmanlaajuisen ilmiön, joka luo todellisen uhan sekä sananvapaudelle että tieteellisten totuuksien tavoittelulle.

Yhdysvaltalaisen Sceptic Magazinen julkaisija, tohtori Michael Shermer, kirjoitti jokin aika sitten lehdessään, että poliittinen korrektius on hävittänyt sananvapauden yhdysvaltalaisilta yliopistokampuksilta.¹⁸ Se on luonut ilmapiirin, jossa myös harmiton ja vapauttavaksi koettu leikinlasku on johtanut hallinnollisiin toimiin ja jopa yliopistoista erottamisiin.

Kotimaan kyseleminen värillisiltä nähdään automaattisesti ”mikroaggressiona”. Hölinällä ”turvallisista tiloista” naisille pyritään uhritumaan ja esittämään syytös, jonka mukaan naisten vetäytymistä omalle saarelleen oikeuttaa oletettu uhka: feminismin arvostelu.

Shermerin raportin mukaan väitteet, joiden mukaan työtehtävät pitäisi antaa yliopistoissa pätevimmille, täytyisi sensuurin vaatijoiden mielestä kieltää ”värillisiä loukkaavina”, kun taas aasialaisten kehuminen hyväksi matematiikassa halutaan torjua ”stereotyyppisenä”. Sellainen, joka kehuu kollegansa ulkonäköä – ”hei, oletpa kaunis tänään” – hirtetään hitaasti ”seksuaalisesta ahdistelusta”. Jopa rotuajattelusta *irtisanoutumista* pidetään ”olemusajatteluna” ja sitä kautta epäsuorana persoonan merkityksen kieltämisenä.

Kansainvälinen näyttö kertoo siis, että ongelma on aivan toisenlainen kuin Tieteiden yön seminaarijulisteeissa annetaan ymmärtää ja millaisena Lena Näre ja toverinsa sen näkevät.

Kuinka yliopistoissa sensuroidaan?

Kyky kestää arvostelua, lennokkuutta ja terävää sanankäyttöä kertoisi luottamuksesta. Sen sijaan defensiivisyys kertoo poteroihin kaivautujien passiivis-aggressiivisuudesta ja siitä, etteivät heidän argumenttinsa kestä kritiikkiä. Yliopisto, jossa ei voi vapaasti keskustella, ei ole turvallinen tila, vaan vaarallinen järkiperaiselle ajattelulle.

Kiristyneessä ilmapiirissä voidaan tulla sensuroineeksi myös tieteellisesti relevanttia argumentaatiota. Ei ole pitkäkään aika, kun brittiläinen neurotutkija Adam Perkins oli valmistellut sananvapaudesta tärkeän esitelmän, jonka hän aikoi pitää Lontoon King’s Collegessa. Esitelmä kuitenkin peruttiin muslimien ja etnisesti erilaisten maahanmuuttajien identiteettipolitiikasta innostuneiden militanttiopiskelijoiden vaatimuksesta.

Perkins oli aikonut viitata esitelmänsä johdannossa somalialaissyntyisen ja islamin uskosta luopuneen naisaktivistin ja ex-muslimin Ayaan Hirsi Alin sanoihin ”sananvapaus on vapauden ja vapaan yhteiskunnan peruskallio”. Se ei käynyt vasemmistolaisille feministeille ja intersektionaalisuuden tutkijoille, jotka kannattavat myös islamin leviämistä omassa ristiriitaisessa ajatusmaailmassaan.¹⁹

Myös Suomessa yhteiskunta- ja ihmistieteet ovat puuroutetut poliittisen lähetystyön pulputuksella. Turun yliopiston sukupuolentutkimuksen kurssin opinto-oppaassa kehoitetaan ”kokeilemaan kehojaan” ja ”heijastelemaan kokemuksen kehittymistä julkisessa tilassa”, esimerkiksi tanssahtelemalla pakolaisten palautuksia vastustavassa mielenosoituksessa, ja tästä kaikesta jaellaan opintopisteitä.²⁰

Helsingin yliopiston valtiotieteellinen tiedekunta puolestaan on koristellut käytävänsä Allianssi-järjestön ”Syrjinnästä vapaa alue” -kylteillä. Vastata tällaisten poliittisten rajoitustoimien tuloksenako yliopistolla vallitsee tieteen vapaus?

Politiikan performoiminen ”tieteeksi” ja eri mieltä olevien syrjiminen syrjintäkielloilla kertovat valheellisuuden varjelijoiden vetäytymisestä tiederahoituksella luotuihin bunkkereihin ja *panic roomeihin*. Vain vihervasemmistolais-feministinen tai ”poliittisesti korrektina” pidetty argumentaatio sallitaan, aivan niin kuin islamin arvosteleminenkin, kunhan muistaa arvostella islamia *kiittävästi*.

Noam Chomsky kirjoitti teoksessaan *The Common Good*, että ”[ä]lykkäin tapa pitää ihmiset hiljaisina ja tottelevaisina on rajoittaa hyväksytyjen mielipiteiden skaala, mutta sallia laaja keskustelu niiden sallittujen rajojen sisällä.”²¹ – Vasemmistolaisena hän ilmeisesti tiesi, mistä puhui.

Todellisuudessa vallitsevien mielipiteiden sensurointi on terroria

Terrorismin tu(t)kija Leena Malkki päästetään jälleen ääneen Tieteiden yöhön sisältyvässä Helsingin kaupunginmuseon tilaisuudessa ”Mikä meitä pelottaa?”, jossa hän pyrkii lavastamaan *todelliset* ja ihmisten elämään *konkreettisesti* vaikuttavat *konfliktit* vain psykologisesti tarkasteltaviksi *tuntemuksiksi*, kuten ”peloiksi”.²²

Todellista tiedeterroria harjoitettiin pari kuukautta sitten Åbo Akademiassa, kun yliopiston rehtori esikuntineen hätästi miesten tasa-arvoyhdistyksen suunnitteleman seminaarin pois tiloistaan, ihan vain muutamien eri mieltä olevien ryhmien ja henkilöiden painostuksesta.

Viime syksynä myös kirjailija Timo Hännikäiselle annettiin potkut Helsingin kirjamesuilta, ja yhdysvaltalaisen kasvatustieteiden professorin Linda Gottfredsonin kutsu tieteelliseen konferenssiin peruttiin, koska joukko tutkijoita protestoi kutsua väittäen Gottfredsonin tutkimustulosten olevan konferenssin järjestäjien ”eettisten standardien” (siis heidän poliittisten mielipiteidensä) vastaisia.

Jos asia oli niin, miksi vaivaisen professorin ei annettu puhua – edes puhua itseään pussiin, mikäli niin oli käydäkseen? Mikä hänen näkemyksissään saattoi olla totuutta vaarantavaa? Vertailun vuoksi todettakoon, että Turun yliopiston ovet pyrittiin sulkemaan Perussuomalaisen lehden päätoimittajalta Matias Turkkilalta, ja hänen luennolleen tehtiin vihausku,

mutta yliopisto avasi mielihyvin ovensa 1960- ja 1970-luvuilla pommi-iskuihin syyllistyneille terroristijohtajille!²³ Vasemmistolainen tendenssitiiede todellakin sukeltaa syvällä yössä.

”Kapitalismin yötä” puolestaan vietetään Tieteiden yönä yliopiston kainalossa olevassa antikvariaatti Sofiassa, jossa Marx-seuran aktivistit Vesa Oittinen, toveri Juha Koivisto ja muutamat muut esittelevät brittiläisen Eric Hobsbawmin homeista kirjaa ”Kuinka muuttaa maailmaa?” (Hobsbawm oli marxilainen historioitsija, joka antoi tukensa muun muassa Neuvostoliiton hyökkäykselle Suomeen vuonna 1939 pitäen sitä oikeutettuna.)

Sen, mitä kyseinen tieteenä esiintymään pyrkivä moska oikeasti on, sanovat järjestäjät itse erään Tieteiden yöhön liittyvän seminaarin otsikossa: ”Filosofisia mietteitä ja paskanjauhantaa”.

On sääliä ja vahingoksi kaikelle tieteelle, että yliopisto luovuttaa resurssejaan moisen propagandan suoltamiseen. Tiedettä se ei selvästikään ole, mistä kertoo tosiasia, että tapahtumat sijoittuvat vain yliopiston liepeille. Mutta myöskään yliopiston tiloihin ei ole pitkään aikaan mahtunut mitään muuta kuin vihervasemmistolaisen näkemyksen mukaista yhteiskunta”tutkimusta”, uuskommunistisella monikulttuuri-ideologialla marinoitua humanismia ja pakolaisia rautakangella Suomeen vääntävää Demla-juridiikkaa. Ne yhdessä antavat väärän kuvan siitä, mitä tieteellinen ja filosofinen ajattelu oikeasti ovat.

Internationalismi yhdistää kaviaarikapitalistit ja samppanjasosialistit

Tieteiden yön tapahtumaa rahoittaa Koneen Säätiö, mikä kertoo paljon tavasta, jolla sosialistisen ideologian mukainen monikulttuurisuuden periaate, maahanmuutto ja yleinen internationalismi paiskaavat kättä kapitalistien tavoitteleman rajattoman maailman ja työvoiman juoksutuksen kanssa. Se on aitoa toverikapitalismia.

Koneen Säätiö on tullut viime vuosina tunnetuksi avokätisyydestään kaikkea monikulttuurisuuspropagandaa kohtaan. Säätiö myönsi jokin aika sitten 25 000 euron palkinnon tendenssitutkija Miika Tervosen kirjoittamasta raihmaisesta artikkelista, jossa hän oli päätenyt pitämään Suomea ja Suomen kansaa pelkkinä sosiaalisten konstruktoiden kaltaisina myyteinä.²⁴

Edellisen rimalituksen Herlinien suvun perustama Koneen Säätiö teki myöntäessään 18 000 euron avustuksen vailla tieteellisiä ansioita olevalle Koko Hubaralle ”rodullistettua feminisimiä” koskevan kirjan kirjoittamiseen.²⁵ Tuloksena saatiin blogikirjoituksista yhteen liimattu ideologinen julistus,²⁶ jossa haukuttiin valkoisia miehiä ja jolla on lähinnä propaganda-arvoa Yleisradion harjoittamalle monikulttuurisuuden ja feminismin levi-tystyölle.²⁷

On vaikea sanoa, kuka puhui myös Jessikka Arolle 35 000 euron tukiaiset Koneen Säätiöstä, sillä vuosikertomuksessaan säätiö on perinteisesti ilmoittanut, ettei se perustele yksittäisiä apurahapäätöksiä eikä julkista hakemuksia arvioineiden nimiä.²⁸ Ristiriitaista on, että säätiö julistaa, kuinka ”entistä tärkeämmäksi on noussut tutkijanuran myöhempien vaiheiden tukeminen”²⁹ (eli niin sanottu *post doc* -tutkimus), mutta silti apurahoja myönnetään ilman mitään tieteellisiä näyttöjä.

Edellä mainitut tapaukset ovat tietenkin vain esimerkkitapauksia käytännöstä, joka on myös yliopistojen ja Suomen Akatemian linjan sekä sen strategisen neuvoston mukainen: yhteiskuntatieteellistä rahoitusta myönnetään lähinnä maahanmuuton puolusteluun, monikulttuuri-ideologian pönkittämiseen ja vihervasemmistolaisen agendan mukaiseen toimintaan.

Näin yritetään kenties viestittää, että maahanmuuton ja monikulttuurisuuden arvosteleminen ei kannata, että rahoittajat ovat asettuneet monikulttuurisuutta lietsovan propagandan puolelle, että vihervasemmisto ja maahanmuuttajat kuuluvat samaan näennäisesti fiksuun sisäryhmään kuin yliopistollinen tutkijakunta ja että aidosti kriittiset sekä tutkimuksen menetelmistä perillä olevat oikeat tieteenharjoittajat on syytä pitää ulkopuolella. Tieteiden päivillä ja Tieteiden yöllä on eroa kuin päivällä ja yöllä.

Maanantaina 14. tammikuuta 2019

EDESSÄ MAAHANMUUTTOVAALIT, JA MIKSI?

Joukkoraiskauksissa on maahanmuuton suosijoiden kannalta se onnekas puoli, että he voivat sanoa monen raiskauksen sijasta sattuneen ainoastaan *yhden* joukkoraiskauksen. Näin asiaa voidaan kätevästi kaunistella myös mediassa. Kun rikollisuus on organisoitua, vähättely onnistuu tietenkin myös niin päin, että väitetään asialla olleen aina vain yksilöitä, vaikka kyseessä olisi järjestäytynyt ja ideologisperäinen yhteistyö, joka perustuu ryhmien toimintaan.

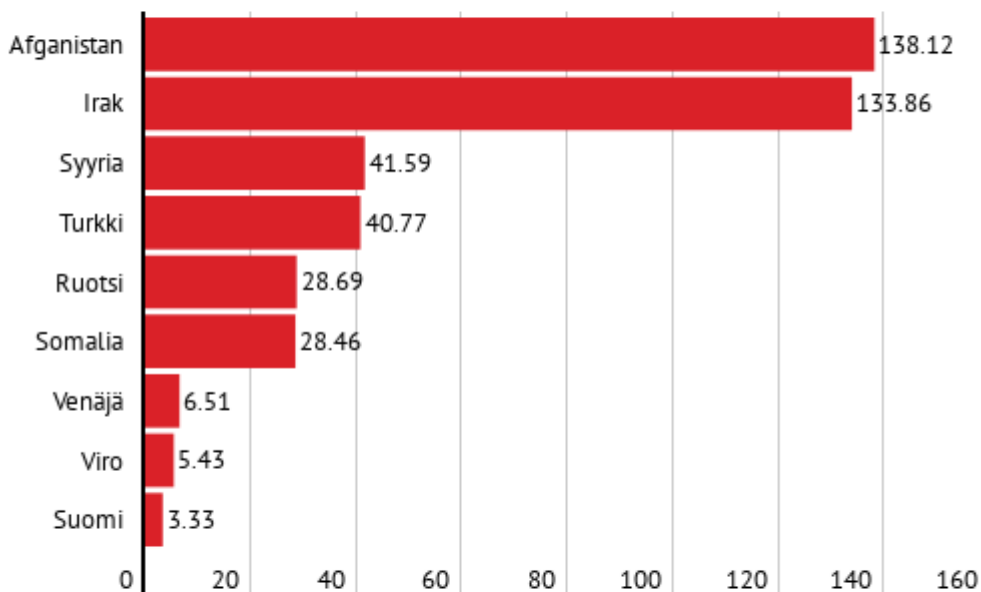
Esimerkkinä ongelman pois selittelijöistä olkoon nyt vaikka Juha Sipilä, joka puolusteli Oulun seksuaalirikoksia väittäen, että raiskauksiin ovat ”tässäkin tapauksessa syyllistyneet yksilöt, eivät väestöryhmät”. Näin voidaan yrittää kääntää huomiota pois siitä tosiasiasta, että tiettyjen ulkomaalaisryhmien keskuudessa, kuten irakilaisien ja afganistanilaisten sekvenssissä, seksuaalirikollisuus on huikeasti yliedustettuna verrattuna kantaväestöön.

Totuus on, että Tilastokeskuksen ja Poliisin selvityksen mukaan suomalaiset ovat syyllistyneet seksuaalirikoksiin vain 3,33 tapauksessa 10 000 kansalaista kohti, kun afganistanilaisten kohdalla luku on 138,12, irakilaisien kohdalla 133,86 ja syyrialaisien kohdalla 41,59.³⁰ Pahimmillaan

maahanmuuttajien seksuaalirikollisuus on siis 40-kertaista kantaväestöön verrattuna.

Seksuaalirikokset kansalaisuuksittain 2017

Rikosta/10 000 kansalaista.



Lähde: Tilastokeskus, Poliisi

”Oulun tapahtumien” edelleen synkistyessä³¹ on mielenkiintoista huomata, että ”#Suostumus2018”-aloitteen käynnistäjät, Sini al-Musawi sekä Vasemmistonuorten puheenjohtaja Hanna-Maria Zidan ja Vihreiden nuorten puheenjohtaja Iiris Suomela eivät ole pukahtaneet uhrin kurjaan kuolemaan johtaneesta raiskausvyyhdistä mitään.

En kiittäisi erityisemmin myöskään Iltalehden Mika Koskista hänen sinänsä täyttä asiaa olevasta kirjoituksestaan ”Suomi maksaa nyt kallista laskua sinisilmäisyydestään – turvapaikanhakijat ovat kansallinen turvallisuusuhka”.³² Kirjoitus on hyvä, mutta se tulee liian myöhään. Jo Veikko Vennamo sanoi, että oikeassa pitää olla oikeaan aikaan, ja jälkiviisuus kannattaisi esittää etukäteen.

Koskisen jutussa viitattiin muun muassa Turun terrori-iskuun, Oulun kirvessurmaan, Otanmäen tappoon, Kotkan paloittelusurmaan ja kahteen naisen tappoon Porissa, jotka kaikki tulivat ulkomaalaistaustaisten rikastuttajien kädestä. Luettelolla on mittaa kuin elokuvan lopputeksteillä. Arabianrannan lapsisurmaa ei taidettu mainita, ja kirjoittaja itsekin toteaa poimineensa esille vain osan.

Kun minä, Jussi Halla-aho ja muutamat muut toimme jo vuosia sitten blogikirjoituksissamme esille, millä tavoin monikulttuuri-ideologia ja maahanmuutto bastardisoivat yhteiskuntaamme, heikentävät yhteiskunnallista tehokkuutta ja turvallisuutta sekä johtavat rikollisuuden kasvuun, kulttuurikonflikteihin ja moniin muihin ongelmiin, toiset puolueet ja media suhtautuivat näkemyksiimme ylenkatseellisesti, jopa tuomitsevasti.

Vasta sittenkö asiat ovat tosia, kun valtamedian toimittajat heräävät todellisuuteen, joka on muuttunut painajaiseksi? Ja sittenkö jokin ilmiö on olemassa, kun valtamedia on julistanut sen omilla palstoillaan? Poliitiikan medioituminen ja median politisoituminen ovat koko ajan näkyneet valtamedian omina ”vastuuvälheina” ja ”vihatotuksista” syyttelyinä, kun toimittajat ovat tukeneet monikulttuurisuuskokeilua, jolta puuttuu myönteinen näyttö.

Harvinaisena poikkeuksena Mika Koskinen etsii (aivan oikein) syyllisiä poliittisten vallankäyttäjien kaaderista. Hän käyttää ilmausta, että Juha Sipilä ja Petteri Orpo ovat ”puhuneet pehmeitä”. Näin asia onkin, mutta ilmaus on liian pehmeä, sillä he ovat tehneet politiikkaa, joka on ollut suomalaisia uhreja kohtaan säälimättömän kovaa. Lisäksi Koskinen tunnustaa (viimeinkin) Halla-ahon olleen oikeassa.

Paikkaansa ei pidä se, että maahanmuuttajien valikoimattoman vastaanottamisen taustalla olisi ”suomalaisten ääretön sinisilmäisyys”, eikä myöskään se, että ”monikulttuurisuuden ihannointi on ollut Suomessa johtava teema”. Monikulttuurisuutta on toimittajien ohella markkinoinut ainoastaan EU:n ministerikokouksissa ripitetty poliittinen eliitti ja yliopistollisella rehulla ruokittu uusvasemmistolaiseen universaalikommunismiin uskova tieteen kultapossukerho.

Missä toimittajat olivat silloin, kun suuri osa suomalaisista vastusti pakolaislaumojen maahan päästämistä vuoden 2015 pakolaistulvan aikana? Myös sillä pitäisi olla eettiset rajansa ja yhteisönorminsa, miten paljon valtavirtatoimittajien kannattaa takoa päätään seinään yhdessä poliittisten vallankäyttäjien kanssa.

Niinpä ei sovi syyttää sinisilmäisyydestä *suomalaisia*, jotka vastustivat äänekkäästi laitonta maahanmuuttoa ja vaativat rajoilta käännyttämistä ja rajatarkastusten käyttöönottoa. Toimittajien, poliitikkojen ja tieteilijöiden kannattaisi katsella suoraan peiliin, samoin kaikkien muiden puolulaisten, paitsi perussuomalaisten, joilla ainoana on ollut haittamaahanmuuttoon kriittinen tai vastustava kanta.

Kun maahan päästetään kolmekymmentätuhatta Lähi-idän sotatila-alueilta tulevaa ja lähtöselvittämätöntä nuorta miestä, jotka ovat valmiiksi turhautuneita, aggressiivisia ja väkivaltakulttuurissa kasvaneita, siitä ei voi seurata mitään hyvää. Tämä olisi jokaisen poliitikon pitänyt ymmärtää ilman, että tarvitsee olla filosofiasta ja sosiaalipsykologiasta tai itäeurooppalaisista kielistä väitellyt tohtori. Ei tarvitse syyttää kipinän leimahtamista, kun kaasu on päästetty keittiöön.

Pakolaiset ja turvapaikanhakijat eivät ole vain hakeneet turvapaikkaa vaan tuoneet turvattomuuden tänne. Asioiden ollessa näin heidän olisi ollut syytä paeta myös meitä. Poliittinen ja juridinen vastuu yltävät kausaliiketjussa sisäministerien housunlahkeisiin asti. Varmaa on, että turvapaikanhakijoiden tekemiä rikoksia ei olisi Suomessa tapahtunut, jos heitä ei olisi lainkaan päästetty maahamme.

Toimittajien ja poliitikkojen pikaviisastuminen vaalien alla antaa näyttöä siitä, kuinka epätoivoista poliittisten virheiden paikkailu ja käsien pesu on. Vihreimmilläkään viisastelijoilla ei taida olla muuta keinoa maahanmuuttohulluuden lopettamiseen, kuin äänestää jatkossa meitä perussuomalaisia, niin vaikeaa kuin se monille onkin.

Tiistaina 22. tammikuuta 2019

HÄIVÄHDYS HÄVITTÄJÄHANKINNOISTA

Rahalliselta arvoltaan suurin yksittäinen kauppa, josta seuraava eduskunta joutuu päättämään, koskee Hornet-kaluston uusimista (niin sanottu HX-hävittäjähanke).

Perussuomalaisen puheenjohtaja Jussi Halla-aho joutui äskettäin korjaamaan³³ Yleisradion jutusta³⁴ liikkeelle lähtenyt väärinkäsitys, jonka mukaan puolueemme olisi vihreiden ja vasemmistopuolueiden kanssa valmis vähentämään hävittäjien määrää.

Tämä ei pidä paikkaansa. Perussuomalaiset ei ole puolueena esittänyt, että koneita hankittaisiin vähemmän kuin 64. Puolustusvoimien hävittäjäkaluston määrällisen tarpeen arvioiminen on asiantuntijatehtävä, jota suoritetaan konetyypin valinnan yhteydessä. Olennaista on, että *toimintakyky* korvataan täysimääräisenä.

Olen jo pitempään seurannut hankintaprosessia. Muutamat ovat kyseenalaistaneet koko hankinnan tarpeellisuuden ja verranneet sitä maa- ja merivoimien kustannuksiin sekä puolustuksen eri lohkoilla tavoitettavaan tehokkuuteen. Aprikoimista seurattaisiin, että puolustuksen eri osat olisivatkin korvattavissa toinen toisillaan. Tosiasiassa Puolustusvoimat on saanut hoitaakseen entistä enemmän tehtäviä kyberuhkien kasvaessa. Samalla tekniset aselajit ovat kallistuneet, eikä mikään osa-alue kompensoi toista.

Merivoimat on 1,2 miljardin alushankinnan pyörteessä, josta sovittiin vuoden 2018 budjetissa.³⁵ Neljän monitoimikorvetin valmistus alkaa tänä vuonna. Myöskään Hawk-harjoitushävittäjäkanta ei kestä uudistettuna ja täydennettynäkään ikuisesti. Aikansa kehittyneemmän konetyypin hankkiminen 1970-luvulla on kuitenkin osoittanut, kuinka pitkälle kalliina pidetty mutta tulevaisuuden potentiaalia sisältänyt kauppa kannattaa: aina 2030-luvulle asti.

Miksi hävittäjiä tarvitaan?

Kukaan tuskin toivoo tilannetta, joka vallitsee Baltiassa. Baltian maissa ei ole lainkaan iskukykyisiä ilmavoimia, muutamaa kopteria ja pärinäkonetta lukuun ottamatta. Niinpä muut Nato-maat joutuvat lähettämään sinne omat koneensa *Air Policing* -toiminnan muodossa, myös Bulgaria, joka on päivystänyt ilmatilaa kämäisillä MiG-21-koneillaan.

Ilmavoimien entinen komentaja Heikki Nikunen kirjoittaa teoksessa *Suomen Ilmavoimat 90-vuotta* seuraavasti: ”Sotakokemukset ovat osoittaneet laatuun panostavan ilmatilan hallinnan olevan välttämättömyys maan turvallisuuden kannalta. Ellei offensiiviseen vastailmatoimintaan pystyviin ilmavoimiin ole panostettu, ovat kaikki muut puolustusinvestoinnit, suuretkin, osoittautuneet turhiksi.”³⁶

”Sotakokemuksilla” Nikunen viittaa vuoden 1991 Desert Stormiin Kuwaitissa ja Irakissa, vuoden 1999 Kosovon operaatioon, vuoden 2001 Enduring Freedomiin Afganistanissa sekä vuonna 2003 käytyyn Irakin sotaan. Kaikissa maaoperaatioissa on ilma-aseella ollut ratkaiseva rooli.

Ja miten muutoin voisi ollakaan? Jos ilmatila on vihollisen hallinnassa, on vihollisen hallinnassa helposti myös sen alapuolella oleva maapohja, ja laskuvarjojoukkoja sataa taivaalta niin Savossa kuin Pohjanmaallakin.

On luonnollisesti varottava 1920-luvun virhettä, jolloin lähes koko puolustusbudjetti humahti kahden panssarilaivan rakentamiseen. Toinen ajoi epäonnisenä miinaan, ja toinen jouduttiin luovuttamaan lopulta Neuvostoliittoon sotakorvauksena. Tuloksena kalliista investoinnista oli malli Cajanderina tunnettu maajoukkojen varustelu, jonka mukaisesti sotilaille oli antaa vähäpätöisten varusteiden ohella vain kokardi Talvisodan alkaessa 1939.

Mitä Hornetien tilalle?

Kallis hävittäjähankinta on välttämättömyys, jota ilman rajoiltamme puuttuu palokunta. En pyri ottamaan kantaa siihen, millä konetyypillä nykyiset hävittäjät tulisi korvata, mutta vahvat ehdokkaat tulevat nähdäkseni Yhdysvalloista ja Ruotsista.

Lockheed Martin F-35 on tutkassa näkymätön häiverynnäkkökone ja sellaisena etulinjan hyökkäysase, jolla on tarkoitus lentää vihollisen ilmatilassa. Se on yksikköhinnaltaan kallein. Myös haavoittuva se on, sillä häiveominaisuudet tahtovat kadota käytössä, ja kone vaatii paljon kallista ja aikaa vievää ylläpitoa. Kone on todettu ylivoimaiseksi muita koneita vastaan tutkassa näkymättömyytensä vuoksi, vaikka sen suoritusarvot jäävätkin tehokkaimmista ja nopeimmista koneista. Norja ja Tanska ovat hankkineet näitä koneita Nato-jäsenyytensä vuoksi, ja niillä on paikkansa Naton strategiassa etulinjan koneina.

Ruotsalaisella *JAS-39 Gripenillä* on monta etua puolellaan. Kone on edullinen hankkia, lentää ja huoltaa. Jo koneen nykyinen C-versio on Nato-yhteensopiva, ja sen elektroninen tiedustelu on kehittynyttä. Kahden koneen partio voi tietoja vaihtamalla jopa paljastaa ilmassa olevan tutkassa näkymättömän häivekoneen. Lisäksi koneet voivat toimia lyhyiltä nousuteiltä, ja koneen kääntöaika maatumakohdassa on lyhyt. Koneella on poliittinen asema maiden roolissa sotilaallisesti liittoutumattomina tai johonkin päin kallistuvina maina.

Boeing F/A-18 Super Hornetin hankinta on kuin vaihtaisi Chevroletinsa uuteen. Puolustusvoimien entinen komentaja Juhani Kaskeala on asettunut korkeimpana upseerina konsultoimaan Boeingia Suomen hävittäjähankinnoissa.³⁷ Etuna konetyypillä ovat jo valmiina olevat maajärjestelmät, jotka muodostavat (aseistuksen ohella) leijonanosan kaikista kustannuksista.



Nopein (2 390 km/h) ja voimanlähteiltään tehokkain on eurooppalaisen BAE Systemsin *Eurofighter Typhoon*, jota kaupitellaan Britannian myyntitoimiston kautta. Nopeudella ei kuitenkaan ole entisenlaista merkitystä

aikana, jolloin aseet ammutaan horisontin takaa, ellei sitten ole muuten vain kiire Kuopiosta Suomenlahdelle filmaamaan (oheisessa kuvassa filmaa tämän tekstin kirjoittaja).

Mukana kilpailussa on myös ranskalainen *Dassault Rafale*, jonka heikkoutena ovat omintakeiset ase- ja maajärjestelmät. Muutamien arvioiden mukaan Suomeen aiemmin hankitut ilmasta maahan -aseet ovat jo nyt ratkaisseet hävittäjähankintojen suunnan Yhdysvaltojen hyväksi.

Jokainen asehankintasopimus on samalla myös eräänlainen liittolais- tai puolustus sopimus, joten ulkopoliittikan osuus tulee olemaan valinnoissa vahvaa. Myös kauppapolitiikan vaikutus on huomattava, jolloin keskeiset kriteerit ovat hankintahinta, käyttökustannukset, huoltovarmuus ja teollinen yhteistyö.

Mikäli Suomi haluaa huippukoneen, joka edustaa viidennen sukupolven tekniikkaa ja josta on puoleksi vuosisadaksi eteenpäin, valinta on F-35. Tutkassa näkymättömän koneen Suomi tarvitsee kuitenkin vain siinä tapauksessa, että liitymme Natoon. Kone on haavoittuva ja kallis, minkä vuoksi paine hankintamäärän vähentämiseen kasvaisi. Tavanomaisissa ilmatilanvalvontatehtävissä voi olla hyväksikin, että läsnäolo rajoilla näkyy ja kuuluu, ellei sitten ajatella, että näkymättömän konekannan olemassaolo merkitsee potentiaalista ”läsnäoloa” myös aina silloin, kun vihollisen tutkassa ei havaita mitään.

JAS-39:n E-versio on erinomainen kompromissi, ketterä ja Suomen oloissa käyttökelpoinen kone, joka on vahva ehdokas myös hintansa ja käyttökustannustensa puolesta. F-35:llä lentotunnin hinta on noin 26 000 euroa, mutta Gripen-C:llä noin 7 000 euroa, jonka on arvioitu vastaavan myös uudemman E-tyypin kuluja. Super Hornet taas on hyväksi havaittu ja pelkkää päivitystä parempi uusi konetyyppi. En hämmästyisi, vaikka lopullinen valinta tultaisiin tekemään F-35:n, Gripenin ja Super Hornetin kesken. Mikäli vaa’assa painaa pitkä käyttöikä, Suomen hankinta osuu vaikeaan aikaan, sillä viiden polven koneita on tarjolla vain yksi.

Ei häveliäisyyden häivää

Joissakin viime aikojen puolustuspoliittisissa kannanotoissa on esitetty epäilyjä perussuomalaisien Venäjä-kytköksistä, ja ehdokkaita on nimitelty putinisteiksi. Voi olla on hyväkin, että tällaista maalinhinausta suoritetaan, jotta väärän tiedon levittäminen voidaan ampua alas.

Omasta puolestani totean saman, minkä usein ennenkin: ainakaan tämän kirjoituskoneen näppäimistöä ei sormeta sen enempää Putin-agentti kuin Nato-trollikaan, joten ensimmäiseksi tulisi *air-to-air*-ohjuksella puhdistaa ilmatilasta moiset panettelut perättöminä ja pöyristyttävinä.

Myös Malmin lentoasema olisi vielä pelastettava, ennen kuin ex-ministeri Merja Kyllösen (vas.) junailema ja Juha Sipilän (kesk.) hallituksen jäl-

jiltä ELY-keskuksen huoleksi siirretty päätös ehtii realisoitua kulttuuriperintökohteen tuhotyöksi.³⁸

Keskiviikkona 23. tammikuuta 2019

ULKOMAISEN TYÖVOIMAN NAARAUS

Olin tiistai-iltapäivänä Sanoma-talossa järjestetyssä ”Ääni työlle” -tilaisuudessa, jonka järjestivät Akava, EK, Kuntatyönantajat, SAK ja STTK. Järjestäjät ilmoittivat tarkoituksenaan olevan herättää laajaa keskustelua ennen eduskuntavaaleja työelämään liittyvistä teemoista.

Koskaan aiemmin en ole kuullut työmarkkinajärjestöjen hyrisevän yksimielisinä kuin trappistimunkit. Ja arvaatte varmaan mistä aiheesta. Me paikalle kutsutut eduskuntavaaliehdokkaat jouduimme kuuntelemaan pitkään jatkuvaa kilpalaulantaa *työperäisen maahanmuuton tarpeellisuudesta* niin, että korvat soivat.

Näyttää siltä, että mikään ei ole korporaatioille ja järjestöjyrille yhtä tärkeää kuin suomalaisen työvoiman etujen polkeminen. Olisin esittänyt asiasta myös omat tutkimukseen perustuvat näkemykseni, mutta en saanut puheenvuoroa, sillä juontajat löysivät tilaa vain yhdelle suoralle yleisökysymykselle. Tilaisuuden juonsi Ilta-Sanomissa toimiva Timo Haapala, joka muistetaan tendenssijournalismilta vivahtavasta määräyksestään ”Juha Sipilä, kaada hallituksesi heti – persut tuo jatkossa vain ongelmia.”³⁹ – Ei mikään kovin hyvä toveri siis.

Työperäisen maahanmuuton puolesta keuhkoaminen sisältää väistämättä strutsinmunan kokoisen valeen, sillä *ei ole olemassa* mitään *työperäistä maahanmuuttoa*. On vain maahanmuuttajia, joiden *työstatus vaihtelee* työttömän ja työllisen välillä. Niinpä maahanmuuttoa ei voida oikeuttaa ”työperäisyydellä”.

Työperäistä maahanmuuttoa ei ole kategoriana olemassa toisestakaan syystä. Tutkija Samuli Salminen on todennut tutkimuksessaan *Kuinka kalliiksi halpatyövoima tulee?* (2018), että tarveharkintaa käytetään nykyisinkin vain matalapalkka-aloilla. Erityisosajia (niitä paljon puhuttuja ”koodareita”) on ollut vain pieni osa⁴⁰ ja hekin tulevat maahan erityisasiantuntijan oleskeluluvalla.⁴¹ Lisäksi hän jatkaa:

Tärkeä johtopäätös esitetyistä tutkimustuloksista on, että ”työperäinen maahanmuutto” ei muodosta Suomen julkisen talouden kannalta yksittäistä joukkoa. Julkisessa maahanmuuttokeskustelussa olisikin otettava huomioon, että erityisesti EU-/ETA-alueen ulkopuolelta Suomeen suuntautuva matalapalkka-alojen ”työperäinen maahanmuutto” ei ole esitettyjen tutkimustulosten pohjalta minkäänlainen ratkaisu ikääntyvän väestön julkiselle taloudelle tuomiin ongelmiin.⁴²

Sosiaali- ja terveysministeriön tutkija Jere Päivinen totesi tutkimuksessaan *Mitä tiedämme maahanmuuton taloudellisista vaikutuksista?* vuodelta 2017,⁴³ että muutaman vuoden maassa olon jälkeen vain saksalaiset maahanmuuttajat osoittautuivat julkisen talouden kannalta nettovoitollisiksi.

Jopa virolaiset ja ruotsalaiset menivät pakkasen puolelle, ja Afrikasta ja Lähi-idästä tulleet vaipuivat kokonaan valliriutan alapuolelle. Heidän kontribuutionsa oli raskaasti negatiivinen. Saman tuloksen oli saanut jo 2015 Samuli Salminen Suomen Perustalle laatimassaan tutkimuksessa *Maahanmuutot ja Suomen julkinen talous, osa 1: Toteutuneet julkisen talouden tulot ja menot*,⁴⁴ jota Päivinen referoi.

Lanseeraankin tässä kirjoituksessani uuden ay-retorisen termin, joka sopii järjestötalojen diskurssiin. Se on *ulkomaisen työvoiman naaraus*. Viitataan sillä keinotekoiseen ja väkinäiseen pyrkimykseen haalia maahan vierastyövoimaa, vaikka se olisi kansantaloudellisesti tappiollista.

Näyttöä hankkeen keinotekoisuudesta antaa se, että myös Suomeen tulleista pakolaisista ja turvapaikanhakijoista on yritetty sisäministeri Kai Mykkäsen (kok.) toimesta loihdita ”työperäisiä maahanmuuttajia” hankkimalla heille lähtömaan passit, jolloin he eivät olisikaan maastaan paenneita turvapaikanhakijoita vaan oman hallituksensa suojelua nauttivia elintasosiirtolaisia.

Koska lähi-itäläisten työllisyystilanne on kauttaaltaan huono, ei ole oletettavaa, että myöskään heidän työstatuksensa säilyisi turvapaikan tai kansalaisuuden saantia pitempään. Asiassa kävisi, kuten edellä viitattujen tutkimusten tilastot osoittavat. Huoltosuhdetta ei voida parantaa rahtaamalla maahan väkeä, joka ei tähänkään mennessä ole työllistynyt kunnolla.⁴⁵ Surkuhupaisaa on, että usein kovin erimielisestä työmarkkinapampujen kaaderista ei löytynyt oppositiota ollenkaan, kun oli kyse poliittisen korrektiuden suojaa nauttivasta maahanmuuton edistämisestä.

Maahanmuutto ei korjaa taloutta vaan työn tuottavuus

Lasitalon tilaisuudessa jaksettiin olla huolissaan myös *ulkomaalaisten opiskelijoiden* mahdollisuuksista saada palveluja Suomessa omalla kielellään, jotta he jäisivät tänne.

Tutkijana ja tieteilijänä minun on ihan pakko palauttaa mieleen, että suomalaisten ja ulkomaalaisten opiskelijoiden vaihtosuhte on Suomelle erittäin tappiollinen. Suomessa on huomattavasti suurempi määrä ulkomaalaisia opiskelijoita hyödyntämässä veronmaksajiemme kustantamaa koulutusta kuin Suomesta on opiskelemassa ulkomailla. Suomea ei siis pitäisi tehdä tässäkään mielessä nykyistä viihtyisämmäksi eikä houkuttelevammaksi, mutta omasta mielestäni ulkomaalaisten *lukukausimaksuja* voitaisiin kyllä laajentaa ja korottaa.

Työmarkkinajärjestöt ovat näköjään ottaneet tavoitteekseen suomalaisen kulttuurin, kielemme ja väestömme bastardisoinnin, sillä kukaan äänessä olleista ei näyttänyt ymmärtävän taloudellisiin arvoihin liittymättömästä arvopohjasta mitään. Jo Harvard-professori Robert D. Putnam osoitti vuosituhaten vaihteessa tekemissään tutkimuksissa, että monietnisissä yhteiskunnissa yhteiskunnallinen luottamus heikkenee, sosiaalinen pääoma murenee ja yhteiskunnallinen tehokkuus sulaa pois kulttuurikitkojen vuoksi.⁴⁶ Tuloksena on myös talouden rapautumista.

Näin on Suomessakin käynyt. Merkkinä siitä on jatkuva eripura ja kantaväestön jakautuminen kahtia: niihin, jotka haluavat edistää kansallista etua, ja niihin, jotka eivät kansallisesta edusta mitään välitä.

Myös taloustieteen vainioilla keskustelijat seikkailivat kuin Liisa Ihmemaassa. Toisen puolen keskusteluajasta he käyttivät sen märehittämiseen, voitaisiinko Suomeen saada lisää työvoimaa syntyvyyttä lisäämällä.

Totuus asiassa on sellainen, että kansakunnan selviytymistä ja suoriutumista ei määritä vain *väestöllinen huoltosuhde*, vaan *työn tuottavuus* ja *työllisyysaste*. Jos ymmärtää jotakin Nobel-palkitun Bengt Holmströmin tavasta sovittaa taloustiedettä viululle ja pianolle, ymmärtää varmasti myös sen, miksi hän painotti parin vuoden takaisissa puheissaan *työn tuottavuuden kasvua*.

Suomessa tehdään kyllä paljon työtä, mutta se tuottaa huonosti. Viisastenkivi löytyy työn tuottavuuden parantamisesta, eikä mistään väestöjen vaihtamisesta toiseksi. Huoltosuhde ja työllisyysaste voivat olla huonojakin, jos tehtävä työ tuottaa hyvin. Mutta huoltosuhteen ja työllisyysasteen paraneminen eivät korjaa kestävyysvajetta, mikäli työ tuottaa heikosti.

Työn tuottavuutta on heikentänyt viime vuosina *maahanmuutosta* johtuvan huoltavan verkoston kasvu, eli kulttuurikoordinaattorien, tulkkien, sosiaaliviranomaisten ja yhteiskunnallisia kitkoja sovittelevien byrokraattien tarve. Aikaa ja vaivaa on kulunut yhteiskuntamme kannalta tarpeettomien tai haitallisten vieraiden kulttuurien edistämiseen, johon suomalaisella yhteiskunnalla ei ole mitään velvoitetta. Täysin hakoteillä ovat siis ne, jotka luulevat voivansa parantaa työn tuottavuutta tai huoltosuhdetta sinänsä tarpeettomalla työllä.

Mikäli keskustelijoiden mielialiikkeestä eli lisääntymisestä ja siihen uhrausta voimavaroista puhutaan, niin ketkähän tässä maassa loppujen lopuksi ovat jatkuvasti paksuina, jopa niin, että on ollut aihetta puhua lapsitehtaista ja naisten käyttämisestä synnytyskoneina? Tämä tuo mieleen, että kyseessä on väestöpoliittinen valloitusohjelma.

Syy suomalaisten huonoon lapsentekohalukkuuteen löytyy seksuaalisuutta vaarallistavien ”#Metoo”- ja ”#Suostumus2018”-hankkeiden lisäksi erityisesti siitä, että kantaväestöllä ei ole lapsiin enää varaa. Jos suomalainen perhe tai yksityishenkilö joutuu työttömäksi tai tulottomaksi, toimeentulotuki ei täytä tulovajetta, mikäli hakijalla on vähänkin helposti rahaksi muutettavaa omaisuutta, kuten suomalaisilla usein on.

Sen sijaan maahan pakolaisina tulleet ovat yleensä lähtökohtaisesti vailla varallisuutta ja täyttävät vasemmiston luoman sosiaaliturvalainsäädännön köyhyysihanteet täydellisesti. Niinpä sosiaaliviranomaiset myöntävät heille kaiken tarpeellisen luoden oivalliset olosuhteet täällä oleskeluun ja lisääntymiseen.

Suurta epäoikeudenmukaisuutta sisältyy tilanteisiin, joissa työssäkäyvän matalapalkkaisen kansalaisen tulot eivät riitä asuinkustannuksiin ja perheensä elatukseen, kun taas Suomeen saapuneet turvapaikanhakijat asuvat suurperheineen kaupungin myöntämässä asunnossa veronmaksajien laskuun ilman, että kumpikaan aikuinen käy työssä.

Osa työn tuottavuudesta katoaa myös maahanmuuton piilokuluiksi luettaviin kulttuurikitkoihin, kuten kieli- ja viestintäongelmiin. Suorittavaa työtä tekevät ”koodarit” puhuvat tietenkin omaa kieltään netin hämyisissä laareissa ja portaaleissa, mutta myös kaupunkilegenda ”kosovolaisten lääkärin” halusta pelastaa maamme terveydenhuoltojärjestelmä osoittautuu tuhannen ja yhden yön tarinaksi. Kosovon tasavallassa suoritettut tutkimukset eivät kelpaa sellaisinaan Suomessa, niin kuin eivät myöskään Yhdysvaltain yliopistossa suoritettut lääkärin tutkimukset. Ulkomaalaiset käyttävät Suomessa huomattavasti enemmän julkisia terveyspalveluja kuin tuottavat.

Palvelualojen ulkomaalaistuessa väärin ymmärtämisen riski kasvaa, ja terveydenhuollossa se voi olla hengenvaarallista. Suomalaisten pakottaminen viestimään englanniksi on perustuslakimme vastaista ja tuhoisaa kulttuurillemme, sillä englanti on tappajakieli.

Työmarkkinoiden takinkääntäjät

On myös perin ajattelematonta rahdata työvoimaa ulkomailta kasvukeskuksiin, kun sitä olisi saatavissa Suomen työttömyyskunnista. Silti Suomeen palkataan esimerkiksi bussikuskeja ulkomailta, yhteiskunta maksaa lähes kokonaan heidän ammattiajokoulutuksensa, ja kaupunki myöntää asunnon, vaikka samoihin tehtäviin olisi tarjolla suomalaista työvoimaa taantuvista kunnista.

Timo Haapalan aloitteesta tilaisuudessa taivasteltiin, miksi kasvukeskuksissa asuminen on tavattoman kallista. Ei tarvitsisi tätäkään ihmetellä, sillä Suomeen sataa väkeä ovista ja ikkunoista niin, että kuntien sosiaalivirastot ovat joutuneet haalimaan vuokra-asuntoja markkinoilta täyttääkseen ne pakolaisilla ja turvapaikanhakijoilla. Pääasiallinen syy asumisen kallistamiseenkin on siis maahanmuutto.

EK:n Jyri Häkämies piti myös työvoiman saatavuusharkinnasta luopumista perusteltuna, vaikka sitä kautta uhkaava työvoiman halventaminen ja verotulojen katoaminen toisiin maihin kiertyvätkin julkistalouden ja ve-

ronmaksajien, eli yksityishenkilöiden ja yritysten, piikkiin suomalaisten ihmisten työttömyysmenojen kasvuna.

Ulkomaisen työvoiman tarveharkinnasta luopumista koskevan eduskunta-aloitteen käsittely on ollut sikäli koomista, että edustajien tekemät aloitteet eivät yleensä etene varsinkaan, jos alullepanija on oppositiopuolueesta. Mutta tässä tapauksessa, jossa on ollut tavoitteena suomalaisen työvoiman aseman heikentäminen, aloite lähti liikkeelle kuin palava bensa-

vana. Anna Kontulan (vas.) sorvaaman paperin alkupäähän laittoivat nimensä kansanedustajat Emma Kari (vihr.), Tytti Tuppurainen (sd.), Veronica Rehn-Kivi (r.) ja Juhana Vartiainen (kok.), ja lopulta paperiin kirjasi nimensä eduskunnan enemmistö yli puoluerajojen, lukuunottamatta perussuomalaisia, joista yksikään ei kannattanut hanketta.

Aloitteen rivien väleistä voi sokea Reettakin lukea sen, millä tavoin huvitteluliberaalit samppanjasosialistit ovat kääntäneet selkensä haalareihin pukeutuville suomalaisille duunareille. Tämän merkiksi Rakennusliiton toinen varapuheenjohtaja Kyösti Suokas antautui haukkumaan käpykaartikenraali Kontulan johtaman aloitteen Ylen jutussa tavalla, joka on edelleen parin sitaatin arvoinen: ”Kontulan lakiehdotuksen tavoitteena on edesauttaa paperittomien työnsaantia, jotta heidän ei tarvitsisi lähteä maasta”. Aloitteen motiivi oli Suokkaan mukaan puhtaasti maahanmuuttopoliittinen, ja hän totesikin, että sosiaalietuusperäisten maahanmuuttajien työllistyessä tilanne vasta paha onkin: ”Me emme tarvitse kehitysmaista kuin 20 000–30 000 työntekijää, niin sen jälkeen suomalaiset eivät enää työskentele rakennustyömailla.” Jeremiadinsa loppuun hän naulitsi oman viisastumisensa: ”Ikinä en enää äänestä Vasemmistoliittoa.”⁴⁷

Vaalien lähestymisen huomaa puolueiden pikaviisastumisesta, sillä nyt lähes kaikki laskentotaitoiset ovat pyörtäneet puheensa Kontulan laki-aloitteen edistämisestä. Olisikin mielenkiintoista tietää, kuinka pian takki kääntyy vaalien jälkeen. Olen itse ilmaissut kantani jo aiemmin, eikä minulla ole syytä vaihtaa mielipidettäni sen enempää nyt kuin tulevaisuudessa.

Lähes yksimielisiä näyttivät puhuvat päät olevan siitä, että työttömien aktiivimalli ei toimi toivotusti, ja eräät vaativat jopa siitä luopumista.

Tähän ei olisi tarvittu kokeilua eikä profeetan viisautta, sillä kirjoitin itse jo mallin käynnistyessä 2016, että sitä kautta tehdään työttömyyden uhreista syyllisiä.⁴⁸ Patistelu ja rankaiseminen voisivat toimia, mikäli olisi työtä hakevien omassa vallassa päättää, saavatko he töitä vai eivät. Mutta työpaikkojen avaimet ovat yleensä työnantajien taskuissa.

Työttömyyden notkahtaminen ei johdu aktiivimallista vaan kilpailukyky- kysopimuksesta ja kansainvälisestä sysäyksestä, joka on aina ollut suomalaisen teollisuuden herttakuningatar.

”Huutavasta työvoimapulasta” ja ulkomaisen työvoiman naaraamisesta huolimatta tässä maassa on edelleen noin 300 000 työtöntä, joiden joukossa

on muiden muassa yli 4000 insinööriä, joten työvoiman haaliminen ulkomailta on kaiken kansan naurettava narraus.

Torstaina 24. tammikuuta 2019

SUOMEN EI PIDÄ OLLA AUTOILUN KUUBA

Yksityisautoilu on perustuslaillisen liikkumisen vapauden ja yksilönvapauden symboli sekä väline. Se ei ole koskaan ollut sosialististen aatesuuntausten suosiossa.

Niinpä ei tarvitse ihmetellä, miksi vasemmistopuolueet ovat olleet mestareita ahdistelemaan autoilijoita verojen kiristyksillä, normeilla ja säännöillä. Samoin ovat toimineet vihreät, joiden riveissä on paljon uustaistolaisuutta. Heidän mielestään valtiovalta tietää aina parhaiten, mikä on yksilöille hyväksi.

Kun hallitus SDP:n esityksestä viimeksi nosti autoveroa tavoitteenaan saada valtion kassaan lisää rahaa, tulos oli, että autokauppa väheni, jolloin myös valtion verokertymä heikkeni, kun viivan alle jäi entistä vähemmän rahaa.⁴⁹ Tämä on vihervasemmistolaisen taloustaituruuden merkkipaalu.

Nyt SDP on osoittanut Edisonin-viisautensa hiuksia nostattavalla ehdotuksella, jolla kiellettäisiin uudet polttomoottoriajoneuvot kokonaan, ja tilalle loihdittaisiin 750 000 sähköautoa ”nopealla aikataululla”.⁵⁰

Myös istuvan hallituksen esittämä tavoite 250 000 sähköautosta ”lähi-aikoina”⁵¹ sekä siihen liittyvä oletus Suomen siirtymisestä vähitellen kokonaan sähköiseen liikenteeseen pitää hylätä utopiana. Siinä hyskeessä ei ole otettu huomioon polttomoottorilla varustetun ajoneuvokannan (noin 2,8 miljoonaa ajoneuvoa) kestoja, siinä kiinni olevia pääomia eikä sähköautojen (liikenteessä noin 2 000 kappaletta) kelvottomuutta paljon energiaa vaativaan raskaaseen sekä pitkän matkan liikenteeseen.

Sähkökään ei tule pistorasiasta, ja liikenteen sähköistäminen on arveluttavaa myös ympäristöpoliittisesti. Muutamien väitteiden mukaan dieselauto kulkee jopa 200 000 kilometriä samoilla ympäristörasituksilla, jotka johtuvat pelkästä sähköauton akun valmistamisesta.⁵²

Omasta mielestäni sähköautojen veroetua ja hankintatukea pitäisi alentaa, ja sähköautoilun laajan tukemisen sijasta pitäisi poistaa vuotuinen käyttövoimavero dieselautoilta, siirtämättä kuitenkaan verorasitusta dieselpolttoaineen hintaan.

Toistaiseksi niin sanotulla dieselverolla on kompensoitu dieselpolttoaineen alempaa verotusta. Mikäli dieselpolttoainetta verotettaisiin bensiinin tavoin, se olisi bensiiniä kalliimpaa.

Koska dieselautoja käyttävät nykyisin ammattiautoilijoiden lisäksi monet muutkin, tulisi ajoneuvojen verotus ja polttoaineiden hintataso yhdenmukaistaa. Tällöin dieselautoilija saisi kompensatiota hieman kalliimman

autonsa hintaan lähinnä alemman kulutuksen ja moottorinsa paremman kestävyuden kautta. Ajoneuvonsa tyyppin ja ominaisuudet jokainen valitsee luonnollisesti itse. Ammattiautoilijoiden verokompensaatio tulee käsitellä erillisenä kysymyksenä.

Autoilun verotuksen suuri epäoikeudenmukaisuus

Suomessa on Euroopan kalleimmat autot mutta pitkä matka toisen ihmisen luo. Tavallaan nämä seikat liittyvät toisiinsa: liikenneverkon ylläpito on suhteellisesti kalliimpaa kuin tiheämmin asutussa Keski-Euroopassa. Valtio on kuitenkin palauttanut liikenteen hyväksi vain osan liikenteen verotuksen ja autoveron tuotosta. Autoverolla on kerätty tuottoa muihin tarkoituksiin kuin teiden käyttäjien hyväksi, muun muassa maahanmuutto- ja sosiaalikuluihin.

Euroopan unioni antoi merkin Suomen autoverotuksen epäoikeudenmukaisuudesta pakottamalla Suomen alentamaan käytettyjen tuontiautojen verotusta jo useita vuosia sitten. EY-tuomioistuin piti Suomen autoverotusta ”syrjivänä”.⁵³ Sitä se onkin.

Ei ole oikein, että Suomessa uusista autoista joutuu pulittamaan keskimäärin parikymmentä prosenttia enemmän kuin naapureissa. Jopa Viron pojat ajeleivät nykyisin paremmilla autoilla kuin suomalaiset.

Suomen henkilöautokanta on mätänemässä. Ajoneuvojen keski-ikä huitelee kymmenen vuoden paikkeilla. EU-maista tuodaan käytettyinä Audin, BMW:n ja Mersun pari sataa tuhatta kilometriä ajettuja malleja, jotka kulluttavat 15 litraa sadalla ja toimivat korjaamojen kultakaivoksina. Pihat ovat pian täynnä laatuautojen raatoja.

Autojen hinnassa kannettava autoverotus on tullut tiensä päähän. Sen on aika mennä. Autoveron ja vuotuisen ajoneuvoveron suuri epäoikeudenmukaisuus piilee siinä, että vero on kiinteä ja ajoneuvokohtainen, mutta veronkannon peruste johtuu valtiolle aiheutuvista kuluista, joita syntyy esimerkiksi tienpidosta ja kansainvälisistä päästövastuista sekä poliittisista ympäristösopimuksista.

Nykyisin ei toteudu ’periaate käyttäjä maksaa’, vaan myös ne ihmiset joutuvat maksamaan, jotka käyttävät teitä maksuosuuksiaan vähemmän ja jotka tuottavat pakokaasuja ”hiilidioksidiverojen” arvoa vähemmän. Esimerkiksi Ferrarin perusmallista joutuu Suomessa pulittamaan 400 000 euroa, vaikka autolla ei ajaisi ollenkaan tai ajaisi mitättömän vähän. Muualla maailmassa hinta on vaivaiset 150 000 euroa.

Tämä epäoikeudenmukaisuus pitää korjata. Verotuksen oikeutus ylipäänsä on siinä, että veroina kannettavat varat kiertyvät tavalla tai toisella maksajien hyväksi ja että julkisten fasiliteettien käyttäjät maksavat suurimmaksi osaksi itse palveluista koituvat kulut. Sen sijaan Suomessa punavihreät ja autoilun vastaiset puolueet ovat kautta aikojen laskutta-

neet omien kannattajiensa sosiaali- ja muut kustannukset toisten puolueiden äänestäjillä.

Autoilun verotuksesta käyttöön perustuvaan laskuttamiseen

Verotuksen epäoikeudenmukaisuudet voidaan korjata, sillä käytön mitaamiseen on tekniset keinot. Autovero ja ajoneuvovero pitäisi korvata käyttöön perustuvilla veroilla. Veroa ei siis kannettaisi ajoneuvon hinnassa eikä pelkkien ominaispäästöjen ja nimellisten kulutusarvojen perusteella vaan tien päällä: käytöstä. Käyttöä voitaisiin mitata automatisoidulla paikannusjärjestelmällä, jonka *anonymiteetti*, *tietoturvallisuus* ja *yksityisyydensuoja olisi varmistettu*.

Vakuutusasiakkaiden halutessa voitaisiin järjestelmään liittää myös yksityiset vakuutusyhtiöt, jotka voisivat määrittää vakuutusmaksut ajoneuvon käytön perusteella. Paljon ja vaarallisesti ajava maksaisi enemmän kuin riskitön tai vähän ajava kuski, mikä olisi oikeudenmukaista, kun kehtään ei pakotettaisi maksamaan toisten puolesta.

Tämä ei murtaisi vakuutusyhtiöiden keskinäisyyden periaatetta, eli yhteisvastuullisuutta, tai sitä, että onnettomuuden sattuessa muut osallistuvat korvaukseen. Mutta se auttaisi tasaamaan vakuutusmaksuja nykyistä bonusjärjestelmää paremmin, sillä bonusjärjestelmä perustuu pitkän ajan kuluessa kertyvään vahinkohistoriaan, kun taas paikannusjärjestelmä olisi reaaliaikainen.

Tekniset fasiliteetit mahdollistavat nykyisin käyttöön perustuvan verottamisen. Kun istuva hallitus aikoi liikenneministeri Anne Bernerin ehdotuksesta korjata autoverotuksen ongelmat kertaheitolla,⁵⁴ ajatus itsessään oli kannatettava, mutta keinot hätäisiä ja huonosti harkittuja.

Nopea ja äkillinen muutos olisi romahduttanut vasta hankittujen autojen arvon, ja valtio olisi voinut joutua korvausvelvolliseksi omaisuuden suojan rikkomisesta. Jo nopean muutoksen odotus riitti hyydyttämään autokaupan ja tuottamaan tappiota kauppiaille ja valtiolle. Niinpä muutos pitäisi toteuttaa asteittain.

Tekniikka mahdollistaa ja vaatii järjestelmän uudistamista

Polttomoottorikäyttöisistä autoista ei voida luopua nopeassa tahdissa, mutta autokannan uusiutuminen on perusteltua teknisistä ja ekologisista syistä. Uusi auto kuluttaa ja saastuttaa parhaimmillaan vain puolet siitä, mitä saman tehoinen kymmenen vuotta vanha. Lisäksi uudet autot ovat vanhoja huomattavasti turvallisempia.

Jatkossa kyse ei olisi verottamisesta lainkaan vaan asiakkuuteen sekä teiden ja katuverkon käyttämiseen perustuvasta laskuttamisesta ja mak-

samisesta. Tämä ei saa silti merkitä tieverkon yhtiöittämistä eikä olla askel valtion omaisuuden myyntiin tai tieverkon yksityistämiseen.

Laskutuksen siirtäminen Petteri Orpon (kok.) esityksen mukaisesti pelkkiin polttoaineveroihin olisi epäoikeudenmukaista, koska *sähköautoilijat eivät maksaisi silloin mitään, vaikka hekin käyttävät teitä*. Niinpä arvostelin hallituksen ehdotusta kirjoituksessani ”Populismia tankkiin, Petteri Orpo”.⁵⁵

Uusi varainkeruumalli mahdollistaisi myös sen, että maalla ja taajamissa asuvien eroja teiden ja katujen käyttäjinä voitaisiin yhdenvertaistaa teiden ja katujen erilaisilla käyttömaksuilla. Myös taajamien pysäköintimaksut ja valvontakulut voitaisiin korvata ajallisesti ja alueellisesti porrastetuilla ruuhkamaksuilla.

Ongelmana käyttöön perustuvassa mallissa on lähinnä kansalaisten yksityisyydensuoja. Mikäli ajoneuvojen paikannukseen ja käyttöön perustuva järjestelmä toteutetaan, on varmistettava sekä teknisesti että juridisesti, että ihmisten liikkeitä ei seurata kanslioista eikä keskuksista, vaan seuranta ja laskutus toteutetaan automatisoidusti ja anonyymisti.

Yksityisyydensuojaa järjestelmä ei murtaisi nykyistä enempää, sillä onhan nytkin melkein jokaisella mukanaan avoinna oleva matkapuhelin, jonka kautta sijainti ja käytetyt reitit voidaan paikantaa.

Käyttäjöpohjaiseen laskutukseen siirtymistä ei ajan myötä voida estää. Sen sanelee myös liikenteen sähköistyminen ja polttoaineverojen tuoton ehtyminen ajan myötä, jolloin valtion budjettiin syntyy miljardien vaje. Tämä vaje joudutaan täyttämään joko muilla veroilla tai liikenteen verotusmekanismin kehittämisellä. Autoilun veronkantoa pitäisi olennaisesti keventää, mutta sitä ei voida poistaa. Kun tekniikka järjestelmän käyttöön ottamiseksi on olemassa, on järjen ja oikeudenmukaisuuden sanelemaa, että käyttämiseen perustuvaan laskutukseen siirrytään.

Maanantaina 28. tammikuuta 2019

MOI VAAN, MOI

Moi ilmestyi vuonna 2016 puhelinoperaattorikilpailuun henkselit paukkuen ja tuoden markkinoille uuden toimintamallin. Kuluttaja ei maksa kymmeniä euroja kuukaudessa sellaisesta, mitä ei osta, eli rajattomasta tiedonsiirrosta.

Sen sijaan myytiin kiinteitä 6 euron kuukausipaketteja 4 gigatavun tiedonsiirrosta, ja minuuttihintaa puheluista päälle. Liittymä sopi kaikille, jotka käyttävät puhelimellaan etupäässä nettiä ja pikaviestipalveluja sekä soittelevat vähän eivätkä imuroi suuria datapaketteja.

Idea oli siis hyvä, liian hyvä. Tuloksena oli kasvuyritys, joka valtasi markkinoita, kunnes kilpailijat huolestuivat.

Minäkin sain pari viikkoa sitten ilmoituksen, jonka mukaan Moi on myynyt koko osakekantansa ja toimintonsa verkko-operaattorinaan toimineelle Dnalle. Odottelen, milloin tulee ilmoitus liittymien pakollisesta vaihtamisesta Dna-premium-pakettiin, vain 49,95 €/kk.

Moissa vaikuttaa olleen lennokkaakin meininki. Asiakasviestintä on vauhdikasta, ja kaupasta kerrotaan hunajaisesti kuin joulupukin yllätysvierailusta vappujuhliin:

”Teille, ihanat Moi-asiakkaat tämä ei vaikuta millään tavalla tai tuo mitään muutosta: tuotteet ja palvelut sekä hinnat pysyvät ennallaan ja Moi säilyy itsenäisenä yhtiönä. Me täällä Moilla olemme todella iloisia siitä, että saamme avuksemme ison talon voimavarat panostaa entistä enemmän palvelujemme kehitykseen teitä varten.”

Paha sanoa, mutta minä en usko tätä. Muistatte kai, miten Tele Finlandillekin kävi, ja liittymiä muokattiin vähitellen emoyhtiön ehtoja vastaaviksi. Näin käy todennäköisesti myös Moille, joka työllistää vain kymmenen henkilöä.

Kilpailijat kokivat *start up* -firman häiriöksi markkinoilla, sillä Moi myi sitä, mitä kuluttajat halusivat. Niinpä verkko-operaattorin tuli välttämättömäksi ostaa kilpailija markkinoilta pois. Verkkopalvelujaan kun ei voi kieltäytyä myymästä kilpailijoidensa alustaksi.

Moin liikeidea oli hyvä, koska se rikkoi operaattorien kartellin, jossa kiskotaan jopa kymmeniä euroja kuukaudessa liittymän ylläpidosta. Moin liikevaihto kahdeksankertaistui vuodesta 2016 vuoteen 2017, jolloin sillä oli 56 000 asiakasta.

Moin perustajille ja omistajille tämä oli varmaankin hyvä kauppa. Ensin luodaan kasvuyritys, jonka palvelut hinnoitellaan aggressiivisesti kilpailijoita edullisemmiksi. Siten kalastellaan asiakkaat kilpailijoilta, käytetään heitä pelivälineinä oman osakearvon nostamiseksi, ja lopulta myydään heidät takaisin kilpailevalle yritykselle.

Kyllä oli taas juppihippipunkkarimainen ja kokoomuslainen tempu.
Siteeraan lopuksi Neljää Ruusua:

Lennän taas

Olen juppihippipunkkari ja vaihdan paikkaa

Lennän taas

Turha meikäläistä yrittääkään kategoriin laittaa

Hei mä lennän taas...

STANFORDIN VANKILAKOE KÄYNNISSÄ SOSSUMEDIASSA

”Stanfordin vankilakokeena” tunnetaan psykologi Philip G. Zimbardon toimeenpanema koejärjestely, jossa muutamia tavallisia yliopisto-opiskelijoita koottiin suljettuun tilaan, ja heidät jaettiin kahteen ryhmään.

Molemmille annettiin tietyt roolit. Toiset laitettiin vangin asemaan ja toisille annettiin tehtäväksi vartioida toista ryhmää. Molempien yhteisenä tehtävänä oli pysytellä näissä rooleissaan kahden viikon ajan. Sääntönä oli vain se, että väkivaltaa ei saa käyttää, mutta muutoin vankien pitää totella vartijoita. Palkinnoksi luvattiin huomattava summa rahaa.

Koe jatkuikin jonkin aikaa melko ongelmattomasti, ja osapuolet suhtautuivat toisiinsa kärsivällisesti, mutta jo parin päivän kuluttua erimielisyyksistä oli tullut vahvoja auktoriteetti- ja arvovaltakiistoja.

Vaikka osapuolet tiedostivatkin asemiensa olevan vain tilapäisiä, ennen pitkää vangit alkoivat ottaa vartijoiden ylenkatseellisuuden todesta. Jo kuudentena päivänä riidat olivat niin pitkällä, että osapuolet olivat käsi-rysyssä, ja koe täytyi keskeyttää avoimeksi riistäytyneen väkivallan vuoksi sillä seurauksella, että koehenkilöt menettivät taloudellisen palkkionsa.

Koehenkilöt kokivat asioiden ratkaisemisen tappelulla niin tärkeäksi, että he sen vuoksi luopuivat jopa rahallisesta palkinnosta. Aiheesta on valmistunut ainakin pari enemmän tai vähemmän havainnollista elokuva, Oliver Hirschbiegelin *Das Experiment* (2001) ja Kyle Patrick Alverezin *The Stanford Prison Experiment* (2015).

Kokeesta voidaan johdella kevyttä moralismia, joka koskee sitä, kuinka tyhmiä tai viisaita osapuolet olivat. Mutta keskeinen johtopäätös koskee ihmisten taipumusta muodostaa ryhmiä ja tehdä asiakiistoista syviä auktoriteettikysymyksiä.

Kokeeseen valitut 24 opiskelijaa olivat aivan tavallisia idealistisia puunhalaajia, joita nykyään voitaisiin sanoa yhtä hyvin huvitteluliberaaleiksi kuin vihervasemmistolaisiksikin. Heitä yhdisti tavaton optimismi, ehdottomat käsitykset siitä, mikä on oikein tai väärin, ihanteellisuus, hyveen tavoittelu sekä (paha sana) myös naiivius. Kuitenkin näistä moraali-poseeraajista ja hyvesignaloijista kuoriutui nopeasti esiin julmia autoritäärisiä despootteja ja väkivaltaisii kapinallisia, jotka kohtelivat ystävinään tuntemiaan läheisiä tyrannien lailla.

Sosiaalisen median alustat koettavat vaikuttaa vaaleihin

Stanfordin vankilakoe tuo minulle elävästi esiin sen, mitä nykyisin tapahtuu Internetissä. Kun asioitaan ei saa sanotuksi niin sanotussa mediajulkisuudessa, eli valtamediassa, niistä vaahdotaan sitten sosiaalisessa mediassa. Mutta sielläkään ei voi sanoa enää juuri mitään, vaikka asian perustelisi itsellään Aristoteleella.

Sen sijaan käynnistyy raivo, jonka kohteena ovat olleet etupäässä perussuomalaiset ja muut maahanmuuttoa ja monikulttuuri-ideologiaa arvostelevat tai vastustavat tahot. En ole koskaan huomannut perussuomalaisten tekevän perättömiä ilmiantoja tai kokoavan tuhonapin painajia väärinkäyttäkseen automatisoitua sensuuria tai poistaakseen epämieluisiksi kokemiaan näkemyksiä ja henkilöitä sosiaalisesta mediasta. Sen sijaan nykyajan uustaistolaisuutta ja *alt-leftiä* edustavat varisverkostolaiset ja antifat ovat saaneet perussuomalaisten näkemykset katoamaan sossu-mediasta nopeammin kuin talkkarin jäiseltä peltikatolta.

Viimeisimpänä tapauksena taitaa olla perussuomalaisten puheenjohtajalle Jussi Halla-aholle langetettu käyttökatko Twitteriin, vaikka näkemyksensä ovat olleet huomattavan varovaisia ja julkaisemisen arvoisia, niin kuin laajaa kannatusta nauttivan puolueen johdolle kuuluukin. On kansanvallan kannalta kestävämpää, että parlamentaarisen puolueen puheenjohtajan Twitter-tili lukitaan⁵⁶ poliittisten mielipiteiden tai joidenkin tekaistujen ja ideologisten ”yhteisönormien” vuoksi.

Myös Facebookissa ovat avoimen röyhkeä sensurointi ja käyttäjille langetetut kiellot johtaneet siihen, että sosiaalinen media pyrkii *vaikuttamaan vaaleihin* ja estämään muun kuin monikulttuurisuusmyönteisen ja maahanmuuttoa suosivan informaation esittämisen.

Vaaleihin vaikuttamisesta ei siis sovi epäillä vain Venäjää vaan myös sosiaalisen median omistajia ja ylläpitäjiä – ja tietenkin sitä valtamediaa, joka myöntää auliisti ilmaismainosta vihervasemmiston ja huvitteluliberaalin porvariston kellokkaille mutta kieltää julkisuuden maahanmuuttokriitikoilta, paitsi silloin kun se on kielteistä.

Facebook's hate looks like terror

Perussuomalaisten Riikka Purra pyysi jokin aika sitten Facebookin käyttäjiltä ilmoituksia siitä, millaisten väärinkäytösten, kaltoin kohtelun, sensuurin tai syrjinnän kohteeksi perussuomalaiset ovat joutuneet Facebookissa. Hänen saamiensa tietojen mukaan useita perussuomalaisia oli bännitty, sensuroitu, ghostattu tai feidattu Facebookissa mitä erikoisimmista syistä.

Omien havaintojeni mukaan kaikki tapaukset olivat täysin perusteettomia drakonisten tuomioiden pohjaksi. Purra esitteli⁵⁷ asiaa myös Yleisradion toimittajalle, joka antautui kuuntelemaan, ilmeisesti puhdistukseen Ylen mainetta valikoivan journalismin tekijänä.

Stanfordin vankilakoe on siis käynnissä netissä, jossa läski tummuu ainakin symbolisessa mielessä. Mutta sama idealistien ja realistien välinen kiista on kärjistymässä myös kaduilla, kujilla ja yhteiskunnassa. Kun Saksassa pahoinpideltiin Alternativ für Deutschland -puolueen kansanedustaja Frank Magnitz, muuan Antifa-järjestöläinen kirjoitti hänen saaneensa ansionsa mukaan.⁵⁸ Se ei ollut Facebookin sensorien mielestä vihapuhetta, vaikka olikin.

Sensorien ja kavaltajien harjoittaessa omaa poliittisten oikeuksien takavarikointiaan institutionaalisesti, anonymisti ja puskiasta huudellen, voisi odottaa, että he raukkamaisuuttaan ja nilkkimäisyyttään häveten tulisivat ulos kuorestaan ja lopettaisivat edes tieteellisten asiantuntijatahojen ripittämissä sekä ilmestyisivät ulos keskustelemaan rehellisesti ja esittämään näkemyksensä omalla nimellään.

Facebookissa on käyttökieltoon julistettu myös akateemisia tieteilijöitä, esimerkiksi dosentti Arto Luukkanen,⁵⁹ joka juontaa lisäksi omaa TV-ohjelmaa. Salliessaan sananvapauden loukkaukset tai jopa vaatiessaan niitä viranomaisvalta luovuttaa tuomioistuinten tehtävät firmojen deletointikeskuksissa työskenteleville nettinörteille, minkä ei pitäisi olla mahdollista. Perustuslakimme yksiselitteisesti kieltää kaiken ennakkosensuurin.

Myös syyttäjälaitoksen arvostelukyky floppaa. Espoon Perussuomalaisen valtuustoryhmän puheenjohtajaa vastaan nostettiin juuri äsken syyte kansanryhmää vastaan kiihottamisesta hänen toistettuaan Twitterissä paavin tuomitsemat Jussi Halla-ahon lauseet.⁶⁰ Eivätkö oikeuden päätöksen perustelut ja tuomitut asiat olekaan julkisia ja eikö niitä saisi siteerata tai toistaa informaatiotarkoituksessa?

Luonnokseni lakialoitteeksi: laki viestinnällisistä oikeuksista

Rikosoikeudellinen jälkikäteissensuuri on kiertymässä ennakkosensuuriksi pelotevaikutuksensa kautta. Julkaisenkin tässä ensimmäisen lakialoitteeni. Perustuslaillisen sananvapauden turvaamiseksi ja selventämiseksi tähän maahan pitäisi säätää laki kansalaisten viestinnällisistä oikeuksista, jolla taattaisiin täysi ennakkosensuroimaton sananvapaus sosiaalisessa ja muussa mediassa.

Uudessa laissa määrättäisiin erityisesti verkkoympäristössä tapahtuvaan kommunikointiin osallistuvien henkilöiden ja Internet-palvelutarjoajien oikeuksista ja velvollisuuksista. Tiedotusvälineitä ja Internet-toimijoita velvoitettaisiin laajentamaan kansalaisten mahdollisuuksia saada näkemyksensä esitetyiksi sosiaalisen median palveluissa, keskustelupals-

toilla ja mediajulkisuudessa ilman suodatusta tai muita viestien lähettämistä, vastaanottamista tai mielipiteidensä muodostamista tai pitämistä koskevia rajoituksia.

Lailla kiellettäisiin palveluntarjoajia tai sosiaalisen median ylläpitäjiä ja muita yksityisiä toimijoita rajoittamasta kansalaisten sananvapautta, vapaata keskustelua ja uutisointia ”yhteisönormien” varjolla tapauksissa, joissa mitään näyttöä lainvastaisesta toiminnasta ei ole. Laki velvoittaisi sosiaalisen median toimijoita sallimaan palveluissaan ja yhteisöissään kaiken sellaisen julkaisemisen ja ilmaisun, jota ei ole todettu rikosoikeudellisesti rangaistavaksi oikeudenkäynneissä.

Perustuslakimme mukaan maassamme ei ole ennakkosensuuria, ja vapaa tiedonvälitys on turvattu myös YK:n yleismaailmallisessa ihmisoikeuksien julistuksessa sekä Euroopan neuvoston ihmisoikeussopimuksessa. Lailla tulisi turvata täysi vapaus ei-laissa rangaistavalle viestinnälle. Siten Suomi voisi toimia esikuvana muille Euroopan unionin maille, joissa sananvapautta on alettu kahlita jyrkillä uhkauksilla ja totuuden tavoittelua vaarantavilla ehdoilla.

Myös rikoslailliseen jälkikäteissensuuriin tulisi puuttua. Uskonrauhan rikkomista koskeva rikoslain kohta tulisi poistaa ideologisena, ja ’kansanryhmää vastaan kiihottamisen’ tunnusmerkistöä pitäisi selventää niin, että teko voitaisiin yhdistää rikoslain kohtaan ja rikoksen tunnusmerkit täyttäväksi vain, jos

1. on osoitettavissa *selvä käsky* tai *kehotus* syrjivään tekoon,
2. kyse ei ole vain omien mielipiteiden *ilmaisemisesta* vaan toisten ihmisten *taivuttelusta* kyseiselle kannalle,
3. teolla on uhri tai asianomistaja, joka vaatii rangaistusta, korvausta tai hyvitystä, eli kyse on *asianomistajarikoksesta*,
4. teolla on *toteennäytettäviä seurauksia*,
5. kyse ei ole pelkästä aikomuksesta, kansanryhmän *kuvaamisesta* kiusalliseksi koetulla tavalla, kansanvaltaisen *poliittisen* kannatuksen tavoittelusta tai retoriikasta vaan järjestyneestä ja toteutuneesta teosta vihamielisen kampanjan käymiseksi,
6. kyse ei ole pelkästä huumorista tai subjektiivisesti *koetusta* loukkaantumisesta,
7. kyse ei ole siteeraamisesta, esimerkikilauseen esittämisestä tai muussa yhteydessä esitetyn aineiston toistamisesta tiedonvälityksessä,
8. kyse ei ole tutkimuksen tekemisestä tai tutkimustuloksesta,
9. kyse ei ole näkemysten esittämisestä tieteellisessä, taiteellisessa tai poliittisessä yhteydessä, ja
10. kiusalliseksi, halventavaksi tai loukkaavaksi koetulla esityksellä ei ole ollut *perusteluja*.

Ilman näiden tunnusmerkkien toteutumista ei tekoa pitäisi voida yhdistää rikoslaissa tarkoitettuun 'kansanryhmän kiihottamiseen' tavalla, joka teki si tuomitsemisen mahdolliseksi.

Vaaleista ilmiantokisa, käräjistä kansanhuvi?

Tuomituksi tuleminen voidaan nykyään lukea jopa ansioksi tai kansalais-kuntoisuuden merkiksi, kun poliittisten oikeudenkäyntien yhteydessä syytetään ja rangaistaan vain erään tietyn puolueen edustajia. Tämä sulattaa pois oikeuslaitoksen uskottavuuden yhden savijalan: arvovallan ja kunnioituksen. Se toinen on pelkkä rankaiseminen, jonka merkitys on nyt kään-tylässä mainokseksi.

Professori Timo Vihavainen kirjoitti jokin aika sitten ironisesti: ”Juuri nyt olen huomannut netissä paljonkin sitä mielipidettä, että on hienoa, kun globalisaation ja kulttuurivallankumouksen epäilijät, heikkouskoiset ja väärin yleistysten levittelijät saavat ankaran rangaistuksen. Se, jos mikä lisää uskoa totuuden voimaan!”⁶¹

Minä luen tämän asenteen takaa, että monikultturismi-ideologia ei oi-keastaan ole mitään muuta kuin vanhaa taistolaisuutta uudella nimellä. Sosiaalisesta mediasta ja lähestyvistä vaaleista on tulossa vihervasemmis-tolaisten ilmiantokisa, jossa ristiretkeläiset kilpailevat pimittämisen tai-dossa.

Valtamedia puolestaan on ominut itselleen tuomioistuinlaitoksen tehtä-viä pyrkiessään päättämään siitä, mikä on soveliasta ja mikä ei. Harjoitta-essaan sensuuria omilla palstoillaan se menettelee aidon orwellilaisen tota-litarismin tavoin.

Vaikuttaa siltä, että niin valtamedia kuin mediakapitalistien käsissä oleva sosiaalinenkin media käyvät jatkuvaa informaatioisotaa perussuoma-laisia vastaan. Sellainen tiedonvälitys, joka pyrkii poistamaan tietyt aja-tukset julkisuudesta, antaa vääristyneen kuvan siitä, millaisia tieteellisiä ja poliittisiä näkemyksiä todellisuudessa esiintyy. Siten se toimii aidon va-lemedian tavoin. Sananvapaus on joko kaikilla tai ei kenelläkään.

Sunnuntaina 3. helmikuuta 2019

TUOMIOTAITEILUJEN TAIKAA

Palaan tässä kirjoituksessani kansalaisiamme kohahduttaneisiin rikoksiin, jotka ovat olleet toistuvia ja turruttavia ja herättäneet myös laajaa paheksuntaa. Moniakin ihmisiä on saattanut hämmästyttää, *miksi* pakolaisina ja turvapaikanhakijoina maahamme saapuneet miehet ovat tehneet Suomessa seksuaalirikoksia niin laajalti, että se on nostanut heidän rikoksenteokoalttiutensa pahimmillaan 40-kertaiseksi kantaväestöön verrattuna. Tämä sinänsä erikoinen käytös, jota ei esiinny heidän lähtömaissaan yhtä laajasti, on nimittäin selitystä vailla.

Sen sijaan numerot ja näyttö ovat selvät. Tilastokeskuksen ja Poliisin selvityksen mukaan suomalaiset ovat syyllistyneet seksuaalirikoksiin vain 3,33 tapauksessa 10 000 kansalaista kohti, kun afganistanilaisten kohdalla luku on 138,12, irakilaisten kohdalla 133,86 ja syyrialaisien kohdalla 41,59.⁶²

Muiden muassa Suomen Kuvalehti 3/2019 valitteli asiaa kannessaan siteeraten Helsingin Sanomien juttua ”Sarjaraiskaaja vaati tuomion lieventämistä kulttuuritaustansa takia”. Raed al Mustafa -nimisen syyrialaisen esittämän vaatimuksen takaa kajastaa tunnustus, että tuomitun kulttuurilla on tekemistä hänen käytöksensä kanssa.

Kulttuuri siis selittää asiasta osan, mutta vain osan. Ja miten muutoin voisi ollakaan? Myös uskonnolla voidaan ilmiötä selittää. Islamin vaikutus muslimien käyttäytymiseen on yhtä ilmeistä kuin kristinuskon vaikutus kristittyjen käyttäytymiseen. Mohammedin lapsivaimollaan antamaa mallia voidaan pitää yhtä esikuvallisena muslimille kuin Jeesuksen lähimmäisenrakkaus on hurskaalle kristitylle.

Kumpaakaan vaikutusyhteyttä ei voida todistaa ehdottomasti, mutta sitä ei voida myöskään kumota ehdottomasti varsinkaan, kun suuri osa ihmisen käyttäytymisestä on alitajuista tai tiedostumatonta. Asiaa koskevis- sa arvioissa puolestaan on kyse ihmisten käyttäytymisen *tulkinnasta*, ja tulkintoja puolestaan pitää tehdä, sillä ilman niitä ei ole yhteiskunnallista ymmärrystä lainkaan.

Islamissa ei ole varsinaista dogmatiikkaa, vaan uskonoppi koostuu Korraanin kertomuksista ja profeetan esimerkistä, jolle uskonoppineet antavat fatwoina tunnettuja merkityksiä. Siksi toivoisi, että muslimiyhdyskunnan johtajat kieltäisivät seksuaalirikokset moraalittomina.

Kulttuurin ja siihen liittyvän islamin ohjaaman *sharia*-perinteen vaikutus jatkuu kaikessa seksuaalisuutta koskevassa asennoitumisessa. Muutamissa arabimaissa, kuten Irakissa, on seksuaalirikoksista säädetty ankarat rangaistukset. Niiden tuloksena hirtetään muiden muassa homoja,

mikä on YK:n ihmisoikeuksien julistuksen vastaista ja järjetöntä muutenkin.

Paha kyllä, 57 arabimaata laativat vuonna 1990 ”Kairon julistuksen ihmisoikeuksista islamissa”, jonka ne asettivat kilpailemaan YK:n ihmisoikeuksien julistuksen kanssa. Vuoden 2010 marraskuussa islamilaiset maat äänestivät homoseksuaalisuuden pois syrjintäsuojan piiristä YK:ssa. Tämän tuloksena yleiskokous päätti poistaa seksuaalisen suuntautumisen päätöslauselmasta, jonka on tarkoitus suojella ihmisiä kuolemanrangaistuksilta. Tulos merkitsee, että islamin mukaan homoseksuaalisuuden perusteella saa tuomita kuolemaan! Islamille kumartaminen on johtanut huomattavaan taantumukseen kaikessa seksuaalipolitiikassa.

Miten nämä drakoniset tuomiot liittyvät muslimien tekemiin rikoksiin länsimaissa? Heidän kotikonnuillaan tuomitaan ankarasti homoseksuaalisuudesta mutta myös raiskauksista ja lasten seksuaalisesta hyväksikäytöstä, joita pidetään rikoksina länsimaissa.

Paradoksaalista ja samalla erittäin valaisevaa on, että selitys arabimaista tulleiden seksuaalirikollisuuteen löytyy juuri heidän kotimaidensa hurjista tuomioista. Kun karkottamisen tai palauttamisen partaalla oleva irakilainen turvapaikanhakija tekee Suomessa raiskausrikoksen, poistuu mahdollisuus lähettää irakilaista takaisin Irakiin edes tuomion suorittamisen jälkeen.

Lapsen raiskaus on Irakissa rikos, josta voidaan tuomita kuolemaan. Suomesta puolestaan ei saa lähettää ketään minnekään, missä kuolemanvaara on olemassa. Loogisesti ajatellen Suomen valtio ei voisi ottaa vastuuta kenenkään hengissä pysymisestä ulkomailla, mutta säädökset saavat aikaan hullunkurisen tilanteen.

Sen mukaisesti irakilaisten suorastaan *kannattaa* raiskata lapsia ja ilmiantaa itsensä viranomaisille, sillä siten he välttävät palautuksen kotikonnuilleen. Kärsittyään Suomessa vankilatuomion he voivat hakea turvapaikkaa heitä uhkaavaan kuolemantuomioon vedoten. Todisteet kuolemanuhan olemassaolosta ovat objektiivisesti olemassa, kun ne on antanut suomalainen tuomioistuin itse (syyllisyyden todetessaan), eikä Maahanmuuttovirasto voi kuin levitellä käsiään, ja turvapaikkahakemus on pakko hyväksyä.

Lähtömaissa uhkaavat kuolemanrangaistukset ovat vahvoja ehdokkaita perusteluiksi myös silloin, kun pakolaiset ja turvapaikanhakijat ovat sankoin joukoin julistautuneet ”homoseksuaaleiksi” tai ”vainotuiksi kristityiksi”. Näihin perusteisiin viitaten turvapaikka Suomesta myönnetään kuin manulle illallinen, sillä molempiin liittyy kuolemanuhka islamistisissa maissa. Arabimaissa vallitseva ankara rankaiseminen ohjaa tekemään vakavia rikoksia täällä, jotta välttäisi palautuksen sinne.

Tämä on ”tuomiotaitelijujen taikaa” ja herättää kysymyksen, pitäisikö epäillyt suoraan lähettää syytetyiksi ja tuomittaviksi Suomessa tehdyistä rikoksista kotimaidensa lainsäädännön mukaan. Myös ulkomailla rikoksen

tehnyt suomalainen voidaan nimittäin haastaa ja tuomita Suomessa Suomen lainsäädännön mukaan.

Mikä tämän kaiken keskellä kiinnostaa kokkareita, kepulaisia, kristillisiä, sinisiä, vihreitä, demareita ja vasemmistoliittoa? Oikeuskäytäntömme ja maahanmuuttopolitiikkamme porsaanreiät ja suomalaisten ihmisten turvallisuusko? – Eivät, vaan ”vihapuhe” ja ”arvopohja”. Ne kun ovat keluvia merkitsijöitä, tyhjiä vaatehenkareita, joihin kukin voi ripustaa mitä vain.

Irakin lainsäädäntö ei taida olla oikeasti kovin ankara, kunhan vain *shariaan* liittyvää suvaitsevuuutta löytyy. Vastuullinen totuusmedia Helsingin Sanomat otsikoi vuonna 2014, että ”Irak suunnittelee sallivansa 9-vuotiaiden avioliitot”!⁶³ – Vai ei Mohammadin esimerkki vaikuta?

Maanantaina 4. helmikuuta 2019

VAALIT: SOTEN LOPPUSOTA VAI UUSI LÄHTÖLAUKAUS?

Helpompi on tehdä akvaariosta kalakeitto kuin saattaa kalakeitto takaisin akvaarioksi. Tämä pätee myös sote-uudistukseen ja maakuntahallinnon räätälöintiin.

Murheellista sote-uudistuksessa on, että suuri mullistus käynnistettiin etupainotteisesti, ennen päätöksentekoa. Asiassa on käynyt niin kuin aina käy, kun suunnitellaan ja tehdään yhtä aikaa.

Kun erikoissairaanhoidon kustustalainen keskittämisasiasetus (582/2017) annettiin elokuussa 2017, aluesairaalat ja kaupunkisairaaloitten erikoissairaanhoidon ajettiin käytännössä alas ja siirrettiin viiteen yliopistosairaalaan sekä niin sanottuihin laajan päivystyksen sairaaloihin.

Tämän hallitus teki olettaen, että sote-uudistus saa eduskunnan hyväksynnän ja että yksityiset sairaalat tukkivat erikoissairaanhoidon vajeen. Tästä ei ole kuitenkaan näyttöä, ja parempi olisikin taata julkinen erikoissairaanhoidon, joka on tähän asti toiminut erinomaisella hyötysuhteella, kuten *The Lancet*-tiedelehdessä julkaistut tutkimukset osoittavat.

Yksityistämistendenssin hapan hedelmä

Puretusta järjestelmästä ei kuitenkaan saa ehjää, sillä organisaatiot ovat hajautuneet. Niinpä tulos on, että sote-uudistusta ei voida perua.

Hallitus tuli siis kaivaneeksi itselleen kuopan, jonka partaalta se ei voi peräytyä. On tehty ensin kauppa, ja vasta nyt pohditaan hintaa. Yleensä kannattaisi ensin pohtia hintaa ja tehdä vasta sitten kauppa.

Ajattelumallissa näkyy Juha Sipilän hallituksen yleisasenne, joka on leimannut koko politiikkaa: ryhdytään suuriin periaatteellisiin muutoksiin

pelkästään julistusmaisesti, ajattelematta käytännöllisiä seurauksia ja toteuttamismahdollisuuksia. Tästä kertoivat myös ”digiloikka”, ”kilpailukykyloikka” ja ”yhteiskuntasopimus”, joka oli kai omaksuttu Jean-Jacques Rousseaulta tiedostamatta käsitteen valtio-oikeudellista ja filosofista merkitystä.

Sipilän hallituksen toimintamalli on kotoisin liike-elämästä, jossa joku konsultti tai lobbari laitetaan edistämään jotakin tavoitetta. Samaan tapaan Matti Vanhasen pelastusrenkaana toimineen Perheyritysten liiton puheenjohtajasta ja hallitusammattilaisesta Anne Berneristä tehtiin pikavauhtia ministeri ja eräänlainen yksityistämistorpedo, joka laukaistiin kohti valtionomaisuutta ja julkisia palveluja. Vaikuttaa kuin hänet olisi järjestetty ministeriksi vain valtionomaisuuden myyntihankkeita varten.

Sote on hallituspelin Musta Pekka

Huvittavaa onkin, kuinka käy nyt sote-uudistukselle, jota ei voi perua, mutta jonka läpi ajaminen saattaa osoittautua mahdottomaksi, jos hallitusvastuuseen nousee yksityistämisestä täysin eri linjoilla oleva SDP.

Ongelman aiheuttavat vaalit, joissa kansakin voi päästä sanomaan sanottavansa. Kympin kysymys on, mitä tapahtuu, jos SDP:stä tulee hallituspuolue. Poliitikka on taktiikkapeli, joten valaistaan asetelmaa hieman.

Kepu ja Kokoomus riitautuivat sote-uudistuksesta jo syksyllä 2015. Marraskuussa puolueiden kesken käydyissä neuvotteluissa Kepu sai hyväksytyksi maakuntahallinnon, kun se suostui Kokoomuksen vaatimaan ajatukseen sote-palvelujen yksityistämisestä.

Tässä sosiaalistrategisessa siltarumpupelissä Perussuomalaiset ja sittemmin Siniset jäivät peliksi statisteiksi, jotka olivat shokissa maahanmuuttotulvasta. Sinisten poliittisesti taitamattomat ministerit menettivät pelimerkkinsä myös sote-uudistuksessa.

Hallitusvaltaan janoavalle SDP:lle olisi eduksi, jos sote olisi hyväksytty tai hyväksyttäisiin vielä tällä hallituskaudella. SDP:n olisi paljon helpompi arvostella uudella hallituskaudella päätöstä, jota se ei ole ollut itse tekemässä. Jos demarit ovat seuraavassa hallituksessa ja uudistuksesta päättäminen siirtyy uuden hallituksen kontolle, puolueelle lankeaa vastuu kurjan uudistuksen päätökseen viemisestä, vaikka se ei ole ollut sitä suunnittelemassa eikä junailemassa.

Ongelman ytimen muodostaa se, että uudistus sinänsä on vain vaikeasti peruttavissa. Sote-uudistus on siis Musta Pekka, joka voi jäädä minkä tahansa hallitukseen änkeävän puolueen käteen.

Tämä on merkittävä ongelma hallitusneuvotteluissa kaikkien ideologisten kiistojen lisäksi. Mikäli hallituksen muodostavat Kokoomus ja SDP, kumpikin saa hoitaakseen asian, joka ei ole niille mieleinen vaan joka on peräisin oppositioon jäävän Keskustan kynästä.

Toki muutkin hallituspohjat ovat mahdollisia. Esimerkiksi Perussuomalaisten ja SDP:n olisi luullakseni helppo päästä yksimielisyyteen sote-uudistuksen tarpeettomuudesta, ellei SDP:tä vaivaisi puolueemme maahanmuuttolinjaan liittyvä ennakkoluuloisuus.

Miksi sote- ja maakuntauudistus kannattaisi hylätä?

Miten sitten itse suhtaudun sote-uudistukseen Perussuomalaisten ehdokkaana? Olen alun perinkin vastustanut sotea ja maakuntauudistusta. Katson, että Sote-himmeli kannattaisi edelleen mieluummin hylätä kuin hyväksyä, sillä vauriot jäisivät sillä tavoin pienemmiksi.

Sote- ja maakuntauudistukseen sisältyy, että vuodesta 2021 maakunnat vastaisivat kansalaisten sosiaali- ja terveyspalvelujen saannista, mutta palvelut voisi järjestää entistä useammin yksityinen toimija. THL:n ja sosiaali- ja terveysministeriön vuosina 2017–2018 eri puolilla Suomea toteuttaman valinnanvapauskokeilun mukaan se ei toisi merkittäviä etuja suhteessa nykymalliin.

Puhe yksityistämisestä on hullunkurista, sillä jonot ovat terveyskeskuksissa niin pitkät, että parempituloinen väki hakeutuu yksityisille lääkäriasemille, ja siten terveydenhuolto on jo ”yksityistetty”. Jonoja on pidentänyt eritoten se, että maahanmuuttajat kuluttavat suhteellisesti enemmän terveydenhuoltopalveluja kuin tuottavat. Helsingin kaupunginvaltuusto puolestaan hyväksyi vihervasemmiston äänillä maksuttomien terveyspalvelujen antamisen myös laittomasti maassa oleville, mikä entisestään pahensi järjestelmän tuottaneiden suomalaisten omaa asemaa.

Kesällä 2018 *The Lancetissa* julkaistujen tutkimusten mukaan Suomen nykyisen terveydenhuollon laatu ja tulokset ovat silti maailman parhaat mutta kustannukset selvästi vertailumaita pienemmät, joten sote-uudistusta ei tarvita toiminnan tehostamiseen. Ongelma ei ole hallinnollinen vaan johtuu resurssipulasta, kun lääkäriin ei pääse. Siksi voimavaroja pitäisi suunnata ruohonjuuritasolle eikä hallintoon.

Väite maakuntahallinnon ”suoraan vaalin” perustuvasta ”demokraattisuudesta” puolestaan kumoutuu mallin rahoituslähteen vuoksi, joka olisi kuntien sijasta valtio. Koska rahoitus tulisi uudessa mallissa ylhäältä eikä alhaalta, päätöksenteko etäännyisi kuntalaisista.

Tämä olisi vastoin hallinnon subsidiariteettiperiaatetta, jonka mukaan julkisen vallan päätökset tulisi tehdä mahdollisimman lähellä ihmisiä ja käsitellä alhaisimmalla mahdollisella tasolla. Uudistus olisi myös vastoin niin sanottua hajautetun ja hiljaisen tiedon ideaa, jonka mukaan parasta tietoa on paikallistasolla; siellä kun voidaan perehtyä asioihin lähietäisyydeltä.

Uuden mallin kansanvaltaisuutta heikentäisi sekin, että nykymallissa kunnat voivat itse sopia yhteistyöelintensä edustussuhteista, mikä mahdol-

listaa pienten kuntien paremman huomioon ottamisen, kun taas uuden mallin vaarana on, että pienet kunnat syrjäytyvät päätöksenteosta.

Suurten uudistusten riskinä on, että syntyy väliinpuotoajaryhmiä, jotka tipahtavat turvaverkoista läpi, ja kestäisi kauan, ennen kuin virheet saadaan korjattua. Uusi sote-malli vahvistaisi sosiaali- ja terveystalouden yksityistämistä ja merkittäisi verovarojen päätymistä nykyistä enemmän ulkomaisessa omistuksessa oleville yhtiöille, jotka maksavat veronsa Suomen ulkopuolelle.

Uusi maakuntahallinto, jonka järjestettäväksi sosiaali- ja terveystaloudet siirrettäisiin, ainoastaan palauttaisi väliportaantalon hallinnon, josta päästiin vuosikymmenten työllä eroon. Se olisi tarpeeton byrokraattinen porrastus, ja joutaa liitelemään silkkiuikun tavoin historian iltaruskoon.

Lähteet

Dieleman, Joseph I. (et. al.), “Trends in future health financing and coverage: future health spending and universal health coverage in 188 countries, 2016–40”. *The Lancet*, vol. 391, issue 10132, pp. 1783–1798, May 05, 2018.

Lozano, Rafael (et. al.), “Measure performance on the Healthcare Access and Quality Index for 195 countries and territories and selected subnational locations: a systematic analysis from the Global Burden of Disease Study 2016”. *The Lancet*, vol. 391, issue 10136, pp. 2236–2271, June 02, 2018.

Tiistaina 5. helmikuuta 2019

IDEOLOGINEN KUILU OIKEISTON JA VASEMMISTON VÄLILLE VOI REVETÄ TALOUSPOLITIIKASTA

Suomen Ammattiliittojen Keskusjärjestö SAK ilmoitti verotavoitteistaan tällä viikolla medialle. Olin itse jo viime viikon torstaina SAK:ssa kuulemassa ekonomisti Ilkka Kaukorannan esitelmää SAK:n verolinjasta, jota hän esittelee myös blogissaan.⁶⁴ Varallisuusveron ja perintöveron korotusaiheet eivät yllättäneet, sillä vasemmistolaistaustainen järjestö on ajanut niitä iät ajat.

Myöskään se ei yllätä, että Kokoomus ja Kokoomukselle myötämielinen media ovat olleet kauhuissaan varallisuusverosta.⁶⁵ Muistutan, että Kokoomus ei ole suinkaan ainoa puolue, joka vastustaa perintöjen verottamista. Myös Perussuomalaiset esittivät jo vaihtoehtobudjetissaan vuodelle 2019 kevennyksiä perintöveroon, sillä perintöjen verottaminen johtaa usein

kohtuuttomiin tilanteisiin. Perussuomalainen puolue esittelee ensi torstaina oman talous- ja sosiaalipoliittisen ohjelmansa, jossa on monta hyvää kohtaa.⁶⁶

Ajattelen veropolitiikasta melko eri tavalla kuin SAK. SAK:n mukaan työn verotuksen kiristämistä olisi vältettävä, ja pieni- ja keskituloisten ostovoiman turvaamiseksi tulisi tarvittaessa harkita veronkevennyksiä palkkatuloihin. Tosiasiassa pieni- ja keskituloisten veroja ei voida enää keventää, sillä pohja näkyy jo, ja nettoveronmaksajia ihmisistä tuleekin vasta keskituloluokissa. Ansiotuloverojen kevennykset kohdistuisivat automaattisesti hyvätuloisiin, joten ihmeteltävä on, ajaako SAK kovapalkkaisten asioita. Kenties, sillä suuri osa järjestön jäsenistä on hyvin palkattuja puna-
porvareita.

Olen itse sitä mieltä, että ansiotulojen ja jatkuvien pääomatulojen verottaminen on oikeudenmukaista, sillä nämä verot kohdistuvat *tuloihin*, joista veroja voidaan kantaa. Kukaan ei myöskään kieltäytyne työstä eikä ha-
keudu töihin vain siksi, että ansiotulovero on prosenttia paria alempi tai korkeampi. Työhön kannustaa jo se, että työ vapauttaa tukiviidakosta.

Sen sijaan en kannata kiinteistöveroja, perintöveroja enkä myöskään autoveroa, koska ne kohdistuvat varallisuuteen täysin riippumatta siitä, onko niiden haltijalla tuloja vai ei. Nämä verot edustavat sosialismia ja omaisuuden pois verottamista.

Omasta mielestäni perintövero olisi poistettava lähisukulaisilta ja pieniltä perinnöiltä sekä yhteisiltä asunnoilta. Näin taataan, että asuntoa ei tarvitse myydä veron maksamiseksi. On kohtuutonta, että myös lapset ovat joutuneet maksamaan veroa sellaisesta omaisuudesta, jota eivät todellisuudessa saa haltuunsa esimerkiksi lesken hallintaoikeuden vuoksi.

Perintöveroprosentteja tulisi kautta linjan alentaa kaksinkertaisen verottamisen välttämiseksi, sillä perintöveron kohteista on verot maksettu jo niitä hankittaessa tai tuotettaessa. Perintövero on ideologinen vero, joka pitäisi ajan myötä kokonaan poistaa. Myös Ruotsi ja Norja ovat luopuneet perintöjen verottamisesta.

Jos muuta eroa ei oikeiston ja vasemmiston välille saada Kokoomuksen ja demarien viritellessä viulujaan yhteisen hallituksen ja yhteisen maa-
hanmuuttopolitiikan sorvaamiseksi, voi ideologinen kuilu revetä vero-, talous- ja sosiaalipolitiikasta. Tämä osoittaa, kuinka väkinäistä vasemmiston ja perinteisen oikeiston yhteistyö on. Sitä se on ollut myös Ruotsissa. Kantona kaskessa on pyrkimys pitää yksi puolue keinotekoisesti hallitusyhteis-
työn ulkopuolella.

Keskiviikkona 6. helmikuuta 2019

ILMASTOINTITEIPPIÄ IHMISILLE

Viranomaisvalta pyrkii jatkuvalla ja säännöllisellä asenteiden muokkauksella sekä mielipiteiden manipuloimisella kertomaan kansalaisille, mitä ihmiset saavat ajatella ja sanoa. Erityisen innostuneina byrokraatit ovat ripittäneet kansalaisia selittelemällä, mitä *ei saisi* sanoa.

Meneillään olevalla ”mediataitoviikolla” poliittisen manipulaation mankelia pyörittää oikeusministeriö, joka käynnisti ”Against hate” -kampanjan.⁶⁷ Vuonna 2017 opetus- ja kulttuuriministeriö puolestaan aloitti ”Sitoudun torjumaan vihapuhetta” -haastekampanjan.⁶⁸

Sellaisen asian puolesta ei tarvitsisi kampanjoida, jota ihmiset muutoinkin noudattavat. Mutta oman tai toisten suun laastaroiminen ei taida olla kansalaisille mieleen, vaan sanottavaa tahtoo kertyä enemmän kuin totuusministeriöt sietävät.

”Against hate” -sivustolla valehdellaan kirkkain silmin, että ”vihapuhe voi olla rikos”, että ”osa vihapuheesta on rangaistavaa” ja että ”Suomen rikoslaki kieltää sen”. Ja uhkaus: ”Vihapuheesta voi saada rangaistukseksi sakkoa tai vankeutta.”

Tosiasiassa vihapuhetta ei ole mainittu rikoslaissa, eikä sitä pidä koskaan lakiin kirjata. Aivan kuten jo ”Against hate” -kampanjan vieraskielinen nimikin vihjaa, vihapuheen (*hate speech*) käsite on lähtöisin vasemmiston pohjoisamerikkalaisista ajatuspajoista. Suomessa muutamat vihervasemmistolaiset koettavat käyttää sitä *kuvailemaan* lain sisältöä, vaikka se ei lakia vastaakaan.

Käsite on aivan liian löyhä tarkoittamaan yhtään mitään täsmällistä, ja juuri siksi se sopiikin vasemmistolaisen propagandan levittämiseen, jolla koetetaan tukahduttaa maahanmuuton, internatsismin ja EU-kritiikin arvostelua. ”Against hate” -kampanjan tarkoituksena on valtavirtaistaa vihapuheen käsite osaksi juridista diskurssia ja naulita käsitteelle ”määritelmä”, joka on ministeriöiden vihervasemmistolaisten ja liberaaleina esiintyvien virkanaisten mielen mukainen.

Ihmisoikeusfundamentalismilla rikotaan vallan kolmijako-oppia

Oikeusfilosofi Aulis Aarnio on ottanut yksiselitteisen tyrmäävän kannan yrityksiin johdella lain soveltamisperiaatteita ihmisoikeusjulistusten tapaisista ”supernormeista” teoksessaan *Oikeutta etsimässä*.⁶⁹ Hänen mukaansa se johtaa ”ihmisoikeusfundamentalismiin”, jolla lain tulkitsija yrittää esiintyä lain säätäjänä. Samalla rikotaan myös vallan kolmijako-oppia.

Juuri niin oikeusministeriön poliittiset viranhaltijat koettavat nyt tehdä ymmärtämättä, ettei ole heidän eikä muidenkaan viranomaisien vallassa päättää siitä, mitä kansalaiset ajattelevat tai sanovat. Nykyajan suvaitsevaisto ei suvaitse muita kuin omia mielipiteitään, mikä on johtanut eri mieltä olevien sensurointiin – ja nyt siis myös ”rikoksista” syyttämiseen.

Sivustolla yritetään kieltää myös linkittäminen joidenkin mielestä sopimattomaan aineistoon, vaikka sen pitäisi olla mahdollista vapaan tiedonvälityksen nimissä, totuudenmukaisen viestinnän takaamiseksi, todenperäisen kuvan saamiseksi siitä, millaisia näkemyksiä todellisuudessa esiintyy ja vähintäänkin tutkimuksellisista syistä. Sen sijaan vihapuhe-sivusto ohjaa kansalaisia ilmiantamaan toisensa viranomaisille!

Sivustolla koetetaan kriminalisoida lähes kaikki *kriittinen* ajattelu, jonka kohteina ovat ulkomaalaiset, ulkomaalaistuminen, ulkomaalaistaminen, erilaisuus tai melkein mikä tahansa ominaisuus, erityisesti ihon väri ja jopa sukupuoli. Tämän mukaan mikä tahansa *arvosteleminen* tai *vastustaminen* voitaisiin tuomita ”vihapuheena” riippumatta, onko siihen *aihetta* vai ei. Tosiassassa jokaisen ihmisen tai ihmisryhmän pitäisi ottaa kriittinen palaute huomioon ja korjata käytöstään, jos se ei tarkastelua kestä, eikä valittaa ”vihapuheesta”.

”Against hate” -kampanjalla kiihotetaan ihmisiä pelkästään affektiiviseen ja tunteenomaiseen kavalteluun *vaikutelmien* perusteella. Tämä on johtamassa heppatyttömäiseen peukuttamiseen tai pois sulkemiseen pelkästään *reaktiomaisesti*, ilman mitään järjellistä harkintaa. Jos jostakin ei pidä, se täytyy voida sanoa julki, koska salailuun pakottaminen johtaisi valheelliseen kuvaan siitä, mitä ihmiset ajattelevat.

Paljastavat rahareitit

Ministeriön hankkeessa on kyseessä rationaalisen yhteiskuntakriiikin ja vastarinnan tukahduttamisyritys, joka sivumennen sanottuna on saanut rahoitusta Euroopan unionilta. Hankkeen kokonaisbudjetti on 338 417,72 euroa, josta EU-komissiolta palautettua Suomen jäsenmaksurahaa on 197 262,00 euroa. Hankkeen asettaja-allekirjoittaja on vasemmistolainen Demla-virkamies Johanna Suurpää, joka toimii oikeusministeriön demokratia-, kieli- ja perusoikeusasioiden yksikön johdossa.⁷⁰

Nämä kaikki rahat menevät – virkamiesten palkat mukaan lukien – kansanvallan kannalta vahingolliseen toimintaan, sillä niitä käytetään suomalaisten ihmisten ja demokratian vastustamiseen, joten säästämistä byrokratiamentoista todellakin löytyy. Olisi mielenkiintoista tietää, *kuka* nämä sadat tuhannet projektieurot lopulta saa, sillä hankkeen byrokraatitahan nauttivat joka tapauksessa pulleaa kuukausipalkkaa. Voin joka tapauksessa taata, että olisin itse tuottanut murto-osalla tuosta summasta *lakialoitteen kansalaisten viestinnällisten oikeuksien turvaamiseksi*. Nyt

olen tehnyt sen ilmaiseksi niin kuin kaiken muunkin (kirjoitukseni lopussa).

Paljastavaa on, että hankkeen kumppaneina toimivat *kroatialaiset pakolaistoiminnan aktivistijärjestöt*, kuten Centre for Peace Studies, Human Right House Zagreb sekä CONG, joista kaksi ovat Soros-rahoitteisia ja kolmas niiden katto-organisaatio. Ne kampanjoivat aktiivisesti muun muassa Unkarin pääministeriä Viktor Orbánia vastaan, joten Suomen hallituksen ei pitäisi osallistua ministeriönsä kautta toimintaan, jolla yritetään häiritä toisen maan laillista hallitusta.

Sananvapauden vastaiseen ”Against hate” -kiihotuskampanjaan on saatu mukaan Suomen sisäministeriö, opetus- ja kulttuuriministeriö ja liikenne- ja viestintäministeriö. Lisäksi verkostoon kuuluvat tasa-arvovaltuutettu, yhdenvertaisuusvaltuutettu, Valtakunnansyyttäjänvirasto, Poliisihallitus, Poliisiammattikorkeakoulu, Euroopan Kriminaalipolitiikan Instituutti HEUNI, Rikosuhripäivystys, Suomen Nuorisoyhteistyö Allianssi ja Kansallinen audiovisuaalinen instituutti KAVI.

Hullunkurista asiassa on näiden valtiollista rahoitusta nauttivien organisaatioiden asettuminen Suomen syntyperäisiä kansalaisia vastaan. Tosi-asiassa kaikki mainitut organisaatiot voivat toimia vain ja ainoastaan veronmaksajien suopeuden varassa ja kansalaistemme myöntämän luottamuksen legitimoimana. Nyt niin ei ole, vaan hankkeen tarkoitusperät sotivat kansalaisten perusoikeuksia vastaan ja sulattavat luottamuksen pois.

Tulisi huomattavasti halvemmaksi maksaa hankkeesta vastaaville virkanaisille työttömyysetuutta tai sosiaaliturvaa kuin pitää heitä korkeasti palkatuissa viroissa. Nämä liberaalit ovat tosiasiasa diktatuurisia sananvapauden syövyttäjiä, jotka tulevat mädättäneiksi sananvapauden ohella myös yhteiskunnallisen vapauden esittäessään ”suvaitsevouden” nimissä *vaatimuksia* siitä, mitä kaikkea kantaväestöjen pitäisi sietää, kuinka käyttäytyä ja mistä kieltäytyä.

Kielteisiä, pahoja, huonoja ja väkivaltaisia asioita pitääkin voida vastustaa, vihata ja torjua. Se on nimittäin kaiken etiikan ja moraalin idea!

Sananvapauden rajoittaminen on ympyrän neliöimistä

Oikeasti mitään mielipiderikoksia ei ole tietenkään olemassa. On vain ihmisten ilmaisemia poliittisia näkemyksiä, jotka pitää sallia vapauden ja kansanvallan nimissä. Toki myös tähän näkemykseen liittyy paradoksi, joka seuraa sananvapauden alistamisesta ylipäänsä *normatiiviselle* ajattelulle.

Kielifilosofi Noam Chomsky kirjoitti teoksessaan *The Common Good*, että ”[ä]lykkäin tapa pitää ihmiset hiljaisina ja tottelevaisina on rajoittaa hyväksytyjen mielipiteiden skaala, mutta sallia laaja keskustelu niiden sallittujen rajojen sisällä.”⁷¹

Tästä myös viranomaisvallan harjoittamassa sananvapauden peukaloinnissa on kyse. Filosofisesti katsoen sananvapauden *olemus* on sellainen, että se ei ole periaatteellisesti *kenenkään* määriteltävissä eikä rajoitettavissa. Sananvapauden idea voidaan johdella ihmisen subjektiviteetista, mielipiteiden ilmaisemisen itseisarvoisuudesta ja viestinnän olemuksesta sinänsä.

'Vihapuhe' puolestaan on poliittisen retoriikan puhtaasti demagoginen ja propagandistinen käsite, jota poliittinen vihervasemmisto yrittää ujuttaa pitkällä marssillaan hallintodiskurssiin ja sitä kautta myös lainsäädäntöön. Tavoitteena on tuottaa lakiin ja hallintokäytäntöön kulttuurimarxilaisia ja universaalikommunistisia muutoksia, jotka tekevät isänmaamme poliittisen puolustamisen vaikeaksi tai rangaistavaksi sananvapauden oikeudettomilla rajoituksilla. 'Vihapuhe' kuuluu muoviankkana kelluvien merkitsijöiden lampeen.

On muistettava, että sananvapaus on Magna Cartan ajoista asti säädetty suojaamaan yksityisiä kansalaisia *hallinnon* mielivaltaa vastaan. 'Sananvapauden rajoittaminen' puolestaan on oksymoron ja merkitsee ympyrän neliöimistä. Jos sananvapautta aletaan vähänkin rajoittaa, esiin nousee kysymys, millä *perusteella* tuo rajaus voitaisiin tehdä. Koska kaikkien hyväksymiä yleispäteviä *kriteerejä* ei ole, vain *valta* voi määritellä sananvapauden rajat, jolloin sananvapaus valtapolitisoituu orwellilaisen, sosiaalidemokraattisen ja kommunistisen ihanteen mukaisesti, aivan niin kuin nyt on käymässä.

Sananvapauden rajoittelu on myös psykologisesti tyhmää, sillä torjuttuja ja tukahdutettuja asioita alkaa leimata kielletyn hedelmän houkutus. Rajoittaminen on joukkokäyttäytymisen psykodynamiikkaa ymmärtämättömyyttä politiikkaa.

Filosofi Adam Smithin mukaan jokainen ihminen on ajatustensa ja sanomistensa ehdoton valtias, eikä julkinen valta voi, eikä sen pidä, pyrkiä kontrolloimaan asiaa millään tavalla. Koska sananvapauden kahlitseminen on periaatteessa ja käytännössä mahdotonta, juuri siksi myös vallanpitäjät ovat joutuneet säättämään sen ennakolta rajoittamattomaksi. Jälkikäteissensuuri puolestaan kiertyy ennakkosensuuriksi, kun ihmiset pelästyvät ja alkavat valikoida sanomisiaan pelote prevention vuoksi, joten myös rikoslaillinen jälkikäteissensuuri on vastoin sananvapauden ideaa.

Rikollisuus lisääntyy kriminalisoimalla, eikä sellaisia lakeja ei pitäisi säätää, joita ei voitaisi valvoa ja joita ei noudatettaisi. Niin toimittaessa vallanpitäjillä ei olisi muuta mahdollisuutta kuin hävitä, ja sen osoittaa DDR. Edellä esille tuomastani seuraa, että aivan kaikki pitää voida ilmaista ja viestiä kaikkien kanavien kautta.

Jokaisen ihmisen poliittisiin oikeuksiin ja ihmisoikeuksiin kuuluu siis vastustaa esimerkiksi maahanmuuttoa sellaisella tavalla ja sellaisin perustein kuin hyväksi katsoo. Toivon, ettei kukaan suomalainen seuraavissa vaaleissa äänestäisi yhtäkään sellaista puoluetta, joka (Kokoomus ja oike-

usministeri Häkkänen mukaan lukien) on asettunut sananvapautta kahlitsevien vihakampanjoiden taakse tai tueksi, vaan antaisi äänensä Suomen kansalaisten poliittisten oikeuksien puolustajille.

Ongelma ei ole vihan ilmaiseminen vaan sen aiheuttaminen

Myös vuoden 2017 ”Sitoudun torjumaan vihapuhetta” -hankkeesta kertyi kosolti huonoa näyttöä. Sen tavoite oli ”kasvatuksellinen”, ja siksi ohjeistus laadittiin toruen ja teroitteen, kuin lapsille. Hankkeeseen liittyi myös yritys leimata valtavirtamedialle vaihtoehtoinen kansalaisjournalismi valheelliseksi, vaikka valhe on nimenomaan vallankäytön ja sikäli siis valtamedian ikioma ominaisuus.

Ministeriön varta vasten julkaisemalla Internet-sivustolla valistettiin, että ”vaikka jokin loukkaava ilmaisu olisikin laillinen, se ei tarkoita, että se on eettisesti hyväksyttävä.” Tämä laittoi valppaimmilla politiikan tutkijoilla hälytyskellot soimaan. Turun yliopiston eduskuntatutkimuksen keskuksen johtaja Markku Jokisipilä huolestui ”sananvapauden väärinkäyttöä” koskevasta paimennuksesta niin, että hän päätyi arvostelemaan hanketta Turun Sanomien kolumnissaan.

”Demokraattisessa valtiossa viranomaisten tehtäviin ei todellakaan kuulu kertoa kansalaisille, mitkä mielipiteet ovat ’eettisesti hyväksyttäviä’”, Jokisipilä sanoi.⁷² Uuden Suomen päätoimittaja Markku Huusko puolestaan paheksui jutussaan ”Vihapuhe on totta, Markku Jokisipilä”, ”miksi politiikan tutkija tekee tällaisen ulostulon ministeriön kampanjaa vastaan”. Hän luetteli ministeriöiden määritelmiä vihapuheen käsitteelle katsoen kaiken olevan kunnossa ja lausuen, että tällaista avautumista ”en arvostetulta tutkijalta odottaisi”.⁷³

Hieman huvittava oli päätoimittajan lipsautus, jossa hän tuli tunnustaneeksi, että ”vihapuhe on totta”. Vapautta varjeleva media on kampanjoinnissa vahvasti mukana. Sen mukaan ministeriössä päätetään sanomisten ja puhumisten ehdot. Todellisuudessa asia on päinvastoin. Kaiken yläpuolella on kansa, jolle hallinnon pitäisi olla alisteista.

Filosofina katson, että mikään tiede ei ole ansiokasta siksi, että se mukautuu hallinnon tarkoitusperiin, vaan siksi, että se kyseenalaistaa ne. Maailmassa ei ole myöskään vihaa siksi, että on vihapuhetta, vaan vihapuhetta on, koska ihmiset ovat tulleet vihaisiksi. Niinpä asioiden ydin ei ole ympyröiden piirtelemisessä vihapuheen käsitteelle eikä määritelmien saamisessa sananvapaudelle.

Keskeinen kysymys on, miksi maailmassa esiintyy vihaa. Tätä ei ole kuitenkaan kysytty sen enempää ministeriöiden papereissa kuin kommentaattorien puheenvuoroissakaan. Vihapuheen käsite on vaarallinen, sillä se vie huomion pois itse asiasta – vihan olemassaolosta ja syistä – ja ongelmasta, johon kuuluu myös vihan torjunta sinänsä.

”Vihapuheen” kieltämisellä torjutaan mädän maahanmuuttopolitiikan arvostelua

Vihaa esiintyy entistä enemmän, koska Euroopan unionissa on tehty politiikkaa, jonka kansalaiset kokevat oikeuksiensa ja poliittisen tahtonsa vastaiseksi.

EU on puuttunut liiaksi kansallisvaltioiden sisäisiin asioihin. Maahanmuuttokritiikkiäkään tuskin esiintyisi ilman holtitonta maahanmuuttopolitiikkaa, aivan niin kuin ”rasismia” ei olisi ilman, että kansanryhmien konfliktit on siirretty valtakuntien rajoilta keskelle kansalaisyhteiskuntaa.

Vihapuhetta koskeva valitus osuu väärään maaliin sikäli, että vihapuheesta syytellään jatkuvasti poliittista oikeistoa, joka vastustaa haitalliseksi osoittautunutta ja koko kulttuuriamme, talouttamme ja elämäntapaamme uhkaavaa maahanmuuttoa.

Tosiasiaassa viha on intentionaalinen tila, joka jo sinänsä edellyttää jonkin syyn tai kohteen. Kansanryhmän vastaiseksi kiihotukseksi sanottu ”vihapuhe” onkin ollut yleensä vain reaktiota ensimmäisen kiven heittäjän ilmaisemaan vihaan. Se puolestaan on koostunut maahamme laittomasti saapuneiden muukalaisten tekemistä rikoksista ja poliittisen vihervasemiston pyrkimyksestä täyttää maamme afrikkalaisilla ja lähi-italäisillä turvapaikkaturisteilla suomalaisten ihmisten haitaksi ja laskuun.

Kun vihapuheen käsite ja vihan suunta on jätetty kokonaan määrittelemättä punavihreän median ja Demla-juristien harjoittamassa väestö- ja kulttuuripolitiikassa, on selvää, että näkemykset vihan uhreista ja syyllisistä ovat kääntyneet nurin.

Moraalifilosofian näkökulmasta ei ole mitään moitittavaa siinä, että kantaväestö alkaa tuntea vastavihaa sellaista vihaa kohtaan, joka asettaa oman kansakuntamme hyökkäyksen tai uhkien kohteeksi. Tällaista vihapuhetta on edeltänyt usein jokin *valtapuhe*, jolla kansalaisten tahdonilmauksia ja sananvapautta on rajoitettu julkisen vallan toimesta.

Vihapuheen käsite on vaarallinen myös siksi, että siihen liittyy tunteiden tukahduttamista. Jos ihmiset pakotetaan kääntämään epäoikeudenmukaisen politiikan tuloksena heränneet aggressionsa sisäänpäin, tulokset ovat paljon tuhoisampia kuin siinä tapauksessa, että ihmisten pahoinvointi ja viha puretaan ulos.

Näin on siitä huolimatta, että poliittisiin ongelmiin ei ole suotavaa suhtautua emotionaalisesti vaan intellektuaalisesti. Tunteet kuuluvat kuitenkin todellisuuteen ja ovat siten oikeutettuja. Sellainen ihminen, joka ei suuttuisi havaitessaan maailmassa vääryyttä, kuten terrori-iskuja, raiskauksia tai meritokraattista oikeudenmukaisuuskäsitystämme rikkovaa länsimaisen suopeuden hyväksikäyttöä, olisi nähdäkseni joko apaattisen välinpitämätön tai psyykkisesti sairas.

Poliittisen hallinnon pyrkimykset torjua vihapuhetta ovat yhtä paljastavia kuin median luonnehdinnat ihmisten ulostuloista. Ongelmien ongelma on, että poliitikot, media ja julkinen hallinto eivät tunnusta, *mikä* kansalaisissa herättää vihaa. Vaikuttaa todellakin olevan jotakin, mitä ei saisi sanoa. Maahanmuuton arvostelijoiden ja kansallista etua puolustamaan pyrkivien EU-kriitikoiden kohtelusta ja tuomitsemisesta sen voi vaivatta päätellä.

”Vihapuheen” kieltö estää kriittisen keskustelun ja edistää valheellisuutta

Vihan takaa kajastaakin usein jokin valhe. Vihapuheesta valittajat ovat usein pitäneet ”vihapuheena” filosofiaa, jota he eivät ole pystyneet ymmärtämään ja joka on sen vuoksi herättänyt vihaa vastaanottajissa itsessään. Julkisen vallan perustamat vihapuheen torjuntahankkeet saattavat *tar koittaa* hyvää, mutta ne ovat strategioiltaan täysin epäonnistuneita ja na-iiveja perustuessaan oletukseen, että ihmisten mielipiteiden ja tuntemusten ilmaisuja pitää kieltää.

Kyseessä on poliittisen hallinnon raihnainen yritys tukahduttaa *poliitikkojen itse ansaitsemaa kritiikkiä* ja peitellä ihmisten kokemaa pahoinvointia kieltämällä sen ilmaisut mutta jättämällä syyt voimaan.

Voidaan helposti kysyä, millä tavoin ”sitoutuminen torjumaan vihapuhetta” tapahtuu, ellei se ole vain puhujan omaa itesesensuuria. Vastaus on, että tukkimalla muiden ihmisten suita pakkovalalla, jolloin kyse on myös mediaan kohdistetusta vaientamisvaatimuksesta.

Entä sitoutuvatko viranomaiset itse torjumaan myös sitä vihapuhetta, jota *he* kohdistavat syyttäjäviranomaisten ja tuomioistuinten voimalla perussuomalaisia totuuden puhujia vastaan? Tähän asti heidän oma vihapuheen torjuntansa on pyrkinyt kieltämään vain maahanmuuton, islamin ja siihen liittyvän terrorismin arvostelun. Todellista vihaahan on se jatkuva henkinen väkivalta, jonka tuloksena maahanmuuton vastustajia viedään käräjäoikeuksiin kuin sikaa teurasautoon.

Ongelma ei ole vihapuheen käsitteen määrittelemättömyys vaan määrittely-yritysten kautta paljastuva halu estää kansalaisia artikuloimasta yhteiskuntakritiikkiä, vaikka se on todellista. Koillis-Yhdysvaltojen koripalloyliopistojen liigasta lähtöisin oleva vihapuheen käsite (*hate speech*) ei sovi meidän oloihimme Pohjolaan, koska sillä on Amerikan omaan rotupoliittiseen historiaan liittyvä moralistinen ja valkoisen miehen pahuutta alleviivaava asema, jolla ei ole relevanssia Suomessa.

Vihapuheesta ja sensuroimisesta ollaan hyvin erimielisiä myös käsitteen synnyinseuduilla, Yhdysvalloissa. Vihapuheen kieltäminen on vastoin perustuslain ensimmäistä lisäystä, jossa kongressia kielletään säätämästä lakia, joka kieltää sanan ja kokoontumisvapauden rajoittamisen. Vihapu-

heen kieltäminen on myös vastoin sensuuria vaatineiden liberaalien yleispoliittisia päämääriä.

Käytännöllisistä syistä vihapuheen kieltämistä eivät ole pitäneet perusteltuina sen enempää Noam Chomskyn kaltaiset rasismin vastustajat (esimerkiksi Robert Faurissonin tapauksessa) kuin sananvapauden puolustajatkaan. Jos esimerkiksi keskitysleirien julkinen kieltäminen kriminalisoitaisiin, voisivat holokaustin kiistäjät väittää, että heidän totuutensa on niin arvokas tai suuri uhka joillekin, että se täytyy kieltää, kuten maan kiertäminen auringon ympäri.

Miksi ”vihapuheen” julkista esittämistä voidaan vaatia?

Konsekventuaalisen ja pragmaattisen seurausharkinnan näkökulmasta valhetta ei voida vastustaa kriminalisoimalla sen esittäminen. Itse asiassa sitä voitaisiin tehokkaimmin arvostella *vaatimalla sen esittämistä*, jolloin sitä voitaisiin pyrkiä tarkastelemaan kriittisesti popperilaisen kumoamisajatuksen mukaisesti. Näin voitaisiin tavoitella myös *ontologista totuutta* erotuksena pragmaattisesta harkinnasta, joka määrittää totuudeksi sellaisen, mikä vain ”toimii käytännössä”.

Vihapuhetta koskeva torjunta on pitkälti samanlaista kuin pornografiaa koskevat sensuroinnin pyrkimykset. On kaksinaismoralistista ja valheelistä kieltää julkaisutoimintaa, joka perustuu ihmisten luonnollisiin vieteihin ja tarpeisiin.

Vihapuheen käsite on liudentunut tarkoittamaan melkein mitä tahansa puhetta, joka ei sovi vastaanottajan näkemyksiin tai herättää kielteisiä tunteita vastaanottajassa. On kuitenkin suuri erehdys projisoida omia kognitiivisia tai ymmärtämiseen liittyviä heikkouksiaan mielipiteiden esittäjien ominaisuuksiksi.

Epäpedagoginen on myös opetus- ja kulttuuriministeriössä toimivien virkamiesten asenne heidän yrittäessään pakottaa ihmiset pitämään kielteiset tunteensa sisällään ja salaamaan erimielisyytensä. Ei ole ihme, että ihmiset parkaisevat joka kerta, kun heidän suitaan kapuloidaan, ja koetaan ”syväpöyristymisiä” tai vallitsee ”some-raivo”.

Ne ovat merkkejä mikrotason ja makrotason sekoittumisesta mediassa, jossa mikrotason kasvokkaiseen vuorovaikutukseen perustuvilla alustoilla – kuten Facebookissa, Twitterissä ja monissa muissa laareissa – käydään makrotason poliittisia kiistoja. Poliittinen personifioituu ja persoonallinen politisoituu, ja seuraa yhteenottoja. Sen juurisyy on epäoikeudenmukaiseksi koettu maahanmuuttopolitiikka, joka on repinyt kansallisen konsensuksen halki, heikentänyt yhteiskunnallista tehokkuutta, vähentänyt sosiaalista luottamuspääomaa ja johtanut matalan intensiteetin sisällissotaan.

Ehdotukseni: laki kansalaisten viestinnällisistä oikeuksista

Jotta vihatotuuksien ja vastuuvälheiden kaksinaismoralismista päästäisiin eroon, on taattava vapaa viestintä. Tämä vaatii, että perustuslaillisen sananvapauden tueksi ja täsmentämiseksi maahamme säädetään *laki kansalaisten viestinnällisistä oikeuksista*.

Erityislaille taattaisiin täysi ennakkosensuroimaton sananvapaus sosiaalisessa ja muussa mediassa sekä velvoitettaisiin Internet-toimijoita laajentamaan kansalaisten mahdollisuuksia saada näkemyksensä esitetyiksi sosiaalisen median palveluissa, keskustelupalstoilla ja mediajulkisuudessa ilman suodatusta tai muita viestien lähettämistä, vastaanottamista tai mielipiteidensä muodostamista tai pitämistä koskevia rajoituksia.

Lailla myös kiellettäisiin palveluntarjoajia tai sosiaalisen median ylläpitäjiä ja muita yksityisiä toimijoita rajoittamasta kansalaisten sananvapautta, vapaata keskustelua ja uutisointia ”yhteisönormien” varjolla. Tämä on ensimmäinen lakialoitteeni, mikäli minut valitaan kansanedustajaksi seuraavalle eduskuntakaudelle.

Kirjallisuus

Aarnio, Aulis, *Oikeutta etsimässä – Erään matkan kuvaus*. Helsinki: Talentum, 2014.

Chomsky, Noam, *The Common Good*. Berkeley, CA: Odonian Press, 1998.

Päivitys 7.2.2019

Mielenkiintoista on, että oikeusministeriön vihakampanjan Internet-sivuilta alkoi katoilla tietoja hankkeen ulkomaisista yhteistyökumppaneista tämän tekstin julkaisemisen jälkeen, ja katosi myös väite siitä, että ulkomaisiin ylipäänsä kohdistuva arvostelu olisi viharikos.

Nähdäkseni ministeriön Internet-sivujen muokkaaminen salailutarkoituksessa on asiakirjojen väärentämistä. Otin menettelystä talteen ministeriön omien ohjeiden mukaisen ”kuvakaappauksen”.

Against hate -projekti

OM005:00/2018 KEHITTÄMINEN



Against Hate -hankkeen tavoitteena on viharikosten ja vihapuheen vastaisen työn kehittäminen. Hankkeen toiminta keskittyy viharikosraportoinnin kehittämiseen sekä viranomaisten, erityisesti poliisin, syyttäjän, tuomareiden viharikosten ja vihapuheen vastaisten toimintavalmiuksien vahvistamiseen sekä viharikosten uhrien tukemisen kehittäminen.

Hankkeet - kohteen perustietojen näyttö - Hankeikkuna on hetkellisesti pois käytöstä.

Hankkeet - hankkeen ajankohtaisaineistojen listaus - Hankeikkuna on hetkellisesti pois käytöstä.

Kuvakaappaus oikeusministeriön kotisivuilta osoittaa "tietoa" kadonneen.

Torstaina 7. helmikuuta 2019

PERUSSUOMALAISTEN TALOUS- JA SOSIAALIPOLIITTINEN OHJELMA JULKAISTU

Perussuomalaiset julkaisivat tänään talous- ja sosiaalipoliittisen ohjelman-
sa ”Työmiehen tuumaustunnilla”. Matti Putkonen toi aluksi esiin, että val-
tiontalouden seuraavan vaalikauden ”sopeuttamistarve”, eli kestävyysva-
jeesta johtuva leikkaustarve, on noin 2 miljardia euroa. Summa on kuin
sattumalta sama, jonka valtiovarainministeriön virkamiesryhmä esitti ta-
voitteeksi alkuvuodesta (noin 500 miljoonaa vuodessa).

Putkonen muistutti, että Suomen valtion tuulivoimaan puhaltamat tuet
ovat myös noin 2 miljardia. Mikäli tuulivoima tuottaa itsensä, sitä ei tar-
vitse tukea. Edelleen jatkuvat tuet ovat merkki siitä, että tuulivoima joko
ei kannata tai valtio syyttää rahaa tuulimylyjen pyörittämiseen turhaan.

Omasta puolestani tiedän, että kaiken energiantuotannon pitää tuottaa
vähintään itsensä voidakseen toimia pohjana muulle tuotannolle. Tuuli-
voima ei ilmeisesti niin tee, sillä sitä tuetaan koko ajan, ja ”käynnis-
tysavustuksiksi” tarkoitettut tuet ovat muuttuneet pysyviksi. Myös muissa
yritystuissa on karsimisen ja uudelleen kohdentamisen varaa.

Puheenjohtajan tervehdys

Puheenjohtaja Jussi Halla-aho piti mahdottomana sosiaalidemokraattien esittämää yhtälöä, jossa lisättäisiin vanhusten hoivatuksia ja jatkettaisiin samanaikaisesti sellaista maahanmuuttoa, joka tuo maahan vähäosaisien lisäksi lisää vähäosaisia. Myöskään omasta mielestäni näistä vaaleista ei voi tehdä hoivavaaleja ratsastamalla ”minimihoidajamitoituksella” eikä eläkeläisten köyhyysloukulla.

Meidän perussuomalaisten mielestä on tärkeää asettaa etusijalle *Suomen huono-osaiset*, kun pohditaan sosiaaliturvan jakamista. Ja sellaista ei voida jakaa, mitä ei ole ensin tuotettu. Sosiaaliturvaan tarkoitettavat varat pitää kohdentaa jatkossa niille kansalaisille, jotka ovat suomalaisen hyvinvointiyhteiskunnan tuottaneet.

Filosofian kielellä sanottuna tämä on meritokraattisen, eli ansioon perustuvan, oikeudenmukaisuuskäsityksen mukaista. Kannatan esimerkiksi itse takuueläkkeiden nostamista tasolle, jolla eläkeläisten ei tarvitsisi enää turvautua asumistukeen eikä toimeentulotukeen. Valtiolla tämä olisi lähes nollasummapelejä, sillä nykyisin valtio maksaa eläkeläisille aivan saman rahamäärän, mutta byrokratia on kolminkertaista.

Halla-aho muistutti myös lapsiraiskauksista ja Juha Sipilän ”vaihtoehtoisesta historiasta”, jolla hän on selitellyt asiaa poliittisessa retoriikassa. Puheenjohtaja Halla-ahon mielestä myöskään sote-uudistus ei menisi nappiin, sillä yksityisten yritysten tavoite on tuottaa liikevoittoa.

Minun pieneen päähäni ei mahdu, kuinka palvelujen yksityistäminen voisi tulla ostopalveluina edullisemmaksi kuin se, että julkinen valta itse tuottaa palvelut. Tehokkuushan on julkisella puolella jo kiireen ja kysynnän puolesta katossa. Sitä paitsi sosiaali- ja terveyspalveluja tarjoavien yritysten johtoon ja hallintoon on ilmaantunut huomattava määrä Kokoomuksen, Kepun, SDP:n ja Vihreiden poliittisia edustajia.

Mikäli rahaa ei ole jaettavaksi liike-elämän periaattein toimiville sote-palveluille entistä enempiä, se mikä joustaa, on henkilökunnan palkka. Tai sitten suomalaiset sairaanhoitajat ja terveydenhoitajat vaihdetaan ulkomaiseen halpatyövoimaan. Tässä valossa sote-uudistuksen kannattajien lausunnot terveydenhoitohenkilökunnan asioiden ajamisesta ay-tasolla vaikuttavat tekopyhiltä.

Halla-ahon mukaan myös sosiaalidemokraatit, jotka nyt ratsastavat vanhustenhoidon ahdingolla, olivat jo viime hallituksessa leikkaamassa kuntien valtionosuuksia ja siten pahentamassa tilannetta. Hoitajamitoituksen nostaminen 0,7:ään maksaisi noin 225 miljoonaa, mutta Suomi käyttää tänäkin vuonna huomattavasti suuremman summan maahanmuuttajien vastaanottoon ja kotouttamiseen.

Politiikka on onneksi valintoja

Poliittinen suunnittelija Riikka Purra korosti puolueen sosiaalipoliittista ohjelmaa esitellessään, että sosiaalipalveluja, tukia ja yhteiskunnan resursseja jaettaessa on etusijalle asetettava suomalaiset. Hänen mukaansa hyvinvointiyhteiskunta ei ole sellainen, jossa kaikki ihmiset työskentelevät julkisella sektorilla, syövät maksalaatikkoa ja äänestävät demareita.

Muotoilu on melko samanlainen kuin oma formulointini, jonka mukaan hyvinvointiyhteiskunta ei ole sellainen, jossa kaikki suomalaiset asuvat hoivakodissa ja ovat täysin retardeja tai köppelehtivät työpaikoille rollaattorien tai kainalosauvojen turvin, mikäli muistin tueksi ottamiensa pillerien turvin jaksavat.

Suomalaisen yhteiskunnan ei pidä olla sellainen, jossa pulassa oleva 95-vuotias joutuu odottamaan palveluintegraatiota, palveluseteliä, kielitaidontonta lääkäriä tai verkkoyhteyttä asioidakseen digitaalisesti diabeteksen tai diastolisen ongelmansa mittaamiseksi jonkun halpatyömarkkinoilta palkatun diakonissan kanssa. Perussuomalaisessa unelmayhteiskunnassa opettajan ei tarvitse olla sosiaalityöntekijä, poliisi eikä tulkki vaan opettaja, eikä vammaisia myydä parhaan tarjouksen tekeville firmoille. Minusta tuntuu, että hyvinvointiyhteiskunta meillä oli *jo*, mutta sitä kohti on lau-kaistu matkalla virittyvä yksityistämistorpedo.

Maahanmuutto on heikentänyt suomalaisen yhteiskunnan hyvinvointisektoria, eikä se ole suinkaan mikään ”yksi asia”, vaan asia, joka säteilee vaikutuksiaan talous-, koulutus-, kulttuuri- ja turvallisuuspolitiikkaan. Mitä enemmän maahanmuuttoa on, sitä mahdottomammaksi käy hyvinvointiyhteiskunnan ylläpitäminen.

Purran mukaan maahanmuuttajien elinkaaren yli ulottuvat kustannukset eivät ole vain VATT:in arvioimat noin 150 000 euroa henkilöä kohti, vaan paljon enemmän. Suomen Perustassa on tekeillä tutkimus, joka julkaistaan lähiaikoina ja jossa osoitetaan, että yhden maahanmuuttajan julkiselle taloudelle aiheuttama yli koko elinkaaren ulottuva kokonaiskustannus on satoja tuhansia euroja.

Arvopohjan pohtimiseen on todellakin aihetta. Perussuomalaiset haastavatkin kansalaiset ajattelemaan sitä, mikä heidän arvopohjansa lopulta-kin on. Meidän arvopohjamme perustuu suomalaisten ihmisten puolustamiseen, joka on *per definitionem* kansallisvaltioiden tehtävä.

Emme vastusta myöskään yritysten toimintaa, mutta Purra nosti esille mielenkiintoisena seikkana sen, että kun kuntien lastensuojelun hankinnoista on kiinnostunut *toista sataa* lastensuojelubisnekseen keskittyvää firmaa, jokin on pielessä. Voiton tekeminen ongelmilla ei ole sinänsä uutta eikä outoa, mutta jos tuloksetkin ovat kehoja ja kurjia, pitäisi voitot kerätä takaisin ja määrätä tilalle sanktioita.

Perusturva: perustuloa vai yleistukea?

Purra ilmoitti vastustavansa nimenomaista perustuloa, mutta hänen kaavailemansa *yleistukimalli* vastaa hyvin myös teoksessani *Työttömän kuolema – Johdatus uuteen työyhteiskuntaan ja työn filosofiaan* (3. p. 2015, 9. luku) kaavailemaani perusturvamallia, joka nojaa negatiiviseen tuloveroon. Tämä korvaisi sosiaalietuuksien tilkkutäkin, mutta sen kautta ei jätettäisi entistä enempiä rahaa. Rahan kohde vain vaihtuisi kannustavaksi, kun suuret työttömyysetuudet leikkautuisivat.

Perustuloa on arvosteltu sen näennäisen vastikkeettomuuden vuoksi. Itse asiassa *nykyinen* kannusteloukuista koostuva malli on passivoiva. Sen sijaan esittämäni perusturvamalli tukisi myös vastikkeellisuuden synnyttämistä, sillä se *vapauttaisi ihmiset arvotuotantoon*, jota ovat työ, toiminta ja opiskelu.

Palkkojen maksattamista sosiaaliturvalla emme sen sijaan kannata. Kun kansallinen tulorekisteri toimisi yleistuen rinnalla, se mahdollistaisi negatiivisen tuloverojärjestelmän reaaliaikaisen soveltamisen.

Ongelmien ratkaiseminen on parhaallakin sosiaaliturvamallilla mahdollista, mikäli taloudenpidon yleislinjat johtavat huoltosuhteen, työllisyysasteen ja työn tuottavuuden huononemiseen. Ei ole pitkäkään aika, kun Samuli Salminen osoitti Suomen Perustalle laatimassaan tutkimuksessa, että maahanmuuton nettovaikutukset julkiselle taloudelle ovat saksalaisia maahanmuuttajia lukuunottamatta olleet negatiivisia.⁷⁴

Maahanmuuton suosimisen ohella myös ilmastohysteria on vallannut kaikki muut puolueet. Se on kiristämässä ja kuristamassa taloutemme ja teollisuutemme toimintaedellytyksiä tavalla, jolla työn tuottavuus huononee. Kuitenkin vain työn tuottavuutta lisäämällä voitaisiin kompensoida huoltosuhteen, huonon työllisyysasteen ja kestävyysvajeen tappiollisuutta. Poliittinen suunnittelija Sakari Puisto esittelikin lopuksi taloudenpidon ja verotuksen tavoitteita.

Esitelmien jälkeen eräs toimittaja kysyi Jussi Halla-aholta, miten ja millaisten miljoonien tarkkuudella leikkaisitte esimerkiksi sellaisia menoja, jotka ovat EU:n piirissä säädellyt tiettyjen tavoitestandardien mukaisesti (tuulivoiman investointituet ja EU:n nettomaksut), joita ”ei ole helppo poistaa”. Halla-aho vastasi kysymykseen, että mikään ei ole helppoa, mutta ensin onkin osoitettava poliittista tahtoa nykykäytännön muuttamiseksi, jotta päämääriin voidaan päästä.

Koska EU on kokemassa lähiaikoina merkittäviä muutoksia, jotka toivottavasti saavat alkunsa seuraavista europarlamenttivaaleista, on tällaiseen uuteen poliittiseen linjanvetoon omasta mielestäni hyvät mahdollisuudet nyt myös kansalaisilla.

Sama toimittaja kysyi myös sitä, miten ulkomaalaisille maksettava pienempi sosiaaliturva kestäisi ”kansainvälisen oikeuden velvoitteet”.

Vastaan asiaan omasta puolestani. Viime aikojen kansainvälisessä oikeudenkäytössä on ollut se suuri ongelma, että kansainvälisillä sopimuksilla, julistuksilla ja EIT:n päätöksillä yritetään ohittaa kansallisvaltioiden poliittinen suvereniteetti. Kaksi merkittävää oikeustieteilijää, professorit Aulis Aarnio ja Markku Helin ovat todenneet jyrkkään sävyyn, että niin sanotuilla ”supernormeilla” ei pitäisi ohitella kansallisvaltioiden itsemääräämisoikeutta, sillä se johtaisi vallan kolmijako-opin mitätöimiseen.⁷⁵

Tällöin esimerkiksi Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen juristit toimivat lain tulkitsijoina tai säätäjinä tavalla, jolla tuomiovaltaa edustava taho ohittaisi kansallisten parlamenttien lainsäädäntövallan ja hallinnon toimeenpanovallan.

On myös logiikan kannalta kestävämpiä, että kansainvälisiin sopimuksiin tai kansainväliseen lakiin viittaamalla koetetaan velvoittaa itsenäisiä kansallisvaltioita elättämään vieraita kansakuntia. Etiikan universalisoitavuuslausekkeen mukaan tämä tarkoittaisi, että jos esimerkiksi satatuhatta venäläistä tai miljoona kiinalaista päättäisi muuttaa Suomeen, meillä olisi velvoite tarjota heille ylläpito.

Koska näin ei voi olla, ei myöskään kantilaista universalisoitavuuslauseketta voida soveltaa kansainvälisessä oikeudessa. Tätä kutsutaan kansainvälisen oikeuden yhteydessä perustattomuuden ongelmaksi (*international law's fundamental indeterminacy*).

Sellaisia lakeja ei pitäisi alkuunkaan laatia, joita ei voida noudattaa. Tässä asiassa kansainvälinen ja EU-lainsäädäntö ovat olleet pitkään täysin hakoteillä. Logiikan lain ja lakien logiikan joutuessa ristiriitaan on lakien logiikalla taipumus pitkässä juoksussa hävitä.

Vaikka Suomen nykyistä perustuslakia säädettäessä luovuttiinkin eräitä poikkeuksia lukuun ottamatta (vaalioikeudet ja oikeus oleskella maassa) perusoikeuksien kytkemisestä Suomen kansalaisuuteen ja esitys vietiin voimassa olevaan perustuslakiin, on globaaleista väestöjensiirroista kärsivässä nykytilanteessa käynyt selväksi, että muotoilu on aivan liian löyhä. Sen vuoksi Suomen nykyistä perustuslakia pitäisi selventää niin, että perusoikeudet koskisivat vain Suomen kansalaisia.

Mikäli minut valitaan kansanedustajaksi, koskee toinen lakialoitteeni perustuslain muuttamista siten, että perusoikeudet palautetaan koskemaan vain Suomen kansalaisia. Ja se ensimmäinenhän koski kansalaisten viestinnällisten perusoikeuksien täsmentämistä erityislaila niin, että sensuroimaton sananvapaus turvataan myös Internetissä, eikä ketään uhkaila, painosteta eikä syrjitä joidenkin lakiin perustumattomien ja mielipiteidenvaraisten ”yhteisönormien” perusteella.

Kirjallisuus

- Aarnio, Aulis, *Oikeutta etsimässä – Erään matkan kuvaus*. Helsinki: Talentum, 2014.
- Hankamäki, Jukka, *Työttömän kuolema – Johdatus uuteen työyhteiskuntaan ja työn filosofiaan*. 3. painos, alkut. 2005, Yliopistopaino. Norderstedt: Books on Demand, 2015.
- Helin, Markku, ”Perusoikeuksilla argumentoinnista”. Teoksessa: Tero Iire ja Martti Kairinen (toim.), *Varallisuus, vakuudet ja velkojat*. – Juhlajulkaisu Jarmo Tuomisto 1952 –9/6 –2012, s.11–30. Turku: Turun yliopisto, 2012.

Perjantaina 8. helmikuuta 2019

MIKSI PERUSSUOMALAISTEN KANNATUS NOUSEE?

Kuten monet ovat huomanneet, kannatuksemme on nousukiidossa. Ylen eilen julkaiseman gallupin mukaan Perussuomalaisten puoluekannatus on nyt 12 prosenttia.⁷⁶ Viime kuussa Ylen kannatusmittaus antoi tulokseksi 10 prosenttia, jossa siinäkin oli nousua.⁷⁷ Ylen joulukuun ja tammikuun gallupeissa kannatuksemme nousi yhteensä 4,9 prosenttiyksikköä. Kannatuksemme on siis nousujohteista. Myös Helsingin Sanomien teettämä tutkimus on antanut samansuuntaisia tuloksia.⁷⁸

Nousujohteisuutta kuvaa se, että Ylen tutkimusperiodin viimeisten kahden viikon luvut osoittavat yli 13 prosentin ja viimeinen viikko lähes 14 prosentin kannatusta. Vielä runsaat 36 prosenttia meille edellisissä eduskuntavaaleissa äänensä antaneista pohtii kantaansa, joten gallup-kannatukseksi muunnettuna potentiaalinen kannatuksemme voi saada vielä 6,5 prosenttiyksikön lisäyksen. Tätä kautta on mahdollista saavuttaa 18,5 prosentin kannatus ja pääministeripuolueen asema.

Näin selittyy vaalimatemaattisesti se, mistä ne jytkyt tehdään. Mutta peruskysymys: miksi kannatuksemme ylipäänsä nousee? Selityksiä on vähintään 5, joista käytän nimitystä *kirkastuminen*.

1. kirkastuminen: Vaalien lähestyessä huomio alkaa kiinnittyä *politiikan sisältöihin*. Kansalaisille ei riitä sanahelinä ”arvopohjasta”, vaan ihmiset haluavat politiikalta myös konkretiaa. Suomalaiset eivät halua, että heidän työllään ansaitsemastaan palkasta kannetuilla tulo- sekä auto-, perintö ja monilla muilla veroilla elätetään suurta joukkoa sosiaalietuusperäisiä maahanmuuttajia. Suomalaiset eivät hyväksy myöskään talouttamme ja teollisuuttamme kuristavaa ilmastopolitiikkaa, joka on maailman mittakaavassa mitätöntä mutta vaarantaa tehokkaasti työpaikat.

2. *kirkastuminen*: Kansalaisille on käymässä selväksi, että jos haluaa vastustaa maahanmuuttoa, rangaistusfetisististä ilmastopolitiikkaa ja siihen liittyvien synninpäästörahastojen keruuta sekä puolustaa suomalaisten itsemäärämisoikeutta, sananvapautta ja mahdollisuuksiamme käyttää poliittista valtaa omassa maassamme, *me olemme siihen ainoa toimiva mahdollisuus*. Muut puolueet ovat alistuneet orjallisesti Brysselin komentoon ja toteuttaneet muun muassa ympäristödirektiivit ja sertifikaatit fundamentalistisesti välittämättä siitä, että kaiken toiminnan täytyy elättää vähintään itsensä ollakseen sekä ekologisesti että taloudellisesti mahdollista. Myöskään maahanmuutto ei sitä edistä.

3. *kirkastuminen*: Ministeriryhmän eroaminen puolueesta kesällä 2017 ei enää aiheuta hämmennystä. Kansalaisille on tässäkin suhteessa selviämässä, *mitkä ne todelliset vaihtoehdot ovat*. Eduskuntaryhmän keinotekoinen jakautuminen on osoittautunut muutaman aktiivipoliitikon lähdöksi omille teilleen. Nykyisestä näkökulmasta tapaus saattoi *vahvistaa* luottamusta meihin, sillä pysyimme linjoillamme, vaikka muut puolueet vaativat meiltä jotain aivan muuta kuin hallitusohjelmaa tehtäessä oli sovittu. Pysyimme uskollisina äänestäjillemme, ja tulos näkyy.

4. *kirkastuminen*: Puolueemme kannatuksen *perusmotiivit* eivät ole mihinkään kadonneet. Ne pysyvät voimassa niin kauan kuin EU:n ongelmat, Schengenin läpikulkusopimus, liittovaltiopolitiikan juntaaminen, kansallisen itsemäärämisoikeuden murentaminen, EU-jäsenmaksujen kiskonta, byrokratian kasvattaminen, maahanmuuton ja monikulttuurisuuden lietsominen sekä kotimaahamme köyhyytensä ja velkaantumisensa heijastuvat ongelmat jatkuvat. Koska näille ongelmille ei näy loppua, meitä tarvitaan. Tätä osoittaa kansallista etua puolustamaan syntyneiden puolueiden kasvu kaikkialla muuallakin Euroopassa. Toukokuussa käytävien europarlamenttivaalien vaikutuksesta nämä asiat kirkastuvat entisestäänkin.

5. *kirkastuminen*: Luotettavia gallup-tuloksia aletaan saada vasta, kun tiedetään, ketkä ovat puolueiden *ehdokkaista*. Tästä on saatu tietoa vasta viime aikoina. Koska Perussuomalaiset ei ole populistipuolue vaan asiantuntemukseen perustuva järkipuolue, on kansalaisten mahdollista valita listoiltamme juuri niitä henkilöitä, joilla on todellista pätevyyttä politiikassa toimimiseen. Vaikeina aikoina ei tarvita lavalaulajia, missejä, urheilusankareita, TV-kuuluttajia eikä muitakaan poppareita, joiden (omalla tavallaan ansiokas) julkisuus on pelkästään populistista. Nyt tarvitaan poliitikkoja, joilla on tietoa ja ymmärrystä yhteiskunnan perusrakenteesta ja siitä, kuinka asioita hoidetaan ja miten maailma oikeasti toimii. Niinpä me emme tarjota Danny-show'ta vaan vastuullista politiikkaa.

Mihinkään henkselien paukutteluun ei ole kannatusvärähdyksestä huolimatta kuitenkaan aiheita, vaan lähestymme jatkuvasti kansalaisia hattukourassa. Yhteisiä asioita tässä ajetaan, vaikka muut puolueet ovatkin pyrkineet meidät eristämään.

Aatetta jaloa ja alhaista mieltä!

Lauantaina 9. helmikuuta 2019

MITÄ AJATTELEN PERUSTULOSTA?

Olen seurannut huvittuneena perustulosta käytyä keskustelua. Taannoin se oli punainen vaate kaikille muille puolueille, paitsi Vihreille. Perustulo miellettiin vastikkeettomaksi ja oleiluun kannustavaksi patjoille ruokinaksi.

Sitten kävi ilmi, että itse asiassa nykyinen työttömyysturva- ja sosiaalietuusjärjestelmä sisältää niin paljon kannusteloukkuja, että juuri se ohjaa vastikkeettomaan oleiluun ja passiivisuuteen. Pahin osatekijä nykysysteemissä on toimeentulotuki, joka leikkautuu lähes heti, jos ihmispari saa vähäistäkin tuloa tai hänellä on ”helposti rahaksi vaihdettavaa omaisuutta”.

Tämä ohjaa ihmisiä hankkiutumaan varattomiksi kuin fakiirit ihan vain saadakseen toimeentuloa jokapäiväisiin juokseviin menoihinsa. Järjestelmä, joka kannustaa köyhyyteen ja kurjuuteen, ei tue toimeentuloa vaan haittaa sitä.

Esittelin jo teoksessani *Työttömän kuolema – Johdatus uuteen työyhteiskuntaan ja työn filosofiaan* mallin, joka perustuu Milton Friedmanin teoksessaan *Free to Choose* esittelemään negatiiviseen perustulojärjestelmään. Sen ideana on, että perustulo, joka vapauttaa ihmiset arvotuotantoon (työn lisäksi myös muuhun toimintaan ja esimerkiksi opiskeluun), aktivoi ihmisiä eikä passivoi nykyjärjestelmän tavoin. Tässä muodossa perustulo ei olisi mikään vastikkeettomuuteen ohjaava järjestelmä vaan järjestelmä, joka vapauttaisi ihmiset tuottamaan hyötyä itselleen ja vastiketta yhteiskunnalle.

Nyt, kun perustulokeikeilu on maalissa ja Kelan sosiaalipoliitikot ovat saaneet haudotuksi tulokset,⁷⁹ on kiintoisaa, että tutkimusprofessori Olli Kangas pitää mahdollisena nimenomaan negatiiviseen tuloveroon perustuva järjestelmää!⁸⁰ Se on perusidealtaan samanlainen kuin malli, jonka suuntaviivat esittelin jo vuonna 2005 Yliopistopainon julkaisemassa kirjassani ja jota olen edelleen täsmentänyt kolmanteen painokseen 2015 mennessä.

Ennen hätäisten johtopäätösten tekoa suosittelen perehtymään ehdotukseeni yksityiskohtaisesti; se sisältää nimittäin progressiivisen veromallin, jossa tarkoin asemoidut leikkurit takaavat, ettei perustuloa päätyisi vuorineuvoksille eikä Westendin kotirouville, jotka olisivat oikeutettuja perustuloon Osmo Soinivaaran (vihr.) nyt jo historiallisen kuuluisassa mallissa. Oman mallini kautta ei kylvettäisi rahaa entistä enempää, mutta rahan kohde vaihtuisi. Ansiosidonnaista päivärahaa saavan hammaslääkärin toimeettomuus ei ole yhteiskunnalle sen arvokkaampaa kuin työmarkkina-

tuella sinnittelevän kouluttamattoman työttömän. Myös ansiosidonnaisista etuuksista suurimman osan maksaa valtio. Perustulolla korvattaisiin korkeat työttömyysetuudet.

En kannata töiden teettämistä työttömyysetuuksilla, mutta työttömyys-turvain puitteissa se ei olisi mahdollistakaan. Toisaalta en myöskään tue järjestelmää, joka estää kaiken toiminnan ja velvoittaa olemaan passiivisena palkkioksi sosiaaliturvasta. Niinpä toimintaan kannustava ideani on perusteltu.

Perussuomalaiset väläyttivät *yleistuloa* uudessa talous- ja sosiaalipoliittisessa ohjelmassaan. Tämäkin idea on perimmältään samanlainen kuin sosiaalietuuksien tilkkutäkin korvaava järjestelmä, jonka esittelin kirjassani. Useiden medioiden ehdokkaille suuntaamissa vaalikonekyselyissä on tiedusteltu harhaanjohtavasti ”vastikkeettoman kansalaispalkan” kannatusta. Kysymys sisältää ennako-oletuksen, että jokin muu kuin nykyinen perusturvajärjestelmä olisi vastikkeeton. Kuten jo totesin, nykyinen perusturvajärjestelmä on taatusti vastikkeeton, sillä se käytännössä kieltää kaiken toiminnan ja rankaisee siitä.

Yhteiskuntatieteilijänä teenkin tarkan eron sen välillä, milloin *perusturvajärjestelmä* olisi ”*kansalaispalkka*”, *suora* perustulo, *käänteisen tuloveron* kaltainen perustulo tai sitä vastaava ”*yleistulo*”. Myös muiden olisi syytä nämä erot huomata, sillä kyse on usein jopa vastakohdista.

Keneltäkään tuskin on voinut jäädä huomaamatta, että kuilun reunalla sinnittelevä Keskusta koettaa kohottaa kannatustaan nostamalla *takuueläkettä* ja puhumalla perustulon puolesta.⁸¹ Vaikuttaa siltä, että kivi, jonka rakentajat hylkäsivät, on tulossa peruskiveksi. Ideani suosion kasvuun on myös syy: negatiivinen tulovero on mahdollista toteuttaa *reaaliaikaisen tulorekisterin* ansiosta.

Pari huomautusta loppuun. Ensinnäkin, olisi tavattoman helppoa nostaa takuueläkettä satasella, koska se ei toisi mitään lovea valtion menoihin. Tätä kannatan perussuomalaisena voimakkaasti. Nykyisinhän pientä eläkettä saavat joutuvat turvautumaan asumistukeen ja toimeentulotukeen, eli menot valtiolle ovat lähes samat mutta byrokratia moninkertainen.

Toiseksi, usein valitetaan asumistukien korkeutta ja väitetään, että asumistuet ohjaavat vuokria nousuun. Fakta: asumistukia ei ole koskaan nostettu etupainotteisesti, vaan vuokria on korotettu edellä, jolloin asumisen tukia on jouduttu nostamaan parin vuoden viiveellä perässä.

Syy: vuokrien hintasääntely puuttuu, ja neuvotteluvaramaa tason alentamiseksi ei vuokralaisilla ole. Näin ollen ainoa keino alentaa asumistukimenoja olisi vuokrien hintasääntelyn palauttaminen. Sen sijaan asumistukia alennettaessa ongelmaa purettaisiin väärästä päästä.

Kirjallisuus

Friedman, Milton ja Rose Friedman, *Free to Choose – A Personal Statement*. New York: Harcourt, 1980.

Hankamäki, Jukka, *Työttömän kuolema – Johdatus uuteen työyhteiskuntaan ja työn filosofiaan*. 3. painos, alkut. 2005, Yliopistopaino. Norderstedt: Books on Demand, 2015.

Soininvaara, Osmo, *Hyvinvointivaltion eloonjäämisoppi*. Helsinki: WSOY, 1994.

Maanantaina 11. helmikuuta 2019

KAIKESTA RIITTÄÄ PULAA, PAITSI UNELMAHÖTÖSTÄ

Olen alkuvuoden aikana kierrellyt kutsuttuna kansanedustajaehdokkaana eri korporaatioiden lobbaustilaisuuksissa. Viime viikolla oli vuorossa EK:n, Keskuskauppakamarin, Perheyrittäjien liiton ja Suomen Yrittäjien järjestämä ”Maalikone 2042” -tapahtuma, joka pidettiin Musiikkitalossa. Puhujiksi oli kutsuttu Risto ”EK” Penttilä, Päivi Räsänen löytö Päivi Nerg ja kansanedustajan työn vapaaehtoisesti jättävä vihreiden Antero Vartia.

Nergin esitelmän sisällöksi taisi jäädä, että byrokratiaa on karsittava, kun muualta ei voida enää ottaa. Virkamiesparkojen kannalta kova päätös johtuu huoltosuhteen, työllisyysasteen ja työn tuottavuuden lohduttomuudesta tilanteessa, jossa verotus on jo optimoitu tuottavimmilleen, velanotto on tapissaan ja leikkauslista on loppunut leikatessa.

Tulevaisuuden visioiminen kuumottaa monia, sillä tulevaisuus näyttää synkältä eikä myönteistä jaettavaa ole. Tämä johtuu tietenkin *maailman väestönkasvusta*, joka on juurisyy kaikkien asioiden riittämättömyyteen ja aikamme *Angstin* keskeiseen koettuun uhkatekijään: ilmastonmuutokseen.

Kukaan ei kuitenkaan ottanut kantaa tähän Suomen vaikutusvallan ulottumattomissa olevaan väestöpoliittiseen perusongelmaan eikä sen seurausilmiöön, eli *hallitsemattomaan siirtolaisuuteen*, joten tilaisuus sai jatkaa harmonisen haaveilun hyminässä.

Tämä oli väärin, sillä juuri ennen vaaleja olisi aika purkaa kaikki se *hyvä*, jota maahanmuuttoon todella liittyy. Nyt olisi nimenomaan aika paljastaa, mitä *myönteistä* eri puolueet näkevät maahanmuutossa, eikä salailta asioita!

Ilmeisesti mitään hyvää ei maahanmuutosta löydetty. Sen sijaan Antero Vartia (vihr.) messusi *arvojen* muutoksesta ja päätti puheensa huikeisiin julistuksiin, joiden mukaan maailma on aivan fantastinen verrattuna siihen, mitä se oli ennen. Hänen mukaansa maailma voisi olla vieläkin parempi, kunhan päästäisiin eteenpäin ”ylimenokaudesta”, jonka kuluessa

uhkatekijän paremmalle huomenelle aiheuttavat ”trumpit ja orbánit”. Var-
tian mukaan vain *mielikuviutus* on muutoin rajana tulevaisuudelle...

Hän ei (monien muiden tavoin) näytä ymmärtäneen, että ”trumpit ja
orbánit” ovat merkki *muiden* kulkemisesta väärään suuntaan ja heidän
itsensä halusta kääntää kurssi. Kansallismielisyys ja protektionismi kerto-
vat länsimaisen keskiluokan halusta pitää elämäntavastaan ja kulttuuris-
taan kiinni. Siinä ei ole mitään vikaa, väärää eikä tuomitsemista, parem-
minkin ymmärtämistä.

Sen sijaan pyhimysmaisia julistuksia tahtoo vaivata se yhteinen piirre,
että ne sisältävät moraaliposeerusta ja hyvesignaalointia, joiden tuloksena
maa katoaa monien alta. Kunnianhimoisissa väitteissä, että Suomen pitää
olla ”ilmastonmuutoksen torjunnan kärkimaa” ja esimerkki koko muulle
maailmalle, voi nähdä perusteetonta sublimateitua ja narsismia, jotka ker-
tovat väärästä itsensä ja asemansa ymmärtämisestä, niin kuin nyt sekin,
että Suomen pitäisi kulkea eturintamassa hiilen käytöstä luopumisessa.

Palautettakoon mieleen muutama fakta. Suomen kasvihuonepäästöt
olivat Tilastokeskuksen mukaan vuonna 2017 vain 0,175 prosenttia maa-
ilman kokonaispäästöistä, joten sillä ei maailmaa pelasteta, vaikka suoma-
laiset lopettaisivat hengittämisen kokonaan.⁸²

Suomen vaikutus maailman ilmaston tilaan katoaa jo mittausvirhee-
seen tai tilastovaihteluun. Niinpä Suomen ei pitäisi hirttää myöskään ta-
louttaan eikä teollisuuttaan ilmastodirektiivien eikä ympäristösertifikaat-
tien noudattamiseen, saati tavoitella ympäristönsuojeluorgasmeja kanta-
malla almuja ilmastopoliittisiin synninpäästörahastoihin, jotka muistutta-
vat kierosta rangaistusfetisismistä.

Hiilestä luopumiseksi on kiirehditty myös Helsingissä aivan turhaan.
Helsingissä toimivat Euroopan ympäristöystävällisimmät hiilivoimat, ja
Itä-Euroopan hiili kannattaisi käyttää niissä eikä esimerkiksi Puolan pal-
jon saastuttavissa voimaloissa.

Entä sitten nokivasaroita ja painekattiloita muodikkaammaat ”biotalo-
us” ja ”kiertotalous”? Nekin edustavat niin sanottua kallista säästämistä.

Kallis säästäminen johtuu muun muassa EU:n kurjasta jätedirektiivistä
(2018/851), jonka mukaan yhdyskuntajätteistä pitää kierrättää 55 prosent-
tia vuonna 2025 ja 65 prosenttia vuonna 2035. – Taaskin sinivihreän poli-
tiikan punainen hedelmä.

Kierrätyksen pitäisi kuitenkin *tuottaa* enemmän kuin se *kuluttaa* ollak-
seen taloudellisesti ja ekologisesti kannattavaa. Samoin tuulivoiman pitäisi
tuottaa vähintään omat alkuehtonsa, niin kuin kaiken energiantuotannon.
Energiantuotanto on nimittäin alkutuotantoa, jonka pitäisi ylläpitää vä-
hintään itsensä, jotta siitä voisi olla pohjaksi muulle tuotantoelämälle. Sen
sijaan subventioiden Suomessa toimitaan kuten DDR:ssä, jossa syötettiin
hevosille leipää, koska se oli rehuviljaa halvempaa valtion avustustoimin-
nan vuoksi.

Ei siis tarvitse kiitellä myöskään vihreiden Krista Mikkosen innostusta siitä, että sijoittajatkin ovat lähteneet ”vihreän talouden” perään. Se, että pankkiiriliikkeet ovat perustaneet tuulivoimarahastoja, ei ole seuraus mistään eettisyydestä vaan siitä, että setelinvihreät sijoittajat ovat eurojen kuvat silmissään lähteneet tavoittelemaan *valtion tuulivoimaan tuhlaamia tukia*. Ne puolestaan karkaavat pasaatituulten paratiisisaarille.

Jos taas tuulivoima *tuottaa* oman itsensä, sen tukeminen on mieltöntä. Tätä nykyä Suomen valtio tukee tuulivoimaa noin kahdella miljardilla, joka vastaa valtiovarainministeriön virkamiesryhmän vaatimusta seuraavan vaalikauden taloudellisesta sopeuttamistarpeesta. Myös maahanmuuttoon budjetoidut suorat kulut ovat noin 1,4 miljardia vuodessa, eikä kestävyysvaje totisesti katoa sillä, että huoltosuhdettamme rasittavien vähäosaisten lisäksi otetaan maahamme lisää vähäosaisia.

Suomen ei pidä suhtautua EU:n määräyksiin orjallisesti, vaan kaikessa energiantuotannossa ja kierrätyksessä olisi ehdoksi asetettava se, että toiminta on *taloudellisesti mahdollista*. Vain *mielikuvitus* näyttää olevan todellakin rajana sille, kuinka hyveellinen saa olla.

Harmonian hyminässä näkyi taaskin se, kuinka helppoa on olla samaa mieltä *arvoista*, mutta eri mieltä *keinoista*, joilla niitä voidaan tavoitella. Niinpä ei pidä paikkaansa se anteliaan Anteron ja erilaisten Niinistöjen laajalti viljelemä näkemys, että arvoista vallitsisi suuri erimielisyys. Oikeasti eripura leimahtaa keinoista sekä siitä, kenen tai keiden aarrearkusta tuo poliitikkojen tavoittelema moraalikarisma pitäisi maksaa.

Kuinka helppoa onkaan olla samaa mieltä esimerkiksi Kokoomusta edustaneen Antti Häkkäsen näkemyksestä, että kaikki jaettava yhteiskuntaamme tuotetaan yrityksissä ja että siksi sinivalkoista omistajuutta pitäisi tukea? Samaan aikaan Kokoomus kuitenkin ajaa yhdessä Keskustan ja Sinisten kanssa läpi sote-uudistusta, jonka tuloksena julkisen terveydenhuollon palveluita yksityistettäisiin yrityksille. Niiden omistajuus puolestaan on ulkomaista, ja verovaroja karkaisi muiden kansantalouksien tilinpäätöksiin, juuri niille paratiisisaarille, joiden vihreitä rantoja tuuli alati hyväilee.

Näin käy ennen pitkää myös alan kotimaisille firmoille, kun Suomessa haudotut kultamunat fuusioidaan yksi toisensa jälkeen ulkomaisiin suuryrityksiin, ja taaskin ovat ”arvot” ja keinot ristissä.

Maalikone-tapahtuma oli talouden ja teollisuuden organisaatioiden yritys kanavoida ääniä Kokoomukselle ja Vihreille tekemällä vaaleista ilmastovaalit (”Suomi ilmastopolitiikan ykkösmaaksi”). Tämä näkyi korporaatioiden luomassa vaalikoneessa, jonka kysymykset ehdokkaille oli aseteltu niin, että parasta prestiisiä suodattuisi kokoomuslaisille ja vihreille.

Käytin tilaisuudessa tallennetun puheenvuoron, kun pohdittiin, *missä Suomi on seuraavan kvartaalin jälkeen, vuonna 2042*. Vastaukseni tallentui videolle: ”Suomi vuonna 2042 on samalla paikalla kuin ennenkin, koska Suomen alueella asuu Suomen kansa”.

Keskiviikkona 13. helmikuuta 2019

UUSI RATIO-OHJELMA: KOKO KANSAN POLITIIKKAMESSUT

Aloitimme Radio Vapaassa Helsingissä uuden ohjelmasarjan ”Koko kansan politiikkamessut”.⁸³ Ensimmäisessä lähetyksessä 12.2. puhuimme valtamedian puolueellisuudesta ja siitä, mihin vaihtoehtoista uusmediaa tarvitaan. Kanssani studiossa on diplomi-insinööri Marko Ekqvist. Lähetyksen voi jälkikäteen kuunnella YouTubeesta. Radio kuuluu Helsingissä ja Uudellamaalla taajuudella 97,1 MHz ja Internetissä kaikkialla, minne nettilangat kantavat.

Olemme linjoilla tiistaisin ja torstaisin noin klo 17–18, ja jatkossa lähetyksemme voi myös soittaa. Jos oheinen video ei avaudu blogissa, voit klikata YouTubeen ja katsella sen siellä. Kyseessä on siis näköradio.

Saattaa olla, että ohjelmasarja saa myös jatkoa, ja sen osat arkistoidaan radion sivuille YouTubeen. Teemme ohjelmaa itsenäisesti, sillä valtamedian halu pitää perussuomalaiset ehdokkaat ja meidän näkemyksemme pimenossa on johtanut mediapoliittisen mielivaltaan, jonka vuoksi emme ole voineet saada asioitamme esille, ymmärretyksi ja oikeudenmukaisesti välitetyiksi valtakunnanmediassa. Teemme siis ohjelmaa yleisön palvelemiseksi, sillä sananvapauden sisältyy myös vastaanottajien oikeus saada tietoa kaikkien kanavien kautta.

Torstaina 14. helmikuuta 2019

YSTÄVÄNPÄIVÄN TIETOVUOTO: VAALIKIRJA



Ystävänäpäivän megapaljastuksena ilmoitan tietovuodosta. Olen julkaissut vaalikirjan nimeltä *Kuinka Suomi korjataan – Arvopohja ja kokonaisvaltainen ratkaisu*. Voitte ladata teoksen kampanjasivuiltani PDF:nä. Lataa-

minen on ilmaista, ja verkkokirjaa voi kopioida ja jakaa niin paljon kuin bittiavaruutta riittää Creative Commons 4.0 -lisenssin mukaisesti (nimeä, ei-kaupallinen, ei-muutoksia, kansainvälinen).

Otan kantaa lähes kaikkiin politiikan osa-alueisiin ja osoitan, että me perussuomalaiset emme ole mikään yhden asian liike. Katson ajavani kaikkien suomalaisten etuja ja asioita sekä tilitän, mikä se suomalainen *arvopohja* oikein on.

Miksi sitten kirja? – Siksi, että minulla on tapana perustella näkemykseni. Argumentaatio on kaiken poliittisen vaikuttamisen käytäntö. Poliitikkaa tehdään nimenomaan sanan voimalla.

Eräs tunnettu poliitikko sanoi aikoinaan, että samaa mieltä olevalle perusteleminen ei kannata, sillä hän on jo samaa mieltä, ja erimielisen kanssa siitä ei ole hyötyä, koska hän jää erimieliseksi kuitenkin. Osoittakaamme tämä epätodeksi. Kirjassa on infoa siitä, miten aion toimia politiikassa suomalaisten hyväksi. Tasa-arvoa *suomalaisille!*

Maanantaina 18. helmikuuta 2019

AUTOT JA VANHUKSET – EI PUUTETTA POPULISMISTA, SOINI JA ORPO

Timo Soini (sin.) julkaisi blogissaan ikävän servauksen moittimalla Jussi Halla-aho "kuurapääksi". Soini kirjoitti ikäihmisten hoitajapulasta, että "[h]oitajia ja hoivaa ei saa puoluepolitisoida. Halla-aho ei tätä käsitä." Hän myös jatkoi: "Kuurapää ei kauas nää."⁸⁴

Soinin väite on absurdi, sillä vanhustenhoito on nimenomaan puoluepoliittinen kysymys. SDP on ratsastanut koko ajan hoitajamitoituksen nostamisella 0,7:ään. Miten asiaa voitaisiin enää enempää tai vähempää puoluepolitisoida?

Jussi Halla-aho nimenomaan totesi puolueemme talous- ja sosiaalipoliittisen vaaliohjelman julkistamistilaisuudessa 7.2.2019, että näistä vaaleista on turha yrittää tehdä "hoivavaaleja" ratsastamalla "minimihoitajamitoituksella" tai eläkeläisten köyhyysloukulla. Halla-aho piti mahdottomana sosiaalidemokraattien esittämää yhtälöä, jossa lisättäisiin vanhusten hoivatukea ja jatkettaisiin samanaikaisesti sellaista maahanmuuttoa, joka tuo maahamme vähäosaisten lisäksi lisää vähäosaisia.

SDP tietenkin tarttui Soinin toteamukseen tekemällä siitä 16.2.2019 jutun.⁸⁵ Demokraatin jo 15.2.2019 julkaiseman uutisen mukaan Soini haluaisi haalia lisää filippiiniläisiä hoitajia Suomeen.⁸⁶ Soini mainitsi asiasta blogikirjoituksessaan,⁸⁷ jonka mukaan hän haluaisi avata rekrytointia varten suurlähetystön Filippiineille.

Halla-aho puolestaan totesi Ylen Ykkösaamussa: "Minun mielestäni on hyvin kyseenalaista se, että pyritään ratkaisemaan ongelmaa tuomalla

halpatyövoimaa Suomeen, koska halpatyövoima tietysti omalta osaltaan pitää palkkoja matalalla ja se on halpatyövoiman maahanmuuton tarkoituksin. Eihän filippiiniläinen hoitaja tule yhtään sen enempää liian pienellä palkalla toimeen Suomessa kuin suomalainenkaan.”⁸⁸

Näin ei ratkeaisi myöskään huoltosuhteen ongelma. Työperäinen maahanmuutto ei ole toivottavaa, sillä osa tulijoista vie työpaikan suomalaisilta, joiden työttömyysmenot sulattavat pois halpatyövoimasta saadut hyödyt. Työtehtävien loputtua myös maahanmuuttajat voivat olla Suomessa työttöminä. ”Työperäinen maahanmuutto” on itse asiassa tukityöllistämisen muoto, jonka kulut maksaa veronmaksaja. Sosiaalikulunnuksia julkiselle taloudelle syntyy maahanmuuttajien perheenjäsenten huoltokuluista ja heidän majoittamisestaan, joka yleensä jää julkisen talouden ja kuntien kontolle.

Määritelmällisesti ei ole olemassa erikseen ”työperäistä maahanmuuttoa” vaan maahanmuuttajia, joiden työstatus *vaihtelee* työllisten ja työttömien välillä. Suomen Perustan Samuli Salminen totesi tutkimuksessaan *Kuinka kalliiksi halpatyövoima tulee?*, että pitkällä tähtäimellä vain saksalaiset maahanmuuttajat ovat parantaneet julkisen talouden tilaa.

Puhuin työpolitiikasta muun muassa Radio Vapaan Helsingin lähetyksessä. Ulkomaisesta lisäväestöstä seuraa joka tapauksessa vaatimus asuttaa tulijat ja heidän omaisensa jonnekin, jolloin asumistukimenot kasvavat. Tämäkään ei puolla vierastyövoiman haalintaa. Näin valtiolle ja kunnille langetettaisiin hoivavastuu maahanmuuttajista, ja asuinkulut huomioiden se tulisi erittäin kalliiksi.

Vastustan myös ulkomaisen työvoiman tarveharkinnan poistoa. Siitä tuli uusi sosiaalietuusperäinen maahanmuuttoväylä Ruotsiin heti kun tarveharkinta poistettiin. Dosentti Kyösti Tarvaisen mukaan EU:n ulkopuolelta tuleva työntekijä tuo mukanaan keskimäärin 0,8 omaista, ja työikäisistä omaisista vain kolmannes on töissä; heistäkin suuri osa osapäiväisesti.⁸⁹

Ruotsissa ulkomaalaisia palkkaavista työnantajista noin 70 % on itse ulkomaalaistaustaisia, ja melkein puolet ulkomaalaisia palkkaavista yrityksistä on vain 1–5 hengen yrityksiä. Tämä kertoo pikemminkin perheenyhdistämiseen ja kaverikauppaan liittyvästä maahanmuutosta kuin työperäisestä.

Mikä neuvoksi hoitajapulaan?

Entä miten vanhusten hoidon vaje pitäisi ratkaista? – Kannatan vanhusten hoidon turvaamista mutta en hoitajamitoituksen kirjaamista lakiin, sillä määrä ei tässäkään asiassa muutu välttämättä laaduksi. Määrävaatimus vain asettaisi toiminnasta vastaaville muodollisia ehtoja, jotka voisivat jopa huonontaa tilannetta. Minimi olisi samalla myös katto, jota voitaisiin käyttää määrien vähentämiseen.

Hoitajia voi olla paljonkin, mutta tekijöiden koostuessa kielitaidottomasta halpatyövoimasta työ voi olla heikkoa. Demariretoriikasta kotoisin olevalla ”minimihoitajamitoituksella” politikoiden ei merkitse vanhusten hoidon onnistumista.

Onnistumisen takaa muun muassa se, että hoidettavien ei tarvitse olla indokiinalaisten eikä itäeurooppalaisten kielten dosentteja pärjätäkseen hoitohenkilökunnan kanssa. Hoitoalalla kieli- ja viestintätaitoisuus on tärkeää potilasturvallisuuden vuoksi.

Hoitajamitoituksen nostaminen 0,7:ään maksaisi vain noin 225 miljoonaa, mutta Suomi käyttää tänäkin vuonna huomattavasti suuremman summan sosiaalietuuseräisten maahanmuuttajien vastaanottoon ja kotoittamiseen. Kannatan maahanmuuttokulujen leikkaamista ja vastaavan rahoituksen lisäämistä vanhustenhoitoon ilman lakiin tehtäviä muodollisia määräkirjauksia. Jos suomalaisille hoitajille maksettaisiin paremmin, heitä voisi alkaa löytyä ilman halpatyövoiman maahantuontia.

Kuluttaessaan palkkansa ulkomailla tai lähettäessään rahansa muualle kulutettaviksi ulkomainen työvoima laittaa julkiset varamme kiertoön kansantaloutemme ulkopuolella, mikä lisää tappiota maallemme. Väestöpyramidissa olevia lommoja ei pidä oikoa maahanmuutolla eikä muokkamalla väestöämme toisenlaiseksi, sillä monikulttuurisuudesta seuraa työn tuottavuutta vähentäviä kitkoja ja sosiaalista pääomaamme heikentäviä ongelmia.

Suurten ikäluokkien vanhenemisessä on kyse ylimenokaudesta, josta pitää suoriutua aiheuttamatta uusia pullistumia väestöpyramideihin tai sosiaaliseen koostumukseen. Ympäristönsuojelun näkökulmasta väestön väheneminen ja muuttoliikkeen vähentäminen pohjoiseen olisivat myös ekologisesti hyväksi.

Mikä puolue on autoilijan asialla?

Lisää hallituspuolueiden hermostunutta hikoilua ja populismia tarjoi Petteri Orpo (kok.), joka on poseerannut Kokoomuksen tienvarsimainoksissa julistaen, että ”autot kuuluvat teille” ja ajaen muka autoilijoiden asioita. Mainosta kiittelivät yhteen ääneen Ilta-Sanomien Timo Haapala⁹⁰ ja Demokraatti-lehti,⁹¹ jonka mukaan on myös kysely, onko mainos aito. Epäilyyn onkin syytä, sillä vielä viime vuoden puolella Petteri Orpo veti rekeään aivan toisen suuntaan hyväksymällä hallituskumppani Kimmo Tiilikaisen (kesk.) kiireen ”hiilineutraaliin” Suomen vuoteen 2045 mennessä.⁹²

Miksi Kokoomus ei ole alentanut autoilun kokonaisverotusta, vaikka sillä on ollut siihen tilaisuus jo usean hallituskauden ajan? Ihan nytkö vasta vaalien edellä asia tuli mieleen? Kirjoitin aiheesta jo verkkokolumnissani ”Populismia tankkiin, Petteri Orpo”.

Ilmastopaneelin, SDP:n ja Vihreiden vaatimukset kieltää polttomoottoriajoneuvot lähitulevaisuudessa (2027–2035) ovat merkkejä ilmastohysteriasta, joka on vallannut Perussuomalaisia lukuun ottamatta kaikki muut puolueet.⁹³ Suomen kasvihuonepäästöt ovat alle 2 promillea maailman kokonaispäästöistä, joten sillä ei maailmaa pelasteta, vaikka suomalaiset lopettaisivat hengittämisen kokonaan. Suomi on noudattanut ilmastodirektiivejä ja sopimuksia orjallisesti niin, ettei varsinkaan meidän pidä kiirehtiä olemaan ”ilmastonmuutoksen torjunnan kärkimaa”, ”esimerkki muulle maailmalle” eikä myöskään ”kulkea eturintamassa hiilen käytöstä luopumisessa”.

Liikennekäytössä oleva moottoriajoneuvokantamme on lähes kolme miljoonaa ajoneuvoa, joiden kesto on kymmeniä vuosia ja arvo useita miljardeja. Kieltolailla valtio joutuisi korvaamaan niiden arvon kuluttajille.

Kylmässä ilmanalassa sähköautot ovat osoittautuneet toimimattomiksi, sillä akkujen varaukset purkautuvat pakkaseen ja lämmitysvastuksiin, eikä polttomoottorien hukkalämpöä ole käytettävissä lämmitykseen.

Raskas liikenne tulee joka tapauksessa aina olemaan polttomoottori-käyttöistä akkujen riittämättömyyden ja pitkien matkojen vuoksi. Vanhoilla ja paljon polttoainetta kuluttavilla autoilla liikkumisen vaikeuttaminen kohdistuisi pahiten pienituloisiin ja vähävaraisiin.

Ehdotus polttomoottorien kieltämiseksi on tyypillinen näyttö vihreästä ilmastohysteriasta ja sosialismille ominaisesta pakkovallan käytöstä. Sähkö- ja hybridautoja on otettava käyttöön markkinaehtoisesti ja hallitusti, vähitellen ja kuluttajien ehdoilla.

Mikäli SDP ja Vihreät pysyvät kannassaan, joutuu Petteri Orpo etsimään hallituskumppaninsa muualta. Kysymys onkin siitä, kuinka uskottava Orpon harjoittama puolue-markkinointi on. Kokoomus esiintyy ”autoilijoiden asialla”, mutta puolue joutuu perumaan lupauksensa, mikäli se vaalien jälkeen tekee hallitusyhteistyötä demarien ja vihreiden kanssa.

Autoilun verotuksen alentamista keskieurooppalaiselle tasolle olen itse ajannut jo pitkään. Sitä ei ilmastohysterialla politikoida edistä.

Keskiviikkona 20. helmikuuta 2019

VIHREIDEN VAALIVEDÄTYS

Luonnonsuojeluun ja ilmastohysteriaan sisältyy paljon universaalikommunistisia periaatteita. Esimerkiksi hakkuiden vähentämisellä ja kansallispuistojen perustamisella on rajoitettu yksityisen omaisuuden hallintaa ja käyttöä sekä sosialisoitu yksityistä varallisuutta perustuslain 15 pykälän vastaisesti.

Marxilaisen näkemyksen mukaan ideologiaa syntyy silloin, kun poliittinen tarkoitusperä on itsensä kanssa ristiriidassa. Huvittavaa jälkeä onkin

saatu tulokseksi aina, kun nykyinen uusmarxilainen ihanteellisuus on ajautunut jyrkkiin ristiriitoihin itsensä kanssa.

Näin on etenkin vihreässä liikkeessä, jossa viherkommunismi ja ekososialismi ovat selvää valuuttaa. Vihreä liitto julkaisi 17.2.2019 eduskunta-vaaliohjelmansa,⁹⁴ josta löytyy kosolti moraaliposeerausta, hyvesignalointia ja henkilökohtaisen uhripääoman sekä sosiaalisen karisman tavoittelua. Ihanteiden viljely on kieltämättä hyvin korkealentoista, mutta kustannukset olisi tarkoitus ammentaa aivan muiden ihmisten tai tahojen, yleensä nettoveronmaksajien, aarrearkusta.

Ollaanpa akateemisia ja argumentoidaan hieman.

1. *Vihreiden väite*: ”Jos emme pidä huolta ympäristön kantokyvystä ja pysäytä ilmastonmuutosta, hyvinvoinnin ja tasa-arvon perusta ei kestä.”

Vasta-argumentti: Ketkä me? Suomalaiset eivät voi pysäyttää ilmastonmuutosta eivätkä liioin edes vaikuttaa siihen, sillä Suomen kasvihuonepäästöt ovat alle 0,2 % maailman kokonaispäästöistä. Ne katoavat jo pelkkiin tilastovaihteluihin. ”Tasa-arvon perusta ei kestä” nimenomaan silloin, jos suomalaisia pakotetaan luopumaan ympäristötehokkaasta teollisuudestaan vihreillä ilmastodirektiiveillä ja siirtämään teollisuutta paljon saastuttaviin kehitysmaihiin suomalaisten ihmisten työllisyyden ja kehitysmalaisten työpoliittisten oikeuksien tappioksi.

”Tasa-arvon” mukaista olisi lopettaa islamiin liittyvä naisten alistaminen ja lapsitehtailu, joka on pääsyy myös kehitysmaiden suurin kasvihuonepäästöihin, niin kuin kehitysmaiden väestöräjähdyksellä yleensäkin. Tästä ovat vastuussa kehitysmaat itse, ei Suomi.

Johtopäätös: Maailma ei pelastu, vaikka suomalaiset lopettaisivat hengittämisen kokonaan ja polttaisivat ruumiinsa suurella rahalla tuhkaksi, sillä siitäkin tulisi hiilidioksidipäästöjä. Niinpä Suomi ei tule ”olla ilmastonmuutoksen torjunnan kärkimaa”, ”esimerkki muulle maailmalle” eikä ”kulkea eturintamassa hiilen käytöstä luopumisessa”.

2. *Vihreiden vaatimus*: ”Seuraavan hallituksen tulee olla feministinen hallitus. [...] On murskattava lasikattoja ja tehtävä loppu rasismista, syrjinnästä ja häirinnästä.”

Vasta-argumentti: Feminismi on ismi, ja sen mukainen hallitus olisi laitton, sillä virkavastuulla toimivien ministerien tulee noudattaa toiminnassaan lakia ja perustuslakiin kirjattua yhdenvertaisuuden periaatetta. Feminismin harjoittaminen olisi sukupuolista syrjintää tai suosintaa, jolle ei ole oikeutusta myöskään yhdenvertaisuuslaissa.

Väite ”lasikatoista” on miehiin kohdistettu harhainen syytös, jonka mukaan on miesten vika, jos naiset eivät etene omilla ansioillaan työelämässä. Jos kuvitteellisetkin lasikatot poistettaisiin, feministit eivät voisi enää reuhata itseään jalkineet edellä ”läpi lasikattojen”, kuten Kaija Koo laulusaan ”Supernaiset”. Pää alaspäin ”korkkarit katossa” näyttää jo suurin osa vihreistä ja heidän äänestäjistään olevankin.

Johtopäätös: Ei feminististä eikä soviniistista hallitusta Suomeen. ”Sek-suaalista häirintää” sopii kiittää siitä, että seksuaalista *aloitteellisuutta* vielä on (syntyvyys tosin laskee, ja syynä on ”tiedostavien” feministien vi-ha).

3. *Vihreät:* ”Valmistellaan vihreä verouudistus, jossa siirretään verotuk-sen painopistettä työn verotuksesta ympäristön kuormituksen verotukseen ja torjutaan veronkiertoa. Kompensoidaan ympäristö- ja kulutusverojen vaikutukset pienituloisille tulonsiirtojen ja tuloveron alennusten kautta.”

Vasta-argumentti: Pienituloisten tuloveroja *ei voida* enää alentaa, koska pohja näkyy jo, ja pienituloiset eivät nykyisinkään ole nettoveronmaksajia. Nettoveronmaksajia ihmisistä tulee vasta keskituloluokissa (perhekoosta riippuen).

Johtopäätös: Alentamalla ”työn verotusta” vihreät näyttäisivät tavoitte-levan veronalennuksia suurituloisille. Tämä sopii yhteen kokoomuksen kanssa, joka on vihreiden toimisto-osasto, niin kuin vihreät ovat kokoo-muksen puisto-osasto. Palaan veropolitiikkaan tämän kirjoituksen lopussa.

4. *Vihreät:* ”Lisätään turvallisia ja hallittuja reittejä tulla maahan nos-tamalla pakolaiskiintiö vähintään 3 000:een.”

Vastaväite: Millä tavalla tämä edistäisi *Suomen ja Suomen kansalaisten* asioita, kun humanitaarinen maahanmuutto on osoittautunut elintaso- ja sosiaalietuusperäiseksi haittamaahanmuutoksi, sosiaaliturvashoppailuksi ja turvapaikkaturismiksi? Miksi väestöjen vaihdon pitäisi olla ”turvallista”, kun turvapaikanhakijat itse ovat murhanneet ja raiskanneet kansalaisi-amme ja tuoneet turvattomuuden tänne?

Suomen vähäosaisten asema ei parane tuomalla maahan lisää vähäosai-sia, jotka heikentävät huoltosuhdetta ja aiheuttavat kulttuurikitkoja sekä murentavat sosiaalista pääomaamme.

Johtopäätös: Pakolaiskiintiötä ei pidä laajentaa. Global Compact for Migration (GCM) sopimuksella valmiiksi voideltua ilmasiltaa EU:n ulko-puolisilta leireiltä ei pidä perustaa, sillä se luovuttaisi lähtöselvityksen leimasimet YK:n, EU:n tai lähettävän maan käsiin sekä veisi valtioilta it-senäisen päätösvallan rajavalvonta- ja maahantuloasioissa.

Vihreiden politikointi perustuu universaalikommunistiseen näkemyk-seen, että maahanmuutto on subjektiivinen oikeus. Sosiaalietuusperäinen tai ”humanitaarinen” maahanmuutto olisi kokonaan lopetettava, sillä ve-ronmaksajien varoilla valmiiksi katettuun pöytään istuminen on *epähu-maania omia kansalaisiamme kohtaan*. Väkivaltaisten pakolaisten olisi syytä paeta myös meitä.

5. *Vihreät:* ”Tehdään hiilinieluista metsänomistajille tulonlähde: otetaan käyttöön kasvatusmaksu, joka palkitsee metsänomistajaa siitä, että met-sän annetaan kasvaa. [...] Asetetaan välietapiksi hiilineutraalius eli tila jossa hiilinielumme kumoavat jäljellä olevat päästömme vuonna 2030. Tä-mä merkitsee käytännössä 60 % päästövähennyksiä. Heti tämän jälkeen

tulee päästä tilaan, jossa nielut sitovat enemmän hiilidioksidia ilmakehäs-
tä kuin päästämme sinne.”

Vastaväite: ”Tehdään”, ”asetetaan”, ”otetaan” ja ”heti tämän jälkeen”. Yksityismetsien käyttöä ei voitaisi rajoittaa ilman, että valtio maksaa kor-
vauksia omaisuuden suojan rikkomisesta. Niinpä rahapuun oksalla istuvat
vihreät maksaisivat metsänomistajille ”kasvatusmaksua” sitä mukaa kuin
puut kasvavat. Valtio siis maksaisi tulevaisuudessa myös metsän kasvun
ja sen, ettei sitä käytetä. Aiemmasta tulojenlähteestä tulisi valtiolle valta-
va menoerä.

Johtopäätös: ”Hiilinielu” on Platonin luola, josta ajattelunsa sikiöasteel-
la olevat vihreät eivät näe ulos.

6. *Vihreät:* ”Asetetaan eräpäivä fossiilille polttoaineille: kivihieille ja
turpeelle 2020-luvulla, maakaasulle ja liikennepolttoaineille 2030-luvulla.”

Vastaväite: Itä-Euroopasta saatava hiili olisi järkevämpää käyttää
Suomen hiilivoimaloissa, jotka ovat ympäristöystävällisyydessään Euroo-
pan kärjessä, kuin polttaa hiiltä Puolan ja muun Itä-Euroopan paljon saas-
tuttavissa voimaloissa. Koska Suomessa lähes kaikki hiilivoimalat tuotta-
vat myös kaukolämpöä, niiden hyötysuhde on lähellä 90 prosenttia. Turve
on kotimaista ja luo työtä Suomeen, ja kotimaista energiaa pitäisi myös
suosia.

Maakaasu on puhdasta energiaa. Liikennekäytössä olevia hiilivetyjä ei
voida korvata, sillä sähköautojen akut eivät riitä tuottamaan lämpöä au-
toihin talviaikaan. Raskas liikenne tulee aina olemaan dieselkäyttöistä ak-
kujen riittämättömyyden vuoksi. Hiilivetyjen käyttökielto liikennepolttoi-
neena merkitsisi polttomoottorikäyttöisen ajoneuvokannan arvon alene-
mistä, jonka valtio joutuisi korvaamaan omistajille.

Johtopäätös: Fossiilisten polttoaineiden käyttämisestä ei pidä kiirehtiä
luopumaan Suomessa, jossa on ympäristöystävällistä teknologiaa. Pimeän
ja kylmän Suomen pitää olla viimeisiä maita, jotka luopuvat hiilen käytös-
tä.

7. *Vihreät:* ”Vuoden 2030 jälkeen siirrytään myymään vain nollapäästöi-
siä uusia henkilöautoja. Vapautetaan sähköautot auto- ja ajoneuvoverosta
määräajaksi, satsataan latausverkkoon ja otetaan käyttöön hankintatukia
sähköautoille ja sähköpyörille. [...] otetaan käyttöön lentovero.”

Vastaväite: Vihreiden autoiluviha tarjoaa jälleen näytön vihreiden vi-
herkommunismista. Sähköautot ovat saaneet 2000 euron veronalennuksen,
ja sähköautoilijat eivät maksa lainkaan polttoaineveroja, jotka muodosta-
vat valtiolle suuremman tulojenlähteen kuin autovero ja vuotuinen ajoneu-
vovero yhteensä. Sähköautoilijat, kuten Juha Sipilä, ovat elitistisiä va-
paamatkustajia, jotka eivät siis maksa myöskään teiden käytöstä.

Johtopäätös: Suomen ei ole kannattavaa eikä järkevää myöntää mitään
alennuksia sähköautoille, sillä sähköautojen yleistyminen ja tuotannolliset
edellytykset ratkaistaan maailmanmarkkinoilla, joihin Suomen kokoisella
kansantaloudella ei ole merkittävää vaikutusta. Sähköautojen pitää yleis-

tyä markkinaehtoisesti eikä valtion subventioilla, sillä energian kanssa tekemisissä oleminen on tekemisissä oloa alkutuotannon kanssa. Alkutuotannossa taas mikään subventoitu ei ole järkevää, sillä silloin syötetään leipää hevosille, kuten DDR:ssä, jossa leipä oli rehuviljaa halvempaa valtion subventioiden vuoksi.

Lentovero taas kohtelisi kaltoin kansallista lentoyhtiötämme ja kansalaisiamme. Lentovero olisikin mahdollinen vain maailmanlaajuisena tai vähintään EU:n laajuisena. EU-maat voivat kuitenkin sopia veropoliittisista vähimmäisveroista vain yksimielisesti. En kannata yhteistä veropoliitikkaa, joka olisi askel liittovaltion sysimustaan syleilyyn.

8. *Vihreät*: ”Tehdään Suomesta vihdoinkin vastuullinen Pohjoismaa: nostetaan kehitysyhteistyön määrärahat YK:ssa määriteltyyn 0,7 prosenttiin bruttokansantulosta.”

Vastaväite: Suurlähettiläs Matti Kääriäinen osoitti kirjassaan *Kehitysavun kirous*,⁹⁵ miksi kehitysapu kurjistaa. Vastuullinen voi olla vain sellainen, joka on syyllinen. Koska Suomi ei ole aiheuttanut kehitysmaiden kurjuutta, Suomi tai suomalaiset eivät ole syyllisiä asioiden tilaan eivätkä niin muodoin vastuussa Afrikan asioista.

Johtopäätös: Vihreiden vaatimus perustuu väärään tilannearvioon, jonka mukaan Suomi on varakas hyvinvointivaltio. Tämä käsitys on peräisin 1980-luvulta, jolloin ei vallinnut maahanmuuttohurrikaania eikä monikulttuurista vallankumousta. Todellisuudessa Suomi on velkaantunut ja EU-jäsenyyden rappeuttama, sosiaalisesta eriarvoistumisesta kärsivä ja globalisaation sekä internatsismin runtelema kehitysmaa, jonka väestön eräät hullut poliitikot koettavat vaihtaa ymmärtämättä, että valtio on yhtä kuin sen oma kansakunta. Kehitysavun antaminen pitäisi lopettaa kokonaan tai laittaa ehdoksi, että kehitysmaat lopettavat väestönkasvunsa.

9. *Vihreät*: ”Helpotetaan ulkomaalaisten työntekijöiden palkkaamista luopumalla työvoiman saatavuusharkinnasta, nopeuttamalla työlupakäytäntöjä sekä lisäämällä ulkomailla hankitun pätevyyden tunnustamista.”

Vastaväite: Vai pitäisi pätevyysvaatimusten rimaa alentaa? Tutkija Samuli Salminen osoitti kirjassaan *Kuinka kalliiksi halpatyövoima tulee?* vastaansanomattomasti, että ei ole erikseen ”työperäistä maahanmuuttoa”, ja tänne työn verukkeella tulleet ovat hetkisen kuluttua työttöminä. Valtaosa kaikista työn varjolla saapuneista on ollut nettohaitallisia julkiselle taloudelle. Kyse onkin halpatyövoiman haalinnasta, jonka tuloksena suomalaiset joutuvat olemaan työttöminä, ja kulut kiertyvät työttömyysmenoina myös työnantajien maksettaviksi. Vaarana on halpatyömarkkinoiden syntyminen Suomeen.

Johtopäätös: Ulkomaisen työvoiman saatavuusharkinnasta ei pidä luopua, vaan pitää entistä tiukemmin kontrolloida, milloin saapuva työvoima koostuu niistä ”koodaajista” eikä vain ”koomaajista”.

10. *Vihreät*: ”Perustulon tasoksi vihreät esittävät 600 euroa kuukaudesta. [...] Siirrytään perustuloon kahdessa vaiheessa: ensi vaalikaudella puo-

likas perustulo nykyisen sosiaaliturvan pohjalle, seuraavalla vaalikaudella täysi perustulo. Perustulon rinnalle tuodaan tiiviit palvelut: tukea tarvitseville tarjotaan palvelutapaamisia. Taataan palvelua tarvitseville henkilökohtainen omavalmentaja ja yksilöllinen palvelusuunnitelma. Kun ihmistä ei uhata nöyryyttäväksi koetuilla aktiivisuusehdoilla tai sosiaaliturvan leikkaamisella, sosiaali- ja työllisyyspalvelujen ammattilaiset voivat keskittyä hänen auttamiseensa. Askeleena perustuloon siirtymistä yhdistetään nykyiset syyperustaiset vähimmäisetuudet yhdeksi perusturvaksi nykyisen työmarkkinatuen tasolle ja korotetaan sitä 50 eurolla.”

Vastaväite: Nykyinen työmarkkinatuki on 32,40 euroa x 21,5 eli 696,60 euroa kuukaudessa, josta 20 prosentin ennakonpidätyksen jälkeen jää 557,28 euroa. Vihreiden kaavailema 50 euron nosto toisi siis työttömälle 7,28 euroa kuukaudessa käteen enemmän rahaa. Hienoa! Muttei kuitenkaan populismia?

Jos ”seuraavalla kaudella” tarjottaisiin ”puolikas perustulo”, vihreiden malli itse asiassa leikkaisi Kelan työmarkkinatuen noin puoleen! Loppu täytettäisiin tietenkin asumistuella ja toimeentulotuella, jonka perusosa (eli asuinkulujen jälkeen käytettäväksi jäävä normiosa) on yksin asuvalle 497,29 euroa kuukaudessa.

Joka tapauksessa Vihreiden mallista seuraisi, että muut etuudet jäisivät rinnalle voimaan, eikä uudistuksesta aiheutuisi yhtään mitään kustannussäästöä valtiolle eikä hyötyä kansalaisille.

Johtopäätös: Vihreiden mielestä ”palvelutapaamiset”, ”omavalmentajat” ja ”yksilölliset palvelusuunnitelmat” eivät muka ole nöyryyttäviä, kuten aktiivimalli on. Vihreät haluaisivat palauttaa ihmisten pompottamisen ja alistamisen työvoimahallintoon ja ripittää ihmisiä brezhneviläisesti, ikään kuin ihmiset eivät itse tietäisi, mitä osaavat ja haluavat tehdä.

Vihreiden ajatus perustulosta on hylättävä. Milton Friedmanin teoksessaan *Free to choose* esittämään negatiivisen tuloveron ajatukseen sisältyi, että byrokratian purkaminen tuottaisi säästöjä. Teoksessani *Työttämän kuolema* kaavailemani malli on käytännössä ainoa malli, joka voisi vapauttaa kannusteloukuista ja saada spontaanit osallistumisen motiivit toimimaan.

11. *Ja sitten jotain tosi tärkeää Vihreiltä:* ”Kielletään turkistarhaus. Siirtymäajan aikana turkiseläinten hyvinvointia on parannettava ja tarhojen toiminnan valvontaa tiukennettava. Tarhaajien siirtymistä muille aloille on edistettävä erillisellä muutostuella. Perustetaan eläinasiavaltuutetun virka ja turvataan eläinsuojeluvalvonnan riittävät resurssit.”

Vastaväite: Jos turkistarhaus kiellettäisiin Suomessa, vastaava tuotanto siirtyisi esimerkiksi Kiinaan, jossa supikoirat nyljetään elävältä, ainakin mikäli on uskomisen eläinsuojelujärjestö Petan levittämää videota.⁹⁶

Johtopäätös: Petan video osoittautui myöhemmin lavastetuksi, mutta tynnyri vuotaa siitä, mistä aita on matalin. Tarhauskiellon tuloksena suomalainen tuotanto siirtyisi jonnekin kurjempiin oloihin. Suomi kihisee ja

sihisee jo nyt erilaisia asiamiehiä ja valtuutettuja maa mustanaan, eikä ”eläinasiavaltuutettua” tarvita. Asiamiehet ja valtuutetut ovat poliittisia virkamiehiä, jotka käyttävät jopa lakialoitteiden tekovaltaa virkamiehen asemassa. Suomeen ei pidä perustaa enää yhtään byrokraatinvirkaa poliittisten pudokkaiden suojatyöpaikaksi. On suojeltava suomalaisia turkistarhaajia viherterrorilta, jotta heille ei tarvitsisi maksaa elinkeinon menetyksestä johtuvaa ”muutostukea”.

12. *Vihreät*: ”Kielletään järjestäytynyt rasismi rikoslaissa.”

Vastaväite: Rasismin käsitettä käytetään nykyään holtittomasti viittaamaan mihin tahansa ihmisiä koskevan erilaisuuden nimeämiseen, kuten sukupuolen tai rodun tunnustamiseen. Rodut on nähty myös objektiivisina biologisina tosiasioina tieteissä. *Rotuoppi (racialism)* on tieteellisesti perusteltu näkökanta, jonka mukaan ihmiskunta jakautuu rotuihin essentiaalisissa, taksonomisissa ja fenotyypisissä (eli havaittaviin ulkoisiin eroihin liittyvissä) sekä genotyypisissä suhteissa. Esimerkiksi *Otavan Suuren Ensyklopedian* hakusanassa ”Rodut” kansainvälinen professorityöryhmä selittää ihmiskunnan jakautuvan euripidiseen, mongoloidiseen ja nekroidiseen rotuun.

Vaikka eräät kulttuuriantropologit ja sosiologit väittävätkin rotuoppia kumotuksi, noin puolet tiedeyhteisön tohtoriksi väitelleistä jäsenistä kannattaa sitä, ja vahvinta kannatus on biologien keskuudessa. Asiasta on järjestetty jopa mielipidetiedusteluja tieteenharjoittajien kesken. Eräs tunnetummista on Leonard Liebermanin (et al.) tutkimus ”Race in Biology and Anthropology – A Study of College Texts and Professors”, joka on julkaistu *Journal of Research in Science Teaching* -lehden numerossa 29(3)/1992 (s. 301–321).

Sen mukaan (n = 1200) väitteen ’lajin *homo sapiens* sisällä on biologisia rotuja’ kanssa oli *eri mieltä* kulttuuriantropologeista 53 %, fyysisistä antropologeista 41 %, kehityspsykologeista 36 % ja biologeista vain 16 %. Biologien kantaa on pidettävä uskottavimpana heidän asiantuntijaluonteensa vuoksi. Tutkimus osoittaa, että rotuopin vastustaminen perustuu enemmänkin politiikkaan kuin objektiivisiin tosiasioihin.

Erotuksena rotuopista *rotuerottelu tai -luokittelu (racial categorization)* puolestaan edustaa käsityskantaa, että roduilla on eroja, joiden pohjalta niitä voidaan luokitella. Tähän sisältyy mahdollisuus tunnustaa, että jotkut rodut ovat joissakin suhteissa parempia tai huonompia kuin toiset. Tämäkin käsitys on todenperäinen, eikä siinä ole mitään eettisesti moitteenaista. Se vain kiistää ihmisten samanlaisuuden ja samanarvoisuuden niissä käytännön elämään liittyvissä suhteissa kuin tavanomainen viranomaisvaltakin.

Rasismi eli *rotusorto* (tai *rotusyrjintä*) puolestaan poikkeaa rotuopista ja rotuerottelusta siinä, että ne eivät tyydy vain myöntämään yksilöiden erilaisuutta ja eriarvoisuutta työelämässä, armeijassa ja muissa tavanomaisissa käytännöissä (joista suuri osa on sitä paitsi viranomaisvallan itsensä

tuottamia). Rotusortoa edustaa käsitys, että jotkut rodut ovat *ihmisarvoltaan* parempia tai huonompia kuin toiset. Ihmisarvo ei ole kuitenkaan relatiivinen eli suhteellinen, kuten esimerkiksi tasa-arvo on. Siksi rotusorto on edellä mainituista muista käsityksistä poiketen paheksuttavaa moraalissa mielessä.

Johtopäätös: Koska vihreiden ajatus rasismien kriminalisoinnista mahdollistaisi kaikkien rodullisten ja mahdollisesti myös muuta erilaisuutta koskevien arvoväittämien määrittämisen rangaistavaksi, näkökanta veisi pohjan erilaisuutta koskevalta tiedonmuodostukselta ja eri tulkintojen esittämiseltä. Niinpä kriminalisointia ei pidä hyväksyä. Kohdistuessaan ”järjestyneeseen rasismiin” vihreiden vaatimus johtaisi tiettyjen tieteellisten paradigmojen, yhdistysten tai poliittisten puolueiden kriminalisointiin, mikä olisi vapaan totuuden tavoittelun, sananvapauden ja kansanvallan vastaista. Kieltolaki johtaisi myös vääristyneeseen kuvaan siitä, millaisia näkemyksiä yhteiskunnassa esiintyy ja sitä kautta kommunismille ominaiseen valheellisuuteen. Vähennettävä olisi perussuomalaisiin kohdistuvaa rasismia.

13. *Vihreät:* ”Leikkaukset ovat osuneet erityisen kipeästi toisen asteen ammatilliseen koulutukseen. Palautetaan opettajat ammatillisiin oppilaitoksiin ja turvataan riittävät resurssit lähiopetukselle ja ohjaukselle. Annetaan opiskelijoille, opettajille ja tutkijoille vapaus ja resurssit opiskella, opettaa ja tutkia ilman jatkuvaa hiostusta. Poistetaan EU- ja ETA-alueiden ulkopuolelta tulevien opiskelijoiden lukukausimaksut ja tarjotaan opiskelijoille pysyvä oleskelulupa valmistumisen jälkeen.”

Vastaväite: Vihreät leikkasivat viimeksi hallituksessa ollessaan enemmän perusopetuksesta ja ammatillisesta opetuksesta kuin Kokoomus ja Kepu ottivat koulutuslupauksensa rikkoen yliopistoilta.

Johtopäätös: Suosittelen vihreille pillereitä ”muistin tueksi”.

14. *Vihreät:* ”Parannetaan päihde- ja mielenterveyspalveluiden saatavuutta. Vahvistetaan mielenterveyden hoitotakuuta ja taataan pääsy perustason mielenterveyshoitoon kuukauden sisällä. Parannetaan erityisesti monisairaiden ja vaikeasti diagnosoitavien potilaiden terveydenhoidon saatavuutta. Jokaisella terveysongelmista kärsivällä tulee olla oikeus asianmukaiseen hoitoon.”

Vastaväite: Ei vastaväitettä.

Johtopäätös: Sopisi hyvin vihreille itselleen.

Millä tämä kaikki maksetaan?

Vihreiden eduskuntavaaliohjelmassa ei ollut talous- eikä veropoliittista osiota ollenkaan, vaan ainoastaan muutamia haja-ajatuksia siitä, että voitaisiin kantaa esimerkiksi lentoveroa.

Laskun vihreät esittävätkin eräässä toisessa yhteydessä pohtiessaan, miten verotusta pitäisi ”kehittää” eli korottaa.⁹⁷ Kirjoitus alkaa selityksellä, ”miksi veroja ylipäänsä pitää korottaa?” Vihreät eivät näytä tajuavan, että verotus on jo nyt tapissaan, toisin sanoen optimoitu tasolle, jolla se tuottaa eniten.

Jos veroja kiristetään, ihmiset lakkaavat hankkimasta verotettavaa tuloa tai kuluttamasta. Tuloksena on entistä vähemmän verotuloa julkisyyhteisöille.

Vihreiden veropolitiikka näyttää perustuvan käsitykseen, että jossakin on taikaseinä, josta rahaa tulee: ”Kaikkien on osallistuttava taantuman laskujen maksuun, joten myös suurituloisten verotusta on kiristettävä.” Tavoite on siis kiristää erityisesti omaisuuteen kohdistuvia veroja, mikä on kommunististen periaatteiden mukaista.

15. *Vihreät korottaisivat esimerkiksi kiinteistöveroja:* ”Kiinteistöveron korotuksella voidaan vahvistaa kuntien mahdollisuuksia tuottaa palveluita. Kiinteistövero on hankala kiertää ja sillä voidaan vaikuttaa esimerkiksi asumisen energiatehokkuuteen”, vihreät kiittelevät.

Vastaväite: Eduskuntavaaliohjelmassaan vihreät esittävät tavoitteeseen ”poistaa asunnottomuus vuoteen 2026 mennessä”. Miten voidaan samanaikaisesti ”lisätä kohtuuhintaisten asuntojen tuotantoa” ja nostaa asumisen kustannuksia kiinteistöveroilla, kylpyhuonesertifikaateilla ja nollapäästötavoitteilla?

Johtopäätös: Kiinteistövero nostaisi vuokria ja vastikkeita kaupungeissa ja omakotitalojen sekä rivitalojen kuluja kaikkialla. Lasku kiertyisi valtiolle asumistukimenojen kasvuna. Kiinteistövero olisi omaisuuteen kohdistuva vero, joka kohtelisi epäoikeudenmukaisesti pienituloisia omakotitaloissa asuvia ja kesämökin tai muun maapalstan omistajia. Ei yhtään lisää kiinteistöverotusta eikä asumiskuluja kasvattavia määräyksiä Suomeen!

Poliittinen puoluevihreys on kiilusilmäisen uustaistolaisuuden muoto. Sen läpi kuultaa kommunistinen ajatus, jonka mukaan (1) valtion tai julkisen vallan pitää säädellä ihmisten elämää rajoituksin, määräyksin ja komenteluin, välittämättä yksilöiden tahdonmuodostuksesta ja itsemääräämisoikeudesta ja että (2) julkinen valta tietää aina parhaiten, mikä on yksilöille hyväksi.

Edellä mainitut kohdat ovat tietenkin vain esimerkkejä Vihreiden irrationaalisesta ohjelmasta. Paljon lisääkin löytyisi koskien erityisesti energiapolitiikkaa: Ydinvoimaa ei saisi olla, mutta hiilidioksia tuottamatonta sähköä pitäisi tulla pistorasiasta. Vesivoimaa tulisi suosia, mutta koskia ei saisi valjastaa. Tuulivoimaa pitäisi lisätä, mutta tekoallasta ei saisi perustaa tuulivoiman tuotantovaihteluja tasapainottamaan. Ja niin edelleen.

Suomea ei pidä hirttää ympäristödirektiiveihin eikä synninpäästörahas-toihin, ja siksi tarvitaan lisää biohajoavia puolueohjelmia sekä ympäristödirektiivejä ja -sertifikaatteja.

Mistä vihreän kannatuksen virta tulee?

Lopuksi voidaan kysyä, miksi suuri määrä ihmisistä näyttää äänestävän vihreitä, vaikka heidän politiikkansa on läpilahoa eikä kestä kerta kaikkiaan minkäänlaista kriittistä arviota. Esimerkiksi Helsingissä vihreillä on ollut perinteisesti noin 19 prosentin kannatus.

Vastaus on sama, minkä vuoksi Platon piti demokratiaa huonona tapana taata valtion menestys ja hyvinvointi. Nimittäin suuri osa ihmisistä ei kykene kompostoinnin keinoja kummempien kysymysten käsittelyyn.

Kun poliittinen analyysikyky rajoittuu kierrätykseen, eläinten niin sanottuihin ”oikeuksiin”, kasvissyöntiin, bioviljelyyn ja muuhun viherpiiperykseen, on selvää, että koko kansakunnan kannalta tärkeät taloudelliset ja väestöpoliittiset kysymykset jäävät sivuun, ja avataan tie retiisinvihreään populismiin.

Yksi selitys vihreiden kannatukseen on, että puolue ratsastaa kaikenlaisilla vähemmistöoikeuksilla ja sitä kautta jakaa *suomalaisia* ”meihin” ja ”heihin”. Kun monet nuoret menevät mukaan tuohon hössötykseen, he eivät lainkaan huomaa, kuinka klusteroivaa ja joukkueisiin jakavaa tuo politiikointi on. Samalla kun kirjoitaudutaan vihreiden taakse ajamaan joitakin järjestöpoliittisia ihanteita, tullaan sanoutuneiksi irti siitä enemmistöstä, eli suomalaisten omasta edusta, jota kaikkien suomalaisten olisi tärkeää ajaa näinä väestöpoliittisten mullistusten, kansainvaellusten ja muiden kohtalonkysymysten aikoina.

Kun poliittisesti kokemattomat töpselinokat äänestävät vihreitä, he saavat palkakseen läpikotaisin velkaannutetun maan, jonka ympäristöpoliittisesta anekaupasta ei ole ollut vähäisintäkään hyötyä maailman ympäristön kokonaistilaa ajatellen, mutta väestöpoliittinen mullistus on pannut maailmankirjat sekaisin myös Suomessa.

Myös vihreiden puheenjohtajavalinta on lavaste. Vihreät naarasivat puheenjohtajakseen ”järvivihreänä” tunnetun Pekka Haaviston vaaleja varten, vaikka tosiasiallisesti puolueen linjasta ja tahdonmuodostuksesta päättävät tulipunaisen varapuheenjohtajan Maria Ohisalon tapaiset viidakko-kuumeiset nousukkaat, joille yliopisto on tarjonnut esiintymislavan mutta joiden kyky tieteelliseen analyysiin on jäänyt kelvottomaksi.

Torstaina 21. helmikuuta 2019

PERUSOIKEUSORTODOKSIT

Entisen sisäministerin ja nykyisen eduskunnan puhemiehen Paula Risikon (kok.) suostuttua palauttamaan⁹⁸ tiedustelulain mietinnöt takaisin perustuslakivaliokuntaan sinisten ministeri Jussi Niinistö purki harmistumistaan vertaamalla valiokunnan asiantuntijoina toimivia Tuomas Ojalaa ja Juha Lavapuroa talebaneihin.⁹⁹ Sinisten kynä on pitkälti kuivunut, mutta tällä kertaa väittämä osui oikeaan.

Jussi Niinistön maininta ”perustuslakitallebaneista” oli oikeutettu, sillä nimitys ’taleban’ viittaa sunnalaiseen ääriliikkeeseen, joka piti pitkään hallussa osaa Afganistanista, ja käsite merkitsee ’opiskelijaliikettä’. Varsin opiskelijamaisiksi ovat Lavapuron ja Ojasen kannanotot osoittautuneet ulkopoliittisen realismin keskellä, mistä merkin antoi myös Aulis Aarnion ja Markku Helinin tapa nimittää heitä ”perusoikeusfundamentalisteiksi”.

Paheksuntaa herättänyt nimittely oli aiheellista siksikin, että perustuslakivaliokunnan Tiddelidyy ja Tiddelidom, Ojanen & Lavapuro, ovat ripittäneet valiokuntaa oman vasemmistolaisen perustuslaintulkintansa mukaisesti aina tilaisuuden tullen. Ja tilaisuuksia on ollut, sillä eduskunnan sivuovi on käynyt, ja valiokunnan loimukoivuisen oven saranat ovat kulu-neet ahkerasti. Myös rahaa on kulunut 670–1340 euroa / lausunto, mikä on auttanut pitämään professorit leivissä.¹⁰⁰

Ongelmana asioiden konfiskoimisessa Ojasen ja Lavapuron käsiin on vallan kolmijako-opin sivuuttaminen. Sen mukaisesti täytyisi pitää erillään lainsäädäntövalta, toimeenpanovalta ja tuomiovalta. Ojasen ja Lavapuron käyttämän asiantuntijavallan ei pitäisi periaatteessa kuulua kuvaan ollenkaan, mutta ammattiaseman kautta sitä voidaan verrata juristien tai tuomarien käyttämään tuomiovalttaan.

Ongelmaksi on muodostunut, että myös Euroopan ihmisoikeustuomiois-tuinten päätöksillä sivuutetaan kansallisten parlamenttien perustuslakeja ja tavallisia lakeja. Juristien painoarvo on kasvanut liikaa, eikä demo-kraattiselle prosessille jää tilaa. Moni kansanedustaja Euroopassa olisi ka-teellinen siitä vallasta, joka ammattijuristeilla on joko asiantuntijoina tai EIT:n tuomareina.

Muistutettakoon, että EIT:ssä toimii myös sellaisten ihmisoikeuksien suurvaltojen kuin Venäjän ja Turkin lähettämiä tuomareita, jotka tekevät EU-maiden lainkäyttöä koskevia ratkaisuja! Tämä oli yksi syy siihen, mik-si Ison-Britannian entinen pääministeri David Cameron halusi irrottaa maansa ensisijaisesti EIT:stä vaihtoehtona brexitille.¹⁰¹

Ihmisoikeusfundamentalismia

Puhe asiantuntijavaltaa käyttävistä perustuslakitallebaneista ei ole ollut vierasta juristien omissa piireissä laajemminkaan. Muiden muassa Kokoomuksen juristikansanedustajat Ben Zyskowicz ja Kimmo Sasi olivat jo pitkään paheksuneet Tuomas Ojasen ja Juha Lavapuron sekä SKP:n keskuskomitean entisen jäsenen Martin Scheinin ihmisoikeusfundamentalismia.¹⁰²

Ihmisoikeusfundamentalismi on osa ihmisoikeusteollista asennoitumistapaa, jossa vedotaan itsemääräämisoikeuttamme kaventaviin periaatteisiin, eräänlaisiin ”supernormeihin”. Ihmisoikeusfundamentalismin ja supernormien käsitteitä ovat käyttäneet muiden muassa oikeustieteen professorit Aulis Aarnio teoksessaan *Oikeutta etsimässä* (2014) ja Markku Helin artikkelissaan ”Perusoikeuksilla argumentoinnista” (2012). Oikeusfilosofi Aarnio kirjoittaa:

On suoranainen, joskin muodikas, itsepetos ajatella, että supernormistoille ja niiden ilmentämille perusarvoille on olemassa jokin objektiivinen sisältö. Ratkaisu jää riippumaan tulkitsijasta, ei laista. Tämä on kohtalokasta oikeudelle.¹⁰³

Hän myös jatkaa:

Mallin fundamentalistisuus puolestaan on siinä, että lainkäyttäjät asetetaan huonosti perustellun oikeusopillisen doktriinin antamalla valtuutuksella lainsäätäjän asemaan. Se johtaa konfliktiin valtiovallan kolmijaon periaatteen kanssa. Vielä oudompi mallista tulee, jos oikeustieteen harjoittaja, ja nimenomaan hän, saa doktriinin tarkoittaman vallan määrittellä, miten perusoikeuksien ilmentämät arvot tulee ymmärtää.

Niin tärkeitä kuin perus- ja ihmisoikeudet ovatkin demokraattisen oikeusvaltion kannalta, niille ei tule antaa perusoikeusfundamentalismin tarkoittamaa monopoliasemaa, tahtoipa jokin doktriini sitä tai ei.¹⁰⁴

Juuri edellä kuvattuihin doktriineihin pyritään nykyisin vetoamaan masamaahanmuuton puolustelemiseksi. Aarnio kirjoittaa kirjansa luvussa ”Perusoikeusfundamentalismi”, että ”[f]undamentalistinen perusoikeuskäsitys on edustettuna esimerkiksi Tuomas Ojasen ajattelussa”.¹⁰⁵

Ongelmana ei ole vain Montesquieulta periytyvän vallan kolmijako-opin kumoaminen tai se, että ”[o]ikeusoppineet asettavat itsensä lain, jopa perustuslain, yläpuolelle vaatiessaan, että oikeudelliset ratkaisut tulee johdattaa suoraan supernormeista”.¹⁰⁶ Kurja sanoa, mutta eduskunnan perustuslakivaliokunnan asiantuntijoinaan käyttämät professorit Juha Lavapuro, Tuomas Ojanen ja Martin Scheinin ovat sokaistuneet ihmisoikeusretorii-

kastaan niin, etteivät he näytä ymmärtävän, mikä perustuslaki pohjimmiltaan on, eivätkä he tunnista sen olemusta ja luonnetta.

Perustuslakipopulismia

Vedoten tapaan, jolla Suomen uutta perustuslakia (11.6.1999/731) säädetäessä luovuttiin perusoikeuksien kytkemisestä kansalaisuuteen, Lavapuro ja Ojanen ovat toistuvasti väittäneet, että Suomen perusoikeudet kuuluvat kaikille maassa oleskeleville. Tosiasiassa perustuslaki ei ole mikään ihmisoikeuksien julistus, eikä ihmisoikeussopimuksiakaan pidä lukea kuin Karma Sutraa. Perustuslaki on kansakunnan suvereenin vallan ilmaus, johon on kodifioitu kansan keskuudessa vallitsevia arvostuksia ja normeja. Sen tehtävä on kuin kansallisvaltion: toimia etujärjestönä valtion omien kansalaisten hyväksi.

Se, että perustuslakien yhteiskunnallinen funktio on kadonnut edellä mainittujen juristien näköpiiristä, liittyy kansallisvaltioita mitätöimään pyrkivään kansainvälisyyden tendenssiin, jota vasemmisto on perinteisesti ajanut. Sosialismia on koetettu toteuttaa äkillisen ja verisen vallankumouksen sijasta pitkällä marssilla halki instituutioiden.

Valtavirtavasemmistoa edustavat sosiaalidemokraatit, sosialistit, kommunistit, kansandemokraatit ja akateemiset taistolaiset sekä kulttuuri-marxilaiset ovat pystyneet kärsivällisesti ja vähin äänin sisällyttämään lakiin ja etenkin sen tulkintaan universaalikommunistisia periaatteita, kuten rajattoman maailman utopian, vapaan matkustus- ja oleskeluoikeuden sekä suuren määrän erilaisia kansallisvaltioille langetettuja ja taloudellisesti tuhoisia velvoitteita.

Suomalaisille itselleen epäedullisen perustuslakiuudistuksen takana ovat olleet puoluekannasta riippumatta sekä vasemmisto että se osa poliittisesta oikeistosta, josta on vasemmistoretoriikan sisäistettyään tullut liberalismilla kuorrutetun jälkimarxilaisen doktriinin marionetti.

Oikeusfilosofisesti arvioiden Lavapuro, Ojanen ja Scheinin ovat tehneet metodologisen virheen. Lain soveltamisessa lähdetään yleensä siitä, että lain tulkitseminen on hermeneuttinen tapahtuma, jossa ei voida saavuttaa oikeaa, varmaa tai ehdotonta tietoa, sillä jokaisella tulkitsijalla on väistämättä omat näkemyksensä ja koska myös tilanteet ovat erilaisia.

Niinpä lakeihin liitetään jo lain laatijoiden toimesta soveltamisohjeet. Ne muodostavat tulkintakehyksen, jossa lakia sovellettaessa liikutaan. Siis kehyksen, ei kahletta. Perustuslakeja koskien tämän kehyksen sisällä liikuminen on pitkälti poliittinen asia.

Sen sijaan kyseiset juristit ovat esitelleet tulkinnan ohjenuoraksi omat äärimmäisen yksiviivaiset, julistusmaiset ja ohuet näkemyksensä, joiden luotisuoran tulkintalinjan kaikille puolille jää runsaasti tilaa. Tällainen idealistisesta ihmisoikeusretoriikasta periytyvä asennoituminen oli tyypil-

listä kommunistiselle yhteiskuntateorialle ja niin sanotulle tieteelliselle sosialismille, jossa vedottiin tiedon ”objektiivisuuteen”.

Asenne oli ominainen myös oikeuspositivismille, joka pyrki vetoamaan ”lain kirjaimeen” ja sanatarkkaan luentaan. Siihen puolestaan eivät enää turvaudu juuri muut kuin äärimmäisessä hädässä pinnistelevät asianajat, jotka koettavat voittoa oikeusjuttuja pelkän pykäläkoreografian, saivartelun tai virkkuukoukkumentaliteetin voimin.

Lopulta näiden fundamentalistien oma mielipidevalta on kääntänyt heidän objektivistiset ihanteensa pelkäksi subjektiiviseksi ja omien mieliteidensä varaiseksi laintulkinnaksi. Sen mukaan perustuslait eivät merkitse heille mitään, kun on kyse perussuomalaisten oikeudesta vapaaseen sanankäyttöön, kun taas pakolaisten ja turvapaikanhakijoiden asemaa edistääkseen he vetoavat perustuslakeihin kirjaimellisesti. Tästä voin päätellä, että näille professoreille perustuslait ovat merkityksellisiä aina ja vain silloin, kun niillä edistetään vasemmistolaisten tai ulkomaalaisten asioita Suomessa.

Professorien on turha yrittää selittää puolueellisuuttaan verhoutumalla ”tieteenharjoittajan velvollisuuksien” taakse tai vetoamalla siihen, että tieteenharjoittajien tehtävänä on esittää kritiikkiä. Kriittiseen tieteelliseen ajatteluun ei kuulu tendenssimäinen lainluenta eikä ”supernormien” käyttäminen kansallisen suvereniteetin ylittämiseen tavalla, joka on äärivasemmistolle ominainen.¹⁰⁷

Kirjallisuus

Aarnio, Aulis, *Oikeutta etsimässä – Erään matkan kuvaus*. Helsinki: Talentum, 2014.

Helin, Markku, ”Perusoikeuksilla argumentoinnista”. Teoksessa: Tero Iire ja Martti Kairinen (toim.), *Varallisuus, vakuudet ja velkojat – Juhlajulkaisu Jarmo Tuomisto 1952 – 9/6 – 2012*, s. 11–30. Turku: Turun yliopisto, 2012.

Perjantaina 22. helmikuuta 2019

PERUSSUOMALAISTEN MAAHANMUUTTOPOLIITTINEN OHJELMA JULKAISTU

Perussuomalaiset julkaisivat tänään maahanmuuttoa käsittelevän vaaliohjelman.¹⁰⁸ Maahanmuutosta on tullut politiikan keskeinen aihe, sillä maahanmuuttoa koskevista nykyratkaisuista riippuu, millaisessa Suomessa eletään 10, 20, 30 tai 40 vuoden kuluttua. Mikään maa ei ole entisensä, jos sen kansakunta vaihdetaan tai väestön koostumusta suuresti muutetaan.

Jussi Halla-aho kiinnitti avauspuheenvuorossaan huomiota siihen, että kansalaisten enemmistön mielipiteet ovat selvästi linjassa puolueemme kantojen kanssa koskien esimerkiksi maahanmuuttoa, ilmastonmuutosta ja taloutta. Silti suuri osa heistä äänestää muita puolueita, joilla on asioista aivan toisenlainen näkemys. Puolueemme tänään julkaisema tutkimus perustuu TNS-gallupilla tehtyyn kyselyyn, jossa otos oli hieman alle 1300.¹⁰⁹

Omasta mielestäni muiden puolueiden olisi nyt vaalien alla rehellistä kertoa, mistä rahat kaikkeen hyväntekeväisyyteen ja moraaliposeeraukseen otetaan, tai sanoa suoraan, että niiden ohjelmat ovat pelkkää hämäystä. Unelma ei voi olla poliittinen ohjelma. Ristiriitaista poliittista viestintää on tapana sanoa poliittiseksi propagandaksi ja sen takana olevaa aatetta ideologiaksi.

Matti Putkonen nosti esiin, että Helsingin Sanomien toimittajan Jukka-Pekka Raesteen mukaan Perussuomalaisten pitäisi saada yli 100 kansanedustajaa toteuttaakseen omat tavoitteensa. Tämä näyttäisikin toteutuvan, jos suomalaiset äänestäisivät todellisten arvokantojensa ja tilaisuudessa esiteltyjen gallup-tutkimusten mukaisesti.

Puolueemme kannatus on joka tapauksessa nousussa, mitä osoittaa Helsingin Sanomien tällä viikolla julkaisema tutkimus. Lehti tulkitsee nousun johtuvan ”vihasta” ja otsikoi, että ”tavalliset keski-ikäiset ihmiset ovat nyt vihaisia”.¹¹⁰

Mutta ei kannatuksen nousu pelkästä vihasta johdu, vaan järkevyydestä ja rakkaudesta isänmaatamme kohtaan. Suuntaus on ymmärrettävä. Mitä lähemmäksi vaaleja tullaan, sitä selvemmäksi kansalaisille käy, mitkä ne todelliset vaihtoehdot ovat, kun vastuullista politiikkaa kaivataan, ja ketkä ovat tarjolla tämän maan asioita hoitamaan.

Yleisradion Ari Hakahuhta otsikoi maahanmuutto-ohjelman julkaisemista koskevan juttunsa sanoin ”Perussuomalaisten vaaliohjelmassa maahanmuuttovastaisuus on pääteema”.¹¹¹ Tämä on Yleltä ja sen toimittajalta silkka vale, sillä Perussuomalaiset eivät vastusta maahanmuuttoa kokonaisuutena. Asia piti tulla selväksi Riikka Purran esitelmästä, jossa hän alleviivasi, että puolueemme vastustaa sosiaalietuusperäistä haittamaahanmuuttoa. Ylen uutisointia voi kuvata niin, että *Yleisradion vaaliohjelmassa perussuomalaisten vastaisuus on pääteema*.

Sitä, mitä asioille voisi tehdä, olen käsitellyt omassa poliittisessa ohjelmakirjassani ”Kuinka Suomi korjataan? Arvopohja ja kokonaisvaltainen ratkaisu” (2019). Maahanmuuttoa käsittelen kirjani neljännessä luvussa. Maahanmuutto on teemana myös ensi tiistain ”Koko kansan politiikkamessut” -ohjelmassa Radio Vapaassa Helsingissä kello 17.

Lauantaina 23. helmikuuta 2019

PERUSSUOMALAISET OVAT YHTEISKUNNALLINEN VÄLTTÄMÄTTÖMYYS

On aikakausia, jolloin jokin poliittinen suuntaus muodostuu välttämättömäksi. Silloin sen kannatuskasvua ei voi estää. Tällainen motiivi on yleensä kansakunnan oma etu.

Olen huvittuneena seurannut median yrityksiä jynssätä perussuomalaisia pois politiikan näyttämöltä. Suomen Kuvalehti väitti numeronsa 7/2019 kannessa, että ”persujen perintö” on 200 000 ääntä.

Politiikan hunajaa, eli kannatusta, on siis lehden mukaan tarjolla. Lehden lietsoma ennakkokäsitys on, että tuo irtokannatus joka tapauksessa kanavoituu jonnekin muualle kuin Perussuomalaisiin.

Sosiologi Robert K. Merton lanseerasi aikoinaan itseään kumoavan ja itseään toteuttavan ennusteen käsitteet. Ennuste, että jokin puolue ei menesty, voi aktivoida nukahtamisen partaalla olevat äänestämään, ja näin ennuste ei toteudukaan. Tietenkin voi käydä myös päinvastoin.

Kiitokset joka tapauksessa kovasti Suomen Kuvalehden vähättelevästä ja ylenkatseellisesta jutusta. Lehden kansien välissä kannatuksen selitettiin valuvan demareille. Toimittajat Tuomo Lappalainen ja Heikki Vento, olette korvaamattomia vaalityöntekijöitämme! Ihan parhaita kerrassaan. Kiitos.

Kaikkea ei voi kuitenkaan mediakaan ratkaista. Kannatuskäyrämme näyttää kiitävän kohti koillista jopa persuvihamielisen Helsingin Sanomien mielestä,¹¹² ja Iltalehdenkin mukaan Perussuomalaiset voivat ohittaa Keskustan.¹¹³

Sunnuntaina 24. helmikuuta 2019

HS OSOITTI JÄLLEEN TUHOVOIMANSA

Valhemedian agendatoimittaja Anna-Stina Nykänen teki jälleen kaikkensa suoltaakseen selvän vaeleen, tällä kertaa maahanmuuttajien seksuaalirikollisuuden taustoista. Helsingin Sanomien kirjoituksessaan ”Tuntematon tekijä” 24.2.2019 hän väitti valikoituihin ”asiantuntijamielipiteisiin” valikoidusti tukeutuen, että maahanmuuttajien seksuaalirikollisuutta ei muka voida selittää kulttuurieroilla eikä uskonnolla. Sen sijaan hän syytti ”heikkoa koulutusta” ja ”miehisyyden pönkittämistä”.

Nykäsen juttu on yhtä valheellinen kuin hänen taannoin tekaisemansa toinen propagandakirjoitus, jossa hän väitti, että satakään tuhatta uutta

pakolaista ja turvapaikanhakijaa eivät ”väräyttäisi” Suomen sosiaaliturvajärjestelmää mitenkään.¹¹⁴

Tosiasiassa uskonto ja kulttuurierot ovat merkittäviä selittäjiä, kun etsitään syitä muslimien muita laajempaan seksuaalirikollisuuteen. Profeetta Mohammedin lapsivaimollaan antama malli on yhtä esikuvallinen muslimille kuin Jeesuksen lähimmäisenrakkaus on kristitylle.

Jos muslimimaahanmuuttajien seksuaalirikoksia ei selitä heidän kulttuurieronsa tai uskontonsa, vaan ”heikko koulutus” ja ”miehisyyden pönkittäminen”, herää kysymys, *eivätkö heikko koulutus ja miehisyyden korostaminen olekaan kulttuuri-ilmioitä tai seurauksia uskonnosta*. Ja vastaus on: totta kai ne ovat.

Mitään uutta Helsingin Sanomien tendenssijournalismissa ei ole. Lähes aina kun on huomautettu, että seksuaalirikosten tekijöistä suuri osa on lähtöisin muslimivaltaisista maista, tai kun on kysytty, millä tavoin heidän keskuudessaan yleinen islam liittyy asiaan, on vahva korrelaatio heidän islamilaisen ajatusmaailmansa ja toimintansa välillä pyritty kiistämään täysin, tosin vailla näyttöä siitä, ettei yhteyttä olisi.

Islamin julistaminen kritiikin ulkopuolella olevaksi on vaikuttanut tehokkaalta keinolta vastalauseiden tukahduttamiseen, sillä islamin syyseuraus-vaikutuksia kannattajiensa käyttäytymiseen on vaikea *osoittaa ehdottomasti*. Niitä on toisaalta myös vaikea *kiistää ehdottomasti*, niin kuin ajatusten yhteyttä tekoihin yleensäkin. Juuri siksi väite islamin ja rikollisuuden yhteydestä voidaan ongelmattomasti esittää *yhteiskunnallisena tulkintana*.

Yleistyksiä puolestaan pitää tehdä, sillä ilman niitä ei ole ymmärrystä eikä merkitysten arviointia. Islamia yritetään kuitenkin pitää kaiken arvostelun ulkopuolella arvostelijoihin suunnattujen rangaistusten uhalla.

Varteenotettava ehdokas selitykseksi muslimitaustaisten rikollisuuteen on tulomaiden oikeuskäytäntöä edustava *sharia*-laki, joka poikkeaa omastamme ja perustuu islamiin. *Sharia* puolestaan ohjaa politiikkaa islamiin sisältyvän *din wa-dawlah* -periaatteen (’islamin pitää ohjata myös politiikka’) mukaisesti, joten islam vaikuttaa käyttäytymiseen, oikeudenmukaisuuskäsityksiin ja rikollisuuteen.

Islamissa on kyse poliittisesta toiminnasta, jota ei pidä suojella ”uskonrauhan” verukkeella vaan jota pitää myös vastustaa poliittisesti. Perustuslaillinen uskonnonvapaus kattaa nimenomaan oikeuden olla kuulumatta uskonnollisiin yhdyskuntiin ja oikeuden esittää uskontokritiikkiä vapaasti. Sitä täydentää länsimainen sananvapaus, jota burkan alla ei ole.

Keskeinen kysymys on, miksi monet ihmiset pitävät kiinni alkeellisesta uskonnollisesta ajattelustaan siinäkin tapauksessa, että heillä olisi vaihtoehtoja. Miksi lähi-itäläiset ylipäänsä ilmaisevat itseään aggressiivisesti, kuumenevat, kiihtyvät ja hermostuvat helposti, ja miksi Lähi-idän maissa käydään loputonta sotaa? Miksi ihmiset valitsevat huonot uskontonsa tavan takaa? Selitystä tiettyjen kulttuurien muotoutumiseen ja jatkuvaan

uusintamiseen pitää etsiä ihmisten geneettisistä ominaisuuksista ja luonteenpiirteistä, joista niitä voidaan myös löytää.

Ilman biologisia ja synnynnäisiä *ominaisuuksia* ei nimittäin olisi ihmisiä ollenkaan, aivan niin kuin ei voi olla irvistystä ilman kissaa (paitsi Liisan Ihmemaassa). Tieteenfilosofisesti arvioiden lopulliset selitykset ihmisten käyttäytymisvalintoihin löytyvät aina yksilö- ja ryhmäkohtaisista ominaisuuksista, kuten älykkyystasosta, joka luo ja uusintaa kulttuurit.

Tätä perimmäistä seikkaa Hesarin toimittelijat ja monet tieteilijöinä esiintyvät eivät pohdi. Selityksiä etsitään laveasti kulttuurista, koulutuksesta ja patriarkaalisuudesta, kuten oikeauskoisten feministien pitääkin. Mutta perimmäiset selitykset löytyvät aina yksilöiden tai ryhmien ikiomista ominaisuuksista, joiden vuoksi he tuottavat tietty kulttuurit, valitsevat tietyt uskonnot tai kasvattavat itsensä ja toisensa.

Miksi sitten vieraiden kulttuurien ja erityisesti islamin puolustelua esitetään länsimaissa? Islamia puolustavilla kinkereillä ja vääräuskoisten jahtaamisella ei pyritä turvaamaan uskonnonvapautta eikä myöskään torjumaan uskonrauhan rikkomuksia. Islamkritiikin kieltämisellä on pyritty löytämään ideologinen peruste muslimivaltaisista maista virtaavien ihmisten maahanmuutolle.

Kyseessä on tietoinen länsimaisen oikeuskäsityksen, väestön ja kulttuurin bastardisointi. Israelilaisen konfliktintutkimuslaitoksen tutkija Shmuel Bar arvostelee kärkevästi *din wa-dawlah* -periaatetta teoksessaan *Warrant for Terror – The Fatwas of Radical Islam, and The Duty of Jihad*. Filosofian näkökulmasta on selvää, että islam ohjaa politiikkaa, sillä islamhan on ideologia ja jo sinänsä politiikkaa.

Islamkritiikin torjumispyrkimykset ovat toimineet aseina uskonnon levittämisen puolesta, vaikka sen enempää sensuurilla kuin muuttohankkeellakaan ei ole demokraattisessa prosessissa punnittua pohjaa. Esimerkki: islamistisissa maissa homoseksuaalisuudesta tuomitaan kuolemaan islamilaisen lainsäädännön perusteella, mikä osoittaa, että *sharia*-lailla poljetaan ihmisoikeuksia jyrkästi. Niinpä ”uskonnonvapauden” näennäisoikeutuksella ei voida puolustaa ihmisoikeusrikoksia. ”Vihapuhetta” ei ole ollut tässä yhteydessä islamin kritisointi vaan sen julistaminen.

Valheellista Helsingin Sanomien väntämisestä tekee se, että ihmisen käyttäytymisen selittäminen on joka tapauksessa tulkinnanvaraista, eikä asiasta voida saada Sanomien tai jonkun Nykäsen markkinoimaa ehdotonta väitetietoa. Tämä johtuu siitä, että ideologisen ajatusmaailman vaikutus ihmisten käyttäytymiseen on joka tapauksessa ei-todistuvaa. Ihmisen käyttäytymisen motiiveja tai kausaaliketjuja ei voida ylipäätään läpivalaista niin, että ehdottoman oikeaa tai väärää tietoa voitaisiin tavoittaa.

Silti Helsingin Sanomat pyrkii esittämään asiasta mielipiteitä manipuloivan ja asenteita muokkaavan näkemyksen. Ja tuolla näkemyksellä puolustellaan aikuisten ihmisten tietoisesti ja tarkoituksellisesti tekemiä väkivaltarikoksia.

Helsingin Sanomien käyttämät asiantuntijat joko eivät ymmärrä tieteellisen tiedon olemusta ja tulkinnanvaraisuutta, ovat kävelleet vahingossa lehden virittämään ansaan tai ovat tahallaan asettuneet tukemaan lehden maahanmuuttomyönteistä ja välinpitämätöntä tendenssijournalismia, joka koostuu vihervasemmistolaisesta ja löperöliberaalista öyhöttämisestä ja oman pimeän maailmakuvan tuputtamisesta.

Lähde

Bar, Shmuel, *Warrant for Terror – The Fatwas of Radical Islam, and The Duty of Jihad*. Lanham: Rowman & Littlefield, 2006.

Maanantaina 25. helmikuuta 2019

VUOKRIEN HINTASÄÄNTELY TAKAISIN LAKIIN

Puhuin viime torstaina 21.2.2019 Radio Vapaassa Helsingissä asuntopoliitikasta. Esitin muun muassa, että asumisen hintakuplan hillitsemiseksi olisi vuokrien hintasäätely palautettava huoneenvuokralakiin. Kun hintasäätely 1990-luvulla poistettiin, vuokrien hinnat lähtivät räjähdysmäiseen nousuun, joka on jatkunut myös taloustaantumien yli, sillä silloin vuokralle hakeutuminen yleensä kasvaa.

Hintasäätelyn poistaminen oli epäviisasta, sillä sijoittajat alkoivat nähdä asuntojen parvekkeilla ja takapihoilla sammioittain kultaa. Nykyisin omistusasunnot maksavat kuin aurinkokunta, ja omistusasuminen on karkaamassa palkansaajien ulottuvilta. Suomen pääkaupunkiseudun hintataso poikkeaa myös muista metropoleista, kun Berliinistäkin voi ostaa tai vuokrata asunnon noin puolella Helsingin kustannuksista. Espanjan aurinkorannoillahan kupla puhkesi jo 2008 alkaneeseen lamaan

Pari päivää radiolähetyksemme jälkeen Iltalehteen ilmestyi Vuokraturvan ja Myyntiturvan kokosivun mainos, jossa kiiteltiin vuokrien hintasäätelyn poistamista. Viikonlopun numerossa olleen mainoksen mukaan juuri vuokrasäätelyn poistaminen mahdollisti sen, että Vuokraturvan taipaiset keinottelijat päätyivät alalle ja tekivät asuntoriistosta teollisuudenlajin. Ilmoituksessa kehutaan, että Vuokraturvan vuonna 2005 julkaisema ilmoitus ”oli lähtölaukaus asuntosijoittamisen suosion hurjalle kasvulle”.

Tekstissä toisaalta paljastavasti varoitellaan myös sijoittamisriskeistä ja tunnustetaan, että ”[a]jatus asuntosijoittamisen riskittömyydestä on kuitenkin vaarallisella tavalla virheellinen”. Muotoilu muistuttaa radiolähetyksessä lukemaani katkelmaa vaalikirjastani *Kuinka Suomi korjataan?* jossa sanon, että ”tämä kuvitelma on virheellinen ja vaarallinen”.¹¹⁵

Vuokraturvan kaltaiset yritykset ovat ottaneet kaiken irti pääkaupunkiseudun asuntojen markkinaväärityksestä, jossa kysyntää riittää mutta tarjontaa ei. Jo nimi ”Vuokraturva” sisältää ajatuksen, että ilman kyseistä firmaa asuntomarkkinoiden osapuolet olisivat muka suuressa vaarassa. Näin keinottelijayritykset koettavat luoda hysteriaa markkinoille.

Uhkakuvia lietsomalla välitysyrietykset haalivat haltuunsa yksityisten tahojen asuntoja tehdäkseen bisnestä vieraalla varallisuudella, jota ne eivät edes itse omista. Ne läpivalaisevat vuokralaisten elämäntapa-, tulo-, perhe- ja pankkitietoja sekä käyttävät suurta valtaa valikoidessaan ”luotettavina” pidettyjä vuokralaisia ja jakaessaan ihmisiä ryhmiin perusteilla, jotka ovat niiden itsensä tekaisemia. Tämä on väärin myös vuokranantajia kohtaan, jotka ovat itse kykeneviä päättämään omaisuutensa hoidosta.

Vuokrien hintasääntelyn palauttaminen lakiin ei merkitsisi, että vuokranantajat jäisivät vaille rakkaita rahojaan. Se merkitsisi vain kiskontahuippujen leikkautumista. Vuokratason kohtuullistaminen olisi myös sijoittajien etu, sillä korkea hintataso johtaa asukkaiden jatkuvaan vaihtumiseen ja sijoitusasuntojen kuplaantumiseen. Mitä nopeammin kupla puhkaistaan sitä parempi myös velallisille ja pankeille.

Kupla syntyy nimenomaan silloin, kun kysynnän ja tarjonnan kesken vallitsee epätasapaino, joka ei itsestään oikene. Kuplaantumista ehkäisee tällöin regulaatio. Asuminen puolestaan on perustarve, jota ei koskaan saisi jättää pelkän markkinamekanismin varaan.

Vuokrien hintasääntely on ainoa keino hillitä myös asumistukien kasvua ja tulonsiirtoja veronmaksajilta vuokralaisten kautta asuntosijoittajille. Asumiseen suunnattuja tukia ei ole koskaan nostettu etupainotteisesti, vaan vasta parin vuoden viiveellä jälkikäteen, kun vuokrat ovat kivunneet edellä. Niinpä syy asumistukimenojen kasvuun tai korkeisiin vuokriin ei ole asumistuki. Mikäli syynä nähtäisiin asumistuki, ongelmaa purettaisiin väärästä päästä. Vuokraturvan kuppauksen kohde on ollut sosiaaliturva.

Vuokrien hintasääntelyn palauttaminen lakiin on kolmas lakialoitteeni, jos minut valitaan Arkadianmäelle kansaa edustamaan (se ensimmäinen hän on lakialoite kansalaisten viestinnällisistä oikeuksista ja toinen perustuslain muokkaaminen siten, että perusoikeudet palautetaan koskemaan vain Suomen kansalaisia). Ruotsissa ongelmaksi koettu pimeä vuokranmaksu ja harmaat markkinat voitaisiin välttää Suomessa, mikäli hämärää vuokrankantoa varten perustettaisiin (nykyään niin muodikas) ilmianto-palvelu, joka jo pelkällä olemassaolollaan eliminoisi osan väärinkäytöksistä.

Vuokra-asuntojen katoaminen markkinoilta ei olisi sääntelyn seurauksena todennäköistä, sillä asuntoja ei voida käyttää muuhun kuin asumiseen. Nykyisin monet sosiaalisin perustein toimivat ARA-vuokranantajat, kuten SATO ja Kojamo (Lumo, VVO) ovat kiskoneet asunnoista jopa enemmän kuin niin sanotuilla vapailla markkinoilla sekä tahkonneet kymmenien miljoonien liikevoittoja.

Lisärakentamista puolestaan tulee edistää julkisen vallan koordinaatiolla, eli kaavoittamalla, purkamalla rakennusliikkeiden kartelleja ja rakentamismääräyksiä, saattamalla alalle lisää kilpailua ja kutsumalla rahoittajat, rakennuttajat, rakentajat ja asukkaat saman pöydän ääreen kokonaisten rakentamishjelmien perustamiseksi kasvukeskuksiin.

Olen luonnollisesti puhunut myös omistusasumisen puolesta ja vaatinut asumisoikeuslainsäädännön korjaamista niin, ettei ASO-asukkaita pakotettaisi maksamaan talojaan moneen kertaan. Ne, joita asumisasiat kiinnostavat, voivat lukea tarkemmat perusteluni teokseni *Kuinka Suomi korjataan?* luvusta 3.

Keskiviikkona 27. helmikuuta 2019

PITÄISIKÖ TURVAPAIKAN HAKEMISEN TAPAHTUA EU:N ULKOPUOLELLA?

Julkisessa sanassa ja politiikan piirissä on esitetty viime aikoina näemyksiä, että turvapaikan hakemisen pitäisi tapahtua EU:n ulkopuolelle perustettavissa keskuksissa. Esimerkiksi Suomen Uutiset kirjoitti asiasta viime vuoden lopulla.¹¹⁶ Ranskan presidentti Emmanuel Macron esitti ajatuksen jo 2017, vuoden 2015 pakolaisaallon jälkeen.¹¹⁷

Aloite on vaikuttanut tyydyttävältä myös monien maahanmuuton vastustajien näkökulmasta. Se on luonut mielikuvan, että pakolaisten tulo vähenisi, jos asiaa käsiteltäisiin EU:n ulkopuolella. Tosiasiassa kyseisten keskustusten perustaminen ei vähentäisi pakolaisten tuloa Lähi-idästä ja Afrikasta Eurooppaan vaan lisäisi sitä. Ajatuksessa onkin koira haudattuna.

Juuri mikään valtio ei ole halukas ottamaan väliasemia tai välilaskupaikkoja maaperälleen. Mikäli turvapaikkahakemuksen voisi jättää käsiteltäväksi jo paetussa maassa, tämä puolestaan voisi tapahtua vain lähtömaan suostumuksella.

Ensinnäkään (1) tällöin kyseessä ei olisi aito pakolaisuus vaan paettavan hallituksen suojeluksessa tapahtuva siirtolaisuus, mahdollisesti elintasopakolaisuus, joka johtaa helposti niin sanottuun sosiaaliturvashoppailuun ja turvapaikkaturismiin. Oikeasti pakolainen ihmisestä voikin tulla vasta maasta lähdettyään. Geneven yleissopimuksen mukaan virallisesti henkilöstä tulee pakolainen vasta, kun hänelle on myönnetty turvapaikka jostakin maasta (pois lukien kiintiöpakolaiset, joilla on pakolaisasema YK:n pakolaisjärjestö UNHCR:n mukaan).

Toiseksi (2), jos EU:n ulkopuolisia käsittelykeskuksia perustettaisiin, ratkaisovalta luovutettaisiin yksinomaan YK:n pakolaisviranomaisille, jotka tekisivät turvapaikkapäätökset. Tämä ottaisi valtioilta pois mahdollisuuden itse harkita pakolaisuuden perusteita ja ratkaista hakemusten käsittely: hylkääminen tai hyväksyminen. Rajoilta käännättämisen mahdolli-

suus menetettäisiin kokonaan. Tämä heikentäisi valtioiden mahdollisuutta päättää itsenäisesti rajavalvonnastaan ja väestöpolitiikastaan.

Kolmanneksi (3), jos käsittelykeskusten perustamiseen liitettäisiin lisäksi *pakolaiskiintiöiden kasvattaminen* Kai Mykkäsen (kok.) ja monien muiden vaatimalla tavalla,¹¹⁸ niin sanottu taakanjako ei olisi enää valtioiden hyväksyttävissä tai hyväksyttävissä, vaan siitä tulisi järjestelmä. Juuri tähän Mykkänen ajoi myös antaessaan tukensa Global Compact for Safe, Orderly and Regular Migration (GCM) -sopimukselle, jonka nimi suomeksi on ”globaali sopimus turvallisesta, järjestelmällisestä ja jatkuvasta muuttoliikkeestä”.

Neljänneksi (4), jos myös Euroopan ihmisoikeustuomioistuin alkaisi käyttää GCM-sopimusta ratkaisujensa ohjenuorana, sopimus ei olisikaan enää puitesopimuksia löyhempi, vaan se alkaisi sitoa ja velvoittaa jäsenmaita ennakkoratkaisujen kautta. Tämän ketjuuntumisvaikutuksen tuloksena GCM toimisi voiteluaineena, kun pakolaisten ja turvapaikanhakijoiden joukkosiirrot Lähi-idästä ja Afrikasta Eurooppaan jälleen käynnistyivät.

Johtopäätökseni on, että kaavaillun kaltaisia lähtöselvityksiä ei pidä EU:n ulkopuolelle perustaa, sillä ne mitätöisivät valtioiden suvereniteetin ja oikeuden päättää omasta rajapolitiikastaan sekä siitä, keitä valtiot päästävät maahan ja keille ne myöntävät oleskeluoikeuden tai kansalaisuuden. Tämä olisi vastoin EU:n omia periaatteita.

Myös EU:n sisäministerien keskenään neuvottelema ja sopima pakolaisten siirtojärjestely, joka tunnetaan paremmin ”taakanjakosopimuksena”, on vastoin EU:ssa voimassa olevaa Dublin II -asetusta. Nykyään taakanjakoa kutsuaan EU-jargonissa ”pakotetuksi uudelleensijoitteluksi” ja jopa ”pakotetuksi solidaarisuudeksi”.

Oma mielipiteeni on, että Dublin-asetusta pitää edelleenkin soveltaa: pitää käännyttää maahan pyrkivät laittomat maahanmuuttajat ensimmäiseen turvallisena pidettyyn maahan, jossa turvapaikkahakemus pitäisi jättää ja käsitellä. Lähtöselvityksiä ei pidä perustaa lähtömaihin eikä maihinnousukeskuksia EU:n ulkorajojen lähetyville. Ei pidä myöskään luoda ilmasiltaa paettavista maista Eurooppaan.

Hullunkurista tällaisessa toiminnassa olisi siirtolaisuuden virtaaminen länsimaihin lähtömaiden suojeluksessa. Aivan yhtä ristiriitaista on ollut sisäministeri Kai Mykkäsen tapa haalia Suomessa hylkäävän turvapaikkapäätöksen saaneille passeja paetun hallituksen suopeudella.

Kaksilla korteilla pelaaminen paljastaa, että kyseessä ei ole aito pakolaisuus, kun paetun maan hallitus toimittaa pakolaisille henkilöpaperit! Mykkäsen menettely kertookin siitä, että ministeri joko ei tiedä mitä tekee, tai kyseessä on hänen oma epätoivonsa sen ongelman edessä, että esimerkiksi Irak ei ota vastaan Suomesta palautettavia edes rahalla.

Omasta mielestäni kyseinen keinottelu pitäisi lopettaa, ja Suomen tulisi heti katkaista kaikki nykyinen rahallinen tuki maalle, joka ei ota vastaan

Suomesta käännetyt tai palautettaviksi tai karkotettaviksi määrättyjä. Muussa tapauksessa Suomen on irtauduttava EU:n turvapaikkapolitiikasta.

Lähtöselvitysten sijasta kannatan kyllä *saapumisselvityksiä* EU-maista palautettaville. Kannatan Tanskan pääministerin Lars Rasmussenin ehdottamia karkotuskeskuksia kaikille takaisin lähetetyille sekä kokoamisleirejä Euroopan suuntaan pyrkiville.¹¹⁹ Ongelmana tässäkin on, että mikään maa ei näytä suostuvan ottamaan niitä kontolleen, joten parasta olisi saada lähtijät pysymään omissa maissaan. Tämä on hyvä vaihtoehto, sillä sodan alaisissakin maissa vain osa maasta on yleensä väkivaltaisuuksien kourissa, ja taisteluita käydään vain pienillä ja rajatuilla alueilla.

Niitä ei pidä siirtää taisteluiksi Euroopan kaduille ja kujille, vaan syyrialaisien, irakilaisien ja muiden pitää käydä oma sotansa omissa maissaan. Tästä ja monesta muusta maahanmuuttoon liittyvästä asiasta puhuimme Marko Ekqvistin kanssa Radio Vapaan Helsingin lähetyksessä tiistaina 26.2.2019 ”Koko kansan politiikkamessut” -ohjelmassa. Esiitimme myös Perussuomalaisen puolueen viime perjantaina julkaisemaa maahanmuuttopoliittista ohjelmaa.

Torstaina 28. helmikuuta 2019

RIKASTUTTAVAA MAAHANMUUTTAJATAUSTAISTATUTTAMISTA

Vihervasemmistolainen tendenssitutkimus muodostaa uhan totuuden tavoittelulle tieteissä, aivan niin kuin agendajournalismi tuhoaa tiedonvälitystä valtamediassa. Taustoitan asiaa hieman.

Amerikkalaisen Sceptic Magazinen julkaisija, tohtori Michael Shermer, kirjoitti jokin aika sitten lehdessään, että poliittinen korrektius on hävittänyt sananvapauden yhdysvaltalaisilta yliopistokampuksilta.¹²⁰ Se on luonut ilmapiirin, jossa myös harmiton ja vapauttavaksi koettu leikinlasku on johtanut hallinnollisiin toimiin ja jopa yliopistoista erottamisiin.

Kotimaan kyseleminen värillisiltä nähdään automaattisesti ”mikroaggressiona”. Hölinällä ”turvallisista tiloista” naisille pyritään uhriutumaan ja esittämään syytös, jonka mukaan naisten vetäytymistä omalle saarelleen oikeuttaa oletettu uhka: feminismin arvostelu.

Shermerin raportin mukaan väitteet, joiden mukaan työtehtävät pitäisi antaa yliopistoissa pätevimille, pitäisi sensuurin vaatijoiden mielestä kieltää ”värillisiä loukkaavina”, kun taas aasialaisten kehuminen hyväksi matematiikassa halutaan torjua ”stereotyyppisenä”.

Sellinen, joka kehuu kollegansa ulkonäköä – ”hei, oletpa kaunis tänään” – hirtetään hitaasti ”seksuaalisesta ahdistelusta”. Jopa rotuajatte-

lusta *irtisanoutumista* pidetään ”olemusajatteluna” ja sitä kautta epäsuorana persoonan merkityksen kieltämisenä.

Syrjäytyjien uhripääoma ehtymässä

Vihervasemmiston pää-äänenkannattaja Helsingin Sanomat kirjoitti tänään Kalevalan päivänä 28.2.2019 otsikossaan näin: ”Iski tosi kovaa päin kasvoja, kuinka paljon yliopistossa on rasismia’ sanoo 21-vuotias Brigita Krasniqi – Professorin mukaan rasismia vähätellään tai ei edes tunnista”.¹²¹ Tampereen yliopistossa opiskeleva ja kosvolaisille vanhemmille syntynyt neiti vikisee toimittaja Anna-Sofia Niemisen kirjoittamassa jutussa, että ”hänelle esimerkiksi puhutaan usein englantia, koska nimen tai ulkonäön perusteella ajatellaan, että hän on vaihto-oppilas”.

Siis wtf? Jos ulkomaalaisen näköiselle avaa keskustelun englanniksi, saa kuulla olevansa rasisti. Ja jos näille toisennäköisille yrittää puhua yliopistolla suomea, joutuu vaatimusten kohteeksi: ”English, please!” Tämän mukaan etnisesti suomalainen ihminen on aina noiden ammatikseen uhuriutujen mielestä rasisti.

Itse ovat. Meitä kohtaan.

Hesarin juttuun oli lypsetty varmennus professorilta, joka tässä tapauksessa on ”vähemmistötutkimuksen apulaisprofessori” Emmanuel Acquah suomenruotsalaisten bunkkerista, Åbo Akademista. ”Hän huomauttaa, että suomalaisilla yliopistoilla ei esimerkiksi ole järjestelmällistä ohjelmaa monikulttuuristen opiskelijoiden integroimiseksi.”¹²²

Toimittaja siis haki ”objektiivisen faktan” tenure track -urapolku-urkaan nimitetyltä neekeriltä, joka voi täysin puolueettomasti ja etnisten viiteryhmiä ulkopuolelta varmentaa, että rasismia esiintyy. Jotta rasismia todellinen kohde ei pääsisi unohtumaan, muistutan, että viime syysluku-kaudella Åbo Akademi ajoi *miesten tasa-arvoyhdistyksen* suunnitteleman seminaarin tipotiehen seinensä sisäpuolelta.¹²³

”Rasismista” kitisevän Brigita Krasniqin mielipiteen puolestaan verifioi tieteen se, että nuori neito toimii *Vihreiden* eduskunta-avustajana.¹²⁴ Siten hänen näkemyksensä yliopistoja varjostavasta rasismista saa tieteellisen sertifikaatin.

Oma selitykseni näiden kverulatorisista harhoista kärsivien hypersensitiivisyyteen on, että heidän *uhripääomansa on ehtymässä*. Todellisuudessa rasismi on vähentynyt, ja siksi he pyrkivät keksimään sitä lisää ”identiteettipolitiikkansa” tueksi.

Muualta tulleet ja heitä suosivat toimittajat kohdistavat meihin kantasuomalaisiin syytöksiä koettamalla kiertää sen tosiasian, että *kansaan* kuulumisen on etnisessä mielessä todellakin eri asia kuin myönnetty *kansalaisuus*. Siten kyseinen ero on objektiivinen. Koska ulkoisia ominaisuuksia

sia ei voi jynssätä pois, on vierasperäiseltä näyttävän pitäminen vierasperäisenä vain johdonmukaista eikä mitään tekaistua ”rasismia”.

Maahanmuuttajien tai maahanmuuttajataustaisten vaatimukset ja syytökset ovat johtaneet jatkuvaan positiivisen erityiskohtelun kerjuuseen. Yliopistoissa ei voi enää argumentoida, julkaista eikä saada asioitaan hoidetuksi suomen kielellä, kun seminaarit joudutaan pitämään jonkun paikalle tulleen vieraskielisen takia englanniksi.

I like ice cream -englannin mukana leviävä kulttuuri-imperialismi syövyttää suomen asemaa tieteen kielenä, vie pohjan rikkaalta ja ilmaisuvommaiselta sanankäytöltä ja estää tärkeitä yhteiskunnallisista asioista puhumisen siinä yhteydessä, jota asia koskee: suomeksi ja Suomessa.

Jos tuohon jälkikolonialistiseen englannin kielen ylivaltaan suostuu, on sitten hyväksyttävä sukupuolipronomit ja muut sukupuolieron kaksiarvoisuutta selkeästi kuvaavat nimitykset (*he/she, sir/lady, duke/dame*), joita käyttäessään saa kuulla syyllistyneensä transfobiseen homonationalistiseen gangsterismiin.

Aihetta valaisee Turun Sanomien juttu vainoriidoista,¹²⁵ joita käydään Åbo Akademin sukupuolen tutkimuksen yksikössä. Ulkomailta suomenruotsalaiseen ankkalampeen pulahtaneet feministit vaativat ”rasismia” hädettäväksi suomalaisesta yliopistomaailmasta, eli suomeksi sanottuna he tavoittelevat *suomalaisten väistymistä tieltään*.¹²⁶

Suomen kansalliskielet ovat suomi ja ruotsi. Oikeuskanslerinviraston mukaan niitä tulee voida käyttää myös yliopistoissa.¹²⁷ Ulkomaalaisten Suomessa esittämät vaatimukset ovat kulttuurivalloituksen merkkejä. Tarkoitus on saada näyttämään Suomi Ambomaalta, jossa ei muka osata mitään taipumatta noiden muualta tulleiden määräysvaltaan.

Itsensä nollatutkimuksellistuttavaa tiedepolitiikkaa

Erään esimerkin hullusta menosta suomalaisissa huippuyliopistoissa tarjoaa Helsingin yliopiston kasvatustieteellisessä tiedekunnassa tarkastettu valitus *Immigrant-ness as (Mis)fortune? – Immigration Through Integration Policies and Practices in Education*. Verbaaliterrorismia harrastetaan jo työn otsikossa, kun puhutaan ”maahanmuuttajaistamisesta”. Kielellinen reuhaaminen antaa kuvaa sisällöstä, joka onkin sitten täyttä kuraa. Helsingin yliopiston verkkosivuilla Tuuli Kurjen väitöstä mainostetaan näin:

Maahanmuuttajien kotoutumista käsittelevässä väitöstutkimuksessaan Kurki kehittää käsitteen maahanmuuttajaistaminen.

– Se kuvaa sitä, kuinka joukko ihmisiä, joilla on hyvin erilaiset taustat, kokemukset, intressit ja tarpeet muodostetaan ja käsitetään yhdeksi ryhmäksi, maahanmuuttajiksi. Maahanmuuttajaistamiseen vaikuttavat kotouttamispolitiikan ja kotouttamisen käytännöt ja sitä tuotetaan myös esimerkiksi mediassa.¹²⁸

Eikö valtamedia muka suolla punavihreää monikulttuurisuussalaattia tarpeeksi jo Yleisradion ja muun demaritelevisionkatsojille suunnatun propagandan kautta? ”Maahanmuuttajaistaminen” ja ”rodullistaminen” ovat kuten ”sukupuolittaminen”. Väkinäistä tekemistä ilmaiseksi uudissanoilla väitetään, että todelliset ominaisuudet ovat keksittyjä. Eivätkö maahanmuuttajat ole maahanmuuttajia kunnes vasta ”maahanmuuttajaistettui-
na?

Kun Liisa seikkaili Ihmemaassa, hän kohtasi puun oksalla istuvan kissan, jolla oli kuonollaan omituinen virne. Sitten kissa katosi, ja jäljelle jäi pelkkä irvistys. Ja Liisa virkkoi: olen nähnyt kissoilla monenlaisia irvistyksiä, mutta ennen en ole nähnyt irvistystä ilman kissaa. Matemaatikko Charles Lutwidge Dodgsonin (nimimerkki Lewis Carrollin) kirjoittamasta sadusta opimme, että *ei voi olla olentoja ilman ominaisuuksia*. Jos on olemassa ihmisiä, heillä on luonnollisesti ominaisuuksia, jotka puolestaan ovat luokiteltavia, niin kuin sukupuoli, etninen tausta, alkuperä, rotu tai ihonväri.

Nämä ominaisuudet ovat apriorisia sikäli, että niiden havaitsemista edeltää käsitteiden muodostaminen. Havaitsemme maailmaa käsitteiden kautta, ja jokainen käsite luo kategorian siksi, että se rajaa kohteensa ja muodostaa ominaisuusluokan, johon se viittaa. Sukupuoli, rotu (ja niin edelleen) ovat analyttis-apriorisia tosiasioita, jotka syntyvät käsitteellisen maailmanjäsentelyn kautta.

Ilman käsitteitä asioista ei voitaisi edes keskustella järkiperaisesti, joten ’maahanmuuttajaistaminen’, ’rodullistaminen’ ja ’sukupuolittaminen’ eivät ole mitään keinotekoista ominaisuuksien ripustelua vaan todellisuu-
den kuvauksia. Mutta ominaisuudet ovat myös todellisia ja havaittavia. Sukupuolen, rodun tai etnisen taustan kuvaukset ovat välttämättömiä ja tosia sikäli, kuin ne vastaavat kielen kuvateorian mukaisesti asioiden tilaa todellisuudessa.

Juuri niin syntyvät tosiasiat, eli faktat. Jokin yhteys kielen ja maailman välillä täytyy olla. Kielen pitää ankkuroitua todellisuuteen. Muutoin ajautetaan postwittgensteinilaiseen pragmatismiin, joka on sosiaalidemokraattista kielifilosofiaa. Kielen ei pidä elää jossakin paradigmaattisessa eikä sosiaalisten konstruktionistien luomassa kuplassa, josta puuttuvat näköala ja kosketuskohdat todellisuuteen itseensä. Jos kiistetään käsitteiden käyttö ”kategorisoivana” ja leikataan kieli irralleen todellisuudesta, kiistetään silloin rationaalinen tiede, niin kuin feministit suureksi osaksi tekevätkin.

”Maahanmuuttajaistaminen” on väitöstutkimuksen mukaan sitä, että maahanmuuttajia *sanotaan* maahanmuuttajiksi. Eivätkö he muka *ole* sitä? Pitäisikö alkuperä ja asema peittää? Pitäisikö todellisuudesta alkaa valeh-
telemaan, ja miten paljon? On valheellista, että jokaista attribuutiota (kuvausta) pidetään vakavasti stereotyyppisenä (kaavoittuneena). Minä ainakin ymmärrän moisen nälvimisen pelkäksi vihapuheeksi meitä kantaväestöön kuuluvia suomalaisia vastaan.

Kuka poistaisi vihervasemmiston tieteenvastaiset etäispäätteet yliopistoista?

Jälleen kerran on vihervasemmistolaisessa tiedekunnassa tarkastettu väitöstyö, jonka perusaksioomat ovat niin pahasti vinksallaan, että kyseinen tieteellisesti mitätön artikkelikyhäelmä pitäisi hylätä.¹²⁹ Myötäväittäjänä oli rotuprofessori (*professor of race, faith and culture*) Heidi Safia Mirza, jolla itsellään on tietenkin monietninen tausta intressijääviyden varmistamiseksi.

Artikkelinivaskassa väitettiin, että Lähi-idästä ja Afrikasta tulleiden maahanmuuttajien muita olennaisesti heikompi työllisyys johtuu muka suomalaisten heitä kohtaan osoittamasta ”maahanmuuttajaistamisesta”:

[...] kotouttamistoimenpiteet voivat pikemminkin vahvistaa kuin ehkäistä maahanmuuttajien syrjäytymistä ja marginalisointia. Esimerkiksi huolimatta investoinneista ja panostamisesta kotouttamiseen, maahanmuuttajien työllisyystilanne Suomessa on edelleen heikko ja rasismi osa rodullistettujen ihmisten jokapäiväistä arkea.¹³⁰

Valittavalla poljennolla ja juuri niillä oikeilla tukisanoilla (”rodullistettu”, marginalisointi”) varustettu valitus on ikävä kyllä osa yliopistojen epäilyllistettyä arkea. Syy maahanmuuttajien huonoon työllisyystilanteeseen ei taida kuitenkaan olla missään maahanmuuttajaistamisessa, ja olennaista onkin, että väitöstyöksi tarkoitettussa paperikasassa ei esitetty yhtään näyttöä siitä, millä tavalla suomalaiset aikaansaisivat maahamme tunkeutuneiden vieraiden kansakuntien huonon työllisyystilanteen ja heidän täällä harjoittamansa sosiaalietuuksien kiskonnan, mikä kyllä on tosiasia.

Koulutuskin on väittelijäksi päätyneen suvakkinaisen mielestä pelkkää rasismia:

[...] koulutus, joka on yksi kotouttamisen keskeisimmistä konteksteista, virallisesti edistää monikulttuurisuutta ja suvaitsevaisuutta, ja pyrkii saavuttamaan tasa-arvon. Käytännössä kuitenkin koulutus osallistuu rodullistetun ja sukupuolitetun eriytymisen vahvistamiseen koulutus- ja työmarkkinoilla. Tulkitsen tutkimuksessani maahanmuuttajien, ja erityisesti nuorten maahanmuuttajanaisten, työntämisen hoiva-alalle hyväksikäyttävänä rasismina [...]¹³¹

Edellä siteeratun kliseepuuron ohella maahanmuuttajia ei saisi – paitsi työllistää – enää myöskään sanoa oikealla nimellä maahanmuuttajiksi, sillä ”ihmiset, joita tällä termillä nimetään, tulkitsevat sen loukkaavana ja leimaavana: usein maahanmuuttajaksi nimetty tarkoittaa jotakuta vähempiarvoista”.¹³² Tässäkin asiassa pitäisi siis olla Tuuli Kurjen mukaan

entistä valheellisempi ja käyttää kiertoilmaisuja. Lopuksi hän keksii uuden sanan:

[...] kehitän väitöskirjassani käsitteen maahanmuuttajaistaminen kuvaamaan kuinka kotouttamispolitiikan ja kotouttamisen käytäntöjen avulla joukko ihmisiä, joilla on hyvin erilaiset taustat, kokemukset, intressit ja tarpeet muodostetaan ja käsitetään yhdeksi (ryhmäksi), maahanmuuttajiksi.¹³³

Tohtorintutkinnolla laakeroimisen sijasta pitäisi pohtia, onko kyseinen kirjoittaja järjissään keksiessään orwellilaisia sanahirviöitä ja pönkittäessään sosiaaliteknohraattista demarikieltä omassa todellisuudesta mitään ymmärtämättömydessään. Tiede ei voi olla tällainen ”leikki”. Myös muu väitteines on läpimätää. Työssä valitellaan, että naismaahanmuuttajien ohjaaminen hoitoalalle on esimerkki ”rodullistetusta ja sukupuolitetusta rasisista”. Entäpä, jos kyse onkin työpaikan tarjoamisesta ”positiivisen erityiskohtelun” reittejä myöten vierasperäisille tulijoille suomalaisten ihmisten ohi? Työpaikkaan ohjaamista voisi pitää nykyoloissa palvelumuotona.

Siis: Maahanmuuttoviranomainen maahanmuuttajaistaa, sisäministeriö maahanmuuttajaistattaa, eduskunta maahanmuuttajaistatuttaa, ja kansa, jolta kaikki valta on lähtöisin, instituutioidensa kautta maahanmuuttajaistatuttaa, vähän niin kuin Mustapartainen mies Ollin pakinassa.

Väittelijän puolustukseksi voidaan sanoa vain se, että tuskin hän olisi itse mitään tuollaista keksinyt, mutta hän on yliopistoissa harjoitettavan vihervasemmistolaisen indoktrinaation uhri. ”Kansainvälisen tiedeyhteisön” sairas sensurointiseula ei nimittäin päästä läpi mitään, jossa kyseenalaistetaan maahanmuuton ja monikulttuurisuuden perusoletukset, mutta hyväksyy kaiken, missä niitä keuhkotaan agendana.

Pahinta on, että saatuaan tohtorinpaperit yliopistosta nuo vihervasemmiston etäispäätteet, jotka syyllistyvät pahimmanlaatuisiin virhepäätelmiin, palkataan valtionhallintoon edistämään maahanmuuttoa erilaisina koordinaattoreina ja ohjelmajohtajina, joihin tehtäviin heillä todetaan olevan ”ehdottoman kiistämätön pätevyys” yliopistossa suoritetun korkeimman sossuämmätutkinnon pohjalta.

Filosofisesti katsoen kyseisten punahillkkojen tuotoksilla ei ole pennin jeniä tieteellistä arvoa. Kuin kostoksi ja kiusaksi kaikelle järkevälle ajattelulle myös Tuuli Kurki palkattiin kotijumalattareksi Helsingin yliopiston kasvatustieteiden laitokselle tutkijatohtorin virkaan. Kyseinen *tieteenvastaisuus* kumoaa ja on suureksi osaksi jo kumonnut humanististen tieteiden, yhteiskuntatieteiden, kasvatustieteiden ja oikeustieteiden arvostuksen, sillä niistä on tehty pelkkiä punavihreän mädätyspolitiikan jatkeita yliopistoissa.

Väittelijä oli monien muiden tavoin ilmeisesti huomannut, ettei voisi edetä urallaan liittymättä maahanmuuttoa ja monikulttuurisuutta truttaavaan kuoroon, ja suoltaa nyt arvotonta ja epäitsenäistä propagandaa

pelkästään opportunistisista syistä. Tämä DDR:stä tuttu asenne ja siihen liittyvä ehdollistaminen tunnetaan paremmin *internatsismina*.

”Niukoin resurssein” kohti monikulttuurista vallankumousta

Edellä arvostelemani argumentaatio ei ole tietenkään harvinaista eikä satunnaista. Maahanmuuton sekava puolustelu ja monikulttuuri-ideologian julistaminen ovat kaiken järjen alleen hautaavia tarkoituseriä yliopistojen yhteiskuntatieteellisissä, humanistisissa, kasvatustieteellisissä ja oikeustieteellisissä yksiköissä. Niinpä myöskään kritiikkini ei ole henkilökohtaista vaan periaatteellista.

Sokerina pohjalla väitöksessä on hyökkäys *kotouttamistakin* vastaan. Ei siis saisi assimiloida (sulauttaa valtaväestöön) eikä integroida (yhdistää kantaväestöön) vaan antaa kaikkien eriytyä omille saarilleen ja omiin kupliinsa. Tämän mukaan ketään ei pitäisi ohjata edes asettumaan kodiksi, niin ystävällistä kuin sen voisi ajatella olevan, vaan myös kotouttaminen pitää nähdä uhkana! Väitöksen kirjoittaja, Tansanian avoimessa yliopistossa opiskellut ja Helsingin yliopiston sukupuolen, kulttuurin ja yhteiskunnan tutkimuksen tohtorihjelmassa ruokittu Tuuli Kurki sanoo Ylen edellä viitatussa jutussa näin:

Maahanmuuttajaistamista voidaan vastustaa ja hankaloittaa toimimalla odotettuja, sukupuolittuneita ja rodullistettuja kotoutumisreittejä vastaan. Vastarinta vaatii kuitenkin usein kekseliäisyyttä siitä miten toimia systeemiä vastaan.¹³⁴

Kannanotto on kuin vihapuhepoliisi Keijo Kaarisateen kirjoittamasta parodiatekstistä, jossa käskyin, kielloin ja kehoituksin ohjataan ”valistuneeseen kansalaistottelemattomuuteen” monikulttuurisuuden hyväksi. Vappulehtien jutuissa ei olisi mitään vikaa, elleivät tieteen organisaatiot kasaisi almujaan niiden tekijöille.

Tällaisen argumentaation takaa kuultaa eräs yliopistomaailmasta tuttu perusasenne: kiilusilmäinen uustaistolaisuus, jonka tarkoituksena on läimäyttää kaikkia järkevään ja kriittiseen ajatteluun pystyviä tieteilijöitä määrällä rätillä päin naamataulua. Juuri sellaiseksi menettely muuttuu yliopistojen, opetusministeriön, Suomen Akatamian ja tieteellisinä esiintyvien säätiöiden myöntäessä rahat ja resurssit vihervasemmiston pullasorsille.

Yliopistoissa itketään alati niukkenevien resurssien vuoksi. Näin ulkopuolelta arvioiden voin vain ihmetellä, kuinka suurenmoisia älyn ponnistuksia noilla aina täysin riittämättömillä palkoilla, rahakasoilla ja miljoonilla saadaankaan aikaan.

Kun filosofian virkoihin on nimitetty pelkkiä ulkomaalaistaustaisia (Sara Negri, Gabriel Sandu tai sosialisteja (Thomas Wallgren, Panu Raatikainen) ja toisen väittelyaineeni sosiaalipsykologian virat ovat ulkomaalaisperäisten tai suomalaisvihamielisten monikultturistien (Inga Jasiniskaja-Lahti, Inari Sakki) hallussa, mitä muuta he vielä voisivat vaatia? Ehkä lisää äänioikeutta nahkurin orsilla.

Miksi heidän saavutuksiaan sitten markkinoidaan valtamediassa ja ”tieteellisessä” mediassa? – Siksi, että vihervasemmistolais-feminististen toimittajien ja tieteilijöiden symbioosi kasvattaa mukasyrjittyjen sortopää-omaa, tukee toimittajien omaa agenda ja tasoittaa ”vakinaistamispolulla” olevien pseudotieteilijöiden tietä entistä paremmin palkattuihin tehtäviin yliopiston sisällä. Se luo heille *valtaa*.

Entä mitä tästä opimme? Yliopistojen riesa eivät ole vain kaikenlaiset ”tulevaisuuden”, ”kehityksen”, ”hyvinvoinnin” ja muiden kelluvien merkittävien kuluttajatutkijat sekä Platonin luolasta tulevat fiilistelijät. Pääuahan kriittiselle filosofialle muodostavat punavihreällä rehulla ravitut tendenssitutkijat, moraaliposeeraajat ja uhripääomassa piehtarit, jotka kamppailevat ihanteidensa pirstaloitumista vastaan joukkojensa jatkuvasta paisumisesta johtuvan taloudellisen ahdinkonsa ja koskaan täysin riittämättömän rahoituksensa puristuksessa.

Ehdotukseni 1 on: Katkaistaan omavaltaisesti eteenpäin hökeltävästä koneesta virta ja siirretään akateemiset resurssit postmodernisteilta, jälki-strukturalisteilta ja feministeiltä kriittiseen ajatteluun kykeneville oikeille filosofeille.

Ehdotukseni 2 on: Kun kerran me suomalaiset emme osaa palvella maahanmuuttajia, maahanmuuttajataustaisia, maahanmuuttajaistatettuja, maahanmuuttajataustaistatettuja tai itsensä maahanmuuttajaistatuttaneita tai maahanmuuttajataustaistatuttaneita täydellisesti, teetätetyttäkäämme itsellämme päätös, ettemme enää ota tähän maahan yhtään lisää maahanmuuttajia, sillä maahanmuuttajilla näyttää olevan täällä kurjaa, rasismi kukoistaa kaikkialla, suomalaiset ovat vihamielisiä, yhteiskuntamme on väkivaltainen eikä yliopistoista anneta tarpeeksi työpaikkoja eikä rahaa vierasperäisille.

Näin kaikki hyötyvät.

Maanantaina 4. maaliskuuta 2019

HÄVITTÄJÄHANKKEEN ENSIMMÄINEN ILMAPUDOTUS: TÄHTÄIMESSÄ VÄÄRÄ TIETO

Hornet-hävittäjien korvaamishanke on edennyt pitkälle, ja eduskunnan on tarkoitus tehdä asiasta päätös vuonna 2021. Prosessin tietopyyntövaihe ja ensimmäinen tarjousvaihe ovat ohi, kun tarjousten määräaika umpeutui 31.1.2019. Hävittäjien korvaamisesta liikkuu kuitenkin ilmatilassamme paljon epämääräistä ja väärää tietoa. On ehdotettu muun muassa, että prosessi peruttaisiin ja käytössä olevien koneiden elinkaarta jatkettaisiin kymmenellä vuodella.¹³⁵

Lykkääminen saattaa näyttää houkuttelevalta poliitikkojen näkökulmasta, niin kuin säästötoimilta vaikuttavat keinot yleensäkin. Ehdotuksissa voi houkuttaa mahdollisuus viivyttää hankintaa teknisen murroskauden yli, sillä koneiden häiveominaisuudet ovat vasta kehitteillä. Tuotannon laajetessa myös ainoan tutkassa näkymättömän koneen hinta voi halventua.

On myös mahdollista, että häiveominaisuuksien etulyöntiasema pystytään murtamaan esimerkiksi tunnistamalla koneet infrapunajäljittimillä suihkuvirtauksista. Näin sijoitus häivekoneeseen voi osoittautua hukkainvestoinniksi.

Koneiden välisen evaluaation suorittaminen on joka tapauksessa asiantuntijatehtävä. Poliitikot voivat arvioida hankkeen ajoitusta, rahoituksen määrää ja vaihtoehtoja. On kuitenkin selvää, että HX-korvaushanketta ei voida eikä pidä siirtää.

Miksi Hornetit on korvattava?

Puolustusministeriön ”Esiselvityksessä Hornet-kaluston korvaamisesta” (2015) todettiin, että käytössä olevan kaluston suhteellinen suorituskyky heikkenee.¹³⁶ Varaosien saanti vaikeutuu tuotannon lopettamisen myötä. Elektroninen päivittäminen kallistuu ja jää entistä harvempien vastuulle eikä onnistu uusimpien ohjusaseiden käyttönottamiseksi koneissa.

Nykyisen konekannan tekohengittäminen Yhdysvalloista, Sveitsistä, Kanadasta tai Australiasta ”purettavilla osilla” olisi vaikeaa. Sveitsi joutuu itse jatkamaan koneidensa käyttöä, kun kansa hylkäsi hankintaesityksen kansanäänestyksessä. Kanada puolestaan elvyttää vanhaa konekantaansa kaupallisen kiistan takia, joka sillä on Yhdysvaltain kanssa. Elinkaaren jatkamisesta tulisi niin sanottua ”kallista säästämistä”, ja koneiden korvaaminen olisi edessä lopulta kuitenkin.

HX-korvaushankkeen perusaksioomista poiketen on esitetty, että Suomessa ei lainkaan tarvittaisi nykyisenkaltaista ilma-asetta ja että ilmatorjunta riittäisi. Maasta tapahtuva ilmatorjunta on kyllä kustannustehokasta mutta ei korvaa hävittäjäkalustoa. Kaupunkilegenda maajoukkojen varustamisesta ”olalta laukaistavilla ilmatorjuntaohjuksilla” ei vastaa kysymykseen, millä tavoin suoritettaisiin rajavalvontaa ja kuinka estettäisiin vieraan vallan asevoimia toimimasta ilmatilassamme.

Määritelmällisesti katsoen maasta tapahtuva *ilmatorjunta* on aivan eri asia kuin *ilmatilanhallinta* tai *ilmaherruuden* ylläpito. Jos ilmapuolustus jätettäisiin pelkän ilmatorjunnan varaan, vihollinen olisi jo päässyt ilmatilaamme. Hävittäjäkoneilla mahdollistetaan puolustuksellinen vastailmatointi, eli vihollisen pitäminen poissa, ja hyökkäyksellinen vastailmatointi, jolla viitataan toimintaan vastustajan kohteiden lähellä.

Koneiden suorituskyky olisi siis korvattava täysimääräisenä. Juuri tästä asiasta on selvityksen pohjalta yksimielisyys. Hävittäjien tarpeellisuudesta saatiin näyttöä esimerkiksi vuoden 2014 rajaloukkausten yhteydessä, jolloin osoittautui, kuinka väärässä kauppaa arvostelleet tahot olivat, etunenässä Heikki Hiilamo (vihr.) teoksessaan *Aavelasku* (1994).¹³⁷

Hankintamääristä kohiseminen on turhaa

Julkisuudessa on puhuttu paljon koneiden lukumäärästä. On kiinnitytty hankintamäärään ja pidetty sitä suoraan verrannollisena kaupan arvoon. On vaadittu koneiden vähentämistä säästötoimena. Tosiasiassa pienempi määrä voi olla kalliimpikin kuin suuri määrä, ja suuri määrä ei välttämättä ole tehokkaampi kuin pieni määrä.

Vertailua vaikeuttaa se, että koneet ja niiden järjestelmät ovat hyvin erilaisia ja vertailukelvottomia. Evaluaatiota on sanottu vaikeammaksi kuin edellisellä kerralla, jolloin hankinnasta päätettiin vuonna 1992.

Julkisuudessa on myös virheellisesti tai väärinkäsitysten tuloksena esitetty, että puolueemme Perussuomalaiset olisi esittänyt hankittavaksi vähemmän kuin 64 konetta. Tämä ”tieto” on päätynyt muun muassa Wikipediaan, joka vaikuttaa olevan vihervasemmistolaisten nettinörttien puuhaa ja kaiken asian legitimaatiopiste nykyisin. Puheenjohtaja Jussi Halla-aho on kiistänyt ja kumonnut kyseisen väitteen.¹³⁸

Kysymys on alun alkaen *suorituskyvyn* korvaamisesta täysimääräisenä, ja se voi olla mahdollista pienemmällä tai suuremmallakin konemäärällä. Määriin kiinnittyminen on harhaanjohtavaa, sillä ilmapuolustus on kompleksinen järjestelmä, jossa on kyse myös maa- ja merivoimien yhteistoinnista, tietojen vaihdosta, maalinosoittamisesta ja koneiden sensorointitoiminnoista sekä vihollisen johtamisjärjestelmien häirintätoiminnoista osana toiminnan kokonaisuutta.

Totta on se, että *tarjouspyyntö* on jätetty 64 koneesta. Tämä johtunee siitä, että jostain määrästä pyyntö on jätettävä, kun ei voi olla tarjousta ilman määrää.

Tekninen evaluaatio on käynnissä, tarjouksiin pyydetään täsmennykset (tinkimisvaihe) ja konetta testataan Suomessa lähiaikoina. On mahdollista, että määriin tehdään arvioinnin ja tarjousten pohjalta muutoksia. Joka tapauksessa Puolustusvoimien tarkoitus on esittää hallitukselle yhtä kone-tyyppiä, koulutuspakettia ja laitteistoa. Hallituksella on poliittinen mahdollisuus ja oikeus päätyä toiseenkin valintaan ja esitykseen eduskunnalle, ja päätöksen hankinnasta tekee eduskunta.

On harhaanjohtavaa luoda asiasta sellaista kuvaa, että Perussuomalaiset olisi puolueena jotenkin maanpuolustusvastainen tai laittamassa kapuloita kalliin mutta välttämättömän hankinnan rattaisiin. Perussuomalaiset asennoituvat maanpuolustukseen myönteisesti, ja puhuin aiheesta viime torstaina Radio Vapaan Suomen ohjelmassa, jossa aiheena oli turvallisuuspolitiikka. Käsittelin samassa yhteydessä myös Nato-kysymystä.

Politiikka mukana sekä kauppapolitiikassa että puolustuspolitiikassa

Virallisten kannanottojen mukaan HX-hankkeessa ei ole ennakkosuosikkeja, mutta joitakin vihjeitä hankintasuunnasta antaa se, että nykyisiin Hornet-koneisiin ostettiin pitkien neuvottelujen tuloksena Yhdysvaltalaisia JASSM-risteilyohjuksia, joita ei ainakaan toistaiseksi saada kiinnitetyiksi muihin kuin Yhdysvalloissa valmistettuihin koneisiin.

On tietenkin mahdollista, että kyseisten ristelyohjusten elinkaari päättyy jo ennen uusien koneiden käyttöönottoa. Kaupan arvo oli noin 185 miljoonaa, jolla saatiin hankituksi 70 ohjusta. Koska hankintahinta oli itse konekauppaan verrattuna vaatimaton, tämä aiempi asehankinta ei välttämättä determinoi sitä, mistä koneet hankitaan.

Joka tapauksessa asehankintasopimus on aina eräänlainen liittolaisso-
pimus, joka luo vähintään moraalisen velvoitteen tukitoimiin myös konflik-
tin aikana. Siksi on viisasta arvioida myös hankinnan ilmansuuntaa oi-
kein, eikä aseita koskaan kannata ostaa taholta, jonka kanssa on vaara
päätyä konfliktiin.

Myös kauppapolitiikka näyttelee asiassa suurta roolia. Monella maalla olisi intressi saada tekninen projektinsa rahoitetuksi myymällä hanke mahdollisimman moneen maahan. Ostajalla puolestaan on intressi vasta-
kauppoihin, joista eduskunta tulee varmasti keskustelemaan paljon.

Tilanne on kuitenkin muuttunut olennaisesti viime hankinnasta. Puo-
lustusvoimien ulkomailta tekemissä suurissa materiaalihankinnoissa edel-
lytettiin eduskunnan vaatimuksesta *vastakauppoja*, ennen kuin eduskunta
päätyi rajoittamaan omaa valtaansa julkisista puolustus- ja turvallisuus-

hankinnoista annetulla lailla (1531/2011). Se jouduttiin säätämään EU:n puolustus- ja hankintadirektiivin (2009/81/EY) perusteella.

Suomella ei ole enää myöskään teollisen yhteistyön *velvoitetta*. Vaikka Suomella on nyt direktiivin mukainen velvoite *kilpailuttaa* puolustus- ja turvallisuushankintansa, on maallamme EU:sta säädetyn sopimuksen 346 artiklan perusteella oikeus *poiketa* direktiivin määräyksistä ja toteuttaa valtion turvallisuuden kannalta keskeiset hankintansa niin sanotusti kansallisin menettelyin. Tällaisissa yhteyksissä teollisen yhteistyön *mahdollisuus* on olemassa, ja velvoite voidaan antaa.

Konetyypin hankintaan vaikuttavat olennaisesti myös muut poliittiset tekijät, kuten kysymys siitä, kuuluuko Suomi tulevaisuudessa Natoon vai ei, ja mikä on suhteemme naapurimaahamme Ruotsiin. Koneiden rooli kansallisen puolustuksen kartoilla on nimittäin erilainen kuin se olisi osana Naton strategiaa tai esimerkiksi Ruotsin kanssa hiottavaa strategiaa. Koneiden valintatehtävä ei siis säästä myöskään poliitikkoja ulko- ja turvallisuuspoliittiselta pohdinnalta ja työltä.

Ilmavoimien entinen koelentäjä Jyrki Laukkanen on arvioinut, että Suomi ei tarvitsisi F-35-häivekoneita, joka on tarkoitettu ensilinjan hyökkäyskoneeksi ja jolla on tarkoitus lentää vihollisen ilmatilassa tulematta havaituksi. Hänen mielestään Suomelle sopisivat parhaiten Saab JAS Gripen E, Eurofighter Typhoon tai Boeing F/A-18 Super Hornet.¹³⁹ Valvonta-tehtävissä, joissa ei ole ensisijaisesti tarkoitus hyökätä minnekään, voi puolestaan olla hyväksikin, että läsnäolo näkyy ja kuuluu – ellei sitten ajatella, että näkymätön kone on ”aina paikalla”.

Jos F-35-koneet saataisiin Norjan maksamaan kappalehintaan, 64 koneen hankintahinnaksi tulisi noin 9 miljardia, ja hankinta sopisi budjetin raamiin. Norja on toisaalta osallistunut hankkeeseen alusta asti maksaen sen kehittelykustannuksia. Koneiden käyttökulut venyvätkin sitten Gripenin noin 7 000 euroa maksavasta lentotunnista aina F-35:n noin 26 000 euron tuntumaan.

Poliittinen kysymys on, onko näin valtaviin ylläpitokuluihin varaa siltikään, vaikka puolustusbudjettia on tarkoitus kasvattaa nykyisestä noin 3 miljardista 4,5:een vuoteen 2022 mennessä. 30 vuotta on joka tapauksessa nykyisille koneille kelpo ikä, ja uusien pitäisi olla toimintakykyisiä aina 2050-luvulle asti, joten kyseessä on joko investointi hyväksi koeteltuun perinteiseen tekniikkaan tai pitkälle tulevaisuuteen.

Perussuomalaisen kansanedustajaehdokkaana tuen Puolustusvoimien hävittäjähankintaa siinä muodossa kuin asiantuntija-arvioinnin perustella katsotaan hyväksi, kunhan suunnitellussa kustannuskehityksessä (7–10 miljardia) pysytään.

Tiistaina 5. maaliskuuta 2019

MUISTIN TUEKSI: MITÄ JOS SDP:STÄ TULEE PÄÄMINISTERIPUOLUE?

Mitä jos SDP:stä tulee pääministeripuolue? Sitä minä pelkään. Nimittäin silloin Suomen polkemista velkasuohon ei estä mikään. Maahanmuuton tulvaportit avattaisiin todennäköisesti apposen auki.

Antti Rinne on ilmoittanut haluavansa hallitukseen mieluiten Vasemmistoliiton ja Vihreät.¹⁴⁰ Kanta ei yllätä, sillä demarit asettivat myös viimeksi hallituksessa ollessaan ehdoksi sen, että ainakin Vasemmistoliitto on mukana. Sellainen hallitus merkitsisi Suomen upottamista.

Jos SDP:stä tulee pääministeripuolue, kuten viimeisimmät gallup-tutkimukset ennustavat, on todennäköistä, että maahamme nousee hallitus, joka koostuu demareista, Vasemmistoliitosta, RKP:stä ja Vihreistä.¹⁴¹ Kepu jää todennäköisesti putoavana puolueena sivuun, ja Kokoomuksesta voi tulla korkeintaan vihervasemmiston apupuolue.

Kyseisenlainen hallitus laittaisi tämän maan asiat kaikilta osin sekaisin. EU-tukiaisia jatkettaisiin samaan tapaan kuin Jutta Urpilainen teki jo myöntäessään takauksia Kreikalle. Ilmastohysterialla kiristettäisiin ja kuristettaisiin Suomen talous ja teollisuus ahtaalle, vaikka Suomi on vähentänyt kasvihuonepäästöjään viimeksi kuluneiden kahdenkymmenen vuoden aikana kaksinkertaisesti sen, minkä muut EU-maat samassa ajassa keskimäärin. Vasemmistovetoinen hallitus todennäköisesti torppaisi myös Puolustusvoimien investoinnit ja hävittäjähankinnat.

SDP:n kannatuskasvuun on nähdäkseni kaksi syytä. Ensinnäkin kansalaiset ovat *unohtaneet*, mitä demarit saivat aikaan viimeksi hallituksessa ollessaan (nettisensuurin kiristäminen, vihapuhepoliisien perustaminen ja autoveron korottaminen sillä seurauksella, että autokauppa tyrehtyi ja verotulot vähenivät). Ritva Viljanen ja Johanna Suurpää laitettiin sananvautta saksimaan.

Toiseksi SDP:n kärkikannatus johtuu siitä, että kansalaiset *kostoäänes-tävät* porvarihallitusta vastaan. Yleensä asia menee niin, että vasemmistohallitus velkaannuttaa talouden. Sitten valtaan nousee oikeistohallitus, joka laittaa taloutta kuntoon mutta saa ankarasta talouspolitiikasta syyt niskoilleen ja putoaa vallasta. Sen jälkeen tulee taas vasemmistohallitus, joka laittaa talouden kuralle, ja niin edelleen.

Kun vastaukset eivät ole löytyneet oikealta, on kansa ryntäämässä valtiolaivamme vasemmalle laidalle. Kun vastaukset eivät löydy sieltä, alus hörppää vettä ja menee ennen pitkää kuin vene ilman tappia kohti pohjaa.

Iltalehden julkaiseman laskelman mukaan niin sanotun humanitaarisen maahanmuuton kulut ovat vuodessa jo noin 3,2 miljardia euroa.¹⁴² Ja

kaikki tämä tilanteessa, jossa laivaa ei saisi keikuttaa vaan pitäisi purjehdittaa pitkän tähtäimen suunnitelmaan sitoutuen suoraan eteenpäin.

Asiaa ei paranna, että Kokoomuksen Petteri Orpo nousisi pääministeriksi. Hänen kantansa maahanmuuttoon on jo nähty. Hän on yhdessä muiden sisäministerien, Paula Risikon ja Kai Mykkäsen, kanssa vastuussa törkeitä rikoksia tehneiden päästämisestä maahamme.

Perussuomalaiset on järkivaihtoehto tämän kaiken ulkopuolelta. Siksi toivon puolueemme nousevan pääministeripuolueeksi. Tämä on nähdäkseen ainoa keino, jolla vastuullinen politiikanteko voidaan taata. – Miten tai miksi? Siitä kertoo lyhyesti ehdokaskollegani Sebastian Tynkkynen loistavassa videossaan.¹⁴³ Immosen Ollin ohella Sebu on suosikkini Oulun vaali-
piirissä, ja olen hänen kanssaan täsmälleen samaa mieltä. Siksi olen myös itse politiikassa: Suomen ja suomalaisten puolesta.

Keskiviikkona 6. maaliskuuta 2019

AUTOILUN VEROVÄÄRISTYMÄT KORJATTAVA

Suomi on pimeä, kylmä ja pitkien etäisyyksien maa, jossa tarvitaan kaikenlaista energiaa, liikennettä ja liikkumisen välineitä, siis ihan, jotta perustuslain 9 §:n liikkumisenvapaus voisi toteutua. Vapaudet, jotka julkinen valta ottaa toisella kädellään pois liikenteen verotusta kiristämällä, eivät ole mitään vapauksia.

Suomessa on poikkeuksellisen aggressiivinen autoilun verotus. Vaadin autoilun kokonaisverotuksen alentamista. Valtio kerää liikenteestä noin 8,3 miljardia ja palauttaa liikenteen hyväksi vain 1,9 miljardia, josta väylien ylläpitoon 1,3 miljardia (tienpitoon 0,7 miljardia). Muu menee vuotavalla sangolla toisten toimialojen hyväksi.¹⁴⁴

Tärkeitä ovat toki nekin, mutta keskeinen kysymys on, millä polttoaineiden verokertymä katetaan, mikäli sähköautoilu yleistyy. Nykyisin valtio perii ajopolttoaineveroina 2,9 miljardia ja polttoaineiden arvonlisäveroina 1,2 miljardia. Sähköautoilijat eivät maksa tätä ”tienkäyttömaksuna” pidettyä ja ”kilometriperustaista” veroa lainkaan! Lisäksi alle 50 000 euron hintaisen sähköauton ostajat ovat saaneet autonsa ostohinnasta 2 000 euron veronalennuksen. Sähköautoja on liikenteessä vaatimattomat 2 400 ja hybridejä noin 13 000, johtuen ajoneuvojen kalliista hankintahinnasta.¹⁴⁵ Suomen henkilöautojen keski-ikä on yli 12 vuotta, kun se 1980-luvulla oli vain 7 vuotta mutta nousi jo vuosituhaten vaihteessa 10 vuoteen.¹⁴⁶

Keski-ikänsä nousuun vaikutti käytettyjen tuontiautojen verotuksen aleneminen, kun EY-tuomioistuimien tuomat päätökset alensivat autoverotuksen siltä osin suomalaisia syrjiväksi (syrjintä näyttää olevan peruste, jolla saatiin jopa autoveroa laskemaan). Manner-Euroopasta alettiin laivata käytettyjä laatuautoja niin, että takapihat ovat pian Audin, Mersun ja Bemerin raatoja täynnä.

Laatuautojen valmistajat pelastivat itsensä vihreiden ympäristöpoliitikkojen ekofasismilta alentamalla normien mukaiset kulutus- ja päästölukemat lähes puoleen. Nykyisin ei ole järkeä siinä, että Suomeen tuodaan suurin määrin vanhoja ja janoisia korjaamojen kultakaivoksia, vaan autokantamme pitäisi saada uudistumaan.

Suomen autoverotus tulisi saattaa keskieurooppalaiselle tasolle. Vaadinkin autoveron poistamista. Myös dieselautojen käyttövoimavero pitäisi poistaa siirtämättä verorasitusta dieselpolttoaineen hintaan.

On torjuttava SDP:n piirissä esitetty vaatimus uusien polttoainekäyttöisten autojen myynnin kieltämisestä. Se johtaisi omaisuuden arvon alenemiseen ja kohtelisi kaltoin autoa välttämättä tarvitsevia. Moottoriajoneuvokantamme kesto on kymmeniä vuosia ja arvo useita miljardeja. Kieltoilla valtio joutuisi korvaamaan niiden arvonromahduksen kuluttajille.

Jo parinkymmenen kilometrin päässä Helsingin keskustasta yksityisauto on välttämätön, kun bussi kulkee Kehäkolmosen ulkopuolelle vain pari kertaa päivässä. Demarien ja tietenkin myös vihreiden vaatimukset autoilun vaikeuttamisesta ovat täysin absurdeja tilanteessa, jossa taloudellinen isku osuisi pahiten juuri pieni- ja keskituloisiin.

Mutta autoveron alennuksella saataisiin polttoainekäyttöinen autokanta uudistumaan ja *sitä kautta* myös vähäpäästöisemmäksi! Sen sijaan jokainen puolue, joka haluaa edistää sähköautoilua subventioilla tai polttomoottoriautojen kielloilla, avustaa ulkomaista sähköautoteollisuutta, jonka todellinen kilpailukyky ratkaistaan kuitenkin *maailmanmarkkinoilla*.

Suomi on aivan liian pieni maa voidakseen vaikuttaa asiaan oikeasti, ja näin ollen jokainen sähköautoiluun sijoitettava lantti, jonka edistyspuolue Kokoomus asian hyväksi ammentaa veronmaksajien aarrearkusta, menee suomalaisten ihmisten kannalta hukkaan.



Sähköautossa voi tulla kylmä ilman karvalakkia.

Tepsiikö tilanteeseen sähköautoilun tukeminen? Vastaus on selvä ei. Kylmässä ilmanalassa sähköautot ovat osoittautuneet toimimattomiksi, sillä polttomoottorien hukkalämpöä ei ole käytettävissä lämmitykseen, ja akkujen varaukset purkautuvat pakkaseen tai lämmitysvastuksiin.

Raskas liikenne tulee joka tapauksessa aina olemaan polttomoottori-käyttöistä akkujen riittämättömyyden ja pitkien matkojen vuoksi. Ehdotus polttomoottorien kieltämiseksi on tyypillinen näyttö vihreästä ilmastohysteriasta ja sosialismille ominaisesta pakkovallan käytöstä.

Sähkö- ja hybridautoja on otettava käyttöön *markkinaehtoisesti* ja hallitusti, vähitellen ja kuluttajien ehdoilla. Sähköautojen tuotannolliset edellytykset ratkaistaan teollisin ehdoin, joihin Suomen kaltaisella pienellä valtiontaloudella ei ole mahdollista eikä järkevää vaikuttaa etenkään, koska Suomen kasvihuonepäästöt ovat vain alle 0,2 prosenttia maailman kokonaispäästöistä. Valtion ei pidä tukea sähköautoilua, vaan sähköajoneuvoja valmistavan tuotannonalan pitäisi saada itse itsensä kannattavaksi voidakseen toimia pitemmän päälle.

Myöskään teiden käyttömaksuja en kannata muulle paitsi ulkomaiselle rekkaliikenteelle, joka kuluttaa tieverkkoamme huomattavasti. Nämä niin sanotut tietullit pitäisi periä raja-asemilla. Tästä ja monesta muusta asiasta keskustelin 5.3.2019 Radio Vapaan Suomen ohjelmassa Marko Ekqvistin kanssa.

Torstaina 7. maaliskuuta 2019

MITÄ OPIN TIMO SOINILTA?

Timo Soini ilmoitti pari päivää sitten, ettei asetu nykyisen puolueensa Sinisen Tulevaisuuden ehdokkaaksi eduskuntavaaleissa.¹⁴⁷ Hän ei siis aio julkisesti hävitä vaaleja. Hän ei ole näköjään sellainen kapteeni, joka uppouisi laivansa mukana.

En ole tuntenut Timo Soinia henkilökohtaisesti, enkä mielelläni esitä arvioita henkilöistä tai asioista, joita en tunne. Tämä ei ole estänyt minua oppimasta jotakin häneltä. – Mitä sitten? En esitä pitkää jeremiadia, vaan lyhyen vastauksen: Kokenutkin poliitikko voi kaatua yhteen virheeseen, jos tuo virhe on riittävän suuri.

Soinin tapauksessa se oli selkänsä kääntäminen omille äänestäjilleen. Poliitikko on riippuvainen ensisijaisesti kannattajistaan. Poliitikko, jolla ei ole kannatusta, ei ole poliitikko.

Soinin ja hänen kellokkaidensa olisi pitänyt aikanaan sopeutua ja muokautua puoluekokouksen demokraattisesti tekemään päätökseen puheenjohtajiston vaihdosta. Kokoomuksen ja Kepun ei olisi pitänyt alkaa ripittää uutta eikä väistyvää puheenjohtajaa, sillä niin ei ole tehty silloinkaan, kun

Kokoomus ja Kepu ovat vaihtaneet puheenjohtajaa ja jopa ministeriä tai pääministeriä kesken hallituskauden.

Euroopan unionin valtaapitävien ei olisi pitänyt pyrkiä sulkemaan jäsenmaiden hallituksista pois sellaisia puolueita, jotka vastustavat liittovaltiopolitiikkaa. Sillä tästähän oikeasti oli kyse.

Mikä sitten oli se Soinille pedattu palkintovirka, josta lehdissä puhuttiin supisemalla pankkitechävistä Lontoossa.¹⁴⁸ Se saattoi olla Euroopan jälleenrakennus- ja kehityspankin johtokuntapaikka, joka on tarjonnut loikoiset olot entiselle demariministerille, Johannes Koskiselle.

Tai se saattoi olla Euroopan investointipankin varapääjohtajan virka, joka on läänitetty Kokoomukselle ja joka on toiminut kokoomuslaisten poliitikkojen varalaskupaikkana. Viimeksi tähän Lontoossa olevaan huippupalkattuun (noin 24 000 €/kk) virkaan lähetettiin vapaapudotuksessa oleva Alexander Stubb, josta puolue otti sillä tavoin kopin. Sivumennen voidaan kysyä, montako pääjohtajaa EIP:ssä tarvitaan, kun varapääjohtajan virkojakin siellä on yhteensä kahdeksan. Kenties Soini on puuhannut suurlähetystä Filippiineille siksi, että myös suurlähettilään virka maistuisi entiselle ulkoministerille.

Opportunismiin minulla oli tilaisuus tutustua jo yliopistolla lukiessani Niccolò Macciavellia, mutta Soinilta opin erityisesti sen, että eduskunnassa tarvitaan taitavia sanankäyttäjiä. Suuri osa Soinin sutkautuksista ei ollut kuitenkaan hänen itsensä keksimiä vaan lähtöisin entisen avustajansa, mainostoimistomies Jukka Jusulan kynästä.

Tietyistä maailmankatsomuksellisista näkemyseroista huolimatta kunnioitin Soinia puolueemme perustajana ja pitkäaikaisena puheenjohtajana. Osasin iloita asiasta silloin, kun Perussuomalaiset saivat ensimmäisen jytyn, vaikka minulla ei ollutkaan kunniaa olla puolueen ehdokkaana vuonna 2011, kuten nyt on.

En ole sen tyyppin henkilö, joka *ei iloitsisi* muiden onnistuessa kovan yrittämisen tuloksena. En ole myöskään sellainen tyyppi, joka tuntisi vahingoniloa mistään.

Siksi pidän virheellisinä, väärinä ja sangen typerinä niitä ankaria moitteita, joita Soini on edelleen viitsinyt kohdistaa Perussuomalaisen nykyjohtoa kohtaan.¹⁴⁹ Se osoittaa lähinnä katkeruutta ja pikkusieluisuutta varsinkin, kun Soini itse jäi kiinni käsi piparipurkissa tai kuin mesikämmen hillopurkilla. Plus Sinisten hylkääminen juuri ratkaisevalla hetkellä, ehdokaslistojen jättöpäivänä.

Perussuomalainen puolue jatkaa erinomaisen, tarmokkaan, älykkään ja ahkeran puheenjohtajan luotsaamana, ja puolueemme ohjelmat ovat paremmassa iskussa kuin koskaan.

Siteeraan lopuksi kiinalaista kertomusta. Se on monille tuttu mutta sopii tähän. Maanviljelijä käytti vanhaa hevostaan pelloillaan. Eräänä päivänä hevonen karkasi vuorille, ja kun naapurit osoittivat myötätuntoa

vanhaa miestä kohtaan hänen huonon onnensa vuoksi, maanviljelijä vastasi: ”Huono onni? Hyvä onni? Kuka tietää?”

Viikkoa myöhemmin hevonen palasi vuorilta mukanaan hevoslauma, ja nyt naapurit onnittelivat maanviljelijää hänen hyvästä onnestaan. Hänen vastauksensa kuului: ”Huono onni? Hyvä onni? Kuka tietää?”

Sitten maanviljelijän poika yrittäessään kesyttää yhtä villeistä hevosista putosi ja taittoi jalkansa. Jokainen piti tätä kovin huonona onnena. Mutta maanviljelijän ainoa reaktio oli: ”Huono onni? Hyvä onni? Kuka tietää?”

Joidenkin viikkojen kuluttua armeija marssi kylään ja otti jokaisen löytämänsä terveen nuorukaisen. Nähdessään maanviljelijän pojan jalan olevan poikki he jättivät hänet. Oliko tämä hyvää vai huonoa onnea? Kuka tietää?

Perjantaina 8. maaliskuuta 2019

ITSENSÄ TUHOAVA HALLITUS

Nyt mikrofoni Sipilälle: Miten meni noin niin kuin omasta mielestä? Parodiahorisontti on jälleen ylitetty, kun Juha Sipilän hallitus jätti eronpyyntönsä.¹⁵⁰ Hallitus deletoi itsensä, ja puolueet siirtyvät muodollisesti oppositioon vastustamaan itseään!

Hallituksen ero on tietenkin vain nimellistä, sillä kokoonpano jatkaa toimitusministeriönä. Tosiasiassa kyseessä on pelkkä vaalitemppu, joka johtuu siitä, että Kepun ja Kokoomuksen kannatuskato sekä Perussuomalaisten nousu ohjaavat unisimpiakin hieraisemaan lasejaan. Ylen viimeksi julkaiseman gallupin mukaan olemme enää alle prosentin päässä pronsisijasta, ja viimeisen viikon viisari ennusti meille 15 prosenttia.¹⁵¹

Vaikka Sipilän veto onkin ennennäkemätön silmäkääntötemppe, se oli oikeastaan ainoa looginen johtopäätös hallituksen työlle. Hallituksen piti-kin kaatua soteen.

Eronpyyntö on yritys julkisesti tunnustaa epäonnistuneensa; jos edes se auttaisi. Ratkaisu tuli valitettavasti pari vuotta liian myöhään. Ero antaa Kokoomukselle ja Kepulle mahdollisuuden erottautua toisistaan vaaleja varten, mutta värieron näkeminen vaatii paljon havaitsijalta.

Politiikan päsmäreiksi ei pitäisi päästää ketään, jotka eivät politiikan toimintatapoja, olemusta ja yhteiskuntamme rakennetta sekä toimintaa ymmärrä tai tunne. Hallitus oli kuin kone, joka tuhoaa itsensä ja osan hyvinvointiyhteiskuntaa, ja lopuksi kytkee itsensä pois päältä. Valot kabinetista sammuiivat jo kauan sitten.

Ei varmaan järkyttänyt ketään.

Lauantaina 9. maaliskuuta 2019

IHMISIELUN INSINÖÖRIT JA HUMAANIT HYVEEN SIGNALOIJAT

Keneltäkään ei voinut jäädä huomaamatta, että hallitus kaatui sen itsensä kaivamaan kuoppaan, jonne humautti myös sote-uudistus. Juuri näin pitkin käydä, sillä uudistuksen kohtalo oli ”sosiaalisesti determinoitu”.

Hallituksen suurin virhe (1) oli kuitenkin pakolaisten ja turvapaikanhakijoiden tulvan maahan päästö. Toiseksi (2) suurin virhe oli Perussuomalaisten ahdistelu, ja kolmanneksi (3) suurin virhe Kokoomuksen ja Keppun antaman koulutuslupauksen pettäminen heti aluksi, jolloin ministerien silmissä vilisivät euron kuvat maahanmuuttokulujen kattamiseksi.

Monet ovat jo unohtaneet määrän rätin viskaamisen opiskelijoiden ja yliopistoväen silmille, minkä tuloksena vastuullinen ministeri Alexander Stubb joutui poliittiseen vapaapudotukseen.¹⁵² Tässä kirjoituksessa käsitelen kuitenkin etupäässä tuota sote-uudistusta ja Perussuomalaisten tarjoamaa vaihtoehtoa muiden puolueiden harjoittamalle sossupolitiikalle (koulutuspolitiikkaa käsitellen myöhemmin).

Vastauksemme rahoitusongelmaan: priorisointi

Sosiaalipoliitikot ovat eräänlaisia ihmissielun insinöörejä laskiessaan kaiken euroina ja sentteinä. Hyvinvoinnin kysymyksiä lähestytään politiikassa tilintarkastaja-kamreerin nippelilogiikalla ja kapealla kauppiaan järjellä, mutta yhtälöihin liittyy paljon muutakin, kuten kielemme ja kulttuurimme sekä sosiaalinen pääomamme, joiden arvo on vaikeasti mitattavissa.

Esittelimme Marko Ekqvistin kanssa viime torstaina Perussuomalaisten sosiaalipoliittista ohjelmaa. Sen lähtökohtana on, että suomalaisten veroeurot tulisi käyttää suomalaisten hyväksi. Kyse on henkisten ja kulttuuriarvojen lisäksi aina myös *rahoituspohjasta*. Puolueemme ei halua eikä aio luvata mitään sellaista, mitä ei voida toteuttaa.

Tämä on realismia ja vastuun kantamista, kun taas eturyhmien pillin mukaan tanssiminen on populismia. Valtakunnanpolitiikassa on nyt valvottava ja edistettävä kansakunnan kokonaisetua, ja sen tähden eduskunnassa ei nyt kaivata haaveilijoita vaan poliitikkoja, jotka tietävät mitä tekevät.

Maahanmuuton ansa

Sosiaalipoliittisen ohjelmamme alussa tilitetään ensin, miten yhteiskuntamme on ajautunut maahanmuuton ansaan. Maahanmuuttoa haluavan *oikeiston* näkökulmasta kaikkien suomalaisten sosiaalietuuksia pitää leikata, kun maahanmuuton myötä on käynyt ilmi, että rahoituspohja ei kestä. Tällöin kärsii suomalainen vähäosainen ja sosiaalietuuksien saaja. Maahanmuuton puolesta puhuvan *vihervasemmiston* näkökulmasta taas kaikkien huono-osaisten hyvinvointia pitää koko ajan korjata yhä enemmän, sillä rajan yli tulee yhä enemmän heikko-osaista, jotka vihervasemmisto haluaa sisällyttää autettavien joukkoon. Tällöin laskut siirretään suomalaisten veronmaksajien piikkiin, ja kärsijä on suomalainen nettoveronmaksaja.

Sekä oikeiston että vasemmiston maahanmuuttomyönteinen asenne lisää suomalaisen sosiaaliturvajärjestelmän ja suomalaisten ihmisten ahdinkoa. Tarjolla olisi myös perussuomalainen vaihtoehto, jonka mukaisesti sosiaaliturva priorisoidaan ensisijaisesti omille kansalaisillemme, eikä vähäosaisuutta pyritä poistamaan haalimalla maahamme lisää vähäosaisia.

Suomen Perustan tutkija Samuli Salminen osoitti tutkimuksissaan vuosilta 2015 ja 2018, että myös työperäinen maahanmuutto on valtaosin nettohaitallista julkiselle taloudelle.¹⁵³ Kuten Iltalehteen kirjoittava kauppatieteiden kandidaatti ja tilintarkastaja Pauli Vahtera juuri äsken osoitti kolmiosaisessa kolumnissaan,¹⁵⁴ maahanmuutto maksaa koko ajan yhä enemmän, ja eniten kärsivät Suomen huono-osaiset, sitten keskiluokka, ja lopulta ansa laukeaa kaikkien nilkkaan.

Taaskin tultiin maahanmuuttoon. Niin, kyllä. Mutta me emme keksi tätä. Me vain toteamme, mistä julkisen talouden kenkä puristaa.

Sote on edelleen hallituspelin Musta Pekka

Puhuin radiolähetyksessä sote-uudistuksen jumiutumisen ja sen taktisesta siirtämisestä seuraavalle eduskunnalle. Se on kortti, joka väistämättä jää seuraavan hallituksen käteen, vaikka kukaan ei sitä halua. Terveystalouden purkuhanke on jo pitkällä, ja organisaatioita on hajotettu, joten uudistus joudutaan toteuttamaan jossakin muodossa seuraavalla hallituskaudella.

Ja sitten ovat nämä hoitajamitoitukset, jotka nekin nähdään pitkälti numeroina. Takana on kuitenkin inhimillisiä tekijöitä ja potilaita.

Matkalla radioon kohtasin Kampin kauppakeskuksessa hoitajia rekrytoivia Helsingin kaupungin edustajia, joiden huolena oli se, että tuontityövoima on vieraskielistä, mikä heikentää potilasturvallisuutta. Tässä tul-

laan kulttuuriin. On selvää, että terveydenhuollossa asiakkaan ja henkilökunnan pitää ymmärtää toisiaan.

Mikäli myös perhevapaa uudistus, kotihoidon tuki tai vakuutuslääkäreiden toiminta kiinnostavat, lähetyksen voi edelleen katsella YouTubesta. Sanotakoon, että vastustan kotihoidon tuen alentamista nykyisestä, sillä alle kolmivuotiaiden lasten edun mukaista on kasvaa kotona eikä laitoksissa – ”kotiäiteihin” kohdistetusta ideologisesta painostuksesta huolimatta. Jos perhevapaa uudistus toteutettaisiin niin, ettei vapaita kiintiöitäsi ollenkaan vaan vanhempien annettaisiin *itse* päättää vapaistaan, voisi lasta hoitaa kotona yhtä hyvin äiti kuin isäkin. Tätä vapautta pidän täysin kannatettavana.

Sote-uudistuksessa markkinoitu ”valinnanvapaus” oli filosofisesti vink-sallaan sikäli, että voidakseen tehdä järkeviä valintoja kansalaisten pitäisi tuntea palvelujen laatu ja tietää kaikki vaihtoehdot. Omasta mielestäni tämä vapaus on puolestaan kupla.

Pitäisikö kansalaisten perustaa vertaisarviointijärjestelmiä ja laskualgoritmeja oheispalvelujen tai kokonaishinnan määrittämiseksi tai saadaksesen selville tarjolla olevien palvelujen parhaan hyötysuhteen? Entä mitä hyötyä valinnanvapaudesta olisi paikkakunnilla, joilla ei ole mitään mistä valita?

Kepu sai läpi maakuntahallinnon suostuttuaan Kokoomuksen ajamaan valinnanvapauteen, eikä kumpikaan ole välttämättä hyväksi. Yksityistäminen ja valinnanvapaus olivat lopulta Kokoomuksen lempilapsia, joihin soten mukana kaatui koko hallitus.

Asian voi sanoa niin, että hallituksen pitikin kaatua juuri soteen, joten hyvin kävi. Kompostiin ja kierrätykseen tuhlatiin kuitenkin 200 miljoonaa euroa suunnittelurahaa, jolle olisi ollut tärkeämpääkin käyttöä.¹⁵⁵

Kansanedustajaehdokkaana katson, että mitään sellaisia hankkeita ei pidä alkaa edes suunnittelemaan, joista tiedetään jo niiden mahtipontisuuden vuoksi, ettei niitä tulla koskaan toteuttamaan. Siinä menee vain aikaa ja rahaa hukkaan. Sellaisia ovat myös Tallinna-tunneli (15 mrd) ja SDP:n juntaama Helsingin Pissararata (1,3 mrd).

Lähtökohtani perussuomalaisena on, että sosiaalihuolto ja terveydenhoitoa ei tarvitse uudistaa *järjestelmätasolla*. Lähtökohta on täysin väärä. Sen sijaan toimintaa pitäisi tehostaa *ruohonjuuritasolla*, jolla ongelmana on esimerkiksi se, että lääkäriin ei pääse. Tätä tilannetta ei korjaa mikään hallintohimmeli, joka vain lisäisi kuluja.

Meiltä perussuomalaisilta kysytään usein, miksi vastustamme monia asioita. Siksi, että vastahankaisuus on eettisyyttä ja sillä vältetään kalliita virheitä. Moraalin sanotaan nimittäin kehittyneen ihmisen kyvystä sanoa ”ei”, toisin sanoen kyvystä vetää rajaa.

Sunnuntaina 10. maaliskuuta 2019

MIHIN UUTTA OIKEISTOA TARVITAAN?

Monet muistavat ajan, jolloin Suomen valtavirtapoliitikot olivat Georg C. Ehrnroothia, Veikko Vennamo ja Tuure Junnilaa lukuun ottamatta Moskovan längissä. Osa heistä oli Kremlin agenteja tai käytyreitä, joista on kirjoitettu monta paljastavaa kirjaa.

Henkilöt vaihtuvat, mutta asiat eivät. Suomen nykyiset ministerit ovat paikka paikoin osoittautuneet samanlaisiksi vieraan vallan myötäilijöiksi kuin sisäministeri Yrjö Leino ja Ahti Karjalainen aikoinaan. Jälkimmäistä Keskustan K-linja yritti kammata Kekkonen jälkeiseksi presidentiksi: N-liiton sorminukeksi ja idänpolitiikan marionetiksi.

Kokoomusta ei tuolloin huolitettu hallitukseen, sillä sitä ei pidetty ”poliittisesti korrektina”. Sen sijaan kommunistien sulauttamista hallitusyhteistyöhön SKDL:n kautta pitävät jotkut vieläkin suurena ansiona.

Nykyisin, kun Kokoomuksesta on tullut hallituksen vakiopuolue, sen toiminta on muuttunut yhtä epäisänmaalliseksi kuin vasemmiston aikoinaan. Kokoomuslaiset sisäministerit ovat muun muassa päästäneet maamme laumoittain epäperäisiä ja lähtökohdiltaan tuntemattomia tulijoita, jotka ovat tehneet törkeitä rikoksia Suomessa.

Kokoomus ei ole pitkään aikaan ollut Kansallinen Kokoomus, vaan kansallisen edun edistäminen on sahattu puolueesta pois. Jäljelle on jäänyt perussuomalaisia maahanmuuttokriitikoita jäljitteleviä ehdokkaita, jotka kalastelevat ääniä Kokoomuksen puoluejohdon luvalla. Näiden roolipelajien äänet päätyvät kuitenkin puolueen huvitteluliberaalin agendan hyväksi. Wille Rydman ja Atte Kaleva noudattavat ryhmäkuria ja painavat kiltisti nappia myös maahanmuuttoasioista äänestettäessä.

Kokoomuksen vajoaminen alkoi jo Jyrki Kataisen kaudella, ja pohja saavutettiin Alexander Stubbin ja Petteri Orpon aikana. Kokoomuksesta on tullut samanlainen peluri kuin Keskusta ja vasemmistopuolueet olivat muodostaessaan Moskovalle myötämielisiä kansanrintamahallituksia.

Kyyristelyn suunta on nyt vain Bryssel, josta kerrotaan, miksi kansallista itsemääräämisoikeutta puolustavat puolueet on eristettävä hallituksesta. Näin saadaan liittovaltiosuunnitelma, pankkiunioni, velkaunioni ja finanssiunioni toteutumaan.

Kokoomuksen ministerit ja vaikuttajat olivat keskeisessä asemassa savustettaessa Perussuomalaiset pois hallitusyhteistyöstä kesällä 2017. Kokoomus on myöhemminkin pyrkinyt eristämään puolueemme, ikään kuin olisi Kokoomuksen vallassa päättää, minne mikäkin kuuluu. Kokoomus vetosi ”arvopohjaan”, vaikka juuri kansallinen arvopohjamme olisi vaatinut Perussuomalaisten näkemysten huomioon ottamista.

Maansa myyneet ministerit ovat perimmältään samanlaisia kuin nuo muutamat 1970-lukulaiset sedät, joita vietiin Punaista toria pitkin mustissa autoissa ja jotka olivat valmiita lähes kaikkeen oman henkilökohtaisen etunsa vuoksi siinäkin tapauksessa tai sillä uhalla, että tankit valtaavat Suomen, kuten Tshekkoslovakian vuonna 1968.

Tämä on vastaus myös siihen, mihin tarvitaan uutta oikeistoa, josta Ranskassa käytetään nimitystä ”*nouvelle droite*”. Uutta oikeistoa tarvitaan, koska entisestä ei ole puolustamaan oikeudenmukaisuutta, kansallista etua eikä isänmaata. Ja koska vallan salonkeihin sopeuduttuaan myös Kokoomuksesta on tullut vasemmiston ja vihreiden kaltainen. Juuri siksi puolue onkin ollut niin kauan hallituksessa.

Kokoomus näyttää tekevän yhteistyötä kenen kanssa tahansa ja millä ehdoilla tahansa, kunhan se pysyy vallassa eikä hallituskumppanin nimi ole Perussuomalaiset. Tämä johtuu siitä, että nykykokoomuksessa tiedetään Perussuomalaisten olevan se ainoa ”vanha kunnan Kansallinen Kokoomus”, jota ei huolita hallitukseen puolueen ulko- ja EU-poliittisen epäsovivuuden vuoksi. Taustalla ovat siis kateus ja kilpailu Suomen etua ajavan puolueen asemasta.

Näyttöä syntyy joka päivä. Yksi kaikkein omituisimmista oli Kimmo Sasin (kok.) avautuminen: huoli siitä, että ”yhden asian liikkeet kylvävät pelkoa”.¹⁵⁶ Tällaisiksi liikkeiksi hän pyrki leimaamaan Vihreät ja Perussuomalaiset.

On pöllämystyttävää, että Sasi, jolta on kuultu järkeviäkin kannanottoja koskien esimerkiksi ”perusoikeusfundamentalismia” (käsite on Aulis Aarnion), on äänessä moittien Perussuomalaisia joksikin yhden asian puolueeksi. *Vihreisiin* kohdistuvana voi kritiikin kyllä ymmärtää, sillä puolue aloitti ympäristöpuolueena, ja ekologinen fundamentalismi ohjaa vihreiden energia- ja talouspoliittisia näkemyksiä jatkuvasti.

Mutta Perussuomalaiset ei ole yhden asian liike. Puolueen vastustama haittamaahanmuutto ei ole mikään irrallinen teema tai asia, vaan maahanmuutolla on vaikutusta kaikkeen politiikkaan: muun muassa talouteen, sosiaalipolitiikkaan, kielipolitiikkaan, koulutuspolitiikkaan ja turvallisuuteen. Väestöpolitiikka on asioiden ytimessä, kun ratkaistaan, millaisessa Suomessa elämme tulevana vuosina.

Sasin huoli Perussuomalaisista kertoo siitä, mikä sanottiin myös Kokoomuksen Verkkouutisten jutussa (”vakiintuneet puolueet ovat olleet vaikeuksissa viime vuosikymmeninä”). Sasi itse paljastaa saman todetessaan, että keskusta-oikeistolaiset puolueet ”eivät ole onnistuneet kasvattamaan kannatustaan”.¹⁵⁷ Tätä ei tarvitse ihmetellä, sillä Kokoomus ei *ole* enää keskusta-oikeistolainen puolue, vaan se on itse muuttunut huvitteluliberaaliksi vihreäksi liikkeeksi muodostaen Vihreiden toimisto-osaston.

Myös Kokoomuksen sisällä kytee. Konservatiiviset äänestäjät ovat petyneitä Kokoomuksen maahanmuuttopolitiikkaan. Eripura näkyy esimerkiksi Harry Harkimon Nyt-liikkeen tapaisina irtiottoina. Kyseessä on

1990-luvulla egotripin tehneen Nuorsuomalaisen puolueen tapainen juppi-kapina, jossa reuhaavat muiden muassa SDP:n laskeva tähti Mikael Jungner, Risto Penttilä ja demaritoimittaja Tuomas Enbuske, joka nimestään huolimatta puskee itsensä joka paikkaan.¹⁵⁸

Nämä eivät kuitenkaan mahdu Sasia huolestuttavien agendaliikkeiden määritelmään. Tai sitten niistä on syytä olla hipi hiljaa, sillä ne ovat Kokoomukselle liian vaarallisia kertoessaan puolueen hajoamisesta.

Syyksi Nyt-liikkeen erkaantumiseen sanotaan se, että ”pieni eliitti pyörittää maatamme”,¹⁵⁹ mutta tosiasiaa kyseessä on yritys hyödyntää tyytymättömyyttä Kokoomuksen epäisänmaallisuuteen ja kansallisen edun unohtamiseen. Eivätkö Nyt-liikkeen perustajat itse kuulu mihinkään eliittiin, vai olisivatko he vain tyytymättömiä siihen, että he kuuluvat *liian vähäpätöiseen* eliittiin ja haluaisivat vaihtaa avoautonsa parempaan?¹⁶⁰

Turhautuneisuudesta kärsivien Kimmo Sasin ja Harry Harkimon kannattaisi äänestää meitä Perussuomalaisia, niin heidän äänensä menisivät perille myös koskien maahanmuutto-ongelmia ja siihen liittyvää perusoikeusfundamentalismia.

Voidaan myös kysyä, miksi Petteri Orpo ja Kai Mykkänen eivät puolestaan hakeutuisi vasemmistopuolueiden tai vihreiden jäseniksi, sillä heidän tekevät aivan samanlaista politiikkaa kuin vihervasemmisto yleensäkin tekee.

Tolkun demarit ja vanhan koulun kommunistit äänestävätkin jo Perussuomalaisia, joten se, mitä pidettiin 1970-luvulla konservatismina, koetaan nykyään edistyksellisenä. Ja se mikä oli hippivuosina edistyksellistä, on nykyään taantumuksellista.

Mutta Perussuomalaiset on jatkuvasti POP. Selitys: arvopohja pitää.

Keskiviikkona 13. maaliskuuta 2019

ILMASTOPOLIITTINEN AUTOBÄNNI - KAUPPATAVARANA SYNNINPÄÄSTÖ

Ilmastopoliittinen argumentaatio on politiikan kauppatavaraa, jossa vaihdon välineenä on synninpäästö ja hintalappuna syyllistäminen.

Olin tänään Sanomatalossa järjestetyssä vaalikeskustelussa, jossa autoalan edustajat esittivät näkemyksiään. Heitä vastaan puhumaan oli kutsuttu muutama ympäristösuojelun ammattilobbari.

Omasta mielestäni puhutaan väärästä asiasta, jos autoilun ydinkysymykseksi määritellään ympäristönsuojelu, jota vastaan autoilua ja liikkuamista yleensäkin peilataan. Minua eivät kiinnosta eivätkä huolestuta suomalaisten yksityisautoilijoiden hiilidioksidi- eivätkä muutkaan saastepäästöt. Minua kiinnostaa vain ja ainoastaan se, että *autoilun verottaminen* on

Suomessa erittäin aggressiivista niin, että autoilu on suoraan sanoen roimasti yliverotettua.

Poliittinen vihervasemmisto on saanut mediassa tapahtuvalla öyhötyksellään asian käännettyä niin, että autoilijat on ajettu selkää seinää vasten ja keskustelun fokus on siirretty ympäristöpoliittisten paavalien henkilökohtaiseen hyvesignalointiin.

Ympäristöpoliittisen jankutuksen sijasta huomio pitäisi kohdistaa siihen, millä tavoin suomalaisten ihmisten perustuslaillinen liikkumisen vapaus voitaisiin taata entistä edullisemmin. Sellainen vapaus, johon julkinen valta ei anna mahdollisuuksia tai joka sen syö pois, ei ole mitään vapautta.

Sosialismissa autoilu nähtiin yleisenä paheena juuri siksi, että sen kautta ihmiset ilmaisivat vapauttaan konkreettisesti: liikkeen ja liikkumisen kautta. Niinpä se yritettiin korventaa pois.

Keskeinen kysymys on, miksi juuri julkisen vallan pitäisi päättää siitä, mitä ihmiset saavat ja voivat tehdä tai haluta. Vihervasemmistossa asioista ajatellaan useissa muissakin asioissa niin, että julkinen valta tietää aina parhaiten sen, mitä ihmiset tarvitsevat.

Meillä poliittisessa keskusta-oikeistossa ajatellaan voluntaristisen filosofian mukaisesti niin, että yksilöt ovat suvereenia ja vapaasti päättämään siitä, mikä on heille hyväksi ja että julkisen vallan ei pidä rajoittaa ihmisten vapauksia eikä vaikuttaa tahdonmuodostukseen sanktioin, maksuin eikä uhkauksin. Tämän ajattelutavan kiteytyminen on vapaa markkinatalous, johon sisältyvä itsesääntely tasapainottaa myös vääristymät.

Aina voidaan väittää, että kenenkään ei pitäisi edistää omaa onneaan muiden kustannuksella, ja vaatia siltä pohjalta ympäristönsuojeluvetoja voimaan.

Väitteeseen voidaan vastata, että samalla perusteella teollistuneiden länsimaiden tulisi vaatia kehitysmaiden väestönkasvua kuriin, sillä kehitysmaat tuottavat jo yli puolet maailman kasvihuonepäästöistä, EU vain noin 15 prosenttia ja Suomi alle kaksi promillea. Asian voi sanoa myös niin, että länsimaiden pitäisi lopettaa kehitysapunsa kokonaan ja antaa luonnon tasapainottaa väestönkasvun, sillä juuri siten estettäisiin kehitysmaita pahentamasta maailman ympäristön tilaa liiallisella lisääntymisellä.

Sitä paitsi Suomi on tehnyt osuutensa jo. EU-jäsenyyden aikana Suomi on alentanut hiilidioksidipäästöjään noin kaksinkertaisesti sen, minkä muut EU-maat keskimäärin. Suomen hallitus on suostunut jopa maksamaan ilmastopoliittisia aneita muiden maiden puolesta. Ympäristöministeri Kimmo Tiilikainen (kesk.) hyväksyi EU:n eniten saastuttavien maiden Bulgarian, Puolan ja Romanian päästövelvoitteet Suomen kannettavaksi, sillä muuten ne eivät olisi ratifioineet Pariisin ilmastopöytäkirjaa ja EU olisi jäänyt sopimuksen ulkopuolelle.

Vaarallisin päästövelvoite on juuri tuon kaltainen synninpäästövelvoite, kun taas suomalainen savupiippu on ympäristöteko täällä vallitsevan tuotannon ympäristötehokkuuden ansiosta.

Juuri siksi, että ilmastonmuutos on globaali eikä kansallinen ilmiö, meillä ei ole siis mikään kiire alentaa autoilusta tai muualtakaan koituvia hiilidioksidipäästöjä. Suomen ei pidä tehdä ilmastonsuojelun hyväksi enempää kuin muiden maiden. Varsinkaan Suomen ei pidä olla muiden maiden hiilinielu, vaikka huomenna (14.3.) onkin kansainvälinen suihinottopäivä.

Perussuomalaisia lukuun ottamatta kaikki muut puolueet ovat kuitenkin menneet tuohon ilmastopoliittiseen hössötykseen, jonka takaa henkii syvä pietistis-moralistinen paatos. Ilmastonsuojelua koskevassa keskustelussa ei ole kyse ensisijaisesti mistään substanssista vaan ilmastopoliittisen retoriikan käyttämisestä poliittisen vallantavoittelun välineenä.

Siinä argumentaatiossa suositaan puhetaidollisia warrantteja, kuten ”alustatalous”, ”sähköautoilu” ja ”ICPP”. Sähköautoilun suosiminen nähdään pelastavana enkelinä metafyyssistä alkuperää olevan ahdistuksen poisjynssäämiseen ilman, että olisi huomattu *myös sähkön tulevan suureksi osaksi hiilestä* tai ydinvoimasta, jota vihreän liikkeen on pitänyt aina jyrkästi vastustaa.

”Alustatalous” vaikuttaa ehkä vakuuttavalta varsinkin ääntä madaltan lausuttuna ja mikäli ”alustatalouteen” kytketään vielä ”biokaasu”, jonka kelvollisuus, ympäristötehokkuus ja hyötysuhde autoilua ajatellen on täysin kiistanalainen asia.

Kansainvälisen ilmastopaneelin suosituksesta pitäisi ilmaston lämpötilan nousun raja-arvoa alentaa 2 prosentista 1,5:een. Mikäli taloutemme ja teollisuutemme hirtetään prosentin puolikaan takia ilmastodirektiiveihin ja sopimuksiin, menetämme teollisuutemme kilpailukyvyn niin, että pesuveden mukana lentävät ikkunasta pihalle myös mahdollisuudet kehittää ja ottaa käyttöön ympäristöystävällistä tekniikkaa. Näin markan suutari tekee kolmen markan vahingon, mikä ei ole lainkaan tuntematonta raakilemaiselle vihreälle politiikalle, joka kypsyttyään paljastuu yleensä punaiseksi.

Mitä sitten tulisi tehdä? Suomi kerää liikenteestä noin 8,3 miljardin euron verotulot, joista tienpitoon palautuu alle miljardi ja liikenteen hyväksi yleensäkin alle kaksi miljardia.

En usko vähääkään liikenteen energianlähteiden ”monimuotoistumiseen”, sillä monimuotoisten energianjakeluasemien perustaminen on kustannustehotonta ja vaatii pääomia. Myös polttomoottorikäyttöisten autojen muuntaminen kaasukäyttöisiksi maksaa aivan liikaa autojen arvoon verrattuna. Bioetanolilitran tuottaminen pellostaa puolestaan on tappiollista, sillä se kysyy enemmän energiaa kuin antaa, ja käyttöä biopolttoaineilla voikin olla fossiilisten polttoaineiden ehtyessä ilmailussa, jossa välttämättä tarvitaan nestemäisiä hiilivetyjä.

Suomen maantieliikenne tulee olemaan jatkossakin bensiini- ja dieselkäyttöistä. Sähköautot ilmestyvät kylille vähitellen, kunhan niiden hinta putoaa. Suomen valtion ei tule kuitenkaan edistää sähköautojen yleistymistä millään tavalla, sillä sähköautojen kilpailukyky ratkaistaan kokonaan muilla markkinoilla, suurissa autoilumaissa ja tuotantolinjoilla. Jokainen sähköautoilun hyväksi Suomesta annettu lantti menee hukkaan.

Sähköautoja valmistavan tuotannonalan pitää itse saada itsensä kannattavaksi voidakseen osoittaa elinkelpoisuutensa, eikä Suomen valtion tule subventoida kyseistä tuotannonalaa. Vaikka Suomen valtio humauttaisi koko budjettinsa sähköautoilun tukemiseen, se katoaisi jäljettämiin, eikä sillä olisi mitään vaikutusta kyseisen liikennemuodon yleistymiseen.

Lähestymistapa autoilun ongelmiin on ollut koko ajan väärä. Vihervasemmiston esittämien kunnianhimoisten tavoitteiden sijasta Suomen tulee valita *lainelautamalli*, jonka mukaisesti kuljemme muutosten aallonharjalla ja hyödymme siitä menemällä mukaan oikeassa ja kannattavassa kehitysvaiheessa. Mutta meidän ei tule subventioilla, kielloilla, veroilla eikä maksuilla edistää sähköautoilua eikä polttomoottorien poistumista käytöstä.

Liikenne sähköistyy ajan myötä omalla painollaan. Sähköautojen voimanlähteet ovat polttomoottoreita yksinkertaisempia ja edullisempia valmistaa. Ne ovat hyötysuhteeltaan parempia ja antavat täydet vääntömomentit heti, joten ne tulevat syrjäyttämään osan polttomoottoriautoista, mutta vain osan. Ne eivät sovellu pitkänmatkan liikenteeseen eivätkä kylmiin olosuhteisiin, joissa akkujen varaukset purkautuvat nopeasti. Raskaaseen liikenteeseen sähköautot ovat täysin soveltumattomia. Välimuotona sähköautoiluun siirtymiseksi käyttöön tulee myös hybridiautoja.

Autokannan uusiutuminen on kuitenkin hidasta, sillä liikennekäytössä on 2,7 miljoonaa polttomoottorilla eteenpäin menevää henkilöautoa mutta vain alle 2 000 sähköautoa ja noin 13 000 hybridiautoa. Niiden yleistymisen Suomen teillä pitää jättää markkinamekanismin varaan, ja 2 000 euron hankintatuki sähköautoille tulee poistaa sekä siirtää romutuspalkkioiden hyväksi. Sähköautoilijat eivät nytkään maksa teiden käytöstä polttoaineveroina mitään. Kyseisen tappion kompensoimiseksi voitaisiin harkita sinetöityyn kilometrimittariin perustuvaa ja katsastuksessa tarkistettavaa maksua tai käytetyt reitit huomioivaa sekä alueittain porrastettua paikannusjärjestelmää sähköautoilijoille.

Vihreitä mimosoja tietenkin kuumottaa kastroida miehiltä heidän penissymbolinsa freudilaisen kateuden merkiksi, sillä siten voidaan vastustaa miehen ja koneen myyttistä yhteyttä. Niin kuin sikari on aina myös sikari, tulisi vihreimmänkin ympäristöhököttäjän ymmärtää, että asialla on muutakin kuin vertauskuvallista merkitystä.

Suomessa ei tule toimeen ilman yksityisautoa Kehäkolmosen ulkopuolella eikä usein sisäpuolellakaan, sillä ihmisten liikkumistarpeet vaihtelevat. Tämä liittyy juuri edellä mainitsemaani liikkumisen vapauteen, jota ei

pitäisi pyrkiä rajoittamaan, estämään eikä vaikeuttamaan sen enempää kielloilla kuin taloudellisilla sanktioillakaan.

Perussuomalaisten kansanedustajaehdokkaana liputan avoimesti ja julkisesti yksityisautoilun verorasituksen purkamisen puolesta. Jos edes autoveroa saataisiin alennettua, kansalaiset voisivat hankkia uusia vähän kuluttavia ja ympäristöä vähemmän saastuttavia polttomoottoriautoja, ja näin autokannan uusiutuminen johtaisi myös päästöjen vähenemiseen.

Mikäli taas meneteltäisiin, kuten tilaisuudessa väläytettiin, että määrättäisiin vanhoille paljon kuluttaville autoille ylimääräinen ympäristövero, silloin ongelmaa purettaisiin väärästä päästä. Se kohtelisi kivuliaasti pieni- ja keskituloisia, joilla ei ole uusiin autoihin varaa. Sen sijaan autokannan uudistumista voisivat edistää romutuspalkkiot tai niiden vaihtoehtona uusien autojen autoveron alentaminen, joka olisi sosiaalisesti oikeudenmukaisempi vaihtoehto.

Se toisi myös uusien autojen ja EY-tuomioistuimen tuomiolla alennettujen käytettyjen tuontiautojen verokohtelun lähemmäksi toisiaan. Sitä kautta uuden vähäpäästöisen ajoneuvon hankkiminen tulisi kannattavaksi verrattuna niihin 200 000 kilometriä ajettuihin ja 15 litraa sadalla kuluttaviin luksus-Audeihin, joista on ilmajousitus rikki ja jotka toimivat korjaamojen kultakaivoksina.

Tilaisuudessa nostettiin esille raideliikenteen lisäksi myös vihreiden ehdottama lentovero. Olen aina sanonut, että toivon lämpimästi vihreiden rakennuttavan raitiolinjan myös kesämökilleni, mutta vastustan SDP:n juntaamaa Pissararataa, joka nielaisisi alkupaloiksi vähintään ne arvioidut 1,3 miljardia.

Lentovero taas ilahduttaisi varmasti pieni- ja keskituloisia, joiden ei tarvitsisi piilotella moraaliposeeraustaan yhteiseksi hyväksi tekemänsä ympäristövastuun vuoksi, kun hyvesignaalointia voisi harjoittaa kertomalla jättäneensä Kanarianmatkat väliin... Kansallinen lentovero kohtelisi kaltoin kansallista lentoyhtiötämme, ja sen tuotto katoaisi yhtiön valtiolta edellyttämiin tukitoimiin.

Ja te vihreät samppanjasosialistit, jotka autoillette citymaastureillanne Ultra Bran soidessa stereoissa: Älkää olko huolissanne autoilun verotuksen vähenemisestä! Tekin pääsette kyllä maksamaan ympäristönsuojelusta kehitysyhteistyömaksuina, ilmastomaksuina, päästökaupan muodossa ja kymmeninä pieninä puroina, jotka kaikki muodostavat lopulta suuren sameana ja töhryisenä eteenpäin soljuvan rahavirran myös silloin, kun käännätte asialle selkänne niin kuin Outi Alanko-Kahiluoto (vihr.), joka teki rohkean ympäristöteon ja jätti autonsa kotiin matkustaessaan perheensä kanssa Japaniin.¹⁶¹

Torstaina 14. maaliskuuta 2019

VAALIT JA MAAHANMUUTTAJIEN ETNONATIONALISMI

Olin tänään Ilta-Sanomien vaalitapahtumassa Sanomatalossa. Meillä Perussuomalaisilla oli ständi erinomaisella paikalla päälavan lähellä, ja pöhinä oli runsasta.

Lavalla kävi myös Perussuomalaisten puheenjohtajistoa. Laura Huhtasaari joutui ottelemaan vihreiden Ozan Yanaria vastaan maahanmuutosta Yanarin kimittäessä hermostuneesti, miksi ette ota vastaan turvapaikanhakijoita, miksi on vaikeaa myöntää, että ette halua auttaa, ja että auttaa!¹⁶²

En muista tarkkaan, mitä Laura vastasi, mutta hän sai joka kerta rai-kuvat aplodit. Olen itse aina sanonut ja sanoin vaalikirjassanikin, että ”se, mitä tapahtuu Lähi-idän maiden kesken, ei kuulu Suomelle eikä suomalaisille vastuun eikä toimivallan osalta millään tavalla. Suomalaiset eivät voi olla vastuussa mistään sellaisesta, mitä emme ole aiheuttaneet, kuten vieraiden kansakuntien keskinäisistä uskonsodista. Jatkuva julistelu, että ’Suomen on kannettava vastuunsa’ on sanan ’vastuu’ väärinkäyttöä. Sen sijaan Suomen hallitus on vastuussa suomalaisista ja suomalaisille, ja ministerien tulisi kantaa vastuunsa myös maahamme päästämiensä turvapaikanhakijaparvien tekemistä rikoksista.”¹⁶³

Olen sanonut myös näin: ”Kehitysavun antaminen voi vaikuttaa jalolta, mutta omaksi velaksi se on vastuutonta. Kenelläkään ole moraalista velvoitetta auttaa muita kansoja omien kansalaisten piikkiin. Siinä touhussa tulee narun pää myös vetäjien käteen, ja pahimmassa tapauksessa ei maailmassa ole lopulta erikseen kehitysmaita ja kehittyneitä maita vaan pelkkiä köyhiä ja kehittymättömiä maita.”¹⁶⁴

Ei tarvitse varmaankaan erikseen korostaa, että tilanteessa, jossa ovat vastakkain suomalaisten ja muualta tulevien vieraiden kansakuntien taloudelliset tai kulttuuriset edut, on suomalaisten edut asetettava edelle. Ja nyt ne ovat vastakkain, minkä Turkin ja Suomen kansalaisen Ozan Yanarin öyhötys selvästi toi esille.

Peräämällä etuja ja oikeuksia *oman etnisen viiteryhmänsä edustajille* Ozan Yanar syyllistyi paljon parjaamaansa etnonationalismiin, sillä *hän asetti oman viiteryhmänsä suomalaisten edelle*. Hän siis arvostaa enemmän omaa etnistä taustaansa kuin Suomen kansalaisuuttaan puhuessaan oman kansansa puolesta toisia Suomen kansalaisia vastaan. Tämä paljastaa myös sen, että on aivan eri asia kuulua kansaan tai kansakuntaan etnisesä mielessä kuin olla muodollisesti valtion kansalainen.

Erään aiemman esimerkin maahanmuuttajataustaisten harjoittamasta etnonationalistisesta identiteettipolitiikasta (eli eturyhmäpolitiikasta) tar-

joaa Suomen Somalia-verkoston puheenjohtajan ja Helsingin kaupunginvaltuuston jäsenen Saido Mohamedin eroaminen vuonna 2015 Kokoomuksesta ja liittyminen Vihreisiin. Hän sanoi syyksi sen, että Kokoomus on hänen mielestään *vaikeuttanut* maahanmuuttoa ja perheenyhdistämistä kokoomuslaisen sisäministerin johdolla!¹⁶⁵

Tosiassiassahan kokoomuslaiset sisäministerit ovat tehneet kaikkensa pitääkseen ovia auki joka ikiselle puskaraiskaajalle, mutta tästäkin suvaitsevaisuudesta huolimatta Saido näki oman *viiteryhmänsä* edun *suomalaisten ihmisten yhteisen edun* vastaisena. Hän katsoi, että hänen on parempi edustaa oman kansansa tai kansakuntansa etua kuin identifioitua osaksi Suomen kansan edun ajamista.

Tämä antaa hyvän huonon esimerkin siitä, että kansoihin identifioitumisella on vahvaa eturyhmäpoliittista merkitystä. Etnisesti erilaisten kansojen väliset erot johtavat konflikteihin arkitodellisuudessa, ja myös kansakuntien väliset erot tuottavat vastaavia ristiriitoja. Myöhemmin Saido tuomittiin törkeästä rahanpesusta.¹⁶⁶

Huomionarvoista on, että sekä kansoja että kansakuntia koskevat identiteettipoliittiset ristiriidat johtuvat usein voimakasta eturyhmäpolitiikkaa harjoittavien vähemmistöjen *omasta* arvo- ja kokemusmaailmasta, aivan kuten Ozanin ja Saidon.

Jotta yhteiskuntamme ei pirstaloituisi riidankylväjiin ja kunnan kansalaisiin, on maahanmuuttoa vastustettava ja haitallinen maahanmuutto lopetettava kokonaan. Puolueemme ajaa maahanmuuton tuntuvan rajoittamisen ja täällä perusteettomasti olevien nopean palauttamisen lisäksi myös kaksoiskansalaisuuksien lopettamista.

Itse olisin vastannut Huhtasaaren sijassa Ozan Yanarin pyyteellisyyteen, että ”eikö sua yhtään *hävetä* asettumisesi puolustamaan oman etnisen viiteryhmäsi asioita suomalaisten ihmisten etuja vastaan? Miksi sinun on vaikea myöntää, että ajat pelkkää etnonationalistista oman viiteryhmäsi etua meitä suomalaisia vastaan? Ja etkö arvostakaan Suomen kansalaisuuttasi?”

Raikuvat aplodit Ozan Yanar sai vain lipsauttaessaan erään puheenvuoronsa lopuksi myötämielisen kannanoton rikoksesta tuomittujen palauttamiseen. Tämä kertoikin tapahtumaa hiki otsalla seuranneen yleisön reaktioista kaiken.

Lauteilla kävi iltapäivän kuluessa myös puheenjohtaja Jussi Halla-aho, jota kuulemaan oli tullut tuvan täydeltä väkeä. Jussin servaukset miellyttivät yleisöä, joka repeili aplodeihin toistuvasti, ja monet kansalaiset kokivat ihmevalaistumisen. Jussin haastattelu oli muiden muassa Sebastian Tynkkysen mielestä hänen ”paras haastattelunsa ikinä”.

Puolueemme on parhaassa iskussa koskaan, ja selkeä ajattelu sekä linjavedon kirkkaus vallitsevat kaikkialla. Luottamukseni siihen, että puolueemme saa jälleen kansan voimakkaan tuen, kasvaa joka päivä, ja teen kaikkeni, että puolue parhaan vaalituloksen saisi.

Myös oma läpimenoni voi olla pienestä kiinni, mihin viittaa tänään jul-
kistettu vaalinumeroni 99 (muistakaa laittaa se äänestyslipukkeeseen oi-
kein päin).



Jussi selkeyttää ja kirkastaa.



Vaalityötä Sanomatalossa.



He seisovat urheasti kovennettua.



Seurassani säteilevä Riikka Purra Uudeltamaalta.
Taustalla näkyvä "Kaarisilta" sopii tähän, vaikkapa Aale Tynnin runona.

Perjantaina 15. maaliskuuta 2019

SAMPPANJASOSIALISTIT, KAVIAARIKAPITALISTIT JA FINANSSIPOLIITTISET FIKSUTTELUT

Veronmaksajien keskusliitto järjesti hiljattain vaalitenttin neljän *gallupeissa* suurimman puolueen puheenjohtajille.¹⁶⁷ Rajaamalla osallistujat tällä tavoin saatiin Perussuomalaiset kätevästi pidettyä tilaisuuden ulkopuolella, vaikka kannatuksemme on kasvussa ja meillä on erinomaisesti perusteltu talouspoliittinen ohjelma. Menettely ei yllättänyt, vaan se on tuttu valtamediasta.

Kansalaisten on kuitenkin hyvä tuntea ohjelmamme. Se lähtee yhteisvastuun arvosta. Puolueemme tapauksessa se ei tarkoita Robin Hoodina toimimista eikä varojen ammentamista vuotavalla sangolla paikasta toiseen vaan ensisijaisesti sitä, ettei julkista velkaa kasvateta.

Olisi tulevaisuutta kohtaan väärin, että nuorille ihmisille jäisivät suurten ikäluokkien jäljiltä vain velat. Niinpä budjettialijäämää ei pidä kasvat-
taa, vaan talous on tasapainotettava työllisyyttä ja työn tuottavuutta pa-
rantamalla, tehostamalla ja menoleikkauksia harkitusti soveltamalla: prio-
risoimalla.

Olen realistinen ja tarkka taloudenpitäjä. Taloudenhoitoa on leimannut valitettavasti populismi, jolle ovat tyypillisiä suuret lupaukset. Sitä mukaa kun vallassa olleiden hallituspuolueiden haaveet osoittautuvat kattetomiksi, ihmiset yleensä pettyvät ja ryntäävät valtiolaivan toiselle reelingille, tällä kertaa vasemmalle. Ja kaikki tämä tilanteessa, jossa tarvittaisiin pitkäjänteistä suunnitelmallisuutta ja sitoutumista talouskuriin.

Politiikassa on vaikea säilyttää yhtä aikaa kannatus ja taloudellinen vastuu. Olen kohdannut vaalikentillä useita toivomuksia erilaisten etuuk-
sien parantamisesta. Olen kohdannut myös lobbarien vaatimuksia talou-
dellisista tuista. Yleensä olen vastannut, että mielelläni edistäisin mitä
vain hyviä ideoita, jos kysyjillä olisi esittää myös se, mistä tarvittavat va-
rat otetaan.

Poliitikot ja tieteilijät eivät ole taikureita, jotka voisivat nostella jänik-
siä hatuista. Sellainen äänestäjä, joka niin luulee, pettää itseään. Siksi
kansalaisten on parasta uskoa hyvää taloudenpitäjää eikä parasta lupaa-
jaa.

Poliittisten puolueiden ei tulisi olla myöskään etujärjestöjen eikä intres-
sippiirien asianajajia vaan valvoa koko ajan kansakunnan taloudellista ko-
konaiseta. Se on unohtunut etukäräjöinnin tiimellyksessä, kun kaikki ta-
hot vetävät narusta omaan suuntaansa. Juuri valtionpolitiikan tehtävä oli-
si kansallisen kokonaisedun vaaliminen.

Uskon, että ennen pitkää realismi myös puree, ja tarkkoja taloudenpitäjiä aletaan myös arvostaa. Niinhän kävi jopa (tätä nykyä poliittisesti sitoutumattomalle) Sauli Niinistölle, jota alun perin arvosteltiin ärähtelystä, mutta jonka ajatuksia alettiin lopulta ymmärtää. Toivottavasti niin käy myös meille perussuomalaisille.

Puolueemme ei näe kovin paljon liikkumavaraa eikä mahdollisuuksia veroasteen muuttamiseen, mutta verovarojen käyttöä pitää olennaisesti tarkentaa. Periaattemme on: oma kansa ensin. Tämä tarkoittaa, että valtion pitää luopua sellaisista kuluista, jotka eivät välittömästi liity omien kansalaistemme hyvinvointiin ja etuihin. Omien kansalaisten asemasta huolehtiminen on valtion tehtävä ja sen olemassaolon idea.

Lauantaina 16. maaliskuuta 2019

YLIOPISTOTYÖPAIKAT JA OPISKELUPAIKAT SUOMALAISILLE

Yhteiskunnassamme on kannettu huolta ulkomaisen työvoiman saataavuusharkinnasta luopumisesta. On ennustettu työpaikkojen päätyvän ennistä enemmän ulkomaalaisten haltuun suomalaisten sijasta, ja on povattu halpatyömarkkinoiden syntyä.

Yliopistoissa halpatyömarkkinat ovat vallinneet jo pitkään, sillä monet työskentelevät puolipäiväisinä, ja pätkittäisyyden vuoksi ansiot jäävät vähäisiksi. Lisäksi yliopistoja ja korkeakouluja varjostaa ulkomaisen työvoiman tunkeutuminen suomalaisiin opetus- ja tutkimusyksiköihin.

Tilannetta pahentaa, että niin sanotuilla asiantuntija-aloilla muodollista saatavuusharkintaa ei sovelleta lainkaan. Kansainvälisyyden pauloissa olevissa yliopistoissa on avattu keulaportit apposen auki ulkomaalaisten opiskelijoiden ja tutkijoiden haalimiseksi suomalaisten opiskelupaikkoja ja työpaikkoja viemään. Tästä suomalainen opiskelijaliike ja yleisvasemmistolainen yliopistoälymystö ovat tietenkin olleet ylitsevuotavan kiitollisia ja suorastaan vaatineetkin sitä.

Muuan anonymi kirjoittaja tilitti äskettäin Jodel-nimisessä matkapuhelinsovelluksessa, että hänen sijastaan oli erääseen Aalto-yliopistossa täytettäväksi julistettuun yliopistolehtorin virkaan nimitetty ulkomaalainen. Perusteluissa vedottiin tehtävän ”profiilitäyttöön”, vaikka suomalainen oli millä tahansa mittarilla arvoituna pätevämpi, kokeneempi ja myös kieli- ja opetustaitoinen.

Keskustelussa tuon ”profiloinnin” arveltiin tarkoittavan suosintaa sukupuolen perusteella tai ”positiivista syrjintää” (täsmällisesti ottaen yhdenvertaisuuslain 9 §:ssä tarkoitettua ”positiivista erityiskohtelua”). Sitähän se oli.

Suomalaiselle karvaaksi koitunut tapaus oli jälleen näyttö yliopistojen pyrkimyksestä meikata ja koristella itseään kansainvälisyyden karismalla. Sitä kautta yritetään tyydyttää ”kansainvälisen tiedeyhteisön” loppumattomia vaatimuksia. Esimerkiksi Aalto-yliopisto on asettanut tavoitteeksi, että 40 prosenttia opiskelijoista olisi ulkomaalaisia vuonna 2020!

Koska yliopistot saavat valtaosan rahoituksestaan valtion verovaroista, on koulutuksen tarjoaminen ulkomaalaisille valtavan suuri maahanmuuton piilokulu, jota ei tulisi sallia.

Verotuksen oikeutus on siinä, että kannetut varat päätyvät maksajien hyväksi, vuotavalla sangolla, mutta kuitenkin. Jos verovaroja ammentaan ulkomaalaisten hyväksi, menee myös verojen kannolta legitimitetti ja kerryttämiseltä pohja.

Opetusministeriö on ollut pitkään Kokoomuksen hallussa, ja tässä on tulos. Ongelman muodostaa, että yliopistojen yksityistämisen (jota vastustin) myötä ne voivat nyt päättää itsenäisesti rekrytointipolitiikastaan. Perussuomalaisena kansanedustajaehdokkaana vaadin, että yliopistot lopettavat resurssien suoltamisen ulkomaalaisille ja suuntaavat ne Suomen kansalaisille.

Ongelma on poliittinen, sillä kyseessä on julkisten varojen käyttö, ja vaarassa ovat Suomen kansalaisten oikeudet ja edut. Tulilinjalla on myös kotimaisten kielten asema tieteen kielinä, kun yliopistoissa ei saa enää asioitaan toimitettua joutumatta alistumaan anglo-amerikkalaista kieli-imperialismia edustavaan rallienglannin käyttämiseen.

1) Edustan poliittisena tavoitteenani sitä, että valtion tukea nauttiviin suomalaisiin yliopistoihin voitaisiin palkata poikkeuksetta vain Suomen kansalaisia.

2) Edustan poliittisena tavoitteenani myös sitä, että yliopistoihin ja korkeakouluihin asetetaan nykyistä huomattavasti korkeammat maksut ulkomaalaisille opiskelijoille, mukaan lukien EU- ja ETA-maista tulevat.

Lukukausimaksuja kannetaan pohjoismaiden ulkopuolella lähes kaikilla muuallakin ulkomaalaisilta. Erityisen vahvan perusteen antaa Suomessa se, että opiskelijavaihtosuhteemme on Suomelle raskaasti epäedullinen.

Suomessa käydään kouluttautumassa ja käyttämässä yliopisto- ja korkeakoululaitostamme hyväksi. Oikeaa itsearvostusta olisi laittaa ulkomaalaisille opiskelijalle kunnnon maksut. Jos tämä ei riittäisi opiskelupaikkojen varmistamiseen suomalaisille, olisi otettava käyttöön myös suorat rajoitukset ja enimmäiskiintiöt.

Tämä on suomalaisten eduksi tapahtuvaa tiedepolitiikkaa, jolla voidaan vastustaa yliopistoissa ideologiaksi muodostunutta kansainvälistämisen pakkomiellettä, eli tuttavallisemmin *internatsismia*.

Sunnuntaina 17. maaliskuuta 2019

PARODIAHORIZONTIN YLITYKSIÄ YLIOPISTOISSA

Muuan ”Aisa Kantola” -niminen henkilö kirjoitti hiljattain Turun Sanomiin yleisönosastovuodatuksen nimeltä ”Suomalainen yliopistokulttuuri on tip-pumassa kansainvälisen kehityksen kelkasta”. Hän sanoi näin:

Hallituksen koulutusleikkaukset ovat osaltaan altistaneet sekä yliopistot että samalla koko kotimaisen sivistyspohjan nationalistisille ja piilorasis-tisille rakenteille, mutta tämä ei yksin riitä selitykseksi saati tekosyyksi koulutettujenkin ihmisten rasistiselle käytökselle. Samaan aikaan aka-teemisissa yhteisöissä kieltäydytään seuraamasta kansainvälisten yli-opistojen parhaita käytäntöjä kuten postkolonialistisia toimintaohjeita moninaisuuden johtamisessa.¹⁶⁸

Hän loihe lausumaan myös:

Suomalaisopiskelijat toivottavat kansainväliset vieraansa tervetulleiksi opettamalla heille suomalaista kulttuuria. [...] Jo nykyisten leikkausten myötä suomalaiset yliopistot ovat joutuneet käpertymään suorittavan tutkintotehtaan rooliin. Etnonationalististen piilorakenteiden purkami-nen ja ennaltaehkäisy ovat silloin toissijaisia. Esimerkiksi kolonialismi on Suomessa edelleen tabu. Yksi avartavimmista kokemuksistani oli kuulla Lontoossa paikalliselta professorilta myös kotimaani Suomen ko-lonialistisesta roolista vuosisataisen kansainvälisen kaupan kytkösten kautta.

”Aisan” taidokas hengentuote oli ilmeisestikin laadittu sovinnolliseksi kir-joitukseksi Åbo Akademin perustuksia järkyttäneen vainoriidan melskei-siin.¹⁶⁹ Sellaisena se meni oivallisesti läpi Turun Sanomissa, jonka toimi-tuksessa ”antinationalistisiin” pyrkimykseen oli kaiken aikaa suhtauduttu ilahduttavan ymmärtäväisesti.

Kirjoitukseen voisi helpostikin vastata, että ”Aisan” kirjoitus itsessään edustaa heimokuntaista kulttuurivalloitusta ja käänteistä kolonialismia – aivan niin kuin ulkomaalaisten täällä harjoittama identiteettipolitiikka on vähemmistöpoliittista etnonationalismia.

Tämä kuitenkin edellyttäisi, että valittavalla poljennolla ja juuri niillä oikeilla tukisanoilla (”moninaisuuden johtaminen”, ”etnonationalististen piilorakenteiden purkaminen” jne.) varustettu teksti otettaisiin vakavasti.

Ilahduttavaa kyllä, ”Aisan” vuodatus oli laadittu niin taitavasti todelli-suuden ja mielikuvituksen rajoja hipoen, että Turun Sanomien aina faktat tarkistavalla toimituksella oli vaikeuksia erottaa parodiaa todellisuudesta.

Teksti katosi lehden nettisivuilta yhtä nopeasti kuin ilmestyikin, kun aina arveluttavan sosiaalisen valhemedian valppaat kynät alkoivat suihkia epäilyksiään tekstin luotettavuudesta ja alkuperästä.¹⁷⁰

Mikäli vaivautuu lukemaan ”Aisa Kantolan” jutun paperilehdestä (josta sitä ei onneksi saa pois), voi helposti päätellä tekstin kirjoittajan yhdistämällä kappaleiden alkukirjaimet toisiinsa.

Yliopistokulttuurimme on tippumassa kansainvälisen kehityksen kelkasta

Keskustelu akateemisesta rastiasta on viimein saapunut Suomeen. Muun muassa Åbo Akademiassa on viriänyt keskustelu siitä, millaisia piilo-oleruksia on sisäin rakennettu akateemiseen kielenkäyttöön.

Sukupuolen nakkimukseen laoksen pötkijöissä valkoiset rutkijat epäilivät afrikkalais-taustaista rodullistettua nais-tutkijaa homo- ja trans-fobiseksi väin, koska postkolonialistisena feministinä hän kieltäytyi kertomasta kolonialistisella englannin kielellä, millä pronominilla hän toivoi itseään kutsuttavan.

Viime viikolla taas Helsingin yliopiston ylioppilaskunta ja useat poliittiset järjestöt tarttuivat Helsingin Akateemisten Perussuomalisten kannanottoon, joka ylipeli suomalaisten yliopistojen valkoisuudella ja ”kansallisella tietosuudella”.

Englantissa suovana opiskelijalle joudun kuitenkin ihmettelemään, miten tilanteen on edes annettu kehittyä Suomessa tähän pisteeseen.

Ulkomailla katsottuna suomalaisessa raisimikeskustelussa on jo havaittavissa jopa samoja piirteitä kuin Viktor Orbanin johtamassa Unkarissa.

Hallituksen koulutusleikkaukset ovat omalta osaltaan ahdistaneet sekä yliopistot että samalla koko kotimaisen sivistystyöjärjestelmän ja johtamassa Unkarissa.

Samaan aikaan akateemisissa yhteisöissä kieltäytytään seuraavasta kansainvälisten yliopistojen parhaista käytännöistä kuten postkolonialistisia toimintatapoja moninaisuuden johtamisessa.

Suomalaisopiskelijat ja -tutkijat toivottavat kansainväli-läet vieraansa tervetulleiksi opettamalla heille suomalaisia kulttuuria. Muualla Euroo-passa kolonialistisen kantavestön edustajat haluavat, että ulkomaalaiset opettavat heille omasta kulttuuristaan.

Jo mykyisten leikkauksen myötä suomalaiset yliopistot ovat joutuneet kiertämään suorit-tavan tutkimustieteen roolin. Etnonationalistien piirikent-tien purkaminen ja etnokra-chikilisy ovat silloin toisjaisia. Esimerkiksi kolonialismi on Suomessa edelleen tabu.

Yksi avartavimmista kokemuk-sistani oli kuulla Lontoossa paikallista professorilta myös kokiamaani Suomen kolonialis-tisesta roolista vuosisataisen kansainvälisen kaupan kyökön-ten kautta. Nyt en kuitenkaan voimtu ilotta, koska mietin kaik-kia niitä Suomessa vuosittain valmistavia maistereita, jotka jäävät tästä mahdollisuudesta pois.

On parempi oppia epämiel-lyttäviä faktoja kuin kääntää katseensa pois päin tai välttää, ettei ongelmas olisi olemassa.

Yliopistojen tehtävänä ei ole ainoastaan kouluttaa työvoimaa elinkeinoelämälle, vaan myös yrittää tehdä maailmasta parempi paikka.

Aisa Kantola
Kirjoittaa suorittaa parhaillaan Liberal Arts and Sciences -tutkin-toa King's Collegesta Lontoossa

Keijo Kaarisade tuntee huolta etnonationalismista ja kansainvälisyyden taantumisesta yliopistoissa.

Huokaus. Parodiapoliisi Keijo Kaarisadehan se siinä: tuomassa vastinetta verovaraille hädän hetkellä, kun taas ”Aisa Kantola” suorittaa parhaillaan ”Liberal Arts and Sciences” -tutkintoa kuninkaiden koulussa, King’s Col-legeissa, Lontoossa!

Nihil sub sole novum

Onnistunut trollaus toi mieleen vuosien takaisen Alan Sokalin tapauksen. Muutamit saattavat muistaa 1990-luvulta tiedeskandaalin, joka (näkö-kulmasta riippuen) oli joko hykerryttävän hauska tai nolo.

Myös New Yorkin yliopistossa työskentelevä fyysikko Alan Sokal oli turhautunut postmodernistien, sosiaalisten konstruktionistien ja jälkistrukturalistien sekavaan itsensä ilmaisemiseen, käsitteelliseen saivarteluun ja lipsumiseen tieteen yleisistä arviointiperiaatteista. Hän päätyi kuitenkin pitämään suorasukaista kannanottoa tylsämielisenä reaktiona ja valitsi ovelamman tien.

Niinpä Sokal meni hetkeksi vihollisen puolelle ja kirjoitti Duke University Pressin julkaisemaan *Social Text* -lehteen tahallisen vaikeaselkoisen artikkelin ”*Transgressing the boundaries – Towards a transformative hermeneutics of quantum gravity*” (suom. ”Rajoja ylittämässä – Kohti kvantti-gravitaation transformatiivista hermeneutiikkaa”), johon hän omien sanojensa mukaan keräsi ”postmodernistien tavanomaisimpia kliseitä”.¹⁷¹

Teksti upposi toimitukseen kuin kuuma lusikka voihiin. Paljastaessaan pian tämän jälkeen *Lingua Franca* -lehdessä, että hänen artikkelinsa onkin täyttä puppua, hän onnistui aiheuttamaan suuren kohun.¹⁷²

Saman tempun tekivät James Lindsay, Helen Pluckrose ja Peter Boghossian viime vuonna, muokatessaan Adolf Hitlerin *Taisteluni*-teoksesta 3 000 sanan artikkelin ja kääntäessään sen intersektionaalisen feminismin kielelle. Artikkelin meni täydestä sukupuolen tutkimuksen alan *Affilia*-lehdessä, joka varusti julkaisupäätöksensä asianmukaisin akateemisin kohteliaisuuksin (aiheesta *Quillette*-lehdessä).¹⁷³

Pari vuotta parodia-artikkelinsa julkaisemisen jälkeen Sokal puolestaan kirjoitti yhdessä belgialaisen fyysikon, Jean Bricmontin, kanssa teoksen *Impostures intellectuelles*, jossa he selittivät, miten varsinkin ”postmoderniksi” kutsutussa keskustelussa tietoisesti hämärretään käsitteiden merkityksiä niin, että tuloksena on pseudotieteellistä tekstiä, joka ei merkitse yhtään mitään.¹⁷⁴ Koska postmoderni tiedekritiikki ja sosiaalinen konstruktionismi kumpuavat jälkimarxilaisesta traditiosta, voidaan tieteen rappiosta syyttää tieteen vasemmistolaisperäistä politisoitumista.

Vaikka kiistalla ei ollutkaan tieteen tilaa parantavia tuloksia, tapaus oli paljonpuhuva akateemisten julkaisukäytäntöjen kannalta. Tiedesodan tuloksena oli havainto, että myös tieteellisessä mediassa menee läpi mikä tahansa, kunhan se edistää kustantajan, toimituksen tai julkaisun takana olevan tahon poliittisia päämääriä ja tarkoituksia. Juuri tämä tulos on tärkeä, sillä se paljastaa, miten relatiivisella pohjalla ”tieteellisenä tietona” julkaistu aines lepää, mukaan lukien ilmastotieteeksi puettu politikointi, jonka luonteen taannoinen Climategate paljasti.¹⁷⁵

Tiede potee ongelmaa – Koko Suomi nauraa

Se, että myöskään ”Aisa Kantolan” painokasta ja lukemisen arvoista julkaisua ei otettu lopulta vakavasti, osoittaa, kuinka lohduttomassa tilassa tieteen etiikka on – puhumattakaan valtamediasta, joka kiirehti itsesensu-

roimaan hänen hätähuutonsa vihervasemmistolaisen ideologian ja kiilusilmäisen uustaistolaisuuden aseman turvaamisesta!

Näinä vaikeina aikoina pitäisi julkaista enemmänkin juuri tällaista puhetta monikulttuurisen tieteen puolesta. Tämä on todellakin sitä, mitä syvästä etnonationalistisesta alennustilasta kärsivä yliopisto aidosti kaipaa.

Myös Keijo Kaarisade vaikuttaa yhtyvän näkemykseen tviittauksessaan, jossa hän purnaa, että ”[s]aamieni tietojen mukaan Turun Sanomat poisti kolonialismia kritisoineen kirjoituksen. Juuri tämän vuoksi dekolonisaatiota tarvitaan. Olen samaa mieltä Aisan kanssa. Jos hän olisi ehdolla eduskuntavaaleissa, voisin vaikka kannattaa Aisaa.”¹⁷⁶

Kun Keijo vielä toisessa yhteydessä tunnusti, ettei kirjoitus ollut hänen ensimmäisensä, tämä herättää huolen, kuinka paljon hän onkaan täyttänyt kynällään akateemisia julkaisuja jo aiemmin ilman, että olisin huomannut niiden poikkeavan mitenkään kaikista vuosien saatossa lukemistani tieteellisistä teksteistä. Keijo Kaarisateen parhaat nimimerkillä tekemät parodiakannanotot taitavat tosin löytyä Erna Bodströmin, Veronika Honkasalon ja Katju Aron Twittereistä.

Maanantaina 18. maaliskuuta 2019

ROCK AND ROLLIN VOODOOMIES KERTOO, MIKSI ”APULAISSEIRIFFIÄ EI POMPOTETA”

SKP:läinen rokkitähti Kari Peitsamo sai ilmeisesti tarpeekseen vihervasemmiston älyttömyydestä oivaltaessaan lisääntyvän väkivallan perimmäisen syyn. Uuden-Seelannin terrori-iskun jälkimainingeissa hän lausui näin:

En usko monikulttuurillisuuteen siinä mielessä, miten sitä meille nyt ajetaan. Uuden Seelannin iskut ovat suora seuraus pakotetusta monikulttuurillisuudesta. Kauheudet ovat vasta alkamassa. Ainoa ratkaisu on: Rajat kiinni.¹⁷⁷

Peitsamo-parka joutuu nyt kärsimään suvaitsevaisten kustosta heidän vaatiessaan Peitsamoä pois kesäkuun puolivälissä pidettävästä Ämyrockista sillä uhalla, että vaatijat julistavat tapahtuman boikottiin.

Nämä kauheudet eivät kuitenkaan ole ”vasta alkamassa” vaan jatkumassa. Suomessa on vaadittu useiden työntekijöiden irtisanomista tehtävistään heidän poliittisten tai yhteiskunnallisten mielipiteidensä vuoksi. Esimerkkejä tarjoavat Alekski Valavuoren¹⁷⁸ ja Aki Ruotsalan¹⁷⁹ tapaukset.

Potkuja on myös jaeltu, vaikka mielipiteillä ei olisi mitään vaikutusta kykyyn hoitaa työtehtäviä. Jopa bussikuskeja on irtisanottu¹⁸⁰ heidän tallennettuaan vierasperäisten matkustajien häiriökäytöstä videolle tai puo-

lustaessaan itseään sekä ihmisoikeuksiaan.¹⁸¹ Samoin on ahdisteltu opettajia, jotka eivät ole nielleet kaikkia seksuaalivähemmistöjärjestöjen tarkoitusperiä.

Vaalikoneissa on kysytty tänä vuonna irtisanomisehdoista. Olen vastannut systemaattisesti, että ihmisiä ei saa irtisanoa eikä uhkailla heidän mielipiteidensä eikä näkemystensä vuoksi. Ihminen ja hänen mielipiteensä eivät ole työnantajien hallintavallassa millään tavalla. Moinen menettely olisi perustuslaillisen sananvapauden ja yhdenvertaisuuslain vastaista.

Myös politiikassa on pyritty eristämään ehdokkaita, joiden mielipiteitä jokin vaalitulaisuuden järjestäjä ei ole pitänyt sopivina. Esimerkkinä nyt vaikkapa Mika Ebelingin ja Paavo Väyrysen tapaukset.¹⁸²

Voin sanoa sananvapauden polkemisen olevan *yleisesti* väärin, vaikka en ole tai olisi kummankaan epelin kanssa samaa mieltä. Mutta puolustan heidänkin oikeuttaan osallistua argumentaatioon. Samoin puolustan Kari Peitsamon oikeutta nousta lauteille ja luennoida bändinsä kanssa (tai ilman) mistä tahansa haluamastaan aiheesta, vaikka hän onkin ”kommunisti”, kunhan hän argumentoi asianmukaisesti, eli rehellisesti.

Nietzsche totesi aikoinaan: ”Joka taistelee hirviöitä vastaan, katsokoon, ettei hän itse muutu siinä hirviöksi. Ja kun katsot kauan pimeyteen, katselee myös pimeys sinuun.”¹⁸³ Eli kun taistelee fasismia vastaan fasismilla, ei silloin ole antifasisti, vaan pelkkä fasisti.

Hullunkurista kaikenlaisessa ääriajattelijaksi julistamisessa onkin se, että julistaja itse on yhtä kaukana kohteestaan kuin kohde julistajasta, joten molemmat ovat ääriajattelijoita. Usein ääripäiksi sanotut näkemykset kuitenkin kohtaavat, kun poliittista värivihukkaa tarpeeksi levitetään, ja molemmilta löytyy samanlaisia ajatuksia.

Näin se vallankumous syö lapsensa. Uskon Peitsamon olevan skp:läinen enemmänkin velvollisuudesta kuin aatteen palosta. Suomessa kun tieteilijöiden, taiteilijoiden ja toimittajien pitää olla vasemmistolaisia tai vähintäänkin huvitteluliberaaleja voidakseen toimia.

Itseäni tapaus koskee vain sikäli, että minulla ja Kari Peitsamolla näyttää olevan jenkkihuivin, taannoisen Tampereen Hämeenpuistossa asumisen sekä myöhemmän Helsingin Isolle-Roballe kotiutumisen lisäksi myös jotain muuta yhteistä.

Siis: ”Sopii meille”. Laitetaanpas skootteri käymään.

Tiistaina 19. maaliskuuta 2019

MIKSI VAALIKONEIDEN TULOSSIIN EI KANNATA LUOTTAA? VÄLTÄ KYSYMYSTEN JA SUOSITUSTEN MIINAT

Useimmat tiedotusvälineet ovat saaneet vaalikoneensa julkaistua. Vaalikoneet ovat kuitenkin vaarallisia sekä ehdokkaille että äänestäjille. Pahimmassa tapauksessa niillä johdetaan molempia harhaan, ja monet ovat asian huomanneet.¹⁸⁴

En puhu tässä nyt laskukaavoista, joiden mukaisesti koneet antavat ehdokassuosituksia. Niissäkin on kritisoimista, kuten Helsingin Sanomien tapa muokata algoritmejään osoittaa.¹⁸⁵ Lehti laati alun perin koneensa sellaiseksi, että se painottaa ensisijaisesti puoluetta ja vasta puolueen kautta ehdokasta.

Lehden alkuperäinen algoritmi oli puoluetta painottaessaan epärehellinen. Sen oikeutusta ei voi johdella väitteestä, että Suomessa on käytössä listavaali, jossa ääni menee myös puolueelle. Asiahan on niin, että *puolueen saama tulos riippuu* olennaisesti siitä, *keitä henkilöitä* äänestäjät äänestävät, ja siksi henkilökohtaisen painotuksen tulisi ratkaista.

Sekä perussuomalaiset että vihreät saivat Helsingin Sanomien koneesta kummallisia suosituksia, kunnes lehti muutti algoritmiaan. Lehti saattoi yrittää vaalivaikuttaa tiettyjen puolueiden hyväksi.

Mutta vaalikoneiden ongelma on myös sisällöllinen. Vaalikoneissa asetetaan *johdattelevia kysymyksiä tai väitteitä*, joita leimaa jokin vahva ennako-olettamus. Lisäksi vaalikoneissa hyödynnetään *epätäydellisen tiedon harhaa*. Otetaanpa esimerkki kummastakin.

Esimerkki 1 (johdattelu)

Helsingin Sanomien vaalikoneessa esitettiin väittämä (3): 'Suomen sosiaaliturvassa olisi syytä siirtyä kansalaispalkan *eli* vastikkeettoman sosiaaliturvan suuntaan.'

Väite sisältää ennako-oletuksen, että perusturvan kehittämisessä ylipäänsä suunniteltaisiin siirtymistä *kansalaispalkkaan*, jota maksettaisiin kaikille. Näinhän ei ole. On puhuttu enintään *perustulosta*, jolla tarkoitetaan sosiaalietuuksien tilkkutäkin korvaavaa järjestelmää. Sen kautta ei jaettaisi mitään entistä enempää, vaan kohde ja myöntöperusteet vaihtuivat. On myös puhuttu *yleistulosta*, jolla viitataan samaan asiaan, mutta ei esimerkiksi mihinkään Soinivaaran mallin mukaiseen kansalaispalkkaan.

Edelleen: perustulo ei välttämättä olisi *vastikkeeton*, kuten väittämässä esitetään. Kaikessa sosiaalisessa vaihdossahan syntyy aina näkymätön jäännöstekijä, joka on sosiaalinen velka yhteiskunnalle. Olennaista onkin se, *kuinka* tuo tasehäiriö kuitataan.

Ainoa oikea vastaus on olla eri mieltä itse väittämästä. Vastasinkin, että niin sanottu perustulo ei välttämättä merkitse vastikkeettomuutta. Vapauttaessaan kannusteloukuista perustulo mahdollistaisi arvotuotantoon osallistumisen osa-aikatyön lisäksi myös muun toiminnan tai opiskelun muodossa. Siten perustulo voisi tuottaa vastiketta!

Näin kävisi etenkin, jos perustulo vastikkeellistettaisiin. Sitä paitsi Suomessa on jo nyt käytössä eräänlainen perustulo, joka koostuu työttömyysetuuksista, asumistuesta ja toimeentulotuesta. *Juuri nykyjärjestelmä on vastikkeeton*, sillä se vaatii ihmistä olemaan toimeeton ja rankaisee (eli polttaa työttömyysetuudet) toimintaan osallistumisesta.

Keskeinen kysymys olisi, pitäisikö Suomeen luoda perusturvajärjestelmä, joka vapauttaisi ihmiset kannusteloukuista ja rohkaisisi yritteliäisyyteen. Tähän vastaukseni olisi ”kyllä”.

Kuten huomaatte, kysymyksillä toimitukset voivat ohjailla kansalaisten ja äänestäjien mielipiteiden kohtaamista. Koneet voivat siis johtaa äänestäjiä harhaan, vastoin kuin Helsingin Sanomien Esa Mäkinen väitti vaalikoneensa julkaistessaan.¹⁸⁶

Siinä yhteydessä Mäkinen totesi: ”HS:n vaalikone suosittelee ensisijaisesti puoluetta ja vasta toissijaisesti ehdokasta. Tämä johtuu siitä, että suomalaisessa vaalijärjestelmässä ääni menee ensisijaisesti puolueelle.” Hän myös jatkoi: ”Viime syksynä julkaisimme useasti HS.fi:ssä ehdolla olevia kysymyksiä ja pyysimme lukijoilta kommentteja. Palautteen ja testivastausten perusteella teimme uusia kysymyksiä ja karsimme huonoja.”¹⁸⁷

Tosiasiassa sondeeraus, eli kysymysten muokkaus tunnustelun perusteella, ei kuulu tutkimukselliseen toimintaan. Kyseessä lienee manipulatio jonkin puolueen hyväksi.

Esimerkki 2 (epätäydellisen tiedon harha)

Toisena esimerkkinä olkoon MTV3:n vaalikoneen väittävä numero 17: ”Turvapaikan hakemisen pitää tapahtua EU:n rajojen ulkopuolella sijaitsevilla keskuksissa.”

Ajatus voi miellyttää monia maahanmuuttokriitikoita, sillä se luo mielikuvan, että ”hei, näin päästään eroon turvapaikanhakijoiden tulovirrasta, joten kannattaa olla samaa mieltä!”

Oikeasti kannattaisi olla eri mieltä, kuten olenkin, sillä ajatuksessa on koira haudattuna. Perusteluni on seuraava.

Ehdotus ei sulkisi ovia pakolaisuudelta vaan siirtäisi *pakolaisuuden perusteet harkittaviksi EU:n ulkopuolella sekä antaisi ratkaisuvallan lähtömaiden tai YK:n käsiin*. Turvapaikanhakijahan pakolaisesta tulee maasta paettuaan (pois lukien pakolaisstatuksen saaneet). Jos turvapaikkaa voisi hakea lähtömaassa, hakeminen tapahtuisi lähtömaan suostumuksella ja siis suojeluksessa.

Tällaista ”lähtöselvitystä” ei pidä ”paettaviin” maihin perustaa. Mikäli vielä pakolaiskiintiötä laajennettaisiin ja voiteluaineeksi otettaisiin Kai Mykkäsen (kok.) varta vasten allekirjoittama GCM-asiakirja, olisimme pullassa. Ilmasillasta tulisi todellakin ”sopimus turvallisesta, järjestelmällisestä ja jatkuvasta muuttoliikkeestä”, kun YK:n viranomainen löisi turvapaikkahakemukseen pakolaisleiman, ja kyyti Eurooppaan alkaisi valtioiden voimatta enää vastustaa, toisin sanoen käännättää, palauttaa tai karkottaa.

Turvapaikanhakijaksi rekisteröitymisen pitää edelleenkin tapahtua ensimmäisessä turvallisessa maassa. Jokaisella suvereenilla valtiolla on ja tulee jatkossakin olla oikeus päättää itsenäisesti rajavalvonnastaan, väestöpolitiikastaan ja oleskelulupien sekä kansalaisuuksien myöntämisestä tai kieltämisestä. Kannatan kyllä ”saapumisselvityksen” perustamista palautettavien alkujuurille.

Näitä tapahtumaketjuja ja dominovaikutuksia kysymykseen vastaavat ehdokkaat ja äänestäjät eivät välttämättä tunne, joten väittämä on petollinen, ja vaalikoneesta tulee helposti harhaanjohtavia ehdokassuosituksia. Kyseessä on siis epätäydellisen tiedon harha, joka voi toki leimata myös kysymyksen laatijoita itseään.

Johtopäätökset

Mitä merkitystä näillä vaalikoneita koskevilla huomioilla sitten on? – Vaalikoneet johtavat äänestäjiä harhaan, sillä kysymykset ovat usein kompia, ja niihin sisältyy miinoja. Ne sisältävät presuppositioita, jotka tuputtavat jotakin tiettyä ajattelumallia, vaikka olisi muitakin tapoja ajatella ja toimia. Kysymysten laatijoiden pitäisi taustoittaa lyhyesti, mitä mikäkin vastaus tosiasiallisesti merkitsee, jotta epätäydellisen tiedon harhalta vältyttäisiin. Näin tehdään tieteellisissä survey-kyselyissä.

Lisäksi äänestäjät vastaavat kysymyksiin usein tuntemustensa perusteella, jolloin koneet kohtauttavat äänestäjien kanssa vain ne ehdokkaat, jotka ovat myös vastanneet pelkkien fiilisten perusteella! Valikoimalla ”arvokysymyksiksi” *asenteita* kuumentavia väittämiä vaalikoneet seulovat ehdokkaita tiedotusvälineiden pillin mukaan.

Vaalikoneiden kysymykset ja väittämät ovat usein irrallisia, esitteleviä ja pinnallisia eivätkä edusta mitään kokonaista maailmankatsomusta tai

arvoperustaa varsinkaan, kun niin sanotut arvokysymykset liittyvät *arvos-
tuksiin* eivätkä arvoihin.

Tästä seuraa, että äänestäjien ei kannata uskoa vaalikoneiden antamia tuloksia vaan luottaa itseensä ja äänestää niitä ehdokkaita, *jotka oikeasti tietävät ja tuntevat asiansa ajajiksi*. Erityisesti perussuomalaisen puolueen kannattajien keskuudessa on tärkeää pysyä tarkkana, sillä valtamedia manipuloi ja sondeeraa asioita lähes jokaisessa asiakysymyksessä.

Tämä on osa politiikan niin sanottua medioitumista, eli tiedotusvälineiden pyrkimystä käyttää poliittista valtaa. Valikoivan journalismin lisäksi median syömähampas puree myös ehdokkaiden ja äänestäjien kohtaamiseen ”algoritmiksi” sanotun mekanismin kautta.

Keskiviikko 20. maaliskuuta 2019

ANNATKO JYMÄYTTÄÄ ITSEÄSI ”PÄÄMINISTERIVAALILLA”?

SDP ja Kokoomus ovat halunneet nähdä edessä olevat eduskuntavaalit pääministerivaaleina. Puolueiden puheenjohtajat ovat kaupitelleet toisiaan tai itseään toinen toistaan parempina tai huonompina vaihtoehtoina. Äänestäjille pyritään luomaan kuva, että heidän olisi valittava kahdesta vaihtoehdosta vähemmän huono.

Puolueiden julistautumisessa pääministeripuolueiksi on vaalilaukan makua. Samoin median asennoitumisessa, kun toimittajat mitä ystävällisimmin tarjoilevat Petteri Orpoa (kok.) ja Antti Rinnettä (sd.) ”todennäköisimpinä pääministereinä” ja esittelevät heidän näkemyksiään vaalikoneisiin, gallupeihin ja kristallipalloihin katsoen.¹⁸⁸

Petteri Orpoon monet tuskastuivat jo hänen ollessaan sisäministerinä, päästäessään maahan suuria määriä turvapaikanhakijoita ja toimiessaan Sinisten sugar daddynä, joka houkutti soinilaisia hunajaisilla lupauksillaan tai uhkauksillaan. Antti Rinteen toimintakuntoisuudesta ja demarien ohjelmasta taas on esitetty vahvoja epäilyksiä, joita muistin virkistys SDP:n hallituksessa olostavahvistaa.¹⁸⁹

SDP:n ja Kokoomuksen kissanhännänvedolla koetetaan viestittää, ettei muita puolueita kannata äänestää, jos haluaa vaikuttaa pääministerin valintaan ja sitä kautta hallituksen kokoonpanoon.

Tämä on huomion viemistä *taktikointiin*. Se tukee molempien puolueiden etua niiden kilpailuasetelmasta huolimatta. Kiistely ja kilpailu ovat näennäisiä, sillä molemmat puolueet antavat ymmärtää päätyvänsä yhteiseen hallitukseen. Sitä kautta SDP ja Kokoomus pyrkivät pidättämään poliittista valtaa itselleen.

Taktikoinnin sijasta fokus kannattaisi siirtää *strategiaan*: siihen, mitä oikeastaan halutaan ja tavoitellaan. Nyt pitäisi huomio kiinnittää politiikan arvoihin ja päämääriin sekä puhua ja kilpailla asia-argumentein.

Pääministeriydestä jankuttelu on pelkkää teatteria, jossa tukeudutaan laskelmointiin ja ennustajaeukkoihin. Eduskuntavaalien ei kuitenkaan pitäisi olla pudotuspelien eikä missikisojen tapaisia persoonan performointeja.

Eduskuntavaaleja ei pitäisi myöskään ymmärtää miksikään ”yhden asian vaaleiksi”, vaikka monet puolueet puhuisivatkin mielellään vain niille itselleen tärkeistä ja helpoista asioista. Esimerkiksi vihreät ovat yrittäneet kaventaa vaalit ”ilmastovaaleiksi” ja demarit ”hoivavaaleiksi”.

Kaikki vaalit ovat raha- ja resurssivaaleja. Niistä kenkä puristaa maahanmuuttoasioissakin. Nyt valitaan eduskunta, joka joutuu päättämään kaikista eteen tulevista asioista seuraavien neljän vuoden ajan. Siksi huomio olisi kiinnitettävä politiikan koko palettiin.

Meillä perussuomalaisilla on jämäkästi perusteltu energia- ja ympäristöpoliittinen ohjelma,¹⁹⁰ talouspoliittinen ohjelma¹⁹¹, sosiaalipoliittinen ohjelma,¹⁹² koulutuspoliittinen ohjelma¹⁹³ ja tietenkin myös maahanmuuttopolitiittinen ohjelma¹⁹⁴ sekä periaate-¹⁹⁵ ja eduskuntavaaliohjelmat.¹⁹⁶ Jos jotakuta mietityttävät omat ajatukseni, ne voi tarkistaa vaalikirjastani *Kuinka Suomi korjataan?* (2019).

SDP ja Kokoomus ovat pyrkineet median tuella rajaamaan Perussuomalaiset pois hallituksesta, sillä puolueemme on arvoiltaan ja agendaltaan vahvin: suomalaisten edun mukainen. Tämä käy ilmi puolueemme TNS-gallupilla teettämästä tutkimuksesta, joka julkaistiin maahanmuuttopolitiittisen ohjelmamme julkistamistilaisuudessa. Puolueemme näkemykset käyvät yksiin kansalaisten selvän enemmistön kanssa etenkin ilmastopoliittikkaa (76 %) ja maahanmuuttoa (62 %) koskevissa kysymyksissä. Juuri niitä on pidetty vaalien kannalta tärkeimpinä.

Esteet Perussuomalaisen äänestämiseksi johtuvat meihin kohdistetuista ennakkoluuloista ja mielikuvista. Taustalla on myös vuoden 2017 tapahtumista asti Jussi Halla-aho vastaan suunnattu henkilökohtainen vyörytys. Käsitykseni mukaan puolueemme gallup-kannatuksesta puuttuu edelleen noin 10–15 prosenttiyksikköä, mikä johtuu vain ja ainoastaan muiden puolueiden harjoittamasta eristämispoliitikasta sekä median jatkamasta mustamaalaamisesta.

Pääministerivaali vai arvokannanottojen vaali? Kansalaisten kannattaisi ilmaista arvokannanottonsa suoraan ja rehellisesti riippumatta siitä, päädymmeko hallitukseen vai emme. Siten se viesti menee oikeasti perille.

Torstaina 21. maaliskuuta 2019

TYMÄKKÄ TUTKIMUS MAAHANMUUTON KUSTANNUKSISTA

Suomen Perusta julkaisi alkuviikosta Samuli Salmisen tutkimuksen *Maa-
hanmuutot ja julkinen talous, osa 2 – Elinkaarivaikutukset: Suomi, Irak ja
Somalia*. Työ on jatkoa vuonna 2015 julkaistulle ensimmäiselle osalle, jon-
ka alaotsikkona on *Toteutuneet julkisen talouden tulot ja menot*. Työperäi-
sestä maahanmuutosta Salminen julkaisi viime vuonna erillistutkimuksen
Kuinka kalliiksi halpatyövoima tulee?

Uusi tutkimus perustuu Tilastokeskuksen ja Terveystieteiden ja hyvinvoinnin
laitoksen THL:n tietoihin. Tutkimus osoittaa, että 20–24-vuotiaana Irakista
tulevan muuttajan keskimääräinen elinkaarivaikutus Suomen julkiselle
taloudelle on 690 000 euroa pakkasen puolella ja lasten vaikutukset mu-
kaan lukien 844 000 euroa negatiivinen. Keskimääräisen Somaliasta tule-
van muuttajan elinkaarivaikutukset puolestaan ovat miinuksella 951 000
euroa ja lasten vaikutukset huomioiden mukaan peräti –1 343 000 euroa.

Tutkimus on uraa uurtavaa, sillä perusteellista selvitystä humanitaari-
sen maahanmuuttajan aiheuttamista kokonaiskustannuksista ei ole ai-
emmin laadittu Euroopassa. Tutkijat ovat joutuneet taistelemaan tiedon
vaikeaa saatavuutta vastaan, kun on vedottu muun muassa yksityisyyden-
suojaan. Hallinnon julkisuusperiaatteen mukaan viranomaisten itsensä
tuottaman ja henkilökohtaisesti yksilöimättömän datan pitäisi joka tapa-
uksessa olla tutkijoiden käytettävissä.

Kokonaiskustannukset hurjat – SDP kymmenkertaistaisi määrän

Olellaisia ovat ne poliittiset johtopäätökset, joihin Salmisen tutkimus an-
taa aiheen. Tutkimuksen julkistamistilaisuudessa monet toimittajat kyse-
livät yhteenlaskettujen *kokonaiskustannusten* perään.

Kokonaiskustannukset yhteiskunnalle saadaan selville, kun kerrotaan
tulijoiden määrä tutkimuksessa osoitetuilla henkilökohtaisilla elinkaa-
ri-kustannuksilla.

SDP:n kansanedustaja Tytti Tuppurainen ehdotti vaalikampanjansa pa-
taässänään, että pakolaiskiintiö kymmenkertaistettaisiin 10 000 tulijaan!¹⁹⁷
Samana lukumäärää ehtivät esittämään myös Keskustanuoret.¹⁹⁸ Pelkäs-
tään yhden vuoden tulijoista kertyisi näin 10 miljardin lasku. Summa hi-
poo hävittäjäbudjetin ylärajaa.

Pakolaiskiintiön kasvattaminen vaanii veronmaksajia poliittisena ”eri-
koistarjouksena”. Se liittyy kiinteästi myös suunnitelmaan perustaa EU:n

ulkopuolisia pakolaisten vastaanottokeskuksia, joihin turvapaikkahakemukset jätettäisiin, joissa ne YK:n toimesta leimattaisiin ja joista kävisi suora tie Eurooppaan. Juuri tähän liittyy myös GCM-asiakirja, eli ”globaali sopimus turvallisuudesta, järjestelmällisestä ja jatkuvasta muuttoliikkeestä”.

Mikäli Euroopan ihmisoikeustuomioistuimien alkaisi pitää GCM:ää ohjenuoranaan, asiakirjasta tulisi voiteluaine, joka yhdessä pakolaiskiintiöiden kasvattamisen kanssa avaisi ilmasillan EU:n ulkopuolisista lähtöselvityksistä Eurooppaan, valtioiden voimatta enää itse päättää tulijoiden määrää ja hakemusten käsittelyistä. Juuri tämän ketjuuntumisvaikutuksen vuoksi myös GCM:ää on edelleen tärkeää vastustaa.

Kritiikkiä vastaan puskuroitu tutkimus

Samuli Salmisen tutkimus kertoo humanitaarisen maahanmuuton ja turvapaikkapolitiikan hinnan paljastavasti ja selkeästi. Suomen Perusta tarjoaa tutkimuksen mielellään julkisen keskustelun sekä median ja politiikan lähtökohdaksi.

Työn arvostusta kuvaa, että sosiaali- ja terveysministeriön tutkija Jere Päivinen viittasi Salmisen aiempaan tutkimukseen selvityksessään vuodelta 2017 lähes ainoana maahanmuuton kuluja koskevana lähteenä.¹⁹⁹ Myös Aalto-yliopiston apulaisprofessori Matti Sarvimäki on tukeutunut Salmisen töihin toistuvasti. Edellisessä (Sipilän) hallitusohjelmassa sovittu kattava viranomais selvitys maahanmuuton kuluista on edelleen viranomaisilta tekemättä.

Kritiikkiä Salmisen tutkimusta kohtaan kiirehti esittämään Vaasan yliopiston kansantaloustieteen professori Hannu Piekkola, joka oli ilmeisesti ehtinyt lukemaan maanantaiamuna julkaistun 673-sivuisen tutkimuksen iltapäivään mennessä kokonaan. Turun Sanomat sai Piekkolalta lapsiargumenttia hyödyntävän vastauksen. Hän väitti lehden mukaan, että ”[l]asten näkeminen pelkkänä kustannuksena on järjenvastaista, kun Suomessa on matala syntyvyys. Lapset osaavat suomen kielen.”²⁰⁰

Tutkimuksessa on kyse pelkästään taloudellisista vaikutuksista, mutta Piekkola sortui vetämään esiin rotukortin ja väitti, että ”[t]ällä tutkimusasetelmalla pyritään rotusyrjintään.”²⁰¹ Tosin hän ei selvennä, mitä rotua hän tarkoittaa. Professori Piekkolalle ei ilmeisesti tullut mieleen, kuinka järjenvastaista on vaihtaa kansakuntamme etnisesti toiseksi. Lisäksi on outoa, jos Suomen matalaa syntyvyyttä koetetaan kompensoida maahanmuutolla, joka lisää täällä koettua vähäosaisuutta.

Tosiasiassa lasten vaikutus kokonaiskustannuksiin on väistämättä laskeva kuluiksi, sillä lapset ovat holhottavia ja alentavat huoltosuhdetta. Tämä on fakta eikä syrjintää. Kantäväestössä vallitsevaa matalan syntyvyyden ongelmaa ei voida ratkaista tuomalla maahamme täällä jo olevien huollettavien rinnalle lisää huollettavia.

Näkemyksessä väestöpyramideissa olevien lommojen oikaisemisesta maahanmuutolla on muutenkin perusteetonta, sillä se itsessään sisältää ajatuksen väestöjenvaihdosta. Näkemys, jonka mukaan maahanmuutto olisi subjektiivinen oikeus, sisältää *väestöpoliittisen* kannanoton, jolta puuttuu oikeutus. Asiaa itseään koskeva arvokannanotto on pyritty pitämään poliittisen prosessin ulkopuolella leimaamalla taloudellisen taakan vastustaminen ”rasismiksi”.

Toisen polven maahanmuuttajien, eli Suomessa maahanmuuttajille syntyneiden tai tänne pienenä muuttaneiden lasten, laskeminen mukaan kokonaiskustannuksiin on perusteltua, sillä irakilaisien ja somalialaisten keskuudessa syrjäytyminen on voimakkaasti periytyvää. Suomessa syntyneistä tai täällä oppivelvollisuutensa suorittaneista irakilaisista ja somalialaisista nuorista aikuisista noin neljännes on syrjäytyneitä ja noin puolet saa toimeentulotukea.

Median reaktioita

Asiallisimman jutun aiheesta laati julkaisutilaisuudessa paikalla ollut Iltalehden Mika Koskinen²⁰² ja epäasiallisimman Yleisradion Maria Stenroos ja Antti Parviala, joiden mukaan laskelmista jätettiin pois ”auttamisen arvo”.²⁰³ Tämä arvo ei kuitenkaan näy tulopuolella lainkaan. Kun vielä moitittiin sitä, että Salmisen tutkimuksessa on paljon oletuksia maahanmuuttajien tulevaisuudesta, voidaan huomauttaa maahanmuuttajien työllistymistä koskevia optimistisiä oletuksia olleen vielä enemmän. Oletukset maahanmuuttajien vaikutuksista tulevaisuuteen perustuvat joka tapauksessa empiirisesti saatuihin havaintoihin heidän menneisyydestään.

Salmisen tutkimuksen mukaan maahanmuutosta aiemmin saadut kokemukset eivät tue maahanmuuttokokeilun jatkamista. Tutkimus pohjautuu arvioon, että tulevaisuudessa ko. väestöryhmien tulot ja menot pysyisivät samana kuin ne ovat olleet tutkimusmateriaalin tilastojen aikana 1995–2011. Palkkatiedot ovat olleet saatavilla vuoteen 2014.

Salmisen tekemä elinkaariennuste pohjautuu siihen, että näiden kahden vuosikymmenen tilastojen aikana maahanmuuttajien kansantaloudellinen vaikutus ei ole muuttunut merkittävästi. Myös *näyttö* siitä, että se muuttuisi merkittävästi jatkossa, puuttuu. Tässä valossa oikea ratkaisu ei ole jatkuva ja tulokseton kotouttaminen vaan tehokas palauttaminen takaisin ja lisämaahanmuuton estäminen.

Irakilaisiin ja somaleihin kohdistunut tutkimus ei puolla tutkittujen ryhmien maahanmuuttoa. Tutkimuksen tulokset olisivat helposti laajennettavissa myös muihin ryhmittymiin, joiden työllisyys, sosiaalietuuksien käyttö ja muut olosuhteet Suomessa ovat olleet samalla tasolla, joten tutkimus tukee yleisempien maahanmuuttoa koskevien johtopäätösten tekoa.

Räikeä ristiriita tilastofaktojen ja maahanmuuttoretoriikan välillä

Kun Salmisen esittämä näyttö on kiistatonta ja hintalappu tiedossa, voidaan kysyä, miksi mediaa ja poliittista keskustelua leimaavat väitteet, joiden mukaan ”humanitaarinen maahanmuutto on rikkaus”, ”tähän on uusi Nokia” ja ”hei, me tienataan tällä”.

Ristiriitaa tilastofaktoihin perustuvan tutkimustiedon ja toisaalta pelkän julistusmaisen poliittisen propagandan välillä ei voi olla huomaamatta. Keskeinen kysymys onkin, *mikä* on ohjannut mediaa ja poliittista argumentaatiota selvään valheellisuuteen.

Vastauksia on monia: vieraskoreus, häveliäisyys, pakolaisbisnestä harjoittavien oman edun tavoittelu ja EU:n taakanjakopolitiikka eli siirtolaisjärjestely, jota nykyään sanotaan ”pakotetuksi solidaarisuudeksi”. Todellisista kuluista vaikenemalla kansalaiset on saatu pitkin hampain hyväksymään valtion ja kuntien kukkarolle kiertyvä verorasitus.

Salmisen tutkimuksen valossa voidaan puhua turvapaikkaturismista ja sosiaalietuushoppailusta. Elintasosiirtolaisuudesta kertoo myös se, että valtaosa tulijoista on määrätty palautettaviksi turvapaikkahakemusten osoittauduttua perusteettomiksi. Suomeen muuttaminen ei ole ihmisoikeus, eikä velkaantuvan maan pöytään ole oikein astella.

Salmisen tutkimuksen tuloksia vahvistavat tilintarkastaja Pauli Vahteran äskettäin julkaisemat tiedot, joissa hän arvoi maahanmuuton vuotuisiksi kustannuksiksi noin 3,2 miljardia euroa, ja arvio oli tekijän mukaan varovainen.²⁰⁴

Millaisiin poliittisiin päätelmiin Salmisen tutkimukset antavat aiheen?

Suomen ei pidä olla koko maailman sosiaalitoimisto (kuten vihervasemmisto haluaisi) eikä myöskään koko maailman työvoimatoimisto (kuten liberaali porvaristo näyttää ajattelevan).

Ongelmien ytimessä on väestöjen helpon vaelluksen ohella vuoden 1999 perustuslakimme, joka ulotti perusoikeudet (esimerkiksi oikeuden sosiaaliturvaan) koskemaan kaikkia maassa oleskelevia. Perustuslakia tai sen tulkintaa tulisi kiireellisesti muuttaa niin, että perusoikeudet sidottaisiin takaisin Suomen kansalaisuuteen.

Myös perustuslakijuristien Tuomas Ojasen, Juha Lavapuron ja Martin Scheininin tulisi lopettaa oman henkilökohtaisen laintulkintansa kARRÄÄMINEN perustuslakivaliokunnan ovesta sisään. Sellaisella *perusoikeusfundamentalismilla* (termi on Aulis Aarnion ja Markku Helinin) ohitetaan val-

lan kolmijako-oppi, jonka mukaan on erikseen lainsäädäntövalta, tuomiovalta ja toimeenpanovalta sekä niiden ulkopuolella vielä asiantuntijavalta.

Sosiaaliturvan helppoon saatavuuteen liittyvien houkutustekijöiden karsimisen lisäksi tulisi ryhtyä rajoittamaan maahanmuuttoa selvästi ja tehokkaasti. Lain tiukennusten valmistumista odotellessa olisi sovellettava haittamaahanmuuton vähentämiseen soveltuvaa lainsäädäntöä.

Koska väestönsä suhteutettuna Suomi on ottanut yhtenä EU-maista eniten vastaan turvapaikanhakijoita pakolaiskriisin aikana, Suomen olisi kieltäydyttävä Puolan, Slovakian, Tanskan ja Viron tapaan ottamasta vastaan pakolaisia ja turvapaikanhakijoita pitkään aikaan.

Kriisitilanteissa olisi otettava käyttöön Schengenin sopimuksen mahdollistama sisärajojen valvonta. Pakolaiset ja turvapaikanhakijat olisi käännytettävä Dublin II -asetuksen mukaisesti ensimmäiseen turvalliseen saapumismaahan tai lähtömaahansa. Perheet tulisi yhdistää lähtömaihin, ja lomailu lähtömaissa pitäisi katsoa merkiksi siitä, että olot ovat rauhalliset ja oleskeluluvat voidaan perua.

Miksi tätä ei tehdä yliopistoissa?

Salmisen tutkimuksessa mahdollisesti olevat dokumentaation vajavaisuudet tai epätäydellisyydet johtuvat tiedon saannin vaikeudesta, kun kaikkia rahavirtoja ei ole saatu tietoon. Somaliassa ja Irakissa syntyneiden lähes miljoonan euron elinkaarikustannuksista on jäänyt pois eräitä menoja, jotka eivät löydy rekistereistä.

Tällaisia menoja ovat esimerkiksi tulkkaus, vanhuusiän julkisten palveluiden asiakasmaksut, kotouttamismenot ja muut maahanmuuttoon liittyvät valtion ja kuntien määrärahat. Lisäksi voitaisiin huomioida epäsuorat vaikutukset, kuten väkivaltarikosten uhrien menetetyt tulot, kuntoutus ja niin edelleen. Siten todelliset keskimääräiset elinkaarivaikutukset voivat olla vieläkin negatiivisempia kuin tutkimuksessa esitetään.

Ainoa asia, joka Salmisen teosta lukiessa näyttäytyy minulle arvoitukseksi, on se, miksi hän ei ole jättänyt tutkimuksiaan tarkastettavaksi väitöskirjana entiseen opinahjoonsa Helsingin yliopiston valtiotieteelliseen tiedekuntaan. En ole kysynyt, mutta arvaan asialla olevan tekemistä sen kanssa, että tiedekuntamme julkisen talouden professuuri on Vasemmistoliiton perustajajäsenen Markus Jäntin hallussa. Vihervasemmistolainen värisuora hallitsee yliopistojen lähes kaikkia muitakin yhteiskunta- ja taloustieteellisiä virkaistuimia vaikeuttaen kriittisen tiedon esittämistä ja eri tavalla ajattelevien mahdollisuuksia saada opintonsa suoritetuiksi ja tutkimuksensa tarkastetuiksi yliopistoissa.

Olen useasti jo aiemmin huomauttanut siitä, että tiedon, totuuden ja moniäänisyyden tavoittelu estyvät nykyisessä uustaistolaisessa yliopistossa, jossa lähes kaikki yhteiskuntatieteellisen alan tehtävät ovat viherva-

semmiston vallassa. Tämä ei ole yliopistojen uskottavuuden etu, mutta se on syynä siihen, miksi oikea ja kriittinen tieto tulee nykyään yliopistojen ulkopuolelta.

Perjantaina 22. maaliskuuta 2019

LASTEN RISTIRETKI JA ILMASTOPOLITIIKAN KOBRAVAIKUTUS

Millaisen ilmastoargumentin sinä haluat ostaa? Julistusmaisena, ihanteellisen ja ehdottoman vai realistisen, suhteellisuudentajuisen ja elämän tosiasiat hyväksyvän? Tästä oikeasti on kyse, kun väitetään, että edessä ovat ilmastovaalit.

Seurasin Helsingin yliopiston Tiedekulmassa alkuviikosta järjestettyä ilmastopoliittista ”Hope for Globe” -tilaisuutta.²⁰⁵ Ilmastopolitiikasta puhuminen on kautta linjan samanlaista kuin teinien ilmastolakkoilu eduskuntatalon portailla.²⁰⁶

Kun asia siirretään ilmastotieteellisestä diskurssista poliittiseen, olisi kysyttävä, mikä on mahdollista ja mitä mikäkin maksaa. Monet nuoret ihmiset eivät ymmärrä tai hyväksy asioiden suhteellisuutta. Siksi heitä on helppo viilata linssiin, jopa käyttää hyväksi poliittisen manipulaation kohteina tai välineinä.

Kobravaikutus ilmastopolitiikassa

Otetaanpa esimerkki. *Kobravaikutuksella* tarkoitetaan tilannetta, jossa pyrkimykset korjata jotain ongelmaa johtavatkin ongelman pahenemiseen. Kansanomaisesti sanoen ”sammutetaan tulipaloa bensiinillä” tai ”euron suutari tekee kolmen euron vahingon”. Havainnollisella tavalla kobravaikutus toteutuu ilmastonsuojelussa.

Saksalainen taloustieteen professori Horst Siebert julkaisi aiheetta käsittelevän kirjan *Der Kobra-Effekt – Wie man Irrwege der Wirtschaftspolitik vermeidet* vuonna 2001.²⁰⁷ Nimi juontaa juurensa kolonialismin ajan Intiasta. Britannian hallitus oli huolissaan lukuisista maassa saaduista käärmeenpuremista ja alkoi sen vuoksi maksaa tapporahaa jokaisesta hengiltä saatetusta kobrasta. Alun perin käärmeitä listittiinkin lukuisia. Mutta kobrien ehtyessä myös rahantulo oli vaarassa katketa. Siksi muutamat paikalliset alkoivat kasvattaa käärmeitä tapettaviksi.

Kun hallitus sai kuulla tästä, se lopetti tapporahan maksamisen, jolloin intialaiset päästivät arvottomiksi käyneet kobransa vapaiksi. Siten niiden määrä jälleen lisääntyi ja ylittikin lähtötason. Lopulta kobranpuremiin menehtyi entistä suurempi määrä ihmisiä.

Hieman samanlainen tilanne vallitsee ilmastonsuojelussa. Jos me täällä Suomessa hyväksymme kaikki ilmastodirektiivit, noudatamme ilmastopimuksia orjallisesti ja sidomme itsemme entistä tiukemmin päästökauppaan, teollisuuden ja energiantuotannon filteröintiin sekä maksamaan kehitysmaille ilmastopoliittisia aneita, me samalla kuoletamme taloutemme ja teollisuutemme kilpailukyvyn. Tulos on, että mahdollisuutemme tehdä hyvää ilmastopoliittikkaa jatkossa heikkenee.

Lyhyesti sanoen: vihreällä fundamentalismilla tuhotaan ympäristötehoikas ja ympäristöystävällinen tuotanto. Eikä silloin auta edes elinkeinoelämän hunajainen moraaliposeeraus, jonka mukaan myös teollisuus on ilmastonsuojelun puolella, sillä tämän se tekee vain julkisuuskuvansa kirkastaakseen ja välttyäkseen vihreiden vihalta.

Hiilen käyttöä kohdattava poliittisen ilmaston muutos

Laajalti on levinnyt sanonta, että suomalainen savupiippu on ympäristöteko. Näin on, koska tuotantokoneistomme toimii paremmalla ilmastosuhteella kuin kehitysmaissa. Kuitenkin juuri sinne tuotantomme siirtyy, jos teollisuutemme kuristetaan vihreillä sertifikaatteilla. Samalla tullaan tukeneeksi työehtoja polkevaa tuotantotapaa kehitysmaissa, ja hiilivuodosta ilmasto kärsii myös massakuljetusten kautta.

Monetkaan vihreät ilmastovouhottajat eivät ymmärrä, että Itä-Euroopasta saatava kivihiili kannattaisi polttaa Euroopan ympäristöystävällisimmiksi todetuissa Helsingin hiilivoimaloissa eikä Puolassa tai Saksassa, joiden päästöt ovat pahimmillaan kolminkertaiset. Suomen noin kymmenestä suuresta hiilivoimalasta kaikki ovat yhtä lukuun ottamatta myös kaukolämpöä tuottavia laitoksia, joiden hyötysuhde on lähellä 90 prosenttia.

En kuuna kullaa valkeana usko, että Hanasaaren voimalan sulkemisesta johtuvaa kaukolämmön vajetta voitaisiin korvata lämmön talteenotolla merivedestä, kuten eräät vihreät ovat esittäneet. Ovatpa utopistisimmat vetäneet esiin senkin, että sähköä ja lämpöä voitaisiin tuottaa *pienoisydinvoimaloissa*, joiden lauhdevesi laitettaisiin kiertämään asuntojen lämpöpattereissa. Ehdotus on kuin Valituista Paloista.

Vihreät eivät näytä ymmärtävän myöskään sitä, että Suomi on jo vähentänyt päästöjään lähes kaksinkertaisesti sen, minkä muut EU-maat samassa ajassa keskimäärin. Monetkaan eivät tiedä, että ympäristöministeri Kimmo Tiilikainen (kesk.) hyväksyi EU:n eniten saastuttavien maiden, Bulgarian, Puolan ja Romanian, päästövelvoitteet Suomen kannettavaksi, sillä muuten ne eivät olisi ratifioineet Pariisin ilmastopimusta, ja EU olisi jäänyt sopimuksen ulkopuolelle. PTT:n mukaan hallituksen solidaarisuus merkitsee suomalaisille kotitalouksille noin 500 miljoonan ja teollisuudelle 800–1200 miljoonan euron lisälaskua.

Mitä pitäisi tehdä?

Olemme tehneet jo paljon. Paljon enemmän kuin muut maat, ja silti lisää vaaditaan, vaikka toisesta suupielestä vihreät julistavat, että ilmasto on *yhteinen* asiamme. Kukaan ei ole silti pystynyt vastaamaan siihen, miksi juuri Suomen pitäisi tehdä lisää ja enemmän kuin toisten. Mikään moraalinen velvoite ei meitä siihen velvoita.

Väite, että Suomen päästöt ovat *asukasta kohti* suuret, johtaa ajattelua harhaan. Monet antavat sahata itseään silmään kansainvälisillä arviointiperusteilla, joissa päästöjä verrataan suoraan *asukasmäärään*. Pitäisi ottaa huomioon myös *kylmät ilmasto-olomme*, jotka oikeuttavat suuremman kulutuksen ja velvoittaisivat vähentämään muuttoliikettä pohjoisiin maihin. Tärkeintä olisi verrata päästöjä *tuotettuihin hyödykkeisiin*, sillä näin paljastuisi, että länsimaisen tuotantokoneiston *ympäristötehokkuus* on paljon parempi kuin kehitysmaissa.

Oikeudenmukaisen arvioinnin myötä kävisi ilmi, että meidän ei tulisi maksaa ilmastopoliittisia aneita lainkaan vaan vaatia esimerkiksi Kiinaa laittamaan teollisuutensa ajan tasalle, minkä se voisi tehdä suoraan lihavasta valtionkassastaan.

Ilmastotukien saajat Kiina ja Intia ovat nyt ympäristöpolitiikan vapaa- matkustajia ja vaativat ”vastuunkantoa” teollisuusmailta. Lisäksi ne houkuttelevat teollisuustuotantoa länsimaista korostamalla, ettei tuotantoa rajoiteta samoilla tiukoilla normeilla kuin läntisissä teollisuusmaissa. Ilmastopoliittisten synninpäästörahojen keruu on poliittista itsepetosta, ja parempiin tuloksiin päästäisiin pitämällä teollisuus länsimaissa, jolloin välttyttäisiin myös työntekijöiden oikeuksien polkemiselta.

Sen sijaan viherveroilla ja -maksuilla tuhotaan länsimaiden talouden ja teollisuuden lisäksi myös ympäristöä. Kompostoinnin ja kierrätyksen onnistumiseksi tarvitaan lisää biohajoavia ympäristödirektiivejä ja sertifikaatteja.

1) Päästökaupasta pitää siirtyä tuotannonalakohtaiseen ominaispäästöjärjestelmään, joka mittaa ympäristötehokkuutta, ohjaa ympäristöystävällisen tekniikan kehittämiseen eikä aiheuta hiilivuotoa (saastuttavan tuotannon siirtymistä kehitysmaihin).

2) On lopetettava sitoutuminen sellaisiin ympäristösopimuksiin, jotka perustuvat valtion kokonaispäästöihin tai päästöihin asukasta kohti mutta jotka eivät ota huomioon päästöjen suhdetta tuotettuja hyödykkeitä kohti eivätkä siten mittaa päästöjen määrää suhteessa saavutettuihin hyötyihin. Samoin on lopetettava sitoutuminen sellaisiin ympäristösopimuksiin, jotka eivät huomioi maamme energiantensiivistä teollisuutta ja energiaa vaativia luonnonoloja.

3) On torjuttava pohjoisiin maihin suuntautuvaa muuttoliikettä, sillä pohjoisessa asuminen on runsaspäästöistä verrattuna hiilinielujen vähyyteen.

4) On otettava käyttöön tulleja, joilla estetään järjettömiä kuljetuksia, kuten kaakelilaattojen, tiiliskivien ja muiden ”Made in China” -leimalla varustettujen rakennustarvikkeiden tuontia Suomeen.

Mistä vihreässä fundamentalismissa on kysymys?

Vihreässä fundamentalismissa on kyse tiedon puutteesta ja kyvyttömyydestä arvioida sen merkitystä ja asemaa yhteiskunnallisessa päätöksenteossa. Kyse on kirkassilmäisestä ihanteellisuudesta ja katteettomasta optimismista.

Vihreät eivät esimerkiksi huomaa (tai jättävät tahallaan huomiotta), että Suomen metsät kasvavat tällä hetkellä enemmän kuin niitä hakataan, mikä tarkoittaa, että puuta myös mädäntyy metsiin. Vihreiden mielestä puuta pitäisi käyttää, mutta sitä ei saisi kaataa.

Aktiivisesti unohdetaan, että globaalin ekokatastrofin syy on väestöräjhdys, joka juontaa juurensa takapajuisesta kulttuurista, valistumattomuudesta sekä uskonnollisista ja poliittisista oloista. Ne eivät tule kuntoon rahallisella kehitysavulla vaan poliittisella muutoksella: saamalla siirto-*ma*imperialismista ja kolonialismista moitittu länsimainen oikeusjärjestelmä, demokratia ja vapaa markkinatalous toimimaan myös kehitysmaissa. Mutta juuri niitä tiedostavaiset aktivistit vastustavat, jopa kehitysmaalaisten puolesta, kysymättä heiltä, ja tuomitsemalla länsimaiden kulttuurivaikutuksen ”jätkikolonialismiksi”.

Koska vihreillä ei näytä olevan muita kuin ehdottomia ihanteita, he eivät tee myönnytyksiä eivätkä antaudu relativismiin. Ja sitten vastaus siihen, mistä lasten ristiretkessä on kyse. Vastaus sisältyy kysymykseen.

Nuoruus on otollista maaperää kaikenlaiselle idealismille, jolle ei ole kaetta. Sen takaa loistaa fundamentalismi, joka on viatonta silloin kun sen pohjana on pelkkä lapsellisuus. Sen sijaan vihreiden pyrkimys käyttää hyväkseen nuorten ilmastoahdistusta on härskiä manipulaatiota.

Lapset ja nuoret sopivat ilmastopolitiikan välikappaleiksi kieltämättä hyvin. Nuori ihminen on myös yliopistoon tullessaan *tabula rasa*. Hän ymmärtää asiat siten kuin niiden *sanotaan* olevan, teesien, ihanteiden ja utopioiden sekä julistusten kautta, ei sellaisina kuin ne ovat, koska nuori ei yleensä tiedä millaisia ne ovat elämänkokemuksen puuttuessa. Siksi he uskovat kaiken, mitä vihervasemmistolaiset yliopistotoimijat ja muut Kansojen Isät saarnaavat heille.

Lopulta käy niin, että valittuaan nuoruudessaan vihervasemmistolaiset ihanteet tai tultuaan manipuloiduiksi niillä, nuoret säilyttävät aikuisiksi vartuttuaan asenteensa, sillä he kokevat vaikeaksi tunnustaa erehtyneen-

sä. Näin selittyy myös *klusteroituminen*: kyse on aatteessa tapahtuvasta marinoimisesta, joka hyödyntää vahvistusharhaa.

Ihmiset pyrkivät vahvistamaan heillä olevia käsityksiä. Jos olet valinnut partakoneesi Braunin ja Philishaven välillä, pyrit todennäköisesti etsimään tukea valinnallesi ihan vain todistellaksesi olleesi oikeassa. Kun ihmisestä tulee braunisti, on *ajattelemisesta* siirrytty *identiteettiin*.

Tällöin ei ole enää kyse siitä, mitä ihminen ajattelee, vaan siitä, *mitä hän on*. Lopulta asiasta tulee *arvovaltakysymys*. Ihmisestä on tullut vihervasemmistolainen, jolle *aate* on tärkeämpää kuin ajattelu. Näin selittyy laaja vetoaminen ”arvoihin”. Kyseessä on oikeasti ideologia, asenne tai aate, jota vahvistetaan *identiteettipolitiikalla*.

Identiteettipolitiikan kautta vihervasemmistolainen aate on ujutettu salakavalasti nuorison ihon alle, ja siitä on tehty osa heidän minuuttaan. Kyse on samasta asiasta, kuin jos lämmität hitaasti vettä, ei kattilassa oleva sammakko tajua hypätä kattilasta pois. Mutta jos heität sen suoraan kuumaan veteen, se hyppää heti pois kattilasta.

Ilmastoargumentti on tosiasiaa vain aasinsilta, jonka kautta nuoria ohjataan vihervasemmistolaisen aatteen piiriin, uskomaan, että kaikesta pitää päättää kollektiivisesti ja yleismaailmallisesti. Ajattelutapa sekä ilmastonsuojelussa että kommunismissa on sama.

Samaan aikaan itse perusargumentti, kuinka monta prosenttia kaikesta ilmastonvaihtelusta on juuri ihmisen aiheuttamaa ja paljonko johtuu luonnosta, jää sivuun. Sivuun jää myös se, paljonko Suomi on jo tehnyt ja mikä on asemamme siinä yhteisessä kokonaisuudessa, jota etenkin muiden maiden pitäisi kiirehtiä suojelemaan oman jälkeenjääneisyytensä vuoksi.

Vaaleissa kansa on ostoksilla. Kyse on siitä, millaisen ilmastoargumentin haluat ostaa, kuinka kalliiksi se tulee ja paljonko sinulla on varaa tuhлата pelkkään hyväntekeväisyyteen. Minä en ikinä maksaisi nettotappiollisen tuulivoiman valtiollisesta tuesta, ilmastositomusten velvoitteista, kehitysavusta enkä muusta julkiselle taloudelle tappiollisesta tai yleishaitallisesta hyödykkeestä yhtään mitään.

Lauantaina 23. maaliskuuta 2019

GCM + PAKOLAISKIINTIÖN NOSTO + EU:N ULKOISET TURVAPAIKKAKESKUKSET = ILMASILTA

Politiikassa pitäisi aina pohtia hintaa ennen kaupantekoa. Sen sijaan koomuslainen sisäministeri Kai Mykkänen hyväksyi GCM-asiakirjan ajattelematta tai kertomatta kansalaisille, mitä se oikeastaan merkitsee. Tehtiin siis kauppa ensin, ja nyt pohditaan hintaa.

Julkisuudessa on huolestuttu siitä, että ”puitesopimusta löyhempänä” markkinoitu GCM-asiakirja (globaali sopimus turvallisesta, järjestelmälli-

sestä ja jatkuvasta muuttoliikkeestä) muunnettaisiin laillisesti sitovaksi.²⁰⁸ GCM markkinoitiin Suomelle vain ”poliittisesti sitovana”, koska juridisesti sitovana hanke ei olisi edennyt. Asiaa ajoi etenkin Saksa, ja nyt vyörytystä edistää EU:n komissio.

GCM:n tarkoitus on nähdäkseni alun alkaenkin ollut pakottaa valtiot toteuttamaan itsemääräämisoikeudestaan riippumatonta ja ulkopuoleltaan määrättyä pakolais- ja turvapaikkapolitiikkaa.

Jo poliittinen sitovuus merkitsee hallitusten velvoittamista toteuttamaan käytänteitä, jotka voivat ylittää vaikutuksiltaan juridisen sitovuuden. Esimerkiksi YK:n migraatiovaltuutettu tunnustaa GCM:n olevan erittäin vahva politiikanteon väline.²⁰⁹

YK:ssa vehkeillään

Sopimuksen tultua poliittisesti vahvistetuksi on EU-komissiossa ryhdytty joka tapauksessa omiin juridisiin toimenpiteisiin poliittisten mekanismien rakentamiseksi. Tavoitteena on yhdenmukaistaa kansalliset maahanmuuttovirastot EU:n yhteiseksi organisaatioksi, johon myös Suomen Migri sulautettaisiin.

Komission ajama EU-rakenne puolestaan kuuluisi YK:n piiriin perustettavaan Migration Networkiin, joka korvaisi valtioiden välisen Global Migration Groupin toiminnan. Yhdistyneiden kansakuntien Migration Networkia johtaisi YK:n kansainvälisen siirtolaisjärjestön (International Organization for Migration, IOM) sihteeristö, joka valvoisi sopimuksen täytäntönpäytä ja raportoi suoraan YK:n pääsihteerille.

Päämääränä on jo pitkään haudotun poliittisen agendan, 2030 Agenda for Sustainable Developmentin, hyväksyminen myös juridisesti velvoittavana. Tällä haavaa UN Migration Networkin tarkoitus on aloittaa jo 2022.

Tätä kautta eduskunnan valiokunnissa piilotellusta YK-asiakirjasta tulisi valtioita velvoittava, ja sillä käytännössä riistettäisiin itsenäisten valtioiden oikeus päättää suvereenisti omasta raja- ja väestöpolitiikastaan, mikä olisi myös vastoin EU:n periaatteita.

GCM Euroopan turvapaikkapolitiikan voiteluaineena

GCM:ssä on koira haudattuna myös EU:n omaa pakolais- ja turvapaikkapolitiikkaa koskien. Se liittyy suunnitelmaan perustaa EU:n ulkopuolisia pakolaisten vastaanottokeskuksia, joihin turvapaikkahakemukset jätettäisiin, joissa ne YK:n toimesta leimattaisiin ja joista kävisi suora tie Eurooppaan.

GCM-asiakirjasta voi tulla juridisesti sitova jo sitäkin kautta, että Euroopan ihmisoikeustuomioistuin EIT alkaa käyttää sitä ratkaisujensa pe-

rustana. Mikäli Euroopan ihmisoikeustuomioistuin alkaisi pitää GCM:ää ohjenuoranaan, asiakirjasta tulisi voiteluaine, joka yhdessä pakolaiskiintiöiden kasvattamisen kanssa avaisi ilmasillan EU:n ulkopuolisista lähtöselvityksistä Eurooppaan – valtioiden voimatta enää itse päättää tulijoiden määristä ja hakemusten käsittelyistä.

GCM + pakolaiskiintiön nosto + EU:n ulkoiset turvapaikkakeskukset = Esteetön ilmasilta Eurooppaan. Juuri tämän ketjuuntumisvaikutuksen takia myös GCM:ää on edelleen tärkeää vastustaa.

Haittamaahanmuutolla ei ole taloudellista oikeutusta

Entä maahanmuuton tarve ja kustannukset? Suomen Perusta julkaisi alkuvuikosta tutkimuksen, jossa todettiin Irakista ja Somaliasta tulleiden maahanmuuttajien tuottavan julkiselle taloudelle miljoonalaskun henkilökohtaisten elinkaarikustannustensa kautta.

Helsingin Sanomat tilasi hädissään Eläketurvakeskukselta laskelman, jonka mukaan Suomi tarvitsee muka 1,4 miljoonaa maahanmuuttajaa välttyäkseen eläkemaksujen korotuksilta.²¹⁰ Näin laskien maahanmuuttajien määrä väestöstämme olisi vuonna 2050 peräti 22 prosenttia, eikä luvussa voi olla mukana esimerkiksi perheiden yhdistämisten kautta tulevia omaisia tai jälkeläisiä, koska niitähän ei voida tietää.

Helsingin Sanomien julkaisema *ennuste* on Samuli Salmisen osoittaman empiirisen näytön valossa järjetön. Huoltosuhde ei parane haalimalla tänne väkeä, jonka nettovaikutus julkiselle taloudelle on negatiivisempi kuin täällä jo olevien.

Eläketurvakeskuksen laskelma onkin harhaanjohtava, sillä siinä asiaa on arvioitu vain teoreettisesti eläkemaksujen näkökulmasta ja pitäen *oletuksena*, että jokainen maahanmuuttaja työllistyy ja että muut olot pysyvät ennallaan. Juuri työllistymisestä ja maahanmuuttajien aiheuttamien kulojen pienenemisestä puuttuu näyttö.

Maahanmuutto ei ole subjektiivinen oikeus eikä ihmisoikeus

On hyvä vastata myös siihen *peruskysymykseen*, miksi meille nettohaitalliseksi osoittautunutta humanitaarista maahanmuuttoa on syytä vastustaa. Meille tuputetulla maahanmuutolla ja kansallisen itsemääräämisoikeuden riistolla ei ole sen enempää poliittista kuin juridistakaan *oikeutusta*.

Missään ei ole tehty päätöstä, että Suomessa pitäisi tai saisi asua muuttaman vuosikymmenen kuluttua toinen tai rakenteeltaan ja koostumukseltaan olennaisesti erilainen *kansa*. Sellaista päätöstä ei myöskään pidä tehdä, sillä kansallisvaltiot ovat luonnonoikeudellisesti ja kansojen itsemääräämisoikeuteen perustuen muotoutuneita järjestelmiä, joiden oikeutus on

niissä itsessään eikä niiden ulkopuolella, kuten EU:ssa tai YK:ssa. Väestöpyramidioiden lommoista pitää edetä yli muilla kuin väestöjen vaihtoon tähtäävillä tekosyillä.

Itsenäisten valtioiden kansalaisten ei tule myöskään olla huonojen säästöjen eikä sopimusten vankeja. Kansanedustuslaitoksen tehtävä on lakien säätäminen eikä niiden orjallinen noudattaminen, muualta saneltujen päätösten toimeenpaneminen, hyrräoravana pyöräminen eikä kyvyttömiä politiikkojen säilytysvarikkona toimiminen. Tämä merkitsee, että huonot lait olisi kumottava ja epäedulliset sopimukset irtisanottava, ainakin sikäli kuin valtiot todella ovat suvereenia.

Mitä asialle voi tehdä?

Mikään valtio ei ole entisensä, jos sen väestö vaihdetaan. Me perusuomalaiset vastustamme sellaisia sopimuksia ja sitoumuksia, jotka ovat haitallisia Suomelle ja suomalaisille. Tämä on poliittinen linjanveto, ja kansalaisvaikuttaminen tapahtuu poliittisessa prosessissa meidän kauttamme.

Asiaan voi vaikuttaa myös allekirjoittamalla aloitteen GCM-sopimuksen mitätöimiseksi. Juuri nyt asiaan voi puuttua äänestämällä meitä Perusuomalaisia, sillä me voimme vaikuttaa sopimuksen mitätöimiseen poliittisesti. Tähän myös oikeuskanslerin päätös antaa mahdollisuuden.

Oikeuskansleri Tuomas Pöysti antoi viime vuoden joulukuussa ratkaisun, jonka mukaan GCM on ”ennemminkin oikeudellisesti sitomattomiin yhteistyöpöytäkirjoihin rinnastuva eikä perustuslain 93 ja 94 §:ssä tarkoitettu valtiosopimus tai muu kansainvälinen velvoite”.²¹¹

Oikeuskanslerin ratkaisu – vaikka onkin myötämielinen GCM:n käsitteilylle ilman eduskunnan täysistuntoa – varmentaa toisaalta sen, että GCM ei ole Suomea juridisesti velvoittava asiakirja eikä sido Suomea. Niinpä nykyisen hallituksen tai tulevien hallitusten ei ole pakko laittaa sitä täytäntöön miltään osin. GCM:ään ei siis voida toistaiseksi vedota lainsäädännöllisiä velvoitteita Suomelle asettavana asiakirjana, ja Suomen hallitus voi myös *poliittisesti irtautua* koko asiakirjasta, ainakin niin kauan, kuin sopimus vielä on poliittinen.

Poliittisen linjaukseni mukaan pakolaisten ja turvapaikanhakijoiden vastaanottaminen Suomeen pitää kokonaan lopettaa, ja laittomista rajanylityksistä pitää määrätä vankeustuomio. Esimerkkiä näyttää Viro, joka langetti juuri kolmelle väärennetyillä matkustusasiakirjoilla rajan ylittäneille nigerialaiselle kuuden kuukauden vankeustuomion ja viiden vuoden maahantulokiellon.²¹²

Sunnuntaina 24. maaliskuuta 2019

MIKSI ”#SUOSTUMUS2018”-ALOITTEESEEN EI PIDÄ SUOSTUA?

Vasemmistonuorten puheenjohtaja Hanna-Maria Zidan ja Vihreiden nuorten puheenjohtaja Iris Suomela käynnistivät yhdessä kolmannen allekirjoittajan, Sini Al-Musawin, kanssa vuoden 2018 alkupuolella kansalaisaloitteen ilman selvää suostumusta tapahtuneiden sukupuolilyhdyntöjen määrittelymiseksi raiskauksiksi.

Nykyisin raiskaus on toisen pakottamista sukupuolilyhteyteen käyttämällä fyysistä väkivaltaa tai sen uhkaa. Raiskauksen määritelmää on jo aiemmin laajennettu niin, että raiskaus on kyseessä myös silloin, jos henkilö on kykenemätön puolustamaan itseään tai ilmaisemaan tahtoaan.

”#Suostumus2018” -hankkeen tavoitteena on kiristää seksuaalisen käyttäytymisen normiruuviä niin, sukupuoliyhteys ilman toisen suostumusta olisi raiskaus. Hanke sai tarvittavat 50 000 allekirjoittajaa syksyllä 2018, ja lakialoitteen alullepanijat päättivät siirtää eduskunnalle antamisen vaalien yli toiveenaan, että sen kannattajat saisivat hyväksymiseen riittävän enemmistön istuntosaliin.²¹³

Oikeudelliset ja teonteoreettiset perustelut

Mikä sitten ”#Suostumus2018”-kansalaisaloitteessa on vääristynyttä ja miksi hanketta ei pitäisi edistää eikä hyväksyä? Luettelen seuraavassa 25 asiakohtaa, joiden vuoksi esitys olisi kumottava, ja aloitan oikeudellisista ja teonteoreettisista perusteluista.

1) Suostumuksen tai suostumattomuuden *todisteleminen* on jälkikäteen vaikeaa tai mahdotonta luotettavasti. Suostuminen tai suostumattomuus seksuaaliseen kanssakäymiseen ilmaistaan usein ei-kielellisesti ja ei-todisteellisesti. Seksuaaliseen kanssakäymiseen ryhtymistä ”ilman selvää suostumusta” ei voitaisi kriminalisoida luotettavan *näytön* hankkimisen vaikeuden vuoksi.

2) Suostumusajattelun prosessioikeudellinen puutteellisuus on ilmeistä myös toiminta-aktin intentionaalisuuden osalta. Oikeudellisessa ajattelussa tekoa tarkastellaan *tekijän* tarkoitusten, kuten tahallisuuden tai tahattomuuden, näkökulmasta. Tämä on tärkeää, sillä onhan tahaton kuolemantuottamuskin aivan eri asia kuin vakain aikein tehty murha. Jos huomio kiinnitettäisiin tekijän tarkoitusten sijasta *uhrina pidetyn mielipiteisiin*, uhrilla olisi mahdollisuus (a) muuttaa mielipidettään tuuliviirin tavoin teon jälkeen ja (b) päättää siitä, mitä tekijä ajattelee! Näin ”rikoksen”

määrittelemisen siirrettäisiin tekijän tarkoituksista hänen *kykenemättömyyteensä lukea uhrina pidetyn ajatuksia*. Tämä puolestaan olisi vastoin vuorovaikutuksen olemusta, sillä ihmiset eivät yleensäkään ole meedioita, jotka voisivat arvata toistensa tahtotiloja täydellisesti.

3) Mikäli suostumusajattelu hyväksyttäisiin, raiskauksen uhriksi laitautuneilla tai päätyneillä olisi seksuaalisen kanssakäymisen *jälkeen* mahdollisuus väittää sukupuoliaktin tapahtuneen tahdon vastaisesti. Näin voisi käydä esimerkiksi silloin, jos uhreina pidetyt ovat tyytymättömiä seksiin tai haluavat esimerkiksi kostaa kaunojaan kumppaneilleen.

Koska tarkastelu olisi siirretty tekijän tarkoituksista uhrina pidetyn tahtotilaan, tämä antaisi kaiken vallan asioista päättämiseen uhrina pidetyn käsiin. Syyttäminen ja oikeuskäsittely tuottaisivat tuomioita automaattisesti, sillä oikeudessahan ollaan juuri siksi, että uhriksi väitetyllä on kielteinen näkemys seksuaalisesta kanssakäymisestä syytetyn kanssa. Tuomion saamiseksi voisi käytännössä riittää uhrin asemassa olevan ilmoitus oikeudelle. Oikeudellisessa ajattelussa ei todistusaineistona voida kuitenkaan pitää uhrin omaa mielipidettä, joka on kaiken lisäksi voinut muuttua mielivaltaisesti.

4) Suostumusajattelu voisi olla kielteistä myös uhrin roolissa olevan omalta kannalta. Ihminen voi suostua mihin tahansa esimerkiksi ollessaan lapsi. Suostumusaloitteen hyväksyminen *heikentäisi* uhrin oikeusturvaa, sillä subjektiivista *suostumista* voitaisiin pitää myös *positiivisena* näyttönä siitä, että oikeutus kanssakäymiseen joka tapauksessa on, *vaikka teko ei olisikaan objektiivisiin arviointiperustein hyväksyttävä*.

5) Raiskauksen yrityksenä voidaan jo nykyisen lainsäädännön ja oikeuskäytännön puitteissa pitää kanssakäymisen päättymistä toisen kieltäytymiseen, jos uhrina pidetyn ”ei”-sanaa pidetään merkinä seksuaalisesti *aloitteellisen* väkivaltaisesta suhtautumisesta. Tällöin toisen osapuolen kieltäytyminen ikään kuin tuottaa toisen tekemän raiskausyrityksen, mikä on loogisesti kestämatöntä. *Kiellon* vahvuus ei aiheuta tai ilmennä toisen ihmisen *teon* voimistumista, niin kuin kieltotaulujen ripustelu ei yleensäkään aiheuta sitä, että *teonakti* voimistuisi.

6) Vastuuta tai päätäntävaltaa määrätä omista tekemisistä ei pitäisi muissakaan yhteyksissä *ulkoistaa* tai *siirtää* tekijältä toisille yksilöille tai yhteiskunnalle. Vastuu voi olla tekijällä vain, mikäli hänet nähdään päätäntävaltaisena asiasta. *Jos päätösvalta siirrettäisiin uhrin asemassa olevalle, hänelle kuuluisi itse asiassa kaikki vastuu raiskatuksi joutumisesta mutta toisaalta myös seksuaalisen kanssakäymisen onnistumisesta*. Tässä tapauksessa uhri voisi olla itse syyllinen kaikkeen ja vastuussa kaikesta.

7) Seksuaalisen kanssakäymisen kyseessä ollessa toiminnan luonne tukee vastuun ja vallan mieltämistä *yhteiseksi* ja jaetuksi eikä syyllistävästi: jommankumman viaksi. Todistelutaakkaa ei pidä kuitenkaan jakaa osapuolten kesken juridisesti. Mikäli suostumuksen todistelutaakka jaettaisiin niin, että myös rikoksesta epäillyn tulisi todistaa, että rikosta *ei* ole

tapahtunut, kyse olisi seksuaalisen vallan lukitsemisesta uhriksi laittautuneen käsilaukkuun asioissa, jotka eivät alkuunkaan ole *todistettavissa*.

8) Suostumusajattelun ongelmallisuus koskee myös ”avioliitossa tapahtuvaa raiskausta”, joka on jo kriminalisoitu Suomessa. Asian ollessa virallisen syytteen alainen rikos, syyttäjä voi nostaa syytteen uhrin vastustuksesta huolimatta, mikäli ”julkinen etu” sitä vaatii. Tämä merkitsee julkisen vallan tunkeutumista ihmisten makuuhuoneisiin ja on vastoin avioliiton olemusta. *Avioliittohan merkitsee suostumista myös seksuaaliseen kanssakäymiseen*, joten ’avioliitossa tapahtuva raiskaus’ on ristiriitainen käsitekyhäelmä.

”Avioliitossa tapahtuvan raiskauksen” saattaminen rangaistavaksi oli ympyrän neliöimistä ja vastoin avioliiton ideaa, sillä suostumus seksuaaliseen kanssakäymiseen on annettu jo avioliiton solmimisen yhteydessä. Mikäli jompikumpi sittemmin peräytyy lupauksestaan eikä suostu seksiin vaan alkaa syyttää toista raiskauksesta, hän tulee *itse* rikkoneeksi antamansa lupauksen tai suostumuksen. Avioliiton näkökulmasta rangaistavana tai vähintään moitittavana voitaisiin pitää *suostumattomuutta* seksiin.

9) Suostumuksen puuttumisen ja avioliitossa tapahtuvan raiskauksen kriminalisointi ovat pahasta viedessään osapuolilta mahdollisuuden keskinäiseen sovitteluun ja anteeksiantoon. Osapuolilla pitäisi olla mahdollisuus myös katua seksuaalisen kanssakäymisen epäonnistumista, joten rikosoikeudellinen lähestymistapa muistuttaa herkkyydeltään giljotiinin terää.

Oikeussosiologiset, psykologiset ja kriminaalipoliittiset perustelut

10) Myös hankkeen sosiologinen ja psykologinen puoli on huteralla pohjalla. Suostumuksen vaatimisella pidätettäisiin *seksuaalinen valta* suostumattomalle osapuolelle, ja toinen (yleensä mies) ehdollistettaisiin tai taituteltaisiin anomaan tai kerjäämään seksiä, mikä kumoaisi miehelle ominaisen valloittajan tai suorittajan roolin seksuaalisessa kanssakäymisessä.

Tämä kohtelisi kaltoin miessukupuolta, joka heteroseksuaalisen kanssakäymisen olemuksen vuoksi on yleensä se aloitteellisempi osapuoli ja siksi alttiimpi joutumaan myös syytetyn penkille. Se entisestään pahentaisi miesten kokemia tasa-arvo-ongelmia, vähentäisi seksuaalista aloitteellisuutta ja siten todennäköisesti myös nautinnon määrää yhteiskunnassa.

11) Seksuaalisesta aloitteellisuudesta arvosteleminen on psykologisesti epäviisasta, sillä jatkuvan kurinpidon vuoksi *aloitteet sammuvat helposti pois*. Seksuaalisten aloitteiden tekijä ottaa suuren riskin altistaessaan itsensä torjutuksi tulemiselle. Torjuminen puolestaan vaikuttaa tuhoisasti, kun kieltely ja rangaistusfetisismi ovat muodostumassa yleisasenteiksi

”#Metoo”- ja ”Suostumus2018”-tyyppisten hankkeiden kautta. Seksuaalisten aloitteiden kohteena olevat voisivat tuntea itsensä imarrelluiksi ja kiittää aloitekykyisiä ihmisiä siitä, että heitäkin vielä on.

12) Rikollisuus lisääntyy kriminalisoimalla, kun ihmisten *luonnollinen käyttäytyminen* saatetaan vähä vähältä rangaistavaksi. Rikollisuus ei ole kuitenkaan vähentynyt niissä maissa, joissa langetetaan ankaria rangaistuksia, vaan juuri niissä rikollisuus laajimmin kukoistaa. Ankarat rangaistukset ovat tietenkin seuraus rikollisuudesta, mutta niillä ei ole onnistuttu kitkemään rikollisuutta pois. Myös rikollisuus voi seurata, lisääntyä tai pahentua ankarasta rangaistavuudesta. Kovien rangaistusten vuoksi yhteiskunnan *oikeusperustus* voidaan kokea vääränä, jolloin rikollisuus koetaan *oikeudenmukaisena* ja kasvaa siksi.

13) Lähes kaikissa intohimorikoksissa rangaistusasteikon kiristäminen on väärä keino myös toivottujen käyttäytymisvaikutusten aikaansaamiseksi. Osoitettu on, että rangaistavuuden laajentamisella ja rangaistusasteikon kiristämällä ei ole käyttäytymistä ohjaavaa pelotevaikutusta. Ihmisethän eivät tee intohimorikoksia vapaan harkintansa perusteella vaan siksi, että he kokevat ne välttämättömiksi.

Oikeusministeriön vuonna 2018 julkaisemassa arviomuistiossa todetaan: ”Kriminaalipoliittiseen tutkimustietoon perustuva vakiintunut käsitys on, että rangaistustason muutoksilla ei voida merkittävästi ohjailla rikollisuuden määrää. Suurtenkin rangaistustasoon tehtyjen muutosten vaikutukset jäävät yleensä hyvin vähäisiksi, eikä niiden vaikutusta rikollisuuteen kyetä välttämättä käytännössä havaitsemaan jälkikäteen.”²¹⁴ Näin ollen ei voida puoltaa rangaistavuuden lisäämistä.

14) Koska intohimorikoksissa ihmiset toimivat halujensa ja tarpeidensa ohjaamina, ei myöskään rankaiseminen ole oikeudenmukaista. Kiinniottetut, pidätetyt, feministien läksytyksessä piestyt ja rangaistuksiin tuomitut miehet eivät voi ehkä alun alkaenkaan toimia täysin harkitusti, analyytisesti ja suunnitelmallisesti, kuten omaisuus- ja talousrikolliset, joilla on vaihtoehtoja ja jotka siten ovat vastuussa teoistaan. Sen sijaan seksuaalisesti aktiiviset ihmiset voidaan nähdä myös *itse omien intohimojensa uhreina*, ja rangaistusten preventiivinen eli ennakolta eliminoiva pelotefunktio jää vähäiseksi.

15) Oikeussosiologisen ja kriminologisen tutkimuksen valossa rangaistavuus kasvattaa ihmisille rikollisen identiteetin ja siten lisää rikollisuutta. Tämä näkyy kasvatuksessa, kun pojille manipuloidaan kielteinen minäkuva seksuaalisuudesta syyllistämällä ja aloittelisuutta paheksumalla. Myös rangaistusten retributiivinen eli tilejä tasoittava sovitusvaikutus voi kääntyä yhteiskunnan vahingoksi, kun oikeus koetaan kostoksi, johon vastataan uudella kostolla. Myöskään eristäminen ei tue yhteiskuntakelpoisuutta vaan vähentää sitä.

16) Tuomiomielen ja moralismin leiskuessa ei pitäisi luoda järjestelmää, joka vain *tuntuu* siltä, että se vähentää rikollisuutta, vaikka se tosiasia

lisääkin sitä. Parempi olisi pysyä järjestelmässä, joka vähentää tai rajoittaa rikollisuutta, vaikka se ei vaikuttaisi tekevän niin. Tärkeimmässä asemassa on seksuaalinormien säilyminen länsimaisina ja perusteiltaan vapaamielisinä.

Filosofiset ja vuorovaikutusteoreettiset perustelut

17) Seksuaalisessa kanssakäymisessä voi luonnollisesti tapahtua väärinkäsityksiä, tulkinnat ovat erilaisia, tahtotilat voivat muuttua ja osapuolten kokemat merkitykset vaihtelevat. Erimielisyyden mahdollisuuden poissulkeminen ja väärinkäsityksistä tai epävarmuudesta rankaiseminen eivät edistäisi ymmärtämistä vaan syventäisivät väärinkäsityksiä.

18) Seksissä on kyse *kontaktin luomisesta*, jonka alkuehdoja ei voida palauttaa *pelkkään kieleen eikä johdella suostumusta tai epäsuostumusta yksiselitteisesti kuvaavista lauseista*. Kontakteja luodaan tanssilavojen todellisuudessa esimerkiksi koskettelemalla, mikä olisi hyväksyttävä, eikä pitäisi paheksua asiaa iltapäivälehtien ja muiden moraalialarmnistien kannanotoilla, jotka ovatkin alkaneet muistuttaa kirkkotätien käsityksiä.

Myös ”sopivuuden” rajaa on etukäteen mahdotonta määritellä, sillä kyse on joka tapauksessa kokeilemisesta ja tunteiden testaamisesta. Näin ollen myös väärinkäsitykset ovat mahdollisia, eikä niitä pidä alistaa rangaistusten uhalle. Seksiin päädytään, jos päädytään. ”Selvän suostumuksen” tiedustelu vaikuttaisi tökeröltä lähestymistavalta ja varmalta tavalta olla päätyttä mihinkään kanssakäymiseen.

19) Kontaktin luomisen ehdot, tilanteet ja rajat eivät ole yksiselitteisesti eivätkä kielellisesti määriteltävissä niin, että aihe voitaisiin ylipäänsä sisällyttää *juridiseen* keskustelukehykseen. Kyse olisi silloin ”elämismaailman kolonisaatiosta”, eli julkisen vallan tunkeutumisesta ihmisten yksityiselämään.

20) Filosofisesti katsoen ”suostumus” kuuluu aivan muuhun kuin seksuaaliseen, romanttiseen tai eroottiseen sanastoon. Se kytkee seksuaalisuuden normatiiviseen diskurssiin. Se liittyy aseksuaalisuuden, pidättäytymisen, torjunnan ja itse itsensä tai toinen toisensa rankaisemisen rekisteriin, jossa ei tunneta intohimoja.

21) Seksi kuitenkin on halua ja intohimoa, ja vaarana on, että ”#Suostumus2018”-hankkeen mukainen pyytelemään ja anelemaan taivuttelemisen vaikuttaisi seksiin kahlitsevasti ja kuolettavasti. Kriminalisointi jatkaisi seksuaalisen kanssakäymisen siirtämistä intohimon, tarpeiden ja halujen maailmasta normatiiviseen viitekehykseen ja edistäisi siten seksuaalista *ahdasmielisyyttä* ja seksuaalisuuden *vaarallistamista*. Vaarassa on tietenkin myös halukkuus pariutumiseen, perheiden perustamiseen ja lisääntymiseen, ja tuloksena olisi yksinäisyyttä, happamuutta ja kurjuuden kokemuksia.

22) Moraalifilosofisesti tuomittavina voidaan pitää vain sellaisia tekoja, jotka ovat *haitallisia* tai jotka ovat sinänsä *pahoja*. Nykyisenä hyvän ja pahan tuolle puolen päätyneenä aikana katsotaan, että moraalista oikeutusta pitää arvioida vain *haitallisuuden* tai *hyödyllisyyden* perusteella. Jos teosta ei ole osoitettavissa selvää haittaa, se ei ole moraalisesti tuomittava. Ja vaikka haittaa olisikin, sekään ei vielä riitä tuomittavuuden perustaksi, sillä lähes kaikista teoista, joista on iloa tai hyötyä, voi olla jotakin haittaa. Eihän autoiluakaan kielletä siksi, että siitä voi olla suurta haittaa kuolonkolarien ja ilmansaasteiden vuoksi.

Sama pätee seksuaalisuuteen. Myös seksuaalisuuden normittamisessa ja kriminalisoimisessa pitäisi olla maltillinen, sillä seksi on nautinnon lähde ja olennainen osa ihmisten itsetuntoa. Itsetunnon ongelmia ei pitäisi pyrkiä lääkitsemään toisiin ihmisiin kohdistuvalla uusmoralismilla, joka karkottaa kalat vedestä, eikä lohen loimutukseen päästä.

23) Seksin kahlitseminen ilmaisee *uustaistolaista* yleisnäkemyttä, jonka mukaan sosialismi ajattelee yksilöiden puolesta ja *valtion* pitää päättää myös yksityisten kansalaisten petipuhista. Sen sijaan poliittisessa oikeistossa katsotaan perinteisesti, että yksilöt ovat kykeneviä päättämään asioistaan itse, ilman valtion holhousta ja väliintuloa.

Vihervasemmistossa vallitsee näkemys, että valtion täytyy ohjata yksilöiden elämää, kun taas oikeistossa ajatellaan, että valtio pitää alistaa yksilöiden palvelijaksi eikä yksilöitä valtioiden kontrolloitaviksi. Sukupuolielämän alueelle levitessään vasemmistolainen yleisasenne johtaa elämänalueista intiimeimmän ja yksilöllisimmän eli seksuaalisuuden huomaamattomaan ja vähäeleiseen sosialisointiin.

24) ”#Metoo”- ja ”#Suostumus2018”-hankkeet näyttävät pitävän tavoitteenaan *rankaisemista* eivätkä ymmärtämistä ja oikeudenmukaisuutta. Yltiölegalismi on seksin kyseessä ollessa yhtä turhaa ja haitallista kuin viisarin värähdyksiä tarkkaileva oikeuspositivismi on nopeusrajoitusten ylitysten kyttäilyssä kesäisillä, tyhjillä ja aurinkoisilla teillä. Yleensä ei pitäisi kriminalisoida asioita, joita ei voida valvoa eikä selvien määritelmien puuttuessa noudattaa vaan joista voidaan ainoastaan kurittaa ja rangaista. Tällainen on tietysti myös vihervasemmiston ajatuspajoissa taottu ”vihapuheen” oletus.

25) Seksuaalisuus ei tarvitse kuluttajansuojalakia, sillä kanssakäyminen on ”kahden kauppaa”, jossa kummallakaan henkisesti kypsällä ihmisellä ei ole moraalista oikeutta moittia eikä kiittää *vain toista osapuolta* aloitteellisuudesta, erehdyksestä tai yhteisestä epäonnistumisesta. On toivottavaa, että seksuaalinen kanssakäyminen perustuisi molemminpuoliseen, tai mikäli kumppaneita on useita, kaikinpuoliseen yhteisymmärrykseen. Se, että vihervasemmiston neidit eivät osaa harjoittaa seksiä ilman juridista sääntökirjaa, ei saa merkitä, että heidät pitäisi päästää päättämään siitä, kuinka muiden ihmisten pitää elää.

Edellä lausutusta seuraa, että ”#Suostumus2018”-aloitetta ei pidä edistää eikä hyväksyä. Mikäli lakialoite tulee seuraavalla istuntokaudella eduskunnan käsittelyyn, se on hylättävä.

Maanantaina 25. maaliskuuta 2019

SINKUT POLIITIKOILLE PELKKÄÄ ILMAA

Yksin asuvat ovat olleet valtavirtapoliitikoille pelkkää ilmaa. Niinpä muutamat aktiiviset kansalaiset ovat perustaneet yhdistystoimintaa, jolla yksin asuvien asemaa pyritään parantamaan. Yksinasuvat ry lähetti myös minulle alkuvuodesta mielipidetiedustelun, jossa kysyttiin, mitä ajattelen kansanedustajaehdokkaana yksin asuvien asemasta.

Sosiologisesti katsoen sinkkuuntuminen on seuraus yksilöllistymisestä, joka puolestaan ilmentää monikulttuuriseen yhteiskuntaan liittyvää sosiaalisen luottamuksen rapautumista. Monet ihmiset viihtyvät omissa oloissaan, sillä sosiaalinen pääoma on heikentynyt, eivätkä samoihin viiteryhmiinkään kuuluvat enää viihdy keskenään. Tätä osoittavat muun muassa Harvard-professori Robert D. Putnamin tutkimukset.²¹⁵

Yksin oleiluun on ohjannut etenkin maahanmuuton aiheuttama asunto-markkinoiden kiristyminen ja siihen liittyvä asuntokurjuus ja olosuhteiden huonontuminen kasvukeskuksissa. Koska yksin eläminen korreloi vahvasti syrjäytymisen kanssa, minulta löytyy huomattavasti poliittista motivaatiota korjata myös sinkkujen oloja. Vastasin siis mielelläni Yksinasuvat ry:n mielipidetiedusteluun.

Yhdistyksen tarkoitus oli julkaista vastaukset ennen vaaleja. Vastaan kuitenkin myös tässä omassa blogissani, ja syyn siihen saatte tietää lukiemalla kirjoitukseni loppuun.

Asuminen

KYSYMYS: Kuuluuko yksinasuvien mielestänne tyytyä vuokrayksiöihin – jopa 15 neliömetrin huoneeseen, jonka vuokra on 500 euroa kuukaudessa?

VASTAUKSENI: Ahtaasti asuminen ei ole tietenkään mikään ihanne, vaan se johtuu asumisen huikeasta kallistumisesta kasvukeskuksissa. Tilannetta on pahentanut erityisesti maahanmuutto. Asumisen hinnan kohtuullistaminen, asuntojen saatavuuden parantaminen ja maahanmuuton rajoittaminen ovat poliittisen ohjelmani ydinkohtia.

KYSYMYS: Miten myös yksinasuvat saadaan tasapuolisesti mukaan omistusasumisen markkinoille?

VASTAUKSENI: Yksin asuvien tilannetta on vaikeuttanut se, että hyvin suuri osa kotitalouksista on nykyään yhden henkilön talouksia, ja siksi

pienasunnoista on suuri kysyntä. Yksiössä asuminen maksaa lähes saman kuin kaksiossakin. Yhden ihmisen tulot eivät usein riitä omistusasunnon hankintaan. Avainasemassa on (1) edullisten pienasuntojen rakentaminen ja (2) se, että ketään ei etuoikeuteta asuntojonoissa perhepoliittisin perustein, kuten asukasmäärän perusteella. Yksin asuvia tulisi kohdella samoin kriteerein kuin perheitä.

KYSYMYKSI: Miten asumista voisi suunnitella niin, että yksinasuvien taloudelliset mahdollisuudet olisivat yhdenvertaiset pariskunnissa eläviin verrattuna?

VASTAUKSENI: Tärkeintä olisi rakentaa runsaasti pienasuntoja, joihin asukkailla on varaa. Valtio voisi tasapainottaa tilannetta myöntämällä yksin asuville samanlaisia taloudellisia helpotuksia kuin lapsiperheillekin. Myös pankit voisivat tuoda markkinoille yksin asuville paremmin sopivia rahoitusratkaisuja.

Etuudet

KYSYMYKSI: Miksi yksinasuva ei huolimatta pienemmistä kotitalouskohtaisista tuloistaan saa ansaita yhtä paljon pääomatuloja kuin pariskunnan puolisko, menettämättä työmarkkinatukea? (TTL, 7 luku, 7 §).

VASTAUKSENI: Kyseinen työttömyysturvalain kohta on ideologinen ja edustaa poliittisen vasemmiston omistamis- ja yrittämisvihamielistä asennetta. Se on kirjattu lakiin siksi. Suomessa on käytössä henkilökohtainen eikä postiluukkukohtainen verotus.

Julkiset palvelut

KYSYMYKSI: Miksi kotipalvelun hinnat lähes poikkeuksetta ovat suhteessa korkeammat yksinasuvalle kuin pariskunnan puoliskolle, vaikka maksukyky on yhden aikuisen talouksissa pienempi kuin pariskunnilla? Toisin sanoen, onko oikein että julkinen valta soveltaa vapaan markkinatalouden volyyminhinnoittelustrategiaa?

VASTAUKSENI: Julkisorganit arvioivat asiaa kustannustehokkuuden perusteella siten, että useamman asukkaan kotitalouden palveleminen samalla kerralla tulee henkilöä kohti edullisemmaksi. Toisin sanoen hinta määräytyy kotitalouskohtaisesti eikä henkilökohtaisesti. Yhden ihmisen kotitalouden palveleminen tulee asukasta kohti kalliimmaksi, ja laskutus perustuu siihen. Asukkaan näkökulmasta se ei varmasti tunnu oikeudenmukaiselta.

KYSYMYKSI: Onko yksinasuvan vanhuksen tai vammaisen turvallisuus ja oikeusturva tarpeeksi hyvin varmistettu kodin ulkopuolelta tulevilta uhilta?

VASTAUKSENI: Tämä on tapauskohtainen asia. Turvallisuusolot poikkeavat paljon toisistaan, mutta oikeusturva (oikeudensaantivarmuus ja viranomaisten luotettavuus) Suomessa on hyvä. Turvallisuutta voidaan parantaa torjumalla haittamaahanmuuttoa, sillä on osoittautunut, että ulkomaalaisrikolliset ovat lähestyneet etenkin ikäihmisiä tai muutoin heikossa asemassa olevia. Ikäihmisiä olisi neuvottava suhtautumaan varautuneesti esimerkiksi netin kautta kohdistuviin uhkiin ja pankkitietojen tiedusteluihin.

Kansalaisen asema

KYSYMYS: Emme hyväksy sitä, että yhteiskunnallisessa keskustelussa ja päätöksenteossa mainitaan ja huomioidaan perheet, mutta hyvin harvoin jos koskaan yksinasuvaa. Miten aiotte huomioida eduskuntatyössänne yli miljoonan yksinasuvan mahdollisuuksien tasa-arvon maassamme?

VASTAUKSENI: Pitää paikkaansa, että yksin asuvat (tai ”sinkut”) ovat olleet poliittisille edustajille pitkään pelkkää ilmaa, vaikka esimerkiksi Helsingissä sinkkotalouksia on hyvin suuri osa. Tilanne on perustuslaillisen yhdenvertaisuussäädöksen (PeL 6 §) vastainen. Yksin asuminen korreloi myös syrjäytyneisyyden kanssa huolestuttavasti. Vaadin tilanteen tasaarvoistamista kansalaisten perustuslailliseen yhdenvertaisuuteen vedoten.

Kuluttaja-asema

KYSYMYS: Yksinasuva maksaa lähes säännönmukaisesti ostamistaan tuotteista ja palveluista korkeampaa yksikköhintaa kuin pariskunta, vaikka kotitalouskohtaiset tulot ovat keskimäärin vähintään puolet pienemmät kuin pariskuntien talouksissa. Miten näkemyksenne mukaan veropoliittisin keinoin voidaan lievittää yksinasuvan kulutusverotaakkaa?

VASTAUKSENI: Väite on totta, ja esimerkiksi matkat myydään lähes aina kahden henkilön matkoina, kun taas yksin matkustavalta peritään lähes kahden hintaa. Koska ongelma on markkinoilla, sitä voitaisiin parhaiten ratkoa kuluttajalainsäädännöllisin, markkinointiin liittyvin ja kaupan lainsäädäntöön liittyvin keinoin.

Kulutusveroratkaisuilla on hyvin vaikea puuttua asiaan, koska siviilisäädyn tiedusteleminen ja todistelemisen kauppojen kassoilla on hankalaa ja jopa mahdotonta. Lisäksi kulutusverohelpotusten myöntäminen sinkuille voisi ohjata hakeutumaan sankoin joukoin sinkun asemaan tai vilpillisyyteen siviilisäädyn todistelemisessä. Niinpä tehokkainta olisi ohjata markkinatoimijoita yhdenvertaiseen asiakaskohteluun.

Lainsäädäntö

KYSYMYKSI: Yhdenvertaisuuslain henkeä perheasemaan perustuvasta syrjinnän kiellosta ei huomioida muussa päätöksenteossa. Miten yhdenvertaisuuslaki (3 luku 8 §) pitäisi mielestänne ottaa huomioon muiden lakien valmistelussa?

VASTAUKSENI: Perheasemaan perustuvan syrjinnän kiello kuuluu yhdenvertaisuuslain (1325/2014) 8 §:n kirjaimien eikä vain henkeen. On totta, että perheasemaan perustuva syrjintä on jäänyt pitkälti uskonnon ja kansalaisuuden perusteella tapahtuvien syrjintäilmiöiden varjoon, kuten ikäsyrjintäkin.

Yhdenvertaisuuslaki on johdettu Suomen perustuslain (731/1999) yhdenvertaisuuskohdasta (6 §), ja se pitää ottaa huomioon muiden lakien valmistelussa. Tämä merkitsee, että periaatteessa esimerkiksi verotuksen puoliso vähennykset ovat ristiriidassa yhdenvertaisuuden kanssa. Korjaamista asiassa siis on.

Tutkimus

KYSYMYKSI: Valtioneuvoston kanslia myönsi YSI-konsortiolle neljänesmiljoonan yksinelävien aseman tutkimukseen vuonna 2017. Tuloksena olemme saaneet lukea yksinasuvien yksinäisyydestä. Yksinäisyys ei ole yhdistyksen ja sen jäsenten mielestä ydinongelma. Ydinongelma on taloudellisen yhdenvertaisuuden puute suhteessa muissa perhemuodostelmissa asuviin aikuisiin. Yli miljoonan väestönosaa koskevaa taloustutkimusta ei tehdä maassamme. Miten voisitte eduskunnassa vaikuttaa asiaan?

VASTAUKSENI: Mainittu tutkimustulos on yleistävä. Totuus on, että osa yksin asuvista kokee yksinäisyyttä, mutta toinen osa puolestaan kokee yksinäisyyden myönteisenä ja siksi asuukin sinkkuna. Molempia ryhmiä varmasti koettelee talous, joka tällä tavalla on noussut ydinongelmaksi.

Olen ammattitutkija ja näen, että yksin asuviakin tutkitaan kyllä, mutta tutkimus on ollut yksipuolista ollessaan lähinnä syrjäytymistutkimusta. Sen sijaan kokonaisuutena ryhmänä yksin asuvia on tutkittu vähemmän.

Taloudellisissa tutkimuksissa ja mielipidetiedusteluissa on kyllä otettu usein huomioon myös vastaajien asumismuoto, sillä asumis- ja perhemuodolla on vaikutusta esimerkiksi kulutuskäyttäytymiseen.

Myös eduskunta teettää usein tutkimuksia ja käyttää eri asiantuntijatahoja. Pidän tärkeänä, että eduskunta antaisi tutkimustoimeksiantonsa niin, että huomioon otettaisiin asuin- ja perhemuodot. Sen sijaan eduskunta ei voi pyrkiä vaikuttamaan tutkimuksen sisältöihin.

Verotus

KYSYMYKSI: Miksi yksinasuva ei ole oikeutettu työasuntovähennykseen?

VASTAUKSENI: Ajatuksena on ilmeisesti ollut, että ihminen ei voi olla samaan aikaan kahdessa asunnossa. Todellisuudessa monet sinkut joutuvat pitämään kahta asuntoa, jos työasunto on eri paikkakunnalla kuin koti. Näin ollen asiakkoita kaipaava korjausta.

KYSYMYKSI: Miksi yksinasuva ei saa yhdenvertaista kotitalousvähennystä käyttämistään kotitalouspalveluista verrattuna pariskuntina eläviin yksilöihin?

VASTAUKSENI: Tähän voisivat vastata vain ne edustajat ja ehdokkaat, jotka ovat olleet luomassa kyseistä periaatetta; minä en ole.

KYSYMYKSI: Onko yksinasuvan kokonaisveroaste suhteessa pariskunnassa elävään yksilöön yhdenvertainen?

VASTAUKSENI: Ei ole yhdenvertainen. Näin ollen asiaa ei koeta myöskään oikeudenmukaisena, koska yksin asuvien asuinkulut ovat suhteessa korkeammat. Myös tässä asiassa on korjaamisen aiheutta.

KYSYJÄN LOPPUKOMMENTTI: Olemme iloisia, jos puolueenne tekee oman poliittisen ohjelman myös yksinasuville.

VASTAUKSENI: Kiitän ehdotuksesta ja kysymyksistä. Helsinkiläisenä olen saanut paljon palautetta ja toivomuksia yksin asuvien tilanteesta, ja sinkkotalouksien määrä kaupungissamme on suuri. Yksin asuvien aseman huomioiminen on osa omia vaaliteemojani.

Mitä seurasi?

Parin päivän kuluttua kyselyyn vastaamisesta sain sähköpostiini viestin, jossa yhdistys pyörsi kyselynsä ilmaisten tyytymättömyyttä vastauksiini.

Yhdistyksen Jutta Järvinen kirjoitti näin:

Kiitos mielenkiintoisista vastauksistasi. Tämä kampanjamme on pilotointivaiheessa ja tulemme vielä jonkin verran muuttamaan kysymyksiämme. Julkaisemme toki näitäkin vastauksia, mutta totean jo tässä vaiheessa, että tarkennamme vastausohjeitamme muun muassa pyytämällä eksakteja vastauksia vain yksinasuvia koskeviin näkökohtiin. Emme julkaise puolueiden omiin ohjelmiin sisältyviä näkökohtia, kuten mamu-linjauksia. Toivottavasti tämä käy sinulle.

Ei käy päinsä, että mikään tutkija tai kyselijä voisi vastaukset saatuaan ryhtyä suodattamaan vastauksia tai muuntelemaan kysymyksiä saadakseen oman mielensä mukaisia tuloksia. Olisi tutkimuseettisesti väärin sondeerata mielipidetiedusteluja ”pilotoinnin” verukkeella.

Myöskään Yksinasuvat ry:n ei siis pitäisi muokata kysymyksiä tai valikoida vastauksia niin, että kansalaisille välittyy ehdokkaiden mielipiteistä todellisuutta vastaamaton tai muutoin harhaanjohtava kuva.

Järvinen kirjoitti myös:

Esimerkiksi vastauksesi volyyminhinnoittelukysymykseeni, jossa kerrot käytännön johtuvan kustannusajattelusta, voi toki pitää paikkansa, mutta se ei ole mielestäni hyväksyttävä ajattelutapa.

Mielipidetiedusteluihin kuuluu, että kysyjän on hyväksyttävä vastaukset sellaisina kuin ne esitetään. Ne olisi vietävä tulosten joukkoon ja julkaistava, vaikka tiedustelija itse olisi jostakin yksityiskohdasta eri mieltä. Muunlainen menettely olisi tutkimuseettinen ja metodologinen rikkomus, ja yhdistys pyrki antamaan jäsenilleen ja muille kansalaisille valheellisen kuvan siitä, mitä ehdokkaat ajattelevat.

Vastaukseni ovat sitä paitsi yksin asuvien etujen ja suomalaisten yhdenvertaisuusperiaatteiden mukaisia.

Järvisen kannanotosta kävi ilmi, että hänen tyytymättömyytensä koski ensisijassa *maahanmuuttonäkemyksiäni*. Tosiasiassa maahanmuutto on keskeisiä syitä suomalaisten pahentuneeseen asuntotilanteeseen. Asuntotilannetta voitaisiin parantaa nimenomaan maahanmuuttoa rajoittamalla. Teema kuuluu siis asiaan aivan olennaisesti.

On ymmärrettävää, että eri intressitahot pyrkivät vaikuttamaan *puolueisiin ja ehdokkaisiin*. Mutta huolestuttavaa on, että mediajulkisuudessa, sosiaalisessa mediassa ja mielipidetiedusteluissa pyritään vaikuttamaan *vaaleihin* manipuloimalla tiedonsaantia ehdokkaiden näkemyksistä.

Niinpä on yksiselitteisesti väärin sensuroida perussuomalaisten ehdokkaiden tai puolueemme maahanmuuttolinjauksia. Sitä paitsi olisi omituisia, että vaaleja koskevissa tiedusteluissa ei julkaistaisi ”puolueiden omiin ohjelmiin sisältyviä näkökohtia”, varsinkin kun yhdistys kyselynsä lopussa esitti jopa, että puolue tekisi ”oman poliittisen ohjelman myös yksin asuville”.

Vastasin vaalikampanjani aikana noin kymmenen eri tiedotusvälineineen tai järjestön vaalikoneeseen, joukossa muiden muassa Yleisradio, Helsingin Sanomat, Alma Media ja MTV. Yksinasuvien yhdistyksen tapaus osoittaa hyvän huonon esimerkin tavoin, kuinka perussuomalaisia ehdokkaita pyritään diskriminoimaan ja näkemyksiämme sensuroidaan valtamedian ja sosiaalisen median lisäksi myös mielipidetiedusteluissa. Saamieni tietojen mukaan tällaista vääristelyä esiintyy mediassa ja järjestökentässä paljon.

Koska yhdistyksestä ei kuulunut tammikuisen kyselyn jälkeen mitään, julkaisen poliittiset näkemykseni tässä, jotta myös yksin asuvat äänestäjät saisivat ilman yhdistyksen harjoittamaa suodatusta tietää, millä tavoin toimin järjestön jäsenkunnan ja muiden asiasta kiinnostuneiden hyväksi.

Tiistaina 26. maaliskuuta 2019

TASA-ARVOA MIEHILLE JA NAISILLE

Keräilin poikaiällä postimerkkejä, ja eräässä niistä oli Minna Canthin kuva. Joskus pohdin, mitä hän mahtoi tehdä saadakseen kunnian päätyä postimerkkiin. Rohkenin epäillä myös hänen sukupuoltaan, sillä kuvassa näytti olevan todellinen *über-tankki*, jonka ryhdikäs asento veti vertoja marskalkka Mannerheimille. Viime tiistaina Minna Canthin päivänä 19.3. vietettiin ”tasa-arvon päivää” kyseisen naishenkilön kunniaksi.

Tasa-arvon käsite on filosofisesti epäilyttävä, sillä jos arvot ovat tasan, ei ole arvoja ollenkaan. Arvon käsite onkin hierarkkinen. Voidaksemme tunnistaa arvoja, jotkin arvot pitää määritellä tärkeämmiksi kuin toiset. Tämä taas perustuu kykyymme ja velvollisuuteemme erottaa hyvä huonosta, hyödyllinen haitallisesta ja oikea väärästä.

Myöskään suvaitsevuus ei voi olla valikoimatonta, vaan sen pitää perustua arvostelukykyyneen ja valitsemiseen. Jos arvojen kesken vallitsisi tasatilanne, eläisimme yksiarvoisuudessa, eli totalitarismissa. Välttääkseen tämän kiusallisen mielleyhtymän myös perustuslakimme kirjoittaja on puhunut vain yhdenvertaisuudesta eikä tasa-arvoisuudesta.



Juonsimme Marko Ekqvistin kanssa radio-ohjelmaa Sairaanhoidajapäiviltä Helsingin Messukeskuksesta 21.3.2019.

Tasa-arvo on siis filosofisesti varsin kompleksinen ihanne. Selvää joka tapauksessa on, että mikäli tasa-arvoa on, se kasvaa tai heikkenee yhdessä

koskien kaikkia ryhmiä. Kun jonkun asema kohentuu, toisen usein heikkenee, jolloin tasa-arvon kokonaismäärä mahdollisesti nousee. Oikeudenmukaisuus taas ei ole tasa-arvoa, vaan sen pitää seurata ansaintaperiaattetta.

Tämän kirjoituksen tarkoitus on tuottaa sukupuolista tasa-arvoa miehille, mutta samalla myös naisille, sillä sitähän tasa-arvo merkitsee. Tasa-arvoa ei voida tuottaa erikseen vain tietyille ihmisryhmille, sillä se olisi vastoin tasa-arvon olemusta. Niinpä tasa-arvoa ei tavoiteta telaketjuilla.

Nykyistä paremmat terveystarkastukset miehille

Syöpäsairaudet näyttävät kohtelevan ihmisiä sukupuolisen tasa-arvon mukaisesti, sillä sukupuolisidonnaisia syöpiä löydettiin viime vuonna sekä miehiä että naisia koskien melkein yhtä paljon. Miesten eturauhassyöpiä todettiin vuoden aikana hieman yli 5000 ja rintasyöpiä noin 5000.

Sen sijaan terveydenhuollossa ja yhteiskunnassa miehiä ja naisia ei kohdella tasavertaisesti. Naisille on jatkuvat rintaryöpäseulonnat ja mammografia. Miehille ei systemaattisia eturauhastutkimuksia järjestetä.

Jokin aika sitten eräs THL:n naispuolinen lääkäri selitteli televisio-ohjelmassa, että miehille tutkimuksia ei tarvitse tehdä, koska yli 90 prosenttia eturauhassyövistä paranee. Mutta täytyykö kaikki jättää vain jälkikäteishoitojen varaan? Tutkimusten mukaan eturauhassyöpä on levitesään tappava.

Haastatellun lääkärin argumentaatiossa oli puolustelun sävyä. Terveystalhallinnolle on kunnia-asia olla oikeassa ja puolustaa omaa linjaansa, vaikka väärässä olisikin. Norsunluutorneista ei laskeuduta varsinkaan silloin, jos on tullut sinne kepeillä ajetuksi.

Siis tutkimukset voimaan. Koska miehet kuolevat naisia nuorempina, olisi perusteltua tehdä miehille myös laajempia terveystarkastuksia.

Erektiolääkkeet korvattaviksi tai vapaiksi

Toinen merkittävä epätasa-arvon aihe on, että miesten erektiolääkkeistä ei myönnetä yleistä Kela-korvausta, vaikka kyseessä on sekä fyysisesti että psyykkisesti tärkeä asia eikä mikään mukavuustekijä, huvittelu tai ylellisyyden väitettä.

Miesten ja yleisen seksuaaliterveyden laiminlyöminen on väärin, sillä nauttisihan siitä monessa tapauksessa nainenkin. Nykyisessä puritaanisessa, rangaistusfetisistisessä ja seksuaalisuutta vaarallistavassa yhteiskunnassa nautinnot arvotetaan ikään kuin niissä olisi jotakin pahaa. Katsotaan, että kärsimys kirkastaa sielua. Miestä alistetaan tai laiminlyödään etuoikeutetuksi (virheellisesti) mielletyn sukupuoliroolinsa vuoksi.

Erektiolääkkeet ja niiden geneeriset valmisteet pitäisi tehdä Kela-korvattaviksi ja reseptivapaiksi, kuten muutamissa Etelä-Euroopan maissa. Viagran, Cialiksen ja niiden rinnakkaisvalmisteiden vapaus saattaa olla yksi syy eteläisten maiden aktiivisempaan seksuaalikulttuuriin, ja vapauttamisesta voisi olla apua myös Suomen heikkoon syntyvyyteen.

Viagralla voitaisiin kohottaa myös ”taitettua indeksiä” koskevan puheen tasoa. Mutta tasa-arvon alkajaisiksi Kela-korvattavuus pitäisi saattaa voimaan.

Nämä ehdotukset tulivat mieleeni, sillä monissa vaalikoneissa kyseltiin ahkerasti muun muassa apteekkioikeuksista ja perättiin kannanottoja kysymykseen, pitäisikö yleisimpiä reseptivapaita lääkkeitä myydä ruokakaupoissa ja kioskeissa.

Kysymys apteekkien toimiluvista on nähdäkseni marginaalinen, sillä ihmiset voivat nykyisinkin tilata sekä käsikauppa- että reseptilääkkeitä netistä suoraan koteihinsa, eikä päänsärkypillereitäkään tarvitse karrätä ulos supermarkettien ostoskärryissä. Terveystieteiden huollossa olisi tärkeämpääkin uudistettavaa ja korjattavaa, vaikka toki myös apteekkien avaaminen kilpailulle voisi tervehdyttää tilannetta.

Mitä merkitystä asialla sitten on tasa-arvon kannalta? Olenko mies-asiamies? – En. Olen MGTOW-mies, eli mies, joka kulkee omia polkujaan (*men go their own ways*). Miesasiamiehenä toimiminen olisi nähdäkseni vain käänteistä feminismiä, joka hyödyntää samoja menetelmiä, eli tasa-arvon tavoittelua irrallisena ja eturyhmäpoliittisena asiana – näkemättä, että tasa-arvo on yhteinen asiamme.

Keskiviikkona 27. maaliskuuta 2019

KOKOOMUKSEN ”MAAHANMUUTTOREALISMI” ON SYNKKÄ BLUFFI

Helsinki on köyhien ja asuntoriistettyjen ihmisten suurkaupunki, jossa on paljon Kokoomusta äänestäviä ja mielikuvitusrikkaita ihmisiä. Olen kohdannut vaalikentillä liikkuessani usein väitteen, että ”olet oikeassa kaikessa mitä sanot vaalikirjassasi, mutta puolueesi on väärä”. Heidän mielestään pitäisi kuulemma edustaa Kokoomusta, koska puolueella on kauheasti vaikutusvaltaa Helsingissä ja kokoomuslaisilla on kauneimmat vaatteet.

Usein sanotaan, että Perussuomalaisia ei kannata äänestää, vaikka meitä ja näkemyksiämme kannattaisikin. Syynä on käsitys, että puolueemme ei päätyisi hallitukseen kuitenkaan. Tämän takana on muun muassa Kokoomuksen pyrkimys eristää meidät politiikasta. Kokoomuslaiset kauppaavat itseään nyt Perussuomalaisten maahanmuuttoagendalla ja vannovat, että Kokoomuksen kautta ääni vaikuttaa paremmin, kun puolue menee hallitukseen.

Totuus on aivan päinvastainen. Kokoomuksella on ollut aikaa näyttää, mihin se kykenee ”järkevä, vastuullisen ja rajatun” maahanmuuttopoliitiikan tekijänä. – Ei yhtään mihinkään. Puolue on kolmen sisäministerinsä toimesta pitänyt ovia apposen auki kaikille tulijoille täysin valikoimattomasti. Kyseessä on puolueen linja, sillä se on ollut jo usean ministerin (Risikko, Orpo ja Mykkänen) tahto.

Sama näkyy Kokoomuksen suhtautumisessa autoiluun. Mainoksissa lupaudutaan olemaan autoilijoiden asialla, mutta teot ja poliittiset kannanotot puhuvat aivan muuta.

Sellainen äänestäjä, joka uskoo tuota vedätystä, ei huomaa, miten Kokoomus pettää. Hän antaa Kokoomuksen jymäyttää itseään ja uskoessaan pettää myös itse itseään! Itsepetos taas on petoksista pahin, sillä syyllinen on paikalla koko ajan. Muistatte kai, kuinka Kokoomus petti ensi töikseen myös koulutuslupauksen saadakseen rahaa äkillisesti kasvaneisiin maahanmuuttokuluihin syksyllä 2015.

Mitä tämä tarkoittaa käytännössä? Vaalikentillä liikkuu Wille Rydmanin ja Atte Kalevan kaltaisia kannatuksen kalastelijoita, jotka roolipelaaivat Perussuomalaisen agendalla. Heidän pääaseensa on puolueeseemme kohdistettu epäluulo, että Perussuomalaisille annettu ääni ei päätyisi hallitusvaltaan ja että Kokoomukselle annettuna myös maahanmuuttokriitikon ääni menee muka paremmin perille.

Tosiasiassa Kokoomuksen roolipelaajille annettu ääni päätyisi samaan kasaan Orpon, Mykkäsen ja Stubbin edustaman linjan kanssa, eli ”jatkuvan, turvallisen ja järjestelmällisen” (GCM) maahanmuuton edistämiseen. Ja se linja on sama, jonka jo Jyrki Katainen möläytti arvioidessaan Suomen tarvitsevan 1,8 miljoonaa maahanmuuttajaa vuoteen 2020 mennessä.²¹⁶ Sairaanhoidajille vuonna 2007 antamansa 500 euron palkankorotuslupauksen Katainen kuittasi määräämällä hoitajat pakkolailla töihin. Paha sanoa, mutta tämä on sitä Kokoomuksen markkinoimaa ”realismia”, toiselta nimeltään posketonta bluffia.

Kokoomus ja SDP tarjoilevat nyt vaaleja ”pääministerivaaleina”. Ne markkinoivat itseään tai toisiaan argumentilla: valitse kahdesta huonosta vähemmän huono. Pelkäksi ”pääministerivaaliksi” myös media koettaa vaalin kaventaa, sillä näköpiirissä on Kokoomuksen ja SDP:n päätyminen yhteiseen hallitukseen. Vaikeuksia tosin tulee, sillä Kokoomuksen listalla ovat EK:n nykyiset vedättäjät, Risto Penttilä ja Juhana Vartiainen, joka romuttaisi muun muassa suomalaisen omistusasumisen perustukset täysin.

Kansalaisten ei kannattaisi äänestää taktisesti sen mukaan, mitä media ja valtavirtapoliitikot heille tarjoilevat, vaan strategisesti sen mukaan, mitä he oikeasti ajattelevat ja haluavat. Todellisten mielipiteiden ilmaiseminen on vaalien idea. Tätä kautta se ääni menee oikeasti perille.

Torstaina 28. maaliskuuta 2019

MITEN VAKUUTAN MAAHANMUUTTOKRITIIKILLÄ ERIPUOLUELAISET?

Koska näytän nauttivan kannatusta tai ainakin kiinnostusta yli puoluerajojen, minulta kysytään usein, miten aion vakuuttaa eri puolueiden äänestäjät maahanmuuttokritiikin tarpeellisuudesta.

Aristoteleen mukaan argumentti on retorisesti tehokas, kun se myötäilee yleisön tai vastaanottajien ajatusmaailmaa ja sanastoa sekä mahdollista sosiaalista kuplaa. Asiat pitää selittää ihmisten omalla kielellä. Tässä tulee muutamia lähestymistapoja, joiden uskon purevan.

Kokoomuslaisille: Ei kaikki ole kultaa, mikä kiiltää – eivät blingikorut, iPhonet eivätkä Kela Goldit – joten maahanmuutto ei ole *rikkaus* vaan *hyväosaisilta* pois!

Kepulaisille: Ei pidä tehdä lehmänkauppoja eikä ostaa sikaa säkissä vaan laittaa sähköpaimenia tiluksille, tahi muuten valjastetaan kärryt hevosen eteen ja astuu vieras taloon kuin torppaan livahtaen kuin koira veräjältä. Joten nyt tämä lypsäminen kyllä loppuu, sillä sitä kylvää mitä niittää, ja on sadonkorjuun aika.

Rkp:läisille: Flyktningsmigrationen måste också begränsas nu, eftersom de svensktalande kommunerna inte accepterade kareliska evakuerade efter kriget, när Veikko Vennamo var ordförande för bosättningsutskottet. [Myös nyt pitää rajoittaa pakolaisten maahanmuuttoa, sillä ruotsinkieliset kunnat eivät ottaneet vastaan Karjalan evakkoja sodan jälkeen Veikko Vennamon ollessa asutustoimikunnan puheenjohtaja.]

Demareille: Koska monet ovat jo unohtaneet, mitä hienouksia SDP sai aikaan viimeksi hallituksessa ollessaan, on ay-liikkeen ja työelämätasaron kannalta tärkeää, että SDP ajaa aloitetta ulkomaisen työvoiman tarveharkinnasta luopumiseksi yhdessä EK:n kanssa.

Vihreille: Paperittomien (ympäristösertifikaatilla tai ilman) esteetöntä kulkua on hillittävä ilmastonmuutoksen vuoksi, sillä väestöjen siirtyminen pohjoisemmaksi on energiaintensiivistä, kasvattaa hiilijalanjälkeä ja tuottaa kasvihuonepäästöjä sekä yhdyskuntajätettä, jota kotikompostointi ei riitä biohajottamaan saati uusiokäyttämään hiilinieluissa. Siksi myös turvapaikanhakijat tulisi kierrättää palautusprosessissa tai hyödyntää heidän työvoimansa yhteiskäytöisessä alustataloudessa.

Kristillisdemareille: Sanassa (ei kaupunki) meitä kehoitetaan varomaan vääriä profeettoja. Voimme siis käydä uskontaistoon vailla huolta, sillä vastaanottavuutemme ja armeliaisuutemme riittämättömyydestä johtuvan

syllisyytemme sekä oman puutteellisuutemme keskellä meitä kuitenkin lohduttaa tieto, että horjataessamme luojamme syliin on 1600-luvun kaa-kaovelkammekin viimein maksettu.

Vasemmistoliittolaisille: Graffitiräppi

Jotta kavereina pysyttäis *face to face*,
on tärkeä sanoo rajalla *seis, seis*.
Voi muuten venähtää kaikilta naama,
kun Marskil on allaan ratsuna laama.

Ei tarvita uutta alpakkakeisii,
se hurjan on muutenkin netissä kreisii.
Kukaan nettiä omistaa ei saa,
eikä toisia siellä feidaa.
Muuten on reppana kapitalisti
eikä suvaitsevainen nisti.

Järkeä kurja on ilmiantaa,
pukkina huvikseen tiedoksi kantaa.
Turha siis itsestään liikoja luulla,
hyvä on muitakin toisinaan kuulla.

Mieluummin dumpaa siis jointtisätkäs,
jottei käy niin, että nettis pätkäs.
Se varmaan myös sua itseäs pännii,
jos joudun sut ghostaan taikka bänniin.

Moraalia, hyvettä, mainetta nostaa,
jos voi muiden puolesta kostaa.
Mut logiikka huono on Robin Hoodeil,
kun maksaa sen toiset näillä huudeil.
Poseeraus kuittaa siis kukkarostas.
Kuka sen sulle muuten ostas?

Itse siis itsesi deletoi,
muitta mutkitta ignoroi.
Sitten sä oot kuin myynyt maasi:
sopii fraasi ”rahat maahan kaasi”.
Metodina jolla on sabotaasia,
kohteena olkoon Siperia, Aasia.

Yo!

Perjantaina 29. maaliskuuta 2019

ÄÄNESTÄJÄN KÄSIKIRJA – MITÄ KANSALAISEN KANNATTA TIETÄÄ?

On paljon asioita, joita äänestäjien tulisi tietää voidakseen tehdä oikeita ratkaisuja. Vaalikirjani *Kuinka Suomi korjataan?* antaa tukea omien valintojen tekoon. Tarjoan faktatietoa suomalaisesta yhteiskunnasta ja sen syy-seuraus-suhteista sekä autan tunnistamaan julkisen keskustelun yleisimmät väärinkäsitykset ja pötypuheet.

Päätin julkaista poliittiset näkemykseni ja ohjelmani kirjana, koska meistä perussuomalaisista levitetään perättömiä näkemyksiä valtamedias-
sa, ja kansalaisia johdetaan harhaan niin maahanmuuttopolitiikassa kuin ilmastopolitiikassakin.

Nyt ei ole kyse esimerkiksi siitä, onko pakolaisuudelle joitakin perusteita, eikä siitä, vaikuttaako ihmisen toiminta ilmakehään vai ei. Nyt on kyse siitä, mitä kaikki maksaa sekä siitä, keiden tai minkä valtioiden pitäisi kantaa vastuu ja missä laajuudessa. Juuri tästä *politiikassa* on kyse.

Periaatteeni on, että vain sitä jaetaan, mitä on. Jakamisessa on tärkein, eli suomalaisten ihmisten etu, asetettava kaiken muun edelle. Jaettavaa kakkua pitää kasvattaa työllisyyttä ja työn tuottavuutta parantamalla.

Näitä asioita ei edistetä moraaliposeerauksella eikä hyvesignaloinnilla, ei Angstia kylvämällä eikä katteettomilla lupauksilla, vaan tekemällä oikeat johtopäätökset ja toimimalla.

Sunnuntaina 31. maaliskuuta 2019

MTV3:N VÄITTELYKISASTA – MIKSI VOITIN?

MTV3 lähetti puoluetoimistoille helmikuussa kyselyn, jossa tiedusteltiin osallistujia eduskuntavaalien väittelykisaan nimeltä *Sinustako kansanedustaja?*

Myös perussuomalainen puolue sai esittää muutamaa sopivaksi katso-
maansa ehdokasta MTV3-kanavalle, joka valitsi jokaisesta puolueesta kaksi ehdokasta esikarsintaan. Heistä toisen MTV3:n oma ”asiantuntijaraati” valitsi sitten loppukilpailuun, jossa kilpailijat väittelivät muiden puolueiden ehdokkaita vastaan.

Koska olen parikin kertaa onnistunut väittelemään tohtoriksi, Perussuomalaisten puoluetoimisto esitti MTV3:n kilpailuun muiden muassa minua. MTV3 puolestaan karsi minut pois välittömästi eikä valinnut minua

edes esikarsintaan. Tämä on omituista, koska minun pitäisi olla kelpo väittelijä.

Riikka Purran lisäksi kukaan muu puoluetuomistomme esittämä ehdokas ei kelvannut MTV3:lle, vaan kanava kutsui puoluetuomistomme ehdottamien henkilöiden ohitse esikarsintaan Sebastian Tynkkysen. Ei ollut huono valinta hänkään, koska onhan Sebulla some-julkisuutta, ja hän on esiintynyt Big Brother -ohjelmassa, joten TV-kanava halusi ilmeisesti hyödyntää hänen julkisuusarvonsa.

Riikasta ja Sebusta jatkoon selvisi Riikka, joka suoriutuikin kisasta loistavasti, joten hän olisi ansainnut voiton. Koska kaikki valta kilpailussa kuului tuomaristolle, kanava onnistui hävittämään Riikan loppukilpailussa.

Kuten nyt tiedämme, raati hävitti Riikan loppusuoralla väittelyssä kristillisdemarien Aki Ruotsalaa vastaan, sillä onhan maahanmuuton vastustaja aina pudotettava, olkoonpa vaikka vastassa henkilö, jonka mielestä homoja ei ole olemassa.²¹⁷

Siinä näyte MTV3:n suosimasta argumentaatiotaidosta. Julistaessaan Aki Ruotsalan loppukilpailun voittajaksi MTV3 kruunasi parhaaksi väittelijäksi seksuaalisen rasistin. Miksi valtamedia ei puhu mitään tästä?

Ainoa oikeanlainen menettely olisi ollut avata kilpailu yleisöäänestykselle, jolloin *katsojat* olisivat voineet päättää voittajasta.

Johtopäätökseni (1) on, että kanavan toimittajat tai tuomaristo oikeastaan kruunasivat minut voittajaksi. He pitivät minua niin *ylivoimaisena*, etteivät katsoneet tarpeelliseksi valita minua ensimmäiseenkään väittelyyn.

Toiseksi (2) he halusivat varmistaa, ettei finaalia voita kukaan perussuomalainen. Niin kuin ei nyt voittanutkaan. Koko kilpailu oli valtamedialle tyypilliseen tapaan masinoitu.

Kolmanneksi (3) säästyn häpeältä, koska ei tarvinnut tulla tuomariston tahallaan hävittämäksi.

Ja neljänneksi (4) ei tarvinnut taaskaan alistua apinaksi valtamedian peliin.

No, enpä olisi kovin mielelläni mennytkään kinaamaan kirkassilmäisten vihreiden tytöntylylleroiden kanssa mainostelevisiostudiolle. Omasta mielestäni politiikan olemus ei ole kiistely, päälle huutaminen eikä kinaaminen kelloa vastaan.

Politiikan olemus koostuu johdonmukaisesta ja järkevästä ajattelusta sekä perusteellisesti pohditusta ohjelmasta, poliittisesta toimintakyvystä, kansalaisten kuuntelemisesta ja ymmärtämisestä sekä johtamistaidosta.

Kun on aikanaan miettinyt jonkin asian loppuun asti, ei tarvitse vikistä kaiken maailman vihreiden ja vasemmistolaisten maailmanparantajien ideoita vastaan.

Mutta valtamedian ohjelmissahan ei ole kyse mistään tiedonvälityksestä vaan ”asiaviihteestä”, josta on vaikea sanoa, kumpaa se on: asiaa vai viihdettä? Sanoisin, että se on itsensä ylittävää parodiaa ja populismia.

Harmi vain, että mitättömällä julkisuudella sahataan silmään äänestäjiä median kolistellessa tyhjiä tynnyreitä.

Sen sijaan omista ohjelmistani ja poliittisesta linjanvedostani valtamedia on pysynyt hipi hiljaa, niin kuin aina. Tämä onkin taannut minulle hyvän tilaisuuden kertoa ajatuksistani kirjojen ja sosiaalisen median kautta ilman häiritsevää mustamaalausta.

Maanantaina 1. huhtikuuta 2019

KORREKTIA KORRUPTIOTA – MIKSI EN MAINOSTA VALTAMEDIASSA?

Haluanko edustaa kansaa Suomen eduskunnassa? – Mikä ettei. Sehän on suorastaan kutsumukseni ja kansalaisvelvollisuuteni.

Miksi sitten en mainosta vaaleissa ja valtamediassa (puolueen omaa vaalimainontaa lukuun ottamatta)? – Mietitäänpä vähän.

Rakastatko mainoksia tai pidätkö siitä, että elokuvan katselu kesken kaiken katkaistaan ja joudut seuraamaan kaupallisia tiedotteita?

Entä pidätkö tärkeänä postiluukusta tuluvia mainoksia tai katukuvaa kaunistavia banderolleja?

Valitaanko eduskuntaan paras mainos vai osaava ja tekevä ehdokas?

Siitä päättävät tietenkin äänestäjät. Tarjoan kuitenkin äänestäjille vaihtoehdon. Äänestäjät voivat olla kauttani osoittamassa, että eduskuntaan selviytyy ehdokas, joka *ei pyri ostamaan* kannatustaan vaalirahoituksella, medianäkyvyydellä eikä valtamedian mainostilasta vaatimalla rahalla.

Tavoittelen valituksi tuloa *vain omilla ansioillani* ja *omalla kampanjalani*, joka perustuu vapaaehtoistyöhön. Arvelen myös, että Perussuomalaisella puolueella ei ole paljoakaan ”rahalla ostettavissa olevia äänestäjiä”. Olemme arvopuolue, ja meillä painaa sisältö. Mainosten sijasta tarjoan tuotteena itseni.

Ehdokkaat ostetaan ennen vaaleja vaalimainontaa rahoittamalla

Mistä sitten moinen mainosvastaisuus? – En vastusta mainontaa sinänsä vaan mielikuvallisuutta, joka ehdokkaista luodaan mainonnalla. Käyn vastustamaan myös korruptiota.

Korruption tutkija Anders Blom väitteli jokin aika sitten Turun yliopistossa tohtoriksi etujärjestöjen harjoittamasta lobbauksesta.²¹⁸ Blomin mukaan kansanedustajiin käytetään vuosittain uskomattomia summia mielipiteiden pehmittämiseksi ja voitelemiseksi.

Tutkimuksen mukaan kaikkein kannattavinta on ostaa edustaja ennen valintaa: vaalirahoituksella. Tämän osoitti myös Kehittyvien Maakuntien Suomi ry (KMS). Demariprofessori Esko Riepulan ja tutkija Petri Koikkalaisen kirjan *Näin valta ostetaan* mukaan se oli Kepun ja Kokoomuksen yritys luoda maahamme pysyvä korruptiojärjestelmä.²¹⁹

Meitä perussuomalaisia haukutaan estoitta ”populisteiksi”, sillä takanamme *ei ole* korporaatioita kuten vasemmistolla, ei maataloutta niin kuin Kepulla, ei kauppaa eikä teollisuutta kuten Kokoomuksella eikä ympäristöliikettä kuten Vihreillä. Kristillistenkin takana sanotaan olevan jotain. Näille puolueille tulvii rahaa ovista ja ikkunoista. Talouselämä ja intressipiirit maksavat heidän mainoksensa. Ja luovat sitä kautta koko ehdokkaan.

Firmit ja yksityishenkilöt sitouttavat ehdokkaat ennen vaaleja rahoittamalla vaalimainontaa, ja mainonnalla puolueet ostavat kannatuksen äänestäjiltä. Valtamedia puolestaan kätelöi ääniä omille suosikeilleen valikoivalla journalismilla: jakamalla ilmaismainosta toimituksellisin keinoin julkisuudessa. Olet kai huomannut, miten lehdet ja sähköinen media täyttyvät toimitusten suosikkien haastatteluista ja bloginostoista.

Meillä perussuomalaisilla on takanamme ja tukenamme vain vahva poliittinen agenda ja toivon mukaan myös kannatus. Sitä on tapana sanoa demokratiaksi.

Olen Perussuomalaisissa juuri siksi, että puolueemme kautta voi edistää *kansanvaltaa* vailla sitoutumista etujärjestöihin, taloudellisiin etupiireihin tai muihin lahkoihin. Nyt on tärkeää edistää ja valvoa *kansallista kokonaisuutta* eikä intressiryhmiä. Siksi kaikkien pitäisi kulkea järki edellä.

Olen aina sanonut, että puolueemme kautta voi edistää nimenomaan *filosofista ajattelua*, sillä meitä eivät rajoita poliittisen korrektiuden pidäkkeet. Tätä piirrettä toiminnassamme moititaan milloin milläkin nimellä, mutta oikeasti takana on vain julkinen järjen käyttö, jota Sokrateskin harjoitti.

No, eihän vaaliavustuksissa vikaa ole ehdokkaiden näkökulmasta. Itse en voisi kuitenkaan ottaa järjestöjen enkä yritysten avustuksia vastaan, sillä hyvän kansanedustajan pitää voida tehdä ratkaisuja omalta pohjaltaan ja kansallisen kokonaisedun näkökulmasta.

Kansallinen etu egotriippien edelle

Nyt ei ole totisesti etukäräjöinnin aika. Kansallisen edun kannalta kohta-
lokasta on, jos eri yhteiskuntatoimijat ja osapuolet keskittyvät kaivele-
maan omaa napaansa ja kiskovat köydestä kukin omaan suuntaansa.

Vastuullisen poliitikon ei pidä myöntyä intressiryhmien edessä vaan puolustaa *suomalaista yhteiskuntaa* lyhytnäköisen *follow the money* -ajat-
telun sijasta. Se on vastuullisuutta ja rehellisyyttä, kuten sekkin, ettei luvata mitään, mitä ei voida pitää.

Itse toimin urheilijan logiikalla, en dopingilla, ja puolustan maatani kil-
pailamalla reilusti omassa joukkueessani.

En mainosta, koska

- 1) äänestäjät eivät yleensä *pidä* mainoksista,
- 2) mainokset luovat *harhakuvia* ehdokkaista,
- 3) niitä tarvitsevat vain ehdokkaat, jotka eivät muuten pärjäisi,
- 4) mainosten mainostusluonne jo sinänsä paljastaa, että kyse on *manipu-
laatiosta*,
- 5) mainosrahat saava valtamedia suhtautuu kielteisesti jopa niihin, jotka maksavat itse mainoksensa, kuten Donald Trumpiin,
- 6) mainostaminen *rikastuttaa valtamediaa*, joka kohtelee perussuomalai-
sia brezhnevilaaisesti ja
- 7) valistuneet kansalaiset osaavat nykyisin itse hakea mieleisensä ehdok-
kaan eivätkä *tarvitse* mainontaa.

Sivumennen sanottakoon, että valtamedia ei ole suonut minulle minuut-
tiakaan *ilmaismainosta* haastattelujen eikä TV-esiintymisten muodossa,
mutta valtamedian suosikeille näkyvyyttä myönnetään kyllä tuntien mi-
toilla niin, että kissavideot kalpenevat.

Tilanne ei toisaalta haittaa minua lainkaan. En voi nytkään astua ko-
toani kadulle ilman, että joku tulee sanomaan tuntevansa ajatukseni sosi-
aalista mediasta! Todellinen julkkis ei olekaan sellainen, joka esiintyy
joka päivä televisiossa tai Helsingin Sanomissa, vaan sellainen, joka tun-
netaan *siitä huolimatta*, että emme esiinny juuri koskaan missään.

En mainosta valtamediassa siksikään, että valtamedia on suhtautunut
penseästi *kaiikkiin* perussuomalaisiin. Olisi moraalisesti väärin tukea ra-
hallisesti tahoja, jotka järjestelmällisesti haukkuvat meitä ja pelaavat vis-
pilänkauppaa muiden puolueiden kanssa.

Vaalit ovat politiikan verkkokauppa, jonka markkinaosuus nousee. Tä-
mä vaali tarjoaa kansalaisille hyvän keinon osoittaa sosiaalisen median
voiman. Näen vaalin kokeena siitä, kuinka pitkälle somen dynamo riittää,
ja koehenkilönä käytän itseäni. Osallistua voitte äänestämällä!

Tiistaina 2. huhtikuuta 2019

POLITIIKAN HULLUT PÄIVÄT VAI 3 + 1 -PÄIVÄT?



Politiikan hullujen päivien tilalle pitää saada 99-päivät.

Politiikan eliittitavaratalossa ovat pyörineet jo pitkän aikaa niin sanotut vihervasemmistolaiset päivät.

Haamu on käynyt kalistelemassa kahleitaan, ja historian siipien haviinaa on kuultu, vähän niin kuin eräskin epäonnistunut taloustieteilijä kuvasi tuotoksiaan: ”Aave vaeltaa Euroopassa, kommunismin aave.”

Ei ole myöskään ihme, että hienostoaatteen tavaratalo sukeltaa, ja haamalla ovat lakanat liekeissä. Siksi olisi aika tarjota vaihtoehto myös hallituksen politiikalle.

Me täällä Perussuomalaisten Helsingin piirissä toivomme, että tulevista vaaleista voitaisiin tehdä jäsenille eli ”asiakasomistajille” ja kaikille muillekin politiikan kuluttajille niin sanotut *3 + 1 -päivät*.

Tavoite on saada Helsingistä eduskuntaan kolmen edellisissä vaaleissa tulleen paikan lisäksi yksi lisäpaikka. Ehdokaskattauksemme on uudistunut, kun politiikan ja yhteisvastuun sikseen jättäneet ovat väistyneet.

Me perussuomalaiset olemme solidaarisia, ja huolehdimme myös läheistemme *elannosta*.

Hyödynnä siis PS-etu, hyvä toveri, ja käy äänestämässä. Saat *bonusta* ja äänitorven itsellesi eduskuntaan. Osuihan ajatukseni myös suvaitsevaisuuden *prismaan*?

Tavoite on markkinatutkimusten valossa toiveikas, mutta ei se mahdoton ole. Näissä vaaleissa ratkaistaan nyt Suomen suunta: jatketaanko sukeltamista, vaikka pohja on jo saavutettu, vai olisiko aika palauttaa järki kansallisvaltiomme johtoon.

Mitään ei kuitenkaan *halpuuteta*, ei varsinkaan Suomea eikä suomalaisia, kuten tehtävänsä jättänyt hallitus.

Sanomme kuin kilpailijamme, ”*titta på priset*”. Sekään ei väitä mitään halvaksi vaan ainoastaan kehottaa ”katsomaan hinnan päälle”. Näin kannattaa tehdä etenkin maahanmuutto- ja ilmastonsuojeluasioissa.

Näissä vaaleissa ratkaistaan ennen kaikkea, ovatko edessä uppoavan tavaratalon Galna Dagar vai ”asiakasomistajaetua” suomalaisille tarjoavat 3 + 1 -päivät.

Vertaile siis ja valitse. Kilpailuta ja kerrytä tiliäsi. Jäsenenä saat jäsenetuja sekä lehden, jonka voit tuki noutaa myös tapahtumistamme eri puolilta kaupunkia! Olen äänestäjien tavattavissa vaalikojuilla ja useimmissa tempauksissamme.

Keskiviikkona 3. huhtikuuta 2019

KEITÄ EDUSKUNTAAN JUSSIN LISÄKSI?

Puolueemme tulee saamaan viimeisimpien vaaliennusteiden mukaan Helsingin vaalipiiristä kolme kansanedustajaa. Siihen riittää hyvällä tuurilla noin 11,5 prosentin ääniosuus.

Mikäli Perussuomalaisen kannatus Helsingissä alkaa seurata valtakunnallisen kannatuksen prosenttilukemia (tällä hetkellä noin 15 prosenttia), saamme eduskuntaan neljä edustajaa tästä vaalipiiristä.

Jussi Halla-ahon kova kannatus ja medianäkyvyys nostavat hänet tänä vuonna todennäköisesti vaalipiirin äänikuninkaaksi, sillä hän on tehnyt loistavan vaalityön.

Jussin äänimäärän jälkeen tulee pitkä matka tyhjää, ja äänestäjien tehtäväksi jää päättää, keillä ehdokkailla muut tuolit täytetään. Äänestäjien kannalta kympin kysymys onkin, keitä muita eduskuntaan valitaan Jussin lisäksi.

Se, että eduskuntaan voisi tulla valituksi ”Jussin äänillä” on joka tapauksessa virheellinen käsitys. Puheenjohtajamme vanavedessä valittavien järjestyksen ratkaisee nimenomaan ehdokkaiden oma äänimäärä.

Jokainen puolueelle annettu ääni on puolestaan tärkeä, koska sen kautta ratkeaa vaalipiirissä saavutettavien eduskuntapaikkojen kokonaismäärä ja sitä kautta paikkaluku.

Lähdin eduskuntavaaleihin alun perin siksi, että katson puolueemme tarvitsevan toimintakykyistä väkeä uudessa tilanteessa. Olen ollut politi-

kassa taustatahona jo pitkään. Motivaationi on erinomainen, en päästä itseäni vähällä, ja haluan tehdä kanssanne tulosta.



Pyöräillen paljon. Olen tahtoihminen Suomen ja suomalaisten puolesta.
Taustallani kesäinen Helsinki.

Toivon luonnollisesti valituksi tuloa. Koska pääehdokkaan kova kannatus tasoittaa muiden ehdokkaiden äänimääriä, valintani voi mennä täpärälle. Siksi jokainen ääni on tärkeä, jopa ratkaiseva.

Puolueemme kannatuskasvu kampanja-aikana on seuraus kovasta vaalityöstä ja siitä, että vastaamme kansalaisten viestiin. Myös poliittiset ohjelmamme ovat paremmassa iskussa kuin koskaan. Kansalaiset voivat luottaa siihen, että pysymme linjoillamme.

Puolueemme on uudistunut ja pessyt kasvonsa, ja edessä on äänten uusjako. On tärkeää antaa ääni tavalla, jolla se kuuluu eduskunnan suuressa salissa järjen ja realismin puolesta.

Meillä on vaikutusvaltaa, vaikka oppositiossa olisimmekin, sillä todellinen valta on aina sillä, jota vältellään ja sensuroidaan eniten. Meitä kuuntelevat herkällä korvalla nykyisin kaikki. Puhumme kansalaisille tärkeistä asioista, ja muut puolueet sekä media puhuvat sitten meistä. Meidän kauttamme voi pakottaa muut puolueet noudattamaan parempaa politiikkaa.

Toivon suomalaisten tekevän päätöksiä, joiden turvin he voivat luottaa siihen, että heidän asioitaan ajetaan ja heistä välitetään kaikissa, niin taloudellisissa, sosiaalisissa, asuntopoliittisissa kuin ulkoiseen turvallisuuteenkin liittyvissä asioissa.

Käytä äänesi!

Torstaina 4. huhtikuuta 2019

RASISMIA VAI TALOUDENHOITOA?

Meille perussuomalaisille sanotaan usein, että meitä ei voi äänestää, koska olemme rasisteja. Siis valtamedian mukaan.

Mietitäänpä taaskin hieman. Vastahakoisuutemme sosiaalietaisperäistä maahanmuuttoa kohtaan johtuu taloudesta. Kyse ei ole rasismista vaan siitä, kuinka suomalaisilta ihmisiltä kannetut verovarot käytetään.

Ei ole rasismia sanoa, että haluamme suomalaisten ihmisten verovarot käytettäväksi suomalaisten ihmisten omaksi hyväksi eikä vieraiden kansakuntien hyväksi.

Tämä nojaa meritokraattiseen (ansaintaperustaiseen) oikeudenmukaisuuskäsitykseen, johon perustuu myös verojenkannon oikeutus. Jos verovarot eivät palaudu oman kansakunnan hyväksi, menee moraalinen oikeutus verottamiselta, ja pois sulavat sekä halu hankkia verotettavaa tuloa että maksaa veroja.

Progressiivisen verotuksen vuoksi varat palautuvat kansalaisille vuotavalla sangolla, mutta kuitenkin. Kieroa on, että monet tukiriippuvaiset ihmiset ovat itse vaatineet tähän maahan lisää tukiriippuvaisia ihmisiä maahanmuuton kautta.

Kansallisvaltio on etujärjestö, jonka tehtävä on ajaa omien kansalaistensa etua. Tämä vaikuttaa unohtuneen valtavirtapoliitikoilta, jotka ovat pyrkineet ostamaan moraalikarismaa ammentamalla hyväntekeväisyysrahaa vieraille veronmaksajien aarrearkusta.

Koska kyseessä on poliittinen teatteri, on maahanmuuttoa vaativien moraaliposeeraajien ainoaksi argumentiksi jäänyt perätön syytös: ”rasisti!” On kuitenkin täysin eri asia vastustaa haitalliseksi todettua maahanmuuttoa järjestelmällisesti makrotasolla kuin vastustaa jotakin ihmistä tai kansanryhmää yksilökäyttäytymisen mikrotasolla.

Peruslähtökohta, toisin sanoen se, että maahanmuutto on (työperäinen maahanmuutto mukaan lukien) *julkisen talouden* kannalta tappiollista, on tullut osoitetuksi taloustutkija Samuli Salmisen ja Suomen Perustan julkaisemissa tutkimuksissa. Samaa johtopäätöstä tukevat myös tilintarkastaja Pauli Vahteran analyysit.

Rasismilla eli rotusorrolla ei ole mitään tekemistä oman julkisen taloutemme rahanjaon ja veropolitiikan kanssa. Vaikerointi ylisukupolvisesta kaakaovelasta ei riitä syyllistämään nykyisin eläviä ja tulevia suomalaisia, joiden piikkiin valtavirtapoliitikot ovat kaatamassa valtionvelat. Mutta se riittää upottamaan pitkässä juoksussa koko valtionalouden.

MALMIN LENTOASEMA PELASTETTAVA BARBARIALTA

Vaalien alla tuppaa järkeä tulemaan tumpeloimpienkin tekijöiden hattuun. Viikon parhaita uutisia oli kaupunkimme kannalta se, että ympäristöministeriö palautti päätöksen Malmin lentokentän suojelusta takaisin valmisteluun.²²⁰

Olen itse ajanut tätä asiaa jo kauan. Kyse ei ole vain siitä, että valmistelussa sovellettiin ”puutteellisesti lakia rakennusperinnön suojelemisesta”.

Alue ei sovellu rakentamiseen, ja Iltalehti on kirjoittanut maaperän vaajoamisesta parissakin jutussa.²²¹ Paikalla nyt olevat rakennukset uppoavat nopeasti, ja betonia sekä paalua menisi tonteille kilometreittäin. Maa-aines on täynnä sulfiittisavea, jäänestoaineita ja muita kemikaaleja, ja se pitäisi vaihtaa ollakseen kelvollista asuinrakentamiseen.

Museovirasto (joka vastustaa kentän lopettamista)²²² luetteloï Malmin lentoaseman valtakunnallisesti merkittäväksi rakennetuksi kulttuurimiljööksi jo vuonna 1993. Kulttuuriperintöorganisaatio Europa Nostra puolestaan valitsi Malmin lentoaseman yhdeksi Euroopan seitsemästä uhanalaisimmasta kulttuuriperintökohteesta maaliskuussa 2016, ja se on otettu myös World Monument Fundin julkaisemalle maailman sadan uhanalaisimman kulttuurikohteen listalle.²²³

Malmin lentokentällä on paljon korvaamatonta toimintaa, jota ei voida luontevasti hoitaa mistään muualta, kuten lennonopetus ja pelastuskoite-toiminta, joka on nyt siirretty Helsingin-Vantaan kentälle huonoin kokeuksin. Lisäksi rahat ja visio uuden kentän rakentamiseksi puuttuvat täysin Juha Sipilän (kesk.) hallituksen siirrettyä asian ELY-keskuksille.

Ympäristöministerin tehtävää hoitava Kimmo Tiilikainen (kesk.) odottaa ilmeisesti hyvityspisteitä vaalitempustaan ja taktisesta takinkäänöstään. Mutta harva muistaa, että me Perussuomalaiset olimme ainoa poliittinen ryhmä, joka yksimielisesti ajoi kentän säilyttämistä eduskuntaan toimitetun kansalaisaloitteen pohjalta.

Pahimpia Malmin lentoaseman tuhoajia ovat olleet vihreät ja vasemmisto, sekä osa Kokoomuksesta, myös pormestari Jan Vapaavuori (kok.), joka suhtautuu kentän säilyttämiseen penseästi.²²⁴ On surkuhupaisaa, että ympäristönsuojelu ei merkitse näille ympäristöpolitiikasta huolissaan oleville puolueille mitään silloin, kun on kyse kulttuuriympäristön ja rakennetun kaupunkimiljöön suojelusta.

Liian pitkään on keskusteltu väärästä asiasta: kentän lopettamisesta ja alueen uudisrakentamisesta. Keskustelun fokus olisi pitänyt jo aikaa sitten siirtää siihen, miten kenttää *kehitetään* ja *korjataan*. Ensi töiksi pitäisi kunnostaa aluetta ympäröivä aita ja käydä käsiksi myös pääkiitoradan pi-

dentämiseen pohjoispäästä. Saneeraustoimin kentästä saataisiin toimiva myös liikelentoja ajatellen.

Ellei kaupunki kenttää pelasta, on alue rakennuksineen ja toimintoi-
neen suojeltava valtiollisin toimin tai EU:n väliintulolla.

Sunnuntaina 7. huhtikuuta 2019

MITEN VARMISTAT, ETTEI ÄÄNESI MENE HUKKAAN?

Suomen puolerekisterissä on tällä hetkellä 19 puoluetta. Niistä ei saa pian hallitusta kokoon edes ”leikkaa ja liimaa” -menetelmällä. Yli puolet ei todennäköisesti saavuta eduskuntapaikkaa, joten pienpuolueille annettu ääni menee hukkaan. Siksi on järkevämpää kanavoida asiansa parlamentaarisen puolueen kautta.

Puolueita jää silti liikaa hyviä hallitusratkaisuja ajatellen. Sarkastisesti voidaan tosin sanoa, että olemme jo kaksipuoluejärjestelmässä, jossa ovat Perussuomalaiset ja ”ne kaikki muut”. Kenttä on jakautunut kahtia niiden ehdokkaiden kesken, jotka edustavat kansallista etua, ja niiden, jotka eivät kansallisesta edusta mitään välitä.

Viimeksi mainitut ovat siirtäneet toimintansa painopisteen kansainväli-
seen yhteyteen: vieraiden kansakuntien eduista huolehtimiseen, Euroopan unioniin ja globaalien ongelmien ratkaisemiseen. Siksi myös Suomen perinteiset vanhat puolueet ovat repeämispisteessä. Ja esimerkkejä löytyy.

Varttunut valtiomies Paavo Väyrynen on vaikeuksissa, sillä Kepu ja Kansalaispuolue ovat lähteneet hänen käsistään kuin napit ratkeavasta paidasta. Väyrynen yrittää pysytellä politiikassa Tähtiliikkeen turvin.

Kokoomus ja Kepu repeilevät muutenkin. Eräänä näyttönä on Harry Harkimon irtautuminen Kokoomuksesta sekä Nyt-liikkeen perustaminen. Syy on Kokoomuksen tekemän huonon hallituspolitiikan ja taitamattomien poliitikkojen, jotka eivät ymmärrä sen enempää Suomen kuin Euroopan-
kaan tilaa.

Liikkeiden perustaminen on pintaoire syvemmästä jakautumisesta, joka johtuu maahanmuutosta, internationalismin ideologiasta, monikulttuuri-
ideologian lietsonnasta, Euroopan unionin puuttumisesta jäsenmaidensa sisäisiin asioihin sekä liittovaltio- ja keskittämispolitiikasta. Olen käsitellyt aihetta laajemmin vaalikirjassani.

Kansainvälisen sekasorron tuloksena on syntynyt kaksi todellisuuden tulkintalinjaa: (1) emotionaalinen, affektiivinen ja idealistinen ja (2) rationaalinen, realistinen ja reflektiivinen. Ensin mainittua voidaan sanoa huvitteluliberaaliksi tai vihervasemmistolaiseksi. Se vetoaa tunteisiin ja fiilistelee, kun taas jälkimmäinen on kansallismielinen ja tukeutuu järkeen, kausaaliin vaikutusyhteyksiin, empiiriseen kokemustietoon, talousasian-
tuntemukseen ja yhteiskuntadynamiikan tuntemiseen.

Vielä 1970-luvulla niin sanotut tolkun demarit ja vanhan koulun kommunistit ylpeilivät rationalismilla, eli uskolla yhteiskunnan järkipäiseen edistykseen. Nykyisin myös vasemmistoa leimaa utopismi, jota sanotaan ”punavihreäksi kuplaksi”. Koska oikeaa ja vasenta ei voi enää erottaa toisistaan ja Kokoomuskin on vetänyt demarien vasemmalta puolelta ohi päätyen kaikenlaisten ohisalojen kainaloon, myös äänet suurille puolueille menevät hukkaan.

Kansa on jakautumassa kahtia järjen ja tunteilun kesken, ja railo ulottuu läpi puolueiden Perussuomalaisia lukuun ottamatta. Olemme aina olleet realismin ja järkipolitiikan kannalla. En mene aiheeseen kuitenkaan tässä yhteydessä enempää.

Koska arvostan myös monien pienpuolueiden tärkeimpinä pitämiä asioita, kuten sananvapautta ja kansallista itsenäisyyttä, edistäisin luonnollisesti näitä arvoja, mikäli tulisin valituksi eduskuntaan.

Tämä merkitsee, että edistän kansallisen itsemääräämisoikeutemme säilyttämistä, maahanmuuton rajoittamista, liittovaltiopolitiikan torppaamista, eurokriittisyyttä ja keskittämispolitiikan sekä metropolisoitumisen kääntämistä toiseen suuntaan. Kannatan pohjoismaisen yhteistyön tiivistämistä turvallisuusasioissa.

Samoin pidän tärkeänä, että eduskunnasta löytyisi ymmärtäjiä ja puolestapuhujia piraattienkin näkemyksille. Onhan toki tärkeää, että kansalaisten digitaaliset oikeudet turvataan, ja siksi olen esittänyt säädettäväksi *lakia kansalaisten viestinnällisistä oikeuksista*. Yksilöiden tekijänoikeudet tulisi turvata, mutta tekijänoikeuslainsäädäntö ei saisi olla suurten ATK-firmojen tai monopoliasemassa olevien suuryhtiöiden lypsykone.

Myös Keskusta on Helsingissä pienpuolue. Kepun valtakunnallinen vaapaapudotus enteilee, ettei puolue yllä edes yhteen paikkaan Helsingin vaalipiirissä. Myös Itsenäisyyspuolueessa, Suomen Kansa Ensin -puolueessa, Kansalaispuolueessa ja jopa Sinisessä Tulevaisuudessa on muutamia kehityskelpoisia ideoita, joita kannattaa ajaa valikoidusti. Yhteisenä nimittäjänä on kansallisen edun edistäminen.

Näissä pienryhmissä ei ole vain ymmärretty erästä poliittisen toiminnan perusasiaa: samanmielisten eripura ei tuo vaikutusvaltaa vaan vie sitä. Siksi äänten keskittäminen Perussuomalaisille kannattaa.

Vaalijärjestelmästäme johtuu, että pienpuolueet eivät saa niin suurta äänimäärää, jolla paikka eduskuntaan irtoaisi. Muiden kansallismielisten puolueiden äänestäminen johtaa vain siihen, että ääni on pois meiltä Perussuomalaisilta. Siten ääni pienryhmille on oikeasti ääni demareille, vihreille ja Kokoomukselle, joiden suhteellinen paikkamäärä verrattuna meihin Perussuomalaisiin kasvaa. Jos haluaa edistää Suomen ja suomalaisten etua, ääni kannattaa kanavoida meidän perussuomalaisten kautta.

Uskon, että minulla on hyvät mahdollisuudet tulla valituksi eduskuntaan ja hoitaa tehtävää menestyksellisesti. Kaksi tohtorintutkintoani takaavat asiantuntemuksen ja toimintakyvyn.

Elämme vaikeita aikoja, jolloin tarvitaan vastuullista ja järkevää politiikkaa. TV-kuuluttajien, urheilijoiden, lavalaulajien, missien sekä muiden popparien ajan pitäisi olla ohi.

Nyt jos koskaan on tärkeää huolehtia siitä, että remmissä ovat ykkösketjun pelaajat, mikäli joudumme suuriin kansainvälisiin haasteisiin, kuten euroalueen tai Euroopan unionin yhä syvenevään kriisiytymiseen. Vaalilumeroni on sama kuin keskushyökkääjä Wayne Gretzkyn pelinumero: 99. Lähdin mukaan politiikkaan puhtaasta velvollisuudentunnosta ja halusta tehdä U-käännös federalismin tiellä.

Liittovaltiopolitiikan tie on kyllä suora, mutta sitä pitäisi kulkea päinvastaiseen suuntaan, jotta edes rahtunen EU:n olemassaolon perusteista voitaisiin pelastaa kansallisvaltioiden eduksi.

Minulta on vaalikentillä usein kysytty, kannattaako kansallisen edun edistäjiä äänestää Perussuomalaisissa vai Kokoomuksessa. Olen vastannut, että Kokoomuksen maahanmuuttokriitikoiden äänestäminen ei kannata, koska heillä on ja pysyy vähemmistö kokoomuspuolueessa, jossa valtaa käyttävät istuva sisäministeri Kai Mykkänen ja puheenjohtaja Petteri Orpo, joka ei edes huolisi meitä hallitukseen.

Vaikuttaminen ei siis onnistu Kokoomuksen sisältäpäin vaan ulkoapäin: pakottamalla kaikki muut puolueet suunnanmuutokseen kauttamme. Esimerkiksi Tanskassa ja monessa muussa maassa tämä on onnistunut. Järkipuolueiden äänestäminen on pakottanut perinteiset puolueet muuttamaan ajattelutapojaan kaikkialla Euroopassa. Ja ajattelutavan muutosta tässä juuri kaivataan. Se taas onnistuu vain, jos äänestäjien viesti on selkeä.

Entä jos emme päädy hallitukseen? Siltikin kannattaa äänestää meitä, koska se on ainoa tapa laittaa muut puolueet ahtaalle. Parasta olisi, jos kansalaiset äänestäisivät meidät pääministeripuolueeksi. Silloin muissa puolueissa jouduttaisiin vaihtamaan jopa johtoa, joka ei ole tosin nauttinut kovin suurta suosiota sen enempää Kokoomuksessa, Kepussa kuin SDP:ssäkään.

Keskiviikkona 10. huhtikuuta 2019

MIKSI PERUSSUOMALAISUUS KIINNOSTAA? – TUNNELMAVÄLÄYKSIÄ VAALEISTA

Ennakkoäänestyksen päätyttyä on 36,1 prosenttia koko maan äänioikeutetuista käynyt äänestämässä. Helsingissä aktiivisuus on noussut 30,5 prosentista 35 prosenttiin. Uusi Suomi veikkaa tämän johtuvan Jussi Halla-ahon suuresta suosiosta.²²⁵ MTV3 taas selittää Halla-ahon vetoavan ”haalariäijiin”.²²⁶

Vaalikentillä liikuttuani minulla on tilanteesta erilainen kuva. Minua ovat lähestyneet puolueemme tapahtumissa hyvin erilaiset ihmiset, eivät vain ne keski-ikäiset miehet, joita sanotaan halventavasti ”haalariäijiksi” ja joiden varassa suuri osa Suomen taloutta ja teollisuutta toimii. Setämiehiksi nimittelijät taitavat itse olla tätimiehiä.

Vaalit ovat olleet minulle valaiseva ja itseisarvoinen kokemus. Olen saanut valtavasti tietoa ihmisten oloista ja siitä, mikä kansalaisia kiinnostaa, huolestuttaa, pelottaa tai innostaa ja mikä on heille tärkeintä. Tämän kysymyksen olen esittänyt melkein jokaiselle juttelemaan tulleelle.

Yhteyttä on otettu kaikista kerroksista. Eläkeläiset ovat turhautuneita eläkkeidensä ostovoiman alenemiseen, ja on toivottu paluuta taitetusta indeksistä puoliväli-indeksiin, mikä sisältyykin talous- ja sosiaalipoliittiseen ohjelmaamme. Nuorten ongelmana on töihin pääsy, ja vaaditaan maahanmuuton vähentämistä, jotta työpaikat voitaisiin suunnata suomalaisille.

Perussuomalaisien tarjoamia vaihtoehtoja kohtaan osoitettu mielenkiinto on ollut suurta. Monet ovat kyllästyneet ilmastoasioiden nostamiseen kaiken muun edelle, vaikka Suomi on jo nyt vähentänyt päästöjään kaksinkertaisesti sen, minkä muut EU-maat samassa ajassa. On ollut antoisaa selittää myös vihreiden ja vasemmiston kannattajille, miksi kallis säästäminen ei kannata: ympäristöpoliittisia normiruuveja kiristettäessä taloutemme ja teollisuutemme kilpailukyky heikkenee, jolloin voimme tehdä entistä vähemmän ympäristön hyväksi. Alenevan rajahyödyn laki ja hiilivuoto kehitysmaihin ovat tulleet kansalaisille hyvin selviksi.

Kannatusta on tullut maahanmuuttajilta ja maahanmuuttajataustaisilta. Turkkilaiset pizzerianpitäjät ovat sanoneet, että ”teet Jukka Hankamäki aivan oikein, kun vaadit maahanmuuttomääriä minimiin, sillä muuten loppuvat liiketoimintatilaisuudet, syntyy voimakasta kilpailua ja pizzojen hinnat putoavat katupörssissä”.

Iranians in Finland -järjestö suosittaa perussuomalaisia samanlaisesta syystä.²²⁷ Olen sanonut kaikille maahanmuuttajataustaisille, että maahanmuuttomääriä on alennettava juuri siksi, *ettei syntyisi rasismia*. Liiallisen tulijamäärän vuoksi syntyy pulaa työpaikoista, asunnoista ja sosiaaliturvasta, ja muodostuu konflikteja, joista eripura lähtee etenemään ilman, että sitä luo mikään kansankiihottaja. Rajoittaminen on siis maassamme jo olevien maahanmuuttajataustaisten oman edun mukaista, sillä ensimmäinen, joka ylimäärästä kärsii, on täällä jo oleva maahanmuuttaja.

Olen saanut paljon tukea ja kannatusta ekonomisteilta ja teknisen alan asiantuntijoilta, jotka ovat asettuneet taakseni. Talouselämän asiantuntijat ovat sanoneet olevansa suorastaan peloissaan siitä, mitä tapahtuu, jos muodostetaan hallitus, jossa vihervasemmisto on enemmistönä. Talouden tuntijoita on järkyttänyt se tietojen vähyys, joka valtavirtapoliitikkojen enemmistöllä on siitä, kuinka talous toimii. Se järkyttää luonnollisesti myös minua.

Myös akateemisten asema huolestuttaa. Yleisradion toimittaja kysyi minulta maanantaina Radio Suomen vaalitentissä, miten tukkisin korkeasti koulutettujen aivovuodon ulkomaille. Vastaukseni on, että pitäisi laajentaa ulkomaisen työvoiman tarveharkintaa koskemaan matalapalkkalojen lisäksi myös erityisosaamista vaativia asiantuntija-ammatteja.

Muistutin, että Suomessa on noin 4000 insinööriä työttöminä, ja ulkomaisen työvoiman tuonnin sijasta heidät pitäisi saada työttömyyskunnista kasvukeskuksiin töihin. Asumisen hintakin askarruttaa, kun asunnot maksavat kuin aurinkokunta, ja siihen olen esittänyt reseptiä vaalikirjasani.

Useat kansalaiset ovat olleet huolissaan poliittisista oikeuksistaan, kuten sananvapaudesta. Monet välttelevät sanomasta mielipiteitään sosiaalisessa mediassa tai työpaikoilla, mutta he sanovat sen meille ja toivottavasti myös vaalikopeissa. ”Vihapuheeksi” väitetyn yhteiskuntakritiikin kriminalisoimista vastustetaan avoimen kauhistuneesti, ja se nähdään kansanvallan ja totuuden tavoittelun vastaisena.

Eräs yliopisto-opiskelija kääntyi puoleeni jouduttuaan epäoikeudenmukaisen kohtelun uhriksi yliopistolla. Hänen kirjoituksensa oli hylätty siksi, että hän oli perustellut, miksi feminismi ja islamin kannattaminen muodostavat oksymoronin, eli itseristiriidan. Tentin vastaanottajan perehtyminen intersektionaalisuuteen (eli monen erilaisen ryhmän yhtäaikaiseen jäsenyyteen) ei näköjään riittänyt niiden kulttuuristen ristiriitojen havaitsemiseen, jotka nuori naisopiskelija oli huomannut.

Moni yliopistoyhteisön jäsen on tullut sanomaan minulle, että olen aivan oikeassa arvostelussani, jota kohdistan tarkoitushakuista tendenssitutkimusta ja agendajournalismia vastaan. Meidän perussuomalaisen edustama järkiperäinen liikehdintämme näyttää vetoavan moniin muihinkin kuin vain niihin ”haalariäijiin”.

Osa äänestäjistä kulkee vaalikojujemme ohitse nokkaa nostaen, vauhtia kiihdyttäen ja tuskastuneen näköisinä. Yllättävää on kuitenkin ollut, että monet seksuaalivähemmistöihinkin kuuluvat ihmiset ovat sanoneet äänestävänsä tällä kertaa perussuomalaisia, sillä ohjelmamme on kuulemma kaikin puolin erinomainen. Ihmiset eivät näköjään tee valintojaan identiteettipoliittisesti eivätkä ennakkoluulojen tai klusterien mukaan vaan pohitivat asioita ja valitsevat mieleisiään ehdokkaita.

Parhaita vaalikokemuksiani on ollut se erinomainen vastaanotto, jonka olen saanut Perussuomalaisessa puolueessa itsessään. Tämä on muistutanut, kuinka tärkeä puolue on ehdokkaalle. Rakkauden, yhteisvastuun ja huolenpidon määrä on ollut suuri.

Opiskellessani nuorena miehenä muun muassa valtio-oppia, silloinen professori Olavi Borg katsoi, että poliittisen toiminnan ydin ei ole toiminta eduskunnassa tai valtuustoissa, vaan poliittisen toiminnan ydin ovat vaalit. Vaaleissa poliittiset ohjelmat ja ajatukset punnitaan.

Näen edessäni valtavan määrän työtä, ja lapsettomana henkilönä minulla on mahdollisuus paneutua asioihin perusteellisella tarmolla. Hauskin kommentti vaaleissa on tähän asti ollut maininta, että ”tuo Hankamäki on siitä erikoinen, että hän on parhaimmillaan aina silloin, kun tilanne on pahimmillaan”.

Ennakkoäänestyksen nyt päätyttyä kiitän kaikkia äänestäjiä. Varsinainen vaalipäivä on vasta sunnuntaina, ja toivon aktiivisuuden ja yhteydenpidon jatkuvan.

Olen matkalla heittäytyneenä ja suurenmoisen kiitollisena kaikesta. Silä ilman teitä ei olisi myöskään meitä.

Lauantaina 13. huhtikuuta 2019

PÄÄSYLIPPU KUPLETTIIN ”ORPO, RINNE JA SIPILÄ HALLA-AHOLTA SOKERIA LAINAAMASSA”



Kevätauringon häikäistessä ja myötätuulessa kohti vaaleja.

Hyvät kansalaiset! Äänestyslipukkeenne on pääsylippu puhenäytelmään nimeltä ”Orpo, Rinne ja Sipilä Halla-aholta sokeria lainaamassa”. Nimitäin samalla, kun meidän kannatuksemme prosentti prosentilta nousee, muiden laskee. Näin kannatuskäyrämme lähestyy myös SDP:tä kuin tunnelin päästä tuleva valo, joka on lähtöisin toisesta vastaantulevasta junasta.

Muutamat demarit, kokoomuslaiset ja kepulaiset ovat vaaliteltoilla ilmaisseet lievää levottomuutta. Jos kansalaiset äänestäisivät Perussuoma-

laiset suurimmaksi puolueeksi ja Jussi Halla-ahon hallitustunnustelijaksi, mitä se sitten kannattaisi?

Vastaus: Perussuomalaisille annettu ääni pakottaisi kaikki muut puolueet peilin eteen ja tarkistamaan kantojaan perin pohjin.

On tärkeää, että paine esimerkiksi Kokoomuksen maahanmuuttokantojen tarkistamiseen tulisi kokoomuspuolueen ulkopuolelta eikä sisäpuolelta. Siksi kannattaisi äänestää mieluummin Perussuomalaisia kuin niitä Kokoomuksen ehdokkaita, jotka *näyttävät* maahanmuuttokriitikoilta mutta eivät ryhmäkurin vuoksi ole sitä, eivätkä koskaan ole olleet.

Olen vaalikentillä kuullut paljon turhautuneita puheenvuoroja, joiden mukaan äänestäminen ei kannata, kun muut puolueet eivät huoli perussuomalaisia hallitukseen.

Jos kansalaiset nostaisivat puolueemme suurimmaksi, muut puolueet joutuisivat korjaamaan käsityksiään päästäkseen kanssamme *Perussuomalaisen* vetämään hallitukseen. Nyt se on mahdollista.

SDP:n ja Kokoomuksen vallanjanon huomioon ottaen en hetkeäkään epäile, ettei halukkaita olisi jonoksi asti. Mutta ohjelmaa ei kasattaisi millä tahansa ehdoilla. Ovatpa hallituskumppanit keitä tahansa, pitäisi sekä haittamaahanmuuton vähentämisestä että julkisen talouden pelastamisesta sopia hallitusohjelmassa selkeästi, yksiselitteisesti ja ehdottomasti.

Meille edullinen vaalituloks helpottaisi myös muiden puolueiden kasvojenpesua, kun nekin voisivat korjata virheitään ja tarkistaa kurssiaan maahanmuuttokriittisempään ja taloudenpidon kannalta vastuullisempaan suuntaan kasvojaan menettämättä.

Muut voisivat siis käydä tunnustamassa syntinsä hyveellisyyden ja mallillisuuden perikuvalle, Jussi Halla-aholle, ja miksipä ei vaikka minulle. Yhteistyö meidän kanssamme antaisi muille puolueille mahdollisuuden tulla ulos siitä ahtaasta ja umpikujaisesta nurkkauksesta, jonne ne ovat itsensä ajaneet omalla maailmaa syleilevällä ihanteellisuudellaan.

Hyvästä myötätuulestamme päätellen viestimme on mennyt perille, ja ratkaisu on todellakin kansalaisten käsissä.

Sunnuntaina 14. huhtikuuta 2019

”NATON VAI VENÄJÄN TROLLI?” JA MUUTAMIA MUITA ERIKOISIA KYSYMYKSIÄ

Aurinko on noussut, ja vaalihuoneistot ovat avautuneet. Vaalipäivä se on äänestäjän päälivaiva, joten käykäähän kopissa, niin saatte jännitystä elämäänne!

Kirjoitin pari päivää sitten kansalaisia askarruttavista ongelmista. Vaalikentillä liikkuessani olen kohdannut myös melko outoja tai erikoisiakin kysymyksiä. Vastaan tässä joihinkin.

KYSYMYKSI: Perussuomalaisia on väitetty Nato-myönteisiksi tai natottajiksi. Oletko Nato-trolli?

VASTAUKSENI: Natoa koskevat mielipiteeni eivät ole laaditut ärsytyksen vuoksi, kuten väittäjä esittää. Olen kannattanut jäsenyyttä Natossa jo Brezhnevin vuosista asti, ja tilanne olisi parempi, jos Suomi olisi Natossa. Sateenvarjo kannattaa avata ennen kuin sataa. Ykkösvaihtoehto tällä hetkellä olisi Suomen ja Ruotsin pysyminen nykytilanteessa. Jos Ruotsi liittyy, olisi Suomenkin liityttävä. En kuitenkaan aja Nato-jäsenyyttä aktiivisesti. Perusteluni voi lukea vaalikirjani luvusta 5.3. Neuvoisin jokaista suorittamaan iloiten asevelvollisuutensa Suomen Puolustusvoimissa, niin teidän ei tarvitse koskaan nähdä maassamme sotaa.

KYSYMYKSI: Muutamia perussuomalaisia on väitetty Venäjä-myönteisiksi. Oletko Venäjän myötäilijä?

VASTAUKSENI: En ole Venäjän enkä minkään muunkaan maan myötäilijä. En suhtaudu suopeasti Venäjän nykyiseen hallintoon, joka rikkoi kansainvälistä oikeutta muun muassa miehittämällä Krimin niemimaan.

KYSYMYKSI: Mitä mieltä olet kannabiksen käytöstä ja huumehuoneista?

VASTAUKSENI: Yhteiskunta ei voi antaa tukeaan miedoillekaan huumeille, sillä niiden käyttämisestä avautuu usein tie vahvempiin ja vaarallimpiin huumeisiin. Kannabiksen välittämisen takana pesii välitystoimintaan liittyvää isoa rikollisuutta ja omaisuusrikollisuutta. ”Huumehuone” puolestaan on kummallinen käsite ja liittyy todellisuuspakoiseen kuplaan. Jos yhteiskunnan odotetaan tukevan rikollista toimintaa, asia on lähtenyt lapasesta. Kysyin kerran leikilläni Vihreiden vaalimökillä anonyymisti, että ”psst, oisko teillä diilaa kamaa?”, mutta he antoivat hyvin asiallisen vastauksen, että ”valitettavasti ei ole”.

KYSYMYKSI: Eikö ilmastonmuutos ahdistaa teitä perussuomalaisia?

VASTAUKSENI: Globaalit ongelmat vaativat globaaleja ratkaisuja. Siksi ei ole oikein, että Suomi tekee enemmän kuin muut maat. Kohtuuttomilla suojeleponnistuksilla nujerretaan hyvällä ilmastosuhteella toimiva teollisuutemme, jolloin se siirtyy enemmän päästäviin maihin. Näin ilmasto kärsii. Kannatan siis ilmaston suojeleu, mutta sitä pitää toteuttaa tavalla, joka ei ole tappiollinen ympäristölle, kuten ankarien sopimusten ja direktiivien kanssa käy.

KYSYMYKSI: Oletko parisuhteessa ulkomaalaisen kanssa, kuten joku Pekka Haavisto?

VASTAUKSENI: En ole parisuhteessa tai naimisissa ulkomaalaisen kanssa, mikäli se nyt jaksaa ketään kiinnostaa. Ja mitäpä sitten, vaikka joku muu olisikin? Arvostelen maahanmuuttoa, koska haluan, että suomalaisien *veronmaksajien varat* jaetaan *suomalaisille*, eikä niillä elätetä vieraita kansakuntia. Kyse on maahanmuuton arvostelemisesta järjestelmätasolla eikä henkilökohtaisten suhteiden tasolla. Siitä on kyse, eikä mistään petipuhista.

KYSYMYS (sormea heristellen): Sinä sivistynyt ihminen kuulut rasistiseen natsipuolueeseen, joten eikö sinua hävetä?

VASTAUKSENI: Puolue, johon kuulun, ei ole rasistinen eikä natsistinen. Muutenkin olen ylpeä siitä, mitä teen. On oikein puolustaa Suomea ja suomalaisten asemaa tilanteessa, jossa valtavirtapoliitikot eivät välitä kansallisesta edusta ja ovat kääntäneet selkänsä suomalaisille ihmisille. Ei ole väärin vastustaa laitonta maahanmuuttoa, törkeitä väkivaltarikoksia, monikulttuuri-ideologian leviämistä johtuvaa tarkkailun ja valvonnan lisääntymistä, valtamedian valheellisuutta, sensuuria, julkisia valheita, yhteiskuntakritiikin ja erimielisyyden väittämistä ”vihapuheeksi”, demoralisaatiota, tieteen tarkoitushakuisuutta, tendenssitutkimusta, agendajournalismia ja pankkien valtaa. Olen kaiken tämän vastustamisesta pelkäämään ylpeä ja saan siitä merkitystä elämäni.

KYSYMYS: Miksi väittelit toiseen kertaan tohtoriksi, eikö filosofia riittänyt?

VASTAUKSENI: Väittelin myös valtiotieteiden tohtoriksi, sillä valtiomme on niin sairas, että se tarvitsee tohtoria, valtiotieteiden tohtoria.

KYSYMYS: Mitä teet kahdella tohtorinhatulla?

VASTAUKSENI: Sain polkupyörääni kaksisilinterisen moottorin.

KYSYMYS (viitaten otteeseen ehdokassivuiltani): Mikäli on niin, että leijonien luolaan ei kannata lähettää lampaita, niin miksi Hankamäki?

VASTAUKSENI: Siksi, että Hankamäki on kova luu: leijona lampaiden tarhaan.

Maanantaina 15. huhtikuuta 2019

GALLUPIEN KAATOVAALIT

Perussuomalaisten kannatus tuplaantui gallupien viime vuonna ennustamista luvuista, joten nämä vaalit olivat *tuplatymäkät gallupien kaatovaalit!* Lämpimät kiitokseni siis kaikille puoluettamme ja minuakin äänestäneille. Kiitokset myös vapaaehtoista vaalityötä kanssani tehneille ja tukijoilleni ympäri maata.

Yksikään minulle annettu ääni ei mennyt hukkaan vaan päättyi vaalijärjestelmästämmme johtuen valituksi tulleiden hyväksi, joten esitän kiitokseni myös heidän puolestaan ja toivotan onnea vaativassa työssään.

Ottaen huomioon puheenjohtajamme kahmaisemat ja puolueellemme tuomat yli 30 000 ääntä, sisältää 672 jäljelle jäänyttä miesehdokkaan ääntä (oma vertauslukuni 5234) tosi ison kasan ääniä. Siinä on enemmän kuin ne pelkät kaveriäänät, joten kyllä tämän kanssa kehtaa elää. Taakse jäi moni parempikin. Ja täytyihän sitä kerran elämässään vaalit kokea.

Muutama tuossa jo onnittelikin, ettei mennyt hyvä mies hukkaan, kun en tullut valituksi. Olin kuitenkin hakeutumassa eduskuntaan *uhriutu-*

misperiaatteella, joten eipä siitä olisi haittaakaan ollut. Mutta ei tarvitse myöskään koskaan pudota. Tuntui vain hyvältä ilmaista oma vaatimaton tukeni tärkeiden asioiden puolesta.

Tulosten analysoimisen jätän tällä kerralla muiden tehtäväksi.

Mikäli joku kysyy, missä olen, tiedoksi: olen joko tekemässä tutkimusta tai pyöräilemässä. Sillä olen todellinen kansan edustaja.

Luottamuksesta kiittäen, Jukka.

Tiistaina 16. huhtikuuta 2019

VAHVOJA SUOSITUKSIA

Aluksi pari sanaa vaalituloksesta. Kannattajani ovat valitelleet ja akateemiset vastustajani iloinneet vaatimattoman äänisaaliini vuoksi. Lähes 700 ääntä oli kuitenkin omasta mielestäni huippusaavutus äänestäjiltä, jotka ylipäänsä ovat pystyneet kestämaan minua ja juttujani!

Äänikuninkaan puhdistettua pöydältä yli 30 000 ääntä, saadaan muiden miesehdokkaiden vertailukelpoinen henkilökohtainen äänimäärä kertomalla toisten äänet 2,5:llä. Esimerkiksi Tom Packalénin äänet romahtivat vuoden 2015 vaalien yli 5000 äänestä noin 2000 ääneen, joilla pääsi nyt viimeisenä läpi Helsingissä. Varasijalle päätyneen Mika Raatikaisenkin äänet leikkautuivat lähes puoleen entisestä.

Sen sijaan *kaikki omat ääneni ovat uusia*, joten tulos on tässä tilanteessa erinomainen. Olin yksi piirimme harvoista nousijoista. Normaalisissa tilanteissa tällä kannatuksella voisi päätyä kaupunginvaltuustoon. Koska naisehdokkaita oli listallamme miehiä vähemmän, he äänten keskittymisen vuoksi nousivat kärkisijoille johtuen vaalissa puhaltaneesta turbulenssista.

Myös muuta kommentoitavaa löytyy. Sellainen poliitikko, jolla ei ole laajaa kannatusta, ei ole tietenkään poliitikko vaan yksityisajattelijä, eli filosofi. Ja sehän minä joka tapauksessa olen.

Myönnän toki, etten ole ollut niin sanottu optimaalinen ehdokas. Sillä tarkoitetaan henkilöä, joka vastaa täydellisesti puolueesta vallitsevaa mielikuvaa ja joka on puolueensa eräänlainen peilikuva. Heitä ovat ääniharavat. Koulutukseni oli kai kunnossa, samoin Internet-näkyvyys. Oli radio-ohjelmia, kampanjasivut, ja vaalikirja. Mutta puuttuvia elementtejä jäi liikaa.

Niitä olivat viisinumeroinen vaalikassa, valtamedian suosio ja ilmais-mainos TV-julkisuudessa, organisoitu tukiryhmä ja aiempi vaikuttaminen kuntapolitiikassa. Lisäksi persoonassani on liiaksi salamanterin väriä voidakseni saavuttaa miljoonia ääniä. Myöskään niin sanotuilla dosenttiäänillä ei massakannatusta voi hankkia, vaan se voi tulla vain laajoilta kansanjoukoilta.

Eräs selitys on, että ehdokasprofiilini meni liiaksi päällekkäin Mestarin kanssa. Kansalaiset valitsevat kahdesta samanlaisesta pastillirasiasta sen, joka tarjoaa kylkiäisenä jotakin ekstraa, kuten sen, että hän on kaikkien pastillirasioiden puheenjohtaja.

Äänet on joka tapauksessa syytä antaa aina joillekin poliittiselle asiassällöille eikä vain henkilöille, kuten vaaleissa usein käy. Muutoin politiikka personifioituu ja mielikuvallistuu.

Poliittiset valinnat ovat voimakkaasti klusteroituneita, eli vaikuttaminen tapahtuu henkilöityneiden teesien kautta, eikä siinä ole sijaa millekään filosofeille. Näin kansa saa aina itsensä näköisen eduskunnan, ja sehän se on eduskunnan olemus ja rooli.

Lisäksi Helsingin vaalipiiri on meille poikkeuksellisen haasteellinen (Vihreät 23,5 % vs. Perussuomalaiset 12,3 %), mutta en mene nyt syvemmästi siihen. Kansa on antanut asiantuntijalausuntonsa. Poliittisten vastustajiemme kannalta voi olla armeliastakin, etten ole heidän kiusanaan eduskunnassa. Muut hoitakoot järkipuheet ja lehdistö heidän skandalisointinsa.

Omalta kannaltani tulos tuntuu vapauttavalta. Kun ikää on 52 vuotta, täytyy miettiä tarkoin, miten jäljellä olevan elämänsä käyttää. Tiedän toki poliitikkoja, jotka ovat ikuisia pyrkijöitä, mutta heidän osansa ei ole houkutteleva.

Olen siis tuloksen johdosta kiitollinen. Vapauksia on nyt enemmän kuin kansanedustajan tehtävässä. Se onkin nykypäivänä vaikea, kun mitään myönteistä jaettavaa ei ole.

Tällaisessa tilanteessa jokaisen vastuullisen poliitikon on vaikea yhtä aikaa pitää sekä kannatuksensa että lupauksensa. Niin avautuu tie siihen todelliseen populismiin. Esimerkiksi kelvatkoon vihreiden kansanedustajaksi valittu Pirkka-Pekka Petelius, joka koomikkona on nyt politiikanteon symbolinen kuva.

Ja sitten aivan toiseen asiaan. Mieliympäristön muutos takaisin rationalistisille raiteille jää Perussuomalaisten tehtäväksi. Siksi esitän vahvan suosituksen. Ainoa meille aatteellisesti mahdollinen hallituspohja voitaisiin koota meitä pienempien puolueiden, Kokoomuksen ja Kepun, kanssa. Kuitenkin myös tämän koalition edellytykset ovat jo koetellut. Vasemmiston tai vihreiden kanssa yhteistyöstä ei tule mitään, ja krisuista ei ole hyötyä edes tilkkeinä.

Monia saattaa houkuttaa uhrautuminen Suomen talouden puolesta ja ryhtyminen tukipilariksi oikeistohallitukseen. Siinä meille tulisi kuitenkin pelkkä vähemmistöosakkaan tai äänettömän yhtiömiehen rooli.

Niinpä Perussuomalaisten kannattaa itse hakeutua oppositioon, kun neuvotteluista myöskään Antti Rinteen kanssa ei tule todennäköisesti mitään. Rinne ei lähde hallitukseen ilman Vasemmistoliittoa, sillä SDP:ssä pelätään kannatusvuotoa vasemmalle. Vasemmistoliitto taas ei sovi meidän kanssamme mihinkään, kuten eivät Vihreät ja RKP:kään.

Vasemmiston ja Kokoomuksen hallitus on Suomen tuho, mutta meidän perussuomalaisien ei tule mennä sellaiseen hallitukseen, jossa tuloksena olisi meidän oma tuhomme ja sen lisäksi myös Suomen tuho.

Ihmisiä on kahdenlaisia: niitä, jotka uhraavat periaatteensa uransa vuoksi, ja meitä, jotka uhraamme uramme periaatteidemme vuoksi.

Antaa muiden puolueiden kantaa nyt vastuu kaikista ongelmista, joita ne ovat maallemme vuosien saatossa aiheuttaneet. Vain pari lyhyttä esimerkkiä. Sote-kortti on Musta Pekka, joka putoaa uuden hallituksen käsiin, sillä sosiaali- ja terveydenhuolto-organisaatioita on purettu jo niin paljon, että perääntymistä ei ole. Kun kaikki muut puolueet haluavat yhteiskuntakritiikkiä edustavan ”vihapuheen” sisällyttämistä rikoslakiin, meillä perussuomalaisilla ei voi olla mitään yhteistä niiden kanssa.

Siksi näen ainoana järkevänä vaihtoehtona vetäytymisen vapaaehtoisesti oppositioon, jolloin meitä ei voida ajaa sinne. Hallitusneuvotteluja kannattaa käydä vain sen verran, että kansalaisille ja muille puolueille käy selväksi, mitä edustamme ja kuinka vaikeaa muiden puolueiden on päästä mihinkään sopimukseen ilman meitä, jotka hierrämme kivenä muiden puolueiden kengissä.

Minulle on sitä paitsi käynyt selväksi, että hallituspohjasta on juoniteltu ja sovittu muiden puolueiden kesken jo viime syksynä siltä varalta, että Perussuomalaiset nousevat kärkisijoille. – Reilua?

Menneen maailman poliitikot taistelevat silloin, kun he ovat voitolla, ja neuvottelevat vain pakon edessä. Me taas taistelemme silloin, kun olemme tappiolla, ja neuvottelemme reilusti ollessamme voitolla.

Lopuksi vielä vaalitulosta koskeva filosofointi. Sokrates halveksui demokratiaa, jonka uhriksi hän joutui (ja osin itse asettui) osoittaakseen, että kansanvalta voi toimia vastoin omia periaatteitaan. Lisäksi hän piti erään oppilaansa suurimpana riskinä sitä, että hänestä tulee ”kansan rakastaja”, eli kerjäläinen muiden oville. Sitä en halua itse olla.

Demokratia, varsinkin sosiaalidemokratia, on hyvä hallintomalli vain, jos kansalaiset *tietävät*, mikä on heidän oman etunsa mukaista ja mikä on heille parhaaksi. Mutta kun eivät tiedä, ja sen voi lukea myös vaalituloksesta.

Omasta asemastani sen verran, että en piittaa, vaikka akateemiset tai jotkut muut viiteryhmäni viskaisivat minut susille, sillä olen mieluummin yksin oikeassa kuin muiden kanssa väärässä. Kaikki sitä paitsi tietävät, että myös demokratia on pelkkä surkea feikki. Vaihtoehtona kohtalokkaalle suoralle demokratialle ei edustuksellinen demokratia tarjoa edes valistunutta harvainvaltaa vaan despoottien oligargiaa.

Demokratia ei vallitse siksi, että se olisi hyvä hallintomalli, vaan koska se on vähiten huono. Totean nyt saman kuin toisessa väitöskirjassani väitöskirjassani, jossa ratkaisin hyvän yhteiskunnan ongelman. Hyvä yhteiskunta on epätodennäköinen, sillä mikään yhteinen *ei ole* perimmältään kovin hyvää.²²⁸

Torstaina 25. huhtikuuta 2019

TAASKAAN EI SAA ANTAA VIHALLE VALTAA

Länsimaisille ihmisille tuli jälleen hyvä tilaisuutensa osoittaa, kuinka pidättäytytään antamasta vihalle valtaa, kun ISIS-järjestöön kuuluneet muslimiterroristit tappoivat 321 viatonta ihmistä ja haavoittivat useita satoja pääsiäisen aikaan Sri Lankassa.²²⁹

Toimittaja Niina Huuhtanen toteaa Iltalehdessä, että ”[k]ansainvälisen politiikan tutkijan mukaan maassa on lisääntynyt viime vuosina ennakkoluuloisuus muslimiväestöä kohtaan”.²³⁰ Turun yliopistosta löydetty tutkija Milla Vaha selittää nerokkaassa analyysissään, että

[m]uslimiväestö on ollut ahtaalla jo sisällissodan aikana. He ovat olleet aina pieni vähemmistö ja osaltaan ehkä muiden kansanosien sortama. En tiedä, näkyisikö taustalla maailmalla yleisesti vallitseva muslimiviha, joka on mahdollisesti eskaloitunut Sri Lankassa.²³¹

Milla kainostelee akateemisessa aprikoinnissaan aivan turhaan, sillä kyllä hän tietää: terrorismissa on selvästikin kyse muslimivähemmistöä vastaan suunnatusta vihasta. Ja kannanottonsa on kuin suoraan Keijo Kaarisateen kynästä.

Intersektionaalisen feminismin ja identiteettipoliittisen etu- ja viiteryhmäajattelun mukaan syy väkivaltaan on aina valtakulttuurina esiintyvän enemmistön. On siis tärkeää, että muslimiväestöä ei häiritä ja he saavat rauhassa räjäytellä kristittyjen kirkkoja, jotta he eivät radikalisoituisi. Analyysin loogisuus puoltaa feminististen naistutkijoiden ja tutkijanaisten saamista entistä enemmän johtavaan asemaan mediassa, politiikassa ja yliopistoissa.

Lehdissä on murehdittu laajalti, että muslimit tappoivat iskuissa Tanskan rikkaimman miehen kolme lasta.²³² Tanska olikin ennen rikas maa, mutta jatkuvan rikastamisen tuloksena rikkauden malja on valahtanut yli, eikä rikkaus kuulu enää vain harvoille vaan kaikille. Ikävä kyllä, juuri kukaan ei näytä harmittelevan, että myös iskuissa uhriutuneet muslimit olivat ”rikkaan maustekauppiaan poikia”²³³ ja myös Fatima ”räjäytti itsensä ja lapsensa”.²³⁴

Ainakaan marxilainen luokkateoria ei riitä selittämään terrorismin syytä, sillä terrori ei näytä johtuvan köyhyydestä vaan aidosti rikkaudesta, ehkä myös jostakin ideologisesta syystä, mutta mistä?

Tapauksen kautta erottuu jälleen se tosiasia, kuinka vaarallista toisen posken etiikkaa harjoittava kristinusko on nähdessään Paratiisin asiaintilana, jossa lapset leikkivät kyykäärmeiden koloilla.

Ilta-Sanomat puolestaan kirjoittaa anonymissa pääkirjoituksessaan, että "[l]evottomuuksia ehkäistäkseen viranomaiset sulkivat Sri Lankan suosituimmat sosiaalisen median alustat iskujen jälkeen. Toimi rajoittaa ilmaisunvapautta mutta todennäköisesti säästää ihmishenkiä."²³⁵

Hyvästä tarkoituksesta huolimatta on epäiltävä, että lehti on antanut pelolle vallan. Lontoolaisesta King's Collegesta puhelimitse tavoittamani islamin asiantuntija Karri Kirkkovene korostaa sitä kauheaa mahdollisuutta, että ihmisten sallittaisiinkin esittää mielipiteensä vapaasti. Näinhän (1) kansalaiset voisivat vastustaa islamin leviämistä poliittisesti, (2) muslimit eivät pääsisi länsimaihin lainkaan radikalisoitumaan ja (3) siten säästettäisiin vielä enemmän ihmishenkiä!

Analyysin kirkkaus vei tämän tekstin kirjoittajalta jauhot suuhun, mutta päätin kuitenkin rohkaistua esittämään näkemykseni tässä poikkeuksellisen sävyisessä jutussani.

On selvää, että vihapuheen vastainen taistelu edellyttää viranomaisilta päättäväisiä toimia. Iltalehden pääkirjoitustoimittaja Juha Keskinen osuikin oikeaan todellisiin vastuun kantajia etsiessään ja vaatiessaan, että "viranomaisten täytyy olla valppaina kaikkialla". Vaikka onkin "syytä kysyä sitä, miten tämä oli taas mahdollista", toivoa ei ole syytä heittää, sillä "[k]aikkien näiden asioiden jäljille on mahdollista päästä".²³⁶

Synkimmälläkin pilvellä on siis kultareuna, ja asiassa ollaan ikään kuin oivalluksen kynnyksellä. On tosin kysyttävä, miksi iltapäivälehtien toimittajat mainitsevat tappajien olleen muslimiterroristeja, sillä heidän tekemiään terrori-iskujahan on nähty ennenkin. Juuri tämän tapaisessa keskustelun radikalisoitumisessa näkyy valvonnan puute ja esimerkiksi vihapuhepoliisi Keijo Kaarisateen keinotekoinen poistaminen keskuudestamme.

Terrorin arvet kyllä aikaa myöten unohtuvat, mutta viha murentaa yhteiskuntaa pysyvästi, joten rakkautta someen, Suomen kansa. Sananvastuuta myös lehdistölle, sillä mielenilmaukset vihapuhetta vastaan eivät ole koskaan väärin!

Vaikka "[t]errorismin vastainen työ vaatii tehokkaita keinoja poliisi-työssä ja tiedustelussa",²³⁷ ei ole syytä unohtaa inhimillisyyttä, humanismia eikä leikkisyyttä. Iltalehti kirjoittaakin kohtalouskoa tunnustavassa otsikossaan, kuinka suomalaiset "Satu ja Pekka välttivät Sri Lankan iskujen pääpaikan, pommiin nukkuminen saattoi pelastaa – "Tässä oli suojelusta mukana"²³⁸

Myös laatujournalismi puree. Aamulehdessä julkaistiin 24.4.2019 filosofian tohtori Arvo Pohjalaisen kirjoitus "Akateeminen sivistys on paras ase sananvapauspopulismia vastaan".

Oikeistopopulistiset ääriliikkeet sanovat, että sen selvittämiseksi, ketkä sinua oikeasti hallitsevat, ota selvää, keitä sinun ei pidä arvostella. Sen sijaan todella sorrettujen vähemmistöjen ja intersektionaalisuuden näkökulmasta sinun pitäisi ottaa selville, ketkä arvostelevat sinua itseäsi saadaksesi tietää, ketkä hallitsevat sinua.



Arvo Pohjalainen puolustaa sorrettujen sananvapautta barbariaa vastaan.

Tiistaina 30. huhtikuuta 2019

HOMO HOMINI LUPUS EST

Kun SDP:n kansanedustajaksi vasta valitun Hussein al-Taeen taustalta paljastui hänen taannoin julkaisemiaan vihapuheita,²³⁹ joita voidaan hyvinkin sanoa rasisiksi, onko tapauksen merkitys hänen valehtelussaan? Ei ole.

Kerrataanpa asioita hieman. Martti Ahtisaaren konfliktinratkaisutoimistossa CMI:ssä ilman mitään tutkintoa tai osoitettua pätevyyttä työskennellyt ja Irakista pakolaisena maahamme tullut rauhankyyhky Hussein al-Tae valittiin SDP:n kansanedustajaksi Uudeltamaalta.

Pian tämän jälkeen SDP:n entinen jäsen ja niin ikään pakolaisena maahamme tullut kurdi Anter Yaşa paljasti, että al-Tae oli haukkunut muun muassa juutalaisia ja homoseksuaaleja jyrkin äänenpainoin Facebookissa. Yaşa on sama henkilö, joka vuoti aikoinaan julkiselle sanalle myös Aleppon leusalakuljettajana toimineen syyrialaistaustaisen Rami Adhamin jihadistitiedot,²⁴⁰ ja molemmat katosivat pian SDP:stä.

Olennaista asiassa on, että kaikki keskenään riitelevät henkilöt ovat maahanmuuttajia ja saman poliittisen viiteryhmän, eli SDP:n, entisiä tai nykyisiä jäseniä. Tapauksella on merkitystä, sillä se osoittaa *identiteettipoliittikkana esiintyvän ja perusluonteeltaan etnisen eturyhmäpolitiikan ja vähemmistöpolitiikan kaksinaismoralismin ja rasistisuuden*.

Muiden muassa Perussuomalaisten Suomen Uutiset sai tietää al-Taeen edesottamuksista jo ennen vaaleja, mutta herrasmiesmäisesti lehti ei tehnyt asiasta juttua, vaikka tai koska sillä olisi ollut vaikutusta vaalitulokseen tai ehdokkuuteen.²⁴¹ Perussuomalaisten lehteä olisi luultavasti syytetty vaaleihin vaikuttamisesta tai propagandasta.

Kun asia tuli julki vaalien jälkeen, sekä SDP että al-Taeen sosiaalidemokraattinen työnantaja CMI pyrkivät pesemään tahroja itsestään. SDP:n eduskuntaryhmän puheenjohtaja Antti Lindtman koetti haudata asian vaikutuksettomana juntaamalla sen ”loppuun käsitellyksi”.²⁴² CMI turvautui tyypilliseen demariratkaisuun, eli sensuuriin: al-Taeen poistamiseen Internet-sivuiltaan.²⁴³

Tässä valossa al-Taeen oma valehtelu on vähäpätöinen tekijä. Moni ei varmaan odottanutkaan huhujen lähdettyä liikkeelle al-Taeelta mitään muuta kuin kieroja valeita.

Olennaista asiassa on sen merkitys politiikan koko kuvalle. Tapaus osoittaa, kuinka tekopyhää ”antirasistisena” esiintyvän ja muita puolueita ”vihapuheesta” syyttelevän SDP:n toiminta on.

Tapaus osoittaa, kuinka julmasti tiettyjä vähemmistöryhmiä edustavat ryhmittymät kohtelevat myös toisia vähemmistöjä käyttäessään hyväkseen omaa näennäistä uhristatustaan ja mukasorrettua asemaansa.

Ja tapaus osoittaa tavan, jolla etu- ja viiteryhmäpolitiikan taakse suojautumaan pyrkivä rasismi hyödyntää moraaliposeerausta ja moraalikarisman tavoittelua sosiaalisen pääoman markkinoilla.

Varsinainen opetus asiassa on poliittiselle vihervasemmistolle ja huvitteluliberaalille porvaristolle siinä, että *nationalismi kuuluu olennaisesti kaikkien kansallisten ja etnisesti jäsentyneiden ryhmittymien olemukseen niiden yhtenä edunvalvontamuotona*. Asiaa ei muuta muuksi se, että muslimien harjoittama nationalismi esiintyy länsimaissa (toistaiseksi) vähemmistönationalismina.

Etniseen jäsentymiseen perustuvassa etnonationalismissa ja siihen liittyvässä rasistiseksi sanotussa edunvalvonnassa ei ole mitään outoa, vaan ne perustuvat kansojen itsejärjestymiseen ja tehokkuuden tavoitteluun populaatioiden tuottoalueilla.

Monien pettymykseksi joudun sanomaan, että al-Taeen toiminnassa ei ole mitään yllättävää, uutta eikä myöskään mitään moralisoimista. Tätä en tosin totea puolustaakseni hänen kannanottojaan vaan selittääkseni niiden syntyä tieteellisesti.

Nimenomaan *rehellisyyden* nimissä ja rehellisyyden tukemiseksi voisi vaatia, että al-Tae saisi sanoa omat rasistiset mielipiteensä täysin avoi-

mesti ja vailla rangaistusten uhkaa, sillä juuri näin hän voisi toteuttaa vilpittömyyden hyvettä. Kansalaiset puolestaan saisivat tietää, mitä hän oikeasti edustaa ja millaisia näkemyksiä politiikassa esiintyy.

Se on yhteiskunnallisen totuuden tavoittelun kannalta tärkeää ja tiedon hankinnan näkökulmasta välttämätöntä. Vapaiden assosiaatioiden menetelmä olkoon totuuden tae myös politiikassa.

SDP:n tulisi joko tunnustaa, että ”rasismi kuuluu kaikille”, tai pyrkiä kiillottamaan kilpeään erottamalla al-Taeen ryhmästä. Vähintäänkin tulisi epäillä ehdokassopimuksen rikkomista, sillä SDP vaatii ehdokkailtaan sitoutumista pidättäytymään kaikenlaisista ”rasistisilta” vivahtavista kannanotoista. Asian mahdollinen oikeuskäsittely taas on kokonaan oma lunkunsa, johon en ota kantaa, sillä tuomioistuimet antavat muutenkin ratkaisuja kuin hedelmäpelit. Sen sijaan arvioin asiaa politiikan tutkimuksen näkökulmasta.²⁴⁴ Kunpa ihmisiltä löytyisi edes suden humanismia.

Nuo maassamme kiistelevät pakolaistaustaiset rikastuttajat ovat tietenkin meidän perussuomalaisten mitä parhaita vaalityöntekijöitämme, joten kiitokseni heille toiminnasta, joka valaisi asioita.

En sano enkä toivo, en syytä enkä moiti, mutta spekuloin, että jos SDP erottaisi al-Taeen ryhmästä ja hän siirtyisi rasistiksi määriteltynä meidän Perussuomalaisten ryhmään, Perussuomalaisista tulisi suurin eduskunta- puolue, jolle kuuluisi myös hallituksenmuodostajan tehtävä. Näin al-Taeesta tulisi todellinen hallituspolitiikan Topper.

En pidä tällaista mahdollisuutta tosin millään tavoin toivottavana, sillä meillä Perussuomalaisissa vastaavaa vihanhallintaongelmaa ei ole, eikä toivottavasti tule. Meillä myös pärjätään muuten.

Mutta siitä olen varma, että jos joku perussuomalainen olisi paljastettu ”vihapuheesta”, hänet olisi jo lynkattu julkisen sanan toimesta, pakotettu eroamaan eduskuntaryhmästä, syyte nostettu ja tuomio kirjoitettu eduskunnan jäsenyydestä erottamista varten.

Sen sijaan nyt muut puolueet ovat hipi hiljaa ja antavat SDP:n oikoa sotkujaan, ja lehdistö hyväksyy selitykset, kiittää toista maahanmuuttajaa Anter Yaşaa hyvin tehdystä paljastustyöstä ja poistaa uutisistaan hänen esille tuomansa al-Taeen koskevan todistusaineiston.²⁴⁵

Keskiviikkona 1. toukokuuta 2019

HALLITUKSEN JALLITUS

Hallituksen riipimisestä kasaan saattaa tulla haasteellista, eli suomeksi sanottuna vaikeaa. Antti Rinteen muille puolueille lähettämät kysymykset ovat viritetyt vihreälle frekvenssille niin, että ne voisivat olla lähtöisin vihreiden itsensä kynästä.²⁴⁶

Uuden Suomen toimituksen jutussa Perussuomalaisten pelaamista pois hallituksesta murehdittiinkin jo asianmukaisesti.²⁴⁷ Kun listalla ovat ensimmäisinä ilmastopolitiikkaa, kehitysyhteistyötä ja ihmisoikeuksia koskevat kysymykset, ei tarvitse olla meedio ymmärtääkseen, että valtaa SDP:ssä käyttävät nuorehkot naiset ja maahanmuuttajat.

Meille perussuomalaisille tärkeistä kysymyksistä, kuten julkisen talouden tilasta ja maahanmuuton rajoittamisesta, ei puhuttu avoimesti mitään. Suoraa puhetta talouden tilasta vältellään, ja talouden kysymyksiä lähestytään ”kestävän talouden” (siis ympäristöpolitiikan), ”tasa-arvoisen työelämän”, koulutuksen ja sote-uudistuksen näkökulmasta.

Mainittakoon, että väestöpyramidissa nuorison kohdalla oleva lommo ei ole mikään ongelma, sillä julkisen talouden kestävyysvajae ei johdu ikään-tyvän väestön ja nuorten *määrän* välisestä epäsuhdasta vaan *työllisyysasteen* ja *työn tuottavuuden* kehnoudesta. Ei ole siis tarpeen lisätä nuoremman sukupolven määrää esimerkiksi maahanmuutolla, kun nuorille ei löydy nykyäänkään töitä.

Kestävyysvajetta parantaisi vain työllisyysasteen nostaminen ja tuottavan työn osuuden lisääminen kaikesta maassamme tehtävästä työstä. Tämä taas tarkoittaa, että on vähennettävä huoltavan ja holhoavan työn osuutta, jota sosiaalietuusperäinen maahanmuutto ja työperäisenä maahan saapunut (mutta sosiaalietuusperäiseksi muuttunut tai perheenyhdistämisten kautta muuttuva) työperäinen maahanmuutto on lisännyt.

En pyri kuitenkaan vastaamaan esitettyihin enkä esittämättä jätettyihin kysymyksiin tämän enempää, vaan annan puoluejohtomme tehdä sille kuuluvan työn. SDP:ssä ei pidä kuitenkaan ihmetellä, mikäli oikealta tulee lähinnä sarkastisia vastauksia.

Hallituksen kokoonpanosta totean sen, että Rinne koettanee muodostaa hallituksen vihreiden ja demarien muodostaman koalition ympärille. Vihreät todennäköisesti tarttuvat tähän Rinteen hunajaiseen kosintaan kuin kevätpörriäiset liimapaperiin, ja lisäksi tulee muita puolueita, kuten Vasemmistoliitto, krisut ja RKP.

Vihreät ovat kuitenkin hallituskumppanina sinisiäkin epäluotettavampia. Vihreät lähtivät hallituksesta kuin kuppa Töölöstä vuonna 2014, kun lausuttiin taikasana ”ydinvoima”.

Hallituskumppanien etsintä vasemmalta on joka tapauksessa ymmärrettävää. Olen melko varma siitä, että demarien yhteistyöstä ei tule Kokoomuksen kanssa tällä kerralla mitään, sillä Kokoomus ei halua apupuolueeksi. Tämän estävät taloutta koskevat erimielisyydet.

Ollessani Yleisradion Radio Suomen eduskuntavaalitentissä 8.4.2019, Kokoomuksen Ben Zyskowiczin ja Vihreiden Emma Karin välille syntyi jo tuolloin mittava sanaharkka, jossa Zyskowicz avoimesti syytti Emma Karia valehtelusta tämän pitäessä laitonta maahanmuuttoa ”paperittomien” oleskeluna maassamme, vaikka laki Zyskowiczin mukaan tuomitsee kielteisen päätöksen saaneet *laittomiksi*.

Tätä mieltä olin itsekin, ja vaadin heidän ottamistaan säilöön, sillä pa-luun mahdollisuudesta päättäminen on kehnolla lainmuutoksella jätetty maassa oleskelevien itsensä arvioitavaksi. Säilöön ottaminen on siis tärke-ää, paitsi rikosten ehkäisemiseksi, myös siksi, että kiinniotettuna myös ha-lukkuus palata oma-aloitteisesti lähtömaahan kasvaa. Zyskoviczin ripitys Emma Karille jatkui studion takatilassa, ja jätin heidät kiistelemään kes-kenään toivottaen hyvää matkaa yhteiseen hallitukseen.

Luen tilannetta niin, että hallitus, jossa joko Kokoomus tai Perussuoma-laiset olisivat vasemmiston ja vihreiden tilkkeenä, ei ole mahdollinen. Tu-loksena olisi kiristyvien ympäristönormien, asuinrakentamisen esteiden ja rautatiekiskojen Suomi, jossa raideliikennettä kehitettäisiin jokaisen suo-malaisen kesämökille, eikä saunapuita saisi luonnollisestikaan polttaa.

Meille perussuomalaisille mahdollinen hallituskoalitio taas olisi sellai-nen, jossa päähallituspuolueina olisivat Perussuomalaiset ja Kokoomus, mutta tämäkin edellyttää, että Kokoomuksessa asioista päättäisivät kon-servatiivit eivätkä huvitteluliberaalit. Rinteen pitää joko tyytyä tällaisen koalition vähemmistöosakkaaksi tai muodostaa itse kansanrintamahalli-tus. Tilannetta mutkistaa, että puhdas punavihreä hallitus (kannatus 37,4 %) tai Kokoomuksen, Kepun ja Perussuomalaisten hallitus (48,3 %) eivät ole mahdollisia, ja siksi jonkun täytyy tehdä kompromisseja.

Hallitus, jossa Perussuomalaiset ja Kokoomus ovat mukana, on mahdol-linen, jos Antti Rinne epäonnistuu vasemmistovetoisen hallituksen kokoa-misessa ja tyytyy kolmanneksi pyöräksi. Mikäli varsinaiset hallitusneuvot-telut kariutuvat, hallituksenmuodostajan tehtävän pitäisi siirtyä toiseksi suurimman puolueen puheenjohtajalle, Jussi Halla-aholle, jolloin Rinne jää vastauspapereineen vetovoimaiseksi kuin lehtiä haravoiva suntio.

Ministerien pitäisi kuitenkin olla mustissa autoissaan jo ennen lehtien varisemista puista, sillä Suomen hallitusratkaisua varjostaa pian alkava EU-puheenjohtajakausi, joka maksaa meille jäsenmaksun lisäksi noin 70 miljoonaa.²⁴⁸

Mikäli SDP erottaisi ryhmästään kansanedustajaksi juuri valitun ja CMI-rauhankyyhkunäkin toimineen Hussein al-Taeen tämän vihapuheista syntyneen kohun vuoksi (niin kuin korrektia olisi), SDP menettäisi suu-rimman puolueen asemansa, ja Perussuomalaiset olisivat askeleen lähem-pänä hallituksenmuodostajan tehtävää. Jos taas silmätikkuna olisivat jon-kun perussuomalaisen edustajan pullautukset, koko puolueemme julistet-taisiin varmaankin hallituskelpoisuuden ulkopuolelle.

Pallo on ilmassa ja mahdollisesti tulossa kohti. Elleivät nämä vaihtoeh-dot onnistu, ovat edessä uudet eduskuntavaalit vaalikampanjoista tykkää-vien iloiksi. Klara vapen, eli puhtain ase-in myös eurovaalitaistoon!

Keskiviikkona 8. toukokuuta 2019

SÄÄLIKSI KÄY SUOMEN KANSAA

Hallitustunnustelija Antti Rinne (sd.) on päättänyt aloittaa neuvottelut hallituksen muodostamiseksi SDP:n, Keskustan, Vasemmistoliiton, Vihreiden ja RKP:n kesken. Palettiin kuuluisi 117 kansanedustajaa. Hallitusneuvotteluihin lähtevät puolueet ovat kuitenkin vaalikannatuksensa nettonenettäjiä.

Lisäksi koalitiota kokoamaan lähdetään pelkkien ilmiöpohjaisten asioiden kuten ”eriarvoisuuden torjunnan” ja ”ilmastonmuutoksen” pohjalta – ei esimerkiksi valtionalouden, sananvapauden ja Suomen kansan perusoikeuksien pelastamiseksi.

Kalevi Sorsan pääministeriaikoina keskustasta ja vasemmistosta kootuja punamultahallituksia oli tapana sanoa kansanrintamahallituksiksi etenkin kun mukaan sulautettiin SKDL. Vuodelta 1966 juurensa juontava käsite ei kuitenkaan sovi kuvaamaan Antti Rinteen hallitusta lainkaan.

Nyt muodosteilla oleva hallitus on aidosti punavihreä hallitus, jolla ei ole mitään tekemistä *kansan* vaaleissa ilmaiseman tahdon kanssa. Se ei ole *kansanrintamahallitus* siksikään, että sen osapuolet vastustavat kansallismielisyyttä ja kansallista etua.

Tekeillä oleva hallitus on vihreiden globalistien ja vasemmistolaisten internationalistien sekä huvitteluliberaalin EU-eliitin myötäinen hallitus, joka kannattaa avoimien rajojen politiikkaa. Suomen vasemmistolainen hallituskuvio on jyrkässä ristiriidassa Euroopassa virinneen politiikan kanssa, jonka tarkoituksena on herätä jälleen valvomaan kunkin EU-maan omaa kansallista etua.

Murskatappion kärsinyt Keskusta kehtaa lähteä hallitukseen ilmeisesti vain siksi, että kannatuksen on päätelty olevan absoluuttisessa nollapisteesä, josta se ei enää voi laskea vaan ainoastaan nousta, tekipä mitä tahansa. Tämä ei kuitenkaan pidä paikkaansa. Keskustan kannatus voi pudota siihen samaan noin 8 prosenttiin, jossa se on Ruotsissa, ja siitä tulee pelkkä maanviljelijäväestön sekä MTK:n korporatiivinen jatke, mikä rooli puolueelle tietenkin myös sopii.

Olin oikeassa, kun arvioin, että demarien ja Kokoomuksen yhteistyöstä ei tule mitään. Oppositioon jäävät järkipuolue Perussuomalaiset ja Kokoomus, jossa talouspoliittisen realismin kipinä vielä kytee puheenjohtaja Peteri Orpon, ex-ministeri Kai Mykkäsen ja Alexander Stubbin takana.

Vihreät ja Vasemmistoliitto ovat tietysti asetelmaan tyytyväisiä, koska vasemmistolaisempaa hallitusta ei voi saada aikaan. RKP:ssä puolestaan odotetaan hihat palaen tuskallisen oppositiokauden päättymistä.

Sen sijaan vaalivoiton saanut Perussuomalaiset pelattiin nurkkaan, mikä näkyy myös eduskunnan istumajärjestyksen muutoksessa Euroopan parlamentin järjestystä mukailevaksi. Puolueemme ei ole ollut oikeistolainen ääripuolue, ja sen paikka olisi nytkin poliittisessa keskustassa. Perussuomalaiset kuitenkin siirrettiin pakolla istuntosalin oikeaan laitaan äänin 128–37, koska sieltä on pitempi matka myös huudella ja koska siten luodaan mielikuvaa, että puhe tulee laitoikealta, vaikka ei tulisikaan.

Päätös hallituspohjasta syntyi niin äkkiä, että taidettiin taaskin tehdä kauppa ensin, ja vasta myöhemmin osapuolet joutuvat miettimään hintaa. Vallan hunaja näyttää kiehtovan keskustalaisia, koska jotain tärkeää jäi tekemättä: muutama valtionyritys yksityistämättä ja palkintovirat perustamatta maakuntahallintoon. Joku tarvitaan myös pitämään ovea auki pakolaisille, ja kiintoisaa onkin, pääseekö Juha Sipilä lahjoittamaan talonsa turvapaikanhakijoille toiseen kertaan.

Hallituskuvio ja eduskunnan istumajärjestyksen muutos kielivät selvästi siitä, että myös Suomessa ollaan siirtymässä Ruotsin tapaiseen blokkijärjestelmään. Muodostettava hallitus ei ole kansanrintama vaan *punavihreä blokki*. Kepussa on ehkä huomattu, että tällaisessa järjestelmässä sille avautuu ratkaisijan rooli, kun sekä oikeisto että vasemmisto olisivat yksinään vähemmistössä.

Mutta hyvin muodostettu oppositio tuli! Mikäli punavihreä hallituspohja toteutuu, Perussuomalaiset ja Kokoomus ovat jatkossa etenkin talouspoliittisen totuuden lahjomaton leka.

Jos kansalaiset haluavat vaihtoehdon Juha Sipilän aloittamalle menolle, heidän on pakko äänestää oikeistoblokki seuraavaksi enemmistöasemaan. Ratkaisevia kestävän kehityksen asiakysymyksiä ovat suhtautuminen maahanmuuttoon ja kansallisen etumme mukaiseen talouspolitiikkaan.

On tietenkin sääli, että kansalaisten vaaleissa ilmaiseman tahdon kannalta, että vaalien suurin häviö jatkaa hallitusvallassa aiemmalta pääministeripohjalta. Itse tarkastelen tuota hullujen teatteria mieluummin katsomosta kuin sen osapuolena.

Te, jotka ette myöskään moisesta pidä, käykäähän esittämässä mielipiteenne europarlamenttivaaleissa. Tekisin mielelläni saman kuin muuttamat vinkuirmelit, eli muuttaisin hallituksenvastaiseksi protestiksi pois Suomesta, mutta meillä perussuomalaisilla ei ole muuta pakopaikkaa kuin oma maamme.

Torstaina 9. toukokuuta 2019

SUOMELLE TÄRKEÄT EUROPARLAMENTTIVAALIT

Muutammat ovat kysyneet minulta, miksi äänestää europarlamenttivaaleissa, *koska* en ole ehdokkaana. Eräät toiset taas ovat tiedustelleet, miksi otan kantaa europarlamenttivaaleihin, *vaikka* en ole ehdokkaana. Joitakin taas kiinnostaa, *miksi* en ole ehdokkaana.

Puhutaan nyt jostakin muusta kuin itsestäni.

Kansallista etuamme ajattelevien on tärkeää osoittaa poliittinen tahtonsa europarlamenttivaaleissa, jotta EU:n liittovaltiopoliikan tiellä saataisiin aikaan U-käännös: takaisin kohti päätösvallaltaan hajautettua Euroopan unionia.

Asian voi sanoa myös niin, että on tärkeää estää Euroopan unionin muotoilu liittovaltioksi, jossa varat ja velat tulkittaisiin yhteisiksi ja jälkimmäiset laitettaisiin vähiten kärsineiden maiden, kuten Suomen, piikkiin.

On tärkeää estää keskeisten säädösten, kuten Dublin II -asetuksen, mitätöinti, ja on taattava sen soveltaminen käytännössä. Sekä ulko- ja turvallisuuspolitiikka että maahanmuuttopolitiikka olisi siirrettävä takaisin kansallisiin käsiin.

Samalla tulisi huolehtia, että unionissa noudatetaan Maastrichtin kasvu- ja vakaussopimusta ja *no bail out* -säädestä, joita unionissa ei ole noudatettu pitkään aikaan mutta jotka ovat yhteisvaluuttan toimivuuden kannalta välttämättömiä. Sellainen unioni, joka ei pidä kiinni keskeisistä rakennetekijöistään, menettää merkityksensä.

Unionissa tulisi kumota sellaiset säädökset, jotka ovat osoittautuneet huonoiksi. Olisi lakkautettava Schengenin vapaan liikkuvuuden alue ja luovuttava ministerikokouksissa sovituista ”taakanjakoperiaatteesta” (pakolaisten siirtojärjestelystä), jolla ei ole legitiimiä pohjaa ja jota sen vuoksi kutsutaankin erilaisilla kiertoilmauksilla, esimerkiksi ”pakotetuksi solidaarisuudeksi”.

EU olisi palautettava hallitusti liittovaltioon johtavalta tieltä takaisin vapaakauppaunioniksi, joka ei edellytä sen enempää yhteistä valuuttaa kuin väestöjen vapaata liikkuvuuttakaan.

Britannian epäonnistuneita ja federalistien toimesta tahallisesti vaikeutettuja brexit-neuvotteluja ei tule pitää esimerkkeinä EU:sta eroamisen vaikeudesta. Sen sijaan tilannetta tulisi pitää näyttönä siitä, että EU:sta ja eurosta eroamiselle pitää luoda lainsäädännölliset mekanismit, joilla varmistetaan, että maat voivat erota sekä EU:sta että eurosta kivuttomasti.

Monet taloustieteilijät, kuten Vesa Kanninen²⁴⁹ ja Sixten Korkman²⁵⁰, ovat tuominneet euron vakavaksi virheeksi ja todenneet, että eurosta on

ollut suurta haittaa taloudellemme. Sellaiseksi on osoittautunut Saksan demarien märkä uni: rahaunioni. Myöskään Pertti Haaparannan mielestä jäsenyyttä eurossa ei voida enää taloudellisilla syillä puolustaa.²⁵¹

Sitä ei voida perustella myöskään armeliaisuudella eikä hyväntekeväisyydellä. EU-jäsenyyden aika on ollut erittäin tappiollista Suomen maa- ja metsätaloudelle sekä huoltovarmuudellemme. On väärin, että Suomi on pakotettu anelemaan jäsenmaksurahojaan takaisin maataloustukineuvotteluissa ja että verovarojamme viskotaan taivaan tuuliin ilmastopoliittisten synninpäästörahojen kautta.

Näin on pyritty tuhoamaan eurooppalaiset oikeusvaltiot, joissa verottamisen oikeusperustus on nojautunut siihen, että veroina kannetut varat palautuvat *oman* kansakunnan eivätkä vieraiden hyväksi.

On muistettava, että lainsäädännössämme ongelmallisiksi osoittautuneet lainkohdat, kuten kansanryhmää vastaan kiihottaminen, ”positiivinen erityiskohtelu” ja uuteen perustuslakiimme sisällytetty vaatimus ulottaa perusoikeudet koskemaan kaikkia maassa olevia, kirjattiin Suomen lakiin Euroopan unioniin liittymisen vuoksi.

Esimerkiksi vuonna 2015 voimaan astuneeseen yhdenvertaisuuslakiin sisällytetty ”positiivinen erityiskohtelu” perustuu EU-direktiivin suomaan mahdollisuuteen etuoikeuttaa tiettyjä kansanryhmiä kantaväestön ohitse, vaikka se onkin perustuslaillisen yhdenvertaisuuden vastaista. Kansanryhmää vastaan kiihottaminen taas on uudehko rikoslain kohta vuodelta 2011. Perusoikeuksien irrottaminen kansalaisuusvaatimuksesta puolestaan on mahdollistanut sen, että oikeus sosiaaliturvaan ja terveystalouteen on myönnetty kaikille maassa oleville ulkomaalaisille, myös laittomasti täällä oleskeleville.

EU:n kautta lainsäädäntöömme on ujutettu universaalikommunistisia periaatteita, ja pillipiipareina asiassa ovat toimineet eduskunnan sivuovesta perustuslakivaliokuntaan asiantuntijoiksi juoksutetut juristit, joista suuri osa on ollut maailmankatsomukseltaan täysiä kommunisteja.

Eurooppalaisten arvojen, kuten demokratian ja sananvapauden, muuttuminen irvikuvikseen on nähty EU:n taivutellussa sosiaalisen median Internet-toimijat, Googlen, Twitterin, Facebookin ja Microsoftin, sensuroimaan ”vihapuheeksi” väitettyä poliittista kritiikkiä.²⁵² Tämä ennakkosensuurin käyttöönottoa merkitsevä yksityinen sopimus on tarkoittanut vallan kolmijako-opin kiertämistä ja tuomiovallan siirtämistä nettiportaalien deletointikeskuksissa toimivien ja rippikoulusta juuri päässeiden tyttösten käsiin.

Tuntuu, kuin Euroopan unionin valtaapitävät olisivat löytäneet George Orwellin romaanin *Vuonna 1984* ja luulleet sitä ohjekirjaksi. EU:sta on todellakin tulossa Neuvostoliiton versio 2.0.

Eurooppalaiset arvot ovat murentuneet sallivan maahanmuuttopolitiikan vuoksi. Tästä johtuneet konfliktit ovat ohjanneet tarkkailun ja valvonnan kiristämiseen. ”Eurooppalaisina arvoina” EU-eliitti pitääkin käytän-

nössä vain perinteisten eurooppalaisten arvojen ja hyveiden *vastaisia* ihanteita, sillä federalistit tietävät, että liittovaltion toteuttaminen ei onnistu, ellei kaikkia puristeta yhteen muottiin.

He ovat ymmärtäneet, että suurin este sosiaalisen ja taloudellisen totaliteetin sekä holhousvaltion rakentamiselle on Euroopassa perinteisesti vallitseva aito moniarvoisuus ja itsestään voimassa oleva kulttuurien moninaisuus, erikielisyys, erilaiset taloudelliset ja kulttuuriset olot sekä moraalikäsitteet.

Tämän me kansallismieliset eurooppalaiset haluaisimme säilyttää. Tällaisella aidolla arvopohjalla on oikeutus, sillä sillä on subjekti: kansakunta.

Suvaitsemattomuus tätä rikkautta kohtaan on kuitenkin kasvanut koko ajan, mutta myös vastarinta on voimistunut. Hallitustasolla muutoksia on nähty Italiassa, Itävallassa, Puolassa, Slovakiassa, Sloveniassa, Tšekissä ja Unkarissa. Kansallismielisten puolueiden kasvuna muutos näkyy Norjassa, Ranskassa, Ruotsissa, Saksassa ja Tanskassa sekä myös täällä meillä Suomessa.

Päällimmäisenä vaarana Euroopan unionissa on, että yhteispäätösmenettelystä siirrytään määräenemmistöpäätösmenettelyyn²⁵³, jolloin esimerkiksi verotuksellisia ratkaisuja ei tarvitsisi enää hyväksyä yksimielisyysvaatimuksen mukaisesti. Tämä kansallisvaltioiden yli käveleminen tulee ehdottomasti estää. Lisäksi pitäisi poistaa komission aloiteoikeus ja siirtää se neuvostolle.

Komission valtaa tulisi muutenkin vähentää ja siirtää hallitusten väliin yhteistyöhön. Lisärahan kaataminen hallintobyrokratiaan ja virastoihin tulee lopettaa, ja unionin hallintorakenteet sekä budjetti pitää saattaa laihdutuskuurille.

Virastoista huvittavin on suuressa lasiseinäisessä pilvenpiirtäjässä toimiva Euroopan Petostentorjuntavirasto, joka on täytynyt perustaa tutkimaan EU:n sisäistä korruptiota. Viraston perustaminen kertoo byrokratian luomisesta torjumaan byrokratiaa, ja sitä johtaa poliittisessa palkintovirrassa Kokoomuksen Ville Itälä.

Monista äänestäjistä saattaa tuntua hullunkuriselta, että Euroopan parlamentin 751 jäsenestä vain 13 valitaan Suomesta. – Niinpä niin. Jo tähän seikkaan sisältyy valuvika, kuten siihenkin, ettei komission jäseniä valita vaaleilla. Euroopan unioni ei tunnusta valtioiden eikä kansakuntien subjektiviteettia eikä kunnioita valtioiden suvereniteettia eikä itsemääräämisoikeutta.

Jos näin olisi, jokaiselle jäsenmaalle myönnettäisiin yhtä paljon paikkoja ja vaikutusvaltaa Euroopan parlamentissa ja ryhmät järjestäytyisivät maakohtaisesti. EU on alun perin perustettu liittovaltiotavoitteelle.

Juuri nyt Euroopan maiden kansallismielisten puolueiden ja kansallista itsemääräämisoikeutta puolustavien ryhmien on erittäin tärkeää saada Euroopan parlamenttiin vähintään määrävähemmistön suuruinen kattaus edustajia, joiden kautta määräenemmistöpäätökset voidaan estää, mikäli

ne otetaan käyttöön. Tilanne Euroopassa on muuttunut pakolaiskriisin, sensuurin ja EU:n harjoittaman sisäisiin asioihin puuttumisen takia niin, että enää ei tarvitse pelätä suureksi yhtenäiseksi ryhmäksi järjestymisen epäonnistumista, niin kuin kävi viime vaaleissa vuonna 2014.

EU:n ei tule myöskään ulkoistaa turvapaikkaprosessia unionin ulkopuolelle perustettaviin vastaanottokeskuksiin, sillä se merkitsisi valtioiden itsenäisen päätösvallan luovuttamista pois kansallisvaltioilta, YK:n viranomaisten käsiin. Kun asiaan yhdistettäisiin pakolaiskiintiöiden kasvattaminen ja katalysaattoriksi lisättäisiin GCM-liukkaria, tuloksena olisi Afrikasta ja Aasiasta Eurooppaan suuntautuva ilmasilta.

On selvää, että poliittinen vihervasemmisto, huvitteluliberaali porvaristo, kansainväliset kapitalistit ja niiden palveluksessa oleva valtamedia tekevät kaikkensa lavastaakseen näistäkin vaaleista yleiskommunistisiin ja globaaleihin asioihin keskittyvät ”ilmastovaalit”, vaikka tosiasiasa tässä päätetään nyt Euroopan maiden itsemääräämisoikeudesta ja kääntymisestä takaisin pois kohti liittovaltion sysimustaan syleilyyn vievältä tieltä.

Suurten linjausten ohella on huolehdittava tietenkin myös ilmastopoliitiikan tekemisestä realistisilla ja oikeudenmukaisilla keinoilla. Päästöjä ei pidä arvioida suhteessa väestömääriin vaan suhteessa tuotettuihin hyödykkeisiin. Euroopan maiden ei tule hirttää talouttaan eikä teollisuuttaan ympäristödirektiiveihin eikä päästömaksuihin, jolloin hyvällä ympäristösuhteella toimiva teollisuutemme karkaisi ilmastopoliitiikan vapaamatkustajina toimiviin kehitysmaihiin.

Suomen ei tule tehdä ilmaston hyväksi enempää kuin muiden maiden etenkään, koska olemme tehneet jo. Myöskään Euroopan unionin ei pidä kiristää eikä kuristaa talouttaan ympäristöahdistuksen lietsonnalla tilanteessa, jossa enää 15 prosenttia maailman kasvihuonepäästöistä syntyy EU:ssa ja yli puolet liikakansoituksesta kärsivissä kehitysmaissa. EU:n tulisi asettaa kaiken kehitysapunsa ehdoksi se, että kehitysmaat laativat suunnitelman väestönkasvunsa lopettamiseksi ja kääntämiseksi laskuun sekä pysyvät siinä.

Perussuomalaiset haluavat edistää näitä edellä kuvailemiani tavoitteita, ja puolueellamme on nyt mahdollisuus saada Euroopan parlamenttiin kahden sijasta 3 tai jopa 5 edustajaa, mikäli asioista kiinnostuneet vaivautuvat äänestämään.

Joten käykähän etsimässä mieleisenne ehdokas ja täyttämässä se äänestyslipukkeenne – jos ei muusta syystä niin siitä, että kanavoimalla äänenne Perussuomalaisille saatte poistoäänestettyä europarlamentista Sirpa Pietikäisen, Heidi Hautalan ja monen muun tapaisia sammuneita saunalyhtyjä, joista ei ole eikä ole koskaan ollut Suomen, suomalaisten eikä eurooppalaisten etuja edistämään.

On myös tärkeää katsoa, millaisille *ajatuksille* äänenne annatte, ettei käy niin kuin vaaleissa yleensä, että ne eivät mene minkäänlaisille ajatuksille, vaan ainoastaan henkilöille. Älköön kuitenkaan kukaan perussuoma-

lainen tulko minulle vaalien jälkeen sanomaan, että ei äänestänyt näissä europarlamenttivaaleissa, sillä nämä ovat Suomen eduskuntavaalejakin tärkeämmät vaalit.

Ja lopuksi vastaus siihen, miksi en ole itse ehdokkaana europarlamenttivaaleissa. Tämä johtuu eduskuntavaalien vaatimattomasta henkilökohtaisesta tuloksestani, jonka vuoksi vetäydyin oma-aloitteisesti enkä tavoitellut ehdokkuutta. Näin toivon puolueen saavuttavan vaalissa mahdollisimman hyvän tuloksen. Koin siis velvollisuudekseni antaa sijaa laajempaa kannatusta nauttiville perussuomalaisille ehdokkaille, jotka saksaa, ranskaa ja valtiofilosofiaa kenties paremmin taitavina suoriutuvat tehtävistään sujuvammin Brysselissä.

Oman kannatukseni puuttuminen puolestaan johtuu lähinnä yhdestä syystä. Valtamedia ei myönnä näkemyksilleni vähäisintäkään julkisuutta vaan pitää toimintaani tahallisesti pimennossa estääkseen filosofiani esittämisen ja kannatuksen hankkimisen tuttavapiiriä laajemmilta kansanjoukoilta. Harmillista on, että nykyisestä paitsioon asetetusta asemastani en voi mitenkään asioihin vaikuttaa.

Saattaa olla, että otan vielä jatkossakin kantaa muutamiin poliittisiin kysymyksiin, mutta tämän teen vain seuraavasta syystä. Muissa puolueissa omaa väistymistäni toivotaan niin himokkaasti, että tämä ikään kuin kehoittaa, velvoittaa ja pakottaa minua viivyttämään poistumistani politiikan näyttämöltä.

Mikäli joku kysyy, missä olen, olen edelleenkin joko kirjoittamassa tutkimusta, maantiepööräilemässä tai vuohipaimenena Suomen maaseudulla.

Toimintaresurssini Suomen Perustassa päättyy ensi elokuussa, minkä jälkeen minulla ei ole penkkiä puolueemme katon alla. Tämän jälkeen elämäni jatkuu työviranomaisten laupiaassa varjeluksessa, mikä kertokoon yliopistohallinnon tavasta potkia itseään oppineempia.

Harmikseni muut puolueet ovat pyrkineet eristämään puolueemme poliittisesti ja media julkisessa sanassa.

Yliopistolla taas en voi toimia, sillä filosofian oppiainetta hallitsevat ruotsinkielinen professori Thomas Wallgren (sd.) ja suomenkielisiä professorinvirkoja italialaissyntyinen nollatutkija Sara Negri ja romanialaissyntyinen Gabriel Sandu, joka jo vuonna 2003 toivotti minut tervemenneeksi. Toisen väittelyaineeni sosiaalipsykologian professorinvirkaa puolestaan hallitsee venäläissyntyinen Inga Jasinskaja-Lahti.

Valtiotieteellisessä pitävät värisuoraa yhteiskuntapolitiikan professori Heikki Hiilamo (vihr.), julkisen talouden professori ja Vasemmistoliiton perustajajäsen Markus Jäntti, poliittisen historian professori ja SKP:n entinen jäsen Kimmo Rentola, maailmanpolitiikan professori Heikki Patomäki (vas.) ja yleisvasemmistolaiseksi blogissaan tunnustautuva professori Teivo Teivainen. Tampereen yliopistokin on palkittu lähettämällä sinne filosofian professoriksi vasemmistoliittolaisena aggressiivisesti esiintyvä Panu Raatikainen. Vihervasemmiston etäispäätteiden luettelo yliopisto-

maailmassa olisi helppo jatkaa. Yliopistolla minua vastassa on siis Kremlin muuri.

Yliopistoille ei ole tietenkään eduksi olla vihervasemmiston puoluetoimistoja, vaan niiden tulisi olla parlamentteja, joissa on edustettuina erilaisia yhteiskuntanäkemyksiä.

Tämän tietäessänne teille ei tarvinne selittää, millainen monikulttuurinen helvetti tuo meille suomalaisille alun perin perustettu ja meidän verovarjoillamme ylläpidettävä yliopistolaitos on. Eikä ketään siellä olevaa voi enää toivottaa painumaan yhtään mihinkään, sillä he ovat siellä jo, kun ulkomalaisten opiskelijoiden määräkin aiotaan nostaa eräissä yksiköissä 40 prosenttiin, mikä tarkoittaa suomen kielen hautaamista kansainvälisten tappajakielten alle. Kyseessä on kulttuurivalloitus, mikä käy ilmi myös tulijoiden poliittisen vallan tavoittelusta.²⁵⁴

Mainittakoon, että Jukka Hankamäki ei ole parodiahahmo eikä fiktiivinen henkilö. Käänteisen syrjinnän postkolonialistisista ilmirakenteista toistuvasti raportoivana olen todellinen ihminen, jolla todistettavasti on esimerkiksi vaalikelpoisuus. Oloni median ja viranomaisten minulle langettamassa kuolemankaltaisessa tilassa kuitenkin jatkuu, eikä salamurhaajieni siitä saama mielihyvä poikkea mitenkään oikeasta käänteisen syrjinnän aikaansaamasta likvidoinnista, kunnes viimeisenä päivänä tulen tuomitsemaan eläviä ja kuolleita.

Pateettisuutta tavoittelematta ja marttyyriyttä välttäen (marttyyreiksi ei asetuta vaan tuomitaan) voin todeta, ettei asemani poikkea mitenkään Александр Солжени́цын:n asemasta. Vain toisinajattelijoiden Nobel-palkinto, sananvastuutuomio, puuttuu.

Toivotan kaikille kannattajilleni, tukijoilleni ja vastustajilleni oikein hyvää kesää.

Eurooppa-päivänä eli voiton päivänä 2019, mutta kuka voittaa?

Tiistaina 4. kesäkuuta 2019

TARKISTUKSIA TITANICIN TÖRMÄYSKURSSIIN

Hyvää Mannerheimin syntymäpäivää! On kaksi syytä iloita: Perussuomalaiset saivat eduskuntavaaleissa häikäisevän vaalivoiton, ja menestys jatkui europarlamenttivaaleissa.

On myös kaksi tappion aihetta: SDP anasti hallituksenmuodostajan tehtävän minimaalisella yhden eduskuntapaikan erolla, eikä asemamme parane kansallismielisten kannatuskasvusta huolimatta sen enempää kotimaisessa kuin EU-tason politiikassakaan.

Valtamedia mellasti tietenkin Vihreiden europarlamenttivaaleissa saavuttaman kannatuskasvun vuoksi,²⁵⁵ mutta tosiasiasa voitto oli politiikan

yleistrendien kannalta näennäinen, sillä se perustui pelkkään kannatussiirtymään muilta huvitteluliberaaleilta tai vasemmistolaisilta ryhmiltä Vihreille. Tosiasiassa ainoa kannatustaan kasvattanut ryhmittyminen olivat Euroopan kansallismieliset.

Hallituksen kasaamisesta

Murheellista tulevaisuuden kannalta on, että Suomeen ollaan muodostamassa hallitus, jonka jättäessä toimensa vuonna 2023 maamme julkisesta taloudesta ovat jäljellä savuavat rauniot. Olen täsmälleen samaa mieltä eduskuntaryhmämme jäsenten arviosta, että eilen julkaistu vihervasemmistolainen hallitusohjelma enteilee Suomen konkurssia.²⁵⁶

Vasemmistoretoriikkaa käyttäkseni: hallituksen ohjelma on utopistinen ja lepää savijaloilla. Sen finanssipoliittinen vinksahdus piilee siinä, että valtiontaloutta yritetään hoitaa nostamalla veroja ja kasvattamalla työllisyyttä yhtä aikaa. Se on samanlainen paradoksi kuin on tavoitella taloudellista kestävyyttä ja sosiaalista sekä ekologista kestävyyttä samoilla keinoilla.²⁵⁷

Kaikki tietävät, että verojen korottaminen heikentää työllisyyttä, ja lisäksi meitä uhkaa taloudellinen taantuma, joten työllisyysasteen nostaminen 75 prosenttiin²⁵⁸ on täysin epärealistista. Ainoa keino julkisen talouden hoitoon olisi työn tuottavuuden tehostaminen, mutta sitä sosiaali-etuusperäinen maahanmuutto ja huoltavan verkoston kasvattaminen heikentävät.

Vihervasemmisto maksaa moraalikarismansa suomalaisten aarrekkammiosta

Vihervasemmistoa äänestäneille tiedoksi (mikäli ette sattuneet ennen vaaleja huomaamaan): vasemmiston vetämä hallitus tulee kuppaamaan maahanmuuttoon, ympäristöpoliittiseen anekauppaan ja muuhun moraalikarismansa kasvattamiseen tarvitsemansa varat Suomen kansalaisten selkänahasta.

Taloudellisesti haitallinen sosiaali-etuusperäinen maahanmuutto jatkuu, sillä ulkoministerin ja sisäministerin salkut ollaan myöntämässä Vihreille, joille menee luonnollisesti myös ympäristö(vero)ministerin salkku.²⁵⁹

Lisää tuloveroa, terveysveroa, polttoaineveroa, tietulleja, ruuhkamaksuja, pakkoruotsia, työpaikkoja kielteisen turvapaikkapäätöksen saaneille ja tietenkin myös asuinkulujen kasvattamista lämmityspolttoaineiden veronkorotuksilla, joista rintamamiestaloissa asuvat pienituloiset erityisesti ilahtuvat. Näille kaikille on yhteistä, että ne rokottavat tavallisten suomalaisten ihmisten kukkaroa.

Voittajia vihervasemmistolaisen hallituksen ohjelmassa ovat ilmasto ja kehitysmaat, mutta ensin mainitutkin vain näennäisesti, sillä maailman mittakaavassa Suomen päästöjen (0,175 % maailman kokonaispäästöistä) vähentämisellä ei ole havaittavaa vaikutusta maailman ympäristön tilaan. Sen sijaan jatkuvat ilmastomaksujen korotukset ja normien kiristykset tekevät lopun sekä julkisesta että yksityishenkilöiden taloudesta ja hyvällä ympäristösuhteella toimivasta teollisuudestamme.

Talouspolitiikan linjaukset täysin ristiriitaisia

Löysin Antti Rinteen hallituksen eilen julkaistusta ohjelmasta myös paljon muuta arveluttavaa. ”Maapallon kohtaloa”, ”parempaa huomista”, ”toisia vastaan tulemista” ja erilaisista taustoista tulevien ihmisen ”vastakkainasettelua” koskevien alkuhölinöiden (s. 6) jälkeen päädytään lisäämään valtion menoja 1,230 miljardilla (s. 16), vaikka valtiovarainministeriön virkamiestyöryhmän laskukoneet ilmoittivat sopeuttamistarpeen tälle hallituskaudelle olevan 2 miljardia (minkä Demokraattikin julkaisi²⁶⁰ vielä kun kritiikin kohteena oli Juha Sipilän hallitus).

”Kotitalouksien ylivelkaantumista ehkäistään” (s. 18), vaikka veronkorotuksilla myös yksityinen velka ohjataan kasvuun. Verosuunnittelua vaikeutetaan (s. 19–21), ja oman asunnon asuntolainojen korkojen verovähennys poistetaan kokonaan hallituskauden aikana (s. 22).

Vasemmistovetoinen hallitus ei tietenkään (s. 26) ”pidä tarkoituksenmukaisena ansiotulojen veron yleistä keventämistä tilanteessa, jossa talous kasvaa normaalisti” (mutta kun ei kasva). Sen sijaan hallitus esittää negatiivisen tuloveron kaltaista ”työtulotukea”, eli valtion maksamaa veroa kansalaisille! Maahanmuuttomyönteisyydessään hallitus vakinaistaa ”ulkomailta Suomeen muuttaviin avainhenkilöihin kohdistuvan verohuojenuksen pysyväksi” (s. 26) tukien siten hyväpalkkaisia EU-virkamiehiä ja vahvistaen epätasa-arvoisen verokohtelun.

Suomen talous pudotetaan hiilinieluun

Energiatalouden tuholinja avautuu sivulta 32. Hallitus pitää pakkoneuroottisesti kiinni ilmaston lämpenemisen 1,5 asteen tavoitteesta, vaikka Suomen ratkaisuilla ei ole maapallon ilmaston keskilämpötilaan mitattavissa olevaa vaikutusta ja vaikka Suomi on vähentänyt päästöjään muihin EU-maihin verrattuna etuajassa.

Hiilineutraalius vuoteen 2035 mennessä (s. 32) ja sähkön sekä lämmöntuotannon päästöttömyys (s. 33) ja fossiilivapaus (s. 33) ovat itsemurhahankkeita, joilla pimeän ja kylmän maan asukkaat pakotetaan sadomasokistisen itseruoskinnan kohteiksi.

Kotimaisen energian käyttöä halutaan tukea, mutta turpeen energia-käyttö puolitetaan turvevoimalainvestoinnit hyläten vuoteen 2030 mennessä, ja öljyn käytöstä lämmityksessä luovutaan 2030-luvun alkuun mennessä (s. 34) omakotiasukkaiden tappioksi. Energiantuotannon vajetta kompensoidaan puhtaalla ja ympäristöystävällisellä retoriikalla, kuten ”puhtaan teknologian ratkaisulla”, polttamalla verovaroja tuulivoiman subventioihin ja tietenkin ”kiertotaloudella” (s. 41–42), joka sinänsä sopisi kompostoinnin kohteeksi.

Kun Suomi pyrkii maailman ensimmäiseksi fossiilivapaaksi hyvinvointiyhteiskunnaksi (s. 33), on kysyttävä, mitä järkeä tällaisessa kansakuntamme kuormittamisessa on. Samanaikaisesti ilmastotukia nauttivat kehitysmaat toimivat ympäristöpolitiikan vapaamatkustajina ja kasvattavat päästöjään täysin vastuuttomasti ja piittaamattomasti väestönkasvunsa seurauksena.

Euroopan ympäristöystävällisimmiksi todetut Suomen hiilivoimalat hallitus valmistautuu sulkemaan kellon tarkasti toukokuuhun 2029 mennessä (s. 34) ja luopuu siten sähkön ja kaukolämmön yhteistuotannosta sekä ohjaa polttamaan samat hiilivarat Keski-Euroopan huonolla hyötysuhteella toimivissa ja kolme kertaa enemmän saastuttavissa voimaloissa. Ja ilmakehä kiittää Suomen kansantalouden kaatuessa hiilinieluun.

Poliittinen pakottaminen ulotetaan ihmisten ruokapöytiin, sillä ”kansallisella ilmastoruokaohjelmalla” (s. 43) kansalaisille tyrkytetään kasvisruokaa, vaikka kasvisruoka on todettu²⁶¹ yliopistollisissa tutkimuksissa ilmaston kannalta liharuonan tuotantoa haitallisemmaksi.

Hallitus on huolissaan myös eläinten oikeuksista perustaessaan eläinsuojeluasiamiehen täsmäviran Seinäjoelle (s. 45)! Tosi erikoinen yksityiskohta hallitusohjelmassa. Tarkoitus lienee tehdä loppu turkistarhauksesta Pohjanmaalla virkamiesvoimin.

Myös asuntopolitiikkaa tehdään täysin vihrein periaattein lisäämällä asuinkuluja energiamääräyksillä. Hallitusohjelmassa ei tosin osoiteta, *millä keinoilla* ARA-korkotukiasuntoja lisätään vuosittain kymmenellätuhannella (s. 51), kun nykyisinkin valtion korkotuki muodostuu pelkästä korkoleikkurista, joka astuu kuvaan vasta, jos korot nousevat tietyn rajan yli, eikä sellaista ole näköpiirissä.

Puurakentamista suositaan (s. 38), jotta kivitalossa asumisen elintasoindeksi alenisi, ja ilmanvaihto järjestetään painovoimaisesti eikä koneellisesti (s. 38), jotta sisäilmaongelmat pahenisivat. Luonnonsuojeluun luvataan 100 miljoonan könttäsomma riihikuivaa rahaa (s. 39), jolla turvataan vihreiden suojatyoapaikat ympäristöjärjestöissä.

Asuinalueiden eriytymiskehitys pysäytetään kuin taikaiskusta (s. 52), vaikka kantaväestön lähiöpako on luonnollinen seuraus hallituksen lietsomasta maahanmuutosta.

Suomen Nato-kudelman UFF:ään?

Vasemmiston kynänjälki näkyy ulko- ja turvallisuuspoliittisessa linjauksessa, jonka mukaan Suomi ei salli alueensa käyttämistä vihamielisiin tarkoituksiin muita valtioita vastaan (s. 56). Kyseisellä lausumalla koetaan mitätöidä Naton ja Suomen isäntämaasopimus myös siinä tapauksessa, että Suomi itse joutuisi aggressioiden kohteeksi. Tällä tavoin haavoitetaan vaivalla aikaansaatuja ja ylläpidettyjä transatlanttisia suhteita ja viedään Suomi takaisin Kekkonen, Kalevi Sorsan ja YYA-sopimuksen aikaan.

Hallituksen ulko- ja turvallisuuspoliittinen ohjelma (luku 3.2.) nojaa passifistis-anarkistiseen ihmisoikeusretoriikkaan ja telaketjufeministiseen militarismiin, jonka mukaan edistetään ”Naiset, rauha ja turvallisuus 1325 -päätöslauselman mukaisesti naisten osallistumista rauhanneuvotteluihin ja rauhanrakentamiseen painottaen naisten ja tyttöjen oikeuksien turvaamista rauhanprosesseissa” (s. 59). Sodissa kuolevat miehet saavat siis kotirintamalle hyvin palkatun tätiarmeijan, ja puolustusmateriaalia luvataan olla viemättä Suomesta ihmisoikeuksia polkeviin maihin (s. 59), joita voivat olla kaikki maailman maat.

Rahan kippaamista kehitysyhteistyöhön jatketaan (s. 60), vaikka se on todettu tehottomaksi,²⁶² kumppanuutta Afrikan maiden kanssa lisätään, vientiyritykset sidotaan hallituksen kehitysyhteistyöideologiaan (s. 61) ja pakolaiskiintiötä kasvatetaan (s. 82), vaikka laiva täyttyi tänne jo humahaneista laittomista tulijoista, jotka eivät edes kielteisen päätöksen saaneina suostu lähtemään pois.

Oikeusvaltio vaarassa

Helputuksia hallitus lupaa lähinnä muille kuin omille kansalaisillemme, kun sosiaalietuudet turvataan kaikille laittomille maahanmuuttajille. Ohjelman mukaan välttämätön hoito turvataan kaikille ”paperittomille”, ja turvapaikanhakijoiden yleistä oikeudellista neuvontaa parannetaan. Lisäksi turvataan ”paperittomille” (todellisuudessa *laittomille*) oikeus perusopetukseen ja selvitetään ”paperittomien” lasten oikeus päiväkotipaikkaan.

Yli 5 miljoonan suomalaisen henkilöllisyystodistukset mitätöidään, sillä henkilötunnuksen sukupuolisidonnaisuudesta luovutaan ja intersukupuolisten lasten itsemääräämisoikeutta vahvistetaan (s. 87). Näin siltikin, vaikka lapset eivät vielä teini-iässä tietäisi, mikä heidän tahdonmuodotuksensa loppujen lopuksi on.

Mediakin on huomannut, että allekirjoittamisen ikärajaa alennetaan 15 vuoteen,²⁶³ sillä vihervasemmistolla on paljon sinisilmäisiä kannattajia las-

ten keskuudessa. Sitä kautta voidaan kätevästi pohjustaa tietä täysi-ikäisyyden ja vaalikelpoisuuden ikärajan alentamiselle: kannatusnettoa Vihreille.

Sananvapautta hallitus keskittyy kaventamaan ehkäisemällä ”vääräksi” (ohjelmassa todellakin käytetään tätä sanaa) tuomitsemansa tiedon leviämistä ja vahvistamalla ”vastuullisen” (eli oman ohjelmansa mukaisen) journalismin toimintaedellytyksiä (s. 79). Digitaalista tarkkailua ja elämäntapakontrollia jatketaan harmaan talouden torjumisen verukkeilla (liite 4, s. 188–189), vaikka siten poljetaan yksityisyydensuojaa ja omaisuusdensuojaa. Hallitus lupaa myös edistää kurjaksi osoittautunutta ”#Suostumus2018”-hanketta (s. 89). Sen, miksi raiskausten määritelmää *ei* pitäisi muuttaa suostumusperustaiseksi, perustelin jo yksityiskohtaisesti edeltävässä kirjoituksessani.

On epäloogista ja oikeudellisen todistelun kannalta nurinkurista, että todistelun painopiste siirrettäisiin tekijän aseman tarkastelusta uhrin asemaan ja epäiltyä syytettäisiin kyvyttömyydestä lukea uhriksi väitetyn ajatuksia. Oikeudellisen todistelun ja tuomitsemisen kannalta olennaisia ovat *tekijän intentiot* eivätkä *uhrien mielipiteet* tekijän tahtotilasta. Sen vuoksi ajatuskulun kääntäminen ”#Suostumus2018”-hankkeen mukaiseksi merkitsisi oikeusfilosofisen päättelyn kääntämistä nurin. Piste.

Loppu onkin sitten raideliikenteen kehittämistä kesämökkien kuisteille, ay-retorista työvoima- ja sosiaalipolitiikkaa ja Ahvenanmaan itsehallinnon vahvistamista, vaikka mannersuomalaiset eivät nykyisinkään saa muuttaa Ahvenanmaalle vapaasti asumaan maakunnan kotiseutuoikeudesta johtuen.

He tarttuvat oljenkorsiinsa

Eduskuntaan noussut Riikka Purra sanoi hauskasti, että uudelle hallitukselle kaikki maahanmuutto on hyvää ja huono maahanmuutto on erityisen hyvää.²⁶⁴ Paradoksaalista politiikan trendeissä on, että aikana, jolloin Suomessa ja Euroopassa tarvittaisiin täysin päinvastaisia toimia, Länsi-Euroopan maihin nousee sosialistihallituksia, jotka panostavat eräänlaisella juopon pelurin logiikalla: Koska arpominen, empiminen, ämpyily ja sadetanssi eivät ole tähän mennessä tuottaneet mitään, jospa otettaisiin vielä yhdet, niin täytyyhän jopa maahanmuuton joskus toimia! Punavihreän kuplan asukit ovat ikään kuin jatkuvassa kännissä.

Ministerikabinettiin ollaan myös perustamassa kummallisia tehtävännimikkeitä, kuten ”ympäristö- ja ilmastoministeri”, joka erikseen alleviivaa ilmastopoliittista uskontunnustusta. Toinen on ruotsalaisille räätälöity ”pohjoismaisen yhteistyön ja tasa-arvon ministeri”, jonka tehtävänä lienee sujuvoittaa turvapaikanhakijoiden liikennettä Tornion raja-asemalle ja torjua Pohjoismaista Vastarintaliikettä.

Myönteistä uudessa hallitusohjelmassa on vain taksiuudistuksen korjaaminen ja julkisen sektorin säilyttäminen sote-uudistuksen palveluntuottajana. Sen sijaan Rinteen pieneläkeläisille lupaama vappusatanen oli pelkkä hämäySTEMPPU,²⁶⁵ joka viisikymppiseksikin kutistuttuaan muistuttaa vain yhdestä tosiasiasta. Pieniin eläkkeisiin olisi voitu laittaa valtion varoista vaikka kaksikin satasta, sillä pienten eläkkeiden saajille maksetaan lähes aina myös toimeentulotukea, jota eläkkeen kasvattaminen vähentää saman verran. Näin ollen lisähinta pienten eläkkeiden korotuksista olisi ollut valtiolle likimain nolla euroa. Saman verran lisää rahaa kertyy tietenkin myös pienten eläkkeiden saajille.

Noh, jakakoot nyt ministerinsalkkuja keskenään. Useimmat ovatkin selvästi hyödyllisimmillään ministeriauton takapenkillä istuessaan, etenkin silloin kun eivät ole selvinä.

Politiikan vaaralliset yleistrendit

Pahoittelen jälleen kirjoitukseni pituutta. Se, etten ole vähään aikaan ottanut kantaa poliittisiin kysymyksiin, ei johdu mistään kesälomanvietosta, vaan siitä, että viimeistelen parhaillaan laajaa mediatutkimustani.

Mediassa onkin se hyvä puoli, että aineisto ei lopu, ja myös toimittajien ajatusvirheiden korjaamisessa riittää työtä. Otetaan esimerkki vaikkapa Yleisradion Ulkolinjan truuTTAAMASTA ajankohtaisohjelmasta ”Kamppailu Saksasta”, jonka TV1 esitti viime sunnuntaina.

Yle mainosti Minna Pyen ohjaamaa dokumenttia näin: ”Maahanmuuttovastaisuus on nostanut oikeistopopulistisen Vaihtoehto Saksalle -puolueen kannatusta. Repiikö populistipuolueen kannatuksen nousu Saksan hajalle?”²⁶⁶

Tämä on väärä kysymys. Oikea kysymys olisi, repiikö *maahanmuutto* Saksan hajalle, sillä saksalaisten mielipiderepeytymät eivät johdu Alternativ für Deutschlandista, vaan Alternativ für Deutschland johtuu liiallisesta maahanmuutosta.

Vastaus toimittajan aprikoimaan pulmaan löytyy siis samasta havainnosta kuin vastaus siihen, kuinka parisataa espanjalaista konkistadoria pystyivät tuhoamaan inkojen miljoonayhteiskunnan Etelä-Amerikassa uudella ajalla.

Tämä johtui siitä, että valloittajat saapuivat keskelle hajonnutta yhteiskuntaa, jonka eripuraa he käyttivät hyväkseen jakaakseen kansanjoukot muualta tulevien kannattajiin ja inkakuninkaiden puolustajiin.

Euroopassa on meneillään aivan samanlainen suuntaus.

Perjantaina 5. heinäkuuta 2019

ÄLÄ KOSKAAN LUOVU KÄTEISEN RAHAN KÄYTTÄMISESTÄ

Pankit ovat lähettelleet asiakkailleen pahaenteisiä uhkauksia, joilla kansalaisia pehmitetään ensi syksynä toteutettavaan suuruudistukseen. Verkkopankkimaksamisen tunnuslukulistat aiotaan jättää käytöstä pois ja korvata kännykkäsovelluksilla sekä biometrisillä tunnisteilla.²⁶⁷

Näin pohjustetaan tietä myös käteisen rahan poistamiseen. Tilinkäyttövälineitä koskevan huononnuksen takana on tietenkin EU-direktiivi.

Samalla kun uudet europarlamentaarikot harjoittelevat Brysseliin matkustamista, EU lähestyy tavallisia ihmisiä PSD2-maksupalveludirektiivillä, jonka kautta pankkiasiakkaiden saldo-, tili- ja maksutiedot voidaan alistaa yritysten ja julkisyhteisöjen, kuten Kelan ja veroviranomaisten, valvontaan.

Esimerkiksi Taloussanomien lirkuttelee asiasta näin: ”Maksamisen muutosten lisäksi direktiivi tuo muutoksia tilitietoihin pääsemisen kannalta. Jatkossa pankit velvoitetaan tarjoamaan ulkoisille sovelluksille pääsy ihmisten tilitietoihin, jos käyttäjät itse näin sallivat. Finanssialan [Teija] Kaarlelan mukaan tämä mahdollistaa esimerkiksi sovellukset, jotka osavat näyttää ihmisten eri pankeissa olevien tilien saldot samanaikaisesti.”²⁶⁸

Uudistuksen syheröissä ei suoraan myönnetä, että maksukäytäntöjen muutos johtaa pankkitietojen viranomaisurkintaan, mutta ei ole epäilystäkään, ettei tätä mahdollisuutta käytettäisi ennen pitkää hyväksi. Tietojen urkkiminen saatetaan pitää muodollisesti asiakkaiden luvan varaisena, mutta luvan myöntäminen voidaan asettaa esimerkiksi eläkkeiden, työttömyysetuuksien tai toimeentulotukien maksamisen ehdoksi, jolloin Kelan asiakkaiden on käytännössä pakko luovuttaa pääsy kaikkiin pankkitietoihinsa.

Tutkimusten mukaan vain 12 prosenttia suomalaisista tietää, että ensi syyskuun puolivälissä voimaan astuva direktiivi tekee käytännössä lopun pankkialaisuudesta ja taloudellisesta yksityisyydensuojasta sekä alistaa kansalaiset entistä pahemmin elämäntavan ja kulutustottumusten tarkkailulle.²⁶⁹ Sairasta on, että tätä kontrollia perustellaan ”pankkiturvallisuudella”.

Pahimpia uudistuksen ajajia ovat olleet Danske Bank ja Nordea, jotka ovat pyrkineet eroon myös käteisen rahan käsittelystä ja lopettaneetkin sen monin paikoin. Silti ne kehtaavat kutsua itseään rahalaitoksiksi.

Elektroniseen maksamiseen siirtyminen yksityistäisi rahan olemuksen

Samalla, kun ihmisille on tyrkytetty elektronisen maksamisen välineitä, kuten MobilePaytä ja Google Payta, on yritetty vähentää käteisen rahan käyttöä ja pakottaa ihmiset käyttämään elektronista rahaa. Tyhmimmät kansalaiset ja varsinkin nuoret ovat tähän ansaan menneet ymmärtämättä, mitä käteisen rahan poistamisesta seuraisi.

Siitä seuraisi *koko rahan olemusta koskeva valtava muutos*, jollaista ei ole ennen nähty. Jos kaikki raha on pankkien tai maksujen välittämiseen erikoistuneiden firmojen tietojärjestelmissä olevaa bittirahaa, *tämä tekee kaikesta rahasta yksityisten yritysten rahaa* ja lopettaa julkisen valtiollisen rahan kokonaan sekä maksuvälineenä että arvon säilyttäjänä.

Tämä taas johtaa automaattisesti *kaiken taloudellisen vallan siirtymiseen pankeille tai maksuja välittäville yrityksille*. Ei siis ole ihme, että verkkomaksufirmat ovat innoissaan, kuten Taloussanomien haastatteleman tanskalaisen Netsin Sirpa Nordlund, joka ennustaa käteisen katoamista vedoten sen käytön ”kalleuteen” ja ”epäturvallisuuteen”.²⁷⁰ Tosiasiassa korttimaksaminen tuli vuonna 2013 kauppaliikkeille kalliimmaksi kuin käteiskaupanteko.²⁷¹ ”Vaivattomuuden” varjolla markkinoidusta maksamisen helpoudesta on lyhyt matka siihen, että maksaminenkin alkaa maksaa entistä enemmän, myös kauppojen asiakkaille.

Siirtymistä tunnuslukukorteista matkapuhelinsovelluksiin ei voida perustella millään ”turvallisuuudella”, sillä matkapuhelimet ovat haavoittuvia, ne ovat alttiita elektroniselle urkinnalle, ne katoilevat, ja niissä on häiriöitä. Lisäksi monet tarvitsevat niiden käyttöön apua, jolloin pankkiavaimet voivat joutua entistä helpommin kolmansien osapuolten haltuun. EU:n tuputtamalla hullulla uudistuksella ei ole siis mitään tekemistä turvallisuuden kanssa.

Kuinka onkin aina niin, että ne jotka haluavat taata ”turvallisuuudemme” haluavat palkaksi vapautemme? Vastaus piilee siinä, että tuon kaltaisten toimijoiden *päämääränä on tehdä ihmisistä tarkkailun ja valvonnan orjia sekä kytkeä kansalaiset pankkiriippuvuuteen*.

Rahan ja pankkitoiminnan elektronisoiminen ovat tulevaan lainsäädäntöön valmistautumista niin, että pankkitiedot voidaan avata – paitsi reaaliaikaisesti – mahdollisesti myös jälkikäteen koskemaan kaikkea pankkien tileille kirjautunutta informaatiota. Tämä rikkoisi pahoin länsimaiseen oikeuskäytäntöön kuuluvaa taannehtivan oikeuden kieltoa (*ex post facto*).

Käteisen rahan poistaminen olisi pankkien tekemä ryöstö

Käteisen rahan puolustamisessa ei ole kyse siitä, että ”ikäihmiset eivät osaa käyttää” pankkitunnistautumisessa välttämättömiä kännyköitä, vaan kyse on paljon enemmän. Kysymys on periaatteesta. Maksuvälineitä elektronisoimalla koetetaan tehdä ihmiset riippuvaisiksi pankkien tilijärjestelmistä ja maksuvälineistä.

Jatkossa sinulle valehdeltaisiin, että sinulla on talletuksia pankissa, mutta oikeasti ne lakkaisivat olemasta sinun vapaassa käytössäsi, mikäli et voisi käyttää niitä ilman pankkien myöntämiä välineitä ja pankkien määräämiä hintoja. Tätä tarkoitan rahan yksityistämisenä. Tileillä oleva raha ei ole omaa, kun se ei ole tallettajien vapaassa hallinnassa, mutta käteinen raha on.

Kirjanpidollisesti talletukset eivät tietenkään ole asiakkaiden omaisuutta vaan pankkien velkaa asiakkaille, mutta nykyjärjestelmässä asiakkailla on sentään mahdollisuus hakea rahansa pankeista pois. Tämä potentiaali on pitänyt pankit edes jokseenkin nöyrinä. Sen sijaan jatkossa ihmiset yritetään kytkeä täysin pankkien talutusnuoraan poistamalla käteinen käytöstä vähitellen kokonaan.

Direktiiviä on valmisteltu Euroopan unionissa kaikessa hiljaisuudessa tavalla, josta kirjoitin kolmisen vuotta sitten blogikirjoituksessani.²⁷² Koska käteinen raha on vapauden ja kansanvallan tunnusmerkki, Euroopan unionissa se koetetaan korventaa pois samaan tapaan kuin sananvapauskin.

Käteisen rahan poistolla on koetettu torjua ”harmaata taloutta”, mutta tämä tavoite ei oikeuta paljon suurempia rikoksia: kansalaisten yksityisyydensuojan loukkauksia, omaisuudensuojan murentamista eikä pankkietien kaivelua. Pankkiehtoisuuden laajentaminen totaaliseksi on käytännössä pankkien tekemä ryöstö, jolla tallettajien varat pidätetään pankkijärjestelmän omaan vaihtoehtottomuuteen, ja varas huutaa: ottakaa varas kiinni!

Tosiasiassa käteisen poistamista ei voida perustella millään rahanpesun vaikeuttamisella, sillä pimeä raha liikkuu nykyisinkin kryptovaluuttojen muodossa. Käteisen poistamisella on tarkoitus pelkästään vaikeuttaa kansalaisten maksusuorituksia, heikentää ihmisten taloudellista itsemääräämisoikeutta ja lisätä pankkien valtaa.

Lisäksi elektronisen maksamisen laajentamiseen ei ole mitään *tarvetta*. Sitä ei ole kukaan kansalainen pyytänyt, vaan kyse on puhtaasti Euroopan unionin harjoittamasta pakottamisesta, vallankäytöstä ja pankkien ahneudesta.

Pankit ja viranomaiset jälleen kävelemässä kansalaisten yli

On muistettava, että ihmiset ovat tätä nykyäkin tilintekovelvollisia vain tuloistaan eivätkä menoistaan, ja tuloistaankin vain veroviranomaisille – eivät pankeille. Pankit kuitenkin ahdistelevat asiakkaitaan tarkoilla tiedusteluilla, mistä mikäkin talletettava seteli on saatu tai mihin tiskeiltä nostettavia käteisvaroja on aikomus käyttää.

Todellisuudessa pankeilla ei ole mitään viranomaisprivilegiota kyseiseen urkintaan. Paperi, jonka pankit vaativat täytettäväksi, on Finanssialan Keskusliiton, eli pankkien etujärjestön, yksityinen lomake eikä mikään viranomaispaperi.

Viranomaiset, kuten Finanssivalvonta, ovat yrittäneet siirtää pankeille tehtäviä, jotka eivät pankeille kuulu, ja pankit ovat ottaneet ne ilomielin vastaan, sillä käteisen rahan käyttöä vaikeuttamalla pankit pystyvät piddättämään taloudellista valtaa itselleen.

Käteisen rahan poistoa on ajanut erityisesti Björn Wahlroos teoksissaan *Markkinat ja demokratia* sekä *Talouden 10 tuhoisinta ajatusta* keskittääkseen valtaa pankeille.²⁷³ Samalla kun elektronisesta maksamisesta yritetään tehdä pakollista, ihmiset yritetään sitoa myös matkaviestimiin ja puhelinliittymiin. Ihmisten elämää läpivalaistaan entistä tehokkaammin, kun myös kauppaliikkeet pystyvät tunnistamaan ostosten tekijät digitaalisesti ja jatkossa biometrisesti kasvojen tai sormenjälkitunnistuksen avulla.

Tämä puolestaan merkitsee filosofian kielellä ”elämismailman kolonisaatiota”, eli tarkkailun ja valvonnan marssittamista ihmisten olohuoneisiin ja ruokapöytiin. Kyse on perimmältään kansalaisten hallinnasta ja kontrolliin saattamisesta. Jos säästöt ovat sementoidut pankkitileihin, *talletusten pääomat voidaan helposti saattaa myös verolle*, aivan kuten Thomas Piketty ja EU:n komissio jo esittivätkin,²⁷⁴ ja niitä voidaan takavarioida, kuten Kyproksella. Taatessaan anonyymien maksamisen käteinen raha on ainoa oikeasti turvallinen raha.

Käteinen raha auttaa taistelussa elämäntapatarkkailua vastaan

Eräänä uhkana elektronisen maksamisen yleistymisessä on ihmisten oman talouden hallinnan menetys, kun helpoksi koettu maksutoimitus alentaa tuhailun kynnyksiä. Se puolestaan on pikavippiparonien märkä uni.

Pankkien ja muiden puliveivausfirmojen, välistä vetäjien ja keinottelijoiden vallan kasvua on rajoitettava kaikin keinoin, jotta todelliset rikolliset eivät pääsisi urkkimaan yksityisten kansalaisten taloutta eivätkä hallitsemaan poliittisia ja taloudellisia vapauksiamme.

Suomalaiset ovat suostuneet käyttämään elektronista rahaa liian helposti, minkä tuloksena monet ovat laittaneet päänsä pankkien solmimaan silmukkaan. Sosiaalidemokratisoidussa Ruotsissa on tehty päätös käteisestä rahasta luopumiseksi vuoteen 2023 mennessä. Monessa muussa maassa, kuten Yhdysvalloissa ja Saksassa, joissa asuu eduistaan paremmin huolehtiva kansa, käteisellä rahalla on institutionaalinen asema vapauden ja taloudellisen itsenäisyyden välineenä.

Meiltä elektronisten kaulapantojen ja biometrisen tarkkailun vastustajilta voidaan tietenkin kysyä, mitä salattavaa rehellisellä ihmisellä voi olla. Tämä on väärä kysymys. Oikea kysymys kansanvallan kannalta on: Mitä urkkimista viranomaisilla tai yrityksillä olisi meidän rehellisten kansalaisten asioihin? Ja vastaus: ei yhtään mitään. Tämä on menossa taas aivan liian pitkälle ja antaa jälleen erään näytön siitä, miksi olisin valmis repimään kyseisen EU-direktiivin kaitaleiksi.

Oikeudet ja vapaudet pysyvät vain, jos niitä käytetään

Elektronisen maksamisen tuputtamisessa ei ole kyse ensisijaisesti *pankkiteknisestä* toimenpiteestä vaan *pankkiehtoisuuden laajentamisesta* ja *rahan olemuksen muutoksesta* sekä *omaisuuden ja varallisuuden pidättämisestä yksityisten rahalaitosten hallintaan ja viranomaisten valvonnan kohteeksi*. Mitä asialle pitäisi tai voisi tehdä?

Ehdotan kansanliikettä käteisen rahan pelastamiseksi, elektronisten kahleiden vastustamiseksi, rahan käytön anonymiteetin säilyttämiseksi ja verkkopankkimaksamisen pysyttämiseksi nykyisellään. Suositan kaikille kansalaisille pankkiasioinnin siirtämistä sellaiseen pankkiin, joka ei pakota asiakkaitaan digitaaliseen valvontaan.

Koska pankeilla on taipumus puhaltaa yhteen hiileen, tämä saattaisi entisestään vauhdittaa pankkien yhteistoimintaa käteisen rahan mitätöimiseksi. Siksi eräs toimiva keino olisi minimoida pankkiasiointi nostamalla kaikki rahat pankeista pois, mikäli ne eivät suostu jatkamaan nykyistä käytäntöä.

Käteinen kuolee, jos sitä ei käytetä. Siksi ehdotan, että taloudellisesta itsemääräämisoikeudestaan sekä omaisuuden- ja yksityisyydensuojastaan kiinnostuneet ihmiset lopettaisivat myös pankki- ja maksukorttien käytön ja siirtyisivät käyttämään arkipäivän ostoksissaan vain ja ainoastaan käteistä rahaa.

Käteinen raha on edelleenkin EU-lainsäädännön mukaan euroalueen ensisijainen maksuväline, jota jokaisella taloudellisen vaihdon osapuolella on velvollisuus ottaa vastaan maksusuorituksena. Kaikki tähän säädökseen tehdyt rajoitukset ja venkoilut ovat häikäilemättömiä läimäytyksiä EU-maiden kansalaisten naamatauluun,²⁷⁵ mikä voi johtaa ennen pitkää koko eurorahajärjestelmän romuttamiseen kansalaiskapinan toimesta.

Näin tehtyään kansalaiset voisivat todeta pankeille: olemme ottaneet taloutemme ja varallisuutemme kokonaan omaan hallintaamme. Mikäli hyväksytte *meidän* asettamamme ehdot, teidän ei tarvitse tehdä mitään. Huoletonta kesää!

Päivitys 25.8.2019

Uusi Suomi ja Alma Mediaan kuuluva Kauppalehti julkaisivat käteisen rahan asemaa puolustavan juttuni johdosta vastauutisen ”Moni yrittäjä valmis luopumaan käteisen käytöstä: ’Hankala, kallis ja työläs – aika hölmöläisen hommaa” 6.7.2019 yrittäen mustamaalata esille tuomani kiistämättömät tosiasiat halventavalla puheenparrella.

Uusi Suomi ei kuitenkaan liittänyt vastauutiseensa ”aiheesta aiemmin”-mainintaa, vaikka lehti yleensä ripustaa juttujensa perään toteamuksen tai lähteen, missä tai kuka asiasta on kirjoittanut lehden puheenvuoropals-tan blogiteksteissä. Uusi Suomi pyrki tapansa mukaan torjumaan perus-suomalaisen esittämän hyvän poliittisen aloitteen ja samalla pidättämään aloitteen tekijältä poliittisen julkisuuden, joka voisi edistää asiaa.

Helsingin Sanomien toimittaja Heikki Aittokoski puolestaan kirjoitti lehdessään 25.8.2019, että ”Itävallassa kammoksutaan lasista ihmistä, ja siksi käteisen rahan käyttöä ajataan nyt perustuslakiin”.²⁷⁶

Juuri näin pitäisi tehdä kaikkialla euroalueella. ”Lasisella ihmisellä” tarkoitetaan juuri tuota digitaalisesti läpivalaistavissa olevaa kansalaista.

Toimittaja tosin erehtyy syyttäessään ”käteisrakkaudesta” (Aittokosken ilmaus) Itävallan natsimenneisyyteen liittyvää historiallista muistijälkeä.

Tosiasiaassa itävaltalaisten halukkuus käyttää käteistä rahaa on läpival-tiollistumisen vastustamista ja sellaisena protesti sosialismin ja kommu-nismin ihanteita, internationalismia sekä monikulttuurisuuteen liittyvää kansainvälistä komentelua ja totalitarismia vastaan.

Juuri ne ovat pahiten uhanneet itävaltalaisia viime aikoina. Käteisen puolustamisesta taas sopii kiittää Itävallan oikeistorealistista Vapauspuo-luetta, FPÖ:tä.

Torstaina 18. heinäkuuta 2019

”TURVALLINEN” JA ”TOTUUDENMUKAINEN” EU-SUOMI

Iltta-Sanomien totuustoimittajat harjoittivat jälleen objektiivista tiedonväli-tystä ja julistivat padottua raivoa pursuilevassa otsikossaan: ”Italian rää-väsuu saapui Suomen – sisäministeri Matteo Salvini tunnetaan kovasta maahanmuuttopolittikastaan ja kärkkäistä lausunnoistaan”.²⁷⁷

Tervetuloa vihapuheen vastaiseen Suomeen, Matteo Salvini! Aina ei saa tunnustusta eläessään. Asian voisi sanoa niin, että Italian totuuspuhujia saapui Suomeen – sisäministeri Matteo Salvini tunnetaan järkevistä maahanmuuttopolitiikastaan ja terävästä ajattelustaan.

Salvini on tehnyt käsittääkseni pelkkää hyvää laajentaessaan Pohjoisen Liitosta koko Italian kattavan puolueen, vaatiessaan tehokasta rajavalvontaa ja vastustaessaan Euroopan unionin muovaamista liittovaltioksi.

Nimenomaan maahanmuuton rajoittamista koko EU kaipaa – ja erityisesti Italian vesillä. Kyseessä on Euroopan yhteinen ongelma, joten Salvini on mies paikallaan. Tervetuloa Suomeen myös Viktor Orbán, ja uudestaan Donald Trump, niin saavat taas Sanomien, Ylen ja muun valtamedian toimittelijat kehuttavaa.

Vitsikästä on, että jos somessa lausahtaa jotakin kansallismielisen ajattelun puolesta, vasemmisto alkaa töhriä tekstiiliin väitteitä ”Venäjän etujen ajamisesta”. Argumentti on mitä hullunkurisin. Kansallisen edun edistäminen EU:sta tulevaa komentelua vastaan on nimenomaan Suomen omien etujen ajamista, ja sehän se on politiikan tehtävä.

Huvitteluliberaali euro-oikeisto ja universaalisosialistinen vihervasemmisto osoittivat jälleen reiluutensa Euroopan parlamentissa diskriminoimalla Perussuomalaiset vastuupaikkojen ulkopuolelle.²⁷⁸ Identiteetti ja demokratia -ryhmä on sinänsä tarpeellinen EU:ssa, jossa olisi aika tehdä kansalliset edut tunnustavaa identiteettipolitiikkaa. Joten hyvään oikeistorealistiseen ryhmittymään sijoittui puolueemme.

Liberaalin oikeiston ja vihervasemmiston mielestä Suomi on ilmeisesti paljon turvallisempi nyt, kun Finlandiatalo on ympäröity sotilaspoliiseilla ja EU-byrokraatteja kuljetetaan poliisisaattueissa pitkin Helsingin katuja ministerikokousten merkiksi.

Keijo Kaarisade peukuttaisi, ellei olisi sensuroitu. – *Just to say*. Taas viedään ”turvallisuuden” verukkeella vapaus. Noin 90 kokouksesta koostuva kausi maksaa Suomelle 70 miljoonaa euroa, ja kaikki tämä EU-jäsenmaksun lisäksi.²⁷⁹

EU:n totalitarismia ilmentää se, että nyt myös Ranska lähti Saksan kelkkaan ja uhkaa Internet-toimijoita miljardiluokan sakoilla, mikäli ne eivät tuki kansalaisten suita.²⁸⁰ Tämä on seuraus Euroopan unionin ajamista internatsismista, monikulttuurisuudesta ja maahanmuutosta, jotka johtavat konflikteihin. Konflikteja yritetään sitten rajoittaa kieltämällä niiden esilletuonti ja niistä keskusteleminen sekä itse juurisyyhyn, eli maahanmuuttoon puuttuminen.

Sairasta touhua sanon minä. Muuta ei ole ilmeisesti tehtävissä kansalaismielipiteiden tukahduttamiseksi kuin Neuvostoliiton meininki, jota vihervasemmistolainen 1990-luvulla syntynyt Preka-Eetujen ja Janica-Emilioiden kaikkitietävä ja suvaitseva sukupolvi ei tietenkään voi muistaa.

Jussi Halla-aho oli oikeassa Suomi-areenalla kiteyttäessään arvionsa maahanmuuttorumbasta näkemykseen ”väestöjenvaihdoksesta”.²⁸¹ Lävitse

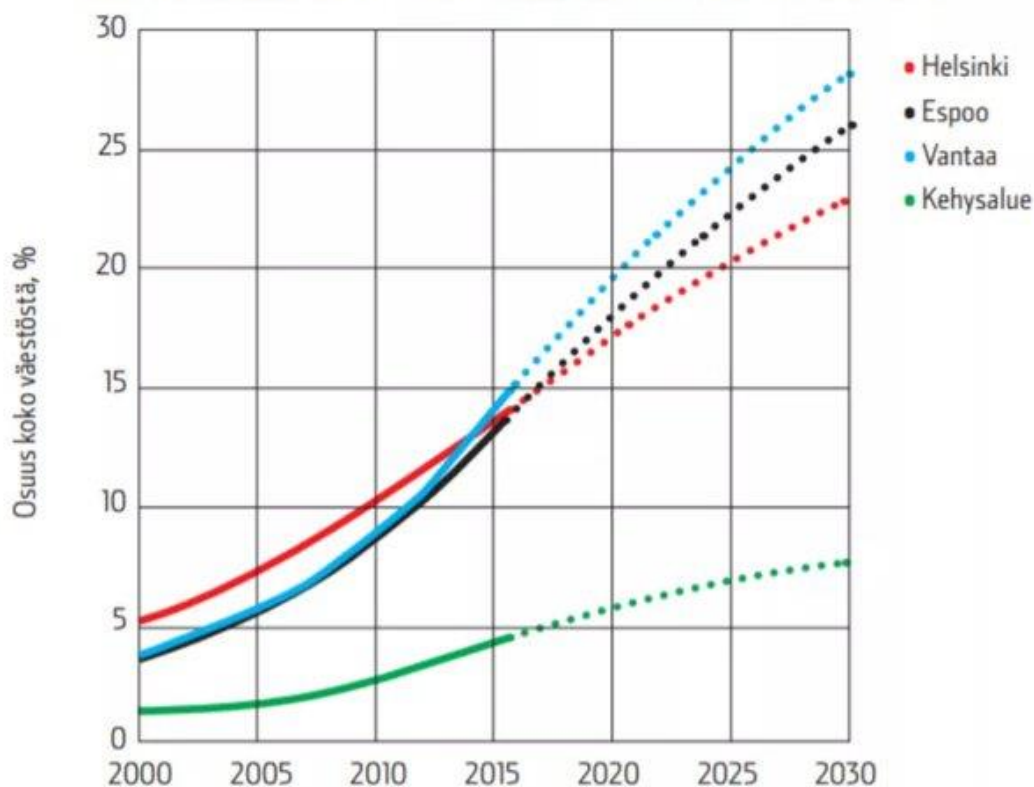
näytti menneen myös oma tutkimusväitteeni sananvapauden vertikaalisuudesta: se on säädetty alun alkaen kansalaisten puolesta vallanpitäjien mielivaltaa vastaan.²⁸²

Muuan Pekka Torvinen kitisi paikallislehti Helsingin Sanomissa, että myös Perussuomalaisten uudeksi puoluesihteeriksi valittu Simo Grönroos puhuu avoimesti väestöjenvaihdoksesta.²⁸³ Käänteistä siirtomaavallotustahan se oli jo Albert Camus'n mukaan – mutta nykyaikana myös erittäin todellista.

Grönroos kuittasi ulinaan selkeästi, että demaritkin toki puhuvat asiasta, mutta he eivät pidä sitä minkäänlaisena ongelmana!²⁸⁴ Salaliittoteoriasta ei väitteissä väestöjen vaihtumisesta ole kyse. Helsingin Sanomien valeuutisen mukaan väestöjen vaihtumista ei voisi muka päätellä tilastoista ja suorista havainnoista. Väestörakenteen muokkaaminen päästämällä maahamme suuria ulkomaalaislaumoja ei ole mikään salaliitto vaan päivänvalossa tapahtuvaa politiikkaa, jota toteutetaan tarkoitushakuisesti Euroopan unionissa ”työperäisen” tai ”humanitaarisen” maahanmuuton verukella.

Ai mikä ihmeen väestönvaihdos?

Vieraskielisen väestön osuus koko väestöstä Helsingin seudulla alueittain 1.1.2000–2015 sekä ennuste vuoteen 2030



Lähde: Helsingin kaupungin tietokeskus

Valtamedia muistuttaa väestömme ulkomaalaistuvan ja maahanmuuttaja-taustaistuvan aina kun se haluaa heristellä sormeja suomalaisten sopeuttamiseksi ja taivuttelemiseksi hyväksymään muutokset. Kun perussuomalaiset viittaavat samoihin tilastollisiin tosiasioihin ja ennusteisiin, toteavat sen haitat ja epäoikeudenmukaisuudet sekä pyrkivät torjumaan maamme valtauksen ja kääntämään muutoksen suunnan, niin valtamedia julistaa ilmiön ”salaliittoteoriaksi”. Tilastot osoittavat kuitenkin asioiden laidan.

Maanantaina 29. heinäkuuta 2019

KANT: MONIKULTTUURISUUSKRIITTINEN FILOSOFI AJALLEMME

Helsingin Sanomat julkaisi viikonloppuna toimittaja Jussi Ahlrothin kirjoittaman jutun ”Kuplan filosofi”, jossa väitettiin, että filosofi Immanuel Kantin (1724–1804) mukaan ”me kaikki elämme kuplassa”. Kirjoituksessa yritettiin puolustella niin sanottua punavihreää kuplaa ja esitettiin, että Kantilta ”voi löytyä vastaus aikamme ongelmaan, yhteisen todellisuuden katoamiseen.”²⁸⁵

Helsingin Sanomien kielellä lause merkitsee, että lehdessä etsitään vastausta maahanmuuton ja monikulttuurisuuden oikeuttamiseen. Kirjoituksen lopussa todettiin: ”Kantin viesti meille, kuplien ajan ihmisille, on, ettei yhteinen todellisuus ole katoamassa, koska sitä ei ole koskaan ollut olemassakaan.”

On ymmärrettävää ja paljastavaa, että vihervasemmistolainen media myöntää ongelmansa, toisin sanoen oman kuplansa olemassaolon ja etsii sille oikeutusta. Lehti tekee kuitenkin järkyttävän virheen yrittäessään lavastaa Immanuel Kantista asianajajan punavihreän kuplan tai muiden vääristyneiden todellisuuskäsitysten perustelemiseen.

Miksi? – Siksi, että punavihreät ja muut poliittiset kuplat ovat *sosiaalisia* kuplia, kun taas Immanuel Kant keskittyi filosofiassaan ihmisen *havaitsemiskyvyn* ja *aistimellisuuden* tutkimiseen. Kyse on siis täysin eri asioista, ja *sosiaalinen konsensus* on Suomessa vallinnut pitkään.

Kantin mukaan havaintomme todellisuudesta riippuvat aistikykyimme apriorisista eli kokemusta edeltävistä periaatteista, joiden vuoksi havaitsemme todellisuuden ajallisena ja kolmiulotteisena. Nämä havaitsemisen periaatteet ovat ihmislajille yleisiä ja ominaisia, ja juuri siksi voimme keskustella todellisuudesta yhteisymmärryksessä.

Lisäksi Kant ei kiellä yhteisen todellisuudenkaan olemassaoloa vaan ainoastaan pitää todellisuutta *an sich* (sinänsä, itsessään) transsendenttina, eli aistikyvyillemme tavoittamattomana. Havaitsemisen ankkuri kiinnitetään tällä tavoin ihmisen tajuntaan eikä ulkoiseen todellisuuteen. Tuloksena on tietenkin subjektivismia ja individualismia promovoivaa filosofiaa.

Todellisuudesta emme voisi tämän mukaan tietää mitään, vaan meillä voi olla siitä vain erilaisia näkemyksiä. Tämä ei kuitenkaan merkitse, että asiat eivät jollakin tavalla myös objektiivisesti olisi.

Kantin havainnonfilosofiaa on pidetty myöhemmin vuosina kumottuna, ja erityisesti sitä vastaan ovat väittäneet fyysikot, joita puolestaan leimaa tietty naiivin naturalistinen maailmankuva.

Kantilaista ajattelua on myös kehitelty. Esimerkiksi Karl Popperin evolutiivinen tietoteoria voidaan nähdä tällaisena kehitysaskelena. Siinä havaitsemisen kategoriat ja prinssiipit on nähty tuloksina evoluutiosta. Tämän mukaan aistikyvyn muotojen alkuperä palautuisi ihmisen luontosuhteeseen, josta havaitsemisen periaatteet voidaan johdella. Ollessaan ihmislajille yleispäteviä aistikyvyn kategoriat takaavat nimenomaan yhteisymmärryksessä tapahtuvan keskustelun todellisuudesta.

Kantista ei saa oppimestaria poliittisten kuplien oikeuttamiseen, sillä Kant ei rakennellut poliittisia harhakuvia vaan perusti myös yhteiskuntafilosofiansa teoriaansa havaitsemisen muodoista, jonka hän esitteli teoksessaan *Kritik der reinen Vernunft* (1781). Kyseessä ei ollut mikään poliittinen kannanotto vaan tieto-opillinen teoriointi.

Kant muotoili tieto-oppinsa pohjalle etiikkaa ja yhteiskuntafilosofiaa esimerkiksi teoksissaan *Kritik der praktischen Vernunft* (1788) ja *Zum ewigen Frieden* (1795).

Koska aihe puhuttaa, otetaan muutama esimerkki, joiden kautta valotuu, miksi Kantista ei voi väentää puolustajaa vaikkapa maahanmuutolle tai monikulttuuri-ideologialle.

1) Kantin kategoriseen imperatiiviin on viitattu useasti silloin, kun on haluttu pakottaa tai velvoittaa ihmisiä johonkin. Koska Kantin filosofia on kauttaaltaan universalistista ja idealistista, monet maahanmuuton puolustelijat ovat pyrkineet vetoamaan Kantin ajatteluun.

Teoksessaan *Grundlegung zur Metaphysik der Sitten* (1785) Kant muotoilee kategorisen imperatiivinsa näin: 'Toimi vain sellaisen maksimin mukaisesti, jonka voit samalla tahtoa tulevan yleiseksi laiksi.'

Tämän mukaan ihmisten ei tulisi tehdä mitään, mitä ei pitäisi toistaa rajattomasti uudelleen. Maahanmuuttopolitiikan kannalta tämä merkitsee, että jos emme voi ottaa tänne kaikkia pakolaisia, meidän ei tulisi ottaa tänne yhtäkään pakolaista. Ja jos otamme vastaan yhdenkin pakolaisen, meidän tulisi ottaa samalla kaikki.

Nimenomaan praktisen ajattelun kannalta on selvää, että kantilaisella ajattelulla ei voida oikeuttaa maahanmuuttoa. Sen estää universalisoitavuuden periaate: emme voisi kohdella kaikkia maahan pyrkijöitä samalla tavalla, joten meidän tulisi pidättäytyä vastaanottotoiminnasta kokonaan. Valoisana puolena asiassa on, että tällä tavoin teemme loogista, järkiperäistä ja tulevaisuuden kannalta vastuullista politiikkaa.

Miten edellä sanottu sitten sopii yhteen erään toisen kantilaisen perusperiaatteen kanssa, joka on ihmisyyys päämääränä sinänsä?

2) Kant muotoili välineellisen kohtelun kieltonsa edellä viitatussa teoksessaan näin: ”Toimi niin, että kohtelet ihmisyyttä sekä itsessäsi että toisissa ihmisissä aina myös päämääränä eikä koskaan pelkkänä välineenä.”

Tämän luettuaan monet ovat innosta kiljuen rientäneet saarnaamaan kanssaihmisilleen vasemmistolaista yhteiskuntaretoriiikkaa ja sosiaaliturvan tärkeyttä sekä heittäytyneet lähimmäistensä käsivarsille voimaantumaa.

Kyseessä on taaskin selvä väärinkäsitys. Kantin etiikka on velvoittavaa sekä itseä että toisia kohtaan. Välineellisen kohtelun kieltö tarkoittaa erityisesti sitä, että kaikki ihmiset ovat etupäässä itse vastuussa itsestään ja itselleen.

Niinpä jokaisen tulisi huolehtia ensisijaisesti omasta itsestään eikä siirtää elinkustannuksiaan toisten kannettaviksi. Jokainen lentoemäntä ja stuertti onkin käytännön kantilainen. Hekin kehottavat laittamaan happinaamarin ensin itselleen ja vasta sitten toisille, sillä jos emme niin tee, emme voi pian auttaa sen enempää itseämme kuin muitakaan.

Välineellisen kohtelun kieltoon sisältyy myös se, ettei maahanmuuttoa haalita halpatyövoimaksi eikä kotimaisen työvoiman tappioksi, kuten kaikki muut puolueet Perussuomalaisia lukuunottamatta haluaisivat.

Myös liberalismiin lipunkantajaksi nähtynä oikeuttaa kantilainen filosofia niin sanottua valistunutta itsekkyyttä. Kantin omalle ajalle ominaista oli utilitaristinen hyödyn tavoittelu, mutta myöskään yksilöllinen hyödyn tavoittelu ei johda välttämättä välineellisyyteen. Esimerkiksi Jeremy Benthamin ja John Stuart Millin mukaan tuloksena yksilöllisistä hyötymisen pyrkimyksistä on yhteisön kokonaisedun toteutuminen.

Maahanmuuton ja monikulttuurisuuden kannalta tämä merkitsee, että rajat luovat rauhaa. Kant käsitteli pasifismin teemoja myöhäisteoksessaan *Ikuiseen rauhaan* (1795).

Myöhäisfilosofiassaan Kant vei universaalisuusoppinsa myös pisteeseen, jossa hän muun muassa kielsi masturbaation. Itseään tyydyttävä ihminen kohtelee itseään välineenä ja samalla saattaa itsensä moraaliseen luuppiin. Kun masturboi kerran, on toimenpide toistettava universalisoitavuusperiaatteen mukaisesti *over and over again to the deep dark future*. Itseään tyydyttävä ihminen myös pidättää nautinnon toisilta ihmisiltä ja kohtelee toisia kylmän kyynisesti. Masturbaatio on siis epäeettistä, kun taas seksuaaliseen kanssakäymiseen antautuminen edustaa parasta ja puhtainta moraalista.

3) Kantin teosta *Ikuiseen rauhaan* on tulkittu usein väärin. Kantilaisessa universalismissa on nähty jonkinlaisia sosialistisen valtioutopian ituja, mikä teoksen kokonaisuus huomioon ottaen on virheellistä. Kantia ei voitaisi pitää myöskään Euroopan unionin koulumestarina. Hänen filosofiasaan löytyy aineksia ”aikamme ongelmien” ratkaisemiseen, mutta toisella tavalla kuin vihervasemmisto näkee. Teoksensa *Ikuiseen rauhaan* ensimmäisessä pääluvussa Kant kirjoittaa:

Ei saa tehdä semmoisia valtionvelkoja, joita valtio käyttää sisäisen toimintapiirinsä ulkopuolella. Mikään valtio ei saa mennä toiselle valtiolle omaisuudeksi perinnön, lahjoituksen eikä kaupan kautta sen vuoksi, että järjellä varustetuin ihmisten yli ei ole kellään minkäänlaista käsky- eikä omistusoikeutta.²⁸⁶

Näissä jylhän jyrkeissä sanoissa kansallisvaltioiden oikeutus ja valtiollinen itsemääräämisoikeus kytketään kansalaisten ihmisoikeuksiin. Kuinka häikäilemättömästi EU ja sen etuja ajavat poliitikot ovatkaan tuon periaatteen rikkoneet, kun valtiot on velkaannutettu pankeille?

Itse täydentäisin Kantin ajatusta poliittisella toteamuksella, että valtioiden kesken ei ylipäänsä pitäisi tehdä liittoja vaan ainoastaan tunnustaa mahdollinen yhteinen etu, jota voidaan ajaa ilman valtiollisia sitoumuksia. EU ei ole mikään kantilainen luomus, vaikka Kant universalisti olikin etiikassaan. Euroopan unionin universalismi on nimittäin totalitalitarismia, jollaiseksi kaikki yleismaailmallisuuden pyrkimykset helposti kääntyvät. Mainittakoon, että EU:ta kannatan vain vapaakauppaliittona ja hallitusten välisenä yhteistyönä – en poliittisena toimielimenä, jolla on parlamentti ja komissio.

Mikäli kunnioitettaisiin kantilaisia päämääriä, eli ihmisten itsemääräämisoikeutta, EU pitäisi kaventaa komentelevasta valtioliitosta takaisin vapaakauppa-alueeksi lopettamalla rahaunioni ja poliittiset toimielimet, kuten parlamentti, komissio ja keskuspankki sekä suuri määrä Brysseliin, Strasbourgiin, Frankfurtiin, Lontooseen ja moneen muuhun suureen kaupunkiin sijoitettua byrokratiaa. Irtisanoutumista (EU:n rakenteisiin kuulumattomasta mutta yleiseurooppalaista politiikkaa ajavasta) Euroopan ihmisoikeustuomioistuimesta olen ehdottanut kirjoituksissani toistuvasti, sillä juuri se on heikentänyt ihmisten oikeutta muun muassa sananvapauden omilla orwellilaisilla tuomioillaan.

Kant ei ollut mikään ”kuplan filosofi” vaan rationalisti, jonka käsitys aistikyvyn muodoista oikeuttaa ja selittää sekin perimmältään vain sitä, miksi voimme puhua transsendentista todellisuudesta yhteisymmärryksessä ja universaalisti. Monikulttuurisen totalitarismin puolestapuhujaa Kantista ei voi tehdä, vaikka Helsingin Sanomat haluaisi.

Helsingin Sanomien propagoima näkemys, että Kant oli ”kuplan filosofi” on vulgaariudessaan häkellyttävän virheellinen ja julkisesti esitettynä vastuuton. Todellisuudessa Kant oli yleispätevän yhteiskuntateorian, aistimellisuuden ja havaitsemisen filosofi.

Torstaina 22. elokuuta 2019

VAARANA LIIAN HYVÄT VENÄJÄ-SUHTEET

Vladimir Putin lappaa Suomessa ”työvierailuilla” kuin läheisessä protektooraatissa – ja Niinistö käy vastavuoroisesti Moskovassa. Suhteet ovat niin hyvät ja lämpimät, että keskeisen ongelman maidemme välillä alkaa muodostaa suhteiden ongelmattomuus.

Asiat eivät ole ehkä Venäjällä niin huonosti, kuin usein annetaan ymmärtää. Mutta onhan se nyt suhteidemme jatkuvan ”kehittämisen ja lujittamisen” kannalta vaivaannuttavaa, että Putinin hallinto on pidätyttänyt viime aikoina noin kolme tuhatta mielenosoittajaa ja pitää edelleen Krimiä ja Itä-Ukrainaa hallussaan.



Suomessa tykätään vapaista vaaleista.

Tarkennetaanpa hieman. Mielenosoitukset jaetaan Venäjällä kahteen ryhmään. On poliittisia mielenosoituksia ja toisaalta taloudellisia ja sosiaalisia mielenilmaisuja. Vain jälkimmäiset ovat sallittuja ja nekin luvanvaraisia. Borssikeiton sattumista ja muusta pragmatiikasta on siis lupa keskustella, muttei periaatteista eikä resepteistä. Toisaalta jo niiden erottaminen toisistaan on vaikeaa.

”Krimin valtauksesta” puhuminen koetaan hyökkäyksenä valtiovaltaa vastaan, ja sen asemasta Venäjän median pitää käyttää ilmaisua ”Krimin liittäminen suuren isänmaan yhteyteen”. Muutoin on luvassa penalttia.

Suomen media koettaa töhriä Donald Trumpin takkiin kaikenlaista, mutta Putinin proseduureihin verrattuna Trump on ihana ihminen. Nyt hän halusi vain ostaa (ei vallata) Grönlannin Tanskalta.²⁸⁷ Eikä se olisi huono kauppa ollutkaan. Ostihan Yhdysvallat Alaskankin aikoinaan Venäjältä. Vain myyjä on kaupantekoa katunut.

Suomessa koetettiin arvailla, mistä Niinistö ja Putin löytäisivät tapamiseen puhuttavaa, kun kerran suhteet ovat niin ongelmattomat kuin ovat. Toimittajat löysivät merenalaiset kaapelit ja kaasuputket sekä ”jätehuollon aluejohtajat”, jotka Venäjä lähettää Suomeen seuraavaksi.²⁸⁸ Aiheessa onkin pähkäilemistä, sillä Venäjä pilaa Itämerta päästöillään enemmän kuin vihreiden päähuolenaiheet: pohjalaisten viljelijöiden laskuojat.

Totuus on, että Venäjää eivät juuri kiinnosta mitkään ”kahdenväliset suhteet”. Nythän tilanne on sellainen, että Suomi on EU-puheenjohtajamaa, joten Suomi on Venäjän ulkopolitiikan *näyttämö*, joka tarjosi Putinille esiintymislavan ensisijaisesti EU:n ja Yhdysvaltain suuntaan.

Otetaanpa jälleen muutama esimerkki. Putin sai vastalauseita läpi näkemyksensä, että Moskovan mielenosoitukset eivät poikkea mitenkään vastaavista ilmiöistä Euroopassa vaan ovat samanlaisia kuin vaikkapa keltaliivien mellakoinnit Ranskassa.



Suomessa ei tykätä Itä-Ukrainan eikä Krimin miehityksestä.

Tosiasiaa symmetriaan vetoaminen ei kestä, sillä mielenilmausten syy on erilainen. Lännessä ei ole sentään suljettu opposition edustajia paikallisvaalien ulkopuolelle, kuten Venäjällä. Täällä saa siis järjestää vielä poliittisenkin mielenosoituksen eikä vain taloudellis-sosiaalista (tosin sananvapauden kahlitseminen on alkanut muistuttaa Venäjän meininkiä). Puh-

taasti demokratian näkökulmasta arvioiden ei kansalaisten mielenilmaisuja pitäisi rajoittaa sen enempää Venäjällä kuin Euroopan unionin maissa-kaan.

Toisena esimerkkinä voi mainita symmetriaan viittaamisen asevarustelussa. Putinin mukaan Venäjän varustautuminen on vain reaktiota Yhdysvaltain Eurooppaan asettamiin ohjuspuolustusjärjestelmiin.

Näin koetettiin viestittää, että Yhdysvallat muka tekee päätöksiä välittämättä eurooppalaisten Nato-liittolaistensa kansallisista intresseistä ja että Euroopan maat tarvitsevat ”informaatiota” (Putinin käyttämä ilmaus siitä, mitä tapahtuu esimerkiksi Itä-Ukrainassa). Tavoite lienee viestittää, että lännessä tapahtumia ei tunneta ja että asia ei kuulu muiden kuin Venäjän päätösvaltaan. Tämä osoittaa, että Venäjän ulkopolitiikan *modus operandija* ovat edelleen projisoiminen (eli peilailu), propaganda, pelottelu ja provosoiminen.²⁸⁹

Näiden painotusten läpi nähdessään Niinistö olisi hyvinkin voinut vastata lehdistötilaisuudessa, että Venäjän toimet Itä-Ukrainassa ja Krimillä eivät ole jääneet lännessä huomiotta, että täällä kyllä rakastetaan aihetta koskevaa ”informaatiota” ja että eurooppalaiset tekevät puolustuspoliittisia päätöksiä itsenäisesti sekä yhteistoiminnassa myös Yhdysvaltain kanssa.

En tarkoita, että Niinistön toiminnassa olisi moittimista. Hän on hoitanut ulkopolitiikkaa paremmin kuin Kekkonen.

Presidentin puolueessa Kokoomuksessa Putinin vierailuun olikin varauduttu huolella: puskuroimalla doublespeakia Niinistön olalle istutetuilla taustavaikuttajilla. Antoihan Petteri Orpo jo pari päivää sitten vierailua säästämään tarkoitetun lausunnon, jonka mukaan Suomi tulisi liittää osaksi Natoa.²⁹⁰ Myös Putinin vastainen mielenosoitus vaikutti järjestetyllä, sillä asialla olivat vain Kokoomusnuoret, eivät juuri muut.²⁹¹

Tämä vertauskuvallinen kaksoispuhe, josta saimme lukea rinnakkaisilta foorumeilta, antaa näyttöä siitä, että idänsuhteissa pelataan edelleen kaksilla korteilla, aivan kuten Neuvostoliiton aikakaudella. Eikä ihme, sillä myös Venäjällä on ketunhantä kainalossaan.

Suomi on ihanteellinen alusta Venäjän oman ulkopolitiikan näyttämöksi, sillä täällä Putinia vastaan ei osoiteta mitään. Tämän jopa Helsingin Sanomien toimittaja huomasi päätellessään kolumnissaan, että Suomessa asuvat tšetseenit, ukrainalaiset ja syyrialaiset ovat vetäneet henkeensä ”reaalipoliittista kaasua”.²⁹² Tosin myöskään Putinille suunnattuja suosionosoituksia ei sadellut korviini, kun kävelin Esplanadin puistossa, vaikka niitä osoitettiin kyllä jonkin verran Trumpille viime kesänä.

Joka tapauksessa valtamedian väite Trumpin ja Putinin vaaliliitosta on ollut koko ajan perätön, sillä maat ovat napit vastakkain pian jatkuvissa aserajoitusneuvotteluissa, ja arktisia alueita koskeva kiistely on niin pakastimessa kuin voi olla.

Hieman kyllä pelkäsin tarkka-ampujia, joita huhujen mukaan oli asetettu talojen katoille turvallisuutta parantamaan, ja muutamat epäilivät,

että Putinia seuraa ”elektroninen kupla”, joka sekoittaa matkapuhelimet ja navigaattorit.²⁹³ Kuplan väriä ei tosin kerrottu, mutta surullista suurvaltajohtajien asemassa on heidän pelkojensa ja vihollistensa runsaus, joka katalysoi ansaittua epäluuloa. Melkein kuin vankina vietäisiin.

Putinin myöhästely kuitenkin lienee harkittua. Hänen entréensä kokouspaikoille ovat heikkoja esityksiä. Kohteliasta olisi saapua ajoissa tai vain kohtuullisesti myöhässä. Odotuttaminen on yliotteen tavoittelua, ja siihen voisi myös vastata. Ilmeisesti Putin ei halua olla kohtelias. Siksi myös niin sanotun väärän tuttavallisuuden ylläpito idän suuntaan voi olla kehnoa politiikkaa.

Arkangelin ydinaseonnettomuus sivuutettiin työvierailulla kevyesti. Samaan tapaan asiaa käsittelevät jo onnettomuuden tapahtuessa myös Suomen media ja viranomaiset, joiden mukaan vain Norjassa vähän säteilee.²⁹⁴ Suomessa suljettiin ikkunat eikä havaittu mitään. Ihan ovat asiat kuin Tšernobylin ydinvoimalaonnettomuuden aikoina, jolloin tieto räjähdyksestä tuli Ruotsista.

Avaankin hieman ikkunaa ja menen lopuksi toiseen aiheeseen. Sisäpolitiikka (eli EU-politiikka) kuuluu nykyisin pääministerin rooteliin, ja Antti Rinne puolestaan oli Islannissa, josta hän huuteli, että ”Pohjoismaat ovat kuin neljä huonetta ja keittiö, joiden toveruudelle erimielisyys maahanmuutosta on yksi pahimmista uhista”.²⁹⁵

Mielenkiintoista, että demaripääministeri on tätä mieltä. Olen nimittäin itse ollut samaa mieltä jo pitkään. Kenenkään ei pitäisi kutsua yhteiseen olohuoneeseemme vieraita, joita kaikki eivät halua, vaan tulijoiden vastaanottamiselle pitäisi olla kaikkien suostumus. Jos yksikin vastustaa, ei vastaanottoa pitäisi jatkaa.

Muun muassa Tanska on demaripääministeri Mette Fredriksenin johdolla vetänyt paljon kireämpää pakolais- ja turvapaikkapolitiikkaa kuin Suomi ja Ruotsi. Norja puolestaan on aloittanut turvapaikan saaneiden palautukset lähettämällä 1600 somalia takaisin kotimaahansa.²⁹⁶ Tanskan ja Norjan malli tulisi asettaa standardiksi kaikille Pohjoismaille, ja oli mukavaa lukea, että asia siis sopii Rinteelle.

Pakolais- ja turvapaikkapolitiikka koskee myös Venäjää ja Suomen sekä Venäjän suhteita. Aivan kuten kirjoituksessani ”Ihmisoikeudet Alepassa” 1.10.2016 totesin, Venäjä säätelee Syyriasta tulevien pakolaisten virtaa pitämällä Lähi-idässä vallitsevan konfliktin avaimia pöksyjensä taskuissa.

Kenenkään on turha odottaa, että Lähi-idän tilanne laukeaisi Putinin väistymiseen, sillä Venäjän oppositiota vaimentamalla ja vapaita vaaleja estämällä pohjustetaan vallansiirtoa Putinin jälkeen tuleville. Apulaiset harvoin ovat edeltäjiään parempia, ja oletettavasti juuri siksi monilla venäläisillä onkin Putinia ikävä jo ennen hänen väistymistään parikymmentä vuotta jatkuneelta valtakaudeltaan.

Perjantaina 23. elokuuta 2019

POLPO JA MEDIA PERUSSUOMALAISTEN KIMPUSSA

Kun perussuomalaisten kansanedustaja Juha Mäenpää rinnasti eduskuntapuheessaan ”vieraslajien torjunnan tehostamisen” ja maahamme sankoin joukoin pyrkivät turvapaikanhakijat, paloi Suomen Kommunistisen Puolueen keskuskomitean entiseltä jäseneltä Martin Scheininilta käämi, ja hän alkoi vaatia asian antamista poliisilta syyttäjälle.

Mäenpää oli huomauttanut sarkastisesti, että punavihreän hallituksen ohjelmassaan (s. 40) esittämä maininta ”vieraslajien torjunnasta” oli vain väärässä kohdassa.²⁹⁷ Muiden muassa Uusi Suomi uutisoi aiheesta jutussaan²⁹⁸ ja lehden päätoimittaja Markku Huusko perussuomalaisten moittimiseksi (jälleen kerran) julkaisemassaan kirjoituksessa.²⁹⁹

Omasta mielestäni Mäenpään huomautus oli niin sattuva ja hyvä, että juuri sen vuoksi vihervasemmisto katsoi ainoaksi puolustautumiskeinoon vetää herneen nenään ja käyttää mukasorrettujen etnisten vähemmistöjen uhrinatusta keppihevosenä Mäenpään syyllistämiseen.

Mäenpään tapauksen taustaksi on hyvä muistaa – paitsi monien jo siteeraama perustuslain 30 §:n syytesuoja, joka koskee kansanedustajien eduskuntapuheita – erityisesti myös hallintolain 6 §:n määräys:

Viranomaisen on kohdeltava hallinnossa asioivia tasapuolisesti sekä käytettävä toimivaltaansa yksinomaan lain mukaan hyväksyttäviin tarkoituksiin. Viranomaisen toimien on oltava puolueettomia ja oikeassa suhteessa tavoiteltuun päämäärään nähden. Niiden on suojattava oikeusjärjestyksen perusteella oikeutettuja odotuksia.

Poliitikko ei ole viranomainen, mutta poliisi on. Perussuomalaisen kansanedustajan puheissa on nyt pantu rämpimään Vihreässä liitossa aktiivinen poliittinen poliisi Pekka Hätönen. Perussuomalaisia on jo aiemmin pitänyt hampaissaan niin ikään Vihreiden kuntavaaliehdokkaana ollut ylikonsaapeli Teemu Hokkanen.

Kumpainenkin on sitoutunut netissä vellovan maahanmuuttokeskustelun erääseen ääriainekseen, eli Vihreisiin, jotka käyvät jatkuvaa sotaa suomalaista Suomea puolustavia perussuomalaisia vastaan. Niinpä on syytä uskoa, että heillä on hallintolain 28 §:ssä tarkoitettu intressi-, osallisuus- ja palvelussuhdejääviys asian käsittelyyn. Näin puolueettomuus vaarantuu, eikä muodollinen jäsenkirjasta luopuminenkaan merkitse puolueettomuuteen palaamista.

Olisi väärin ajatella, että Jussi Halla-ahon esittämä kritiikki tutkintaa kohtaan kohdistuisi poliisiin kokonaisuutena. Oikeastihan poliisi on nyt vain laitettu poliittisen vallan asialle: toteuttamaan sisäministeriön ja vih-

reän sisäministerin Maria Ohisaloon poliittista lähetystehtävää. Mikäli sama meno jatkuu, on selvää, että aikaa myöten myös poliisi-instituutio menettää tärkeimmän toimintaresurssinsa, eli kunnioituksen ja arvovallan.

Kun syytetä on lisäksi vaatinut professori, joka on puoluetustaltaan äärivasemmistolainen, syytesuojan murtamisesta seuraisi vain poliittinen oikeudenkäynti. Mäenpään sijasta epäilyt tulisikin kohdistaa tiettyjen poliisiviranomaisten omaan toimintaan, sillä lain mukaan esteellisen virkamiehen tulisi *itse todeta jääviytensä*. Nyt niin ei ole tehty, vaan toimeen on käyty aisakellot helkäten.

Vasemmiston rauhankyyhkyt minoriteettien asialla

Asioiden saattamiseksi oikeaan valoon on myös vertailu paikallaan. Kun Martti Ahtisaaren CMI-rauhansovittelulaitoksessa työskennelleen ja sittemmin sosiaalidemokraattien riveistä kansanedustajaksi valitun Hussein al-Taeen pyhimysmäisyys paljastui kaikessa karuudessaan, kävi ilmi, että hän oli laatinut härskejä vihakirjoituksia nettiin muun muassa homoista.

Demarit koettivat valkopyykätä al-Taeeta puhtaaksi erottamatta häntä ryhmästä, eikä poliisi aloittanut häntä vastaan edes esitutkintaa.³⁰⁰ Syyte-oikeus tosin jatkuu edelleen.

Näyttö al-Taeen systemaattisesti jatkamasta törkykirjoittelusta on dokumentoitu muun muassa Iltalehdessä ja Ylessä ja asia kuohutti Israelissa asti.³⁰¹ Tämän voisi odottaa kiinnostavan Martin Scheininia, mutta ei.



Hussein Al-Tae Israeliin lähteneisiin suomalaisiin yhteys on lähinnä siinä, että molemmissa tapauksissa lopputuloksena viattomia kuolee kohdemaissa. Toisaalla murhaa ISIS ja Palestiinassa murhaa IDF. Kummassakin tapauksessa palaaja voi olla henkilö, joka on ainoastaan osallistunut "tukemaan" toimintaa taistelukentällä, eikä ole ampunut välttämättä luotiakaan.

Enkä itse näe suurta eroa Israelin valtion ja ISikSen välillä, toinen on valloittajana paljon nuorempi. Molemmissa tapauksessa alueelle on hyökännyt joukko miehiä lännen tukemina valtaamaan alkuperäisväestöltä "heille historiallisesti kuuluvia alueita" ja ovat rakentaneet "valtion", jota nyt yrittävät puolustaa. Kumpikin rekrytoi nuoria miehiä ja naisia ympärimaailmaa asiansa edistämiseksi. ISikSen riveissä on yhtä monta kansallisuutta kuin Israelia perustettaessa.

4 v · Tykkää



Rauhanneuvottelija al-Tae ei "näe suurta eroa Israelin valtion ja Isiksen välillä".

Kesällä selvisi, että al-Tae on myös rekrytoitu hommiinsa leväperäisesti.³⁰² Hän on antanut julkisuuteen harhaanjohtavia tietoja tutkinnostaan ja vääristeli ansioluetteloaan Pekka Haaviston tapaan.³⁰³ SDP, Helsingin Sanomat ja eräs demarien kädestä syövä kirjailija kaunistelivat asiaa *tu quoque* -argumentilla (”sinä myös”), vetoamalla al-Taen ”rajuihin perhekokemuksiin”³⁰⁴ ja pyrkimällä vaikenemaan asian kuoliaaksi.³⁰⁵

Abdirahim Husu Hussein puolestaan on esittänyt homovastaisia kannanottoja Internetissä ilman, että hänen työnantajansa Yleisradio tai (Ylen toimittajille tyypillinen) puolueensa SDP olisi puuttunut asiaan millään tavalla.



Abdirahim Husu Hussein



12. syysk. 2011 kello 17.11 • 🌐

ei ole homoja tuomitsemassa, mutta en tykkä sitä kun menevät markinoimaan ja kertomaan peruskoulu pojille että on ok olla homo..

Hussein voisi ylentää omaa asemaansa vähemmälläkin toisen vähemmistön mustamaalauksella.

Mäenpään tapauksen erona al-Taeen ja Husseinin on se, että Mäenpää on esittänyt näkemyksensä eduskuntapuheessa, jota syytesuoja koskee, kun taas al-Tae ja Hussein ovat esittäneet mielipiteensä muussa yhteydessä. Lisäksi voidaan kysyä, eikö perussuomalaisen ja demarien kohtelua koskeva epätasapuolisuus ole poliittista vihervasemmistoa suosivien toimittajien kannalta millään tavoin vaivaannuttavaa?

Kun suuri osa myös ”perustuslain asiantuntijoina” valiokunnan loimukoivuovesta sisään juoksutetuista professorijuristeista on punaisia kuin retiisi, vaarassa on, paitsi poliisin ja median, myös tieteen uskottavuus.

Helsingin Sanomien tapa hehkuttaa (valtias Hätösen pöydällä olevien) Päivi Räsäsen homokannanottojen rasistisuudella sen sijaan on turhaa ja typerää.³⁰⁶ Voisi jopa pyytää vihreää poliisia lopettamaan homojen puolustamisen. Sitä kautta vain luodaan vaikutelmaa vähemmistöistä, joka ei osaa itse puolustaa itseään. Samalla tehdään Päivin jo kymmeniä vuosia sitten esittämistä kannanotoista muka jotenkin ”vakavasti otettavia”, vaikka nekin ovat tuoreita ja mehukkaita kuin Faaraoiden kivekset.

Poliittisten puheiden poliisitutkinnat kansanvallan kuperkeikkoja

Onko näillä ilmiöillä sitten jotain filosofista merkitystä? – On kyllä. Filosofian näkökulmasta koko käsitys, että poliisin, oikeuslaitoksen tai joidenkin viranomaisten pitäisi päättää siitä, mitä poliitikot, tieteilijät tai tavalliset kansalaiset saavat asioista sanoa, on täysin kestävä.

En siis puolusta pelkästään perussuomalaisten oikeutta tai mahdollisuuksia saada näkemyksensä julki, vaan totta kai kaikkien kansalaisten täytyy saada tietää, mitä eri puolueiden edustajat ajattelevat, myös al-Tae, Hussein ja Räsänen. Käsitys, että joidenkin juristinäätien täytyy rajoittaa poliittista keskustelua, on täysin järjetön, ja rikosten rikos tapahtuu sananvapautta polkemalla, ei mielipiteistä kertomalla. Kirjoitan asioista tarkemmin jonkin ajan kuluttua julkaisemassani laajassa tutkimuksessa, jossa käsittelen tiedon, totuuden ja järjellisen ajattelun katoamista poliittisen tendenssijournalismin, hyvesignaloinnin ja moraalialarmismin syövereihin.

Yhteiskunnallisen totuuden ja todellisuuden sijasta sekä oikeuslaitoksessa, tieteessä että mediassa keskitytään nykyisin etsimään ”sosiaalista tasa-arvoa” ja ”suvaitsevaisuutta”, minkä tuloksena älyllisesti heikoimmat ja yksinkertaisimmat erehtyvät omaksumaan asioihin vain *valtapoliittisen* näkökulman. Vasemmiston propagoiman marxilaisen *standpoint*-teorian valossa jokainen kokee velvollisuudekseen erottua ”pahoista” ihmisistä ja liittyä ”hyviin”. Tämän niin sanotun näkökulmateorian mukaan vähemmistöryhmän näkökulma on aina puolueettomampi, totuudenmukaisempi ja oikeutetumpi.

Mutta kumma kyllä, *kansallisia vähemmistöjä* ei pidetä jostakin syystä Suomen oloissa läheskään yhtä etuoikeutettuina ja loukkaamattomina kuin muualta tulleita, joita varten rakennellaan jopa ohituskaistoja yhdenvertaisuuslain 9 §:n mahdollistaman (mutta ei velvoittaman) ”positiivisen erityiskohtelun” keinoin. Mikäli kantaväestö ei hyväksy väestöjensiirtoja mukisematta, mielensä pahoittajat uhkaavat suomalaisia ihmisiä laeilla, joiden pitäisi oikeastaan turvata *kansallisen suvereniteetin* ja *poliittisen vallan perillisyyden* pohjalta *nimenomaan kantaväestön oma asema ja oikeudet*.

Myöskään perustuslain yhdenvertaisuussäädöksiä ja ihmisoikeussopimuksia ei pitäisi tulkita Aulis Aarnion moittimalla ”perusoikeusfundamentalistisella” tavalla, kuten Juha Lavapuro ja Tuomas Ojanen ovat tehneet. Perustuslaki on pohjimmiltaan kansakunnan oman tahdon ja vallan ilmaus, ja poliittisen lainsäätäjän pitää olla lakeja tulkitsevan ja soveltavan oikeuslaitoksen sekä toimeenpanevan viranomaisvallan yläpuolella vallan kolmijako-opin mukaisesti.

Miksi sitten Mäenpäänkin laukomia asioita pitää voida sanoa ilman rangaistusten uhkaa? – Siksi, että yhteiskunnallisen totuuden tavoittelu ja koettelu estyvät, jos edes poliitikot ja tieteenharjoittajat eivät voi lausua näkemyksiään avoimesti ja julkisesti.

Jos markkinoilla olevia poliittisia mielipiteitä ei saa tai voi vapaasti ja rankaisematta esittää, se johtaa automaattisesti valheellisuuteen ja sitä kautta vääristyneen kuvan luomiseen todellisuudesta. Siinä syy mediaa varjostavaan tieto- ja totuuskriisiin.

Mikäli yhteiskunnallisia keskusteluja varjostaa tuomioiden uhka, se kiertyy myös ennakolta vaikuttavaksi itesesensuuriksi, niin kuin nyt Uuden Suomen puheenvuoropalstalla, jossa useimmat sipsuttelevat varpaisillaan jo pelkän toimituksellisen sensuurin pelossa. Se puolestaan lienee kotoisin oikeussalien kammosta, joten jo pelkillä epäilyillä, esitutkinnoilla ja syyteharkinnoilla on vahingollinen vaikutus kaikkeen totuuden tavoitteluun ja popperilaiseen falsifikationismiin. Sen mukaan *nimenomaan ongelmalliseksi koetut asiat pitää voida sanoa niiden julkiseksi arvioimiseksi ja testaamiseksi*.

Sananvapauden olemus on ennen muuta vertikaalinen. Tämä tarkoittaa, että sananvapaus on laadittu kansalaisten suojaksi esivaltaa ja valtiota vastaan – ei kansalaisten harjoittamaa toistensa kivittämistä varten horisontaalisesti, viranomaisten selän takaa, niin kuin nykyisessä ilmiantojen ja poteroihin kaivautumisten kulttuurissa on käymässä.

Ongelmattomien asioiden käsittelemiseen koko sananvapauden idea olisi tarpeeton. Tämä tulisi myös jokaisen poliittisella korrektiudella ratsastavan juristin, poliisin sekä lautamiehen omalla pururadallaan ymmärtää.

Sunnuntaina 25. elokuuta 2019

SISÄMINISTERIN VIHREITÄ HEDELMIÄ POIMITAAN

Kunnon kansalaiset kokevat poliisin yleensä ystäväkseen, vaikkakin ”poliisin tuttaviksi” sanotaan toki myös yhteiskunnanvastaisia pahiksia. Joka tapauksessa on niin, että oikeudenpalvelijana tunnettu viranomainen on legitiimin yhteiskuntajärjestyksen ja -rauhan ylläpitäjä. Siksi väkivalta poliisia kohtaan koetaan hyökkäykseksi koko yhteiskuntaa vastaan. Ja sen vuoksi viranomaisen vastustaminen on täytynyt myös erikseen sanktioida.

Monissa maissa poliisi vastaa tuleen melko avokätisesti, kun taas Suomessa viranomaisen harjoittamalle väkivallankäytölle on korkeat kriteerit ja poliisi pitää väkivallan kanssa matalaa profiilia. Kun muutamat erehtyivät ampumaan poliisia äskettäin Porvoossa, seurausvaikutukset voivat ylittää poliisien itsesuojeluun.³⁰⁷

Tämä merkitsee, että poliisien vastaväkivallankäytön kynnyksensä saattaa jatkossa madaltua. Tämä ei ole kenenkään kansalaisen etu. Monissa mais-

sa, kuten Yhdysvalloissa ja Etelä-Euroopassa viranomaisten Coltti paukkuu herkästi ja ahkerasti. Poliisit nimittäin tekevät työtään henkensä uhalla, joten itsesuojelun katsotaan oikeuttavan väkivallan käytön.

Ensimmäisten tietojen mukaan Porvoon poliisit houkuteltiin paikalle valesoitolla. On vaikea ottaa kantaa tähän nimenomaiseen tapaukseen, mutta monissa Euroopan maissa katuväkivalta on selvästi lisääntynyt nimenomaan maahanmuutosta johtuvien ongelmien seurauksena. Mellakoi- ta, vandalismia ja anarkiaa joudutaan torjumaan kaikkialla, esimerkiksi Ruotsin maahanmuuttajalähiöissä, joihin viranomaisvalta ei enää uskalla mennä. Ainakaan minä en halua Suomesta sellaista monikulttuurista painajaista, jossa myös poliisin toiminta irtautuu kansalaisluottamuksen piiristä niin, että tavallisen kansalaisen tarvitsee pelätä poliisivallan itsesuojelullisia vastatoimia.

On selvää, että öljyparonin rouvalta,³⁰⁸ sisäministeri Maria Ohisalolta (vihr.) tullaan vaatimaan poliisien resurssien, oikeuksien ja vallan kasvatamista. Mutta sen kääntöpuolena on kaikkiin suomalaisiin kohdistuvien poliisiuhkien lisääntyminen. Niinpä toivon, että myös Ohisalo kiittäisi pelkän tviittamisen sijasta asioiden avuksi kuin palava bensavana ja ongelmien hillitsemiseksi keskittyttäisiin enemmänkin *rikollisuhkien torjuntaan* kuin poliisin aseenkäyttökynnyksen madaltamiseen.

Tämä tapahtuisi keskittymällä haittamaahanmuuton torjuntaan, laittomien maahanmuuttajien kiinniottamiseen ja palauttamiseen, kansainvälisen rikollisuuden ennaltaehkäisyyn ja huumekaupan torjuntaan.

Näyttää siltä, että poliisitoimi on lipsahtanut jo ensi metreillä Ohisalon hallinnasta ja hänen ohitseen. Ohisalo on keskittynyt täysin väärin asioihin kantaessaan huolta ISIS-morsianten oikeuksista,³⁰⁹ katsomalla, että suurimpia turvallisuusuhkia ovat (vaikeasti määriteltävä ja ilmiönä epätarkkarajainen) ”syrjäytyminen” ja ”ilmastonmuutos”,³¹⁰ sekä pyrkiessään lamauttamaan suomalaisen yhteiskunnan puolustajien toiminnan väitteillä vihapuheesta ja tuhlaamalla poliisin resursseja perussuomalaisia kiusaavien nettikyttien lisäämiseen.³¹¹

Ongelmana yhteiskuntarauhalle ei ole oikeistolaisuus eikä kansallismielisyys vaan monikulttuurisen hajaannuksen lietsominen, globalisaatio ja maahanmuutto, joiden käsikassaroina ja hyödyllisinä idiootteina myös vasemmiston apurahakapinalliset ja muut hyvyyden esitaistelijat, pioneerit ja soturit toimivat. Huvittavaa on, että vihervasemmisto, joka aina on teroittanut, että ”poliisi on natsi sika”, on nyt ”syvästi huolissaan” poliisin oikeuksien ja arvovallan vuoksi, kun vihreä poliittinen poliisi on saatu ahdistelemaan perussuomalaisia poliitikkoja ja kansa nauraa poliittiselle viranomaiselle!

Europolin vuonna 2011 julkaiseman tilaston *EU Terrorism Situation and Trend Report* mukaan äärivasemmiston tekemiä terrori-iskuja oli vuonna 2010 Euroopassa 40, kun taas äärioikeiston iskuja oli vain 4, ja raportissa kirjoitettiin: ”Member States were not confronted with major acts of

right-wing terrorism in 2010. There were almost no arrests related to right-wing terrorism over the whole year".³¹² Vuonna 2017 julkaistun samannimisen vuosiraportin mukaan äärioikeiston terrori-iskuja oli vuonna 2016 Euroopassa kokonaista yksi, kun taas äärivasemmisto teki 27 iskuja ja vuonna 2015 peräti 80 iskuja.³¹³ Jihadistisesta terrorismista epäiltyjen kiinniotettujen määrä oli noussut vuonna 2012 vallinneelta 159 kiinniotetun tasolta vuonna 2016 jo 718:aan.³¹⁴

Poliisin resurssit ovat ministerin määräyksellä väärässä paikassa, ja ne pitäisi siirtää kenttätyöhön sekä arjen turvallisuuden takaamiseen ja esimerkiksi liikenteen sujuvuuden varmistamiseen.

Ei voisi sisäministeri pahemmin hakoteillä olla! Varsinkaan, kun vihreät ovat itse pääsyyllisiä katuväkivaltaa lisänneen maahanmuuton aiheuttamiin ongelmiin kaikkialla Euroopassa. Huonompaa valintaa sisäministeriksi en olisi voinut kuvitella kuin vihreiden Ohisalo, tosin Suomessa ovat poliittisissa ja akateemisissa palkintoviroissa nimenomaan kaikkein keinotekoisimmat kellokkaat, joita maasta ikinä löytyy.

Toivoa sopii, että sisäministeriön korkeimmat virkamiehet opettaisivat Ohisalolle realismia. En minä ainakaan halua Suomesta Ruotsia, maata, jossa aivan äskettäin otettiin taas kiinni muuan turvapaikanhakija, joka uhkasi turvallisuutta aikoessaan ajaa autolla ihmisten päälle.³¹⁵

Päivitys 26.8.2019

Poliisin kiinni ottamat ampujat olivat Ruotsista,³¹⁶ eli kansainvälistä rikollisuutta ja maahanmuuton ilmetymä. Kuin pisteeksi iin päälle muuan henkilö ampui vauvaa kantaneen äidin monikulttuurisessa Malmössä,³¹⁷ kaupungissa, jossa poliisinkin ase paukkuu herkästi jatkuvan katuväkivalan vuoksi.³¹⁸

Tiistaina 27. elokuuta 2019

PUNAVIHREÄ HALLITUS VAUHDILLA KURITTAMAAN KANSAA

Hienosti on käynnistynyt vihervasemmistolaisen hallituksen valtakausi. Opetusministeri Li Andersson (vas.) julisti viime viikolla Porvoossa, että "yliopistojen ja ammattikorkeakoulujen perusrahoituksen korotukset saatetaan täysimääräisesti heti voimaan".³¹⁹

Kannanotto on huvittava siksi, että hiljattain julkaisemassaan budjettiesityksessä hallitus lupaa yliopistoille vaivaiset 10 miljoonaa ja ammattikorkeakouluille 5 miljoonaa, joilla saadaan ehkä taululiitua oppilaitoksiin, ei muuta. Perusopetukseen ja toisen asteen ammatilliseen opetukseen puo-

lestaan ei ole herumassa mitään, vaikka ongelmat ovat räjähtämässä käsiin.³²⁰

Tämä on ymmärrettävää, sillä Vasemmistoliitto oli itse leikkaamassa perusopetuksesta ollessaan hallituksessa vuosina 2011–2015. Silloin hallitus vei perusopetuksesta enemmän kuin oikeistohallitus myöhemmin otti yliopistoilta ja ammattikorkeakouluilta. Ja senkin oikeistolainen hallitus teki vihervasemmiston aiheuttamien *maahanmuuttokulujen* kasvun vuoksi.

Viherverot ja -virheet tappavat yritykset, yhteisöt ja yksityiset taloudet

Kehitysapuun lapioidaan nyt vihreiden vaatimuksesta lisärahaa 72 miljoonaa, ja autoilijoita kuritetaan peräti neljännesmiljardin suuruisilla polttoaineverojen korotuksilla!³²¹ Pumppuhinnat nousevat tällöin yli 6 senttiä litralta. Tavallisten ihmisten kiusaamisella tässä huippukalliin autoilun ja pitkien etäisyyksien maassa ei ole ilmeisesti kerta kaikkiaan mitään rajaa. Työssäkäyntihalukkuutta tai -mahdollisuuksia se tuskin kasvattaa, mutta kotiinjäätipakkoa kyllä.



Porvoossa 2019. Olen pyöräillyt itseni päteväksi toimimaan vaikkapa vihervasemmiston neuvoa antavana valtiosihteerinä.

Koska vihreiden energiaverojen nostot heijastuvat kaikkeen tuotantoelämään, pulassa on myös teollisuus. Kuljetuskustannusten kasvu merkitsee yhden paperikoneen kokonaisen vuosituoton hupenemista pelkkään ener-

gialaskun kasvattamiseen tilanteessa, jossa Keski-Euroopan valtiot sub-ventoivat voimakkaasti omaa teollisuuttaan meidän tappioksemme.

Myös sähkölasku nousee Carunan hinnankorotusten myötä kuin sosialistinen rauhanohjus. Tämä on tosin tulos *six-pack*-hallituksen ajoilta, jolloin vihreiden Pekka Haavisto päätti valtion omistajaohjauksesta vastaavana ministerinä myydä sähköverkkomme ulkomaille. Siinä hänen suursaavutuksensa! Oikeasti valtio voisi nyt myös kohtuullistaa sähkönsiirtohintoja pakkotoimilla, mutta se ei sitä jostakin syystä tee.

Vasemmistoliiton Li Andressonin ja Paavo Arhinmäen mainostettiin pyöräilleen Helsingistä Porvooseen.³²² Paha sanoa, mutta minä en usko sitä. Porvooseen on matkaa 50 kilometriä, ja vanhaa Porvoontietä joutuu matkaa taittamaan 16 kilometriä pelkkää piennarta pitkin. Ministereitä ei päästetä pyöräilemään ajoradan varressa jo pelkästään turvallisuussyiden vuoksi. Itse olen tosin tuon matkan joka kesä ajanut edes takaisin, vaikka en fillarikommunismia edustakaan.

Tyypilliseen demarittyliin vasemmisto hukuttaa rahaa sossuturvaan ja kattaa gäpin etupäässä *velanotolla* samalla, kun ministerien avustaja-armeijaa kasvatetaan über-palkatuilla poliittisilla palkintoviroilla,³²³ kaviarikommunistien suojatyöpaikoilla ja samppanjasosialistien poliittisilla virkanimityksillä.³²⁴ Budjettiehdotus on 2,3 miljardia alijäämäinen, ja valtionvelkaa kasvatetaan 109 miljardiin. Velanotto puolestaan ei ole muuta kuin eteenpäin siirrettyä verotusta tai inflaatiota.

Näin heppatyttöhallitus pelastaa Suomen talouden: veroja korottamalla, velkaa ottamalla ja myymällä valtion omaisuutta miljardilla, jolloin me kaikki köyhdyimme. Ja näin vasemmiston talousviisaus iski valtiopäivien muinaisella pitopaikalla, Porvoossa.

Tulopuolta vihervasemmistolainen hallitus rakentaa pelkän *työllisyyttä* parantavan odotuksensa varaan. Hypoteesi, että valtio voisi vuolla rahaa pelkästä *työllisyysasteen* kohentumisesta on hölmö, sillä ”työssä käyviksi” kirjattujen tempputyöllistäminen, töissä käyvien päiden lukumäärä ja työttömyyden tilastopuhdistukset eivät lisää eivätkä tehosta *työn tuottavuutta*, joka on viivan alle jäävän *tuloksen* kannalta se ainoa merkitsevä tekijä.

Hallitus säästää viisaudessa ja tuhlaa turhuuteen

Li Anderssonin on helppoa luvata, kun kustannukset siirretään velkapiikkiin: tulevien sukupolvien maksettaviksi. Olisikin mielenkiintoista tietää, mitä entinen pääministeri Juha Sipilä ajattelee säästötoimillaan aikaansaamiensa tulosten raunioittamisesta velanotolla.

Kepuhan on nyt tukemassa vasemmiston politiikkaa. Polttoaineiden hintojen korotukset kallistavat maaseudulla asuvien työmatkoja ja pahentavat energiaintensiivisen maatalouden tilannetta samoin kuin vihreiden

vaatimukset liharuoan vähentämisestä ja siirtymisestä lentotomaattien ja tuontihedelmien pureskeluun. Realismin on pakko pilkistää esiin, sillä valtiovarainministeriön pöytälaatikot loistavat tyhjiyttään, ja mahtipontiset lupaukset koulutusmäärärahojen kasvattamisesta ovatkin jo kuihtumassa korkeakouluväen suureksi pettymykseksi.³²⁵

Myös Maria Ohisalon (vihr.) lupaukset ”poliisin resurssien kasvattamiseksi” ovat turhia,³²⁶ sillä vihervasemmisto itse on vaatinut voimavarojen *tuhlaamista*, kuten ”vihapuhepoliisien” perustamista paimentamaan viatomia ihmisiä heidän poliittisista mielipiteistään. Resursseja kyllä on, mutta ne ovat väärässä paikassa. Julkilausutut mielipiteet eivät ole varmasti vaarallisempia kuin samat mielipiteet tukahdutettuina.

Oikeiston olisi kannattanut tehdä yhteistyötä hallituksen kokoamiseksi, Suomen kansan hyväksi sekä kansantaloutemme pelastamiseksi. Keskusta kuitenkin lipesi rivistä, ja Kokoomuksen Petteri Orpo hakee ideologisia verkkeita repiäkseen eroa Perussuomalaisiin, jotka ovat nousseet Suomen suurimmaksi puolueeksi gallupeissa.³²⁷

Erikoista on, ettei perussuomalainen vaihtoehto tullut tässä laajuudessa kansalaisille mieleen vaalien aikana, vaan vasta nyt alkoi sytyttää.

Petteri Orpon Jussi Halla-aholle esittämä ripitys ”väkivaltaan lietsomisen lopettamisesta”³²⁸ on pöyristyttävää panettelua, johon Halla-aho tosin vastasi asianmukaisesti.³²⁹ Muuta keinoa Kokoomuksen omien virheiden oikomiseen ei näytä Orpolla olevan kuin ideologinen mustamaalaus ja realismin haukkuminen ”populismiksi”. Syytä siihen, miksi Kokoomus kökötää oppositiossa, Orpolla olisi aihetta etsiä omasta itsestään.

Keskiviikkona 28. elokuuta 2019

SISÄMINISTERIÖN HULLUT PÄIVÄT KOETTELEVAT NAURUHERMOJA

Kun valta alkaa horjua, se kiristää otetaan. Poliittiset oikeudenkäynnit perussuomalaisia poliitikkoja vastaan ilmeisesti jatkuvat, sillä poliisi ihan viran puolesta epäilee nyt myös kansanedustaja Sebastian Tynkkystä ”kiihottamisesta kansanryhmää” vastaan.³³⁰ Tekevät siis Tynkkysen kanssa kaksoisvirheen. Se on Duponteilta ihan ymmärrettävää, sillä eiväthän he muutoin olisi tehneet virhettään ensimmäistäkään kertaa!

En aio sen kummemmin perustella, miksi poliitikkojen kurittaminen heidän mielipiteistään on rikos kansanvaltaa, vapaata yhteiskuntaa ja yhteiskunnallisen totuuden etsintää vastaan. Olen tehnyt sen jo.

Syytteitä nostaneet perusoikeusfundamentalistit ja ihmisoikeuslegalisitit eivät näytä ymmärtävän, että ei ole tuomarien asia päättää, mitä ihmiset saavat ja voivat ajatella tai sanoa. Asioista pitäisi päättää *poliittisissa prosesseissa*, jolloin kysymykset kuuluisivat kansalaisyhteiskunnassa rat-

kaistaviksi, aivan niin kuin Geert Wildersin puolustajaksi ryhtynyt Leidenin yliopiston oikeustieteen professori Paul Cliteur sanoi vuonna 2017 valmistuneessa dokumenttiohjelmassa:

Kun poliitikkoja tuomitaan julkisesti esitettyjen mielipiteiden takia, on vaarana, että julkisesta keskustelusta tulee mahdotonta. Poliitikkojen ei pitäisi joutua miettimään kaikkea sanomaansa etukäteen oikeustoimien varalta. Loppujen lopuksi äänestäjät arvioivat poliitikkojen näkökulmien ja mielipiteiden oikeellisuuden. Jos mielipiteet eivät miellytä, ääniä ei tule. Se on normaali toimintatapa demokratiassa. Se on muuttumassa tällaisten tuomioiden takia.³³¹

Tunnetun hollantilaisen oikeusfilosofin toteamuksessa ei ole mitään muuta erikoista kuin että sen sanoi professori. Vastaava ei olisi mahdollista Suomessa, vaan sitä pidettäisiin ”tieteellisesti perustelemattomana populisminä”.

Samalla kun valtiopäivämies Sebastian Tynkkystä ja Juha Mäenpäätä viedään kuin sikaa korvasta, on poliisilla noin 2000 seksuaalirikosepäilyä tutkimattomiksi tuomittuina pöytälaatikoissaan. Ja vihreä ministeri Maria Ohisalo haluaa kätilöidä lisää poliiseja ”vihapuheen hillitsemiseksi”. Hän on huolissaan ISIS-morsianten kohtalosta ja haluaa lisää turvapaikkashoppailua Suomeen. Jälkimmäisestä aiheesta Oikean Median Tytti Salenius kirjoittikin erinomaisen analyysin.³³²

Iltalehden mukaan sisäministeri Ohisalo pullautti maanantaina kannan, että ”turvapaikan hakeminen on perusoikeus, joka menee kaiken muun edelle”.³³³ Tämä ei pidä missään tapauksessa paikkaansa, vaan on asioita tuntemattoman Ohisalonn suusta silkka vale.

Totuus asiassa on yksiselitteinen. Sen on todennut muun muassa Helsingin yliopiston kansainvälisen oikeuden professori Martti Koskenniemi. Helsingin Sanomien jutussa ”Asiantuntija arvioi Trumpin aikeita suitsia muslimen tuloa Yhdysvaltoihin: Pakolaisten oikeudet eivät aja kansallisen turvallisuuden edelle”. Koskenniemi totesi *expressis verbis*, että ”[...] valtiot saavat itse päättää, keiden ne antavat maaperälleen saapua. Pakolaisten oikeudet eivät aja kansallisen turvallisuuden edelle.”³³⁴

Asia on todellakin juuri näin, eikä Ohisalolla pitäisi olla asiaan nokan koputtamista. Koskenniemen lausunto on vuodelta 2017, eikä myöskään 16.5.2016 voimaan astunut ulkomaalaislain muutos ole tuonut tähän asiaan muutosta.³³⁵

Turvapaikanhakija on voinut saada oleskeluluvan ”humanitaarisen suojelun perusteella”. Jos turvapaikanhakija ei ole täyttänyt turvapaikan eikä toissijaisen suojelun kriteerejä mutta hän ei ole voinut palata kotimaahansa kehnon turvallisuustilanteen tai ympäristökatastrofin vuoksi, on hänelle voitu myöntää oleskelulupa humanitaarisen suojelun perusteella.

Vaikka humanitaarinen suojelu poistettiin oleskeluluvan myöntöperusteista, jäivät turvapaikan ja toissijaisen suojelun mahdollisuudet edel-

leen voimaan. Hylkävän turvapaikkapäätöksen saaneiden palauttaminen on vaikeaa siksi, että *kotimaahan paluun mahdollisuuksien arvioiminen* on jätetty turvapaikanhakijoiden oman harkinnan varaan. Tätä kautta palautettaviksi määrätyt voivat jatkaa oleskelua Suomessa toissijaisen suojelun perusteella, mikäli he ilmoittavat paluun kotimaahan olevan *omasta mielestään* mahdotonta.

Myös kokoomuksen juristikansanedustaja Ben Zyskowicz joutui kinaamaan kyseisen lainkohdan sisällöstä vihreiden Emma Karin kanssa Ylen vaalikeskustelussa, jossa olin itsekin mukana perussuomalaisena 8.4.2019. Lopulta Zyskowiczille ja Karille syntyi asiasta kovasanainen mutta tulokseton riita studion takatilassa.

Monet muut maat toimivat asiassa Suomen hallituksia järkevämmin. Esimerkiksi Norja on aloittanut pakolaisten ja turvapaikanhakijoiden palautukset ja on palauttamassa kotikonnuilleen 1600 somalia maan turvallisuustilanteen parannuttua. Suomessa vain me perussuomalaiset ajamme ohjelmissamme myös palautusten käynnistämistä heti, kun lähtömaiden olot sallivat.

Keskiviikkona 4. syyskuuta 2019

POLIITTISET TEHTÄVÄNIMITYKSET KAIKILLE TAI EIVÄT KENELLEKÄÄN

Aina kannattaa totella sitä, jolla on valta.” – ”Koskaan ei pidä arvostella niitä, jotka istuvat rahasäkin päällä”. Niinpä jokaista, joka kritisoi Jyrki Kataisen nimittämistä SITRAn johtajaksi,³³⁶ voidaan moittia oman etunsa vastaisesta toiminnasta – ainakin, mikäli opportunisti hyväksytään ylimmäksi arvoksi ja ihanteeksi.

Jyrki Katainen on oppinut läksynsä hyvin. Kokoomuslaisena hän on ollut tottelevainen yhteiskunnan Midaksille, ja nyt hänestä itsestään on tullossa Midasten Midas. SITRAn yliasiamiehen kuukausipalkka on yli 22 000 euroa, mikä ei tosin vedä vertoja Postin pääjohtajan ja pääsaneeraajan Heikki Malisen palkalle, ja sehän on 82 100 euroa kuukaudessa!³³⁷ Aika kovalla voitolla saa siinäkin postimerkkejä myydä ja jakelua harventaa, jotta palkkansa tienaa ja itsensä korvaamattomaksi tekee.

Jyrki Katainen tuli opiskelemaan valtio-oppia Tampereen yliopistoon aikana, jolloin itse olin lähdössä sieltä. Fuksina hän oli niin pienikokoinen, että luulin hänen olevan jonkun varttuneemman opiskelijan lapsi, mutta ei – kyllä hän oli ihan oikea noviisi, josta maisteriksi valmistuttuaan tuli erilaisten puoluet tehtävien kautta Suomen pääministeri.

Siltä paikalta alkoi myös alamäki, kun ylämäkeen työntäminen puolueen toimesta loppui. Syitä oli monia. Aivan aluksi hän petti vaalitäkynä sairaanhoitajille antamansa 500 euron palkankorotuslupauksen ja junaili

hoitajat vaalien jälkeen pakkolaillla töihin.³³⁸ Näin tyrkki Jyrki, joka sana-sensa söi.

Hän sai nuhteet myös oikeuskansleri Jaakko Jonkalta kätilöimällä Pekka Himaselle lähes 700 000 euron kultaisen kädenpuristuksen – muistatte kai mistä – tietysti Suomen itsenäisyyden juhluvuoden rahaston SITRAn ruhtinaallisesta aarrekammioista täysin ilman julkista hakuprosessia, tieteellistä arviointia ja kilpailutusta.³³⁹ Kirjoitin aiheesta Tiedepolitiikka-lehteen artikkelin, jota kukaan ei ilmeisesti lukenut.³⁴⁰ Vuonna 2008 pääministeri Katainen osoitti arvostelukykynsä lausahtamalla televisiossa, että Suomi tarvitsee vuoteen 2020 mennessä 1,8 miljoonaa maahanmuuttajaa!³⁴¹

En mene nyt kuitenkaan Jyrki Kataisen poliittisiin ansioihin tämän pitemmälle. Totean vain hänen olleen pakastimessa vuodesta 2014, jolloin EU:n komission puheenjohtaja José Manuel Barroso ”ymmärsi” putoavan pääministeri Kataisen tilanteen ja pelasti hänet EU:n talouskomissaariksi Olli Rehnin tilalle. Myöhemmin Jean-Claude Juncker naarasi Kataisen EU-komission varapuheenjohtajaksi, eli käytännössä omaksi sihteerikseen, jolla ei ole toimialakohtaista salkkua. – Ei valtaa, mutta tottelevaisuutta ja tietenkin kuuliaisuutta EU-katakombien lobbaukselle.³⁴² Hän on tutkitusti EU:n toiseksi lobatuin komissaari.

SITRA on EU pienoiskoossa

Näin tulemme jälleen kirjoitukseni alun teemaan: aina on syytä totella niitä, joilla on vallan avaimet taskuissaan ja jotka jakavat yhteiskunnan rahat. Muuten sanotaan tyhmäksi.

Juuri tämä oivalletaan Kokoomuksessa, ja siksi kokoomuslaisilla onkin aatteelliseen painoarvoonsa verrattuna suhteettoman paljon valtaa. Asia on SITRAn kannalta olennainen, sillä opportunisti sopii SITRAn toimintaperiaatteisiin loistavasti. SITRA hallinnoi noin 800 miljoonan euron pääomaa, ja se jakaa resurssinsa poliittisin ja sitä kautta myös korruptiivisin periaattein.

Monien yliopistotutkijoiden on vaikea arvostella SITRAa juuri siksi, että kritisointi on kuin purisi ruokkivaa kättä. Muutamat tosin ovat nämä ongelmat havainneet ja todenneet, kuten emeritusprofessori Matti Virén kolumnissaan.³⁴³ Hän uskaltaa sanoa, kun on eläkkeellä.

SITRA toimii huonolla yhteiskuntasuhteella, ja sen investointitulot oli viime vuonna 55 miljoonaa euroa tappiollinen. Tämä korreloi huolestuttavasti SITRAn poliittisen johdon, poliittisen hallinnon ja poliittisten tehtävännimitysten sekä yleisen nepotismin kanssa, kun virkoihin on nimitetty kaikenlaisia wileniuksia ja pantsareita. Ja valtamedia lyö löylyä tupaan määrittelemällä aina etukäteen, ketkä ovat ”ennakkosuosikkeja” tehtäviin.³⁴⁴

En siis tarkoita, että Kataisen kilpahakijat olisivat häntä parempia: listallahan ovat olleet muiden muassa takkinsa kääntäneen Suvi-Anne Siimeksen (ent. vas.) ja Yöradio-kuiskaajana tunnetuksi tehdyn kaupunkipoliitikko Pekka Saurin (vihr.) nimet.³⁴⁵ SITRA toimi pelastusrenkaana Esko Aholle (kesk.), aivan niin kuin Kokoomukselle läänitetty Euroopan investointipankin varapääjohtajan virka toimi varalaskupaikkana Sauli Niinistölle (kok.), Jan Vapaavuorelle (kok.) ja Alexander Stubbille (kok.).

Poliittiset tehtävänimitykset ovat saaneet aikaan mielikuvan, ettei EU muuta olekaan kuin säilytyspaikka tehtävissään epäonnistuneille poliitikoille, kuten Anneli Jäätteenmäelle (kesk.). SITRA on nyt ”EU pienoiskoossa”.

Idealismi SITRAn helmasynti

SITRAn strategioista on päätetty banaalisti toistamalla *tulevaisuudentutkimuksen* kliseitä, kuten ”innovatiivisuutta”. Sekin on ymmärretty pelkäksi *keksintöjen* tuottamiseksi, vaikka maailma on täynnä keksintöjä, jotka vain odottavat tuotteistamista ja markkinoille saantia. Suomi on sen verran pieni maa, että täällä kannattaisi panostaa pikemminkin keksintöjen hyödyntämiseen *tuotteistamisella* ja *markkinoille saattamisella* kuin panostamalla pelkkiin keksintöihin.

En tarkoita, etteivät keksinnötkin voisi tuottaa esimerkiksi patenteina, joita muut hyödyntävät. Mutta tarkoitan, että harvassa ovat ne suomalaisyritykset, jotka ovat niin isoja, että perustutkimus, keksinnöt, tuotteistaminen, teollistaminen ja markkinoille saattaminen onnistuisivat saman katon alla. Niinpä olisi viisaampiakin tapoja toimia kuin panostaminen innovaatioihin, jotka ovat pelkkiä visioita tai fantasmoja. Loputtomien innovaationien asemasta voisi tuottaa myös niitä solussoneja.

Nyt SITRA on saamassa johtajan, jolle kaikki on fantas-tis-ta ja joka totisesti osaa tehdä kultaisia kädenpuristuksia. SITRAn hehkuttama tulevaisuudentutkimus on siitä hullunkurinen tieteenala, että tutkittavaa substanssia ei oikeastaan ole olemassa, vaan se koostuu pelkästään mielikuvista, haaveista, ennusteista ja odotuksista. Kannattaisi tutkia, mitä markkinat haluavat eikä yrittää dumpata kuluttajille omia ideoitaan, kuten aatteissa marinoidut perinteiset poliitikot ovat oppineet tekemään.

SITRA toimii huonolla tulos/panos-suhteella ja suuren epäluottamuksen varjostamana, aivan niin kuin lähes kaikki muutkin poliittisesti hallinoidut organisaatiot, kuten Yleisradio, Fortum ja Veikkaus, nyt myös Posti, jonka vuokratyöntekijöiden lakko³⁴⁶ ei ole pelkkää katkerien Kaarinoiden kateutta vaan myös oikeudenmukaisuuden kaipuuta. Tämän ovat monet todenneet, muiden muassa professori Jukka Kekkonen (sd.),³⁴⁷ jota kannattaisi muistuttaa myös oman puolueensa SDP:n kyvystä räätälöidä poliittisia ja tieteellisiä tehtäviä omille suosikeilleen.

Julkisten tehtävien poliittinen täyttö lopetettava tai tasapainotettava

En tarkoita, että eduskunnan alaisissa laitoksissa kaikki poliittiset tehtävät pitäisi lopettaa. Sen sijaan tarkoitan, että poliittisia tehtäviä pitäisi harventaa ja ylipalkatut poliittiset palkintotehtävät sekä suojatyöpaikat pitäisi karsia pois.

Kun poliittisista tehtävänimityksistä ei ilmeisesti koskaan päästä eroon, olisi tehtävät jaettava poliittisten puolueiden kannatussuhteiden mukaisesti. Poliittisia virkoja olisi myönnettävä kaikille tai kenellekään. Tieteelliset tehtävät pitäisi jakaa tieteellisin periaattein ja poliittiset sekä julkiset hallintotehtävät avoimin poliittisin periaattein.

Suomen ministeriöiden viroissa värisuora on pitkään hallituksessa olleilla puolueilla: SDP:llä, Kokoomuksella ja Kepulla. Myös Vihreillä on laaja edustus etenkin Helsingin kaupungin viroissa, ja hallitusvakio RKP:llä on kannatustaan huomattavasti laajempi edustus julkisissa viroissa kielitasa-arvon verukkeella. Jopa entisiä kommunisteja on ollut suurin määrin esimerkiksi työ- ja elinkeinoministeriön viroissa työministeriön ajoilta asti ja ay-poliittisista syistä.

Vihervasemmistolainen hallitus huolehti ensi töikseen ylipalkatun³⁴⁸ avustajakaaderin haalimisesta ministeriöihin ja muutamien omien kellokaidensa³⁴⁹ juntaamisesta korkeimpiin virkoihin vuosiksi eteenpäin, tuttuun demarittyliin³⁵⁰ ja vailla valitusoikeutta.³⁵¹

Suomen suurin puolue on gallupien mukaan nykyisin Perussuomalaiset.³⁵² Kannatuksemme on ollut pitkään valtakunnan kärkipäässä. Silti puolueellamme ei ole poliittista painoarvoaan vastaavaa edustusta valtion virkarakenteessa eikä muissa julkisissa tehtävissä, vaikka pitäisi.

Perussuomalaisten läsnäolo julkisissa tehtävissä takaisi kansallisen edun näkökulman

Tilanne olisi tasapainotettava viipymättä niin, että perussuomalaisille saataisiin puoluekannatustamme (noin 20 prosenttia) vastaava edustus valtion ja kuntien virkoihin sekä muihin julkisiin tehtäviin. Perussuomalaisia pitäisi suorastaan suosia tehtävänimityksissä siihen asti, kunnes edustussuhteet ovat puoluekannatusten mukaisessa tasapainossa.

Kansallista etua painottavan puolueen edustus olisi julkisissa tehtävissä erittäin tärkeää siksi, että poliittisen vallan käytön painopiste on lipsahtanut yleisen internationalismin ja monikulttuuri-ideologian mukaisesti sekä kansanvallan vastaisesti maamme rajojen ulkopuolelle. *Perussuomalaisten läsnäolo voisi tuoda yhteiskuntavastuun ja kansallisen edun näkö-*

kulman paremmin esiin julkisessa hallinnossa ja niin sanotuissa valtionyhtiöissä.

Edellä mainitsemistani syistä en kannata myöskään puoluetukien lopettamista eikä vähentämistä. Valtiollinen puoluetuki varmistaa kansanvaltaisten puolueiden toiminnan, ja valtion budjetissa sen kokonaismäärä on vain rikka rokassa.

Demokratian säilymisen kannalta valtiollinen puoluetuki on erittäin tärkeä, koska *juuri se estää puolueita tulemasta riippuvaisiksi liike-elämän suosioista ja yksityisistä lahjoituksista*. Varoittavana esimerkkinä on Kehittyvien maakuntien Suomi ry – yhdistys, joka tuki muiden muassa Jyrki Kataista ja josta aiottiin leipoa järjestelmällinen korruptioautomaatti Suomeen.³⁵³

Kokoomuksella on paljon valtaa juuri siksi, että puolue on läpikotaisin liike-elämän kahleissa ja kytköksissä. Poliittinen mielipidevaikuttaminen on taloudellisista intresseistä riippumatta lähes mahdotonta kyseisessä puolueessa, kun liike-elämä maksaa heidän mainoksensa. Kepu on maatalouden ja vasemmisto korporatioiden asianajaja, ja Vihreitä vaivaa heidän naturalistinen fundamentalisminsa, joka koostuu pelottelusta ja jonka teollisuuden organisaatiot koettavat ostaa pois. Ovelaa bisnestä on ilmastonmuutos-Angstikin.

Platonin yhteiskuntateorian mukaan poliitikon pitää varoa kultaisia kahleita, sillä vain siten kykenemme todelliseen filosofiaan ja päättämään siitä, mikä on *yhteiskuntamme kokonaisedun* mukaista. Ristiriitaista on, että puhdasta poliittista mielipidevaikuttamista edustavaa Perussuomalaista puoluetta moititaan ”populismista”, vaikka tosiasiallisesti kyse on kansanvallan jalosta ihanteesta: pyrkimyksestä saada oman kansakunnan edut, arvot ja ihanteet toteutumaan korruptiosta ja byrokratiasta välittämättä.

Punavihreän ideologian suoltamot

Norjalla näyttää olevan samanlainen tilanne öljyrahastojensa kanssa kuin Suomella on SITRAn kanssa, tosin suuremmassa mittakaavassa. Yleisradion Ulkolinja esitti aiheesta viime viikolla dokumentin Norjan öljymiljoonat.³⁵⁴ Sen mukaan Norjan valtio rahastoi öljystä saamansa triljoonan dollarin varat, ja Norjalla on nyt maailman suurin valtion omistama rahasto.

Ohjelman sisältö ei yllättänyt. Aivan kuten jo ohjelman oheisjutussa³⁵⁵ annettiin ymmärtää, lähetys koostui jälleen monikulttuuri-ideologisesta ripityksestä, jonka mukaan valtion omistama rahasto sijoittaa – tai ainakin sen pitäisi sijoittaa – ”eettisesti”. Yleisradion kielellä tämä tarkoittaa, että Norjan öljyrahat pitäisi kylvää maailman tuuliin ilmastoahdistuksella lietsotun syyllisyydentunteen parantamiseksi.

Haastateltaviksi oli löydetty muutamia moraaliposeerauksella sosiaalista pääomaansa kasvattavia sijoittajia, jotka pitivät tärkeänä investoida Intian vaihtoehtoiseen energiantuotantoon ja ”kehittyviin markkinoihin”. Teoitettiin, kuinka hyödyllistä olisi nimittää pankkiirien apulaisiksi maahanmuuttajataustaisia monikultturisteja, jotka toisivat ”monipuolista informaatiota” sijoitusyhtiöihin. Sellaista mahdollisuutta, että he toimivatkin omaksi tai oman kansakuntansa tai maansa eduksi, ei nähty eikä tunnustettu.

”Valeinformaatiosta” varoitellen ja vihjaten tähdennettiin vain, ettei nykyajan ongelma ole informaation saanti vaan vaikeus erottaa ”hyvä” informaatio ”huonosta”. Lähetyksessä todellakin viljeltiin hyvän ja huonon käsitteitä estottomasti koettaen osoittaa katsojille, mikä on sitä oikeaa hyvesignaalointia ja mikä ei.

Muutamit liituraitapankkiirit totesivat vastalauseinaan, että ”eettinen sijoittaminen” tuottaa 7–8 kertaa huonommin kuin perinteinen, mikä puolestaan merkitsee, että Norjan rahastot myös hupenevat vastaavaa vauhtia. Ylen esittämässä dokumentissa nämä huomautukset koetettiin kumota lavastamalla menestyneestä sijoittajasta paheellinen ja ahne ”turbokapitalisti”, joka on opettanut ihmisiä olemaan itsekkäitä. Näin tavallisilta demaritelevisionkatsojilta toivottiin asianmukaisia inhoreaktioita ja hukutautumista länsimaalaisten ihmisten kollektiiviseen häpeään ja syyllisyyteen.

Tarkoitus oli sivuuttaa se ilmeinen tosiasia, että lähes kaikki yksilörationaalisesti toimivat ihmiset ovat itsekkäitä, myös kehityksmaissa. Minua kauhistuttaa, mitä tapahtuu, kun väestönkasvultaan räjähdysmäisissä maissa jokaisella asukkaalla on lämpöpumppu, jääkaappi ja skootteri. Siitä tulee allekirjoitus planeettamme kuolintodistukseen.

SITRAn tilanne ja asioiden käsittely on aivan samanlaista kuin poliittisesti hallinnoidussa Yleisradiossa. Myös SITRAssa panostetaan kehittyviin markkinoihin, monikulttuurisuuteen, ilmastosuojeluun, tuulivoimaan ja yleiseen hyvesignaalointiin tavalla, jossa investointitoimintaa ja puolueetonta tutkimusta ei osata tai haluta pitää erillään. Samanlaiseksi on muuttunut Suomen Akatemia, jonka strategisen tutkimuksen neuvosto hallinnoi noin 60 miljoonan vuosittaisia määrärahoja ja jonka tutkimusohjelmien pääteemat määrittelee ja jäsenet nimittää *valtioneuvosto*.³⁵⁶

Myös SITRAn palkkaama tutkijoiden armeija käy loputonta informaatiosotaa aseinaan ilmastoahdistus ja muut tavanomaiset pelottelukliseet. Niihin vetoaminen on tutkijakunnalle selvää rahaa, sillä se tukee oman egon ja uran rakentamista sekä pätevyyden osoittamista punavihreässä ja puolueellisessa kansainvälisessä tendenssitutkimuksessa.

Päivitys 24.9.2019

SITRAn yliasiamieheksi valittiin Jyrki Katainen yhden äänen erolla. Hänen vastaehdokkaanaan oli professori Markku Wilenius. Joulu tuli Kataiselle etuajassa, sillä hän saa palkkaa 18 533 euroa kuukaudessa ja 240 000 euron siirtymäkorvauksen, jota hän ei olisi luvannut ”lahjoittaa pois” ilman valtaisa kansalaispainostusta.³⁵⁷ Perussuomalaisten edustajat vastustivat Kataisen nimittämistä. Kepu kannatti Kataista, sillä Keskusta odottanee Kokoomukselta tukea saadakseen oman keskustalaisen ehdokkaansa Kellan pääjohtajaksi.

Tiistaina 10. syyskuuta 2019

ARVIO: TERÄVIÄ ANALYYSEJÄ YMPÄRISTÖPOLITIIKASTA

Kesäisen säätilan jatkuessa on luontevaa pohtia ympäristöpoliittisia kysymyksiä. Suomen Perusta julkaisi äskettäin kokoelmateoksen *Ympäristörealistin käsikirja*, jossa eri alojen asiantuntijat ja vaikuttajat arvioivat ympäristöpolitiikan tilaa ja tulevaisuutta, etenkin ilmastopoliittisen argumentaation asemaa poliittisen retoriikan välineenä.

Simo Grönroosin ja Marko Hamilon toimittamassa artikkeliteoksessa kirjoittavat muiden muassa valtiotieteen tohtori Heikki Koskenkylä, filosofian tohtori Tiera Laitinen, päätoimittaja Matias Turkkila sekä tekniikan tohtori Eero Paloheimo. Vahvimmiksi teoksesta nousevat juuri heidän artikkelinsa.

Ydinvoima voidaan korvata vain ydinvoimalla

Suomen Pankin pitkäaikainen asiantuntija Heikki Koskenkylä arvioi Saksan *Energiewendeä*, eli maan energiapolitiikan suurta käännettä hätäisesti tehdyksi ja kohtalokkaaksi virheeksi.

Saksa päätti lopettaa ydinenergian käytön Fukushimaon ydinvoimalaonnettomuuden jälkimainingeissa. Energiantuotantoon syntynyttä vajetta ei pystytä nyt kattamaan sen enempää tuulivoimalla kuin hiilivoimallakaan. Tuulivoimaloita on rakennettu hurjalla panostuksella noin 30 000, mutta tarve olisi 200 000, ja soveltuvat alueet on jo käytetty. Hiileen turvautuminen puolestaan nostaa päästöjä ja päästömaksuja.

On huomattava, että Fukushimaon onnettomuus ei johtunut ydinvoimasta itsestään vaan maanjäristyksestä ja tsunamista, eli luonnonilmiöistä, joten ydinvoimasta luopuminen on järjetöntä alueilla, joilla maa ei järise.

Koskenkylän mukaan Suomessa ei pitäisi tehdä Saksan virhettä, vaan ydinvoiman käyttöä voidaan jatkaa ottamalla käyttöön Olkiluodon kolmas yksikkö, rakentamalla Kivennavalle lisäkapasiteettia sekä saneeraamalla vanhoja voimaloita. Vain näin voidaan tyydyttää myös Vihreiden intohimoa hiilidioksidipäästöjen alentamiseksi.

Lentotomaattikuorman päällä ilmastokokoukseen

Ilmatieteen laitoksella työskentelevä Tiera Laitinen puolestaan arvioi ilmastopoliittisen keskustelun populistisuutta. Hän muun muassa toteaa, että hiilidioksidiin kiinnitetään liikaa huomiota, vaikka metaani muodostaa tuhoisamman kasvihuonekaasun. Myös kasvisruokavaliosta vuhoteetaan, ja mediassa eri ruoka-ainesten aiheuttamia päästöjä verrataan niiden massaan, kun oikeampi vertailukohta olisi niiden sisältämä energia tai ravintoarvo. Argumentaatiossa olisikin paljon korjaamisen varaa.

Samaa teemaa jatkaa Matias Turkkila artikkelissaan, jossa hän pohtii ”lasten ristiretkenä” tunnetun ilmastolakkoilun asemaa poliittisen retorikan keppihevosenä. Terävään tapaansa Turkkila analysoi, mikä tekee lasten ja nuorten protesteista ”vastustamattomia” ja kuinka media sekä sen kanssa symbioosissa elävä vihreä liike käyttävät nuorten kokemattomuutta hyväkseen.

Ilmastoahdistuksella ja ilmastopaniikin lietsonnalla on nähdäkseni myös selvä vasemmistoretorinen tehtävänsä. Ilmastonsuojelu ja vasemmistolainen ajatteluperinne nojaavat samaan metafysiikkaan, toisin sanoen globaaliin, yliyksilölliseen ja kaikkia ihmisiä ylijarjaisesti pakottavaan politiikkaan, jolla syyllistetään aiheettomasti myös syyttömiä ihmisiä ja hyvällä ympäristösuhteella toimivia valtioita. Turkkilan mukaan itsensä rankaisemisesta on tehty jonkinlainen hyve, jolla signaloidaan moraalista poseerausta ja yritetään näytellä parempia ihmisiä.

Turkkila kiinnittää huomiota vihreiden poliitikkojen häpeämättömän räikeään kaksinaismoralismiin, joka ilmenenee viehtymyksenä matkustamiseen ja erityisesti lentomatkailuun. Outi Alanko-Kahiluoto ja Maria Ohisalo ovatkin jo näyttäneet esimerkkiä tekemällä ympäristöteon, jättämällä autonsa kotiin ja kiitämällä lentokoneiden nokassa pitkin ja poikin Japania sekä Etelä-Amerikkaa huvimatkoillaan tai ympäristöseminaareissaan.

Vihreän liikkeen kaksinaismoralismi

Ilmiö ei ole uusi. Filosofin Georg Henrik von Wright totesi jo 1990-luvun puolivälissä, että maailman merkittävin ympäristöongelma on massaturismi, joka aiheuttaa kulttuurieroosiota ja kuluttaa luonnonvaroja. Hänen

mielestään parasta ympäristöpolitiikkaa olisi energian säästäminen. Eräs filosofian laitoksen tutkija totesi tuolloin Yliopisto-lehdessä, että von Wright oli täysin sopimaton arvostelemaan matkailua, sillä hän oli yksin matkustanut enemmän kuin muu filosofian laitos yhteensä.

Väittämä matkailun tuhoisuudesta ympäristölle on sinänsä valitettavan tosi. Turkkilan analyysin kautta valottuukin, että yhtäaikaiseen moralismiin ja aitoon huoleen sisältyy aimo annos *elitismiä*. Asian voi sanoa niin, että ihmisten pitäisi elää niin kuin opettavat.

Olen samoilla linjoilla kuin Turkkila asioita arvioidessaan, ja tuon näkemyksiäni esille lähiaikoina ilmestyvän mediatutkimukseni ympäristöpoliittisissa osioissa. Viittaaan erääseen jo aiemmin lanseeraamaani ilmiöön nimeltä ”ekokatastrofin intimiteetti”. Tarkoitin sillä vihreän liikkeen vaikeutta tunnustaa, että ihmisen luonnonvarainen ja pidäkkeetön lisääntyminen on lähes kaikkien ympäristöongelmien (ja myös poliittisten ongelmien) *primus motor*. Todettakoon kuitenkin, että tähän *Ympäristörealistin käsikirjaan* ei omaa artikkeliani sisälly, joten nyt käsillä olevassa arvioissa ei ole kyseessä omakehu eikä pyrkimys arvostella omia tuotoksia!

Ympäristönsuojelun ydinongelma: väestöräjähdyks kehitysmaissa

Väestön lisääntymisen teemasta päästäänkin artikkelikokoelman lopussa olevaan kirjoitukseen, jonka on laatinut pitkän kokemuksensa pohjalta suomalaisen ympäristöliikkeen legenda ja veteraani Eero Paloheimo. Hän toteaa suurimmaksi ympäristöongelmaksi väestön määrän. Hänen arvionsa mukaan maapallo voisi kantaa enintään miljardin ihmisen populaation.

En päässyt heti jyvälle Paloheimon näkemyksestä, jonka mukaan ongelma ei ole *väestönkasvu* vaan väestön *määrä*. Väestön määrähän on seuraus väestön kasvusta.

Yksi mahdollisuus ymmärtää Paloheimon argumentti on ajatella, että väestö voisi maapallon *tietyissä osissa kasvaakin*, kunhan se *toisaalla vähenisi*. Juuri tästä syystä ratkaisevaa maapallon tulevaisuudelle on väestön yhteismäärä, ei vain paikallinen kasvu.

Paloheimo näyttää olevan samaa mieltä kuin Sir David Attenborough, joka on pitänyt kehitysmaiden väestönkasvua niin suurena ongelmana, että hänen mielestään myös kehitysapu pitäisi lopettaa.³⁵⁸ Tällöin kehitysmaiden asukkaat joutuisivat harkitsemaan lisääntymistään tarkemmin, tai luonto hoitaisi asian itsestään. Olen omasta puolestani esittänyt poliittisessa manifestissani, että kehitysavun ehtona pitäisi apua saavien maiden laatia suunnitelma väestönsä määrän kääntämiseksi laskuun ja pysyvä siinä.³⁵⁹

Paloheimo pitää Kiinan yhden lapsen politiikkaa merkittävimpänä ympäristötekona. Murheellista onkin, että Kiina on lopettanut yhden lapsen politiikan. Vihreän liikkeen ristiriitaisuus näkyy myös siinä, että toisaalta

liikkeen feministit vaativat yhden lapsen politiikasta luopumista naisten vapautumisen puolustamiseksi, mutta toisesta suupielestään he vaativat ympäristörasituksen keventämistä ja kulutuksen hillitsemistä. Sitä kautta hekin tulevat vaatineiksi myös väestön määrän rajoittamista.

Taustamusiikkia ilmastotuhotieteilijöille

En kuitenkaan spoilaa kirjan sisältöä. Lukekoon jokainen itse ja päättäkään, mitä ymmärtää. Teos on tärkeä lisä ympäristöpoliittiseen keskusteluun ja tuo esille perussuomalaisen näkemyksiä ympäristönsuojelusta. Perussuomalaiset asettavat nykyisin standardin myös ekologisille keskusteluille, mistä näyttöä antaa Eero Paloheimon kääntyminen vihreistä perussuomalaisille linjoille.

Ympäristönsuojelun tavoite ja päämäärät meillä perussuomalaisilla ovatkin luonnon kannalta myönteiset, ja mielestämme *politiikkaa* tulisi tehdä tehokkailla eikä ristiriitaisilla keinoilla. Kirjan viestinä voi pitää sitä, että ekofundamentalismi ei kannata, ja ympäristönsuojelussa tulisi noudattaa suhteellisuudentajua niin, että hyvän ympäristöpolitiikan taloudelliset edellytykset säilyisivät. Vain siten hyvää ympäristöpolitiikkaa voidaan jatkaa.

Mainittakoon, että kirjan kirjoittajat eivät ole ilmastodenialisteja, eli ilmastonmuutokseen liittyvien vaikutusten kieltäjiä. Erimielisyys vihreän liikkeen kanssa koskee lähinnä sitä, *millä keinoilla* ympäristöä voidaan parhaiten suojella. Tässä suhteessa menetelmiä koskevat ehdotukset ovat usein osoittautuneet vastakkaisiksi, mikä on ymmärrettävää aina, kun vastakkain ovat realistit ja idealistit.

Arvioitu teos

Grönroos, Simo ja Marko Hamilo (toim.), *Ympäristörealistin käsikirja*. Helsinki: Suomen Perusta, 2019.

Perjantaina 13. syyskuuta 2019

ETNISIÄ ETEISVÄRINÖITÄ

Espoo oli pitkään ”se parempi Vantaa”, kunnes kulttuuririkastuksen vaikutukset ulottuivat sosiaalirakenteeltaan keskiluokkaisempaan lähiöparatiisiin, jonka napapaikkaa ”Espoon keskusta” on perinteisesti käytetty esimerkkinä oksymoronista. Kirjoitin autojen tuhopoltoista Matinkylässä jo noin vuosi sitten jutussani ”Uusi normaali’ toteutumassa myös Suomessa”.³⁶⁰ Ilta-Sanomat otsikoi tuolloin, että ”[u]seita autoja paloi Espoossa, tuhon jäljet paljastuivat aamun koittaessa” ja jatkoi lakonisesti: ”tältä Matinkylässä näyttää nyt”.³⁶¹

Nykyisin nuorisojengit™ käyvät myös ihmisten iholle. MTV3:n uutiset kertoivat 10.9.2019, että ”Poikajoukko kävi 14-vuotiaan dysfasiasta ja astmasta kärsivän pojan kimppuun ja vei tämän rahat” – ’poikani ei saanut sen vertaa henkeä, että olisi voinut pyytää apua’.³⁶² Tässä jutussa ei valaistu epäiltyjen taustaa, eikä ulkomaalaisuutta mainittu; tosin sosiaalisessa mediassa, kuten Ylilaudassa, aavisteltiin jotakin joko aikaisempaan perustuen tai paikallisten havaintoihin liittyen.

Myös aiemmin Espoossa sattui ja tapahtui. MTV3:n uutiset julkaisivat 29.8.2019 jutun ”Teinien joukko kävu 16-vuotiaan kimppuun Espoossa – pojan äiti kuvailee tilannetta uhkaavaksi: ’Osalla oli nyrkkirautoja vyöllään’”. Tässä kirjoituksessa tekijöiden ulkomaalaistaustaisuus mainittiin. MTV3:n uutiset kertoivat 4.9.2019 elokuun lopulla sattuneesta toisesta yksittäistapauksesta jutussa ”Neljää nuorta epäillään väkivaltaisesta ryöstelystä Espoossa – nuorin tekijöistä vain 12-vuotias”. Tässäkin jutussa mainittiin selkeästi – tosin tarkemmin täsmentämättä – tekijöiden ulkomaalaistaustaisuus.

Mainostelevisio liitti kirjoitustensa kupeeseen myös kainalojutun, jonka videolla espoolainen nuorisotyöntekijä kertoi, että ”Suomessa on tällaista tapahtunut jo jonkin aikaa” – pystymättä tosin keksimään vähäisintäkään syytä toimittajan narisemaan kysymykseen, ”mitkä tekijät ajavat nuoria tekemään tällaisia rikoksia”.³⁶³ ”Ryhmäpaine” ja ”raha” eivät riitä selityksiksi, sillä ryhmäpainetta on ollut aina ja rahasta on vallinnut pahempikin pula. ”Se on vaikea sanoa, en osaa yhtään sanoa, miks jotkut niin tekis”, totesi hän vain.³⁶⁴

Myöskään ”Ruotsin malli” ei kelvanne selitykseksi. Ruotsissa tosin sytettiin tuleen noin sata autoa viime vuoden elokuussa, ja aivan hiljattain kolmen tekijän koplalla tappoi 18-vuotiaan Göteborgissa,³⁶⁵ joten yhteiskunnallinen ja poliittinen toimintamalli moisen käytöksen levittämiseen on kyllä olemassa. Mutta se ei selitä *toimijoiden omaa aggressiivisuutta*.

MTV3:n julkaisema video kannattaa katsella. Siinä muuan väistävän sukupolven valkonaama itkee voivansa ”sanoa vain”, että ”mihin Ruotsi oikein on menossa” ja ”tämä on niin surullista”.³⁶⁶ Pääministeri Stefan Löfven puolestaan puhisee silmät valheesta vetistäen, että ”näiltä ihmisiltä pitää kysyä, keitä te luulette olevanne tuhotessanne kokonaisia alueita.”³⁶⁷

Kyseleminen on kuitenkin alistumista ja vallan luovuttamista vastaajille. Enemmänkin voitaisiin sanoa. Ruotsissa tekijät kyllä tiedetään. Ei siis tarvitse tiedustella, keitä he *luulevat* olevansa, kun identiteettipoliittinen pullistelu on noinkin vahvaa. Voidaan sanoa muun muassa, että minä en halua Suomesta Afrikkaa.

Myös uutiskertomusten loppunarraatioon liittyvä maininta, että ”tekojen motiiveja ei vielä tiedetä”, on tuiki turhaa taivastelua. Miten voitaisiinkaan *tietää*, kun koko käyttäytymisessä ei ole järjen hiventä?

Mutta sitä voidaan *selittää*. Kyse on filosofi-sosiaalipsykologi Rom Harrén kuvailemasta *ritualisoidusta aggressiosta*.³⁶⁸ Sen mukaisesti yhteiskuntaan integroitumattomat väestönosat pyrkivät itse luomaan omat norminsa ja arvojärjestyksensä, joiden sisäpuolelle syntyy ennen pitkää omalakisia *mikrovaltioita*. Ranskassa sellaisista on jo saatu huonoa esimerkkiä, josta kerrotaan muun muassa The Washington Timesin julkaisemassa artikkelissa.³⁶⁹

Keskusta hallituslietteessä

Ja sitten ”aivan toiseen aiheeseen”. Uuden Suomen päätoimittaja Markku Huusko, joka vihaa avoimesti perussuomalaisia,³⁷⁰ vaatii nyt, että Keskustan puheenjohtajaksi valitun ”Katri Kulmunin on pakko haastaa tosissaan Jussi Halla-ahon perussuomalaiset, jos mieli nostaa keskustan suosta”.³⁷¹ Muutenkin lehti käy hyökkäykseen Perussuomalaisia vastaan koettaen kylvää Kepun ja puolueemme välille riitaa.³⁷²

Huvittavaa on, että Kulmunin oman lausuman perusteella Uusi Suomi joutui laittamaan lehteen tekstin ”Kulmuni on valmis samaan hallitukseen Jussi Halla-ahon kanssa, vaikka perussuomalaisten taustalla on pimeitä voimia”.³⁷³ Kannatuskasvumme taustalla lienee todellakin ”pimeitä voimia”, jotka ovat tulleet edellisen hallituksen suostumuksella maahamme ja raiskanneet tai pahoinpidelleet täällä useita kansalaisia. Yksi pimeä voima näyttää olevan Markku Huusko itse.

Katri Kulmuni on kyllä otettava vakavasti. 32-vuotias toisen kauden kansanedustaja on maamme vaikutusvaltaisain nainen, sillä Kepu on hallituksessa ollessaan vaa’ankieliasemassa ja hallitusyhteistyössä kiinni kuin spitaalisen peukku.

Siksi on tervehdittävä iloiten Kulmunin MTV3:lle lausahtamaa toteamusta, jonka mukaan hän ”ei tyrmää yhteistyötä perussuomalaisten kanssa, jos löytyy linja, jolla isänmaan tavoitteita voi edistää”.³⁷⁴ Kunpa Kul-

muni nyt omassa lapsellisuudessaan ymmärtäisi, mitä ne isänmaan tavoitteet ovat ja kuinka niitä toteutetaan lopettamalla pakolaisten vastaanottaminen ja seinähullu ilmastopolitiikka.

Toivotan Kulmunille onnea vasemmistolaisen hallituksen kanssa. Hän tekee työtä kannatuksemme ja sitä kautta isänmaamme hyväksi jo nyt, sillä Kepun kylki vuotaa koko ajan meille, ja kannanottonsa näyttävät olevan pelkkää pois virtaavien äänten kosiskelua.

On syytä muistaa, että vaikka Kulmuni pyrkiikin näyttäytymään maahanmuuttokriittisenä, hän kannattaa maahanmuuton lisäämistä ja ulkomaisen työvoiman tarveharkinnan poistamista. Hän toimii siis täsmälleen samoin kuin Keskustanuoret ja Keskustan Opiskelijaliitto, jotka vaativat pakolaiskiintiön nostamista 10 000 vuodessa.³⁷⁵

Lauri Nurmen Iltalehteen kirjoittamassa jutussa toimittaja siteeraa Kulmunia aivan oikein sanoin ”jos ei ole oikeutta maassaoloon, ole hyvä ja poistu”, mutta täsmentää, että ”todellisuudessa Kulmuni kannattaa maahanmuuton lisäämistä Suomeen”.³⁷⁶

Tosiasiassa Kulmuni onkin samoilla linjoilla kuin hallitustoverinsa, eurooppaministeri ja sosiaalidemokraatti Tytti Tuppurainen, joka esitti pakolaiskiintiön kymmenkertaistamista,³⁷⁷ laittoi ensimmäisen joukossa nimensä ulkomaalaisen työvoiman tarveharkinnan poistamista vaativaan aloitteeseen³⁷⁸ ja varoitti tyttöjä pahoista miehistä³⁷⁹ siirtäen näin vastuun *uhrien omalle kontolle*. Rangaistusten kiristämistä vaativa Tuppurainen ei näytä ymmärtävän lainkaan, että myös hänen vaatimansa seksuaalirikoksia koskevat rangaistusten kiristykset haavoittavat tarpeettomasti tavallisten suomalaisten ihmisten seksuaalielämää vetäessään ihmisten kanssakäymisen pelonsekaiseen huurteeseen, vaikka syypäitä hänen tekokauhistelemiinsa Oulun seksuaalirikoksiin ovat maahamme tuppautuneet pakolaiset ja turvapaikanhakijat, jotka ovat raiskanneet ja tappaneet täällä useita ihmisiä.

Onnea Kulmunille ja Tuppuraiselle valitsemallaan tiellä. Kannatuksen kaksinaamainen kalastelu ei ole kuitenkaan meidän tiemme. Kepu on hallituksessa vain loputtoman taktikointipelinsä vuoksi. Puolueessa ilmeisesti laskettiin, ettei Keskustan kannatus voisi enää nykyisestä pudota, vaeltaapa puolue missä tahansa. Mutta tosiasiassa se voi. Ruotsissa Kepu on vajonnut valliriutan alapuolelle noin 8 prosentin tuntumaan.

Kokoomus arvojen pohjalla

Helsingin pormestari ja Euroopan investointipankista 340 000 euron siirtymäkorvauksella³⁸⁰ kotoutunut eliittieläkeläinen Jan Vapaavuori lauloi jälleen kauniisti kuin satakieli arvopohjasta. Uuden Suomen mukaan liveryksen sävy on kuitenkin muuttunut.³⁸¹ Perussuomalaisille vaaleissa hävinneelle oppositiopuolue Kokoomukselle näyttäisi nyt kelpaavan hallitus-

kumppaniksi Perussuomalaisetkin, vaikka vielä pari vuotta sitten Vapaavuori oli keskeinen takapiru kiristäessään Perussuomalaisen eduskuntarhmää halkeamaan kahtia ja painostaessaan Jussi Halla-ahon johtamaa puoluetta pois hallituksesta.³⁸²

Koroillaan kääntyminen on ymmärrettävää. Kokoomus on puoluekentän oikeassa nurkassa, joten sillä ei ole hallitukseen asiaa ilman keskiryhmien, Kepun ja Perussuomalaisen, tukea. Kokoomuksen kannattajien todellinen arvopohja on niin etäällä vasemmiston ja vihreiden leiristä, ettei vihervasemmiston ja Kokoomuksen yhteishallitusta saada enää aikaan, ja huvitteliberaalien täytyisi väistyä vapaassa pudotuksessa olevasta Kokoomuksesta. Stubbin, Orpon, Mykkäsen ja Vapaavuoren oma arvopohja on ollut jo Kataisen pääministeriajoista asti kaukana puolueen äänestäjien arvopohjasta ja kaiken kaikkiaan niin hukassa kuin olla voi.

Filosofian näkökulmasta myös sananen arvopohjaa koskevan kilpalaulannan pinnallisuudesta. Vapaavuoren arvot eivät oikeasti ole mitään arvoa vaan puolueideologiaa. Hänen arvojensa mukaista on Talouselämä-lehden mukaan se, että palveluammateissa ei tarvitse osata suomen kieltä ja Helsinki tarvitsee tuhatmäärin turvapaikanhakijoita sekä kaupunkimme miljoonittain velkaa, jotta veroäyrin korotuksilta voidaan välttyä.³⁸³ On totta, että meidän perussuomalaisen käsitykset ovat erilaiset myös koskien hiilivoiman tarvetta ja autoilijoiden kohtelua.

Mutta myös *arvomme* ovat kansallisen edun mukaiset, niin kuin pitäisi olla Kansallisessa Kokoomuksessa. Myös me haluamme turvata suomalaisen hyvinvointiyhteiskunnan. Yhteiskunnalliset vaikutusyhteydet tuntevina me tosin tiedämme, että se ei käy nykykokoomuksen *keinoilla* vaan pitämällä huolta ensisijaisesti omista kansalaisistamme.

Kokoomuksen ja vihervasemmiston ylevät arvot eivät siis toteudu niillä keinoilla, joita he edustavat. Pahimmillaan mitään keinoja ei heillä ole.

”Arvopohjaan” vetoaminen on ollut hullunkurista myös monien muiden monikulttuuristien puheenvuoroissa. Kannatan toki itsekin moniarvoisuutta, mutta en monikulttuurisuutta. Moniarvoisuus on mahdollista tässä yhdessäkin kulttuurissa, toisin sanoen länsimaisessa vapaamielisessä kulttuurissa.

Sen sijaan monikulttuurisuudessa moniarvoisuus kuoleentuu. Syy: jatkuvat yhteensovittamisen, mukauttamisen ja sopeuttamisen vaatimukset, eli tieteellisesti sanottuna *konformismi*. Niin sanottu suvaitsevainen yhteiskunta ei ole vapaa vaan vaatimuksista ja rajoituksista täyttyvä etukärajointien yhteiskunta, jossa myös henkiset vapaudet, kuten sananvapaus, pyritään korventamaan pois.

”Arvopohjan” perään huuteleminen on Vapaavuorelta ristiriitaista siksin, että hän näyttää *pakottavan muita oman arvopohjansa orjiksi*. Mikäli lähtökohtana pidetään moniarvoisuutta, Vapaavuoren kannattaisi suvaita myös perussuomalaisia arvoja. Pormestari yrittäne rakentaa omasta arvopohjastaan totaliteettia, jolle ei saisi olla poliittista vaihtoehtoa.

Sunnuntaina 15. syyskuuta 2019

EKP:N ELVYTYSTOIMET OVAT TALOUDEN PAUKKUMAISIA

Euroopan keskuspankin jatkama elvytyspolitiikka ei pelasta euroalueessa mukana olevien maiden taloutta vaan pahimmillaan tuhoaa sen. Tuloksena on talouden kuplaantumista ja pysyvä tasehäiriö, jonka vain totaalinen romahdus voi korjata.

EKP päätti pudottaa (jo nyt negatiivista) talletuskorkoaan -0,4 prosentista -0,5:een ja käynnistää myös arvopaperien osto-ohjelmansa uudelleen. EKP rikkoi tunnettuun tapansa *no bail out* -säädöstä jo aiemmin ostamalla valtioiden joukkovelkakirjoja – ei vain jälkimarkkinoilta – vaan suoraan anneista.³⁸⁴

Veloissa olevien valtioiden epätoivoista rahoittamista jatketaan keskuspankin viimeviikkoisilla päätöksillä, mikä ei ollut yllätys, sillä EKP:n pääjohtaja Mario Draghi tulee korviaan myöten veloissa olevasta Italiasta.

Rahan puskeminen markkinoille ”tavoiteinflaation” saavuttamiseksi on kohtalokasta siksi, että se kuplaannuttaa hinnat. Rahan määrän kasvattaminen ei lisää ostovoimaa vaan heikentää sitä.

Rahan todellinen arvo mitataan asumisen hinnassa

Rahan löysä jakelu ja tehtailu pankkien tiskeillä on johtanut erityisesti asuntojen hintojen järkyttävään nousuun Suomen kasvukeskuksissa ja kaikkialla, missä kysyntä riittää ylittämään tarjonnan.

Rahan arvon katoaminen ei näy kuukausi- eikä vuositasolla, sillä laskut on siirretty tulevaisuudessa maksettaviksi kiinteiden tasaerälyhennysten lainoilla, joiden kuukausierä pysyy samana laina-ajan joutaessa lopusta. Lainapääomien jatkuva paisuminen on johtanut siihen, että lainalaskujen loppupäättä ei näy, ja näin ollaankin siirtymässä elinkautisiin asuntoluottoihin.

Juhana Vartiaisen tapaiset kokoomuslaiset ovat vaatineet asumiseen liittyvien ajattelutapojen muutosta ja siirtymistä Ruotsista tuttuun politiikkaan.³⁸⁵ Sen mukaisesti pankit omistavat asunnot, ja velalliset maksavat pankeille korkoa lyhennysvapaiden vuosien vierissä. Vartiainen jopa ”pitää suomalaista ajatusmallia asuntolainan takaisinmaksusta ja siihen liittyvästä kunnianhullunkurisena”.³⁸⁶

On muistettava, että Ruotsin mallissa myöskään varallisuus ei kartu. Oman näkemykseni mukaan ex-demari Vartiaisen suosima välinpitämättömyys merkitsisi taantumista juurevasta oman tuvan ja luvan identiteetistä takaisin torppariuden aikaan. Nykyajan vuokraviljelijä onkin nyt

omistusasuja, joka ei koskaan saa asuntoaan omaksi eikä kovaa maata jal-
kojensa alle. – Totaalisen huonoa politiikkaa.

Raha virtaa markkinoille pikavippeinä

Samalla kun asumisen hinta on karannut palkansaajien ulottuvilta, on luotu rahoituskupla ja sitä vastaava tasehäiriö. Markkinoilla kohtaavat tietenkin myyjä ja ostaja, joiden kesken hintojen pitäisi määräytyä kysynnän ja tarjonnan mukaan, paitsi että perustarvetta, kuten asumista, ei koskaan saisi jättää vain markkinamekanismin varaan. Maksajan roolissa on tätä nykyä pumpattava Barbara, jonka sisällä on kuumaa ilmaa.

Markkinamekanismi ei riitä korjaamaan asumisen hintakuplaa, sillä suuri kysyntä nostaa hintoja rajattomasti ja pankkien vakuusasiantuntijat antavat asuntojen arvonkehityksestä perättömiä arvioita saadakseen kau-paksi mahdollisimman paljon rahaa – ja sitä kautta tuottoa alhaistenkin korkojen aikana. Kuplan puhjetessa on edessä Suomen 1990-luvun taantumaa ja Yhdysvaltain *subprime*-kriisiä 2008 muistuttava tilanne, jonka tuloksena ylivelkaantuneet roikkuvat löysässä hirressä. Samalla kun asuntojen hinnat kasvukeskuksissa räjähtävät, ne EU:n harjoittaman keskitämispolitiikan tuloksena romahtavat taantuvilla paikkakunnilla – ja taaskin velallisten tappioksi.

Perussuomalaisen Laura Huhtasaari kiinnitti laman runtelemiin uh-reihin huomiota presidentinvaalikampanjansa aikana. Mutta huomataanko, että Euroopan keskuspankki on nyt orkestroimassa vielä pahempaa kuplaa ja romahdusta? Oman käsitykseni mukaan euroalue ja EKP ovat uusi Säästöpankkien-Keskus-Osake-Pankki SKOP, tosin elefanttimaisem-massa koossa.

Kun pankit luottotappioiden iskiessä kääntyvät taas valtioiden kukka-rolle, kohde on tavallaan oikea, koska valtiot luovat tilanteen laiminlyö-mällä pankkien kontrolloimisen. Mutta tavallaan kohde on väärä, sillä pankit itse kieltävät puuttumasta asioihinsa noususuhdanteiden aikoina, vaikka ne kääntyvätkin valtioiden puoleen aina lama-aikojen koittaessa pankkitukea kerjäten. Syy on eurovaltioiden, pankkien ja opportunististen asiakkaiden, jotka yhdessä luovat kuplan. Vastuu sysätään viattomille ve-rojenmaksajille, jotka laitetaan maksamaan talouden kelvottomasta hoi-tamisesta lankeavat laskut.

EKP:n markkinoille sysäämä löysä raha näkyy myös populistisilla tele-visiokanavilla esitettävissä pikavippifirmojen mainoksissa: ”Ota 50 000 tai pistä taskuusi 70 000 euroa ilman vakuuksia!” Ei tarvitse erikseen kylvää kansakunnille rahaa helikoptereista, kun sitä virtaa tiskin alitse erilaisista rahanvälitysfirminoista, joiden välistävetäjät tulevat toimineiksi EKP:n elvytyspolitiikan apureina.

Erikoinen tapahtuma oli muuten Eurojackpotin päävoiton päätyminen Siilinjärvelle Jyrki Kataisen kotikonnuille heti hänen päästyään matkalle Sitran yliasiamieheksi.³⁸⁷ Siinä teille taattua ”helikopterirahaa”. Yhteensattumaa voi selittää Carl Gustav Jungilta tunnettu katalyyttinen ulkoistaminen.

EU polttaisi käteisen rahan ottaakseen käyttöön negatiiviset talletuskorot

EU:n päähuolena näyttää nyt olevan se, että negatiivisten korkojen aikana rahan pitämisestä pankeissa voi tulla maksullista. Henkilöasiakkaiden pankkitilejä ei tosin vielä rokoteta kantamalla korkoa talletuksista, sillä kaikkialla tiedetään, että kansalaiset voisivat kaataa koko pankkijärjestelmän hakemalla rahansa pankeista käteisenä pois. Negatiivisten pankkikorkojen aikana käteisen arvo kasvaa suhteessa tileillä oleviin varoihin.

Tästä syystä EU käy jatkuvaa taistelua käteistä rahaa vastaan. Myös EU:n uusi maksupalveludirektiivi, jolla lopetetaan tunnuslukukortit ja siirrytään matkapuhelinsovelluksiin, on askel kohti täysin elektronista rahaa ja käteisen poistamista. Sitä EU ajaa, jotta kansalaisten rahavarat olisi pakko pitää pankkien tilijärjestelmissä ja siten alttiina negatiivisille koroille ja talletuspääomien verottamiselle.

Tuloksena käteisen poistamisesta olisi rahan yksityistäminen ja pidättäminen pankkien valtaan sekä pankkien vallan suunnaton kasvu. Siksi olen vastustanut käteisen käytöstä poistamista ehdottomasti.³⁸⁸ Itävallan järkipuolueet ajavat käteisen käyttöä perustuslakiin, sillä vaakalaudalla on myös kansalaisten yksityisyydensuoja.³⁸⁹

Kaikki edellä mainitsemani oireet ovat merkkejä EU:n yhteisvaluutta-alueen toimimattomuudesta ja sen tuhoisista valuvioista, joita yritetään nyt korjailta pankkiunionilla, EU:n yhteisellä valtiovarainministerillä, kuittaamalla varat ja velat yhteisiksi sekä yhteisellä finanssi- eli varainhankinta- ja veropolitiikalla.

Ettekö tunnista talousromahduksen klassisia ennusmerkkejä?

Ilmassa ovat kaikki romahduksen merkit. Rahaa tehtaillaan markkinoille vailla vastaavaa lisäystä tuotannossa. Sijoitukset euroalueelle tuottavat heikosti, ja varat karkaavat Kaukoitään, jopa Afrikkaan. Esiintyy veronkiertoa, varain hakeutumista turvasatamiin ja liikevoittojen kotouttamista paratiisisaarille. Kullan hinta on katossa. Harmaa talous kukoistaa, ja sitä torjutaan lavastamalla syyllisiksi tavallisia kansalaisia, joita kuritetaan pankkien tiskeillä ankarilla kuulusteluilla, vaikka varojen virtaamista virtuaalivaluutoissa ei puolestaan estä mikään.

Euroalue on niin syvällä suossa, että sen pelastaminen on nykykeinoilla mahdotonta. Kreikka onnistuttiin vetämään tilapäisesti kuiville väliaikaisen rahoitusvakaussäilytyksen ja pysyvän vakaussäilytyksen keinoin. Mutta jos Italian tai Espanjan kokoinen valtiontalous ajautuu vararikkoon, puskurit ehtyvät ja koko euroalue menee kokoon kuin korttitalo. Juuri sitä EKP:ssä pelätään, ja se halutaan kaikin keinoin estää.

Lamat, romahdukset ja taantumukset tulevat aina ”suurina yllätyksinä”, sillä taloutta on tapana pönkittää niin pitkään kuin mahdollista. Valheellisuutta viljellään vahinkojen välttämiseksi tai oman nahan pelastamiseksi. Romahduksia onnistutaan kuitenkin yleensä vain lykkäämään, ja pitkitämällä tilanne pahenee.

Kuplat olisi syytä puhkaista heti. Muutoin voi käydä kuten maantiekiihtäjille, jotka juoksivat kanjonin reunan yli, ja lopulta alla ei ollut mitään. Putoaminen alkoi vasta, kun he katsoivat alleen, ja maan pinta alkoi tulla vastaan kiihtyvästi.

Ilmastopoliittinen poseeraus syventää talouden ahdinkoa

EU:n edustamassa monetarismissa talouden elvyttämisen pitäisi lähteä ketjun toisesta päästä. Ostovoimaa voidaan luoda ilman keynesiläisyyttä ja velkainstituutiota vain *tehostamalla tuotantoa* sekä *parantamalla työllisyysastetta* ja *työn tuottavuutta*. Tämä puolestaan tapahtuu turvaamalla teollisuuden *kilpailukyky*.

EKP:ssä on luotu ristiriitainen tilanne, jossa talouspolitiikan instrumentit ovat monetaristisessa asennossa, mutta talouteen koetetaan puhalttaa aktiivisuutta keynesiläisin keinoin. Syy kiperään tilanteeseen on kovan rahan politiikka ja siihen liittyvä yhteisvaluutta, jonka arvo on haluttu säilyttää hinnalla millä hyvänsä. Se hinta maksetaan nyt eurooppalaisten työttömyytenä ja julkisen talouden sekä yksityisten talouksien velkaannuttamisena. Edes inflaation polkaiseminen keinotekoisesti käyntiin ei onnistu, koska taloudesta puuttuvat sen dynaamiset elementit.

Entä mitä käytännön talouspolitiikassa tapahtuu? Suomen vihervasemmistolaisen hallituksen linjaama kireä ympäristöpolitiikka on johtamassa muun muassa Rauman paperikoneen sulkemiseen ja irtisanomisiin.³⁹⁰ Ostovoimaa kuluttajien mikrotasolla heikentävät myös valtionyhtiö Postissa työtä tekevien palkkojen alennukset,³⁹¹ jotka johtuvat EU:n kuljetusalalle avaamasta ankarasta kilpailusta.

Ekonomistit hifistelevät ja spekuloiivat väärillä asioilla suuntaamalla katseensa ”geopoliittiseen tilanteeseen”, kuten Danske Bankissa.³⁹² Kannattaisi tarkentaa katseita siihen, miten kuluttajien mikrotaloudessa ja reaalityaloudessa menee. Valtioiden velkaantuminen ja kuluttajille kaupattut pikavipit saavat yhdessä aikaan katastrofaalisen tilanteen, josta ei ole muuta ulospääsyä kuin koko järjestelmän romahdus.

Päivitys 16.9.2019

Asuntopolitiikasta puheen ollen, Yleisradion TV1:n MOT esitti kirjoitukseni julkaisemista seuranneena päivänä ohjelman ”Talobisnestä demarien tapaan”. Lähetyksessä valaistiin, miten toveritaustaiset organisaatiot ovat rakennuttaneet vuokra-asuntoja, jotka on rahoitettu valtion ARA-lainoilla ja asumistuella. Nytemmin vasemmistolaiset omistajat ovat laittaneet asuntoja lihoiksi ja lähelleet asukkaille toistuvia vuokrankorotuksia, aivan kuten arvelin käyvän jo vuonna 2018 Kojamon tehdessä merkittäviä talokauppoja.³⁹³

Ylen esiin nostamat tapaukset ovat kuitenkin vain rikkoja rokassa, ja niillä peitellään suurempaa ongelmaa. Vuoden 2018 maaliskuussa vasemmistolaisten ay-liikkeiden osittain omistama Kojamo Oy (entinen VVO) myi enemmistön valtion tuella rakennetuista vuokra-asunnoistaan kansainvälisille sijoittajille.³⁹⁴ Asunnot olivat olleet vasemmiston rahasampo, sillä ammattiliitot kuittasivat asuntojen tuotoista verovapaat osingot. Näin valtion asumistuet virtasivat vasemmiston vaalitileille, mutta yhtä kaikki, rahat jäivät Suomeen. Sen sijaan jatkossa kansainväliset sijoittajat voivat imuroida valtion asumistuet ulkomaille, joten ei ihme, että ostajaosapuoli Morgan Stanley ja pienemmällä osuudella mukana oleva suomalainen Premico Group ovat innoissaan. Asiassa käynee niin kuin Carunan sähköjohtojen myynnissä: maksut nostetaan kattoon. Ja vasemmisto laittaa saamansa rahat punastellen liiveihinsä.

Myös Iltalehti julkaisi kirjoitukseni *jälkeen* 16.9.2019 lööppijutun, jossa Hypoteekkiyhdistyksen Juhana Brotheus taivasteli, että suomalaisten asuntojen hinnat ovat romahduspisteessä.³⁹⁵ Asiaa itkettiin laajalti ymmärtämättä kuitenkaan hintaromahduksen syytä, joka on pankkien luoma rahoituskupla. Lievityskeinona esitettiin jopa ”ylimääräisten kotien purkamista”,³⁹⁶ ja tasavallan presidentti Sauli Niinistöltä kaivettiin lausunto, että ”velallinen voisi jäädä vuokralle asuntoon, vaikka asunnon omistussuhde järjestettäisiin uudelleen”.³⁹⁷ Se olisi samanlaista kuin ihmistä ammuttaisiin jalkaan ja iloittaisiin siitä, että hän voi jatkaa kävelyä kainalosauvojen turvin.

Perjantaina 20. syyskuuta 2019

MIKSI KENENKÄÄN EI PIDÄ PUKEUTUA ”#SUOSTUMUS”-ALOITTEEN PUNAVIHERBURKAAN?

Eduskunnan istuntosalissa pulistaan ”#Suostumus”-kansalaisaloitteesta, jonka vihervasemmistolainen hallitus on päättänyt juttata läpi.³⁹⁸ Mikrokooppisen pienten ”tasa-arvo-ongelmien” sijasta huomio kannattaisi kiinnittää esimerkiksi Oulun raiskaustapausten tosiasiallisiin syihin, niin kuin dosentti Edward Dutton erinomaisessa uudessa kirjassaan.³⁹⁹ Ainakaan ei pitäisi toimia tavalla, joka entisestään pahentaa miesten tasa-arvo-ongelmia miessukupuolen tappioksi.

Raiskausongelma on räjähtänyt käsiin nimenomaan maahanmuuttotulvan myötä, kun turvapaikanhakijat ovat raiskanneet suuren määrän naisia ja lapsia Euroopan maissa. Espanja,⁴⁰⁰ Britannia, Saksa, Ruotsi ja Kypros (kaikki maahanmuutosta paljon kärsineitä maita) eivät olisi todennäköisesti koskaan säätäneet suostumusaloitteen mukaista lakia, jos vierasperäiset maahantunkeutajat eivät olisi aiheuttaneet raiskaustsunamia, jolla ilmeisesti on eräs tietty yhteys lähtömaiden kulttuuriin.

Niinpä pitäisi puhua aidasta eikä aidan seipäistä. Suomen poliittinen vihervasemmisto pitää päällään *näkymätöntä henkistä punaviherburkaa* ja haluaa pukea siihen muutkin. Tämä tarkoittaa, että vihervasemmiston mimosat larppaavat seksuaalisesti ”liberaaleina”, mutta toisesta suupielestään he ovat valmita takomaan seksuaalisesti aloitteellisille ihmisille ankaria tuomioita, jotka kuolettavat pois jopa feministien itsensä vaahtoamat vapaudet. Esimerkiksi Li Andersson (vas.) on mainostanut olevansa huolissaan nuorten miesten koulusyrjäytymisestä,⁴⁰¹ vaikka vihervasemmiston feministit ovat itse huonontaneet miesten asemaa innosta pinkeinä kuin solttupoikien pallit.

Tosiasiassa raiskausongelma ei ole polttava muutoin kuin ”pakolaisten ja turvapaikanhakijoiden” väkivallantekojen vuoksi. Tavallisia suomalaisia ihmisiä kurittamalla tehdään seksuaalikäyttäytymisestä entistäkin pelonsekaisempaa, ja naisrauhasotilaiden korkokengillä poljetaan miesten kulkusia. Samalla ripustellaan sähköpaimenia ihmisten välille ja aiheutetaan yleisen ahdasmielisyyden leviämistä yhteiskuntaan. Sellainen aloite ei ole mikään suostumusaloite vaan *kosmonautinkolea kieltäytymisaloite*, ja pihtaus on pois pihtareilta itseltään.

Niille, joita kiinnostavat perusteluni, suosittelen perehtymistä kirjoitukseeni ”Miksi ”#Suostumus2018”-aloitteeseen ei pidä suostua?” (24.3.2019) tässä kokoelmassa.

Tiistaina 24. syyskuuta 2019

ARVIO: KAKSIJAKOISTA JANKUTUSTA VERKKOJEN VAINORIIDOISTA

Elämme aikaa, jolloin hopeista sädekehää päänsä päällä pitelevät sankari-toimittajat harjoittavat hyvesignaalointia valtamedian Robin Hoodeina.

Yleisradion toimittajan Jessikka Aron pitkään odotettu – ei tosin välttämättä kovin kaivattu – kirja *Putinin trollit* (Johnny Kniga, 2019) on yhtä kaksijakoinen kuin kirjoittajansakin. Ei ole epäilystäkään, ettei verkossa vaikuttaisi ”Venäjän trolleja”, jotka käyvät informaatio sotaa Internetin alustoilla, aivan niin kuin agentit aineellisessa todellisuudessa. Kaipa heitä on. Mutta – ja tämä on tosi iso mutta – keskeinen kysymys on, missä kulkee tavanomaisen poliittisen toiminnan ja infosodan sekä muun vihamielisen vaikuttamisen raja.

Jessikka Aron näköpiiristä tämä raja näyttää kadonneen, ja hän itse on täysin hukassa. Siksi hän näkee trolleja kaikkialla. Kirjansa alkupuolella hän heristelee (s. 10): ”Varoitusteni jälkeen Venäjän sometrollit ovat hyökänneet Yhdysvaltojen presidentinvaaleja vastaan 2016, kirittäneet Britanniaa ulos Euroopan unionista 2016, lobanneet Katalonian itsenäisyyttä Espanjasta 2017 ja yllyttäneet väkivaltaisuuksiin Ranskan keltaliivien protesteissa 2018–2019.”

Kaiken kansallismielisyyden näkeminen Venäjän palveluna on totisesti väärin ja osoittaa, ettei kirjoittaja ole ymmärtänyt kansainvälisen politiikan olemuksesta mitään. Kansallismielisten vastustama ja vihervasemistolaisten liberaalien edistämä *maahanmuuttohan se oikeastaan edistää Venäjän etuja* aiheuttaessaan hajaannusta ja eripuraa Euroopan maissa!

Turvapaikanhakijoiden ja pakolaisten tulva palvelee Venäjän etuja – ei suinkaan oikeiston harjoittama häiritsevä maahanmuuton vastustaminen, kuten Aro kansallismielisiä haukuessaan uskottelee ja ilmeisesti itsekin luulee. En toisaalta kiistä, ettei Venäjä pyrkisi vaikuttamaan länsimaiden mielipideilmastoon propagandansa kautta. Mutta vakoiluun liittyy myös toiminnan salaisuus. Joten olisivatko agentit niin tyhmiä, että he tulevat näkyviin ja paljastavat itsensä sekä hakeutuvat iholle sellaisella raivolla kuin Aro väittää? Aro itse tulee tehneeksi työtä Venäjän hyväksi mainostamalla, miten paljon Venäjällä muka on vaikutusvaltaa.

Ja sitten se trolli. Mikä se oikeastaan on? Sana juontaa juurensa englannin kielen sanasta ”trolling”, jolla tarkoitetaan uistimen kiskomista veneen perässä toivoen, että joku tarttuu siihen. Trollaus on siis härnäämistä ja täyttää Venäjän ulkopoliittikan keinot: propaganda, provosointi, pelottelu ja projisointi (eli peilailu). Vaikuttaa kuitenkin, että Aro käyttää itse samoja keinoja.

Aron peruskäsitteet ovat suureksi osaksi slangia ja epätasallisia. Sama pätee hänen metodologiaansa. Mitään menetelmää hänellä ei oikeastaan ole, ja viiteapparaatti on täysin puutteellinen sekä heikosti lähteistetty. Kun alaotsikkona on ”Tositarinoita Venäjän infosodan rintamilta”, olisi suonut, että kirjaan olisi viitsitty laittaa viitteet ja lähteet.

Nyt Aro vain tarinoi. Hänestä olisikin saanut kelpo kirjailijan kilpailemaan vaikka Sofi Oksasen *Koirapuiston* kanssa itkuvirsien iskevyydessä. Aro itse on kelpo trolli. Kumpikin toimii aidon akateemisen feministin tavoin: pyrkien lavastamaan *kritiikin* ahdisteluksi tai ”vainoamiseksi”.

Kyse on *tarinataloudesta*, eli pyrkimyksestä hallita julkisuutta omien subjektiivisten kertomusten kautta. Henkilökohtaisilla kokemustarinoilla ei ole näyttöön perustuvaa totuusarvoa, mutta yksilöllisistä uhriutumistarinoista tehdään silti suurta joukkoa koskevia induktiivisia yleispäätelmiä valtioiden politiikasta. Mikrotason henkilökohtaisista koettelemuksista siirrytään huolettomasti ja välinpitämättömästi tekemään makrotason järjestelmäpoliittisia johtopäätöksiä.

Tällöin kertomuksista tulee *edustuksellisia*, eikä faktojen tarkistuksesta ole mitään hyötyä, sillä väitteet ”Venäjän trolleista” voivat aina osua oikeaan, kun jostain lopulta löytyy ”musta joutsen”. Lopulta tarinat muuttuvat *normatiivisiksi* yleistyksiksi siitä, että toimittajien sananvapaus on Suomessa läpikotaisin huono ja että sitä pitää tukea kansalaisten sananvapautta rajoittamalla.

Ei siis ihme, miksi valtamedia on halukkaasti mainostanut Aroa ”natsien”, ”persujen” ja ”Venäjän agenttien” mukasortamana toimittajaparkana: se on lisännyt valtamedian toimittajien omaa valtaa.

Kyse on ollut myös narsismista. Narsismille on ominaista halkominen, toisin sanoen ihmisten jakaminen ystäviin ja vihollisiin, ja siltä pohjalta voimakas manipulointi. Aro on onnistunut kietomaan pikkusormensa ympärille yhteiskunnan vaikuttajia poliisijohtoa ja Yleä myöten. Tämä on sitä, mitä jokainen konflikti aidosti kaipaa!

Leimallista kirjoittajalle on piehtarointi omissa kokemuksissa ja maailmanpolitiikan subjektiivinen havainnointi oman egonsa kautta. Tietty omahyväisyys asettaa valitettavan esteen myös hänen tekstinsä asiallisten osien vastaanottamiselle. Tietokirja saati tieteellinen esitys ei voisi olla noin voimakkaasti omien deluusioiden hallitsema.

Myöskään informatiivinen Aron kirja ei ole. Venäjän trollitehtaan paljasti venäläinen media jo 2013, Helsingin Sanomat 2014 ja Aro 2015. Lopu koostuu paljastusten henkilökohtaisista kokemuksista ja seurauksista.

Kirjan subjektiivisuudesta johtuu, että teoksen lukijat ja arvioijat eivät voi käsitellä teoksen asiasisältöä ja kirjoittajan henkilöä erikseen. Aron on siis turha ihmetellä tai paheksua häneen itseensä suuntautuvia kannanottoja, sillä hän on onnistunut personifioimaan koko maailmanpolitiikan oman egonsa kautta tavalla, jonka tuloksena hän on kuuluisa siitä, että hän on kuuluisa.

Aro käy kirjassa jatkuvaa sotaa Ilja Janitskinia vastaan sekä varjo-nyrkkeilee myös eräiden perussuomalaisien kanssa. Kirjansa sivuilla 373 ja 374 Aro haukkuu Perussuomalaisien puheenjohtajaa Jussi Halla-ahoja hänen lausahdettuaan, että Aron hyväksi tuomitut 80 000 euron kärsimyskorvaukset olivat suhteettoman suuret.

Aro moittii myös Perussuomalaisien varapuheenjohtajaa Juho Eerolaa Ilja Janitskinin tuomion kyseenalaistamisesta. Hän moittii Suomen Uutisten päätoimittajaa Matias Turkkilaa siitä, että Turkkila laittoi lehteensä jutun, jonka mukaan näyttöä MV-lehden ruplarahoituksesta tai Venäjäkyytköksistä ei ollut.

Aro on levittänyt koko ajan itse pahanilkistä disinformaatiota perussuomalaisista koettaen saada perussuomalaiset poliitikot näyttämään joiltakin Venäjän suosijoilta. Sikäli kuin itse tiedän – ja minähän tiedän – sellaisesta ei ole vähäisintäkään näyttöä,⁴⁰² vaikka malttia inkvisitiohumpaan ja kaksinaismoralismiin on puolueessamme luonnollisesti toivottu.⁴⁰³ Tosiasiassa perussuomalaisien tarkoitus on ollut myös MV-lehteen viittaessaan vain puolustaa vapaata sanaa ja maahanmuuttokritiikin esittämistä tai verrata Aron saamia kohtuuttomia korvauksia oikeuksissa yleensä vallinneeseen tasoon.

Tässä suhteessa Aron oma toiminta on ollut ala-arvoista. Silti hänelle on myönnetty professoritason apurahoja.⁴⁰⁴ Suomessa olisi myös mediaa kriittisesti tutkivia *kvalifioituneita tieteenharjoittajia*, jotka ovat arvostelleet valhemediaa – ja varsinkin sitä valheellista valtamediaa – saamatta kuitenkaan toiminnalleen kymmenien tuhansien eurojen tai dollarien rahoitusta.

Miksi sitten Aro menestyy tarinankertojana? Siksi, että hän vastaa sosiaaliseen tilaukseen.

Kyseessä on symbioosi, ja sekin kaksijakoinen. Aro käyttää työnantajansa Yleisradiota henkilökohtaisen katkeruutensa ja kostoensa välineenä. Yle puolestaan saa näennäisen sorretusta toimittajaparasta välineen aina vain parempien etuoikeuksien ja loukkaamattomuuden vaatimiseen toimittajien koko ammattikunnalle. Palaan asiaan lähiaikoina julkaisemassani laajassa mediatutkimuksessa, jossa tällä tapauksella on tosin lähes huomaamaton sivurooli. Kyseessä on kartelli, ja herää kysymys, kuka tai mikä onkaan se tiedonsaannin ja sananvapauden vastustaja: vaihtoehdotmedian tarjoama informaatio vai valtavirtamedia ja viranomaisvalta?

Tosiasiassa median sen enempiä kuin poliitikkojen tai viranomaistenkaan ei pitäisi pyrkiä edistämään asioitaan juridisin keinoin. Valtavirtamedian muurien taakse suojautuneet toimittajat käyttävät suurta valtaa, joka Aron tapauksessa on suhteettoman suuri, sillä hän itse on asioiden tuntijana niin pieni.

Aro on saanut persoonaansa tehostettua ja korostettua levittämällä perättömiä kuvauksia toimittajien työoloista Suomessa niin, että Amerikkaa ja Australiaa myöten maamme toimittajakunnan luullaan nyt olevan Puti-

nin trollien kahleissa. The New York Times⁴⁰⁵ ja The Sydney Morning Herald⁴⁰⁶ tekivät Aron uhriutumista jutut, joiden mukaan hän on vaihtoehdoisen median syyttömästi sortama Suomi-neidon henkilöitymä, jonka kohdalo on ainakin palstamillimetreissä mitattuna kansallisesti merkittävä tapahtuma.

Vaikuttaa siltä, että Aro on itse synnyttänyt omat ongelmansa. Kuvaessaan kirjansa alussa joutuneensa pakomatulle Suomesta, hän tavoittelee ilmeisesti jonkinlaista Ayaan Hirsi Alin kaltaisen toisinajattelijan roolia, jossa häneen kohdistuva vaino muka oikeuttaa hänen omat rajut vastatoimensa ja korvauksien loppumattoman lypsämisen. Siihen viittaa myös Yleisradion juttu ”On parasta ryhtyä vastahyökkäykseen’ – Jessikka Aron uusi kirja kertoo, mitä Venäjän kritisoinnista seuraa ja miten trollit voi voittaa”.⁴⁰⁷

Toivottavasti Aro voittaa pian omat trollinsa. Kyllä tässä maassa ovat monetkin ihmiset esittäneet ”Venäjään kohdistuvaa kritiikkiä” ja Venäjä on sen kestänyt ilman, että siitä olisi seurannut yhtään mitään.

Myös jankuttamisella pitäisi olla selvät rajat. Kansalaisaloitetta Yle-
veron lopettamiseksi ja toiminnan siirtämiseksi maksukortilla ostettavaksi kannattaa edelleenkin edistää.

Arvioitu teos

Jessikka Aro, *Putinin trollit*. Helsinki: Johnny Kniga, 2019.

Torstaina 26. syyskuuta 2019

”MANAAJA”-ELOKUVAN ILMASTOPOLIITTINEN JATKO-OSA

Ilmastonmuutos kuumentaa jälleen ilmakehää, kun Monacon ruhtinaan purjeveneellä Yhdistyneiden Kauhistelukuntien yleiskokoukseen saarnaamaan seilannut ilmastoturi Greta Thunberg näytti, kuinka vihervasemmistolainen eliitti pystyy kylvettämään länsimaista keskiluokkaa aikamme synneissä: ilmastouskonnon tuottamassa syyllisyydentunnossa.⁴⁰⁸

Kauhistelua seuraa lasten ja nuorten ilmastolakko, josta on tullut eräänlainen pakko, siis -mielle, ei meille. Vihervasemmistolainen valtaviestimedia ja Helsingin valtuuston vihreä puheenjohtaja ovatkin antaneet nuorison hyväksikäytölle siunauksensa;⁴⁰⁹ muistuttaahan murkkuikäisten kapinallisuus ilahduttavasti Pirkkalan peruskoulukokeilun rohkaisevia tuloksia. Vihervasemmiston ei tarvitse enää teeskennellä ilmastonsuojeluorgasmejaan. Se saa vilpittömät väristykset jo sanasta ”lakko”.

Maailma kontallaan raippaneidin edessä

Greta Thunbergin esiintyminen johtaisi epäilemään, että tyttösen sisällä asuu riivaaja, ellei tiede toisi asiaan valoa. Aspergerin syndrooma -nimisestä demonista kärsivää teinineitiä käytetään häikäilemättömästi hyväksi ilmastopaniikkia lietsovassa mediassa, ja vihervasemmisto yrittää tehdä hänestä poliittisen mallinuken muidenkin ”tiedostavassa” iässä olevien nuorten indoktrinoimiseen ilmastoahdistuksella.

Vaikutustaan tehostaakseen Greta ja hänen tukijoukkonsa julkaisivat videon nimeltään ”Kuinka uskallatte? Olette varastaneet unelmani ja lapsuuteni”, joka julkaistiin YouTubessa ja sai noin viisi miljoonaa katsojaa ja lähes 30 000 kommenttia.⁴¹⁰

Muutamat ovat kyselleet, miksi Gretan esitykset ”menevät tunteisiin”.⁴¹¹ Hyvä on, minä vastaan. Ensinnäkin on huomautettava kielestä. ”Mennä tunteisiin” on huonoa suomea ja epätasällinen ilmaus.

Paremminkin voitaisiin kysyä, miksi lapsitähden esitykset *vaikuttavat vetoavan* tunteisiin. Tällöinkin kysymys olisi tarkennettu väärin. Nimittäin aikuiset eivät reagoi lasten ilmastolakkoiluun *omien tuntemustensa* vuoksi vaan korostaakseen *järkeä ja malttia* tilanteessa, jossa *lapset itse on lietsottu hysteeriseen tunnetilaan*. – Väärä projektio siis.

Gretan vetäminen valokeilaan on tietenkin oivallista toimintaa medialta ja vihreiltä järjestöiltä, sillä kukapa lapsen itkua kehtaisi ylenkatsoa. Pelkkä panikoiminen, ”syvä huolestuminen” ja ahdistuneisuuden ilmaiseminen eivät kuitenkaan merkitse mitään. Ne eivät selitä mitään, eivät ratkaise mitään eivätkä auta ketään.

Tähän puolestaan pätee Vihreisiin yleensäkin sopiva sanonta: tekeminen ilman ajattelua on aina vahingollisempaa kuin pelkkä ajatteleminen olisi ilman tekemistä. Myös ilmastomanipulaatiolla mankeloidun teollisuuden viherpesu on luonnon itsensä kannalta tehotonta, jopa tuhoisaa. En käy avaamaan asiaa enempiä tässä, sillä kaikki alkavat jo tietää, miksi ”suomalainen savupiippu on ympäristöteko” (hiilivuodon estäminen, Suomen kehitysmaita parempi ilmastotehokkuus, ilmaa pienhiukkasista puhdistavat hiilivoimalamme ja niin edelleen).

Keskityn nyt enemmänkin ilmastopolitiikan retoriseen puoleen, toisin sanoen siihen, kuinka viherideologia ja liharuokaa ilmastohaitallisempi kasviskiusaus, lentotomaatit ja kasvihuonesalaatit syötetään asioita tuntemattomalle yleisölle.

Kun koulunäytelmä meni lekkeriksi

Greta-parka alkaa olla tilassa, jossa hän kuuluisi psykiatriseen hoitoon. Joka tapauksessa häntä ei olisi olemassa mediassa, elleivät toimittajat, järjestöt ja poliitikot olisi kääntäneet katseitaan häneen. *Greta on yksinomaan median luomus* ja antaa siten näyttöä politiikan medioitumisesta ja median vallasta. Hänelle löytyy tietenkin esimerkkitapaus historiasta.

Kun Saddam Husseinin johtama Irak hyökkäsi sotavelkansa maksaakseen elokuussa 1990 Kuwaitin öljykentille, Saudi-Arabiassa huolestuttiin asiasta niin, että maa palkkasi maailman ehkä kuuluisimman viestintätoimiston, Hill & Knowltonin, käymään informaatiosotaa valtausta vastaan. (Hill & Knowlton toimii myös Suomessa, Helsingin Sanomien entisessä pääkonttorissa Ludviginkadulla.)

Toimiston etevät kansainväliset markkinointisissit päätyivät lavastamaan tuolloin saudiperheen 15-vuotiaasta tyttärestä, Nayirahista, TV-julkiksen, joka esiintyi mediassa sotatoimista kärsineiden puolustajana.⁴¹² Tavalliseksi tallaajaksi puettuna hän valehteli nähneensä sotatoimialueella lasten julmia teloituksia ja pahoinpitelyjä, joista raportoimisen hän on myöhemmin tunnustanut vääräksi todistukseksi.

Pikkulikan tukea hyväksikäyttäen yhdysvaltalaisten mielipiteet saatiin kääntymään myönteisiksi Irakin sodalle, joka alkoikin kevättalvella 1991 johtaen Persianlahden sodaksi sanottuun konfliktiin.

Ilmastopolitiikan pioneeri Greta Thunberg on perimmältään samanlaisessa asemassa. Myöskään hänen ei tarvitse välittää ilmastonsuojelun faktoista eikä virheistä, sillä hän on uhri. Hänen tehtävänsä on pelkästään *näytellä roolinsa hyvin*, lietsoa paniikkia ja toimia samastumisen kohteena ikäisilleen. Kun lapsi puhuu, vastuu on aikuisten, joille viesti kohdennetaan näennäisesti ”vastaansanomattomina” vihreinä vaatimuksina.

Tämäntapainen osoittaa, että ilmastopolitiikkaa *ei nimenomaan tehdä järjellisillä argumenteilla* vaan sytkäri kädessä fiilistellen. Se osoittaa jälleen oikeaksi pian ilmestyvän mediatutkimukseni pääväitteen: muun muassa ”vihapuheilmionä” heijastuva viestinnän halkeaminen valtavirtamediaan ja vaihtoehtomediaan kertoo diskurssin jakautumisesta yhtäältä *emotionaaliseen, affektiiviseen ja idealistiseen* ja toisaalta *reflektiiviseen, rationaaliseen ja realistiseen*. Huvittavaa on, että järkiperäisiä lähestymistapoja edustaa nykyisin ”valhemediaksi” väitetty vaihtoehtoinen media, kun taas tunteilun ja valheiden kaapua kantaa se perinteinen valtamedia.

Ilmastopanikointi on globalistien punavihreää ideologiaa

Vakavien asioiden keskellä ovat vihervasemmiston kynäilijät turvautuneet keinoon, joka on vihervasemmistolle tyypillinen aina, kun heiltä loppuvat argumentit. He ovat pyrkineet leimaamaan kypsästi ajattelevat ihmiset ”setämiehiksi”, ymmärtämättä kuitenkaan ryhtyneensä itse *tätimiehiksi*, kuten pääministeri Antti Rinne, joka antautui nimittelyyn mukaan omassa typeryydessään.⁴¹³ He itse ratsastavat vasemmiston *todellisten setämiesen*, Marxin ja Engelsin, selässä.

Nimittäin ilmastovallankumouksen ja sosialistisen vallankumouksen välinen ero on hiuksenhieno. Ilmastonsuojelijoiden ideologia vastaa metafysisesti ja ajattelun perusrakenteiltaan vasemmiston kommunistis-sosialistista maailmankuvaa.

Ilmastonsuojeluun liittyvät: ylirajainen päätöksenteko, kansainvälisyys, globaali ajattelu, metsien ja peltojen sosialisointi sekä luonnonvarojen pitäminen ihmiskunnan yhteisenä omaisuutena eikä yksilöiden tai kansallisvaltioiden hallinnassa olevana varallisuutena. Selvää näyttöä tästä tuotti Helsingin Sanomien toimittajan Jussi Pullisen uhmakas kirjoitus ”Sinun metsäsi ei ole enää sinun”, jossa uhattiin suoranaishalla ekososialismilla.⁴¹⁴

Ekososialistit eivät ole ymmärtäneet, että ilmasto on vaarassa nimenomaan sen isännättömyyden vuoksi. Ilmakehä muodostaa yhteisen resursin, joka kärsii yhteismaan tragediasta, eli tunnottomasta omistajuudesta. Mutta he haluaisivat sosialisoida pohjavedetkin. Tosiasiassa myös ilmakehä saattaisi voida paremmin, jos joku tunnustaisi sille omistajuuden, sillä yksityisomaisuudesta huolehditään paremmin kuin yhteisestä.

Uustaistolaisten ideologiaan sisältyy myös näkemys, että kaikki maailman ihmiset ovat yhdenvertaisessa asemassa vaikka eivät ansioidensa tai syyllisyytensä puolesta olekaan. Siihen liittyy myös vastuun vierittämistä väestöräjähdyksen aiheuttaneilta kansakunnilta määrältään väheneville länsimaisille ihmisille.

Lapsen nostaminen pääosaan on olevinaan eräänlaista ässäkortin lyömistä pöytään. Näin vihervasemmisto yrittää peittää sen, että *lasten liiallinen määrä* ja olemassaolo sinänsä ovat syy nimikirjoituksen ilmestymiseen planeettamme kuolintodistukseen. Olen sanonut luontoliikkeen kaksinaismoralismia *ekokatastrofin intimitteiksi*. Häveliäisyssyistä tai kannatuksen menetyksen pelossa luonnonsuojelijat eivät myönnä *ihmiskunnan liiallisen runsastumisen* olevan syy lähes kaikkiin maailman ongelmiin: nälänhätään, tilanahtauteen, köyhyyteen ja sotiin.

Väestö voisikin jonkin verran kasvaa länsimaissa, mutta Afrikan ja Aasian kehitysmaissa sen pitäisi vähetä. Sen sijaan nykyisin länsimaiden nuoret traumatisoidaan jo lapsesta asti viherfeministien läksytyksellä siitä, kuinka kaikki lisääntymiseen johtava toiminta (seksi!) on väärin.

Nykyajan haposateet ja ilmastopommi

Tuhon visiot ovat vaihtuneet, mutta ideologia on edelleen sama kuin sosialismin valtakaudella. Vielä 1970- ja 1980-luvuilla ihmisiä peloteltiin ydinsodalla, joka johtuu pahasta Amerikasta ja Ronald Reaganista – ja joka murskaa ylhäältä putoavan lekan tavoin kaiken elämän maapallolta. Myöhemmin opin, että maailma ei lopu pamahtaen vaan kitisten.

Totaalisen uhan alla kasvoi joka tapauksessa hyvin tosikkomaisia nuoria, mistä osoituksena oli punk-sukupolvi. Neuvostoliiton romahdettua ja ydinsodan uhan väistyttyä sitä kautta hieman tuonnemmaksi ovat median vallanneet erilaiset pehmouhat, jotka eivät tapa heti vaan hitaasti mutta kiduttavasti. Sellainen on ”kasvihuoneilmiö”. Ajatelkaa, kuinka lämpöistä ja vihreää on kasvihuoneessa!

Lapset on lavastettu ilmastopaniikin lietsojiksi ja ahdistuksen välikappaleiksi, sillä aikuiset eivät moiseen suostuisi. Kyse ei ole ”sukupolvien välisestä eturistiriidasta” (uusi sukupolvi vastaan vanha, kuten mediassa väitetään) vaan siitä, että aikuiset ovat kypsiä ymmärtämään propagandan olemuksen. Ilmastopolitiikan eräs harhaanjohdettu uhri sisältyy Yleisradion juttuun ”Atte, 16, on ilmastolakkoillut jo vuoden – aikuinen, olisiko sinunkin aika tehdä jo jotain?”⁴¹⁵ – Aivan kuin Lenin tähdentäisi setäisäsä puheessaan: ”Mitä on tehtävä?” – Siis jotain, ihan mitä tahansa!

Tässä infosodassa ilmastotaistelija Greta on pikku pioneeri, joka vie Stalinille kukkia yleisön läpsyttäessä käsiään. Nuoresta neidistä on tehty taistelukenttien torpedo, joka pitää vain laukaista etenemään kohti oletettua vihollista, ja tämä laskee aseensa heti.

Mutta älkäämme unohtako, että lapsisotilaan käyttäminen ihmiskilpenä on sotarikos. Minua kiinnostaa, miten eräs juntti, nimittäin Ylen toimittaja Pekka Juntti jaksaa, kun hän kirjoittaa välinpitämättömän kolumninsa otsikossa, että ”Minua ei kiinnosta, miten Greta Thunberg jaksaa”.⁴¹⁶ Toimittaja näyttää siis tunnustavan, että ilmiön *syvin olemus* on mennyt hänen ajurinlakkinsa lipan yli hänen oman punavihersokeutensa vuoksi. Kyllä olennaista kaikkien viestien todesta otettavuudelle on, millaisesta psyykkisestä tilasta esittäjä niitä kertoo.

Huomaako kukaan, että Greta Thunberg on vihervasemmiston ihmiskilpi ilmastopoliittisessa infosodassa? Nuori neito sopii rooliin mainiosti, sillä hän täyttää arkkityyppisen myytin Kassandrasta, jolle Apollon oli antanut profetoimisen lahjan, tosin sillä ehdolla, ettei hänen ennustuksiaan uskottu.

Viestin huono perillemeno ei johdu tälläkään kerralla siitä, ettei julistaminen saavuttaisi yleisöä, vaan siitä, että jatkuva keuhkoaminen sinänsä asettaa esteen viestin vastaanottajille. He puolestaan ovat alkaneet nähdä patologisessa huoleessa vain merkin naisen ja luonnon symbolisesta yh-

teydestä, jota kaikkitietävä neitsyt varjelee. Koska asia hukkuu sen huu-
tamiseen (*style over substance*), kohtalo toteuttaa jälleen itsensä, ja seuraa
klassinen tragedia, jonka syynä on tällä kertaa feminismille tyypillinen
hybris.

Vihervasemmiston tavoitteena ekoanarkismi

Kieroimmillaan vihervasemmiston kätyrit toivovat ideologisen konfliktin
eskaloitumista *ekoanarkiaksi*. Sen harjoittajia sanotaan jostakin syystä
”aktivisteiksi”, vaikka he työssä ja koulussa ovatkin yleensä passiivisimpia
kaikista.

Ilmastodemagogian tuloksista saatiin näyttöä keskiviikkona Hernesaar-
ren satamassa, kun ekoanarkistit terrorisoivat kanooteillaan luksuslaiva
Queen Elizabethin lähtöä estäen siten brittiläisiä demarieläkeläisiä pää-
semästä humppamaan Estonia-hautojen yli. Muuta vaikutusta tempauk-
sella ei juuri ollut. – Ikäihmiset, laittakaahan tilkkanen kauramaitoa kah-
viinne, sillä punainen maito vaarantaa luonnon ja terveyden!



Ilmastopoliittiset ekoanarkisit kerjäävät huomiota Rajavartiolaitokselta,
poliisilta ja QE:ltä Helsingissä. Kuva: J.H.

Satuin itse paikalle ollessani merenrantakävelyllä, kun ekoanarkistit pa-
heksuivat lehdistölle rojalistisen aluksen päällikön ”vastuuttomuutta” sen
lähdettyä liikkeelle kajakkikajahtaneiden vastarinnasta huolimatta!⁴¹⁷
Muuan aktivisti aneli lopulta poliisiviranomaista juttelemaan kanssaan ja
pohtimaan, miten voisi päästä pinteestä, johon oli itsensä saattanut. He

siis yrittävät taivutella myös viranomaisia kannalleen ja haalivat siten haalauksia, sydämiä ja sympatiao.

Paikalla olleet suomenruotsalaiset vanhemman polven ohikulkijat jakoiivatkin sitä heille kiitellen ”rohkeudesta”, sillä su-rujen mielestähän kaikki kapinallisuus, tottelemattomuus ja anarkismi ovat ”sivistystä”, kunhan ne eivät riko heidän omaa rauhaansa. Rahvaan kapina kun antaa eliitille sen kaipaaman tunnustuksen.

Tosiasiassa ilmastolakkoilu kasvattaa nuorille yhteiskunnanvastaisen identiteetin. Se ohjaa uustaistolaiseen kiilusilmäisyyteen, josta sikiää anarkiaa, terroria ja sabotaasia sekä tuttavuus viranomaisvallan kanssa. Näin vasemmiston ideologia syötetään ilmastopaniikilla henkisesti invalidisoiduille nuorille, jotka luulevat tekevänsä jotain tärkeää samalla, kun heitä fiksummat nuoret ja maahanmuuttajina tänne tulleet karvakädet pyyhältävät heidän ohitse avobemareillaan, ja vasemmisto on onnistunut marinoimaan omista lapsistasi kroonisia reppanoita. – Lapset, ilmiantakaa ilmastonsuojelun vastaiset vanhempanne!

Jos minä olisin ollut tämän laivan kapteeni, olisin lisännyt höyryä pannuun. Siitä olisi suosittanut pidättäytymään vain yksi uhka: vasemmiston trolausraivo. Vihervasemmisto nimittäin *keräilee* konflikteja luokkakatkeran vihansa kohteiden (eli luksusristeilijöiden) kanssa mustamaalataksaan elintasosymbolien parvekkeilla lekottelevien ja työväenpuoluetta ikänsä äänestäneiden mummojen ja vaarien mainetta.

Siinä, missä entisaikojen vasemmisto piti smirkkelinkipinöillä, hitsausliekeillä ja valimojen hehkussa valmistettuja terästeollisuuden tuotteita merkkeinä rehtien työläisten aikaansaamasta ansaitusta edistyksestä, siinä nykyajan vihervasemmisto suhtautuu destruktiivisesti kartesiolaiseen tieteeseen ja länsimaiseen tekniikkaan, joka voisi myös auttaa pelastamaan luonnon täydelliseltä tuholta.

Tämän asemasta vihervasemmisto ihannoii kehitysmaiden heimokulttuuria ja sen askeettista alkukantaisuutta ”aidon” ihmisyyden mittapuuna ja suosittaa siihen liittyvää autismia sekä itseruuskintaa oman anorektisen kaikesta kieltäytymisensä lähtökohdaksi.

Kyseisen maagisen ajattelun ja ”fakiirin elämän” tarjoilu osoittaa, että vihervasemmiston napanuora ei ole poikki. Vihervasemmiston kellokkaat ovat aivan äsken tulleet silmät ymmyrkäisinä ja keuhkot köhisten ulos savupirtistä, jonka ainoa henkireikä on ollut seinässä oleva räppänä, ja nyt he ovat pihalla kuin pöllön poikaset. Pyydän saada huomauttaa, että Suomessa on vasta toinen sukupolvi parketoiduissa tiloissa, eikä maamme ole mikään rikas vaan pääomaköyhä ja velkaantuva valtio, joten tilannearvio rikkaasta almujen jakamiseen velvollisesta valtiosta on perin juurin väärä – niin myös vihervasemmistolaisen ilmastopolitiikan lopputulos.

Ekonarkistien toiminta ei tietenkään onnistuisi ilman *valtamedian* päänsilitystä ja sille etukäteen annettuja tiedotteita sekä paikalle kutsuja. Aktivistit valitsevat maaleikseen mahdollisimman näyttäviä ja kuuluisia

kohteita sekä kirjaavat itse aiheuttamansa vahingot toisten syiksi lavastaminaan vihervasemmiston omille vihapuhealustoille Internetiin, josta on tullut informaatioidankäynnin näyttämö.

Kiina saa Volvot – Suomi siirtyy fillarikommunismiin

Harmillista on, että myös ”arvojohtajana” esiintymään pyrkivä Sauli Niinistö meni tuohon kyseenalaiseen moraaliposeeraukseen mukaan vakuuttaen YK:ssa, että Suomi tavoittelee hiilineutraaliutta vuoteen 2035 mennessä.⁴¹⁸ Hän julisti Suomen pyrkivän ensimmäisenä teollisuusmaana ”hiilinegatiiviseksi”. Tämän hän sanoi maailmalle kaikkien suomalaisten nimissä tai puolesta. – En minä ainakaan ole missään sellaisesta sopinut.

Hyödyllisimmillään Niinistö olisi ollut, jos hän ei olisi matkustanut New Yorkiin lainkaan. Myös Yleisradion Paula Vilénin ja Grönlantiin jään sulamista murehtimaan lentomatkustaneen toimittaja Kirsi Heikelin sekä kaikkien muiden Ylen jutussa⁴¹⁹ mainittujen viisastelijoiden olisi kannattanut pysyä kotonaan. Murheellista tässä ei ole se, että lattia sulaa jääkarhujen alta, vaan median ja poliitikkojen suhtaamiseen liittyvä ristiriitaisuus ja kaksinaismoralismi, jotka muistuttavat järjen vararikosta.

Selkokielelle käännettynä Niinistön YK:ssa antama viesti merkitsee, että Suomi pyrkii lopettamaan teollisuusmaana olemisen vuoteen 2035 mennessä ja maamme aikoo muiden virheistä kärsien syödä toisten päästöjä. ”Hiilinegatiivisen” maan brändiarvo ei taida olla niin suuri, että sen takia kannattaa kuoleennuttaa talouttamme, jonka tehokkuus on sitä paitsi ehto sille, että mitään hiilineutraaliutta voidaan tavoitella.

Ainoa järki päässään esiintynyt puhuja oli YK:ssa Donald Trump, joka onneksi käytti suurvallan ääntä. Hänen mukaansa tulevaisuus ei kuulu globalisteille vaan patriooteille.⁴²⁰

Suomalaisten valtavirtapoliitikkojen ”isänmaallisuus” ilmastoasiassa on rakennettu sen oletuksen varaan, että ilmastotekniikasta tulee ”uusi Nokia”. Sen vuoksi Kokoomuksen globalistit, Vihreiden neropatit ja vasemmiston internationalistit ovat kaikesta juonittelevan Kepun kanssa halunneet nähdä Suomen tulevaisuuden ilmastopoliittisena laboratoriona, josta rakennetaan esimerkkitapausta maailmalle.

On kuitenkin muistettava, että esimerkkinä oleminen ei elätä, eikä ilmastotekniikan edistymisestä ole juuri muuta käytännön näyttöä kuin kiihneiden aurinkopaneelien ilmestyminen omakotitalojen katoille. Jos joku täällä jonkun innovaation keksiikin, sen joku toinen maa tuotteistaa ja myy maailmalle. Oletus Suomesta maailman johtavana ilmastopoliitiikan mallimaana on infantiili utopia.

Ympäristörealismi yllättää – Muutama sana substanssista

Tyrmistyttävää on, että media, poliitikot ja tieteilijät antavat rippikouluikäisen asettaa standardit keskusteluille. Pohjoismaista väestönosaa edustavasta nuoresta on tehty samastumisen kohde pelkkää tunnetta ilmaisevalle toiminnalle, jotta pohjoiseurooppalaisia kansoja voitaisiin herkemmin syyttää ilmaston tuhoamisesta.

Jos oltaisiin viisaita, heppatyttöjen huolenaiheet jätettäisiin omaan arvoonsa ja keskityttäisiin pääongelmaan. Se puolestaan on *kehitysmaiden väestöräjähdys*, joka ei ole mikään erillisilmiö ja jota ei niin muodoin voida hillitä erityistoimilla, kuten ”naisten kouluttamisella”. Ongelma nimittäin johtuu islamin perhepoliittisista normeista ja laajenemaan pyrkivistä ihan-teista. Siksi myös väestönkasvusta seurannutta luonnon tuhoutumista voidaan hillitä vain saattamalla länsimainen yhteiskuntajärjestelmä, demokratia, oikeuskäsitys, uskonnonvapaus ja vapaa markkinatalous voimaan myös kehitysmaissa. Uskonnonvapaus ei vallitse siellä, missä uskonto on oikeudenkäytön pohjana (*sharia*).

Mediaa hallitsevana mehiläiskuningattarena esiintyminen saattaa puhutella valtiatarten korkokengän alla viihtyviä, mutta tästä johtuvan pelon vuoksi monikaan ei halua esiintyä varsinaisena ilmastodenialistina. *Jotain* vaikutusta ihmisen toiminnalla ilmakehään joka tapauksessa on. Olen-naista *poliittisten* johtopäätösten tekemiselle on kuitenkin se, *miten nuo vaikutukset suhteutuvat luonnon omaan toimintaan*.

Ihmisen tuottamaa hiilidioksidia enemmän asioihin vaikuttavat aurin-gon aktiviteetin muutokset, maapallon akselin kallistuskulma ja merivesi-en pintalämpötila, maanjäristykset ja tulivuortenpurkaukset. Myös metaa-nin rooli on lähes unohdettu, vaikka se on hiilidioksidia vaikuttavampi kasvihuonekaasu, aivan kuten avaruustutkija, tohtori Tiera Laitinen huomautti Suomen Perustan äskettäin julkaisemassa *Ympäristörealistin käsi-kirjassa*.⁴²¹

Metaanista syyllistämällä ei kuitenkaan voitaisi kurittaa *autoilijoita*, jo-ten vihreät eivät käytä sitä päätarkoitukseensa: autoilijoiden piinaami-seen. Metaanista pitäisi syyttää lehmien piereskelyä. Niin taas ei saa teh-dä, koska Intiassa lehmä on pyhä, ja uskonnon loukkaaminen on kielletty – niin myös ilmastouskonnon.

Sen sijaan Massachusetts Institute of Technologyn professorin Richard Lindzenin tekemät lämpenemisen satelliittimittaukset sekä Aalto-yliopis-ton dosentin Antero Ollilan kontroversiaalit näkemykset⁴²² kuuluvat *tietee-seen*, jossa ihmisen vaikutuksesta ilmakehään kiistellään koko ajan. Asia on täysin kiistanalainen. Ilmastopolitiikan kiistäminen taas ei ole mitään ”tieteen kiistämistä”, sillä *kiistäminen, kyseenalaistaminen ja koettelu muodostavat itsessään tieteen metodologian ja olemuksen*.

Vuosina 1998–2008 yli 30 000 amerikkalaista tieteenharjoittajaa allekirjoittivat kannanoton, jossa sanottiin, etteivät he pidä ihmistä syyllisenä ilmastonmuutokseen, ja projekti jatkuu yhä.⁴²³ Tästä valtamedia ei tietenkään pukahtanut, mutta se lypsää kyllä tulipunavihreiltä ilmastotuhotieteilijöiltä ennusteet, jotka saavat möröt nousemaan sohvan takaa.⁴²⁴ Jos ilmasto muuttuu vääjäämättä eikä sitä voida pysäyttää, miksi panikoida? Eihän maahanmuuttoakaan pohjoisiin maihin voida heidän mukaansa pysäyttää, mutta *sen* vuoksi ei panikoida.

Kyseisenlaisen journalismin merkitys onkin vain siinä, että näin suomalaisia pehmitetään taas ottamaan vastaan vihervasemmistolaisen hallituksen tekemät ympäristönverojen korotukset, polttoaineiden hinnan nostot, lämmityksen kallistaminen, sähkön hinnan nousu ja ilmastoanekauppaan liittyvä hirttosilmukka, johon pitäisi saada menemään jokaisen muita maita ankarammalla ilmastopolitiikalla pamputetun kansalaisen pää.

Sen sijaan seuraavasta yli 30 000 amerikkalaisten tieteilijän allekirjoittamasta vetoomuksesta vetoomuksesta media ei puhunut halaistua sanaa:

Me kehotamme Yhdysvaltojen hallitusta hylkäämään globaalin lämpenemissopimuksen, joka allekirjoitettiin Kiotossa Japanissa joulukuussa 1997, ja kaikki vastaavat ehdotukset. Esitetyt rajoitukset kasvihuonekaasuihin vahingoittavat ympäristöä, rajoittavat tieteen ja teknologian kehitystä sekä vahingoittavat ihmiskunnan terveyttä ja hyvinvointia.

Ei ole olemassa vakuuttavaa tieteellistä näyttöä siitä, että ihmiskunnan tuottamat hiilidioksidi, metaani tai muut kasvihuonekaasut aiheuttaisivat nyt tai tulevaisuudessa katastrofaalista lämpenemistä tai muutosta maan ilmakehässä. Sen sijaan on olemassa merkittävää tieteellistä näyttöä siitä, että ilmakehän lisääntyvä hiilidioksidi tuottaa monia hyötyjä kasvien ja eläinten elinympäristöille.⁴²⁵

Tieteen viime aikoina paljastamia totuuksia on, että pelkästään termiitit tuottavat kaksi kertaa enemmän hiilidioksidia kuin ihminen johtuen termiittien suuresta biomassasta.⁴²⁶ Brasiliassa pahaksi onneksi palavat sademetsät eivät onneksi olekaan ”maailman keuhkot”, sillä aiemmasta käsityksestä poiketen sademetsien eliökunta kuluttaa tuottamansa hapen.

Nykykäsityksen mukaan merien levät sitovat hiilidioksidia ja puhdistavat ilmaa, ja levää kasvattamalla voitaisiin myös puhdasta ja uusiutuvaa energiaa.⁴²⁷ Luonto on usein arvoituksellinen, aivan kuten Sir Francis Bacon ajatteli, ja juuri siksi liika ”tietäminen” voi tehdä tietäjästä itsestään pelkän arvaajan ja ”luolan idolien” vangin.

Suomikin kehittyvien maiden kellonaikaan

Varmuudella voidaan sanoa, että jos kasvihuoneilmiöstä epäiltyjä päästöjä ja ihmisen toimintaa aiotaan ohjata asioita (oletetusti) parantavaan suun-

taan, ei ilmastopolitiikkaa pidä tehdä tehottomasti vaan taloudelliset tosi-asiat tunnustaen ja tieteen sekä teknologian johdolla. Mitä paremmin *talous kasvaa*, sitä paremmin voidaan huolehtia myös ympäristöstä.

Vihreiden ja vasemmiston aikaansaamat toimet ovat olleet tehottomia ja suorastaan haitallisia. Ympäristödirektiiveillä ja -sertifikaateilla on ympäristötehokasta teollisuuttamme kiristetty ja kuristettu ahtaalle niin, että tuotantoa on paennut paljon saastuttaviin maihin, jotka toimivat ympäristöpolitiikan vapaamatkustajina. Tämän politiikan tuloksena myös Suomesta tulee pimeä ja kylmä maa, jossa poltetaan lantakakkuja savimajoissa.

Samalla kun Saksa on epäonnistunut *Energiewendessä* (eli energiapoliittisessa käänneessään) täydellisesti, maa on joutunut tuulivoimaa rakentaessaan lisäämään hiilivoimaa, jolla on korvattu käytöstä poistettua ydinvoimaa.⁴²⁸ Samalla päästöt ovat kasvaneet.

Suomella on vain kourallinen hiilivoimaloita, ja nekin ovat sekä sähköä että lämpöä tuottavia yhteiskäyttövoimaloita, joiden hyötysuhde lähestyy 90 prosenttia. Samalla, kun Helsinki on pakotettu poliittisilla päätöksillä purkamaan muun muassa Hanasaaren hiilivoimalan, Kiinalla on lupa kasvattaa päästöjään vuoteen 2030 asti. Uralilta Suomeen tuotava kivihiili poltetaan jatkossa Itä-Euroopan paljon päästöjä tuottavissa voimaloissa, vaikka se voitaisiin käyttää meillä täällä Suomessa: Euroopan ympäristöystävällisimmissä laitoksissa. – Ilmastonsuojelunhan piti olla globaali asia?

Todellakin: mitä pitäisi tehdä?

Tämän hulluden keskellä Suomen ja suomalaisten ei pidä totisesti tehdä enää yhtään mitään ennen kuin muut maat ovat hoitaneet omat tonttinsa kuntoon. Suomi tuottaa maailman kasvihuonepäästöistä vaivaiset alle 2 promillea, EU noin 15 prosenttia, ja yli puolet tulee liikakansoitetuista kehitysmaista.

Esimerkiksi Kiina voisi maksaa ympäristönparannustoimet suoraan lihavasta valtionkassastaan. Sen sijaan Kiinan voimala-alan vaikutusvaltainen etujärjestö on esittänyt, että Kiina kasvattaisi hiilivoimalakapasiteettiaan 1 300 gigawattiin vuoteen 2030 mennessä. Tämä olisi peräti 30 prosentin lisäys nykykapasiteettiin verrattuna, ja lisäys olisi suurempi kuin Yhdysvaltain koko nykyinen hiilivoimalakapasiteetti.

Suomi on edelleenkin ilmastopolitiikan nettomaksaja, vaikka olemme vähentäneet päästöjämme kaksinkertaisesti sen, mitä muut EU-maat samassa ajassa keskimäärin. Samalla tukehdamme muiden tuottamaan savuun.

Ilmastopoliittinen anekauppa ja synninpäästörahasojen keruu olisi lopetettava. Kyseessä ei ole mikään muu kuin kehitysmaiden harjoittama käänneinen riistopolitiikka, jonka kohteena on viaton länsimaa.

Ongelmien ytimen muodostaa Pariisin ilmastopöimimus, joka – monien kansainvälisten sopimusten tavoin – ohjaa irrationaaliseen toimintaan. Kiina, joka tuottaa noin neljänneksen maailman hiilidioksidipäästöistä, ei olisi suostunut sopimukseen, elleivät muut maat olisi myöntyneet kiristykseen edessä ja antaneet Kiinalle lupaa kasvattaa päästöjään vuoteen 2030 asti. Tämän edun maa haluaa nyt käyttää täydesti hyödyksi ollakseen muuta maailmaa kilpailukykyisempi.

Yhdysvaltoja ja Donald Trumpia sen sijaan parjataan jatkuvasti valtamediassa, vaikka maa on toteuttanut noin puolet sopimuksen toimenpiteistä – monet muut maat hädin tuskin kolmasosan. Pariisin ilmastopöimimukseen vaikutus on ollut tuhoisa. Päästöjä alennetaan raivokkaimmin siellä, missä investoinnit puhtaaseen tekniikkaan ovat kalleimpia, ja päästöjä vähennetään laiskimmin niissä maissa, joissa investoinnit uuteen tekniikkaan olisivat halpoja. Kaiken aikaa tuotantoa virtaa länsimaista Kiinaan ja Intiaan.

Omassa lammasmaisuudessaan Suomen valtio otti Bulgarian, Puolan ja Romanian päästösuudet kannettavakseen ympäristöministeri Kimmo Tiilikaisen (kesk.) suostumuksella, koska muuten nämäkään maat eivät olisi liittyneet Pariisin ilmastopöimimukseen.⁴²⁹ Nyt kyseiset paljon saastuttavat valtiot lisäävät kivihiihilaitostensa sähköntuotantoa entisestään suomalaisten kotitalouksien piikkiin.

Eräs verkkokolumnisti kokosi numerotietoa hiilivoiman tilasta ja suosiosta. Hänen laskujensa mukaan EU:ssa on 468 hiilivoimalaa ja rakenteilla on 27 lisää. Turkilla on 56 hiilivoimalaa ja rakenteilla 93 lisää. Etelä-Afrikalla on 79 ja rakenteilla 24 uutta. Intialla on 589 ja rakenteilla 446 uutta hiilivoimalaa. Filippiineillä on 19 ja rakenteilla 60 uutta. Etelä-Korealla on 58 ja 26 rakenteilla. Japanilla on 90 ja rakenteilla 45 uutta. Kiinassa on 2623 hiilivoimalaa ja rakenteilla peräti 1171 uutta.⁴³⁰

Samaan aikaan Suomen kautta aikojen vihervasemmistolaisiin hallitus tekee kaikkensa tuhotakseen väestörakenteemme, elinkeinorakenteemme ja kulttuurimme maahanmuutolla sekä taloutemme, teollisuutemme ja elämäntapamme ilmastopöimitiikalla. Perussuomalaisena minä puolestani teen kaikkeni, että kyseiselle hulluudelle pantaisiin mahdollisimman pian loppu.

Maanantaina 30. syyskuuta 2019

EPÄTÄYDELLISEN TIEDON ONGELMA ILMASTOKESKUSTELUSSA

Kirjoitin ilmastopöimitiisellä panikointiviikolla analyysin ilmastopöimitiikassa sovellettavista katalista keinoista. Niistä yksi oli nuoren Greta Thunbergin käyttäminen ilmastopöimitiisen informaationsodan ihmiskilpenä.

Keskustelun pääongelma on nähtävissä tieteen *demarkatio-ongelmana*: missä kulkevat tieteellisen tiedonmuodostuksen ja poliittisen informaatiovaikuttamisen sekä päätöksenteon rajat? Terveessä tilanteessa pitäisi aina erottaa toisistaan yhtäältä tiedon muodostaminen ja toisaalta tiedon julistaminen sekä sen pohjalta tehtävät poliittiset johtopäätökset.

Tieteen tehtävä on muodostaa 'jos–niin'-ajatuskulkuja ja tarjoilla ne tiedeyleisölle muodossa: 'mitä tapahtuu, jos teemme niin tai näin'.

Esimerkiksi: 'Jos me suomalaiset haluamme suojella ilmakehää, pitäisi estää muuttoliikettä pohjoisiin maihin, joissa elinolot edellyttävät paljon energiaa ja saastutusta, ja samalla pitäisi estää oman teollisuutemme siirtymistä kehitysmaihin, joissa ympäristötekniikka on kehittymätöntä.'

Tai: 'Jos me suomalaiset haluamme olla välinpitämättömiä suhteessa ilmakehään, pitäisi purkaa hiilivoimaa Suomessa ja antaa muiden maiden käyttää maailman kivihiiresurssit omissa paljon päästävässä voimalois-
saan.'

Tai: 'Jos me suomalaiset haluamme olla suorastaan tuhoisia ilmakehän kannalta, Suomen kotitaloudet pitäisi pakottaa vähentämään omia päästöjään, jotta Suomen päästöoikeudet voidaan antaa paljon saastuttavien Bulgarian, Puolan ja Romanian käytettäväksi omassa sähköntuotannossaan', niin kuin entinen ympäristöministeri Kimmo Tiilikainen (kesk.) teki.

Kun tällaiset faktat ja syy–seuraus-suhteet ovat *kaikkien kansalaisten tiedossa*, asia pitäisi alistaa *poliittiseen prosessiin*, jossa ihmiset saavat päättää asiasta. *Tiede* ei voi poliittista päätöstä tehdä.

Ongelman muodostaa *epätäydellinen tiedonmuodostus* informaation alkujuurilla. Toinen suuri ongelma on, että *media välittää ihmisille puutteellista ja yksipuolista informaatiota suomalaisten ihmisten käyttäytymisen vaikutuksesta maailman kokonaisilmastoon*. Sitä vääristellään, liioitellaan, kaunistellaan, manipuloidaan ja sondeerataan.

Meiltä myös vaaditaan enemmän kuin muilta, vaikka olemme tehneet jo muita enemmän, mikä puolestaan on *epäoikeudenmukaista*. Juuri siitä johtuu *turhautuminen*, joka on kaiken *aggressiivisuuden* alkusyy. Ollaksemme hyödyksi meidän suomalaisten tulisi ensisijaisesti vaatia *muita maita panemaan omat tonttinsa kuntoon*. Tieteellisesti katsoen tärkeintä olisi, että *poliittisena ratkaisuna tarjottaisiin toimivaa metodologiaa*, eli menetelmää, joka olisi *ilmastotehokas*.

Sen sijaan Pariisin ilmastopöytäkirja on ohjannut Kiinaa rakentamaan mahdollisimman paljon hiilivoimaa vuoteen 2030 asti maan kiristettyä itselleen oikeuden lisätä päästöjään tuohon saakka. Nyt maa tuottaa yli neljänneksen maailman päästöistä, kun taas valtamedian systemaattisesti parjaama Yhdysvallat on toimeenpannut jo noin puolet sopimuksen velvoitteista.

Päästöjä rajoitetaan nykyisin eniten niissä maissa, joissa investoinnit tekniikkaan ovat kalleimpia ja ilmastotehokkuus muutenkin hyvä. Päästö-

jä rajoitetaan vähiten niissä (kehitys)maissa, joissa investoinnit olisivat halvimpia ja jotka nyt toimivat ilmastopoliittikan vapaamatkustajina, saavat ilmastopoliittisia aneita sekä houkuttelevat teollisuutta lepsulla ilmastopoliittikallaan.

Minä kyllä ymmärrän, mistä irrationaalisuus johtuu. Suomessa tämän harhaanjohtamisen takana vaikuttaa ilmastopoliittinen kartelli ja klusteri. Kokoomuksen globalistit, Vihreiden neropatit, vasemmiston viisastelevat internationalistit ja aina juonitteleva Kepu ovat rakentamassa Suomesta ilmastopoliittikan laboratoriota, josta toivotaan ”uutta Nokiaa”.

Tämä mahtava visio, innovaatio ja unelma ei taida kuitenkaan toteutua, sillä hiilineutraalina tai jopa hiilinegatiivisena mallimaana toimiminen ei elätä, mutta se kuolettaa taloutemme ja teollisuutemme kilpailukyvyn, joka olisi tärkeää, jotta mitään päästövähennyksiä voidaan tavoitella.

Media puolestaan on mennyt valtapuolueiden klusterin takuumieheksi sekä julistaa ja vaatii suomalaisilta aina vain anorektisempaa toimintaa, masokistista itsemme kurittamista ja inkvisitiomaisia toimenpiteitä: ympäristöveroja, liikenteen verottamista ja energian hinnannostoja. ”Hiilineutraalin” maan brändiarvo ei taida kuitenkaan olla niin arvokas, että sen vuoksi kannattaa lopettaa hengittäminen.

Valtavirtamedian ja -poliitikkojen menettely on epätieteellistä, sillä se rikkoo ympäristöoikeudellista *varovaisuusperiaatetta*, jonka mukaan epätäydellisen tiedon varassa toimittaessa olisi pidättäydyttävä radikaaleista ympäristönsuojelutoimenpiteistä, mikäli seurauksia elämäntavallemme tai luonnolle ei varmasti tunneta.

Sellainen menettely on myös vastoin oikeusfilosofista *aiheuttamisperiaatetta*, jonka mukaan päävastuu ilmaston tuhoutumisesta kuuluu syyllisille, eli ongelmien aiheuttajille itselleen, tässä tapauksessa niille maille, joiden päästöt ovat suurimmat aikaansaatuja *tuotantoyksiköitä* kohti – ei kansalaisia kohti, kuten usein epäoikeudenmukaisesti arvioidaan.

Median ja poliitikkojen levittämä epätäydellinen tieto johtaa panikoi-vaan käyttäytymiseen ja pahimmillaan sellaiseen tunteenomaiseen kansan kiihottamiseen kuin nyt tapahtuu, kun asia on viety *järkiperaisestä rekisteristä tunneperäiseen*.

Hullunkurista onkin, että Greta Thunbergin selässä ratsataessaan valtamedia väittää olevansa kauhean järkevä ja vetoavansa tieteeseen, vaikka se *oikeasti vetoaa tunteisiin*. Aihetta ei käsitellä rationaalisesti, reflektiivisesti eikä realistisesti vaan emotionaalisesti, affektiivisesti ja idealistisesti. Nuorison samastumiskohteeksi mediassa rakennetulle neitoselle käy kuin Kassandralla, ja asia hukkuu huutavan omaan ääneen.

Surkeimman näytön vihervasemmiston asennoitumisesta antoi Antti Rinne, joka antautui nimittelemään järkevästi ja kypsästi asennoituvia ihmisiä ”setämiehiksi”. Muutamat asioita ymmärtävät ja elämänkokemuksen valaisemat ihmiset kun olivat paheksuneet teinitytön tempaisemista mannekiiniksi tuohon ilmastopoliittiseen informaatioisotaan.

Minä puolestani en ole huolissani kenestäkään henkilökohtaisesti. Sen sijaan pidän median ja valtavirtapoliitikkojen antautumista nimittelyyn ala-arvoisena osoituksena vihervasemmiston argumenttien loppumisesta, heidän keinojensa kavaluudesta ja kääntymisestä laakeroimaan pikkutyttöjä ilmastopolitiikan kotijumalattariksi.

Kyllästyttämättä teitä analyyseihini ilmastopolitiikan missikisoista haluan sanoa vielä muutaman sanan ikärasismista. Feministien harjoittama sedättely on – kuten ikärasismi yleensäkin – rasismin muodoista tasavertaisain, sillä siltä ei säästy kukaan, ja ennen pitkää sen kohteeksi voi joutua myös nimittelijä itse. Rinteen torut ”setämiehille” olivat rimanalitus, jota ei voi ylittää.

Keskiviikkona 9. lokakuuta 2019

VIHERVASEMMISTO – SITÄ VIE MITÄ LUPAA

Antti Rinteen (sd.) hallitus antoi maanantaina eduskunnalle budjettiesityksen,⁴³¹ jonka valtiovarainministeriön virkamiehet ampuivat heti alas.⁴³² Tulopuoli on jätetty liiaksi sen oletuksen varaan, että työllisyysaste nousee nykyisestä 73,1 prosentista 75:een. Taantuma uhkaa, talouskasvu jää enintään yhteen prosenttiin, ja vain jokin odottamaton onnenkantamoinen voisi mahdollistaa talousarviossa pysymisen. – Se siitä.

Minäpä valaisen kuitenkin asiaa laajemmin. Valtiolla on lähinnä kolme keinoa hoitaa taloutta: (1) verottaminen, (2) velan ottaminen ja (3) julkisten menojen leikkaaminen.

Keino 1 on käytetty, sillä verotus on tapissaan, ja veroasteen nostaminen leikkaisi ostovoimaa, taannuttaisi taloutta ja johtaisi siihen, että ihmiset lakkaisivat hankkimasta verotettavaa tuloa. Tuloksena verojen kiristämisestä olisi, että viivan alle jäisi entistä vähemmän. Näytön tästä antoi jo entisen valtiovarainministerin Jutta Urpilaisen viisaus. Kataisen hallitus korotti demarien vaatimuksesta autoveroa vuonna 2013, jolloin kauppa kangistui ja autoveron tuotto valtiolle aleni.⁴³³

Keino 2 on sekin käytetty. Valtion velka kasvaa ensi vuoden budjetissa 109 miljardiin. Velan paisuttamisen mahdollistaa nykyoloissa vain yksi asia: valliriutan alle vajonnut korkotaso. Kun korot nousevat, Suomi on Espanjan, Italian, Portugalin ja Kreikan tapaan kurimuksessa, josta ei voi nousta itseään hiuksista kiskoen. Velan hoitomenot vaativat lisävelan ottoa ja velkapääoman kasvattamista. Ja kaikki tämä tilanteessa, jossa eläkepommi laukeaa maksettavaksi.

Keino 3 on myös finaalissa. Julkisten menojen leikkaaminen on johtanut siihen, että leikattava on loppunut leikatessa. Leikkausvaraa on yhtä vähän kuin jakovaraakin, eli ei yhtään. Julkisella taloudella on kuluja, kuten sairaanhoitomenot, eläkkeet, sosiaalietuudet ja koulutus sekä muut vält-

tämättömiksi arvioidut menot, joiden laiminlyöminen johtaisi siihen, että kansa löytyisi kaduilta. Sitä paitsi julkisen talouden säästötoimet taannuttavat taloutta, kun taas investoinnit sosiaaliturvaan toimivat yleensä elvytysruiskeena päätyessään useimmiten kotimaiseen kulutukseen.

Ei työllisyysaste vaan työn tuottavuus

Koska suorat keinot potilaan hoitamiseen ovat käytetyt, hallitukset etsivät talouden hoitokeinoja välillisistä toimenpiteistä. Sellainen on *työllisyysasteen nostaminen*. Jos työllisyys kohentuisi, valtion menot vähenisivät ja verotulot kasvaisivat. Vihervasemmistolainen hallitus vannoo kuitenkin työllisyysasteen varaan liikaa. – Miksi se puolestaan on väärin?

Siksi, että olennaista taloudelle ei ole suinkaan työllisyysaste. Se kuvaa vain, kuinka monta prosenttia työvoimasta käy työssä. Tämä indikaattori kertoo ainoastaan sen, montako päätä maassamme on saatu mukaan toimintaan, jota kutsutaan työelämäksi. Siihen joukkoon kuuluvat muun muassa kaikki tempputyöllistetyt ja tilastoista puhdistetut, jotka työskentelevät vähintään kaksi tuntia viikossa eivätkä siis ole EU:n määritelmän mukaan enää työttömiä.

Rinteen hallitus toimii kuin koululainen, joka vastaa opettajalle, että ”tiedän kyllä, mutta en osaa sanoa”.

Mikä sitten neuvoksi? Oikeat sanat ovat: *työn tuottavuuden parantaminen*. Olisi ensiarvoisen tärkeää, että työ, joka Suomessa tehdään, tuottaisi mahdollisimman hyvin. Mutta nykyään edes se työ, jonka työssä oleva työvoima onnistuu tekemään, ei tuota kovin hyvin.

Tämä johtuu siitä, että maassamme kuluu aivan liikaa voimavaroja pelkän huoltavan verkoston ylläpitoon: sosiaalialaan, kulttuurikoordinointiin, maahanmuutosta johtuviin kustannuksiin ja muihin monikulttuurisen yhteiskunnan tavoittelusta johtuviin menoihin.

Maahanmuuton kokonaistappiollisuus julkiselle taloudelle on osoitettu kolmessa Suomen Perustan julkaisemassa tutkimuksessa. Niiden esille tuomia ikäviä tosiasioita on tietenkin kierrelty julkisessa sanassa, mutta kukaan ei ole kyennyt osoittamaan laskelmia virheellisiksi, kumoamaan niitä tai esittämään toisenlaisia tuloksia tuottaneita vastatutkimuksia.

Mikäli Suomessa tehtävä työ tuottaisi nykyistä paremmin, työllisyysaste voisi jäädä jopa toivottua heikommaksi. Esimerkiksi Persianlahden öljymaissa työn tuottavuus on korkea, joten myös BKT henkilöä kohti on korkea, vaikka työllisyysaste onkin melko alhainen. Samoin Sveitsissä työn tuottavuus on korkea, sillä maa elää bankingilla ja bisneksellä, eikä työllisyysaste ole siellä yhtä keskeinen tekijä kuin raaka-aineita ja puolivalmisteita tuottavassa ja työvoimavaltaisten alojen hallitsemassa Suomessa.

Virhevasemmistolaisuutta energiapolitiikassa

Entä mitä vihervasemmistolainen hallitus tekee? Jo budjetin valmistelun aikana esille tulleiden tietojen mukaan hallitus aikoi tehdä kaikkensa, jotta ihmisten työssä käyminen ja teollisuutemme toimintaedellytykset ja siten myös työllistämisen mahdollisuudet heikkenisivät.

Ensi töikseen hallitus korotti ajopolttoaineiden hintaa.⁴³⁴ Näin haja-asutusalueella asuvien edellytykset käydä työssä heikkenevät entisestään. Vaikutus tavoiteltuun työllisyysasteeseen on siis negatiivinen.

Energian hinnan nostaminen on alkutuotannon ehtojen kiristämistä, ja se heijastuu kaikkialle muuhun tuotantoon kertautuvasti. Esimerkiksi liikenteen kustannusten kasvu merkitsee yhden paperikoneen tuoton suuruisia tappioita teollisuudelle, toisin sanoen juuri sen verran, mikä realisoitui Rauman paperikoneen sulkemisessa.

Hallitus ei ole puuttunut sähkönsiirtomaksujen jatkuviin korotuksiin, vaikka voisi. Sähkön siirtohintoja säätelee työ- ja elinkeinoministeriön alainen Energiavirasto, jonka tehtävänä olisi määritellä sähkön siirtohinnoille kohtuullinen taso.

Tätä hallitus ei ole tehnyt, vaan se palvelee Carunaa, joka tulouttaa suuren osan saamistaan maksuista australialaiselle pääomasijoitusyhtiö First State Investmentille. Esityksen Carunan myymisestä teki muuten vihreiden Pekka Haavisto valtionyritysten omistajaohjauksesta vastaavana ministerinä jo vuonna 2013.⁴³⁵ – Selvää valtiomiesainesta!

Carunan vihreät valokirjaimet loistavat nyt kiittäen Suomen muuntajalaitosten pimeydessä ja kylmyydessä. First State Investmentin johtaja puolestaan iloitsee, että luonnollisiin monopoleihin kannattaa sijoittaa, sillä kilpailua ei ole ja hintoja voidaan ”nostaa ajan myötä”.⁴³⁶ Näin sosialismi ja kapitalismi paaskaavat kättä, ja hallituksen demarit ja kommunistit hyrisevät tyytyväisinä kuin trappistimunkit.

Politiikka puskuroidaan virkojen täytöillä

Oikeistohallitus on yleensä virkaan astuessaan karsinut julkisia hallintovirkoja, mutta vihervasemmistolainen hallitus perustaa niitä runsaasti lisää suojatyöpaikoiksi omille suosikeilleen.

Vaarassa eivät ole vain taloudelliset vaan myös rahassa mittaamattomat henkiset ja kulttuuriset arvot, kuten sananvapaus. Ei ole epäilystäkään, ettei vihervasemmisto tulisi ahkeroimaan kaiken maahanmuuttokriittikin jynssäämiseksi pois Internetistä erilaisin pakkotoimin sekä sananvapautta saksien.

Käynnistyneellä hallituskaudella vihervasemmisto valmistautunee ottamaan haltuunsa valtamedian, yliopistolaitoksen ja Demla-juristeilla täytetyn oikeuslaitoksen lisäksi myös poliisin ja armeijan, jotta sillä olisi hallussaan ideologisten voimavarojen lisäksi myös aseet ja pippurisumuttimet, joilla närkästyneitä kansalaisia voidaan hallita konkreettisesti, mikäli tottelemattomat ihmiset jonakin päivänä osoittavat halua nousta perusoikeuksiensa rajoittamista ja pakottamispolitiikkaa vastaan.

Näyttöä suuntauksesta antaa vihreiden vihapuhepoliisien sijoittaminen sensuroimaan vastakkaisia poliittisia näkemyksiä edustaneita kansanedustajia. Huvittavaa on, että nykyisin vihervasemmisto puolustaa poliisia aina, kun viranomainen pamputtaa perussuomalaisia, kun taas ennen vanhaan poliisi oli vasemmistolle vain se ”natsi sika”.

Kalliiksi tuleva halpatyövoima

Hallitus pyrkii myös haalimaan maahamme lisää työvoimaa ulkomailta. Enemmistö hallituspuolueiden kansanedustajista laittoi jo viime kaudella nimensä Vasemmistoliiton kansanedustajan Anna Kontulan aloitteeseen, jossa vaaditaan ulkomaisen työvoiman tarveharkinnasta luopumista. Ki-voin seurauksin.⁴³⁷

Tämä merkitsee palkkojen polkemista ja ostovoiman vähenemistä markkinoilla, millä puolestaan on taantumaa ohjaava vaikutus. Kun julkinen valta haalii mieluummin työvoimaa ulkomailta kuin tukee suomalaisten työttömien siirtymistä työvoimaksi kasvukeskuksiin, työttömyysmenot pysyvät ennallaan. Ulkomaalaisten työntekijöiden mukana tulee yleensä myös omaisia, jotka puolestaan ovat hekin useasti työelämän ulkopuolella ja siis julkisen talouden rasitteina.

Hyödyn korjaavat yritykset, jotka saavat halpaa työvoimaa, mutta sosiaalikulustannukset ja asumisen järjestäminen tulijoille kiertyvät kuluiksi julkiselle puolelle ja verorasitukseen, myös firmoille. Halpa siirtolaistyövoima on vain näennäisesti halpaa. Kulut lankeavat veronmaksajille, ja yhteiskunnallinen tehokkuus alenee kielikonfliktien myötä terveyskeskuksesta tehtaisiin.

Aalto-yliopiston dosentti Kyösti Tarvainen on osoittanut tutkimuksissaan, että suuri osa Ruotsiin työperäisinä tulleista maahanmuuttajista on saapunut maassa jo olleiden maahanmuuttajien tai lähisukulaisten perustamiin pöytälaatikkofirmoihin, joiden todellista toimintaa sen enempää työviranomaiset kuin maahanmuuttovirastokaan eivät ole selvittäneet. Työperäinen maahanmuutto on tässä tapauksessa perheenyhdistämisten piilevä muoto.⁴³⁸

On myös valheellista puhua ”työperäisestä maahanmuutosta” jonakin yhtenäisenä ilmiönä tai kategoriana. Edellä viittaamani tutkimukset osoittavat, että työperäisinä tulleet voivat olla jo parin vuoden kuluttua täysin

työttöminä. Ihminen ei siis ole (ymmärrettävästi) olemukseltaan ”työperäinen”, vaan työstatus vaihtelee, jolloin keskeistä olisi nimenomaan tarveharkinta.

Omasta mielestäni tarveharkinta pitäisi laajentaa kaikille, myös asiantuntija-aloille, jotka nyt ovat siitä vapautettuja. On perusteetonta väittää, että Suomessa tarvittaisiin lisää työvoimapotentiaalia *EU:n ulkopuolelta*, sillä EU:ssa ovat jo noin puolen miljardin ihmisen vapaat työmarkkinat.

Yhteiskunnallista tehokkuutta valaisisi työllisyysastetta ja työn tuottavuuttakin paremmin *huoltosuhte*, joka kuvaa, montako työelämän ulkopuolella olevaa yksi työssäkäyvä keskimäärin elättää. Vihervasemmistolainen hallitus ei tietenkään puhu huoltosuhteesta yhtään mitään, sillä vihreät, vasemmisto ja Kepu kannattavat maahanmuuttoa, vaikka maahanmuutto heikentää huoltosuhdetta ja vaikka huoltosuhteen korjaaminen olisi hyvä instrumentti julkisen talouden parempaan hoitamiseen.

Siirtykö Suomi sosialismiin?

Vasemmistoenemmistöisen hallituksen valtaannousu tahtoi aiemmin merkitä maan siirtymistä sosialismiin. Nurjaa tilanteessa on, että vasemmistopuolueilla on eduskunnassa selvä vähemmistö, mutta silti valtakunnanpolitiikkaa tehdään nyt sosialistien, kommunistien ja uustaistolaisia ihanteita edistävien vihreiden orkestroimana.

Ei ole mikään ihme, että hallituksen hampaissa ovat ensimmäiseksi yksityisautoilu, sananvapaus ja asuminen. Reaalisosialismihan on vapaan liikkumisen rajoittamista, suiden kapulointia ja kiinteistöjen poisverottamista. Vasemmisto on pitänyt omakotiasumista aina porvarillisen paheen muotona.

Sen sijaan me täällä Perussuomalaisissa ajattelempa asioista perin juurin toisin. Perussuomalainen puolue haluaa korottaa työn tuottavuutta eikä pelkästään lisätä työssä käymisen astetta. Työllisyysaste onkin pelkkä abstraktio, kun taas tuottavuus kertoo siitä, mitä työelämässä oikeasti tehdään. Olisi tuotettava markkinoilla vaihtokelpoisia arvoja.

Puolueemme ei halua kuolettaa Suomen taloutta ympäristöveroihin, kiinteistöveroihin eikä autoilun ja liikkumisen verottamiseen. Emme halua kehittää kiskoliikennettä kesämökeille, vaan haluamme, että ihmiset voisivat toteuttaa perustuslaillista liikkumisen vapauttaan joutumatta kärsimään joukkoliikenteen tukaluudesta ja tehottomuudesta tässä pitkien etäisyyksien maassa.

Pääkaupunkiseudun vyöhykeuudistuksen jälkeen HSL:n kyyti Helsingistä 30 kilometrin päähän Keravalle maksaa ABCD-lipulla 6,40 euroa. Sillä voisi ostaa noin 4 litraa bensiiniä, jolla ajaisi 8 litraa sadalla kuluttavalla autolla peräti 50 kilometriä ja veisi mukanaan neljä muuta ihmistä.

Hinta henkilöä kohti olisi renkaat, vakuutukset ja pääomakulutkin mukaan lukien vain murto-osan siitä, mitä vastaava matka maksaa HSL:llä.

Ongelma ei ole, että autoilua ei ole vielä tehty tarpeeksi kalliiksi. Ongelma on, että julkinen liikenne on kallista ja kalliimmaksi tehdään, mikäli investoinnit räjähtävät ja vasemmiston suuruudenhullut ideat maanalaisesta pisararadasta tehdään juntaten todeksi.

Suomen kansa saa sitä, mitä on vihervasemmistolta tilannut: raippaa ja ruoskaa oikein kunnolla. Vasemmistohallituksen jälkeen tulee mahdollisesti jälleen oikeistohallitus, ja vihervassarit sanovat, että korjatkaa te nyt, kun meiltä loppuivat rahat ja keinot.

Oikeistohallitus aloittaa sitten kovan kuurin, ja sitä moititaan rajuisista otteista. Sen jälkeen kansa syyttää oikeistoa ”huonosta taloudenhoidosta”, vaikka se on saanut talouden kuntoon. Sitten tulee taas vasemmisto, joka romuttaa kaiken. Ja niin edelleen tilanteessa, jossa venettä ei saisi keikuttaa vaan purjehtia vakain aikein ja suunnitelmallisesti suoraan eteenpäin.

Perjantaina 11. lokakuuta 2019

LÄHI-IDÄSTÄ UHKAAVA PAKOLAISAALTO TORJUTTAVA PÄÄTTÄVÄISESTI

Muutamit asioista mitään ymmärtämättömät vipusivat aikoinaan Turkkiä Euroopan unionin jäseneksi. Eräs heistä oli EU:n laajentumiskomissaarina toiminut Olli Rehn (kesk.), joka palkittiin sittemmin Suomen Pankin pääjohtajan viralla. Pankissa tuhoamista vielä riittää.

Turkki on nyt uhannut päästää Eurooppaan miljoonia pakolaisia, mikäli EU arvostelee Turkin Syyriaan tekemää hyökkäystä.⁴³⁹

Tämän viikon tapahtumien valossa on entistäkin selvempää, että Turkki ei kuulu Eurooppaan, eikä sille jatkossakaan pidä myöntää jäsenyyttä EU:ssa. Kuinka kurjalla tolalla asiat olisivatkaan, jos Turkki olisi nyt EU:n jäsen?

Turkin harjoittaman kiristyksen edessä Euroopan maiden pitäisi entistä päättäväisemmin torjua Turkin rajoille päästämät pakolaiset. EU:n on lopettava miljardien tuki Turkille, ja tulijoiden tulva on käännytettävä rajoilta tarvittaessa sotilaallisesti. EU-maiden olisi osoitettava yksiselitteisesti, että tänne ei ole tulemistakaan ja että emme taivu painostuksen edessä.

Punavihreä turvapaikkapolitiikka vaarantaa turvallisuutemme

Turkki käyttää pakolaistulvaa aseenaan EU:ta vastaan. Syyriasta tai Irakista Turkkiin saapuneet pakolaiset ovat käytännössä kuin poliittisia ohjuksia, jotka lähetetään Eurooppaan kostoksi tai kiristyksen merkiksi.

Laittomasti rajat ylittäessään he ovat eräänlaisia ”aseettomia sotilaita”, jotka pyrkivät suojautumaan kansainvälisten asiakirjojen, kuten pakolaisten oikeusasemaa koskevan yleissopimuksen taakse.

Kyseinen asiakirja on kuitenkin vain *yleissopimus*, eikä se velvoita ehdottomasti mitään maata ottamaan rajojensa sisäpuolelle keitään laittomia tulijoita. Esimerkiksi Helsingin yliopiston kansainvälisen oikeuden professori Martti Koskenniemi on aiemmin ottanut kannan, jonka mukaan valtioilla ei ole velvollisuutta ottaa vastaan pakolaisia, sillä ”pakolaisten oikeudet eivät aja kansallisen turvallisuuden edelle”.⁴⁴⁰

Sen asemasta, että Suomen maahanmuuttoviranomaiset keskittyisivät torjumaan laittomien maahan pyrkijöiden virtaa, he antavat julkisuuteen tiedon, että maassamme varaudutaan tulijoiden tulvaan. Tällainen tieto otetaan tietenkin vastaan kutsuna. Ilta-Sanomat kirjoitti, että Migri-pomo Kimmo Lehto on luvannut parissa päivässä paikat 5000 tulijalle.⁴⁴¹ Hän vieläpä ylpeilee, että ”meillä on sen verran kovat valmiudet täällä”. Ulkoministeri Pekka Haavisto (vihr.) puolestaan ”varautuu” 100 000 laittoman maahantulijan aaltoon.⁴⁴²

Uhkana eivät siis ole vain laittomat tulijat vaan Suomen mädättäjävirkamiehet. Asia nähdään väärin, kun keskitytään majoittamaan ja ruokkimaan tänne veronmaksajien elätettäviksi pyrkiviä. Pitäisi keskittyä laittamaan kova kovaa vastaan tulijoiden *torjumiseksi* tarvittaessa voimatoimin.

Haluaisimpa nähdä päivän, jona vihervasemmistolainen hallitus *lupaisi hoitopaikat 5000 suomalaiselle vanhukselle* ja ylpeilisi sillä, että *Suomen kansalaisten hyvinvoinnista* huolehtimiseen ”meillä on sen verran kovat valmiudet täällä”. Mutta tätähän tuo syntymäsosialistien typeryskerho ei koskaan tee.

Sen sijaan Lehdon ja Haaviston tapaiset kovapalkkaiset virkamiehet tekevät kaikkensa bastardisoidakseen kansallisvaltiomme ja kansakuntamme haittamaahanmuutolla. Heidät pitäisi sanoa viroistaan irti viipymättä ja lähettää samaan soppajonoon punavihreässä kuplassa asuvien takkutukkaisten maailmanparantajien kanssa. Heidän peräänsä pitäisi lähettää huvitteluliberaalit, jotka saavat elantonsa maahanmuutosta johduttavista kuluista ja suojatyöpaikoista.

”Pakolaisuus” on kansainvälisen politiikan ase, jonka eteen ei pidä juosta

Olen perussuomalaisena ehdottomasti sitä mieltä, että maamme ei pidä ottaa vastaan enää yhtään ainoaa humanitaarista pakolaista eikä turvapaikanhakijaa Lähi-idän eikä Afrikan suunnalta. Kriisi ei ratkea vastaanottamisella. Pakolaisuudesta itsestään ja sillä kiristämisestä puolestaan on tullut propagandan ja sodankäynnin väline. Sen aseensa eteen ei pidä juosta.

Turkin uhkaus antaa viitteen myös siitä, kuinka GCM-sopimuksen kaltainen asiakirja voi laueta miinan tavoin länsimaiden kasvoille. Kirjoitin jo aiemmin siitä, miten GCM:stä on vaarassa tulla voiteluainetta, jolla helpotetaan siirtymistä EU:n ulkoisilta pakolaisleireiltä Eurooppaan maiden voimatta vastustaa.

Kun asiaan liitettäisiin pakolaiskiintiöiden laajentaminen ja turvapaikkahakemusten käsittely EU:n ulkopuolisissa keskuksissa, päätösvalta luovutettaisiin kansallisvaltioiden omasta piiristä YK:n pakolaisvirkailijoiden käsiin. Näin avattaisiin jatkuva ilmasilta EU-maiden lentokentille kansalaistemme laskuun.

Ja nythän onkin sitten (aivan liian myöhään vaikuttaakseen itse asiaan mitään) paljastunut, että ”*suuri osa Irakista tulleista pakolaisista olikin sotilaskarkureita, niin upseereita kuin rivisotilaitakin*”, eivätkä mitään herkkiä pikkutyttöjä.⁴⁴³

Pakolaisten mukana leviävät paitsi he itse, myös heidän uskontonsa ja kulttuurinsa. Se taas merkitsee muhamettilaisuuden vallan kasvua Euroopassa. Tätä ei tule sallia etenkään, koska asian oikeutus ja siitä päättäminen pidetään Euroopan kansakuntien oman ratkaisuvallan ulottumattomissa: EU:n viranomaisten ja pienen byrokraattisen piirin hallussa.

Siihen kuuluvat Suomessa perusoikeusjuridiikan Dupond ja Dupont, kommunistiprofessorit Lavapuro & Ojanen, jotka kiirehtivät nyt myös ISIS-morsianten ja heidän lastensa kotiuttamista leireiltä.⁴⁴⁴ Mikäli tyhmyydestä ei joudu kärsimään, eivät tuon hulluuden mukaan lähteneet koskaan opi mitään.

Suomen kansalaiset voisivat vastata Turkin harjoittamaan kiristykseen boikotoimalla turkkilaisia tuotteita ja kieltäytymällä matkustamasta sinne. EU:n ja Turkin välisten suhteiden hoitaminen voimatoimin ja rajat sulkemalla ei merkitsisi EU:lle minkäänlaista tappiota. Siitä voisivat kärsiä vain ne, jotka ovat menneet investoimaan tai ostamaan lomaosakkeita valtiosta, jonka oikeusjärjestelmä on yhtä mätä kuin poliittinen historiansa ja kulttuurinsa yleensäkin.

Mikäli pakolaistulva alkaa kasautua Suomen rajoille vuoden 2015 tapan, on otettava käyttöön Schengenin sopimuksen mahdollistama tilapäinen rajavalvonta ja laitettava rajat kiinni ilman matkustusasiakirjoja maahan pyrkiviltä.

Maanantaina 4. marraskuuta 2019

OHJEITA ORWELLILAISELLE OIKEUSLAITOKSELLE

Viime viikkoina kansalaisia ovat jälleen kiinnostaneet poliisin ja oikeuslaitoksen ”vihapuhujia” kohtaan suuntaamat sananvapauden rikkomukset, poliittiset oikeudenkäynnit ja makutuomiot. Olen kirjoittanut aiheesta yleisellä tasolla jo aiemmin jutussani ”Syyttäjät makutuomareina” (11.11.2016) , ja niin kirjoitan nytkin.

Aiheen tämänkertaiseen kirjoitukseeni antavat Sebastian Tynkkystä (ps.) ja Päivi Räsästä (kd.) vastaan suunnatut ajojahdit. En ole erityisen innostunut mutta en myöskään huolissani Räsäsen kannanotoista. Sen sijaan huoleen antaa aihetta *oikeusviranomaisten*, etenkin valtakunnansyyttäjä Raija Toiviaisen, virkaintoisuus hänen päätettyään tänään 4.11.2019 aloittaa esitutkinnan Räsäsen politiikkona esittämistä mielipiteistä.⁴⁴⁵

Kansalaisia uhkaa nyt syyttäjälaitoksen toimesta tilanne, että Päivi Räsäsen puheet homoseksuaalisuuden synnillisyydestä aletaan ottaa todesta! Mitäpä muutakaan Päivin joutumisesta poliisikuulusteluun voisi seurata kansanedustajan itsensä arvioidessa tilannetta hämmentyneen kiitollisena huomiosta?⁴⁴⁶

Yksi selitys Päiville jaeltuun ilmaismainokseen voi löytyä viranomaisten pyrkimyksestä säilyttää *mielikuva puolueettomuudesta*. Olihan oikeuslaitos virallisen syyttäjän vaatimuksesta tuominnut äskettäin myös perussuomalaisen ja homona julkisesti esiintyvän kansanedustajan, Sebastian Tynkkysen, hänen esittämästään uskontokritiikistä, joka tosin kohdistui islamilaiseen yhdyskuntaan.

Kyseessä lieneekin viranomaisten kömpelö tasapainotusyritys. Kun ensin on oikeuden jumalattaren eteen saatettu islamia arvostellut perussuomalainen homo, niin kasvonsa säilyttääkseen viranomaisen epäilee nyt myös *eri puoluetta* edustavaa kristillistä kansanedustajaa *homofobisista* puheista. Näyttää näppärältä ja luo uskottavuutta, muttei sitä ole. – Miksi? Selviää ihan kohta.

Miksi Päivi Räsäsen kurittaminen ei toimi?

Viranomaistutkinnan ulkopuolelle näyttävät jääneen *muslimien* maassamme harjoittamat vihapuheet ja -teot. Niistä esimerkkeinä ovat SDP:n kansanedustajaksi valitun Hussein al-Taeen herjat ja haukkumiset homoja ja juutalaisia kohtaan. Niiden levittelijää *ei* haastettu käräjille, eikä myöskään puolueensa ryhtynyt mihinkään toimenpiteisiin al-Taeen suhteen, paitsi tietysti puolusteluun ja asian painamiseen villaisella. Myöskään

Yleisradion toimittajana toimineen Abdirahim ”Husu” Husseinin homofobisiin puheisiin ei puuttunut sen enempää Yleisradio, poliisiviranomainen kuin hänen puolueensa SDP:kään.

Mitä *yleistä merkitystä* kyseisellä nahistelulla sitten on? Vielä 1970-luvulla homoseksuaalista käyttäytymistä pidettiin rikoksena ja sairautena, ja homoja uhkailivat niin poliisit, papit kuin lääkäritkin, jotka ylpeilivät halullaan auttaa muita. Kyseinen laupeus kertoo omaa kyynistä kieltään ”puuttumiseen” ja ”väliintuloon” perustuvan viranomaisavun olemuksesta. Nykyisin tuo avun annon suhde vain vaikuttaa olevan päinvastoin, kun homoseksuaalien *arvostelua* yritetään pitää jonkinlaisena rikoksena.

Istuva pääministeri Antti Rinne (sd.) puolestaan teki kaikkien aikojen rimanalituksen alentuessaan leimaamamaan Perussuomalaisten puheenjohtajan Jussi Halla-ahon kirjassaan ”sairaaksi”⁴⁴⁷ – ja kaikki tämä ilman, että kustantamot olisivat pois editoineet Rinteen tölväisyä vihapuheena! Ei mitään kaksoisstandardia havaittavissa?

Valtamedian vihreät mimosat ja muut kulttuurimme lumihietaleet läpysyttivät tietysti käsiään lääkäri Rinteen diagnoosille innoissaan. Kun *intellektuellien* epäsovinnaiset kannanotot ja poliittinen kulttuurikritiikki aletaan leimata ”sairaudeksi”, siihen ”sairaiden” riviin astun ja kuulun oikein mielelläni. ”Rikolliseksi” Halla-ahon mielipiteet olikin leimattu jo aiemmin.

En suinkaan tarkoita, että jotakuta ihmistä tai ryhmää pitäisi tai saisi haukkua sairaaksi tai lavastaa rikolliseksi. Mutta väitteeni on, että syyttävä lähestymistapa ei ole missään tapauksessa oikea. Nykyiset vihapuhepoliisit eivät ole eetokseltaan yhtään paremmassa asemassa kuin menneen maailman patakonservatiivit. Väittäessään toista osapuolta ääriajattelijaksi itse asiassa kumpikin osapuoli on yhtä kaukana toisesta ja siten omalla tavallaan ääriajattelija.

Politiikka ei tarvitse sensuuria, tuomioita eikä lailla kurittamista vaan asioiden ymmärtämistä. Kun homoseksuaalisuudesta tehdään Päivi Räsäsen tapauksessa jälleen poliisiasia, lähestymistapa toistaa juridista ja normatiivista diskurssia. Siten se vain uusintaa kurinpidollista asennetta, jossa homoseksuaalisuus nähdään erityistoimenpiteiden ja nykyisin myös hyysäämisen kohteena. Sellaista lähestymistapaa sanon filosofian ja sosiologian näkökulmasta alkeelliseksi, sillä se nostaa tietyn vähemmistön jallustalle ilman, että sitä kukaan pyytäisi. Tuloksena on epäluulojen voimistumista.

Mikäli poliisin motiivina on jonkinlainen hyvityksen kerjuu vähemmistön aiemmin kokemista vääryyksistä, ei sisäministeri Ohisalon (vihr.) käsikassarana toimivien viranomaisten hyveellisyys taatusti toimi. Koston logiikka on sellainen, että se tekee kaikki sokeiksi.

Jos Suomessa ei ollut enää homovastaisuutta ennen Päivi Räsäsen homopuheiden nostamista valokeilaan, sitä pian taas varmaan on, kun ihmiset kyllästyvät kansan valitseman edustajan kurittamiseen. Nämä ovat keskustelun avoimuutta vahingoittavia vetoja sosialistiselta syyttäjälaitok-

selta ja vihervasemmiston vihapuhepoliisilta, kun taas Päivillä on kaikki syyt ottaa kritiikki kiitoksena vastaan.

Mistä Sebastian Tynkkysen tapauksessa on kyse?

Entä tapaus Tynkkynen? Valtiopäivämies, Big Brother -tähti ja tubettaja Sebastian Tynkkystä vietiin jälleen syyttäjien toimesta, ja tuomiota päätettiin 4050 euroa kuvasta, jossa todettiin islamistiterroristien olevan muslimeläjä.⁴⁴⁸ Ei siis ihme, että ”oikeuslaitoksen uskottavuus” on kärsinyt.⁴⁴⁹

Syyttäjät ja tuomarit ovat nähtävästi ottaneet silmätikukseen tuon julkihomon tai vähintäänkin biseksuaalin perussuomalaisen, joka vaalivalvojisissa oli median huomion kohteena yhdessä mustan poikuliystävänsä kanssa niin, että muut ympärillä olleet kalpenivat ja väri-TV:n kontrasti parani.⁴⁵⁰ Tynkkystä tökitään silmään mukavaarallisena ”rasistina”, sillä hän ei noudata punavihreää agendaakaan eikä käsityksiä siitä, miten homon pitää ajatella ja toimia. Vaarassa on siis vihervasemmiston koko arvokonsstituutio, ja siksi monelta vihervassarilta on mennyt polla sekaisin.

Ilmeisesti Tynkkynen muodostaa painajaisen punavihreille Demla-juristeille. Hän osoittaa, että seksuaalivähemmistöön kuuluvan ihmisen ei ole järkevää samastua poliittisen vihervasemmiston harjoittamaan politiikkaan, jolla vihervasemmisto on yrittänyt naruttaa kannattajikseen kaikki vähemmistöihin kuuluvat ihmiset.

Kyseinen *kompensoiiva suvaitsevuus* onkin ollut huonoa kauppaa. Siinä kansallinen seksuaalivähemmistö on vaihtanut kannatuksensa vihervasemmiston julistaman yleispolitiikan, kuten maahanmuuton, puolesta liipputtamiseen, vaikka islamin leviäminen on seksuaalivähemmistöjen etujen vastaista. Myös minä arvioin Tynkkysen tavoin politiikan oikeutusta aina *asia kerrallaan*, enkä ole koskaan äänestänyt, kannattanut enkä edustanut yhtään mitään johonkin *viiteryhmään* kuulumiseni perusteella. Moinen *identiteettipolitiikka* ja *klusteroituminen* eivät ole muuta kuin vanhaa eturyhmäpolitiikkaa, jonka malli on vasemmiston taistolaisuudessa.

Asia ei varsinaisesti minua koske, mutta tietyllä tavalla se koskee minua. Väitteeni on, että oikeuslaitos ahdistelee Tynkkystä siksi, että hänen kohdistamallaan raivolla vihervasemmisto ja huvitteluliberaali porvaristo katsovat voivansa purkaa *homoja* kohtaan tuntemaansa *omaa salattua vihamielisyyttään*, joka johtunee siitä, että homo ei olekaan täysin alistuva ja tottelevainen – eikä varsinkaan sellainen kuin nuo monikulttuurisuusmyönteiset länsimaiden bastardisoijat toivoisivat. Alitajuista aggressiota vihervasemmistolta ja porvaristolta siis. Sen sijaan Perussuomalaisissa rakkauden määrä on ollut suuri, ja sen sain huomata muun muassa keväisen vaalikampanjani aikana.

Tynkkysen kautta valottuu, että homokin voi olla niin järkevä, että kannattaa perussuomalaisia. Siksi hän on myrkkyä vihervasemmistolaisil-

le. Hänen kauttaan realisoituu, että perussuomalaisuudessa on totuuden jyvää. Kentältä saamieni kokemusten mukaan monet homot sovittavat nykyisin intersektionaaliset ristiriidat (eli monen ryhmän jäsenyydestä johtuvan väliinputoajan asemansa) liittymällä Perussuomalaisiin. Kansakunnan yhteinen etu on aina isompi asia kuin sen jonkin sisäisen vähemmistön etu. Ja kansallisen vähemmistön etu toteutuu osana kansakuntamme etua. Asia on siis poliittisesti ratkaistu.

Onko vihapuhetta sanoa ystävää pupuksi?

Vihervasemmiston kiemurtelu oman ongelmansa ympärillä on huvittavaa. Uusi Suomi teki hiljattain jutun demarien hovijuristin, professori Jukka Kekkonen, tviittauksesta, jossa hän kiirehti julistamaan, että ”tulkinnallisuutta ei saa käyttää tekosyynä epäkunnioittavaan käytökseen saati vihapuheeseen”.⁴⁵¹ Filosofian näkökulmasta asia on täsmälleen päinvastoin: väitettä ”vihapuheesta” ei saa käyttää tekosyynä tulkinnallisuuden rajoittamiseen saati kieltämiseen.

Meillä täällä filosofisen logiikan piirissä on tapana ajatella niin, että jos joku taho – kuten nyt vaikkapa oikeushistorian ja roomalaisen oikeuden professori Kekkonen – ottaa oikeudekseen määritellä, mikä on vihapuhetta tai epäkunnioittavaa käytöstä, hän siinä tapauksessa jo esittää tietyn oman tulkintansa sekä pyrkii sulkemaan muut tulkinnat ”sallitun” ulkopuolelle.

Jos olisi viranomaisten tai SDP:n vallassa päättää, mikä voidaan hyväksyä ”soveliaana” tulkintana, seurauksena olisi, että tulkinnallisuus kiellettäisiin yhtä luotisuoraa linjanvetoa lukuunottamatta kokonaan. Tulkinnallisuuden *olemus* on *nimenomaan rajoittamattomuus* eli se, ettei tunnusteta *mitään* oikeaa eikä väärää tulkintaa. Mikäli ”oikeaa” ja ”väärää” tulkintaa alettaisiin etsiä tai osoittaa ojentamalla tai normittamalla, ajauttaisiin väistämättä *vallan* käyttöön, joka kuolettaisi pois sekä sananvapauden että vertauskuvallisen kielen.

Olisiko vihapuhetta sanoa rakasta ystävää söpöksi pupuksi, jos se vastaanottajan mielestä on ”väkivaltaista eläimellistämistä”? Tai olisiko ”rassismia” *olettaa* toisen ihmisen sukupuoli, kuten muutamat vihreät mimosat väittävät? Käsittääkseni sukupuolen olettaminen on välttämätöntä yhteiskunnassa, jossa kuljetaan vaatteisiin verhoutuneina ja myös julkisesta alastomana esiintymisestä voidaan rangaista. Sukupuolta kuvaavat käsitteet ovat usein jo sinänsä vertauskuvallisia.

On hämmästyttävää huomata, kuinka vähän professorin asemassa oleva henkilö ymmärtää hermeneutiikasta, oikeusfilosofiasta ja tieteenfilosofiasta. Niin ei saisi olla, sillä jo juridiseen perustutkintoon sisältyy pakollisena yksi kurssi filosofiaa, ja myös vaaliehdokkaille pitäisi jatkossa järjestää pääsykoe.

Eduskunnan varapuhemiehen nuijaa käyttävä demarien Tuula Haatainen puolestaan paheksui Helsingin Sanomien hänelle petaamassa suuressa jutussa saaneensa tarpeekseen ”mölinästä” ja että ”puhe eduskunnassa on jo perustuslain vastaista”.⁴⁵² Hänen kannanottoaan jakoi eteenpäin Kekkonen kollega Liisa Nieminen, joka vaati kansanedustajien eristämistä pariiksi viikoksi pois täysistunnoista!⁴⁵³

Hullunkurisinta tässä kansanvallan tallomisessa ei ole vain vasemmistopoliitikkojen omaksi oikeudekseen sosialisoima yritys päättää siitä, mitä kansan valitsevat edustajat saavat tai voivat ajatella ja sanoa. Kyseessä on viranomaisvallan, tuomiovallan ja niin sanottujen ”asiantuntijoiden” rikkomus Montesquieulta tunnettua vallan kolmijako-oppia vastaan. Sen mukaan pitää olla erikseen poliittinen valta, toimeenpanovalta ja tuomiovalta. Vaatia jotakin ”kurinpalausta” kansan valitsemille poliitikoille on eduskuntalaitoksen ja demokratian ylenkatsomista ja rätin viskaamista kansalaisten silmille.

Mikäli Haatainen, Kekkonen ja Nieminen ovat saaneet tarpeekseen ”mölinästä”, sittenpä olisi demareilla syytä tukkia omien kellokkaidensa, al-Taeen ja Abdirahim Husseinin, suut. Sitä taas en voi missään tapauksessa vaatia, sillä haluan kaikkien kansalaisten tietävän, mitä he oikeasti ajattelevat. Eli enemmänkin saavat minun puolestani mölistä.

Arvaukset, oletukset ja tulkinnat kuuluvat demokratiaan ja tieteeseen

Edellä oleva päivänpolitiikan kommentointi oli tietenkin vain traileria oikeusfilosofisiin johtopäätöksiin, joihin tulen aivan pian käsiteltyäni Sebastian Tynkkysen tapausta tarkemmin.

Mitä oikein oli tapahtunut? – Tuomio langetettiin Tynkkysen vuonna 2017 julkaisemasta kasvogalleriakuvasta ja tekstistä ”Terrorismi ei tunne uskontoa. Jos islamia ei lasketa.” Syytetty siis esitti *kuvauksen*, joka perustuu islamin ja terrorismin korkeaan korrelaatioon. Ei mitään erikoista uutta. Kyseessä oli väite, joka voidaan todeta tutkimuksistakin. Korrelaatio on todellakin vahvaa. Otetaanpa muutama fakta.

Yhdysvaltojen ulkoministeriön raportin *Annex of Statistical Information – Country Reports on Terrorism 2016* mukaan vuonna 2016 maailmassa tapahtui 11 702 terrori-iskua, joissa kuoli 25 621, loukkaantui 33 814 ja siepattiin 15 543 ihmistä.⁴⁵⁴ Suurin osa iskuista oli muslimien tekemiä ja toteutettiin islamistisissa tai muslimienemmistöisissä maissa. Europolin vuonna 2017 julkaiseman terrorismiraportin mukaan jihadistit murhasivat EU:ssa 135 ihmistä vuonna 2016, ja islamistisesta terroristista epäiltyjä otettiin kiinni 718.⁴⁵⁵

Jos nämä tosiasiat eivät tuomioistuimia miellytä, vika ei ole viestintuojissa. Vika on niissä poliitikoissa ja virkamiehissä, jotka ovat sallineet

tämän hirveän ongelman leviämisen Eurooppaan. Ja mitä sanotaankaan viestintuojien tulittamisesta?

Tynkkysen arviossa oli kyse *tulkinnasta*, joka koski islamin ja rikollisuuden välistä yhteyttä. Tulkintoja puolestaan ei voida koskaan osoittaa *ehdottomasti oikeiksi mutta ei myöskään ehdottomasti vääriksi*. Silti niitä pitää voida esittää, *sillä ilman tulkintoja ei ole yhteiskunnallista ymmärrystä eikä myöskään tiedettä*.

Näin on tultu jälleen siihen jo edellä selittämäni tosiasiaan, että erilaiset tulkinnat ovat välttämättömiä kansanvaltaiselle yhteiskunnalle ja totuuden tavoittelulle. Ilman rajoittamatonta kriittisyyttä ei ole myöskään yhteiskunnallista totuutta. Sitä puolestaan ei voida löytää oikeussaleissa, joissa totuuden etsintää varjostaa rangaistusten uhka.

Ilmeisesti juuri tätä nuo tuomioita jakelevat juristit eivät dynamiittityhmyydessään ole yltäneet käsittämään. Tuskin ovat ymmärtäneet sitäkään, että ei ole erikseen myöskään ääri-islamia eikä islamia, kuten Terhi Kiemunkia (ps.) vaadittiin selventämään Tampereen käräjäoikeudessa.⁴⁵⁶ Islamin opin mukaan on vain yksi islam. Ja sen islamin vaikutusvaltaa myös jihadistinen terrorismi lisää. Käsittääkseni tuomitsemisen paikka olisi siinä: suoran *väkivallan* lietsonnassa.

Entä sitten spekulatiot ja arvailut? Kuuluvatko ne sananvapauden piiriin? – Totta kai kuuluvat, vaikka osuisivat väärinkin tai loukkaisivat jotakuta.

On mahdotonta ajatella, että esimerkiksi talouden piirissä ei saisi rankaisematta esittää arvailuja siitä, mikä yritys menee seuraavaksi konkurssiin. Arvailut, jotka koskevat pakolaisten ja turvapaikanhakijoiden motiiveja sekä rikoksia tehneitä henkilöitä ja heidän taustojaan, ovat samassa asemassa: täysin välttämättömiä poliittisten päätösten tekemiselle.

Myös oletuksia pitää voida esittää, sillä ilman hypoteeseja ei ole sen enempää tiedon kuin totuudenkaan tavoittelua. Nimenomaan Demla-juristien voisi odottaa ymmärtävän, että arvailut ja spekulatiot kuuluvat demokratiaan, eikä ilman oletuksia ja hypoteeseja sekä niiden testaamista ole todellista tutkimusta.

”Vihapuheeksi” pyritään nykyisin määrittelemään viestien lähettäjien aikomuksista riippumatta kaikki sellainen, mikä herättää vihaa *vastaanotajien* omassa päädyssä. Tämä on hullua, sillä viestien merkityksen kannalta ratkaisevia ovat lähettäjien *intentiont* eli aikomukset ja tarkoitukset. Samasta syystä myös tekojen juridista tuomittavuutta pitää tarkastella oikeusprosesseissa tekijöiden näkökulmasta ilman, että uhreina pidettyjen sallittaisiin päättää siitä, mitä tekijä aikoi. (Tätä asiaa on tosin yritetty kumota myös ”Suostumus2018”-hankkeessa, jossa ei ole ymmärretty tekojen tulkinnanvaraisuutta.)

Edellä esittämäni valossa ei perusuomalaisia vastaan nostetulla syyteyllä ja laajalti levinneellä tuomitsemisella ei ole vähäisintäkään logiikan eikä järjellisen ajattelun suoja. Kyseessä ovat pelkät poliittiset oikeuden-

käynnit, joilla tavoitellaan sinänsä järkevien ja moraalisesti perusteltujen poliittisten vaihtoehtojen poistamista markkinoilta.

Kansanryhmää vastaan kiihottamisen teonteoreettiset edellytykset

Pohditaanpa sitten myös tuota ”kansanryhmää vastaan kiihottamista”. Jonossa on nimittäin ainakin neljä perussuomalaista ihmistä, joita raahataan käräjille poliittisista mielipiteistään. (Tanskassa eduskuntalaitoksen nimi on muuten ”kansankäräjät”, mikä vihjaa, että käräjoiminen pitäisi käydä oikealla foorumilla, eli politiikassa itsessään.)

”Kansanryhmää vastaan kiihottamista” koskeva lainkohta (13.5.2011/511) lisättiin Suomen rikoslakiin vasta alle kymmenen vuotta sitten Euroopan ihmisoikeussopimuksen lietsomana. Laki on osoittautunut koeaikana huonoksi, sillä määritelmäkysymykset jätettiin avoimiksi, lähinnä kahdesta syystä. Demla-juristit halusivat laista löysän, jotta sitä voitaisiin käyttää poliittisiin oikeudenkäynteihin, kuten Neuvostoliitossa. Toiseksi, lain mielivaltaisuus johtuu siitä, ettei lain sisällöstä ja sen käyttämisestä instrumenttina syntynyt minkäänlaista yksimielisyyttä lakia valmisteltaessa. Lakia luotiin lähinnä Mika Illmanin tendenssitutkimuksen *Hets mot folkgrupp* (2005)⁴⁵⁷ pohjalta, aivan niin kuin vuoden 1999 perustuslain ihmisoikeuspykälien viilaamisessa käytettiin SKP:n keskuskomitean entisen jäsenen, Martin Scheininin, mielipiteitä. Harvoin pääsevät vähemmistöihin kuuluvat henkilöt itse päättämään omien viiteryhmiensä asemaa koskevista lainsäädännöistä tuolla tavoin vähemmistöjen sisältäpäin. Voisi ajatella, että vähemmistöpositio muodostaisi jääviyden asioiden puolueettomaan tarkasteluun.

Niinpä koko lain voisi kumota. Mikäli kumoaminen on EU:n ja (sinänsä harmillisten) kansainvälisten sopimusten puitteissa vaikeaa, myös soveltamisperiaatteiden tarkka määrittäminen voisi auttaa. Keskeinen oikeusfilosofinen kysymys on, *millä edellytyksillä epäilyn tai syytteen alainen teko voitaisiin tulkita rikoslaissa määritellyn kuvauksen täyttäväksi*. Toisin sanoen, mikä *liittäisi* teon rikoslaissa tarkoitettuun tekoon?

Jo pelkkä kiihottamisen käsite kuuluu enemmänkin seksuaaliseen viitekehukseen ja antaa harhaanjohtavan sävyn *poliittisen* aiheen lähestymistavalle. Yleensä kyse on politiikan olemukseen kuuluvasta mielipiteiden kertomisesta ja kannatuksen tavoittelusta; en tosin mene nyt laajemmalti siihen.

Ensinnäkin, teonteoreettisesti tärkeintä rikoksen tunnusmerkistön täyttymiselle olisi, että epäilyn tai syytteen alaisessa teonaktissa ilmaistaisiin jokin *imperatiivi* (käsky, kehoitus, yllyttäminen tai suostuttelu) kansanryhmän vastaiseen rikolliseen tekoon.

Toinen tärkeä edellytys on, että teolla olisi *selvästi rajattu ja osoitettu kohde*. Mikä tahansa kohde ei ole kansanryhmä.

Kolmas tärkeä asia on, että teolla olisi *vaikutusta ja uhri*, jonka voitaisiin *osoittaa kärsineen* teosta.

Neljäs (edellisestä seuraava) seikka on, että asia pitäisi nähdä *asianomistajarikoksena*, jota se ei nyt ole.

Juuri tämä, eli vaikutuksia koskevan näytön poissaolo ja uhrin puuttuminen, ovat tehneet syyttelystä useimmiten mielivaltaista. Relaatiologisesti ajatellen teolle pitäisi aina osoittaa uhri, sillä kiihottaminen (käsky, kehottaminen, yllyttäminen, suostuttelu) on relaatio eli suhde, josta pitäisi osoittaa vähintään kaksi osapuolta.

Jo edellä esittämistäni kolmesta ensimmäisestä seikasta johtuu, että niiden puuttuminen on tehnyt käydyistä prosesseista poliittisia oikeudenkäyntejä ja annetuista tuomiosta makutuomioita.

Kansanryhmää vastaan kiihottamisesta tuomitsemisen edellytykset

Entä mitä syyttäjän pitäisi osoittaa saadakseen aikaan rangaistuksen? Millä tavoin moitteen alainen teko tai epäilty rikkomus voitaisiin yhdistää kansanryhmää vastaan kiihottamiseen? Olen laatinut oheen listan tunnusmerkeistä, joiden tulisi täytyä.

Kansanryhmää vastaan kiihottamista koskevan lainkohdan soveltaminen pitäisi rajata siihen, että sen perusteella voidaan tuomita vain, jos

1. on osoitettavissa selvä *käsky* tai *kehotus* kansanryhmän vastaiseen rikolliseen tekoon,
2. kyse ei ole vain omien *mielipiteiden* ilmaisemisesta vaan toisten ihmisten *taivuttelusta* kyseiselle kannalle,
3. teolla on *uhri* tai *asianomistaja*, joka vaatii rangaistusta, korvausta tai hyvitystä, eli kyse on asianomistajarikoksesta,
4. teolla on *toteennäytettäviä seurauksia*,
5. kyse ei ole pelkästä aikomuksesta, kansanryhmän *kuvaamisesta* kiusalliseksi koetulla tavalla, kansanvaltaisen poliittisen kannatuksen tavoittelusta tai retoriikasta vaan järjestyneestä ja toteutuneesta teosta vihamielisen kampanjan käymiseksi,
6. kyse ei ole pelkästä huumorista tai subjektiivisesti koetusta loukkaantumisesta,
7. kyse ei ole siteeraamisesta, esimerkikilauseen esittämisestä tai muussa yhteydessä esitetyn aineiston toistamisesta tiedonvälityksessä,
8. kyse ei ole tutkimuksen tekemisestä tai tutkimustuloksesta,

9. kyse ei ole näkemysten esittämisestä tieteellisessä, taiteellisessa tai poliittisessa yhteydessä, ja
10. kiusalliseksi, halventavaksi tai loukkaavaksi koetulla esityksellä ei ole ollut perusteluja.

Ilman näiden tunnusmerkkien toteutumista ei tekoa pitäisi voida yhdistää rikoslaissa tarkoitettuun 'kansanryhmän kiihottamiseen' tavalla, joka tekisi tuomitsemisen mahdolliseksi.⁴⁵⁸

Kansanryhmien kielteinen kuvaaminen pakko sallia

Kohta 7 on tärkeä, sillä ainakin Jussi Halla-aho (ps.) on tuomittu pelkän *esimerkkilauseen* esittämisestä hänen havainnollistaessaan poliittisen korrektiuden tavoitteluun liittyvää kaksinaismoralismia. Teemu Lahtinen (ps.) puolestaan on tuomittu tuon aineiston toistamisesta tiedonvälitystarkoituksessa.⁴⁵⁹ Kohtien 5–6 ja 8–10 ehdot puolestaan ovat tärkeitä, jotta mitään tiedettä tai taidetta voidaan ylipäänsä tehdä.

Perusteluehdon (10) ohella on luettelossa mainittu kohta 5 erittäin tärkeä. Sen mukaan pelkkä *kuvaaminen* kiusallisella tavalla ei riitä kansanryhmää vastaan kiihottamisen tunnusmerkiksi. Se koskee kaikkia kansalaisia ja edellä käsittelemääni oikeutta vertauskuvalliseen kielenkäyttöön.

Avoimeksi kaiken määrittelemisen jälkeen jää aina se, *mitä* esimerkiksi ”vihapuheeksi” väitetty argumentaatio on ja kenen mielestä. Sebastian Tynkkynen on ilmeisen kiihottava, sillä häntä epäillään nyt kansanryhmää vastaan kiihottamisesta *kolmannessakin* tapauksessa, jossa hän tuli *kuvanneeksi* jotakin asiaa jonkun mielestä epäsopivalla tavalla!⁴⁶⁰

On mahdotonta ajatella, että ihmiset eivät saisi tai voisi lausua toisistaan *epämiellyttävinä pidettyjä mielipiteitä*. Vastaamatta jäisi tällöin kysymys, millä perusteella minkään tuomioistuimen tai toisten ihmisten pitäisi päättää siitä, mitä kansalaiset toisistaan ajattelevat tai sanovat.

Sananvapaus on säädetty Magna Cartasta asti nimenomaan kansalaisen suojaksi esivaltaa vastaan. Sen olemus on vertikaalinen, eli suojata hallintoalamaisia viranomaisvallalta ja poliittiselta vallalta. Perustuslainen sananvapaus ei ole viranomaisten oikeutta rajoittaa kansalaisten keskinäistä viestintää, eikä rikoslaki puolestaan ole sellainen kilpi, joka olisi tarkoitettu suojaamaan kansalaisia toisiltaan heidän keskinäisissä horisontaalisissa suhteissaan tai kiistoissaan.

Nyt oikeuslaitos interventoi tuu yksilöiden välisiin kiistoihin ja suhteisiin. Se käyttää valtaa eräiden tiettyjen, lähinnä ulkomaalaisryhmien, puolesta sekä ottaa voimakkaasti kantaa heidän hyväkseen omia kansalaisiamme vastaan. Tämä saattaa kyseenalaiseksi oikeuslaitoksemme ainoan toimintaresurssin, jonka varassa se lepää: arvovallan, joka perustuu kansalaisten kunnioitukseen.

Kansanryhmien kuvaaminen negatiivisessa sävyssä on sallittava jo siksi, että kukaan ei *voi* sitä kieltää, valvoa eikä estää. Vain ihmisjoukkojen sosio- ja psykodynamiikkaa täysin tuntematon henkilö voisi ajatella, että jotkin mielipiteet olisivat *tukahdutettuina* vaarattomampia kuin julki lausuttuina.

Historia osoittaa, että kielletyt mielipiteet tulevat yleensä julki moninkertaisella voimalla, ja niitä leimaa alusta asti kielletyn hedelmän houkutus. Sensuuri ei siis toimi etenäkään sensuurin vaatijoiden omalta kannalta. Viestinnällistä Streidsand-ilmiötä en käy tässä laajemmin selittämään.

Uskonrauhan rikkomista koskeva rikoslain säädös poistettava

Sen ohella, että kansaryhmää vastaan kiihottamisen tunnusmerkit olisi määriteltävä nykyistä tarkemmin, poliittinen tavoitteeni on kokonaan kumota uskonrauhan rikkomista koskeva rikoslain säädös vanhentuneena ja vahingollisena.

Perustuslaillinen uskonnonvapaus ei edellytä uskonrauhan rikkomisesta rankaisemista. Uskonnonvapauteen sisältyy oikeus olla kuulumatta uskonnollisiin yhdyskuntiin. Koska uskonnot ovat rajuja vallankäyttäjiä, asia olisi nähtävä niin päin, että uskonnonvapaus kattaa nimenomaan oikeuden esittää vapaasti käsityksensä uskonnoista ja niihin kuuluvista. Kriittisyys voi olla myös uskontojen uhreille itselleen hyväksi.

Vääristynyttä on, että islamin arvostelu ja siinä piilevien väkivaltaisuuksien arvosteleminen tuomitaan Suomen oikeuslaitoksessa. Myös uskonnonvapauden pitäisi koskea rajoituksetta vain sellaisia uskontoja, jotka itse hyväksyvät toisten ihmisten uskonnot, uskonnottomuuden ja muut elämäntavat. Koska islam ei sitä tee vaan ripustaa muun muassa homot hirteen islamistisissa maissa *sharian* perusteella, ei uskonnonvapaus voi koskea rajoituksetta islamia itseään. Tämä perustuu sekä kantilaiseen etiikkaan että kultaisen säännön etiikkaan, jonka mukaan ihmiset voivat vaatia toisiltaan vain sellaista, mihin itse ovat valmiit.

Vaikka uskonnot muodostavat omat tonttinsa, nuo tontit ovat kuitenkin meidän kaikkien yhteisessä valtiossa, ja siksi uskontojen piirissä harjoitettava mielivalta on torjuttava valtiomme lainkäytössä.

Oikeuslaitoksen ei tulisi missään tapauksessa puuttua filosofien, tieteenharjoittajien eikä myöskään poliitikkojen yhteiskunnasta ja sen rakennetekijöistä esittämiin tulkintoihin eikä arvioihin. Muussa tapauksessa sellainen oikeuslaitos tekee itsestään kansalaisten silmissä hullun narrin, ja sama koskee myös sensuuria harjoitettavaa valtamediaa.

Positiivista erityiskohtelua koskeva säädös kumottava

Uskonrauhan rikkomista koskevan pykälän poistamisen ohella ehdotan ja suunnittelen myös monia muita lainuudistushankkeita. Sitä mukaa kun vihervasemmisto onnistuu Demla-juristiensa avulla säätelemään orwellilaisia lakeja, sen tulee vastaisuudessa tottua myös lakien kumoamishankkeisiin.

Olen myös ehdottanut sananvapauden suojaksi perustuslaillista sananvapauttamme täsmentävää lakia kansalaisten viestinällisistä oikeuksista, jolla kiellettäisiin verkkoympäristössä toimivia palveluntarjoajia ja sosiaalisen median ylläpitäjiä rajoittamasta kansalaisten sananvapautta, vapautta keskustelua ja uutisointia ”yhteisönormeihin” vedoten.⁴⁶¹

Samoin lehtiä ja kustantamoita estettäisiin painostamasta tai sensuroimasta kirjailijoita ja toimittajia, kuten nyt tapahtuu.⁴⁶² Esimerkiksi syrjinnästä kirjamessuilla⁴⁶³ tai kaupan alalla⁴⁶⁴ rangaistaisiin niitä, jotka diskriminoivat perussuomalaisia⁴⁶⁵ pitäen toimintaansa vieläpä jonkinlaisena hyveenä.

Vuonna 2014 säädetyin yhdenvertaisuuslain 9 § puolestaan antaa mahdollisuuden niin sanottuun positiiviseen erityiskohteluun, joka todellisuudessa johtaa käänteiseen syrjintään, epäoikeudenmukaisuuden kokemuksiin ja katkeruuteen sekä kaunaan. Se on tasa-arvon periaatteiden ja perustuslaillisen yhdenvertaisuuden vastainen, ja siinä on käännetty kumoon myös moraalifilosofinen ansaintaperiaate, jonka mukaan *perusoikeudet kuuluvat ensisijassa ne tuottaneille kansalaisille itselleen sekä poliittisen vallanperimyksen kautta heidän jälkeläisilleen*. Tällä vasemmistojuristien puliveivauksella on pyritty murentamaan poliittisen vallanperimyksen periaate, jonka mukaan *poliittinen valta kuuluu jokaisessa maassa sen kantaväestölle*.

Yhdenvertaisuuslain 9 § perustuu EU:n antamaan direktiiviin 2000/43/EY, joka *mahdollistaa* positiivisen erityiskohtelun mutta ei *edellytä* sitä. Euroopan unionikaan ei siis ole katsonut voivansa syyllistyä sellaiseen epäloogisuuteen, että se olisi vaatinut kyseisen säädöksen voimaansaattamista. Tämän estää useimmissa maissa yhdenvertaisen kohtelun periaate, myös Suomessa, jossa perustuslaki ja yhdenvertaisuuslaki ovatkin nyt ristiriidassa, ja konflikti pitäisi ratkaista perusoikeusmyönteisesti: perustuslakia seuraten. Nähdäkseni yhdenvertaisuuslain 9 § olisi kumottava yhdenvertaisuutta loukkaavana.

Edellä kuvatut ongelmat juontavat suureksi osaksi juurensa maamme EU-jäsenyydestä. Tämän toteaminen on tietysti tuskallista, sillä EU:n syyttäminen kansalaisten keskuuteen syntyneestä eripurasta saattaa vaikuttaa kliseiseltä.

EU on kuitenkin syytä lähes kaikkiin Suomen ja suomalaisten kärsimiin ongelmiin: maahanmuutto-ongelmiin, sananvapauden rikkomuksiin, viranomaisten mielivaltaan ja etääntymiseen kansasta, elitismiin, euron valuvioista johtuvaan julkisen talouden rahoituskriisiin, taloudellisen ja poliittisen itsemääräämisoikeuden menetyksiin, väestöpohjamme etnografiseen bastardisoimiseen, yksityistalouksien velkaantumiseen, ilmaston-suojeluaudistuksella kiusaamiseen, kantaväestön eripuraan ja eriarvoistumiseen, tuloerojen kasvuun, politiikan legitimaatiokriisiin, Afrikan ja Aasian väestöräjähdyksestä johtuvan ekokatastrofin maksattamiseen eurooppalaisilla, maataloutemme alasajoon, omavaraisuutemme heikentymiseen, kansainvälisen riippuvuuden kasvuun, ”uusliberalismiin”, globaalin ja ylijärjestyksen kasvuun, internatsismiin, alueelliseen eriarvoistumiseen, maaseudun autioitumiseen, keskittämispolitiikkaan, sosiaaliturvan koettuun ja väitettyyn heikentymiseen, viranomaisvallan kunnioituksen, arvovallan ja oikeusperustuksen luhistumiseen sekä siihen, että me suomalaiset joudumme anomaan EU-jäsenmaksuina maksamamme verovarot sentti kerrallaan takaisin EU:sta kuin rikkinäisestä pajatsosta.

Kun Suomen vuoden 1999 perustuslaissa kansalaisen perusoikeudet ulotettiin EU:hun liittymisen hurmoksessa koskemaan kaikkia maassa *oleskeleviä*, tämä on nykytilanteessa osoittautunut suureksi virheeksi. Juuri siksi nyt sanotaan, että Suomi ei voi olla koko maailman sosiaalitoimisto. Ei voikaan, eikä myöskään pidä olla. Niinpä kyseinen lainkohta olisi viipymättä korjattava ja saatettava perusoikeudet (etenkin oikeus sosiaaliturvaan) koskemaan vain Suomen kansalaisia. Mikäli näin ei tehdä, joutuvat kansallinen etu ja perustuslakimme ristiriitaan, jonka tuloksena on poliittista vallankäyttöä koskeva sovittamaton ja perinpohjainen kriisi.

Oikeustieteen opiskelija Eva Biaudet sanoi radion vaalikeskustelussamme keväällä, että persut romuttavat Suomen oikeusvaltion.⁴⁶⁶ Asia on täysin päinvastoin. Biaudet'n kaltaiset paperipainot itse murentavat yhteiskuntamme oikeusperustuksen saatuaan ohituskaistan muun muassa vähemmistövaltuutetun virkaan ilman laissa määriteltyä muodollista kelpoisuutta, pelkän poliittisen erivapauden turvin.⁴⁶⁷ Siinä näyttöä ”positiivisesta erityiskohtelusta”.

Kyseessä on kuitenkin vielä paljon enemmän. Vaakalaudalla on koko maamme tulevaisuus. Oikeusvaltio ja yhteiskuntamme oikeusperustus haavoittuvat nimenomaan silloin, kun valtio ja oikeuslaitos kohtelevat kaltoin sekä syrjivästi omaa kantaväestöämme, jolta valtiomme legitimaation pitäisi olla lähtöisin.

Päivitys 7.11.2019

Perussuomalaisten eduskuntaryhmä jätti tänään lakialoitteen kansanryhmää vastaan kiihottamista koskevan lainkohdan muokkaamiseksi si-

ten, että rangaistaviksi jäisivät vain rikoksella uhkaaminen ja rikokseen yllyttäminen.⁴⁶⁸ Tiedon ja mielipiteiden julkaiseminen ja esilläpito eivät olisi lakiesityksen mukaan rangaistavia. Tätä vaativat tiedon ja mielipiteiden tulkinnanvaraisuus sekä niiden yleinen määrittelemättömyys.

Keskiviikkona 13. marraskuuta 2019

TOTUUS LÖYTYY TAKSISTA

Kansanedustajien moraalia pidetään käänteisesti verrannollisena heidän valtiolta laskuttamiinsa taksikilometreihin (Jani Toivola),⁴⁶⁹ mutta taksilla ajaminen näyttää valottavan poliittista todellisuutta myös laajemmin. Niinpä luonnostelen tässä eräänlaista sosiaalisen todellisuuden taksiteoriaa.

Puolustan täysin Yleisradion toimittajan Abdirahim ”Husu” Husseinin (sd.) oikeutta ilmaista poliittiset näkemyksensä taksissa. Samalla paheksun voimakkaasti SDP:n valtuustoryhmän puheenjohtajan Eveliina Heinäluoman selittelyjä, joilla hän koetti perustella, miksi demarit erottivat Husseinin puoleksi vuodeksi ryhmästä.⁴⁷⁰

Asiahan oli niin, että osa-aikaisena taksikuskina toiminut Hussein oli väittänyt jättäneensä ”rasistisesti käyttäytyneen” asiakkaan moottoritielle.⁴⁷¹ Selvitys paljasti myöhemmin Husseinin seipitteen loruksi, ja demarien valtuustoryhmä antoi Helsingin kaupunginvaltuutettuna toimivalle Husseinille kenkää ”valehtelusta”.⁴⁷²

Eveliina Heinäluoman perustelu on kuitenkin täysin virheellinen. Husseinhan ei ollut itse asiassa valehdellut, vaan kertonut *tarinan*. Koska seipitteellä ei ole totuusarvoa korrespondenssin merkityksessä lainkaan, se kertoo vain *lausujansa ajatusmaailmasta ja arvoista*, ja niitä paljastaessaan Hussein puhui totta! Demarit siis erottivat hänet valtuustoryhmästä, vaikka (tai koska) hän oli *ajatuksestaan ja ihanteistaan* täysin rehellinen.

Onhan kansalaisilla, maassa oleskelijoilla ja muulla poliittisella yleisöllä oikeus tietää, mitä heidän edustajansa ajattelevat, vai kuinka? Siksi Husseinin oikeus ilmaista mielipiteensä, asenteensa ja arvonsa vilpittömästi on tärkeää. ”Vihapuheeksi” väitetyn argumentaation sensuroiminen johtaa nimenomaan valheellisuuteen, joten näin tuli näytetyksi, että totuutta ihmisten asenteista ei voida tavoitella vasemmiston kampanjoimien hyveellisyshankkeiden kautta. Totuus Husun asenteista ei vain kelvannut demariryhmälle, joka joutui myöntämään vihapuheidensa ja -tekojen kytevän sisällään, ja SDP onkin kunnostaunut omien sääntöjensä rikkomisessa yhtä hyvin kuin EU (Dublin II, *no bail out*, Schengen jne).

Juniori-Heinäluoman ripitys tuli joka tapauksessa väärään paikkaan. SDP:llä olisi ollut aihetta erottaa Hussein (ja tietenkin myös al-Tae) aivan muista syistä jo aiemmin. Mutta Husseinin ja al-Taeen aiempiin kannanot-

toihin ei liittynyt valehtelua eikä peittely-yrityksiä, vaan kumpikin solvasi tiettyjä oman viiteryhmänsä ulkopuolisiksi kokemiaan vähemmistöjä avoimesti. Siten niihin ei liittynyt julkista sanaa kiinnostavia paljastuksia, jotka aina luovat vaikutelman suuresta informaatioarvosta. Ei valehtelua, vaan suoraa rasismia. – Näin on hyvä?

Totuus ei löydy heinänkorsista eikä superlihaksista. Totuus ei löydy myöskään mediasta eikä yliopistoista, vaan totuus löytyy – taksista! Vain yksityisen yrityksen ylläpitämä ja loppuun asti kilpailutettu taksifirma voi tätä nykyä kaivaa esiin yhteiskunnallisen totuuden tavalla, joka antaa aiheen Tuomari Nurmion runoiluun taksista, jonka katolla ”vilkkuu yön ainoa valopilkku”.

Husseinin tapaus ei olisi sinänsä kommentoimisen arvoinen. Mutta se heijastelee laajemmin sitä tapaa, jolla tietyt ulkomaalaistahot, poliittinen vihervasemmisto, huvitteluliberaali oikeisto ja poliittiset oikeusviranomaiset käyttävät väitettään ”rasismista” *suomalaisten* ihmisten vastaiseen kiihottamiseen, panetteluun ja mustamaalaukseen. Siihen, että Husu oikeasti valehteli eli käytti kelvottomia keinoja asioidensa edistämiseen, viittaa uhrin puuttuminen: kukaan ei ole ilmoittautunut taksista tienposkeen potkaistuksi.

Tapaus osoittaa, että väitettä ”rasismista” käytetään jatkuvasti kanta-väestön vastaisen hyökkäilyn ja vihapuheen välineenä. Sitten kun väitteiltä putoaa pohja, lumpeet valahtavat yleisön silmiltä, eikä vihervasemmistolle ei jää muuta keinoa kuin vetää hätäkatkaisimesta ja ajaa oman pesänsä likaajat pois riveistään, vaikka juuri heitä vihervasemmisto oli juuri äsken hellinyt omina salonkipuudeleinaan. – Säälittävän ristiriitaista.

Sallikaamme siis, että Hussein ja kaltaisensa voivat jatkossakin esittää omat vihaiset puheensa täysin avoimesti ja vailla rangaistusten uhkaa, sillä kansalaisten täytyy saada tietää poliittisten edustajien todellisista ajatuksista ja näkemyksistä, esitetäänpä ne sitten satuina, sepiteinä tai todellisuutta kuvaavina kertomuksina.

Vaikka kukapa sitä todellisuudestakaan enää selvän ottaisi, kun yliopistollisella rehulla ruokittu vasemmisto pitää myös todellisuutta itseään sosiaalisena tai kielellisenä konstruktiona?

Asioiden ollessa Husseinin esimerkin osoittamalla tavalla, ei tarvitse ihmetellä, miksi ääni puhelimesta kysyy entistä useammin *suomalaista taksikuskia*. Kyse ei ole enää vain paikallistuntemuksesta.

Huvittavia asian ympärillä ovat jälleen vasemmiston kellokkaiden kannanotot. Jari Laukia -niminen vasemmiston etäispäät Haaga-Helian amatillisesta opettajakorkeakoulusta erehtyi tviittaamaan marraskuun ensimmäisenä päivänä oman hienon kertomuksensa. Sen mukaan:

Taksissa kuljettajana oli tumma, murtaen suomea puhuva nuori kaveri. Juttelimme työelämästä. Hän oli ollut taksinkuljettaja kolme kuukautta. Oli opiskellut Suomessa sähköasentajaksi. Alan töitä ei ollut. kuskin

hommia sai [kirjoitusvirhe]. Hyvä niin, ehkä asentajillekin voisi olla työ-sarkaa.⁴⁷³

Niinhän olisikin, kunhan saataisiin *suomalaiset* työttömät taantuvilta paikkakunnilta kasvukeskuksiin, eikä naarattaisi ulkomaalaista halpatyövoimaa tänne suomalaisten tappioksi. Varsinkin taksialalta on ulkomainen työvoima syönyt suomalaiset lähes kokonaan pois pääkaupunkiseudulla.

Marraskuun yhdeksäntenä päivänä politrukkikouluttaja Jari Laukialle tuli jälleen aihetta tviittaukseen. Tällä kertaa hän lausui:

Kansanryhmää vastaan kiihottavan mielipiteen esittämisellä ei ole mitään tekemistä mielipiteen vapauden [kirjoitusvirhe] kanssa. Se on kiihottamista kansanryhmää vastaan. Sitäkö me tähän maahan haluamme?⁴⁷⁴

Tämä ei ollut parodiatviitti. Mikäli Jari Laukian mielestä kansanryhmää vastaan kiihottamisella ”ei ole mitään tekemistä” mielipiteenvapauden kanssa, miksi te vasemmiston kätyrit yliopistomaailmassa, korkeakouluis- sa, oikeuslaitoksessa ja kaikkialla muuallakin pyritte koko ajan väittämään, että poliittisten mielipiteiden vapaa ilmaiseminen ja yhteiskunnallisen todellisuuden paljastaminen ovat kansanryhmää vastaan kiihottamista?

Te teette sen itse, ja samalla itsenne naurettaviksi. Syy: sananvapauden olemus ja kansanryhmää vastaan kiihottamisen käsitteellinen määrittely ovat teiltä aivan hukassa.

Kantaväestömme maahanmuuttomielipiteiden jakautumisen taustalla vaikuttaa vihervasemmiston luokkastrateginen samastuminen muualta tulevaan paariaväestöön ja sitä kautta poliittisen vaikutusvallan, kohtalotoveruuden ja kannatuksen kalastelu. Se on johtanut kuitenkin väärään identifikaatioon, josta kärsii suomalainen työväestö itse vihervasemmiston samppanjasosialistien ja kaviaarikommunistien jatkaessa omissa suojatyö- viroissaan.

Kaiken takana on valtamedian lietsoma intersektionaalinen eli väliin- putoajaryhmiä rekrytoiva ja hyödyntävä eturyhmäpolitiikka, joka käyttää hyväkseen narsistista halkomista, moraaliposeerausta ja hyveellisyyden signalointia. Niistä puhuin tiistaina AlfaTV:n Dosentti-ohjelmassa, tosin esimerkkitapauksenani oli ilmastopolitiikalla ratsastaminen.⁴⁷⁵ Kiitokset Arto Luukkaselle! Tehdään maailmasta parempi paikka.

Torstaina 14. marraskuuta 2019

PITÄISIKÖ SUOMEN EROTA EUROOPAN IHMISOIKEUSTUOMIOISTUIMESTA?

Punavihreän heppatyttöhallituksen sisäministeri Maria Ohisalo riemuitsee Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen päätöksestä, jonka mukaan Suomi rikkoi ihmisoikeussopimusta palauttaessaan irakilaismiehen Bagdadiin.⁴⁷⁶ Yleisradio ja Helsingin Sanomat laativat tapauksesta epäkriittiset jutut, joissa ei käsitellä riittävästi palautuksen perusteita eikä asian tutkintaa.⁴⁷⁷

Ohisalon mukaan ”[i]hmisiä ei saa enää koskaan palauttaa kuolemanvaaraan”, joten EIT:n ratkaisu avaa periaatteessa kaikille turvapaikanhakijoille portit Suomeen. – Miksi? Siksi, että periaatteessa kuka tahansa ihminen voi olla ”kuolemanvaarassa” missä tahansa. Kuolemanvaaran todistelu vaatisi selvänäkijän kykyjä, joita tuskin löytyy sen enempää Maahanmuuttovirastosta kuin Suomen poliisista tai oikeuslaitoksestakaan.

EIT:n päätöstä voidaan pitää perusteettomana, sillä *Suomi tai suomalaiset eivät ole eivätkä voi olla vastuussa muiden maiden kansalaisten elämästä eivätkä kuolemasta kaukaisissa maissa*, joiden kanssa valtiollamme ei ole sotilaallista konfliktia. Muiden maiden kansalaisten suojelu heidän toisilleen aiheuttamilta uhilta ei kuulu Suomen valtion tehtäviin. Niihin sisältyy velvoite *suojella Suomen kansalaisia Suomessa muualta tänne kohdistuvilta uhilta*.

Tosiasiassa Suomen valtion tehtävä ei ole taata kuolemattomuutta kenellekään ulkomaan kansalaiselle ulkomailla, etenkin terrori- tai sotatila-alueilla. Sen sijaan Suomen valtion tehtävä on pitää laittomasti maahan pyrkivät rajojemme ulkopuolella, jotta he eivät pääsisi tunteutumaan tänne tekemään raiskauksia, murhia ja muita rikoksia.

Niinpä Suomeen tulon tai oleskeluoikeuden perusteena ei voida käyttää sitä, että tulija kokee kuolemanuhkaa jossakin muualla. Mikäli tällainen ajatuskulku hyväksyttäisiin, se tarkoittaisi, että maahan laittomasti ilman matkustusasiakirjoja pyrkivien perusteeksi riittäisi heihin muilta tahoilta kohdistettu uhka. Näin suomalaiset joutuisivat nostamaan kätensä ja laskemaan aseensa vain siksi, että pyrkijää uhkaa jossakin muussa maassa jokin toinen taho.

Tuloksena olisi ketjureaktio, jonka tuloksena irakilaista uhkaavan toisen irakilaisen coltti osoittaisi suomalaisia viranomaisia ja kansalaisia kohti. Näin joutuisimme alistumaan ja ottamaan vastaan pakolaisia sekä turvapaikanhakijoita meihin suomalaisiin Irakista epäsuorasti kohdistetun uhkauksen vuoksi.

Mikäli tämä hyväksyttäisiin, hyväksyttäisiin samalla se, että Suomi on velvollinen ottamaan vastuuta Irakissa, Syyriassa tai jossakin muualla valitsevista konflikteista ja osallistumaan niiden seurauksiin, vaikka meillä ei ole mitään syytä niihin. Tällöin menisi pohja kansalliselta raja-, väestö- ja turvallisuuspolitiikalta, ja juuri siihen Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen päätös ilmeisesti tähtää.

Mikä EIT on ja mitä sen jäsenyys merkitsee?

Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen ratkaisut ovat sikäli vaarallisia, että niillä voidaan ylittää kansallinen lainsäädäntö. EIT ei ole osa Euroopan unionin rakenteita, mutta se toimii fyysisesti lähellä EU:n keskeisiä toimipaikkoja ja laadittiin Euroopan integraatiopolitiikan yhdeksi ideologiseksi osaksi.

EIT:ssä toimii myös sellaisten ihmisoikeuksien suurvaltojen kuin Venäjän ja Turkin lähettämiä tuomareita, jotka tekevät EU-maiden lainkäyttöä koskevia päätöksiä. Tämä oli yksi syy siihen, miksi Ison-Britannian entinen pääministeri David Cameron halusi irrottaa maansa EIT:stä vaihtoehtona brexitille.

Koska EIT:n ylijäräinen lainkäyttö koettelee kansallista itsemääräämisoikeutta ja kansanvallan perusteita Euroopassa, olisi Suomen harkittava eroa Euroopan ihmisoikeustuomioistuimesta. Tätä pohditaan EU:sta eroamisen yhtenä vaihtoehtona laajalti myös muissa EU-maissa. Pidänkin eroa EIT:stä täysin kannatettavana ja realistisena vaihtoehtona, ja niinpä esitän asialle hieman perusteluja.

Brexitin parempana vaihtoehtona oli ero EIT:stä, mutta sitä ei hyväksytty

Ison-Britannian pääministeri David Cameron esitti vuonna 2015 konservatiivien vaaliohjelmassa, että britit eroaisivat Euroopan neuvoston ihmisoikeussopimuksesta palauttaen lainkäytön kokonaan omaan hallintaansa, mutta pysyisivät EU:n jäseninä.⁴⁷⁸ Hänen toinen hallituksensa aikoi kumota maan oman ihmisoikeuslain, minkä jälkeen EIT:n päätökset eivät enää olisi sitoneet Britannian korkeinta oikeutta. Lainmuutoksen jälkeen britit olisivat edelleenkin voineet vedota EIT:hen, mutta tuomioistuimella ei olisi ollut enää oikeutta vaatia muutoksia Britannian lakeihin.

Koska Cameron vastusti brexitiä, hän piti Euroopan integraation ongelmana nimenomaan Euroopan ihmisoikeustuomioistuinta ja sen maailmanparannustoimintaa eikä Euroopan unionia, joka voisi toimia vapaa-kauppa-alueena ilman ideologista lähetystehtävää.

Samansuuntaisen näkökulman tarjosi ranskalaiseen laatulehti Le Figaroon kirjoittava Ranskan ylempien virkamiesten ryhmä Le Groupe Plessis. Brexitin aikaisessa kirjoituksessaan ”Miksi Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen jättäminen on välttämätöntä demokratialle” ryhmä katsoi, että samalla kun Euroopan ihmisoikeussopimuksen soveltamisessa on noudatettu entistä enemmän ”vapaata tulkintaa”, jota kutsutaan ”evolutiiviseksi” (*interprétation évolutive*), siitä on tullut ”outo lintu” (*un objet étrange*), jolla on enää vähän tekemistä alkuperäisen tehtävänsä eli totalitarismien torjunnan ja perusoikeuksien kanssa. Ryhmä kirjoittaa, että Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen päätöksissä voi

[...] tunnistaa jälkiä sellaisesta oikeuskäsityksestä, joka suosii ”edistyksestä” yhteiskuntanäkemyksiä: rajojen kieltoa, koko valtion käsitettä kohtaan tunnettua epäluuloa, syrjimättömyyden kulttia, rikollisen edun suosimista uhrin kustannuksella, yhteisen edun alistamista yksilön vaatimuksille [...], moraalista libertarismia... [(...) *reconnait leur marque dans une jurisprudence qui privilégie une vision ”progressiste” de la société: refus des frontières, défiance vis-à-vis des Etats, culte de la non-discrimination, primat de l’intérêt du délinquant sur celui de la victime, de la revendication individuelle sur l’intérêt collectif, de la procédure sur la décision et l’action, libertarisme moral...*].

Näin ollen Euroopan ihmisoikeussopimus ja EIT:n toiminta muistuttavat poliittisia määräyksiä. Niillä asetetaan poliittisen vallan yläpuolelle ja rikotaan Montesquieun konspioimaa vallan kolmijako-oppia, jonka mukaan lainsäädäntövallan, päätäntävallan ja tuomiovallan pitää olla eri ihmisten käsissä niin, että valtaa rajoittaa aina jokin toinen valta. Ryhmä jatkaa, että

[d]emokratiassa on julkisen edun määrittäminen lainsäätäjän, ei tuomarin saati ulkomaisen tuomarin, tehtävä. Euroopan ihmisoikeussopimus, joka on nyt tunkeutunut poliittisen legitimaation ytimeen, muodostaa näin ollen demokratian todellisen ongelman. [*Dans une démocratie, c’est en effet au législateur, et non au juge, a fortiori à un juge étranger, qu’il appartient de définir l’intérêt collectif. La CEDH, qui fait désormais intrusion au cœur même de la légitimité politique, pose donc un véritable problème démocratique.*]

Tätä kautta Euroopan ihmisoikeussopimuksesta on tullut keino kiertää lakia tai venyttää lain tulkintaa, ja siitä on tehty jonkinlainen uusi perustuslaki, josta soveltamista ja oikeuskäytäntöjä johdellaan. Ryhmä lähestyy aihettaan useilla käytännön esimerkeillä ja luettelee, miten

[...] Euroopan ihmisoikeussopimus on pakottanut Ranskan harkitsemaan uudelleen ammattiliittojen kieltämistä asevoimissa. Se edellytti myös

asianajajan läsnäoloa poliisipidätyksissä alusta alkaen, mikä teki poliisin työn erityisen vaikeaksi ja vahvisti näin ollen, että menettelytapaa pidettiin tärkeämpänä kuin poliisin tehokkuutta. Yleissopimuksen artiklaa 8 (yksityis- ja perhe-elämän kunnioittaminen) käytetään massiivisena ja erittäin tehokkaana aseena laittomien ulkomaalaisten karkottamispolitiikkaa vastaan ja perheiden yhdistämisen helpottamiseksi. [(...) *la CEDH a imposé à la France de revenir sur l'interdiction des syndicats dans les armées. Elle a également imposé la présence d'un avocat dès le début de la garde à vue, compliquant singulièrement le travail de la police et confirmant ainsi qu'elle estimait la procédure plus importante que l'efficacité policière. L'article 8 de la convention EDH (respect de la vie privée et familiale) est utilisé comme une arme massive, et très efficace, contre la politique d'expulsion des étrangers en situation irrégulière et pour faciliter le regroupement familial.*]

Merkittävimmät ongelmat ovat kuitenkin periaatteellisia, ja ne ulottuvat kansanvallan olemukseen ja poliittiseen järjestelmään. Koska EIT:n kokoonpanoon kuuluu tuomareita ristiin rastiin sen jäsenmaista, menevät oikeudenmukaisuuskäsitykset, laillisuusnäkemykset ja oikeuskäytännöt sekaisin, ja kollegiot antavat päätöksiä kuin hedelmäpelit. Pahinta on, että ratkaisut velvoittavat kansallisvaltioita yhtä tiukasti kuin valtioiden lait, viimekätisinä ratkaisuinä jopa enemmän. Ryhmä ironisoi, että EIT:ssä

azerbaidžanilainen, albanialainen, moldovalainen, georgialainen tai turkkilainen tuomari – viitataksemme maihin, jotka ovat tunnettuja ihmisoikeuksien kunnioittamisesta – voivat vaikuttaa Ranskan lainsäädäntöön tavalla, josta monet parlamenttimme jäsenet olisivat kateellisia! [*Un juge azerbaidjanais, albanais, moldave, géorgien ou turc, pour citer des ressortissants de pays réputés pour leur respect des droits de l'homme..., a ainsi une influence sur le droit français que pourraient leur envier bon nombre de nos parlementaires!*]

Teksti antaa selvää näyttöä tuomiovallan kulusta poliittisen vallan yli.

EIT:stä halutaan laajalti eroon vaihtoehtona eroamiselle EU:sta

Koska EIT:stä on tullut käenpoika kansanvallan kotipesään, virkamiesryhmä pohtii lopuksi, miten ongelmaan pitäisi suhtautua. Kirjoittajien mukaan heidän kotimaallaan on kyllä tarvittavat keinot ihmisoikeuksien toteuttamiseen, ja nyt pitäisi vain löytyä voimia sen tunnustamiseksi, ettei Euroopan ihmisoikeussopimus palvele enää samaa tehtävää, johon Ranska aikoinaan liittyi. Sopimuksesta irtautumisen tulisi olla ensisijainen tavoite, mikäli halutaan löytää keinoja maahanmuuton ja terrorismin torjumiseksi ja oikeudellisen riippumattomuuden palauttamiseksi Ranskaan.

Toisin kuin yleisesti ajatellaan, Euroopan ihmisoikeussopimuksen jättäminen on juridisesti täysin mahdollista: 58 artiklassa sallitaan Euroopan ihmisoikeussopimuksesta luopuminen ”kuuden kuukauden irtisanomisajalla Euroopan neuvoston pääsihteerille osoitetusta ilmoituksesta”. Kysymys ei kuitenkaan ole niinkään oikeudellinen kuin poliittinen. Todellinen tehtävä on löytää poliittinen tahto tästä pakkopaidasta vapautumiseksi [...]. [*Contrairement à certaines idées reçues, quitter la CEDH est juridiquement tout à fait possible: l'article 58 permet de dénoncer la convention EDH "moyennant un préavis de six mois, donné par une notification adressée au Secrétaire Général du Conseil de l'Europe". Mais la question n'est pas tant juridique que politique. Le vrai sujet, c'est de trouver la volonté politique de se libérer de ce carcan [...].*]

Irtautuminen on perusteltua siksi, että EIT:n länsieurooppalaiset tuomarit eivät pysty toteuttamaan ihmisoikeussopimuksen valvontatehtävää, sillä Venäjän ja Turkin tapaiset maat eivät ota EIT:n näkemyksiä huomioon, mutta toisaalta itäeurooppalaiset tuomarit pystyvät omasta puolestaan vaikuttamaan EIT:n päätöksillä kielteisesti läntisen Euroopan maiden lainsäädäntöön.

Brittien ja ranskalaisten viitatessa perustuslakeihinsa ja heidän pyrkiessään kumoamaan Euroopan ihmisoikeussopimukseen sisältyvää epädemokraattista pakkovaltaa, Suomen eduskunnan perustuslakivaliokunnan käyttämät asiantuntijat Juha Lavapuro, Tuomas Ojanen ja Martin Scheinin puolestaan vetoavat Euroopan ihmisoikeussopimukseen marssittaakseen omaa vallankumousparaattiaan meidän parlamenttimme yli.⁴⁷⁹

Samanlaisia ovat kokoomuslaiset, kepulaiset, sosiaalidemokraattiset, kommunistiset, vihreät, ruotsinkieliset, kristilliset, liberaalit ja aivan kaikki puoliksi oppineet patustelijapoliitikot, joita kiinnostaa moraaliposeeraus enemmän kuin oman kansansa etu ja joilla ei ole oikeusfilosofista asiantuntemusta eikä kansalliseen itsetuntoon liittyvää selkärankaa yhtään.

Kansallisten etujen ja vapauksien polkeminen kansainvälisillä sopimuksilla on tyypillistä internatsismin ideologialle. Siinä tarkoituksessa käytetään myös Geneven pakolaissopimusta sekä YK:n ihmisoikeuksien julistusta, kun tuomioistuimet ovat hyväksyneet ne ohjenuorikseen. Enkä tarkoita vain Haagissa toimivia Kansainvälistä rikostuomioistuinta, jossa tuomitaan sotarikollisia, tai YK:n alaista Kansainvälistä tuomioistuinta, jossa juristit ratkovat valtioiden välisiä kiistoja lampaannahkaperukki päälallaan.

Sen sijaan tarkoitan tavallisia kansallisia käräjiä, jotka katsovat sopimusten, julistusten, asiakirjojen ja ”kompaktien” (aina tahdonilmaisulla ei ole edes selvää nimeä eikä hyväksyntää) sitovan päätöksentekoaan, kun tuomitaan kantaväestöihin kuuluvia ihmisiä heidän esittämästään yhteiskuntakritiikistä. Juuri siihen myös GCM:n tapaisten sitoumusten on tar-

koitus johtaa, ja juuri siihen ne pahimmillaan kansallista lainkäyttöä johtavat.

Perussuomalaisena katson, että Suomen olisi aihetta pyrkiä eroon Euroopan ihmisoikeustuomioistuimesta, joka on puuttunut kansallisvaltioiden sisäisiin asioihin ja oikeudenkäyttöön. EIT on murentanut kansanvaltaa ja valtiollista itsenäisyyttä sekä yllirajaisella päätöksenteollaan loukannut kansanvaltaa ja valtion itsemääräämisoikeutta. Se on heikentänyt kansalaisten mahdollisuuksia päättää kansallisesta väestöpolitiikastamme ja siitä, keitä kelpuutamme rajojemme sisäpuolelle.

Torstaina 21. marraskuuta 2019

SUOMEN AKAT. JA TIETEEN ALENNUSTILA

Emeritusprofessori Matti Virén kirjoitti äskettäin Turun yliopiston sekä Terveystieteiden ja hyvinvoinnin laitoksen THL:n jättihankeesta, jota esiteltiin suurisuuntaisesti Yleisradion aamu-TV:ssä 13.11.2019. Virén arvosteli 8 miljoonan hintaisen hankkeen kliseisyyttä muun muassa seuraavasti:

Studiassa haastatellut hankkeen vetäjät, erityisesti sosiaalipolitiikan dosentti Johannes Kananen, kertoivat jotain sellaista, jonka on kuullut jo tuhat kertaa erilaisissa poliittisissa debateissa. Eli ”viimeiset 30 vuotta vallalla on ollut uusliberalistinen ideologia, joka on näkynyt siinä, että tuloerot ovat lisääntyneet ja niitä on haluttu lisätä. Sosiaaliturvan tasoa on laskettu; sillä ei enää tule toimeen. On leikattu sosiaalimenoja ja toimitettu suuryritysten ehdoilla, joka näkyy siinä, että työvoiman tarjontaa on kasvatettu. Varallisuuserot ovat kasvaneet.”⁴⁸⁰

Virén ei pitänyt väitteitä myöskään todistettuina ja totesi lopuksi: ”Sääli vaan, että pitää ensin käyttää 8 miljoonaa, jotta olisi nämä tulokset voidaan julkistaa.”⁴⁸¹ Emeritusprofessori käsitteli tutkimuksen muuttumista poliittiseksi maailmanparannustoiminnaksi myös toisessa kirjoituksessaan ”Mikä on tutkimusta?”⁴⁸²

Emerituksen esiin nostamat ongelmat – jättiläismäinen nollatutkimushanke ja akateemisella rehulla ruokittu projekti, jonka tuloksena on väitteiltään todistamattomia ja silppuisi artikkelia⁴⁸³ – muodostavat kuitenkin vain jäävuoren huipun. Taustoitankin siksi asiaa hieman laajemmin.

”Kaikki valta neuvostoille” – Välttää kaikki neuvostoja

Oikeuskanslerin paheksuttua Jyrki Kataisen kättilöintiä, jolla hän junaili Pekka Himaselle 600 000 euron myötäjäiset SITRAsta ja Suomen Akateemiasta, hallitus vastasi kritiikkiin vuonna 2013 vaatimalla eduskunnalta

peräti 200 miljoonan euron rahoitusta ”hallitusta tukevaan tutkimukseen!”⁴⁸⁴ Kirjoitin aiheesta aikoinani kolumnin ”Filosofian ja hallitusvallan liitto kuuluu 1600-luvulle” 20.6.2013 ja artikkelin ”Sofistien puliveivaus” Tiedepolitiikka-lehteen.⁴⁸⁵

Ilmeisesti hallitus arvioi hyökkäyksen parhaaksi puolustukseksi. Niinpä tuolloinen hallitus päätti perustaa Suomen Akatemian yhteyteen ja sen toimikuntien rinnalle erityisen strategisen tutkimuksen neuvoston (STN), jonka pääteemat ja jäsenet valitsee *valtioneuvosto*.⁴⁸⁶ Nykyisin se hallinnoi noin 60 miljoonan euron vuosittain jaettavaa pääomaa, eli satakertaista määrää Himasen myötäjäisiin verrattuna.

Strategisen tutkimuksen neuvosto on nyt poliittisesti johdetun pseudo-tutkimuksen hedelmä, eräänlainen agenda- ja tendenssitutkimuksen bunkkeri, jossa vihervasemmiston etäispäätteet valikoivat ”tärkeinä” pitämänsä tutkimusaiheet, määrittelevät ne vihervasemmistolaisen kallistuman mukaisesti ja jakavat rahat omille suosikeilleen ja kellokkailleen, joilta he tietävät saavansa vihreitä, vasemmistoa ja huvitteluliberaaleja miellyttävät tulokset.

Valtioneuvosto ja STN esimerkiksi päättivät, että vuodelle 2020 strategisen tutkimuksen teemat ovat ”ilmastonmuutos ja ihminen” sekä ”tiedon lukutaito ja tietoon perustuva päätöksenteko”.⁴⁸⁷ Jälkimmäisellä on ilmeisesti tarkoitus vastustaa hallitusta arvostelevaa vaihtoehtomediaa. Valtioneuvoston (paremminkin *neuvostovaltion*) määritelmän mukaan ”läpileikkaavana painopisteenä molemmissa tema-alueissa on *yhteisöllisyys*.”

Moni asia kuultaakin selvästi läpi. Tieteellisen sosialismin aikakaudella teemat olisivat varmaan olleet ”kommunistinen muutos ja ihminen” sekä ”objektiivinen journalismi ja DDR:ään perustuva päätöksenteko”. ”Läpileikkaavana painopisteenä” (lue: poliittisena ideologiana) molemmissa tema-alueissa ovat nytkin (uus)taistolaisuus ja sosialismi.

Suomen Akateman tukemasta räsy- ja ruohokauppiaiden oravanpyörä-vetoisesta hökellyksestä voidaankin sitten lukea, että ”reilu ruokamurros vaatii tuekseen tutkimustietoa” ja että ”palkokasvit parantavat maailmaa”.⁴⁸⁸ Näistä vihreiden visioista on voitu lukea jo vuosien ajan Valituista Paloista, joissa 1960-luvulla kerrottiin, kuinka perustetaan siirtokuntia kuuuhun ja kuokitaa Sahara kasvitarhaksi ydinvoimaa käyttäen.

Punavihreää hallitusta näyttää kiihottavan erityisesti vanha luokkstrateginen kauna, ja siksi perustetaan myös tasa-arvo-ohjelmia huomamatta,⁴⁸⁹ että jo tasa-arvon käsite on oksymoroni. Jos arvot ovat tasan, ei ole arvoja ollenkaan, sillä silloin ei mitään voida tunnistaa muuta paremmaksi. Arvon käsite on olemukseltaan hierarkkinen, aivan niin kuin suvaitsevuuuden pitää olla aina valikoivaa, mikä puolestaan nojaa siihen, että on olemassa huonompia ja parempia asioita, joista meidän pitää valita.

Punavihreän hallituksen varjeluksessa Akatemia potee viidakkokuu-
metta YK-vetoisten ”kestävän kehityksen” agendahankkeiden hyväksi,⁴⁹⁰ sillä niiden sanakohinaan voidaan piilottaa ”politiikkasuosituksina” kehi-

tysavun ja maahanmuuton lisääminen sekä tietenkin hiilinielujen ja kiertotalouden muotikäsitteet.⁴⁹¹

Vastaavanlaista pölinää saisi ilmaiseksi puppulausegeneraattorista.⁴⁹² Suomen Akatemian toiminta onkin suureksi osaksi nuorison työllistämishanke ja merkki täysin munattomien tyyppien päästämisestä johtavaan asemaan tieteen piirissä: ei ole teoreettista kokonaisnäkemystä, ei metodologista asiantuntemusta eikä aavistustakaan siitä, miten todellinen maailma toimii, vaan poimitaan lillukanvarsia. Käytännössä tällä politiikalla taataan vain soijapoikien, heppatyttöjen ja sukupuolidysforiasta kärsivien nenärengasfeministien pysyminen leivissä.

Erona puppulausegenraattoriin on se, että päästäkseen Suomen Akatemian tiedepoliittisesti laajennetun sosiaaliturvan piiriin näiden puoliksi oppineiden pitää alistua intenatsistisesti johdettuun kansainväliseen kontrolliin, eli vihervasemmistolaisen politurkkikerhon ylläpitämään referéemenettelyyn, jonka luotettavuus on tullut todistetuksi parodia-artikkelien läpimenolla tiedelehdissä.⁴⁹³

Myös vaihtoehto olisi, ja vaihtoehto yleensä takaa totuuden

Jos Akatemiaa kiinnostavat tiedon lukutaito ja tietoon perustuva päätöksenteko, kannattaisi lukea piakkoin ilmestyvä 400-sivuinen tutkimukseni, jossa käsittelen median totuuskriisiä ja tietenkin myös sitä, kuinka se näkyy akateemisissa julkaisukäytännöissä. Paha kyllä, Suomen Akatemia ei ole tukenut tämänkään tutkimukseni valmistamista mitenkään, niin kuin ei mitään muutakaan tieteellistä toimintaani.

Tai jos Akatemiassa ollaan oikeasti kiinnostuneita maahanmuuttopolitiikan taloudellisista ja sosiaaliturvaan liittyvistä edellytyksistä sekä *kantaväestön* kokemasta oikeudenmukaisuudesta, sen kannattaisi perehtyä Samuli Salmisen kirjoittamaan kolmeen tutkimukseen.

Mutta tähän Akatemia ei tee, koska tutkimuksemme eivät ole sen oman poliittisen linjan mukaisia vaan tieteen parhaiden perinteiden mukaisesti kriittisiä. Kriittistä tutkimusta on puolestaan tullut mahdottomaksi saada julkaistuksi vihervasemmiston hallitsemisissa kommunistilehdissä ja -kustantamoissa. Ne ovat lisäksi panssaroineet asemansa määrittelemällä TSV:n ja opetusministeriön Julkaisuforumihankkeen kautta tieteellisiksi vain sellaiset kustantamot, jotka toteuttavat punavihreän agendatutkimuksen seulaa, kuten Tampereella toimiva kommunistikustantamo Vastapaino ja ekososialistien, naturalistien ja HYY:n feministien hallitsema Gaudeamus.⁴⁹⁴

Filosofisesti katsoen totuus tulee aina valtavirtojen ulkopuolelta, jossa vapaus on aitoa. Tyhmimpienkin ihmisten pitäisi Akatemiassa ja muualla ymmärtää, ettei mikään tutkimus voi olla *hallitusta – siis minkään väristä*

hallitusta – tukevaa virastoretoriikkaa, vaan riippumatonta analyysiä tai synteisiä.

Hyvän huonon esimerkin poliittisesti johdetusta ”tieteestä” ja hallituspolitiikasta, jota Akatemia tyytyväisyydestä hyristen tukee, tarjoaa pääministeri Antti Rinteen (sd.) pari päivää sitten esittämä kannanotto, jonka mukaan

[o]n erityisen vastuutonta, että poliitikot höynäyttävät kansalaisia sanomalla, ettei pienen kansan tarvitse tehdä mitään ilmastoasioissa. Se on sellaista päänsä pensaaseen laittamista. Seuraavat sukupolvet eivät anna anteeksi, jos tällainen välinpitämätön linja toteutuu.⁴⁹⁵

Helsingin Sanomien toimittajan mukaan syytöksen keihäs sojotti kohti perussuomalaisia. Rinteen politiikkaa säästämään on nyt laitettu Suomen Akatemian strategisen neuvoston rahoittama Volgan lautturien kuoro.

Minä sanoisin asioiden olevan täysin päinvastoin kuin Rinne väittää: On erityisen vastuutonta, että *vihervasemmistolainen* hallitus höynäyttää kansaa tuhoamalla maamme talouden ilmastohysterialla, karkottamalla hyvällä ympäristösuhteella toimivan teollisuutemme kehitysmaihin, sosialisoimalla ihmisten asunnot energiamääräyksillä, kansallistamalla metsät hakkuurajoituksilla, vaikeuttamalla työssäkäyntiä autoilua kallistamalla, velkaannuttamalla valtiota ilmastopoliittisella anekaupalla ja haaskaamalla verovaramme taivaan tuuliin vieraiden kansakuntien hyväksi. Se on umpihöperöä ja sakeaa politiikkaa, jota seuraavat sukupolvet eivät koskaan anna anteeksi.

Antti Rinteen kannanotto antoi näytön siitä, että demarien ja meidän perussuomalaisien tavoitteet, menetelmät, arvot ja tärkeysjärjestykset ovat sovittamattoman erimielisyyden päässä toisistaan niin ilmastopolitiikassa kuin tiedepoliitikassakin.

Nykyisenä syvätyperyyden aikana (sanonta Timo Vihavaiselta)⁴⁹⁶ on lohdutonta, että nuoriso hakeutuu yliopistoihin etupäässä parantaakseen maailmaa ja edistääkseen ”oikeudenmukaisuutta” tai ”tasa-arvoa”. Tiedosta, totuudesta ja oppimisesta ei olla kiinnostuneita juuri lainkaan.

Poliittinen yhteiskuntatiede on jälleen ”uusi normaali”

Mitä yliopistoissa sitten tehdään? Siitä näyttöä antaa Helsingin Sanomien säätiön, Alfred Kordelinin säätiön sekä Ella ja Georg Ehrnrootin säätiön rahoittama hanke ”Kurjistettuja kutsumassa: Totuudenjälkeisen ajan kansainväliset mobilisaatiostrategiat Suomen, Ranskan ja Yhdysvaltain vastamediassa”, jonka toteuttivat Helsingin yliopiston tutkijat Gwenaëlle Bauvois, Niko Pyrhönen ja Rūta Kazlauskaitė sekä Tampereen yliopiston Tuukka Ylä-Anttila ja Jyväskylän yliopiston Karina Horsti.⁴⁹⁷

Tutkijat ovat raahautuneet Perussuomalaisten ja niin sanotun vaihtoehtomedian perässä haukkuakseen molempia ja liittäkseen kummatkin yhteen mielikuvituksellisesti ja mielivaltaisesti. Kirjoittajien poliittisia kannanottoja on löytynyt laajalti kaikenlaisista turvapaikanhakijoiden elintaso-oikeuksia puolustavista tai pakkopalautusten lopettamista vaativista vetoamuslistoista, mikä paljastaa heidän poliittisen värinsä.⁴⁹⁸

Politrukki Pyrhönen pitää valtavirtamedian puolueellisuutta arvostelevaa vaihtoehtoista mediaa ”vastamediana” ja opastaa tiedeyleisöä seuraavasti: ”Suomessa tehdään laadukasta journalismia ja jättäisin näiden vastasivustojen tuotokset rauhaan.”⁴⁹⁹

Jos on niin, että yhteiskunnallinen totuus löytyy Kansan Uutisista, niin miksi te vasemmiston kätyrit yliopistolla ette voi jättää vaihtoehtoista mediaa todellakin rauhaan, vaan roikutte sen tekemisissä kiinni kuin koulu-poika opettajattaren rintaliiveissä? Perussuomalaisten toiminta ja kansallismielisyys näyttävät kiehtovan teitä kuin karhua hunaja.

Tämä ei tietenkään ole ihme. Perussuomalaiset puhuvat suomalaisille tärkeistä asioista, minkä jälkeen vihervasemmisto puhuu sättien ja mustamaalaten perussuomalaisista. Perussuomalaisten arvojohtajuutta voidaan sanoa *standardin asettamiseksi keskusteluille*.

Sen sijaan Yleisradion tietyiltä luottolausunnonlaatijoilta, kuten kommunistisen sirpalepuolueen aktivistilta Emilia Paloselta,⁵⁰⁰ haalimilla kannanotoilla ei ole tieteellisen filosofian ja metodologian näkökulmasta penin jeniä arvoa. Ylen edellä edellä viitatussa jutussa Palonen käy jälleen hihat palaen Perussuomalaisten kasvavan kannatuksen (tätä nykyä noin 23 %) kimppuun valittaen ”ulkomaalaisvastaisuudesta” mutta ei kysy, *miksi* niin monet todellakin arvostelevat ja vastustavat valtavirtapoliitikkojen tuputtamaa maahanmuuttoa.⁵⁰¹ Todellisuudessa maahanmuuttovastaisuus on tulos *vasemmiston* halusta haalia maailman kurjalisto suomalaisten lihapatojen ääreen.

Myös vihervasemmistolais-feministisen yliopistolaitoksen, Suomen Akatemian ja tieteellisen median arvoa nostaa nyt pelkästään *resurssien niukuus*, sillä suuri *kysyntä* luo *mielikuvan* korkeasta arvostuksesta. Se on kuitenkin pelkkä mielikuva, ja sellaisena harhaanjohtava. Juuri kukaan ei *oikeasti* halua tutkimustoiminnalleen niskaan hengittäjiä eikä myöskään tuotoksilleen sensuuria saati julkaisemista TSV:n ”tieteellisiksi” määrittelemistä lehdistä, joita kukaan ei lue.

Akatemian lisäksi poliittisesti motivoitua tendenssitutkimusta tukee tässä luvussa mainittujen Helsingin Sanomien säätiön sekä Kordelinin ja Ehrnrothin lisäksi erityisesti Koneen Säätiö, joka on rahoittanut maahanmuuttoa ja monikulttuurisuutta edistävää tarkoitushakuista toimintaa ja vaihtoehtoisen viestinnän tukahduttamista.

Tämä on ymmärrettävää, sillä Erkköjen ja Herlinien intresseissä on aina ollut internationalistisen viitekehyksen suosiminen. Tämä näkyy esimerkiksi juuri Bauvoisin, Pyrhösen ja Kazlauskaiten, Ylä-Anttilan ja Hors-

tin sinänsä naurettavan kurjuustutkimuksen rahoittamisessa. Sanomien kanssa kilpaileva vaihtoehtomedia on koetettu saada apurahakapinallisten hampaisiin tekemällä heistä hyödyllisiä idiootteja globaalikapitalisista teollisten intressien ajamiseksi, halpatyövoiman maahantuomiseksi ja vaihtoehtomedian savustamiseksi pois markkinoilta. Tällä tavoin uustaistolainen yliopistososialismi on ostettu rahalla kapitalismin takuumieheksi, ja äärioikeisto sekä ääriivasemmisto ovat paiskanneet kättä suomalaisen ihmisen yli.

Tieteen lumihutaleet tutkimuksen tekijöinä

Hullunkurista yliopistojen, akatemian ja tieteellisen julkaisutoiminnan sekä niiden rahoittajien piirissä on, että kaikki sellainen, mikä vielä 1980-luvulla olisi naurattu yliopistoista ulos pitäen sitä metodologisesti perustelemattomana, epätieteellisenä ja ajatuskuluiltaan epäloogisena, on nykyisin nostettu suureen kunniaan, jonka kyseealaistamista arvostellaan ”vihapuheeksi”. ”Turvallisista tiloista” vaaliva yliopisto ei ole turvallinen vaan vaarallinen totuuden tavoittelulle.

Esimerkkinä metodologisesti kestävästä asenteesta voin mainita vaikkapa nykyisen sisäministerin Maria Ohisalon (vihr.) tavalla valittujen tutkittavien henkilöt artikkeliväitöskirjaansa otantamenetelmällä, jossa kaikki halukkaat saivat vastata.⁵⁰² Matti Virén käsitteli aihetta ansiokkaasti kriittisessä kirjoituksessaan ”Mitä on köyhyystutkimus?”, jossa hän ampui alas Ohisalon metodiset lähtökohdat aina alkaen tutkittavien henkilöiden valintamenetelmästä.

Toisen samantyyppisen metodivirheen tarjoaa Helsingin yliopiston tutkijoiden Anu Äijälän ja Tiina Luoman yhteisartikkeli ”*The importance of employment in the acculturation process of well-educated Iraqis in Finland: A qualitative follow-up study*”, jonka tuloksista Helsingin Sanomat raportoi toimittaja Anu-Elina Ervastin kirjoittamassa jutussa ”On nöyryyttävää saada rahaa tekemättä mitään”, sanoo Mustafa Abdulameer – tutkimus kertoo, miten Suomi ajaa turvapaikanhakijoita elämään sosiaaliturvan varassa”.⁵⁰³

Jos tutkimuksen otos (7 henkilöä) oli haalittu kokoon käyttäen menetelmää ”[t]hey were contacted through direct contact outside reception centres or at events organised by or for asylum-seekers, and through a snowball sampling technique utilising the participants networks”, tämä kai tarkoittaa, että tutkittavat valikoitiin antamalla viidakkorummun laulaa, toisin sanoen kehottamalla pyytämään kaverinsa mukaan. Aitoa *joukkoistamista* siis.

Kun sitten Helsingin Sanomien mielestä oli niin, että ”irakilaiset kokiivat työn kunnia-asiaksi”, voidaan kysyä, miten muuten voisi ollakaan. Ei kai kukaan kehtaisi tunnustaa ylpeilevänsä työttömyydellään?

Entä itse perusongelma? Jos myös irakilaisista on nöyryyttävää olla työttöminä Suomessa, miksi he ylipäänsä tunkeutuvat tänne olemaan työttöminä? Ja vielä enemmän: eikö heitä hävetä pahentaa maamme työllisyystilannetta tai viedä työpaikkoja suomalaisilta? Tätä tutkijat Äijälä ja Luoma sekä Helsingin Sanomat eivät tietenkään kysyneet – eivätkä kysyneet, koska vastauksia ei ole ajateltu.

Tiedepolitiikan sietämätön sakeus

On hämmästyttävä havaita, mitä kaikkea yliopistojen alati niukkenevilla voimavaroilla saadaankaan aikaan! Suuri osa on pelkkää poliittisten motiivien vuoksi luotua näennäistutkimusta, jonka lähtökohdat sanelee poliittinen valta. Entistä useammin tendenssitutkimuksen ja agendatutkimuksen motivaatio asetetaan kansainvälisestä ja yllirajaisesta viitekehuksesta, eikä Suomea koskevaa tutkimusta tehdä enää suomalaisten omasta näkökulmasta.

Varsinkaan *suomenkielistä* tutkimusta ei rahoiteta, jotta kansalaisia koskeva tieto ei voisi palautua kansalaisyhteiskuntaan helposti ymmärrettävässä muodossa. Tätä kaikkea kuvaan usein käyttämälläni käsitteellä *internatsismi*: pakolla kansainvälistäminen. Sen tarkoituksena on tukahduttaa kotimainen filosofia ja suomenkielinen yhteiskuntakritiikki: siis tukkia suut.

Vikaa on, paitsi tutkimustoiminnan lähtökohdissa, joissa tulokset määritellään jo alussa, myös tulosten raportoimisessa. Tiede on politiikan tavoin vahvasti medioitunutta. Valtamedian äänitorvet pyrkivät vaikuttamaan siihen, mikä *esitetään* tieteenä, ja siksi toimittajat valikoivat haasteltavansa omien poliittisten suosikkiensa joukosta myöntäen heille ilmaismainosta akateemisen uran jatkamiseen. Vihervasemmistolaisen median ja vihervasemmistolaisen yhteiskuntatutkimuksen symbioosia kuvaan vispilänkaupaksi, jossa toimittajat ja tieteilijöinä esiintyvät rakentavat toisilleen uraa tuhoten samalla tieteen ja tiedonvälityksen uskottavuutta.

Vaarassa ovat tietenkin myös tutkijat itse, sillä nyky-yliopistoissa heille taotaan päähän vääristynyt käsitys siitä, mitä tieteellinen ajattelu on. Etenkin artikkeliväitöskirjojen hyväksyminen on merkinnyt rimanalennusta, jonka vuoksi mikä tahansa paperipino voidaan hyväksyä väitöskirjana, kunhan se kannetaan yliopiston ovesta sisään ja asenne on ”oikea”. Kun väitöskirjojen osiksi hyväksytään myös yhteisartikkeleita, joilla on kolme tai neljä kirjoittajaa, ja nämä puolestaan voivat väitellä samaa julkaisua käyttäen omilla tahoillaan, ei ole ihme, miksi väitösten määrä on kolmin- tai nelinkertaistunut.

Kyseessä on institutionalisoitu bluffin ja plagioinnin muoto, sillä tutkijoiden omat osuudet eivät ole artikkeleista millään tavoin uskottavasti osoitettavissa. Joku vetää vankkureita, ja muut istuvat kydyissä.

Ainoa oikea väitöskirja on nähdäkseni filosofian, yhteiskuntatieteiden, humanististen tieteiden, oikeustieteen, teologian ja kasvatustieteen aloilla edelleenkin monografiatutkimus. Se on itsenäisesti kirjoitettu kirja, joka osoittaa kykyä hallita kokonaisuuksia sekä ilmaista menetelmäopillista ja teoreettista kokonaisnäkemystä. Muu on silppua ja roskaa, josta professorit Sami Pihlström ja Sari Kivistö käyttivät *kertakäyttötutkimuksen* nimeä,⁵⁰⁴ ja olin itse samaa mieltä.⁵⁰⁵

Metodologisen löysyyden, tehtävänasettelujen poliittisen matalamielisyiden sekä nimityspolitiikan kansainvälisyyden lisäksi yliopistolaitostamme mädättää myös syvästi ideologisten työelämänormien levittäytymisen tieteen piiriin. Näyttönä siitä on *affiliation* eli yliopistoon sitoutumisen korostaminen, mikä saattaa tikapuiden raoissa sinnittelevät tutkijat työelämän mielipidevankeuteen samalla, kun omin toimin ansioituneet pyritään pitämään palavilla seipäillä loitolla yliopistoista.

Nyky-yliopiston ihanteita ovat: feminismi, ryhmätyöskentely, verkostoituminen, riippuvuus, toiseudenvaraisuus, kansainvälisyys, englanninkielisyys, tarkkailu, valvonta, henkinen holhous, puolueellinen julkaisukontrolli ja tietysti monikulttuurisuus – siis kaikki punavihreän tilkkutäkin repaleet.

Sen sijaan omia ihanteitani ovat: yksilöllisyys, itsenäisyys, omaehtoisuus, riippumattomuus, kotikielisyys, kansallisesti merkitykselliset tutkimusaiheet ja täysi tieteellinen ja taiteellinen vapaus. Nämä ovat tieteellisen filosofian klassisia hyveitä.

Lähes kaikki tieteellisen filosofian ja kriittisyyden periaatteet on käännetty nyky-yliopistoissa pääläelleen niin, että itse en voi antaa yliopistoille arvoa muina kuin jatkuvan parodian ja tahattoman komiikan lähteinä. Surkeinta kaikista on, että tätä menoa nykyinen tutkijakunta menettää kokonaan kykynsä filosofiseen ja kriittiseen ajatteluun, teorioiden muodostamiseen ja menetelmäoppien hallintaan.

Maanantaina 25. marraskuuta 2019

POSTIN MODERNISOINTI

Kun Internet ja sähköposti yleistyivät 1990-luvulla, mietin, kuinkahan kauan menee, että sähköinen asiointi syrjäyttää paperipostin kokonaan. Kannetusta postista suuri osa poistui, mutta osa jäi. Erityisesti viranomaiset ovat mieltyneet kansalaisten lähestymiseen paperipostilla, sillä se tavoittaa vastaanottajan varmemmin, ja sen dokumentaatioarvo on parempi.

Meneillään oleva postilakko jäänee historiaan osoituksena siitä, että paljoa postia ei nykyään tarvita. Sähköinen asiointi korvaa sen lähes täysin. Kansalaiset ovat jo reagoineet kirjeiden kannon loppumiseen lähettä-

mällä entistä vähemmän postia.⁵⁰⁶ Sosiaalinen häiriötila nimeltä joulu olisi parempikin ilman turhia joulukortteja.

Postin lakosta voi tulla paperipostin lopullinen kuolinkouristus, sillä se havainnollistaa, että ilman kannettua postia tullaan oikein hyvin toimeen. Postinkanto pari kertaa viikossa riittää jatkossa.

Postin työehtoshoppailu kiertyy sosiaaliturvan kuluiksi

Onko Postin lakolla muuta merkitystä? – On kyllä. Suuri osa Postin työntekijöistä koostuu nykyisin ulkomailta haalitusta työvoimasta erityisesti pääkaupunkiseudulla. Posti- ja logistiikka-alan unioni PAU on ilmaissut Perussuomalaisille, että pääkaupunkiseudun varhaisjakajista 98 prosenttia koostuu maahanmuuttajista. Osuuden kasvamisen kattoon aiheutti Postin siirtyminen halvempaan työehtosopimukseen varhaisjakelussa.

Kun varhaisjakajien vaihtuvuus on lähes sata prosenttia vuodessa, tämä merkitsee, että Postin halpatyöpaikat toimivat oleskeluluvan ja maahanjäämisen verukkeina. Maahanmuuttajat ottavat työn vastaan, jotta ensisijainen tavoite, eli oleskelulupa, heltiäisi. Kun se on saavutettu, irtisanojutaan ja ollaan toimeentulona.

Halvemmilla ja heikommilla työehdoilla työskentelemään suostuvaa vierastyövoimaa käytetään nyt vipuna myös Postin yleisiin palkanalennuksiin. Tapaus antaa näyttöä siitä, kuinka ulkomaisen työvoiman käyttö johtaa kaikkien suomalaisten ihmisten työehtojen heikennyksiin erityisesti matalapalkka-aloilla.

Kun EU:n vaikutuksesta maahamme rantautuneet ulkomaiset kuljetusfirmat ovat syöneet markkinoita kotimaisilta toimijoilta ja siten myös Postilta, ovat työvoiman hinnan alentamispyrkimykset ymmärrettäviä kilpailun kiristyessä. Kilpailu on hyväksyttävä osana yhteiskunnallista evoluutiota. Mutta suomalaisten ihmisten palkanalennuksilla on myös varjopuoli, jonka maksajaksi joutuu suomalainen nettoveronmaksaja.

Matalapalkka-alojen palkkatason heikentäminen entisestään ei kannata julkisen talouden näkökulmasta, sillä heikkopalkkaisten toimeentuloa- ja kääntyy Kelan luukulle. Sosiaaliturvajärjestelmää rasittaa erityisesti se, että ulkomaisen vierastyövoiman mukana tulee usein myös suuri määrä omaisia, jotka ovat Suomessa pelkästään huollettavina. Näin ulkomainen halpatyövoima heikentää huoltosuhdetta ja lisää verorasitusta.

Halvan tuontityövoiman käyttö on tukityöllistämisen muoto

Ulkomaisen halpatyövoiman kustannukset kääntyvät julkisen talouden kontolle. Sen käyttäminen on epäedullista myös yrityksille, joiden piikkiin verojen korotukset myös kiertyvät. Halpa on siis vain näennäisesti halpaa.

Tosiasiassa ulkomaisen halpatyövoiman käyttö on tukityöllistämisen muoto, jonka kustannukset maksaa veronmaksaja. Koska matalapalkka-aloilla toimivien palkat käytetään suureksi osaksi kotimaiseen kulutukseen, toimisivat palkkojen *korotukset* kotimaisen kysynnän parantamisen ja siten elvytyksen välineinä. Mikäli Posti olisi edelleen valtion suorassa omistuksessa, valtio voisi laittaa Postin työntekijöiden palkkoihin jopa hieman lisää sen asemasta, että valtio joutuu palkkojen pudotessa kattamaan työntekijöiden toimeentulovajetta asumistuella ja toimeentulotuella.

Postin lakko on seuraus kahdesta asiasta: (1) globaalista kapitalismista, joka on ohjannut kilpailun kansainväliseen avaamiseen, valtion toimintojen liikelaitostamiseen, yhtiöittämiseen ja lopulta yksityistämiseen, sekä (2) halpatyövoiman maahantuonnista. Anne Bernerin (kesk.) ministeriaikoina hallitus aikoi jopa myydä Postin tuottoisat osat ja pitää valtiolla vain kannattamattomat, jolloin toimintojen tappiollisuus olisi siirtynyt veronmaksajien kannettavaksi. Tämä ei olisi ollut yhtään parempi vaihtoehto kuin nykytilanne, jossa kulut valtiolle näkyvät Postin työntekijöiden sosiaaliturvan käytössä.

Nykyinen omistajaohjausministeri Sirpa Paatero (sd.) keräsi poliittiset irtopisteet vaatimalla Postin hallituksen suunnitelmiin ”aikalisää” syyskuussa, mutta edelleen noin 700 postilaisen palkkoja ollaan alentamassa 30–50 prosenttia.⁵⁰⁷ Ehkäisevän päihdetyön ohjaajan pallilta ministeriksi ponkaissut Paatero, joka saa postinkantajien vuosipalkkaa vastaavia kokouspalkkioita valtionyhtiö Veikkauksesta⁵⁰⁸ ja jonka mukaan ”suurimpana ongelmana ovat turvapaikanhakijoiden aivan liian pitkät käsittelyajat”,⁵⁰⁹ on tiennyt Postin suunnitelmista, mutta hän puolustelee toimettomuuttaan sillä, että (Postin) ”hallitus tekee päätökset”.⁵¹⁰

Ulkomaisen työvoiman tarveharkinta myös matalapalkka-aloille

Olen aina ihmetellyt, miksi postilähetys Hangosta Utsjoelle maksaa saman kuin lähetys yhden ja saman postinumeroalueen sisällä. Ehkä olisi aika siirtyä kustannuspohjaiseen hinnoitteluun eikä kalvaa työntekijöitä. MOT-ohjelman mukaan Postilla on myös sata miljoonaa euroa varoja kiinni Venäjällä, ja liiketoiminta siellä tuottaa kymmeniä miljoonia tappiota.⁵¹¹

Postilaisten lakko saattaa kuitenkin osua heidän omaan nilkkaansa. Jos Postin kilpailijoista saadut kokemukset ovat myönteisiä, asiakkaat voivat siirtyä käyttämään DHL:ää, Matkahuolto ja PostNordia pysyvästi. Näin Postin markkinaosuus pienenee pahentaen työnantajan ahdinkoa ja painetta heikentää työehtoja. Asiaa mutkistaa, että Postia sitovat eri työehdot kuin sen kilpailijoita.

Korostettakoon, että edellä sanottu ei ole kritiikkiä postilaisia eikä heidän lakkoaan kohtaan. He eivät pyydä mitään lisää vaan koettavat pitää nykyoloistaan kiinni. Heidän lakkoilunsa on kuitenkin yhtä tehotonta kuin

olisi filosofien tukilakko heidän puolestaan. Lakkoilu syö työnantajan resursseja.

Kyllä postinkantajien palkka aina puolipalkatun akateemisen tutkijan tulot voittaa, mutta molempia yhdistää raskas työ. Toiset tekevät fyysisesti raskasta työtä, kun taas toisten työ on henkisesti rasittavaa. On toki muitakin eroja, jotka voisivat paljastua, jos tekijöitä vaihdettaisiin; tosin joissakin tapauksissa postinkantaja ja filosofi ovat sama henkilö.

Hatunnostoni siis postiljooneille. He joutuvat kulkemaan läpi tuulen ja tuiskun, kapuamaan kerrostaloissa ja kahlaamaan lumihangessa lakeuksilla sekä toimimaan niin kuin eräskin poliitikko lausahti, eli työntelemään potkukelkkaa pyryssä ja pakkasessa.

Hallituksen pitäisi postilaisten asemaa suojellakseen korjata maahanmuuttopolitiikkaansa ja suitsia halpatyövoiman tuontia ulkomailta, kun sitä on nyt kotimaastakin saatavilla: kukapa ei voisi muistaa Postista joustilaaksi väistyneen pääjohtajan Heikki Malisen 82 000 euron kuukausipalkkaa?⁵¹² Hän tosin vain totteli valtio-omistajan vuonna 2012 antamia määräyksiä saattaa firma pörssinoteeraukseen. Kevyt oli siis lähteä, kun työ on tehty ja rahat kipattu omaan laariin. Oli kokoomuslainen tempu, joten miksi vasemmistolainen hallitus ei anna valtio-omistajana toisen suuntaisia määräyksiä?

Tiistaina 26. marraskuuta 2019

VALO-FINLANDIA JA KAKSI KIRJAA VENÄJÄSTÄ

Kustantamojen hallitsema Suomen Kirjasäätiö jakaa Finlandia-palkinnot jäsenyhtiöidensä kirjasuosikeille 27.11.2019. Tietokirjaehdokkaiden joukossa on jälleen vihervasemmistolaisen kustannusportaan suosikkien, kuten Anu Kantolan, Ville-Juhani Sutisen, Aapo Roseliuksen, Oula Silvennoisen ja Taina Tervosen sekä heidän kollegojensa protestikirjoja ympäristönsuojelusta, Suomen heimosodista, huipputuloisista ja Välimerellä hukuneista. Myös Gulagin valokeilaan noston syynä lienee halu pelotella vihjauksella, että pakolaisuuden pysäyttäminen rajoille olisi muka jonkinlainen ”uusi Gulag”.

Viidestä ehdokkaasta neljällä on selvästi vasemmistolaisväritteinen kustantamo (2 x Like, Vastapaino ja Gaudeamus). Vihervasemmistolaisfeministinen tendenssi toistuu myös kaunokirjallisuuden ehdokasvalinnoissa sekä näennäisen liberaalissa lautakunnassa ja valitsijoissa.

Koska kustannusala on viime vuosina räikeästi politisoitunut ja kirjaehdokkaista sekä palkitsijoista päätetään täysin omahyväisesti, tämä puolueellisuus on heittänyt Finlandia-vivutuksen päälle oman varjonsa. Niinpä päätin nimetä vaihtoehtoiset palkintokirjani, joiden katson tuovan tiedon valoa lukijoille, Valo-Finlandian siis!

Palkinnon jakavat tällä kerralla kaksi poliittiseen lähihistoriaan liittyvää tietokirjaa: Arto Luukkasen *Suomi hajoavan imperiumin sylissä* (Otava 2019) ja Jukka Seppisen *Kun presidentti Koivisto esti Karjalan palauttamisen* (Minerva 2019).

Suomessa on tehty kahdenlaista Venäjän-tutkimusta. Toinen on arkistojen avaavaa ja valheita paljastavaa, ja toinen on Neuvostoliittoa (n)ostalgisesti muistelevaa, eli suomettunutta ja edelleenkin Venäjälle päin kallellaan.

Helsingin yliopiston Aleksanteri-instituutti on johtonsa puolesta usein asettunut jälkimmäiselle kannalle. Sen sijaan *kriittinen* tutkimus on Suomessa ollut haastajan asemassa. Kriittisestä tutkimuksesta näyttöä antavat nyt Luukkanen ja Seppinen äskettäin julkaistuissa kirjoissaan.

KGB-arkistojen opetukset peilautuvat nykypäivään

Kommunismien vastavallankumousta Venäjällä on usein sanottu kertomukseksi siitä, mitä tapahtui, kun venäläiset saivat uskonnonvapauden. Palvonnan kohteet vain vaihtuivat.

Venäjän ja Itä-Euroopan tutkimuksen lehtorina Helsingin yliopistossa toimivan Arto Luukkasen teoksessa on neljä päälukua, joista ensimmäisessä (1) käsitellään Venäjän nykyjohdon yritystä muuttaa maataan. Vapaa mielisenä mutta epävakana pidetyn Jeltsinin tilalle tuli Putin, jolta odotettiin olojen vakiinnuttamista ja Venäjän länsimaalaistamista suotuisan turvallisuuskehityksen ja kaupallisen toiminnan takaamiseksi. Toisin kuitenkin kävi.

Luukkanen pohtii paljon integraation ja disintegraation olemusta, joten hänen teoksensa ei koske vain Venäjää tai Suomea. Kun myös EU:n intrespiirit ovat jakautumassa pohjoisten ja eteläisten sekä itäisten ja läntisten valtioiden kesken, kun Yhdysvaltain liittovaltiokin on vaikeuksissa ja Kiinan sekä Hong Kongin välillä kuohuu, on kansainväliselle politiikalle tärkeää myös se, miten Venäjä onnistuu tai epäonnistuu imperiuminsa säilyttämisessä.

Luukkasen Venäjä-kirja on suureksi osaksi valtioiden ja valtioliittojen hajoamista koskevaa yleistä pohdintaa, ja tässä on nähdäkseni sen syvin merkitys nykypäivälle.

Mikäli muutoksia tehdään äkillisten vallankumousten kautta, on vaarana joko kaaos tai totalitarismi. Jos taas muutoksia padotaan perin konservatiivisesti, kuten Venäjällä nyt, voivat uudistuspaineet kasautua, ja tuloksena on jälleen dramaattinen vallankumous. Vastakohtien ja äärimmäisyyksien maa Venäjä on saanut maineensa ja kärsii tästä.

Luukkasen teoksen toisessa (2) luvussa käsitellään suomalaisen Venäjän-tutkimuksen ”tuohiesirippua”, jota ensinnä raotti Suomessa Timo Viuhainen teoksellaan *Kansakunta rähmällään* (1991). Juuri siinä ilmais-

tiin kriittisen tutkimuksen tarve, johon Luukkanen omalta osaltaan vastaa.

Kirjan kolmannessa (3) luvussa Luukkanen tekee analyysiä Neuvostoliiton salaisen poliisin KGB:n arkistoista, jotka Ukraina avasi vuosina 2014–2015. Kirjoittaja onnistuu välttämään arkistotutkimukseen liitetyn kuvahkon leiman tekemällä Ukrainan Venäjä-suhteen analysoimisesta vertailukohdan *Suomen Venäjä-suhteiden* arvioimiselle.

Tavallaan vertailu toimii, mutta samalla olisi muistettava, että Suomen ja Ukrainan asema, olot ja historia poikkeavat täysin toisistaan. Suomi ei ollut koskaan osa Neuvostoliittoa, eikä Ukraina ole osa EU:ta.

Joka tapauksessa Luukkanen onnistuu tuomaan esille mielenkiintoisia faktoja KGB:n toiminnasta. Sitä kautta hän valottaa laajemminkin kaikenlaisten salaisten poliisien ja muiden hallinnollisilla erityisvaltuutuksilla varustettujen viranomaisten toimintatapoja.

Luukkasen mukaan KGB oli organisaatio, joka meni aina vallassa olevien poliitikkojen puolelle. Se oli kuin liekanaruun kytketty koira, joka räksytti kyllä ja tiesi kaikesta kaiken mutta jota ei aina päästetty irti. Se olisi voinut vielä enemmänkin kuin teki.

Kun KGB vuonna 1991 lopetettiin ja korvattiin toisella organisaatiolla, mikään ei muuttunut. Välittämättä siitä, oliko rakenne hierarkkinen puu, rihmasto vai verkosto, asenne pysyi samana. Olennaista on, että tiedustelu piti antennit ylhäällä ja anturit kaikkialla. Se myös vaihtoi puolta aina sen mukaan, miten sen johto parhaiten turvasi asemansa ja pelasti oman nahkansa. Tämä luikerteleva käärme muodosti moraalialueita vailla olevan opportunistisen organismin, joka toimi yhteistyössä vallassa olevien poliitikkojen kanssa, aivan niin kuin byrokraattiseen järjestelmään ja poliittisen poliisin yhteiskuntaan tietysti kuuluu.

Jos asian haluaa nähdä laajemmin, Luukkasen arkistotyö johdattaa kysymään myös, miten paljon meistä kaikista on nykyisin kerättynä tietoa Googlen, Facebookin ja muiden palvelujen arkistoihin. Nämä Internet-palvelut eivät tosin esiinny *salaisina* palveluina. Käyttäjinä palvellessaan ne tallentavat huomaamattomasti meidän henkilötietomme, selaushistoriamme, sijaintimme ja aivan kaiken, minkä irti saavat, jopa niin, että tiedon sirpaleista voidaan rakentaa kokonaisia persoonia ja psykologisia profiileja sekä myydä ne kaupustelijoille tai kenelle tahansa! Valtiomuodostelmat hajoavat, mutta persoonia rakennetaan.

Luukkasen kirjan neljäs (4) pääluku onkin sitten analyysiä siitä, mitä Ukrainasta saadut opetukset voivat merkitä Suomelle ja suomalaisille. Kysymys liittyy esimerkiksi siihen, onko Venäjällä edelleen jonkinlainen veto-oikeus Suomen Nato-jäsenyyteen. Näihin kysymyksiin en pyri vastaamaan tässä. En myöskään spoilaa kirjan sisältöä, vaan lukekoon jokainen itse.

Eräs houkutteleva kysymys Suomen, Venäjän ja Ukrainan triangelissa on, mitä *DDR:n* arkistoista vielä löytyisikään. Yhdysvaltain tiedusteluhan toimitti sieltä suomalaisten yhteistoimintahenkilöiden listan, jota ei vielä-

kään ole julkaistu ja jonka Seppo Tiitinen sulki Supon kassakaappiin ja jota sen takia sanotaan ”Tiitisen listaksi”. Nimi on hämäävä, sillä se ei ole suinkaan (eduskunnan pääsihteerinäkin toimineen) Tiitisen omaisuutta vaan kuuluu Suomen valtiolle. Siksi koko kansalla olisi oikeus viimeinkin tietää, keitä tuolla listalla oikein on tai ei ole.

Vielä yleisempi kysymys, joka Luukkasen KGB-tutkimusten pohjalta voisi avautua, on se, *mikä mahdollinen piirre ihmisissä* johdatti monet toimimaan KGB:n hyväksi. Oliko kaiken takana pelko tai palkkion toivo, sosiaalisen arvostuksen tavoittelu, kunniattomuus vai kunnia, jonka osoittamiseksi N-liitossa jaettiin tonneittain mitaleita? Oliko syynä sadismi tai pahuus?

Sosialistinen ”yhteisen hyvän” tavoitteluun nojaava järjestelmä ilmeisesti hyödynsi (periaatteidensa vastaisesti) ihmisten *individualismiin* ja *utilitarismiin* liittyvää toimintalogiikkaa, joka on: ”ilmianna lähimmäisesi ennen kuin he ilmiantavat sinut”. Hyveellisyydestä tulee usein paheellisuutta, kun se rakentuu *valheellisuuden* varaan.

Nähdäkseni juuri siinä olisi oppimista myös nykyisellä EU:lla, jonka hajoamista voivat selittää valtioliiton pyrkimykset kurittaa jäsenmaitaan pelkän idealismin säilyttämiseksi ja utopian koossa pitämiseksi. Ihanteellisuutensa särkymistä pelkäävät poliitikot projisoivat oman kyvyttömyytensä hallita itseään pyrkimyksensä hallita muita. Näin Neuvostoliitossa.

Kaukopartiomies ja Karjalan palauttaminen

Pitkän uran ulkoministeriössä tehnyt Jukka Seppinen puolestaan liikkuu Arto Luukkasen kuvaamien konjunktuurien aalloilla. Seppinen pohtii teoksessaan, miksi Mauno Koivisto esti Karjalan palauttamisen. Hän selvittää perusteellisesti, miksi Karjalan palauttamiseen suhtauduttiin penseästi. Monet muistavat, että myös ulkoministeri Paavo Väyrynen vastusti Karjalan palauttamista ja muita nopeita reaktioita pitäen Neuvostoliiton luhistumista vain tilapäisenä palatsivallankumouksena.

Hiipuneet puheet vuonna 1944 menetetyn Karjalan palauttamisesta saivat tilapäisesti uutta pontta, kun NKP esitti vuoden 1991 kesällä, että se voisi luovuttaa Karjalan takaisin Suomelle. Ajatus kuumotti monia, sillä Karjalan evakoita ja heidän jälkeläisiään oli paljon elossa.

Seppinen nojaa tutkimuksensa muun muassa Mauno Koiviston yksityisarkistoihin ja Karjalan liiton arkistoihin sekä omiin kokemuksiinsa ulkoministeriön virkamiehenä. En paljasta tämänkään kirjan argumentteja, mutta tuon esille muutaman tosiasian.

Jeltsinin Venäjä pyrki eroon Karjalasta, sillä sodassa valloitettu alue koettiin rasitteeksi ja Viipuri oli pitkälle rappeutunut. Venäjän uusi hallinto ei kokenut olevansa edellisen jatkaja eikä vastuussa edeltäjiensä vääryyksistä vaan niiden korjaaja.

Suomessa taas asia nähtiin Siperian opetusten valossa, eikä kaukopartiomiehenä sodassa toiminut presidentti Koivisto halunnut lyödä päätään Karjalan mäntyyn. Sen sijaan muutamat kyllä pitivät palauttamista mahdollisena jälkeempäinkin. Esimerkiksi Helsingin Kauppakorkeakoulun professori Arto Lahti pyrki presidentiksi Karjala-kysymyksellä väittäen vielä vuonna 2005, että palautus maksaisi vain 28 miljardia euroa.⁵¹³ Ja mitkä rikkaudet!

Hän tuskin kuitenkaan huomasi, että kaikkea ei voida laskea euroina eikä sentteinä. Kansainvälisen oikeuden mukaan jokaisella alueella syntyneellä on oikeus jäädä luovutettavalle alueelle, joten palautettuun Karjalaan olisi voinut jäädä usean sadantuhannen venäläisen väestö.

Karjalaa ei olisi voinut saada tyhjänä. Karjalan evakoiden majoittaminen asutustoimikunnan johtajan Veikko Vennamon toimesta ratkaisi aikoinaan yhden maailman suurimmista pakolaiskriiseistä. Alueelle tuskin haluttaisiin toista väestöpoliittista mullistusta.

Kun Venäjän ulkopolitiikan osana on ollut Krimin sodasta asti periaate, että se puolustaa venäläisten asemaa myös Venäjän rajojen ulkopuolella, tuo väestö voisi nyt muodostaa suuren turvallisuusriskin ja konfliktin aiheen Suomen ja Venäjän välille, mikäli Karjala olisi palautettu. Lisäksi Suomen rajat nuolisivat Pietarin portteja. Pragmaattisesti ajatellen tämä ei olisi hyväksi Suomelle.

Venäjä on suomalaisille kuin hellan vieressä pullia paistava äitimuori, joka on hyödyllinen ja yleensä harmitonkin, mutta jota ei saisi missään tapauksessa loukata tai ärsyttää, jotta ei joutuisi huitaistuksi kaulimella. Venäjän hameenhelmojen alta ei toisaalta itse pitäisi erehtyä etsimään turvaa, ja siksi olenkin aina sanonut, että Suomessa ei koskaan voi olla liian länsimielinen.

Puutteena Jukka Seppisen tutkimuksessa on, että se tulee kolmisen vuosikymmentä liian myöhään vaikuttaakseen politiikkaan. Mitä näiden asioiden paljastuminen olisikaan saanut aikaan tullessaan julki 1990-luvulla? Totuus on joka tapauksessa parempi tuoda esille myöhään kuin ei milloinkaan, sillä tiedolla on aina itseisarvo.

Tiedejulkaisemisen periaatteista

Jukka Seppinen onnistuu perkaamaan Karjalan palauttamista koskevan valtionpolitiikan lähihistorian, ja Arto Luukkanen aukaisee ansiokkaasti KGB:n arkistot. Nämä tiedot kuuluvat suomalaisille, ja siksi Valo-Finlandiat heille!

Pelkästään tieteellisesti ajatellen tappiona on se, että suomenkielisinä heidän tutkimuksensa menevät helposti ohi tiedeyhteisön, joka näyttää lukevan vain englanninkielisiä kansainvälisiä kertakäyttöartikkeleita. Primaaritutkimusten kirjajulkaiseminen suomalaisille ja suomen kielellä on

kuitenkin korvaamatonta, sillä nämä asiat kiinnostavat nimenomaan suomalaista tiedeyleisöä, poliitikkoja sekä mediaa.

Suomenkielinen tiedejulkaiseminen on tärkeää etenkin yhteiskunta-, talous- ja humanistisissa tieteissä sekä historiantutkimuksessa, sillä sitä kautta tieto palautuu merkitysyhteyteen, josta se on lähtöisin ja jota se koskee: yhteiskuntaan.

Jos suomeksi julkaisemista pidetään epäansiona tieteissä, tullaan helposti estäneeksi kotimaisen yhteiskunta- ja kulttuurikritiikin esittäminen. Tämä taas on pahasta, mutta juuri siihen anglo-amerikkalainen kieli-imperialismi johtaa, ja siksi liputan suurella lakanalla suomenkielisen tiedejulkaisemisen puolesta.

Suomen kielestä ei saa tulla tieteen marginaalikieli, eikä maamme pidä alkaa näyttää Ambomaalta myöskään kotimaisen tiedejulkaisemisen osalta. Varsinkin filosofiassa kotimaisella tiedejulkaisemisella on ollut perinteisesti tärkeä rooli koko kulttuurimme kannalta.

Se kansainvälinen tiedeyhteisö, jota Suomen asiat kiinnostavat, on vielä pienempi kuin suomalainen, vaikka tiedeyhteisö sinänsä suuri onkin. Mutta suotavaa on toki välittää asiat myös maailmankielillä. Ongelmana on, että elävää akateemista proosaa on kirjoittajien itsensä yhtä mahdotonta kääntää tai kirjoittaa englanniksi kuin kaunokirjailijoiden olisi vaihtaa kielensä toiseksi. Siksi he eivät niin tee, en myöskään minä.

Itse nautin siitä, että voin kotoutua omaan kieleeni ja lukea asioista nimenomaan suomen kielellä, joka koostuu meille suomalaisille tutuista ilmaisuista ja jotka vain me voimme kulttuurimme puolesta ymmärtää.

Oman kielen ja kulttuurin säilyttäminen ja siihen liittyvä omakulttuurisuus puolestaan on itseisarvo, sillä sillä on merkitys sen omistavalle subjektille: kansakunnalle. Sen sijaan monikulttuurisuudelta puuttuu omistava subjekti, ja siksi myös universaaliin kansainväliseen tiedeyhteisöön suunnatut artikkeliraportit muodostavat usein vain ritualisoidun julkaisumuodon, joka kaikuu tyhjäan avaruuteen.

Kiitosta ja kunniaa siis niille kustantamoille, jotka Suomen Akatemian suositusten vastaisesti rikkovat tieteellisiä julkaisuihanteita ja painavat kirjoja myös suomeksi, riippumatta monikulttuurisista, kosmopoliittisista ja internationalistisista normeista.

Arvioidut teokset

Luukkanen, Arto, *Suomi hajoavan imperiumin sylissä*. Helsinki: Otava, 2019.

Seppinen, Jukka, *Kun presidentti Koivisto esti Karjalan palauttamisen*. Helsinki: Minerva Kustannus, 2019.

Keskiviikkona 27. marraskuuta 2019

KANSALAISLUOTTAMUS LÄHTI

Postin lakko ei minua vaivaa, pikemminkin huvittaa. Kun maassa oli oikeistohallitus, juuri kukaan ei lakkoillut. Nyt kun Suomea käskee vihervasemmistolainen hallitus, päättivät matalapalkka-aloja edustavat Postin duunarit mennä heti lakkoon. Ja tämä aikana, jolloin valtaa ja piiskaa käyttävät ay-liikkeen edustajina esiintyneet SDP ja Vasemmistoliitto!

Antti Rinteen (sd.) ja Sirpa Paateron (sd.) täytyy hoippua kuilun partaalla, sillä Ilta-Sanomien toimittajakin analysoi asiaa niin, että omistaja-ohjauksesta vastaavalle ministeri Paaterolle täytyy tulla lähtö.⁵¹⁴ ”Muunnellun totuuden” puhuminen ei ole ministerille itselleen hyväksi.

Asian voi hänelle suopeasti todeta niin, että Paatero on yksinkertaisesti epäpätevä hoitamaan ministerin tehtäviä. En siis arvostele häntä tietämättömyydestä, pahuudesta tai ilkeydestä. Kaikkien kyvyt eivät vain riitä kaikkeen, eikä siinä ole mitään ihmettelemistä. Hänen maineensa pelastaisi kuitenkin oikeiden johtopäätösten tekeminen: eroaminen parlamentarismin periaatteiden mukaisesti.

Ministereitä ei koske virkavastuu vaan ainoastaan vastuu ministeririkoksista (PeL 116 §) ja parlamentaarinen vastuu, jonka mukaan valtioneuvoston ja sen jäsenten tulee nauttia eduskunnan luottamusta (PeL 3 §:n). Valehtelu yleensä riittää luottamuksen menetykseen, koska valheen turvin tehdään asioita, joille ei ole oikeutusta.

Pääsyy Anneli Jäättemäen (kesk.) eroon ei ollut se, että hän ”puhui niin totta kuin osasi” (vaan valehtelun takana oleva tietojenhankinta sinänsä). Alexander Stubbin (kok.) eron suoraksi syyksi ei tunnustettu valehtelua hallintarekisteriasianssa. Myöskään Matti Vanhasta (kesk.) ei varsinaisesti epäilty valehtelusta vaan muistamattomuudesta Kehittyvien maakuntien Suomea koskevissa kuvioissa ja asioissa, jotka koskivat hänen esteellisyyttään ollessaan myöntämässä RAY:n avustusta Nuorisosäätiölle. Kaikesta tästä huolimatta edellä mainitut henkilöt ovat joutuneet eroamaan valtioneuvoston jäsenyydestä.

Takana vaikuttaa tietoisuus siitä, että epäluottamuslauseen saatuaan ministerin olisi pyydettävä eroa ja tasavallan presidentin olisi vapautettava ministeri valtioneuvoston jäsenyydestä. Vaikka ministeri ei eronpyyntöä jättäisi, tasavallan presidentin olisi silti myönnettävä ero ministerille. Asia on siis juridisesti hyvin virtaviivainen.

Entä asian poliittinen puoli? Istuva vihervasemmistolainen hallitus ei ole ainakaan minun Suomeni hallitus niin, että tunnustaisin sille relevanssia, oikeutusta tai mitään muutakaan asemaa oman kansalaisluottamukseni kohteena.

Kyse ei ole nytkään vain Postista tai lakosta itsestään. Tapaus ilmentää vihervasemmiston ja sen kannattajakuntana pidetyn työläisväestön suksien menoa ristiin.

Vihervasemmistolainen hallitus on siirtämässä Suomea sosialismiin. Eihän Kiinassakaan sallita valtiosta riippumatonta ay-liikettä. Nyt Suomen valtion johdossa on ay-liikettä, ja näin menee.

Vihervasemmistolainen hallitus on sosialisoimassa kansalaisten asunnot ja omakotitalot ympäristöveroilla tai -maksuilla sekä energia- ja hiili-dioksidimääräyksillä, jotka tekevät kiinteistöjen ylläpidosta vaikeaa tai mahdotonta.

Vihervasemmistolainen hallitus on kiristämässä autoilun kustannuksia polttoaineverojen korotuksilla, jotka heikentävät työssä käymisen edellytyksiä haja-asutusalueella, jota Suomi suurimmaksi osaksi on. Ja työllisyysasteen parantamisenhan piti olla se viisastenkivi, jota Antti Rinne pyöritteli puheissaan ja vipusi talouspolitiikkansa huipulle.

Postin pikkulakko on pelkkä yksityiskohta ja tekosyy hallituksen yleisessä neuvottomuudessa. Rinteen palkkaama 80 uuden avustajan kaaderi, ministeriöiden valtiosihteerit, ylijohdajat ja osastopäälliköt eivät muka pysyneet pitämään ministereitä ”ajantasalla”. Arvelen, että Rinne itse tiesi oikein hyvin, mitä Postin hallituksen, maan hallituksen ja eduskunnan kesken oli meneillään.

Demariministerien vastoinikäymiset eivät siis johdu välttämättä tietämättömyydestä ja taitamattomuudesta vaan todellakin valehtelusta, mikä pahentaa heidän tilannettaan. He voivat toistaiseksi itse valita, kumman tulkinnan seuraukset ottavat kontolleen.

Heidän arviointivirheensä ovat luonnollisia, sillä ministerit ja heidän kellokkaansa erehtyvät koko politiikkansa tarkoitusperissä ja suuntaviivoissa siirrettyään politiikanteon painopisteen vieraiden kansakuntien hyysäämiseen. Omasta mielestäni hallituksen olisi syytä menettää koko kansalaisluottamuksensa, ainakin mikäli kansalaiset omasta parhaastaan jotakin ymmärtävät.

Päivitys 29.11.2019

Paatero jätti paikkansa hallituksessa tänään ja hankki siten Rinteelle vielä yhden tilaisuuden.

Torstaina 28. marraskuuta 2019

”PROFESSORI BALTZAR” TIEDEPOLITIIKAN MANNEKIININA

”Professori Balthazar” oli piirretty lastenohjelma, jota tuotettiin sosialistisessa Jugoslaviassa ja jota sen vuoksi pyöritettiin mielellään myös Suomen televisiossa 1970-luvulla. MTV3 näyttää esittävän sitä retrospektiivisesti edelleen todeten, että ”Balthazar keksii ihmekoneensa avulla ratkaisun kaikkiin pulmiin”. – Vaikuttaa todellakin tuhattaiturilta.

Muistelo tuli etsimättä mieleeni, kun luin raportteja kulttuurineuvos Veijo Baltzarin teatterin toiminnasta. Jopa Helsingin Sanomat on antautunut kirjoittamaan aiheesta melko peittelemättömällä tavalla kolmessa jutussaan: ”Kirjailija Veijo Baltzar on vangittu epäiltynä törkeästä ihmis-kaupasta”,⁵¹⁵ ”Veijo Baltzarin teatterista tehtiin hyvin kriittinen arvio jo 2012, mutta ministeriö jatkoi sen tukemista yli 100 000 eurolla”⁵¹⁶ ja ”Arvovaltainen joukko halusi Veijo Baltzarille professorin arvonimen rikostuomiosta huolimatta”.⁵¹⁷

Viimeksi mainitun jutun valokuvassa ex-pääministeri Paavo Lipponen (sd.) poseeraa sosiaalidemokraattista puoluetta edustavan Baltzarin kanssa. Myös Tarja Halonen ja Pekka Haavisto moraaliposeerasivat mielellään Baltzarin hankkeissa, sillä hänen pedagogiansa tarkoituksena oli auttaa etenkin maahanmuuttajataustaisia nuoria omassa hullussa teatterissaan.

Tekijän rikoshairahdukset eivät sinänsä riittäisi ampumaan alas tieteellistä työtä. Esimerkiksi jos fyysikko nälissään varastaa kaupasta pake-tillisen keksejä, sillä ei ole vaikutusta hänen tieteellisen työnsä relevanssiin. Mutta Baltzarin tekemät ihmisoikeusrikokset kuvastavat suoraan hänen pätevyyttään ja arvostelukykyyään omalla toimialallaan, kasvatustieteen piirissä, ja vievät siltä kaiken uskottavuuden.

Mätää pseudotutkimusta ja parodian lähdettä parhaimmillaan

Baltzarin toiminta ei ole alaani vaan kuuluu selvästi taloustieteen, erityisesti rahoituksen, kirjanpidon ja tilintarkastuksen rooteliin. Minä luen ja kirjoitan vain laadukasta filosofiaa ja päteviä tutkimuksia. Kohtalo kuitenkin lähetti minulle arvioitavaksi Baltzarin ja hänen työryhmänsä kirjoittaman raportin ”Kulttuurienvälisen kokemusperäisen pedagogiikan tutkimus- ja mallinnushanke” (2012), joka on tehty Humanistisessa ammattikorkeakoulussa (HUMAK).⁵¹⁸

Julkaisussa pyritään yhdistelemään psykodraamaa kasvatukseen täysin mielivaltaisella tavalla. Lähteinä on käytetty muun muassa Vasemmisto-liiton edustajan Veronika Honkasalon (et al.) teosta *Mikä tekee nuorisotyötä monikulttuurisen?* sekä Juha Suorannan kirjaa *Radikaali kasvatusta – Kohti kasvatuksen poliittista sosiologiaa*, ja onpa varmimpana vakuutena peräti neljä kappaletta suosittua Tapio Puolimatkan kirjoittamia lähteitä. Juha Suoranta, joka nimitettiin professoriksi Tampereen yliopistoon kolmekymppisenä, on sama henkilö, joka vaati kaikkien perussuomalaisien poistamista kouluista ja yliopistoista.⁵¹⁹ Tärkeimmän metodologisen lähtökohdan muodostaa kuitenkin Baltzarin itsensä kehittämä ”kokemusperäinen pedagogiikka”.

Kyseinen käsitepari on tieteellisesti täysin tyhjä eikä viittaa ainakaan minkäänlaiseen empiriaan, vaikka kokemuksesta puhutaankin. Käsite on yhtä mitätön kuin Pekka Himasen ”luova innovaatiotalous” tai kirjailija Esa Sariolan teoksessaan *Luota minuun* ironisoima ”epäsäännöllinen systeemihäiriö”.⁵²⁰ Baltzar näyttää ymmärtäneen empirian omakohtaiseksi seksuaaliseksi kokemukseksi oppilaidensa kanssa.

Demaritutkija Baltzarin julkaisussa itsessään ei ole mitään epätavallista. Se edustaa tarkoitushakuista agendatutkimusta, jonka ohjelmanjulistuksissa pyritään integroimaan maahanmuuttajia Suomeen käyttäen lähtökohdaksi muun muassa luvun 2.2. otsikossa mainittua perustelematonta väitettä: ”Länsimainen valtakulttuuri on hengetön ja jyrää muut alleen”.

Opetus- ja kulttuuriministeriö myönsi tätä hanketta varten vuonna 2011 erityisavustusta eli veronmaksajien rahoja 180 000 euroa, ja OKM:n kansliapäällikkö Anita Lehikoinen (sd.) suunnitteli kokemuspohjaisesta pedagogiikasta ”potentiaalista koulutusvientituotetta”.⁵²¹ Mikä näkemisen lahja Jukka Gustafssonin (sd.) nimittämällä demarimaisterilla onkaan ollut! Kiitokseksi hän johtaa nyt kansliapäällikkönä koko ministeriötä. ”Kulttuurienvälisen kokemuspohjaisen kasvatuksen” kehitystyötä suojeli entinen pääministeri Paavo Lipponen.

Mitään erikoista ei ole siinäkään, että Baltzarin johtaman Drom-teatterin tuotoksista on maksettu viimeksi kuluneiden 10 vuoden aikana suunnilleen 640 000 euroa yhteiskunnan ja erilaisten tutkimusta rahoittavien säätiöiden tukina. Tämä on täysin tyypillistä tiedepolitiikassa.

Baltzarin rahapaja

Opetus- ja kulttuuriministeriöltä lohkesi vuosina 2010–2019 Drom ry:lle OKM:n mukaan noin 166 000 euroa; tosin yksittäisten avustusten kokonaissumma näyttää olevan noin 196 000 euroa. Opetusministeri Paavo Arhinmäen (vas.) juhlavasti avaama ”Miranda – Mustalaisen holokausti”-näyttely ja siihen liittyvä ”Euroopan omatunto”-tapahtuma saivat opetusministeriöltä noin 148 000 euroa.

Ja tämän varjossa tehtiin laajaa ihmiskauppaan liittyvää ihmisoikeusrikosta! MTV3 selvitti, että omassa perverssissä kulttipedagogiikassaan Baltzar lupasi nuorille neidoille varman opiskelupaikan maksuksi seksistä.⁵²²

Taiteen edistämiskeskus (TAIKE) myönsi Drom ry:lle vuosina 2015–2019 yhteensä 80 000 euroa ja Baltzarin omalle Kansainväliselle mustalaiskirjailijaliitolle yhteensä 10 500 euroa pienempinä avustuksina. Vuodelle 2020 Baltzar haki TAIKElta 50 000 euroa, vaikka hänelle oli myönnetty jo taiteilijaeläkekin, joka on 1360 euroa kuukaudessa.

Kun rahahanat alkavat mennä kiinni HUMAKissa ja epäilykset olivat hiipineet sinisilmäisimpienkin rahoittajien mieleen, Baltzarin johtama Drom ry sai vuosina 2016–2018 avustusta ”syrjäytymisvaarassa” olevien nuorten palkkaamiseen, konserttikiertueen järjestämiseen ja muihin hankkeisiin vielä yhteensä 361 870 euroa.⁵²³ Arvioijien mielestä Baltzarin tekele ei ollut ammattikorkeakoulutasoinen. Omasta mielestäni se on nimenomaan ”ammattikorkeakoulutasoinen”.

Kohdeavustuksia kuitenkin satoi edelleen Helsingin kaupungilta, Raha-automaattiyhdistykseltä, Sosiaali- ja terveystieteiden avustuskeskukselta sekä EU:lta. Euroopan unionin ”Kansalaisten Eurooppa” -ohjelmalta osoitettiin 100 000 euroa käytettäväksi ”Mirandan silmin” -näyttelyn Euroopan kiertueen kuluihin. Tämä kaikki tehtiin tietenkin monikulttuuri-ideologian levittämiseksi ja ”pahan” nationalismin torjumiseksi. Siihen tarkoitukseen mikään ei näytä olevan riittävästi eikä myöskään liikaa.

Opetus- ja kulttuuriministeriö käytti Baltzarin taiteellisten, tieteellisten ja kokeellisten pseudotutkimusten selvitystyöhön jo vuonna 2012 peräti 180 000 euroa julkisia varoja, mutta silti rahoitusta jatkettiin vielä 126 000 eurolla.⁵²⁴ Rahoitusta myönnettiin muun muassa Pohjoismaiselta kulttuurirahastolta, Koneen Säätiöltä sekä Svenska kulturfondilta. Tarkan listan törkeästä ihmiskaupasta epäillyn Baltzarin hankkeille myönnettyistä avustuksista voi lukea Iltalehden jutusta.⁵²⁵

Suomen Akatemiasta rahoitusta ei ihme kyllä myönnetty, vaan Baltzarin saamat avustukset olivat *yksinomaan* poliittisia. Akatemian rahat ovat ilmeisesti kiinni sen oman strategisen neuvoston poliittisissa tarkoituksissa.

Tiedeyhteisö ja poliitikot pesevät mainettaan

Mitä merkitystä tällä kaikella on? Ei se ole tyhmä, joka ymmärtää käyttäen hölmöjen tiedepoliitikkojen avokätisesti myöntämiä avustuksia hyväkseen ja asuu sen puolesta luksustalossa. Syytösten keihäiden tulisi osoittaa tieteen ja taiteen rahoittajiin ja evaluaatiojärjestelmään.

Sairainta kaikista on, että sellaisetkin arvostettuina ja kunniallisina pidetyt tieteen ammattilaiset kuin historioitsija Juha Sihvola ja filosofi Sami

Pihlström tukivat Paavo Lipposen aloittamaa hanketta *professorin* arvonimen saamiseksi Baltzarille.⁵²⁶ Nämä urakiipijät olivat takaamassa hänelle lopulta myönnettyä kulttuurineuvoksen arvoa. Mainittakoon, että sekä Sihvola että Pihlström toimivat Helsingin yliopiston tutkijakollegiumin johtajina, ja Sihvola onnistui saamaan alleen myös akatemiaprofessorin pallin monikulttuuri-ideologialla ratsastaen, tavoitteenaan käsitellä ”suvaitsevuu­den moraalipsykologiaa” (olen itse tehnyt sen ilmaiseksi jo).

Nyt sekä poliitikoilla että medially on kiire suorimaan omia hairahduksiaan ja selittelemään pois typeryyttään. Entiset ministerit ja muut huipupoliitikot hiipivät jälleen ”tietämättömyyden” savuverhon suojiin, ikään kuin heitä auttaisi tyhmyytensä tunnustaminen.⁵²⁷ Sama näkyy käänteisesti Helsingin Sanomien ”avoimessa tiedottamisessa”, jossa havaittavaa kriittisyyttä saattaa selittää se, että kyseinen lehti on vuosien saatossa tehnyt kaikkensa luodakseen juuri Baltzarin edustamien hankkeiden kaltaisille tuotoksille julkisuutta, ilmaismainosta ja sitä kautta rahaa.

Myös tieteilijöillä on kova hätä sanoutumaan irti Baltzarin projekteista, ja monet poliitikot ovat kuin eivät olisi Baltzaria koskaan tavanneetkaan, sillä tabu tarttuu. Ilta-Sanomat laati käsiään pesevistä jonkinlaista listaa, jolle kuuluvat muiden muassa Drom ry:n ohjausryhmään kuulunut Paavo Lipponen, Outi Alanko-Kahiluoto (vihr.), Ilkka Kanerva (kok.) ja Pekka Haavisto (vihr.).⁵²⁸ Tosiasiassa Baltzarilla oli kyseisiin poliitikkoihin ”tiiviit suhteet”.⁵²⁹

Oivallinen näyttö monikulttuurisesta tiedepolitiikasta

Tapaus Baltzar antaa oivallisen näytön siitä, millaista monikulttuurisuuden läpäisemä tiedepolitiikka on ja mihin täysin taitamaton, mitään mistään ymmärtämätön ja vieläpä moraaliton tieteen puotipuksu voi yltää, kun asettuu myötäilemään ja hyödyntämään tiedepoliittisen valtavirran näkemyksiä rahan kiilto silmissään ja ketunhätä kainalossaan. Kyseessä ei ole irrallinen eikä erillinen tapaus, vaan osa hallitusten, yliopistojen ja tiedeorganien jo pitkään jatkamaa monikulttuuri-ideologista lähetystyötä.

Rahaa roiskitaan sadoin tuhansin vailla vähäisintäkään kriittisyyttä ja tieteellistä järkeä, kunhan rahoitettavalla on arvovaltaiset poliittiset tukijat ja tutkijan oma orientaatio ja viiteryhmä on oikea, siis monikulttuurinen ja maahanmuuttoa edistämään pyrkivä. Esimerkiksi Itä-Suomen yliopistossa sattui muutama vuosi sitten hieman samanlainen tapaus, jossa vihreitä edustaneen dosentin Päivi Harisen moraalipetti, vaikka monikulttuuri-ideologia sinänsä pitikin.⁵³⁰

Asiassa ei siis ole mitään epätavanomaista. Syyt ovat syvällä tiedehallinnossa. – Missä? Vastaus: tieteen, median ja politiikan triangulissa, jossa poliitikot tiedeshoppailevat ja vihervasemmistolainen valtamedia luo vihervasemmistolaisille suosikeilleen tieteellisen uran kannalta tärkeää jul-

kisuutta. Nyt julkisuus tosin kääntyi äärimmäisen suosivasta äärimmäisen kielteiseksi, peitteleväksi ja häpeileväksi, niin kuin valheellisuuden kanssa aina käy. Asiaa ei sovita edes vetäytyminen kollektiivisen syyllisyyden kaapuun, sillä juuri sen pitäisi langettaa häpeän puna koko tiedeyhteisön kasvoille.

Tällaista jälkeä syntyy, kun valtaa käyttävät ja rahoituksesta päättävät puoliksi oppineet typerykset, joilla ei ole vähäisintäkään arvostelukykä, tieteellistä asiantuntemusta eikä järkeä. Mainittakoon, että yksikään edellä mainituista tahoista ei ole tukenut tämän tekstin kirjoittaa koskaan yhtään mitenkään, mikä voi olla oman maineeni kannalta ihan hyväkin asia, sillä raha on paholaisen lantaa.

Korjaukseksi ehdotan, että rahasäkkien päällä istujat myöntäisivät toimintaresurssit vain ja ainoastaan henkilöille, joilla on osoitettu akateeminen asiantuntemus ja tieteellinen pätevyys. Muussa tapauksessa avustusten antajia tulisi syyttää avunannosta rikokseen, mahdollisesti jatkettuun rikokseen.

Tämä merkitsee, että kaikkien tieteen nimissä esiintyvien organisaatioiden pitää jatkossa myöntää avustuksia ainoastaan niille hakijoille, jotka ovat suorittaneet korkeimmat yliopistolliset tutkinnot ja opinnäytteet, eikä millekään Koko Hubaroille.

Vihervasemmiston suosimalla ja suorastaan velvoittamalla ”ryhmytyökentelyllä”, ”verkostoitumisella”, ”yhteisartikkelien julkaisemisella”, ”nippuväitöskirjoilla”, ”affiliaatiolla”, ”projekteilla” ja ruohonleikkurin huoltokirjaa tai jääkaappipakastimen käyttöopasta muistuttavalla ”raportoimisella” ei ole mitään tekemistä todellisen tieteen, tiedejulkaisemisen ja tutkimuksen kanssa, vaan nämä kahvinjuontihankkeet perustuvat sosiaaliin seuraleikkeihin.

Pelkkä normiruvun kiristäminen ja kontrollin lisääminen eivät kuitenkaan auta, sillä sen uhreiksi joutuvat arvolliset filosofit ja tieteenharjoittajat, joita ahdistellaan tarpeettomalla tarkkailulla samanaikaisesti, kun vihervasemmiston kellokkaat kääntävät kassan kaikenlaisilla ”erillisrahoituksilla”, ”strategisen tutkimuksen neuvoston” kautta annetuilla poliittisilla avustuksilla tai ”erivapauksilla”.

Tämä kaikki tapahtuu humanistisella ja yhteiskuntatieteellisellä alalla vallitsevan *vihervasemmistolaisen professori- ja tietelijäkaartin suojeluksessa*. Niinpä vaadin, että vihervasemmiston metodologisesti mädäntyneestä agenda- ja tendenssitoiminnasta sekä sen tukemasta porsastelusta tehdään loppu.

Koska yliopistojen pitäisi olla moniäänisiä parlamentteja eikä nykyisen kaltaisia vihervasemmiston puoluetoimistoja, kallistuman oikaisu voisi tapahtua joko nimittämällä yliopistoihin ja tiedehallintoon poliittisia kannatussuhteita vastaava määrä perussuomalaisia professoreja tasapainotukseksi tai potkaisemalla vihervasemmiston jäsenkirjaprofessorit pois tehtä-

vistään sekä julistamalla virat kokonaan uudestaan täytettäväksi, aivan niin kuin Berliinin Humboldt-yliopistossa tehtiin.

Huomaatte kai, että yksikään vihervasemmiston jäsenkirjaprofessoreista ei ole arvostellut Baltzarin pseudotieteellistä toimintaa mitenkään.

Perjantaina 29. marraskuuta 2019

MARGINAALISTA MARKETTIIN MONIKULTTUURI-FINLANDIAN SELÄSSÄ

Kirjallisuuspalkinnoissa olennaista ei ole, keitä tai mitä niillä palkitaan, vaan se, keitä niillä koetetaan nujertaa. Ihan sama logiikka vallitsee tiedepalkintojen jakamisessa. Kun 30 000 euroa verovapaata rahaa myönnettiin tänä vuonna maahanmuuttajataustaiselle ja minimaalisen vähän ansioituneelle (kolme kirjaa julkaisseelle) Patjim Statovcille, tarkoitus oli lytätä suomalaisia kirjailijoita.

Tarkoitus oli näyttää, että monikulttuuri-ideologian rattaila ajetaan ohituskaistaa pitkin monien paljon ansioituneimpien suomalaisten kirjailijoiden ohi. Heidän teoksiaan ei edes kelpuutettu ehdokkaiksi. Tämä on kuin suoraan Statovcin kommunistisen lähtömaan vaaleista: voitto on varma, jos juuri muista ei voi edes valita. Koska valintalautakunta. Koska valitsija. Ja koska raati.

Finlandia-palkinto vyörytettiin Statovcille ”kaikkien aikojen nuorimpana” hänen teoksestaan *Bolla* (Otava 2019), ja valinnan teki mediaklusteria edustavan Yleisradion toimitusjohtaja, ylioppilas Merja Ylä-Anttila.

Statovcin kirja kertoo jälleen pakolaisuus- ja monikulttuurisuuskurjuudesta, kuten maailmalla palkitut teokset viime aikoina yleensäkin. Hänen tuotoksensa *Kissani Jugoslavia* (2014) arvostelin jo kirjoituksessani ”Sek-suaalivähemmistöt ja etniset vähemmistöt sekoitetaan kirjallisuudessa”,⁵³¹ ja pidin teosta kypsymättömänä ja sekavana terapiatekstinä, joka heijastelee hänen omia kompleksejaan peittelemättömästi. Mutta kirjallisuuden helmikanojen näkökulmasta tuotos oli aivan loistava, kun siinä puhuttiin homouteen liittyvästä kipuilusta ”rohkeasti ja peittelemättömästi”. Minusta kyseessä oli naurettava kliseisyys.

Kansainvälinen hehkutus on ollut käsittämätöntä. Kriitikoiden, kustantajien ja median toimesta yritetään marginaalisesta monikulttuurikirjallisuudesta tehdä supermarkettikirjallisuutta ja kirjallisuuden valtavirtaa. Mistä tällainen tendenssi?

Median kulttuurikanat laittavat punaiset valot päälle ihan kiusasta kaikkia suomalaisia kirjailijoita ja lukijoita vastaan, sillä kyseiset kriitikot ja toimittajat ovat juuri niitä katkeria kaarinoita, jotka itse eivät ole saaneet aikaan yhtään mitään.

Sixten Korkman puolestaan vältti raadin tarjoamat pahimmat karikot, kuten Aapo Roseliuksen ja Oula Silvennoisen muunneltua totuutta edustavan vaihtoehtohistorian, ja myönsi Tieto-Finlandian julkisuudessa ja tieteessä ennestään tuntemattomien tekijöiden neutraalinoloiselle teokselle *Metsä meidän jälkeemme* (Like 2019). Ei siis mennyt ihan kansiaan myöten punaiselle kirjalle, kuten viime vuonna. *Metsä meidän jälkeemme* on kuitenkin ilmastopaniikkia hyödyntävä vihreän ideologian propagandateos, jossa vedotaan juhlavasti metsän arvoon kansallisena ja lähes pyhänä paikkana, ja metsään liittyviä luonnonsuojelumielikuvia käytetään sitten metsän taloudellisen arvon sosialisointiin sekä metsien hyödyntämistä koskevaan rajoittamiseen käyttö- ja talousmetsinä.

Kuten olette huomanneet, Suomen koko kulttuurielämä tieteestä kirjallisuuteen on maahanmuuttoa suosivan vihervasemmistolaisen tai huvitteluliberaalin monikulttuuri-ideologian vallassa. Kulttuurielämän ja median puolueellisuus on muuttunut kulttuurieliittinä itseään pitävien porsaste-luksi, joka koostuu pelkästä märän rätin viskomisesta suomalaisten ihmisten naamatauluun.

Apurahojen ja palkintojen roiskiminen osoittaa, että runous, romaanit ja tietokirjallisuus voivat olla mitä tahansa paskaa, kunhan tekijän persoonassa lihallistuvat kustantajan aatteelliset ihanteet (feminismi, monikulttuuri-ideologia ja vihervasemmistolainen naturalismi), joiden levittämiseksi kirjailija laitetaan poseeraamaan televisioon. Sähköisen median kautta luodaan muutoin olemattomasta kysynnästä pelkkään ärsyttävyyteen tai kulttuurimeemiin perustuva markkina, jossa aineellistuu kirjakauppaportaan halu syöttää tämä kaikki viattomille lukijoille kauppakeskusten rek-kalavoilta jaeltavina markettikirjoina.

Itse ei osta valtavirtakustantajien kirjoja enää lainkaan, ja toivon, että myös muut kanssani samoin ajattelevat tekevät valtamediaan kohdistuvan kulutus-, tilaus- ja ostolakon. Mitään ette menetä, ette varsinkaan rahaa. Paitsi tietysti veroina, joista kerätään valtionapuja daideilijoille.

Samalla kun noista tuotoksista tehdään jälleen produktioita Kansallis-teatteriin ja muille näyttämöille, valtionavun osuus katsojaa kohti luetaan kolminumeroisissa eurosummissa. Harmi vain, että ne summat menevät tekijöille eivätkä palaudu yleisöille itselleen.

Lauantaina 30. marraskuuta 2019

ANTTI RINNE YHDYSVALTAIN PRESIDENTIKSI

Yhdysvaltain presidenteistä on tehty perinteisesti ansiokasta Hollywood-komediaa. Tämä ei ole kuitenkaan tullut mieleen Suomen valtamedialle, kun se on jankutellut Donald Trumpin kömmähdyksistä ryppyotsaisesti. Nyt löytyisi arvosteltavaa lähempääkin, mutta valtamedia on lyönyt velvol-

lisuutensa laimin. Antti Rinteen tavasta hoitaa Postin asioita entisen ministerinsä Sirpa Paateron kanssa olisi saanut hyvää ja hedelmällistä muttei kovin halpaa huumoria.

Asian pihvihän on siinä, että vallassa on vasemmistohallitus, jolla on sukset ristissä valtionyhtiön työväenluokkaisen henkilökunnan kanssa. Se, että konflikti vallitsee myös Postia kapitalistisin periaattein johtavan hallituksen kanssa, sen sijaan on ymmärrettävää. Kuviosta hahmottuukin dissonaatiota sisältävä kolmio, jonka kaksi kulmaa ovat vasemmiston hallussa ja yksi oikeistolla.

Hyvä on, myönnän. Vertailukohta Amerikan presidenttikomedioihin on liian hyväntahtoinen ja leikkisä, sillä kyse on vakavista asioista: heikkopalkkaisten toimeentulosta ja keskeisen infrastruktuurin toiminnasta.

Nyt kun lakko loppui,⁵³² tätä ilmeisesti juhlietaan työväenliikkeessä sellaisessa euforiassa, joka tulkitsee hallituksen toiminnan sille ansioksi, ja ministerien tietämättömyys ja mahdollinen eduskunnalle valehtelu painetaan villaisella. Pääministeri vain heitti yhden naisministerinsä metron alle. Näin hän osti itselleen lisää aikaa, ja ratkaisijan roolissa oleva Keskuksa puolestaan haluaa pitää paikkansa hallituksessa kannatuskatonsa vuoksi. Hallitus ei siis hajoa, koska kaikilla sen puolueilla on liikaa menettävää ja Perussuomalaisilla niiden mielestä liikaa voitettavaa.

Niinpä kuultiin jo hallintoretoriikasta tunnetut klassiset sanat: ”asiasta laaditaan perusteellinen selvitys”. Tämä tarkoittaa, että asia haudataan pitkäksi ajaksi johonkin selvitystyöryhmään. Näin valtaapitävät voivat säilyttää asemansa.

Totuuden nimessä on toki tärkeää, että maassamme on myös oppositio, mutta soisin opposition olevan hallituksessa ja hallituksen oppositiossa.

Sitten kun selvitys hallituskauden lopulla mahdollisesti valmistuu, kukaan ei enää välitä mitään sellaisesta kämäisestä asiasta kuin postilakko. Kepu ei pääse kostamaan demareille Anneli Jäätteenmäen taannoista erotamista, eikä sen kannatus tästä ainakaan nouse. Joten laittakaahan kansalaiset tämä asia mieleen, sillä hallituspuolueilta se varmasti unohtuu.

Sunnuntaina 1. joulukuuta 2019

MIKSI ”KANSAINVÄLISILLE SOPIMUKSILLE” VOI NAURAA? OVERTONIN IKKUNA JA PSYKOLOGISET SYYT

Kun näyttelijä ja TV-kasvo Pirkka-Pekka Petelius (vihr.) valittiin populistina eduskuntaan, arvasin, että hyödyllisimmillään hän on laittaessaan sielläkin asiat komediaksi. Peteliuksen tapa katua⁵³³ 1980- ja 1990-luvuilla tekemiään saamelaisksetsejä muodostaa juuri sellaisen tahattoman komiikan muodon, jonka tuloksena yleisö ei enää tiedä, milloin politiikassa on kyse parodiasta ja milloin on tosi kyseessä.

Peteliuksen anteeksipyytelemineen toi mieleen Kiinan kansantasavallasta tutun käytännön, jonka mukaisesti ”katuminen lyhentää tuomiota”. Petelius ilmeisesti säikähti tuota valtakunnansyyttäjä Raija Toiviaisen omaksumaa periaatetta⁵³⁴ – tai sitten sitä Suomesta jo ennestään tuttua käytäntöä, jonka mukaan nauru tuomiota pidentää.

Joka tapauksessa Peteliuksen omatoiminen itsesyyllistäminen koetteli pahoin niin sanottua itsekriminointisuojaaja. Aivan samaan tapaan oikeusviranomaisien halu syyttää ja tuomita sananvapauden käytöstä tiettyjä poliitikkoja on rikkonut taannehtivan lainkäytön kieltoa, kun viime aikoina on alettu jahdata toistakymmentä vuotta vanhoja puheita ja kirjoituksia ”jatkettuun rikokseen” viitaten.

Perusoikeusortodoksit paljastettu

Näiden syytösten perättömyyden osoitti Päivän Byrokraatti -sivuston kirjoittaja erinomaisessa ja vastaansanomattomassa analyysissään,⁵³⁵ joka jokaisen kannattaa lukea. Toisessa kannanotossaan hän perustelee yksityiskohtaisesti, miksi Suomi voi aivan hyvin ja kansainvälisiä sopimuksia rikkomatta poistaa rikoslaista kansanryhmää vastaan kiihottamista koskevan lakipykälän, joka lisättiin siihen vuonna 2011.⁵³⁶

Suomi allekirjoitti rotusyrjinnän poistamista koskevan kansainvälisen yleissopimuksen jo vuonna 1970, eli elimme tässä sopimustilassa yli 30 vuotta ilman *rikoslaillista* rangaistuksen uhkaa, eikä kukaan kiihottunut. Hyvin meni. Ja menisi edelleenkin, mutta perustuslakivaliokunnan kolme tunnettua tietäjää ovat alkaneet käyttää summittaista ”kansainvälisiin sopimuksiin” vetoamista verukkeena perustuslakivaliokunnan poliittiseen ohjailuun. Se taas on helppoa, sillä valiokunnan jäsenenä ja puheenjohtajinakin on viime vuosina ollut valtio-oikeudesta ja oikeusfilosofiasta mitään ymmärtämättömiä ja puolustautumiskyvyttömiä tai -haluttomia diletantteja.

Sen sijaan Päivän Byrokraatin kirjoittaja – joka selvästikin on asiansa läpikotaisin tunteva huippujuristi – on lukenut myös sen, mitä Suomen valtiosopimuksissa ja niiden virallisissa varaumissa oikeastaan sanotaan. PB:n analyysit vetävät juridisessa asiantuntemuksessaan maton alta eduskunnan perustuslakivaliokuntaa ja mediaa järjestelmällisesti harhauttaneilta Juha Lavapuroilta, Tuomas Ojaselta ja Martin Scheininilta, heidän hakuammuntamaiselta vetoamiseltaan ”kansainvälisiin syrjinnän vastaisiin sopimuksiin” ja heidän ihmisoikeusfundamentalismiltaan. Rohkenen suorastaan pyytää, että eduskunnan perustuslakivaliokunnan kaikki 17 jäsentä lukisivat PB:n argumentit sanasta sanaan.

Se, että Helsingin Sanomat haki kolmen tietäjän lisäksi myös neljännen (tällä kerralla nuorehkon Sakari Melanderin), jotka kaikki lätkäytyksenomaisesti totesivat, että kansanryhmää vastaan kiihottamista ei muka

voitaisi poistaa rikoslaista, sisältää *valtiollista suvereniteettiamme* vastustavan kannanoton.⁵³⁷ Totuus on, että juristien omaan mielipidevaltaan perustavalla ihmisoikeusfundamentalismilla ei voida ohittaa sen enempää *yksilönvapauteen* liittyvää *sananvapautta* kuin *kansakuntien itsemääräämisoikeuteen* liittyviä perusoikeuksiakaan.

Looginen tosiasiahan on, että jos eduskunta voi säätää lain, se luonnollisesti ja yksinomaan voi sen myös kumota – ainakin sikäli kuin olemme suvereeni valtio. Tältä pohjalta *koko* valtiosopimus 37/1970 olisi irtisanottavissa, niin kuin se onkin. Niin seinähullua valtiota tuskin onkaan, joka laittaisi päänsä pysyvästi moiseen silmukkaan, ja professorijuristien tarkoitus lieneekin ollut rikkoa vallan kolmijaon periaatetta pyrkien määräälemään eduskuntaa.

En tietenkään tarkoita, että rotusyrjintä pitäisi aloittaa uudelleen, mutta kylläkin sitä, että eturyhmäpoliittisia syrjintä- ja ihmisoikeusargumentteja ei saisi käyttää toisten yksilöiden tai kansanryhmien – etenkin poliittiseen vallanperimykseen oikeutettujen kantaväestöjen – oikeuksien rajoittamiseen. Ja edelleen: Kaikkinaisen rotusyrjinnän poistamista koskeva yleissopimus (1965) on sinänsä osoittautunut vääristyneeksi, kun ”kaikkinaisen rotusyrjinnän” kieltäminen on alkanut merkitä ihmisoikeusfundamentalistien kannanotoissa sitä, että kantaväestöt eivät saisi vastustaa vieraiden kansakuntien ja rotujen tunkeutumista kansallisvaltioihimme.

Itsesensuurin noidankehä

Sensuurin vaatiminen sopimattomia puhuneille on tietenkin aina kohtuutonta jo siitä syystä, että mikään julkinen valta ei voi koskaan päättää siitä, mitä ihmiset toisistaan ajattelevat ja sanovat. Sananvapauden idea on suojata hallintoalamaisia vertikaalisesti viranomaisten mielivaltaa vastaan – ei oikeuttaa julkisen vallan puuttumista kansalaisten keskinäisiin kiistoihin heidän horisontaalisissa suhteissaan. Juuri siksi sananvapaus onkin jouduttu säätämään perusoikeudeksi jopa hallitsijoiden tahdon vastaisesti.

Kenenkään ei pidä myöskään säätää lakeja, joiden käsitteistöä ei voida määritellä (”vihapuhe”) ja joita ei voida sen enempää noudattaa kuin valvoakaan. On perin vääristynyttä ajaa mitään puhetta rikoslaillisesti rangaistavaksi, kuten Kimmo Nuotio Vihreän Langan jutussa ja vieläpä toivoa, että kansalaiset lähtisivät sensuuriin omatoimisesti mukaan.⁵³⁸

Mutta jo itsekriminointisuojaan omatoimisella murtamisella on kauaskantoisia yhteiskunnallisia vaikutuksia, vaikka syytteitä ei nostettaisi eikä ketään tuomittaisi. Sen vuoksi myös Peteliuksen katumusharjoitus oli epäviisasta politiikkaa.

Itsesensuurissa piilee paha loukku, sillä itsesensuurilla on taipumus johtaa kierteeseen. Pelästytyt kansalaiset voivat alkaa rajoittaa itseään

enemmän kuin olisi lain puitteissa tarpeellista ja jättävät ilmaisematta asioita, jotka myös laki sallisi. Jo epäilyksi joutumisen uhka ohjaa ennakolta vaikuttavasti kansalaisia pidättäytymään yhteiskuntakriittisistä ja tiettyjä henkilöitä tai väestönosia arvostelevista puheista.

Juuri tästä Peteliuksen piehtarointi syyllisyydessä antoi näyttöä. Kun kansalaiset välttelevät asioiden sanomista, he itseään rajoittaessaan *de facto* tulevat kaventaneiksi sanankäytön alaa. Juridiset normit seuraavat hetken kuluttua perässä ”kirjaten yhteiskunnallista todellisuutta”, josta on tullut ”maan tapa”. Näin ihmiset on saatu totuuspuheen vastaiseen kampanjaan mukaan. Kierre kiihtyy ja silmukka kiristyy.

Aivan absurdiksi asia on mennyt, kun mediakin on lähtenyt tuohon toisten ihmisten rajoittamiseen mukaan oman ”itsesäätelyelimensä”, Julkisen sanan neuvoston, kautta. JSN:hän ei tunnetusti arvostelee mediaa vaan niitä ihmisiä, jotka arvostelevat mediaa. Keljua on, että JSN:n lausunnot kelpuutetaan todistusaineistoiksi tuomioistuimissa, vaikka kyseessä ovat pelkät intressiryhmän mielipiteet.

Overtonin ikkunasta tirkistää vähemmistöjen despotia

Asiaa kuvaa niin sanottu Overtonin ikkuna, jolla tarkoitetaan sallittujen keskustelunaiheiden luokittelua. Keksijänsä Joseph P. Overtonin mukaan ikkuna määrittää kehyksen, jossa poliittisia ehdotuksia arvioidaan sen perusteella, kuinka ne vaikuttavat yksilönvapauksien rajoittamiseen ja valtion väliintulon asteeseen.

Tämän ikkunan reunat ovat siirtyilleet vuosikymmenten kuluessa tavalla, joka tekee siitä käyttökelpoisen historiallisen muutoksen tarkastelamiseen. Raamien liikkuminen näkyy nykyisin kirkkotäteihin kohdistuvissa rikosepäilyissä ja koomikoiden katumusharjoituksissa, joilla he pyrkivät itse itseään syyllistäen irtisanoutumaan 3:4-kuvasuhteen aikana tehdyistä sketseistä. Väitän, että kolme vuosikymmentä sitten sananvapaus oli laajempaa ja ahdasmielisyys vähäisempää kuin se on nyt, poliittisen vihervasemmiston aloittamien ajojaktien aikana.

Overtonin räppänän sulkeutuminen on johtanut politiikan kuluttajat absurdin komiikan eteen, kun neekerinpusuista tehtiin vaahtounelmia, Yle sensuroi Pekka ja Pätkä -elokuvan⁵³⁹ ja Tintti-sarjakuvia syytettiin ”rasisista”,⁵⁴⁰ eikä ole toivoakaan, että Uno Turhapuro -elokuvasarjaan liittäisiin vähemmistödespotiaa parodioiva osa ”Uno Turhapuro vähemmistövaltuutettuna”.

Sen sijaan feministit ovat haukkuneet Speden komiikan sovinniseksi, naisvihamieliseksi ja stereotyyppiseksi, ja hänen viimeinen elokuvansa ”Naisen logiikka” katosi säestettynä arvioilla, joita lehdet jaksavat edelleen toistaa.⁵⁴¹ Vitsien yhteydestä alitajuntaan ei ole ymmärretty mitään. Ei ole ymmärretty myöskään sitä, että komiikalla ja pilkalla on tärkeä rooli vai-

ettujen ja usein myös vääristyneiden asioiden paljastajana ja yhteiskunnallisten konfliktien laukaisijana.

Speden havaintojen mukaan maailmassa ei ollut naiskoomikoita, mikä hänen mukaansa kertoi lohduuttomia asioita naisten tavasta ymmärtää asioita ja asennoitua niihin. Mutta ”naisen logiikasta” hän sitä löysi. Hän itse huomautti sketsiensä vain kehuvan loogisia naisia. Speden mielestä juuri ”se on viisautta, kun ei tiedä jotakin asiaa mutta esiintyy niin kuin tietäisi” – kuten monet meidänkin aikanamme.

Psykologinen näkökulma syvätyperyyden aikaan

Koska sarkasmiin, parodiaan ja ironiaan turvautuminen on lisääntynyt sananvapautta kaventavissa länsimaissa niin kuin aikoinaan sosialismissa, on hyvä muistuttaa myös psykologisista motiiveista.

Sosiaalipsykologisesti arvioiden voidaan sarkasmiin ajautumista pitää eräänlaisena voimattomuuden tunnustuksena ylivoimaisen vastustajan edessä. Siksi monet turvautuivat ironiaan, parodiaan ja sarkasmiin myös sosialismissa.

Yksilöpsykologisesti katsoen ironian, parodian ja sarkasmin taju mahdollistuu metakognitiivisten kykyjen kehittymisen myötä nuoruudessa. Metakognitiolla tarkoitetaan tietoisuutta omasta tietoisuudesta, siis ajattelamisen ajattelemista.

Sarkastisen, ironisen tai parodisen kommentin kirjaimellinen merkitys tulkitaan ensin aivojen vasemmassa otsalohkossa Wernicken alueella. Oikea aivopuolisko ja otsalohkot puolestaan päättelevät viestin asiayhteyden. Lopuksi oikean ja vasemman aivopuoliskon informaatio yhdistyy otsalohkoissa, jotka voivat tulkita viestin asialliseksi, ironiseksi, parodiseksi tai sarkastiseksi.

Kun Leslie Cameron (2010) kollegoineen tutki huumorin käyttöä vaikeissa oloissa elävien 14–15-vuotiaiden nuorten puheissa, hän totesi, että sarkasmin harjoittaminen oli tärkeä osa heidän kykyään suoriutua huo-noissa olosuhteissa.⁵⁴² Siten huumori auttoi nuoria selviytymään, aivan niin kuin huumorintaju auttoi kansalaisia kestämään myös sosialismin hullutuksia. Normaali aikuistuva nuori ymmärtää vaivatta sarkasmia, kun taas tutkimuksissa on todettu, että autisteilla ja aivovaurioista kärsineillä henkilöillä on alentunut kyky ymmärtää ironiaa, parodiaa ja sarkasmia.

Niinpä näkemys siitä, että nykyään eletään syvätyperyyden aikaa aikaa, ei ole tuulesta temmattu. Median, poliitikkojen ja oikeusviranomais-ten kyvyttömyys ymmärtää huumoria vastaa jo keskivaikeaa aivovammaa. Korostan painokkaasti, että tämän toteaminen ei ole vammaisuuteen liit-tyvää pilkkaa mutta ei myöskään yhteiskunnallisen ymmärryskyvyn tai Helsingin Sanomien toimittajien minkäänlaista ylistystä. Jos joku tieteelli-

sistä tuloksista loukkaantuu, järkyttyy tai vaatii sensuuria, juuri hänellä saattaa olla alentunut ironian, parodian tai sarkasmin taju.

Tässä valossa saattaa myös yliopistoissa ja oikeuslaitoksessa vallita aivokuolio. Itse kuitenkin arvioisin suopeasti, että nykyaikana yleistynyt ammatikseen loukkaantuminen ei ole aitoa vaan *tahallista* mielensä pahoittamista, jonka tehtävänä on toimia kiusanteon ja kunnianloukkausten kansanhuveja ylläpitävän tökkimisen välineenä.

Vasemmistolaisen yliopistohegemonian kuristavuus

Sitä, että hallinnossa, yliopistoissa ja oikeuslaitoksessa toimivat juristit eivät ole suinkaan pätevimpiä eivätkä etevimpiä, saattaa selittää priimusten kaikkoaminen (vielä) suurempien rahojen perässä yksityisten työntajien, kuten pankkien ja asianajotoimistojen, palvelukseen. Näin julkisen hallinnon ja yliopistojen palvelukseen jäävät kaikkein kyvyttömimmät. Sitten nämä akateemisen ajattelemattomuuden lehtolapset järjestäytyvät yksimielisesti hymisten Demlaan.

Se, että vasemmistolaiset ovat hallitsevassa asemassa myös yliopistojen oikeustieteellisellä alalla, ei ole merkki heidän erinomaisuudestaan vaan kahdesta muusta asiasta. Ensinnäkin kyseessä on itseään vahvistava ilmiö: 1960-luvulla virkansa saaneet ovat valinneet yliopistouralle omat oppilaansa ja suosikkinsa, ja näin vasemmistolainen paradigma jatkuu. Toiseksi väitteessä, jonka mukaan vasemmistolaisten värisuora olisi näyttö heidän etevyydestään, sisältää ajatuskulun, että voittajat ovat oikeassa ja kykenevät osoittamaan oikeutuksensa yksinkertaisesti: voittamalla! Tämä on tyypillistä valtapoliittikkaa, johon vasemmisto on aina kätensä liannut.

Monty Pythonista tunnettu koomikko John Cleese sanoi muutama vuosi sitten, että poliittiseen korrektiuteen syllistyvät ihmiset, jotka eivät pysty hallitsemaan omia tunteitaan ja jotka sen vuoksi pyrkivät hallitsemaan muita.⁵⁴³ Sama pätee myös kääntäen: toisten ihmisten hallitsemispyrkimykseen näyttävät syyllistyvän ihmiset, jotka eivät pysty hallitsemaan tunteitaan ja jotka siksi pamputtavat muita poliittisella korrektiudella. Kuinka kirkkaasti tämä kuvaakaan poliittista vihervasemmistoa nykyisin!

Maanantaina 2. joulukuuta 2019

KANSAN KAPINA KANSANRINTAMAHALLITUSTA VASTAAN – PERUSSUOMALAINEN HALLITUS NÄKÖPIIRISSÄ

Politiikan Cyber Monday opetti meille, että SDP:n puoluehallitus on asettunut pääministeri Antti Rinteen tueksi,⁵⁴⁴ ja puoluetta ei saa vapaaehtoisesti pois hallitusvallasta kannatuslukemien madellessa 14 prosentin tasolla. Toiseksi, Keskustan toive Antti Rinteen oma-aloitteisesta eronpyynnöstä kuivui kokoon, kun Keskustan puheenjohtaja Katri Kulmuni koetti välttää kanavoimasta oman puolueensa kentällä kytevää epäluottamusta suoriksi potkuiksi Rinteelle.

”Oikeiden johtopäätösten”toivominen ja pallon heittäminen SDP:lle ei kuitenkaan kannattanut, sillä demarit ottivat siitä kopin ja pitivät itsellään.⁵⁴⁵ SDP on asiassa yhtenäinen ja Kepu hajanainen. Puolueita yhdistää vain se, että molempien etujen mukaista olisi välttää hallituksen hajoaminen ja uudet vaalit, sillä vaalit tuskin toisivat nykyiselle hallituskoalitiolle minkäänlaista enemmistöä.

SDP on siis hallituspuolueiden välisessä luottamuspulassa, ja Keskusta potee luottamuspulaa kenttensä kanssa. Näin siis hallituksessa, jonka piti olla ”täyden luottamuksen hallitus”.

Keskustan on usein nähty olevan ratkaisijan roolissa hallitusten kokoonpanosta päätettäessä. Mutta viime aikoina asiaan liittyvä valta on sulanut pois, sillä puolue on pienentynyt ja kärsii runsaan tappion jokaisen hallitusvastuun jälkeen. Ainoa luonteva vaihtoehto koota hallituksia monipuoluejärjestelmässämme olisi muodostaa ne joko vasemmisto- tai oikeistoallianssin ympärille. Ongelman muodostaa vain Keskustan ja Kokoomuksen kauna Perussuomalaisia kohtaan.

Tässä mielessä myös Kokoomuksen Petteri Orpon A-studiossa esittämä väite, että Perussuomalaisten kanssa törmätään aina maahanmuuttokysymykseen, on outo, ja sen voisi heittää hänelle takaisin.⁵⁴⁶ – Miksi todellakin on niin, että Kokoomus ja kaikki te muut olette niin periksi antamattomia maahanmuuttopolitiikan korjaamista koskevassa asiassa, vaikka sitä vaatii tutkimusten mukaan suurin osa kansalaisista?⁵⁴⁷ Oletteko joi-takin fundamentalisteja, ääriajattelijoita tai yhden asian liikkeitä?!

Mitä Keskustan pitäisi tehdä?

Keskustalla on jatkuvasti taitamattomat tekijät remmissä. Jos puolueessa olisi osattu laskea oikein, puolue olisi antanut lähtöpassit vähintäänkin Antti Rinteelle. – Miksi? Syitä on neljä.

Ensinnäkin (1) Kepu olisi voinut käyttää korttinsa kostaakseen Anneli Jäätteenmäen taannoisen erottamisen. Siirtämällä ratkaisun SDP:lle puolue osoitti johtamistaidottomuutta ja antoi itsestään epävarman vaikutelman. Vaikutelma oli joka tapauksessa todellinen.

Toiseksi (2), jos Keskusta ei ilmaise keskiviikon äänestyksessä selvää epäluottamusta Rinteelle, Kepu joutuu ottamaan päälleen osan Antti Rinteen töppäyksistä, ja näin kanuunat kääntyvät Keskustaan itseensä.

Kolmanneksi (3) Keskustalla on suuri paine ”tehdä jotain”, sillä puolueen on vaikea ottaa vastuuta myöskään Rinteen tulevista töppäyksistä.

Ja neljänneksi (4) Keskustan kenttäväessä on herännyt laaja vastustus hallituksen politiikkaa vastaan, ja siksikin puolueen täytyisi reagoida ja Kulmunin päässä kellojen soida.

Pääministerin potkaiseminen pois virasta on tietenkin ratkaisuna radikaali, varsinkin kun hallituskumppanina toimiva SDP on näyttänyt luottamusta pääministerilleen. Tällöin myös *hallitusyhteistyöhön* tulisi väistämättä särö.

Todellisuudessa sekä Kepun että SDP:n sisällä kuohuu, ja eripura repii kumpaakin puoluetta. Luottamus pääministeriin joko on tai ei ole. Tilanne vastaa vanhaa sanontaa: ei voi olla puoliksi raskaana.

Olennaista on, että edellisestä hallituksesta eronpyynnön ja vaaleissa saadun rökäletappion kautta raahautuneen Keskustan kannatus on vajomassa valliriutan alapuolelle, ja SDP:n kannatus lähestyy niin ikään yksinnumeroisten kannatuslukemien kerhoa. Sama toistuu niiden veljespuolueissa myös Saksassa ja Ruotsissa.

Johtopäätös: kumpikin puolue on aatteellisesti kyvytön ratkaisemaan suuria ongelmia, kuten julkisen talouden kriisiä ja pakolaisvirtaa. Kumpaakaan puoluetta ei enää oikeastaan tarvita, niillä ei ole sosiaalista tilausta pelkän aateperintönsä pohjalta, ja siksi ne hakevat tukea toisistaan. Vihreiden sekä kommunistien toimenpiteet puolestaan vain pahentavat kansallisvaltioiden rahoituskriisiä ja yhteistä ilmakehää, jonka tilaa teollisuutemme karkottaminen kehitysmaihien synkistää.

Kepu ja demarit nojaavat toisiinsa seisoakseen yhdellä jalalla

Hallituksessa sinnittelemällä Keskusta tulee ampuneeksi itseään jalkaan, sillä puoluejohdossa ei ole ymmärretty, ettei kentän kapina johdu tyytymättömyydestä *Rinteen henkilöön*, kuten Keskustan puheenjohtaja Katri Kulmuni yritti asian kääntää julkisessa sanassa.

Todellisuudessa Suomen maaseutua asuttavan keskustalaisen kannattajakunnan mitta on täytynyt *vihervasemmistolaisen politiikan* vuoksi; se kun uhkaa omakotitaloissa asuvien öljylämmityksiä, lisää maaseudulla tarvittavan yksityisautoilun kustannuksia ja vaikeuttaa maatalouselinkeinoja aina vain kiristyvillä ympäristömääräyksillään.

Näin ollen on epä-älyllistä väittää, että Keskustassa oltaisiin tyytyväisiä *hallituksen kokoonpanoon* ja *hallituspohjaan*. Totuus lienee se, että kenttäväki on erittäin tyytymätöntä nimenomaan hallituspohjaan, jossa Kepu on vasemmiston apupuolue. Ja tietenkin myös hallituksen linjaan, jolla vaikeutetaan suomalaisen kantaväestön elinolosuhteita, kiusataan ihmisiä ilmastoahdistuksella ja roiskitaan julkisia varoja vieraiden kansakuntien hyväksi.

Olisi aika tunnustaa: hallitukseen meno vasemmiston tueksi oli Keskustalta suuri virhe, joka ei paikkaa edellisen hallituksen virheitä.

”Postigaten” kautta artikuloitui kansan kapina kansanrintamahallitusta vastaan. Asiassa piilevä ristiriita paljastaa vihervasemmiston ideologian luonteen: näin sosialismi syö omat lapsensa.

Katri Kulmuni tuskin itsekään uskoo väitteisiinsä, että hallituspohjaan oltaisiin tyytyväisiä. Arvelen, että puolueessa vallitseva eripura vain syvenee ja Keskustan kannatus alenee. Kylki vuotaa oikeaan suuntaan, eli meille Perussuomalaisiin, joten kiitosta siitä!

Kulmunin poliittinen painoarvo, kokemus ja kyky selkeään ajatteluun eivät ole riittäneet jämäkän ratkaisun tekemiseen ja sen myöntämiseen, että puolueella on sukset ristissä sen oman äänestäjäkunnan ja hallituksen vetämän politiikan kanssa.

Myös Rinteen vaihtaminen johonkin toiseen olisi pelkkää *poliittisten ja ideologisten erimielisyyksien lavastamista henkilökiistoiksi*. Tosiasiassa jo Postin epäselvyydet heijastelivat (henkilökohtaisten epäonnistumisten sijasta) *ideologista riitasointua*, joka on vallinnut liiketaloudellisin ottein johdetun Postin hallituksen ja maan sosialistisen hallituksen välillä. Ei siis ihme, että tästä konfliktista on puristunut ulos lakko, ministeriero ja selvä hallituskriisi.

Varjopuolena on, että tapaus osoittaa *poliitikkojen yleisen arvovallan heikoksi* omistajaohjaajana ja liike-elämän käännteissä. Toinen kurja asia on, että Rinteen erotessa hänen tilalleen astuisi todennäköisesti vielä heikompi demari.

Puhdistuksia

Omasta mielestäni hallituksen kaikkienkaan ministerien vaihtaminen ei auttaisi mitään, sillä tuolit on täytetty tähänkin asti *nobodyilla*, ja tarjolla on vain heidän larppaajiaan.

Hallituksen tulevaisuus ei näytä valoisalta myöskään, vaikka Kepu lupasi Rinteelle ja siten koko hallitukselle ”yhdet vielä ja sitten laskun” huomisessa luottamusäänestyksessä. Hallituksessa muhii ainakin kaksi ministeriskandaalia, jotka voivat laueta miinan tavoin koko hallituksen käsiin.

Viime päivinä on paljastunut, että vihreä ministeri Pekka Haavisto yritti junailta ISIS-lapset Suomeen pimeällä operaatiolla.⁵⁴⁸ Kun ulkoministeriön Pasi Tuominen ei tähän suostunut, Haavisto aikoi laittaa kokeneen virkamiehen pöyhkeästi vaihtoon tai vähintäänkin (vihreän kiertotalouden mukaiseen) ”kiertoon”.⁵⁴⁹

Ylen mukaan ”Suomi ei ole hakemassa ISIS-leireillä olevia takaisin Suomeen – oikeusministeri Henriksson kyselytunnilla: ”Hallitus ei lähde aktiivisesti hakemaan nöitä ihmisiä pois”.⁵⁵⁰ Mutta kuitenkin nyt Helsingin Sanomien mukaan ”[h]allitus on sopinut, että al-Holin leirillä olevia naisia ja lapsia voidaan tapauskohtaisesti tuoda takaisin”⁵⁵¹.

Lankeako kunnia tästä valehtelevalle valtamedialle vai valehtelevälle hallitukselle ja ministereille? Voi sitä hätää, joka Hesarilla on ollut puolustamaan Haavistoa ja horjuvaa hallitusta peräti neljän toimittajan voimin!

Mitta lienee täyttymässä myös sisäministeriössä, jossa vihreä ministeri Maria Ohisalo on suunnittelemassa suurta puhdistusta. Ilta-Sanomien mukaan hän aikoo vaihtaa koko virkamiesjohdon saadakseen läpi maa-hanmuuttotavoitteensa.⁵⁵² Kulmunilta olisi pitänyt löytyä munaa sanomaan, että Kepun kiista pääministeripuolueen kanssa johtuu konfliktista, joka Keskustan järkevällä siivellä on punavihreiden sekoilijoiden kanssa.

Mutta tätä kukaan ei hallituksessa myönnä, ja juuri siksi Vasemmistoliitto, Vihreät ja RKP ovat tyytyväisiä. Myös me täällä oppositiossa olemme tyytyväisiä, sillä kannatuksen ovi käy meille päin. Mutta maamme taloudellisen ja poliittisen tilan vuoksi on syytä olla erittäin huolissaan.

Suomelle ei ole hyväksi, että tärkeistä asioista päättävät politiikan lumihutaleet, vaan valtaan pitäisi saada hallitus, jossa on valtio-opillista asiantuntemusta ja johtamistaitoa. Hallituksen kaatumista odotellessa voimme vain tarkastella tuhoja. Olemme kuitenkin valmiina, kun isänmaan etu kutsuu.

Tiistaina 3. joulukuuta 2019

PUNAVIHREÄ HALLITUS AVASI BISMARCKINSA POHJALUUKUT

Antti Rinteen ei kannattanut pitää jakkarastaan kiinni päätyyn asti. Demareilla oli lopulta vain kaksi vaihtoehtoa: joko Antti Rinteen eroaminen tai hallituksen epäluottamuslause välikysymyskeskustelussa.

Demarit saattoivat siis joko upottaa Bismarckinsa itse avaamalla pohjaluukut – tai antaa laivan upota vastustajien ristitulessa. Jos Antti Rinne ei olisi päättänyt matkustaa jättämään eronpyyntöään presidentille, olisi liikkeelle lähtenyt välikysymyskeskustelu ja sen myötä juna, joka olisi automaattisesti päätyneet eduskunnan epäluottamuslauseeseen hallitukselle.

Mikäli SDP nyt nostaa Rinteen paikalle Sanna Marinin, hallituksen asema ei ainakaan parane. Puolueensa vasemmistosiipeä edustava, Natoa ja lisäydinvoimaa vastustava sekä eutanasiaa puolustava 34-vuotias Marin on Rinnettäkin heikompi lumihiutalepoliitikko, jonka painoarvo politiikassa on hyttysarjan luokkaa.

Hän on pääministerivalinnan kärkisijoilla vain siksi, että naisvaltaisen puolueen feministit ja kiilusilmäiset idealistit äänestivät hänet SDP:n varapuheenjohtajaksi, eikä hän eroa millään tavoin Vasemmistoliiton Li Anderssonista eikä Vihreiden Maria Ohisalosta.

Erona edelliseen pääministeriin olisi vain, että julkisuudessa ryvetetty ”setämies”, joka haukkui muita setämiehiksi, vaihdettaisiin nuoreen neitoon. Mikäli sama *hallituspohja* jatkaa, Suomen ahdinko syvenee ja paheenee.

Keskustassa taas oli ilmeisen tarkkaan harkittu, että puolueella oli nyt paikka iskeä ja irtautua huonoksi havaitusta hallitusyhteistyöstä oppositiion asettamaa välikysymystä hyödyntäen. Tosin sekään ei laukaise huonon hallituksen sisäistä eripuraa, jos sama hallituspohjaa ei muuteta. Nimitäin sillä tavoin Keskusta voi painostaa seuraavaakin pääministeriä eroamaan! Tähän tuskin demaritkaan suostuisivat.

Jos punavihreä pohja pysyy vallassa, seuraava hallitus ei ole kovin vahvasti vallan kantimissa kiinni, sillä *kansalaisten* luottamus hallituksen toimintakykyyn on mennyt. Juuri siitä kertoo Keskustan sisällä vallitseva eripura.

Uudet vaalit ovat siis lähellä, ja me täällä Perussuomalaisissa nostamme valmiustilaa. Olen edelleenkin sitä mieltä kuin edellisessä kirjoituksesanu: hallitukseen meno oli fataali virhe Keskustalta.

On siirrytty horjuvien hallitusten ja pääministerien aikaan. Syy: muiden puolueiden syrjintä Perussuomalaisia kohtaan. Se, että muut puolueet eivät tunnusta Perussuomalaisia hallituskumppanikseen, on keskeisin syy siihen, että maahan ei saada toimintakykyistä ja kansan tahdon mukaista hallitusta.

Antti Lindmanin (sd.) löpinät hallituksen sisäisen luottamuksen parantamisesta eivät auta, koska epäluottamus vallitsee *kansanrintamahallituksen* ja *kansan* välillä. Syynä on, että hallituspuolueissa ja Kokoomuksessa ei hyväksytä Perussuomalaisien vaatimia muutoksia maahanmuuttolinjaan, vaikka sitä vaatii tutkimusten mukaan suurin osa kansalaisista.⁵⁵³

Perussuomalaisia ympäröivät muut puolueet joutuvat oman uppiniskaisuutensa vuoksi tekemään kelvottomia ja aatteellisesti kestäättömiä kompromisseja vasemmiston ja oikeiston kesken, ja sekaisin menevät puurot ja vellit.

Al-Tae ja Husu ovat jo edustaneet demareita uskottavasti. Entäpä, jos laitettaisiin vihdoinkin koko hallitus vaihtoon?

Keskiviikkona 4. joulukuuta 2019

PEURAT AJOVALOISSA – MITÄ HYÖTYÄ HALLITUSTEATTERISTA ON KANSALAISILLE?

Peruslähtökohta on nyt seuraava. Hoippuvien hallitusten aikakauteen siirtyminen ei johdu pelkästä *ministereitä* koskevasta tyytymättömyydestä, vaan se ilmentää syvää *ideologista juopaa hallituspuolueiden välillä*.

On epä-älyllistä ja yksinkertaistavaa typistää Antti Rinteen ero pelkäksi *henkilöä* koskevaksi epäluottamukseksi, kuten Katri Kulmuni teki A-studiossa eilen illalla.⁵⁵⁴ Ministerien epäluottamukseksi kanavoituneen konfliktin kautta yritetään vain peitellä sitä, että Keskustalla on (1) suuri ideologinen erimielisyys SDP:n kanssa, ja (2) hallituksessa pysyttelevällä Keskustan johdolla on sukset ristissä sen oman kenttäväen kanssa.

Sirpa Paateron heittäminen metron alle ja Antti Rinteen savustaminen ulos hallituksesta ovat alkeellisia keinoja peitellä, kieltää ja työntää loitommaksi sitä ilmeistä seikkaa, että Keskusta ja sosialistit eivät voi saada kasaan toimivaa hallitusta. Syy: aatteellinen erimielisyys.

Keskeinen kysymys siis on: Mitä kansalaiset hyötyvät yhden miehen teurastuksesta ja miksi uusi hallitus olisi edellistä parempi? Eilisestä A-studiosta jäi käteen Kulmunin hassunkurinen toteamus, että Keskusta on täysin tyytyväinen hallituspohjaan ja -ohjelmaan, jolloin vika olisi ollut vain Antti Rinteessä.

Sellainen, joka personifioi politiikan noin yksiviivaisesti pelkäksi henkilökohtaiseksi kiistaksi, ei ole ymmärtänyt *politiikan* olemuksesta mitään. Jokainen voi lukea lehdistä, että Keskustan kenttäväki on tyytymätön nimenomaan hallituksen kokoonpanoon, hallituspohjaan ja hallituksen linjaan, joka uhkaa omakotitaloissa asuvien öljylämmityksiä, lisää maaseudulla tarvittavan yksityisautoilun kustannuksia ja vaikeuttaa maatalouselinkeinoa aina vain kiristyvillä ympäristömääräyksillään.

Kyse ei ole ”vain maahanmuutosta tai ilmastopolitiikasta”, sillä näiden politiikan alueiden kautta tehdään montaa muutakin politiikkaa: talouspolitiikkaa, teollisuuspolitiikkaa, väestöpolitiikkaa, koulutuspolitiikkaa, kulttuuripolitiikkaa ja niin edelleen.

Yksittäisten ministerien vaihtaminen ei siis auta yhtään mitään, jos ohjelma ja hallituspohja pysyvät nykyisellään. Suomen tilanne vain pahenee. Ja pahenee myös Kepun tilanne, sillä puolue on kaulaansa myöten lietteessä ollessaan vasemmiston apupuolue. Puolueen ainoa keino tavoitella valtaa nykyhallituksessa on eroamisella uhkaaminen ja hallituksen kaataminen, joten Kepu on demareillekin kurja kumppani. Tilanne uusiutuu, sillä valuvikaa ei korjata.

Tunkio ei tonkimalla parane

Helsingin yliopistosta Ylen TV-uutisiin (ja samalla aikuisten maailmaan) kutsuttu professori Hanna Wass puolusteli pääministerin pallia tavoittelevaa Sanna Marinia pitäen ”erittäin pelottavana tätä tulkintakehystä, että nuoret naispuheenjohtajat ja varapuheenjohtajat ovat ikään kuin nukkehallitsijoita, joita sitten kulisseissa vanhat johtajat ohjaavat”.⁵⁵⁵

Olipas pelottavan feministinen kannanotto, mutta samalla myös virheellinen. Minua nimittäin kauhistuttaa se, että valtioelinten johtoon on päästetty lauma rippikoulusta juuri päässeitä tyttösiä, jotka joka tapauksessa ovat aivan tuuliajolla.

Wassille muistuttaisiin, että kyseessä ei ole mikään ”tulkintakehys”, vaan asiathan *ovat* ihan todellisuudessa niin, että nuoret henkilöt ovat yleensä kyvyttömiä johtamaan valtiota ja suoriutumaan vaativista tehtävistä. Jokaisen on hyvä tietää, että myöskään missään yrityksessä ei johdettavaan asemaan nimitetä eikä voida päästää ketään, jolta puuttuu kokemusta, näyttöjä ja asiantuntemusta, eikä niin pitäisi tehdä yliopistoissa-kaan.

Jo Platon ajatteli yhteiskuntateoriassaan, että valtiota hallitsemaan ei pitäisi päästää alle viisikymppisiä, mutta Suomessa niin tehdään. Tästä puolestaan johtuu juuri se, että heitä neuvomaan tarvitaan kaaderillinen asiantuntijoita, joita feministit sitten sanovat ilkeästi ja vähän röyhkeästi-kin ”setäkuiskaajiksi”.⁵⁵⁶ Setäkuiskaajien *olemassaolo* on kuitenkin paras todiste heidän *tarpeellisuudesta*.

On perin kieroutunutta, että ansioituneita asiantuntijoita on alettu nimittää feministien toimesta ”sediksi” tarjoten kokeneille miehille jonkinlaisia marginaalisen taustavaikuttajan rooleja työpaikoilla. Oikeasti nuo tehtävät kuuluisivat heidän hallintaansa eivätkä joillekin patakintaiksi nukketeatteriin vetäistyille nuorille pissisneideille, joita asiantuntijoiden täytyy sitten kärsivällisesti paimentaa.

Ongelmana Euroopassa laajemminkin on, että johtavaan poliittiseen asemaan on päätyneet henkilöitä, joilla ei ole korkeimpia akateemisia tutkintoja, kirjallista tuotantoa, ei näyttöä poliittisesta linjanvedosta, valtiofilosofiasta eikä myöskään johtamisesta. Tästä Suomi kärsii jatkossa.

Wass tuli kuitenkin defensiollaan paljastaneeksi ongelmien ytimen. Asia vain on päinvastoin kuin hän näkee. Suomelle ei ole hyväksi, että sitä johtaa heppatyttöhallitus. Ministeri Katri Kulmunin (32 v.), ministeri Sanna Marinin (34 v.), ministeri Li Anderssonin (32 v.) ja ministeri Maria Ohi-salon (34 v.) välillä ei ole oikeastaan mitään eroa, ja juuri siksi he hyri-sevätkin harmonisesti keskenään sekä ovat ”tyytyväisiä hallituspohjaan”. Joukosta puuttuu vain Greta Thunberg (16 v.).

Erityisesti Katri Kulmuni, jonka nimi olisi luontevammin Kulmuri (eli kulmapotku), oli eri ovista ilmestyessään kuin festareilta palaava teini, jonka silmämeikit olivat valuneet osittain tissivakoon. Olisiko ovien takanapäin sulkeutuessa tullut mieleen, mitä sitä oikein tuli tehtyä?

Koska ministerinvirat on täytetty Spice Girls -potpurilla, on kammottavaa ajatella, että juuri heidän pitäisi selvittää sote-uudistuksen raadosta, kestävyysvajeesta ja julkisen talouden tervehdyttämisestä. Siitä ei tule näiden toimesta kerta kaikkiaan mitään, mikä puolestaan siirtää valtaa ministeriöiden korkeille virkamiehille. Ja juuri heidät yrittää vihervasemmiston vallankumous siirtää sivuun omassa ylenkatseellisuudessaan.

Pekka Haaviston kukkona tunkiolla johtama kaarti ei pysty jostakin syystä ymmärtämään, että hallitusten horjuvuus todellakin heijastelee sitä *aatteellista, asenteissa ja arvoissa*, piilevää eroa, joka vallitsee Keskustan perinteisen politiikan ja vihervasemmiston välillä. Suomi ei tarvitse taistolaisuutta toistavia ”Ajatusten Anarkisteja” ministereiksi enää yhtään, vaan nyt jos koskaan tarvittaisiin vankkaa ja kurinalaista talouspolitiikkaa.

Pelin politiikalle ”Ei”

Entäs me perussuomalaiset? Jussi Halla-aho teki aivan oikein sanoessaan A-studiossa, ettei ole kiinnostunut hallitukseen osallistumisesta.

Sanoisin itse niin, että Perussuomalaisten kannattaa tavoitella hallitusvastuuta avoimesti ja reilusti: *vaaleissa* saavutetun kannatuksen kautta. Minäkään en mielelläni lähtisi pelin politiikkaan enkä hallituksen tilkkeeksi. Puolueiden nykyisillä eduskuntapaikkojen kokoonpanolla ei saataisi aikaan Perussuomalaisten mieleistä hallitusta.

Me perussuomalaiset emme halua ryhtyä rakentelemaan Lego-taltoa kissatappelijoiden kanssa. Emme halua takertua puolueiden keskinäiseen kiistelyyn kuin kukot rohtimiin vaan puhumme suomalaisille ihmisille tärkeistä asioista. Ilmeisesti meillä on siis erilainen käsitys myös siitä, kuinka kansakuntamme etuja pitää ajaa ja edistää. Sekoileminen, hallituksen sisäinen riitely, avuttomuus ja neuvottomuus eivät ole oikeita muotoja. Voimme lähteä mukaan vain sellaiseen hallitukseen ja sellaisten ihmisten kanssa, jotka tietävät, mitä tekevät.

Olennaista on, että epäluottamus vallitsee nyt *kansanrintamahallituksen* ja *kansan* välillä. Syynä tähän on, että hallituspuolueissa ja Kokoomuksessa ei hyväksytä Perussuomalaisten vaatimia muutoksia maahanmuuttolinjaan, vaikka sitä edellyttäisi tutkimusten mukaan suurin osa kansalaisista. Myös ilmastopolitiikasta 3/4 Suomen kansasta on puolueen teettämän selvityksen mukaan kanssamme samaa mieltä.⁵⁵⁷

Hullunkurista on, että Antti Rinne on erotettuna pääministerinä ehdolla hallitustunnustelijaksi, ja Keskustan Kulmuni oli kirkkain silmin valmis hyväksymään *tämän!* Poliitiikan ulkokehälle syöstyille Rinteelle siis tarjo-

taankin käden käänteessä mahdollisuutta päättää seuraavasta hallituspohjasta ja seuraajastaan, niin kuin yliopistossa professori valitsee assistentin.

Länsimaisissa demokratioissa pääministerin ja hallituksen ero merkitsee yleensä sitä, että hallituspohja ei pysy ennallaan, eikä uutta perusteta vanhan päälle. Pääministerin saama epäluottamus tulkitaan poliittiseksi epäluottamukseksi eikä pelkäksi teknistä korjausta vaativaksi asiaksi, joka hoidetaan vetämällä uusi kinnas sorminukketeatteriin.

Näin ei tehdä Suomessa, jossa hallituksen pitäminen raihnaisesti koonpanossaan on vallassa oloijoille tärkeämpää kuin se, ketkä kasvonsa menettäneet *nobodyt* sieltä nostavat palkkaa. Vaaniihan vaihtoehtona jatkuvasti ajautuminen fasismiin!

Kaiken takana on valheellisuus

Kulmunin kulman takaa kajastelee valhe. Siitä kertoo varsinkin demari-leirissä omaksuttu asenne: syy on aina jonkun muun.

Valehtelulla ajattelivat Abdirahim Hussein ja Hussein al-Taeekin aluksi asiansa hoitaa, ja SDP koetti vaieta heidän skandaalinsa. Lisää skandaaleja on kuitenkin jo jonoksi asti.

Ylen mukaan ”Suomi ei ole hakemassa ISIS-leireillä olevia takaisin Suomeen – oikeusministeri Henriksson kyselytunnilla: ’Hallitus ei lähde aktiivisesti hakemaan näitä ihmisiä pois’”.⁵⁵⁸ Mutta Helsingin Sanomien mukaan ”[h]allitus on sopinut, että al-Holin leirillä olevia naisia ja lapsia voidaan tapauskohtaisesti tuoda takaisin”⁵⁵⁹

Edelleen avoinna on, lankeaako kunnia tästä ristiriidasta valehtelevalle valtamedialle vai valehtelevalle hallitukselle ja vihreälle ulkoministeri Pekka Haavistolle? Hän sivuutti salaisella ”Operaatio Korvellaan” ulkoasiainvaliokunnan täysin. Valehtelevien ministerien asiat pitäisi käsitellä ministerivastuulain mukaan.

En ennusta tulevallekaan hallitukselle pitkää ikää. Kyllähän tuota hullua teatteria katselisi, paitsi että heppatyttöhallitus ehtii tulla Suomelle ja suomalaisille kalliiksi. Sauli Niinistöllä lienee hikikarpaloita otsallaan kirjoittaessaan uudenvuodenpuhettaan.

Torstaina 5. joulukuuta 2019

GALLUPEISSA KULLAN KIILTOA – PERUSSUOMALAISTEN KANNATUS YLITTI KEPUN JA SDP:N YHTEISKANNATUKSEN

Ylen uutiset kertoivat viime syyskuussa, että Perussuomalaiset jatkaa suurimpana puolueena 19,8 prosentin kannatuksella. Kokoomus ja SDP olivat tasoissa 17,3 prosentin kannatuksella, Vihreitä olisi äänestänyt 14,2 prosenttia ja Keskustaa 11,9 prosenttia. Mittaus oli tehty elokuun 26. ja syyskuun 22. päivän välisenä aikana.⁵⁶⁰

Tänään julkaistu Ylen mielipidemittaus antaa Perussuomalaisten tulokseksi 24,3 prosentin kannatuksen ja Kokoomukselle 18,6 prosenttia. Vihreiden kannatus oli pudonnut 13,9 prosenttiin ja SDP:n 13,2 prosenttiin. Keskustaa äänestäisi enää 10,6 prosenttia.⁵⁶¹

On huomattava, että mittaus tehtiin marraskuussa. Siinä eivät näy hallituskriisin aiheuttamat muutokset, joiden on hyvin vaikea olettaa ainakaan lisänneen hallituspuolueiden suosiota.

Perussuomalaisten kannatus on nyt puoli prosenttiyksikköä Kepun ja demarien yhteiskannatusta suurempi. Työväestön keskuudessa kannatuksemme on ennätyksellinen 39,7 % ja yrittäjien keskuudessa 30 %, joten olemme suurin yrittäjäpuolue. Myös muissa ryhmissä kannatuksemme on noussut.

Perussuomalaisten kannatusnousulle on selvät ansiot, syyt ja selitykset

Koska molemmat oppositiopuolueet ovat nousussa ja Perussuomalaiset suorastaan rakettimaisessa kiidossa, on väärin tulkita, kuten professori Vesa Vares Ilta-Sanomien jutussa, että Perussuomalaisten suosio heijastelisi pelkästään Jussi Halla-ahon (sinänsä onnistunutta) johtamistyyliä.⁵⁶²

Itse uskon, että Perussuomalaisten jyrkkä nousu ilmentää istuvan hallituksen ja hallituspuolueiden täydellistä onnistumista omilla tavoitteissaan, toisin sanoen niiden täydellistä *epäonnistumista Suomen asioiden ja etujen hoitamisessa*. Toiseksi Perussuomalaisten nousu kertoo siitä, että meillä on hyvä ohjelma, erinomaiset poliitikot ja sellainen poliittinen puoluelinja, jota suomalaiset tukevat. Sekä tietenkin puheenjohtaja, jonka ajatus on kirkas ja jota kuunnellaan ja joka kuuntelee muita. Lähtökohtaisesti me ajamme suomalaisten ja suomalaisen yhteiskunnan etuja.

Kannatuksemme kasvu kertoo, että suomalaiset vastustavat hallituksen harjoittamaa ja muun opposition tukemaa moraalitonta maahanmuuttopolitiikkaa ja posketonta ilmastopolitiikkaa, joiden hintalaput ovat paljastu-

neet kansalaisille. Konkreettisella tasolla suomalaisia harmittaa myös sosiaali- ja terveyspalvelujen rapautuminen, kun hallitus on maksanut vieraiden kansakuntien toimeentuloa ja heidän terveydenhuoltoaan suomalaisten verovaroilla ja suomalaisilta leikaten.

Polttoaineiden hintoja nostetaan, ja julkinen velka on ajettu jo tappiin. Hallitus on suunnittelemassa laittomasti maassa olevien kotouttamista ohjelmalla, jossa veronmaksajat laitetaan takaamaan heidän työpaikkansa 50–70 prosentin palkkatuella. Siten luodaan todelliset valtion kustantamat halpatyömarkkinat Suomeen samalla, kun suomalaisia pidetään työttöminä – ja tämäkin nettoveronmaksajien piikkiin.

Olisi mielenkiintoista tietää, millaisissa prosenteissa puolueiden kannatuslukemat liikkuisivat juuri nyt, hallituskriisin keskellä, kun punavihreän hallituksen ideologinen toimintakyvyttömyys on paljastunut ja hallitus on osoittanut sekoilunsa, muunnellut totuutensa, kaksinaismoralisminsa, taloudellisen tuhoisuutensa sekä pimityksensä. Joka tapauksessa gallupit kertovat sen, että Perussuomalaisia kevään 2019 vaaleissa äänestäneistä 91 prosenttia äänestäisi edelleenkin meitä, joten luottamuksemme on kohdallaan ja puolueuskollisuus korkealla tasolla. Koskaan aiemmin gallupeissa ei ole saatu näin korkeaa lukua, ja haluamme pitää siitä kiinni.

Hallitusteatterista

Ilta-Sanomien jutun mukaan ”Rinteen aikomus jäädä kiinni vallankahvaan tyrmistyttää SDP:n sisällä”.⁵⁶³ Kun demarit esittivät hallitustunnustelijaksi Keskustan juuri ulos savustamaa Antti Rinnettä ja kun Keskustallakaan ei ollut Katri Kulmunin sanoin mitään sitä vastaan, että politiikan ulkokehille juuri potkaistu ex-pääministeri alkaa muodostaa uutta hallitusta, ovat Kepu ja demarit tekemässä niin kummallista poliittista historiaa, että sitä arvioidessa kynäkin vääntyy solmuun. Ministereiksi pelkillä puolueansioilla päätyneillä broilereilla ei ole ilmeisesti aavistustakaan siitä, mitä he tekevät.

Kun syrjään sysätty Rinne puolestaan suosittelee seuraajakseen nuorta Sanna Marinia, ovat Kepu ja SDP perustamassa maahamme nukketeatteria, jossa valtionjohtoon nimitetään lauma koulusta hetki sitten päässeitä tyttösiä. Ei siis ihme, että Ilta-Sanomien vertailee pääministerikandidaattien ylioppilastodistuksia kiinnittääkseen huomiota epäolennaiseen.⁵⁶⁴

Totuus: maata johtamaan ei pitäisi hyväksyä ketään sen enempää ylioppilaspuolelta kuin heikoilla akateemisilla tai kokemuksellisilla näytöilläkään. Valtion johdossa tarvittaisiin nyt vankkaa talousosaamista ja tiukkaa maahanmuuttolinjaa, joita ei varmasti löydy näiltä poliittisen teatterin plantuilta, joiden painoarvo on lumihuutaleen luokkaa.

Suuri osa heistä on politiikassa vain, koska politiikka on heille hyvä henkilökohtainen bisnes; ministerien ja heidän avustajiensa palkat kun

eivät pieniä ole. Me perussuomalaiset kyllä naureskellen heidän sekoilunsa kestämmme, mutta Suomi ja maamme valtiontalous eivät sitä kestä.

Moraalisen karisman tavoittelu ei kannata kepulaisille eikä demareille ainakaan kansalaisten kukkaroa kuluttamalla, sillä kukaan ei voi voittaa Vihreitä eikä Vasemmistoliittoa niiden ilmastohysteriassa eikä niiden hallussa levitellä suomalaisten ihmisten rahoja taivaan tuuliin. Tällaiset hallituskriisit tulevat maallemme vielä erittäin kalliiksi, ja nyt jos koskaan pitäisi hallituksen poseerata pohtien Suomi-kuvaa ja poliittista uskottavuuttamme: mitä meistä ajatellaan ulkomailla, jos maatumme johtaa Spice Girls?

Pääministeristä päättää demarien puoluevaltuusto, jossa Sirpat ja Sarit ratkaisevat asian. Tulee ikävä aikaa, jolloin tasavallan presidentti valitsi hallituksen muodostajan. Tämä toimii tietenkin vain, kun presidenttinä on tolkun mies. Tolkun miestä etsittäessä on puolestaan tärkeää, että se, joka päättää miehen tolkullisuudesta, on itse tolkuissaan.

Perjantaina 6. joulukuuta 2019

ITSENÄISYYS JA MAAHANMUUTTO

Otsikkonani on itsenäisyys ja maahanmuutto, sillä käsittelen molempia. Näiden ilmiöiden ajaututtua yhteiskunnassa ristiriitoihin asettuu peruskysymys sinänsä muotoon: itsenäisyys *vai* maahanmuutto?

EU-jäsenyyden aikana, osittain siitä riippumatta ja osittain siitä johtuen, on yleistynyt näkemys, että oikeus muuttaa Suomeen olisi subjektiivinen oikeus, eli oikeus, johon kenellä tahansa olisi oikeus. EU:n sisäpuolella tämä näkemys on johdeltu Schengenin sopimuksesta, johon Suomi on sitoutunut. Vuonna 2000 solmitun Amsterdamin sopimuksen jälkeen uudet jäsenmaat eivät ole voineet liittyä Euroopan unioniin hyväksymättä vapaan liikkuvuuden sopimusta.

Vapaakauppa ei edellyttäisi väestöjen eikä työvoiman vellomista maasta toiseen, oikeutta muuttaa toiseen maahan pysyvästi asumaan eikä myöskään yhteistä valuuttaa tai rahapolitiikkaa, joka puolestaan on julkisen talouden rahoituskriisin juurisyy ja sellaisena yksi EU:n pysyvistä valuvi-oista.

Väestöjen liikkumista pidetään EU:n sisäpuolella nyt jonkinlaisena itsestäänselvyytinä, vaikka se on mullistanut työ- ja koulutusmarkkinat kansallisvaltioissa. Liian monia asioita on alettu pitää EU:ssa vaarallisen itsestäänselvinä, kun taas monia sääntöjä, joista olisi jäsenmaille ja etenkin Suomelle hyötyä, laiminlyödään tai ylenkatsotaan.

Rikottuja ovat *no bail out* -säädos ja Dublin II -asetus, eikä EU:n ulkorajaa ole saatu pitämään. EU maksaa useiden miljardien vuosilunnaita Turkille, joka pitää EU:ta pihdeissään pakolaistulvalla uhaten. Tämä on seu-

raus epäisänmaallisen politiikan harjoittamisesta EU:n suurimmissa jäsenmaissa, Ranskassa ja Saksassa. Britannia jo sanoikin moiselle *good bye*.

Väestöjen virtaaminen ja vyöryminen rajojen yli on ollut kulttuurien ja kansakuntien tuho kautta historian. Hyvinvoinnin aikakauden hurmoksessa Eurooppaa ovat nyt päässeet hallitsemaan poliittisen vihervasemmiston ja huvitteluliberaalin porvariston kellokkaat, joiden vetämä politiointi on johtanut Euroopan valtiot ja kansakunnat kuilun partaalle sekä taloudellisessa, kulttuurisessa että turvallisuuspoliittisessa merkityksessä.

Eurooppaan tunkeutuu jatkuvasti vieraita kansakuntia Afrikasta ja Lähi-idästä kansainvälisiä asiakirjoja, kuten YK:n pakolaissopimusta, hyväkseen käyttäen, vaikka niitä ei ole laadittu järjestelmällisiä väestönsiirtoja varten. Systemaattista muuttoliikettä varten muutamat epäisänmaalliset poliitikot puolestaan laativat niin sanotun GCM-sopimuksen, jonka tarkoitus on institutionalisoida pakolais- ja turvapaikkapolitiikan verukkeella harjoitettu elintasosiirtolaisuus järjestelmälliseksi ja pysyväksi.

Näin tehdään, vaikka yhdeltäkään kansakunnalta ei ole kysytty siihen lupaa demokraattisessa prosessissa, eikä kukaan ole siihen myöskään lupaa antanut sen enempää paikallisissa parlamenteissa kuin kansanäänestyksissäkään. Tämä on aitoa sosialismia, jossa vihervasemmiston moraali- ja poliittiset maksavat oman hyvesignaalointinsa ja kulttuurieliittiin pyrkimistensä veronmaksajien aarrekkammiosta.

Se, että vihervasemmistolaiset eivät tunnista eivätkä tunnusta kansallista itsemääräämisoikeutta, valtiollista suvereniteettia sekä poliittisen vallan perillisyyttä, on suora seuraus siitä, että heidän kätensä ovat aina olleet kiinni toisten ihmisten omaisuudessa, jonka he haluavat ryöstää oikeilta haltijoilta pois. Tämä merkitsee, että puliveivaava ja kepulikonsteja käyttävä vihervasemmisto on vapaan yhteiskunnan ja filosofian ikuinen vihollinen.

He ovat saaneet sosialisointiin apua vierailta kansakunnilta, mikä on internatsismia selkeimmillään. Kun Eurooppaan tunkeutuneet vieraat kansakunnat ovat laskeneet jalkansa EU:n maaperälle, ne ovat aloittaneet sosiaaliturvalla shoppailemisen ja levittäytyvät röyhkeästi maasta toiseen sosiaaliturvan tasoa kilpailuttaen ja kantaväestöjen *suvaitsevaisuutta* kärsivällisyyttä koetellen. Ne hyödyntävät myös EU-maiden kesken syntyneitä eripuraa ja EU-maiden tarvetta tasata tänne luvatta ja kutsutta tulleen ”rikkauden” muodostamaa painetta.

Ongelman purkua siirtämällä se naapurimaiden kiusaksi sanottiin aiemmin ”taakanjaoksi”, nykyisin ”Euroopan siirtolaisjärjestelyksi” ja ”pakotetuksi solidaarisuudeksi” – täysin huomaamatta, että pakottaminen ei koskaan ole solidaarista eikä varsinkaan demokraattista, siis kansanvaltaa ja itsenäisiä valtioita sekä niiden kansakuntia kunnioittavaa.

Sitten kun nämä maahan tunkeutuneet eivät ole saaneetkaan halua- maansa palvelua ja heitä on vastustettu sekä toivottu heidän palaamistaan

kotikonnuilleen, he ovat kehdanneet valittaa ”rasismista” – ikään kuin kansakunnilla ei olisi oikeutta itse päättää, keitä ulkopuolisia he sietävät tonteillaan vai sietävätkö ketään.

Väite ”rasismista” on puolestaan järjetön, sillä juuri kukaan kantasuomalainen ei tunne sisäsyntyistä ulkomaalaisvastaisuutta eikä muukalais-kammaa. Kun maahanmuuttoa vastustetaan, siihen on syy vakavissa *etu-, arvo- ja kulttuurikonflikteissa*, jotka johtuvat maahanmuutosta itsestään eivätkä mistään kansankiihottajien taikasanoista.

Talonpoikaisessa ajattelussa katsottiin, että isännällä on oikeus heittää kutsumattomat vieraat ja tunkeutujat ulos mailtaan ja talostaan, ja jos niin ei tee, on huono isäntä. Suomi on maa, jolla ei ole monien muiden EU-maiden tapaan ollut isäntää pitkään aikaan, mutta toivottavasti sellainenkin vielä saadaan, mukaan lukien toimintakykyinen esikunta.

Itävaltalais-japanilaisen kreivin ja vapaamuurarin Richard Nikolaus von Coudenhove-Kalergin idealistista utopiaa rakennettaessa ja beethovenilaisen harmonian havinaa kuunnellessa on lähes kaikissa EU:n jäsenmaissa unohdettu kansallismielisen filosofian keskeiset opinkappaleet. Ne ovat myös suomalaisen hegeliläis-snellmanilaisen kansallismielisyyden lähtökohtia, ja siksi laitan ne tähän.

1) Valtiollinen suverenteetti

Valtio syntyy silloin, kun tietty kansa käyttää tietyllä alueella poliittista valtaa. Kaiken lähtökohtana on *kansa* etnografisessa merkityksessä. Kun kansa järjestäytyy *kansakunnaksi*, syntyy sosiaalinen yhteiskuntamuodoste. Tämän sosiaalisesti jäsentyneen *yhteiskunnan* organisoituessa edelleen poliittisesti syntyy *kansallisvaltio*, joka voi myöntää kansalaisuuksia, eli luovuttaa jäsenilleen kansalaisen aseman virallis-formaalisti.

Kun kansa, kansakunta, kansalaisuus, yhteiskunta ja kansallisvaltio ovat *ekvivalentissa* suhteessa, eli *kansojen ja valtioiden rajat vastaavat toisiaan*, yhteiskunnallinen tehokkuus on huipussaan ja arvo-, intressi-, kieli- sekä kulttuurikonfliktien määrä minimissään. Näin voi syntyä hyvinvointivaltioita. Niiden väliset rajat puolestaan luovat rauhaa torjuen konfliktit rajoilla ja estäessään niiden leviämistä keskelle kansalaisyhteiskuntia.

Hegeliläis-snellmanilainen valtion rakentuminen on seuraava: kansan etninen jäsentyminen johtaa sosiaaliseen muodostelmaan eli kansakuntaan ja yhteiskuntaan sekä poliittiseen ja juridiseen organisoitumiseen kansallisvaltioksi, joka on valtiofilosofisen Järjen kirkkain ja korkein ilmentymä.

Valtiollisen suvereniteetin juuret johdellaan suoraan *kansan* etnografisesta ja etnisestä olemassaolosta, ja siksi sillä on sekä omaan eksistenssiinsä että biodiversiteettiin ja taksonimiseen järjestymiseen pohjautuva perusta. Valtiollinen suvereniteetti tarkoittaa kansakunnan yksinomaista

oikeutta käyttää alueellaan rajoittamatonta valtaa. Sen eräänä ilmauksena pidetään itsenäistä ulkopoliittikkaa, eli kykyä päättää suhtautumisestaan muihin kansakuntiin ja valtioihin sekä toimia sen mukaisesti. Tämä on EU-jäsenyyden aikana täysin unohdettu ja laiminlyöty.

2) Kansallinen itsemääräämisoikeus

Koska valtiot ovat syntyneet kunkin kansakunnan omatoimisuuteen perustuvan luonnonoikeudellisen itsejärjestymisen pohjalta, niiden oikeusperustus on niissä itsessään, eikä niiden ulkopuolella. Tavallaan jokainen itsenäinen valtio on alkujaan kapinahanke, niin myös Suomi.

Kansallinen itsemääräämisoikeus on johtanut kansainvälisessä oikeudessa niin sanottuun perustattomuuden ongelmaan, sillä suvereenien kansakuntien ja kansallisvaltioiden yläpuolelle ei voida eikä pidä ajatella mitään ylempää eikä korkeampaa määräävää elintä. Tämä nimittäin kumoasi sekä valtiollisen suvereniteetin että kansallisen itsemääräämisoikeuden idean.

Sitä puolestaan ovat yrittäneet sekä YK että EU, mutta laihoihin tuloksiin, eikä kumpikaan nauti voimallisten kansakuntien arvostusta. Toinen on paperitiikeri ja toinen krokotiili, jonka kuori on muovia. Kansakuntien vaelluksia lietsovan tyhmyyden vuoksi ollaankin jälleen siirtymässä takaisin *reaalipoliittikkaan*, joka tunnustaa voimankäytön politiikan *modus operandiksi*. Tämä tapahtuu kuitenkin vain kaaoksen välttämiseksi ja pahimpien seurausten torjumiseksi.

Pakotettu integraatio on johtamassa pakokauhunomaiseen disintegraatioon valtioliitoissa, kuten EU:ssa, Kanadassa ja jopa Yhdysvalloissa. Pakotettu monikulttuuri-ideologia on johtamassa myös eripuraa ja kansallisvaltioiden hajoamiseen niin Espanjassa kuin Suomessakin, jossa alueellinen eriarvoisuus kasvaa maahanmuuttajien ottaessa haltuunsa asuinalueita ja kansainvälisten sijoittajien valloittaessa taloyhtiöitä. Olennaista on vain, kenen puolelle kansalliset armeijat asettuvat, kun sisällissodat kansallisvaltioissa alkavat.

3) Poliittisen vallan perillisuus

Poliittisen vallan perillisuus tarkoittaa sitä, että oikeus käyttää kansallisvaltioissa poliittista valtaa kuuluu sen syntyperäisille kansalaisille ja heidän jälkeläisilleen, ei muille. Tämä periaate on yksi pahimmin laiminlyötyjä nykyisin.

On käsittämätöntä, että vieraat kansat ja kansakunnat pitävät omana oikeuteenaan siirtyä asumaan kansallisvaltioihimme ja pesiä niihin kantaväestön ja syntyperäisten kansalaisten voimatta vastustaa. Jos vas-

tustusta esiintyy, viranomaisvalta, julkinen valta ja oikeuslaitos nostavat aseensa ja syytösten keihäänsä omia kansalaisia vastaan!

Tämä häpeällinen, nujertamiseen, ylimielisyyteen ja tuulesta turvoksissa olevaan pöhöttyneisyyteen perustuva viranomaishulluus on seuraus julkisen vallan liittoutumisesta EU:n valtarakenteiden kanssa. Juuri siksi kyseisestä samppanjasosialistien ja kaviaarikapitalistien konspiraatiosta käytetäänkin varovaisen hienovaraista nimitystä ”eliitti”, vaikka kyseessä on EU:n salongeissa ja neuvosmiesten hoveissa henkisesti bastardisoitu sekvenssi dekadenttia rappioporukkaa, jonka tunnuspiirre on sosiaalinen, moraalinen ja taloudellinen korruptio. Samanaikaisesti suomalaiset ihmiset joutuvat onkimaan jäsenmaksuina pulittamansa verovarot sentti kerrallaan takaisin EU:n katakombeista kuin rikkinäisestä pajatsosta.

Poliittisen vallan perillisyyden ja fylogeneettisyyden periaatteen rikkinen on johtanut siihen, että poliittista valtaa Suomessa käyttävät muut kuin suomalaiset itse. Eduskunta on laitettu EU-lainsäädännön kaulapantaan, ja poliittisista edustajista on tehty pelkkiä koneiston voitelijoina, joiden tehtävänä on vain toteuttaa määräyksiä tehokkaasti kuin posti kuljettaa kirjeitä. Tämä selittää nykyisten valtavirtapoliitikkojen täydellisen filosofiattomuuden, kyvyttömyyden luoda kirjallista tuotantoa, vetää poliittista linjaa sekä osoittaa suuntaa ja poliittista johtajuutta. He ovat valtiinhoitajapoliitikkoja vailla filosofiaa ja ymmärrystä.

Mikrotasolla, kuten kunnissa, poliittisen vallan perillisyyden rikkinen näkyy muun muassa siinä, että vastaanottokeskukset ovat kääntäneet pienten kuntien väestölliset voimasuhteet kumoon. Kun parintuhannen hengen kunnassa on pari tuhatta päätä sisällään pitelevä pakolaiskeskus ja kun kuntavaaleissa jokaisella kunnassa *oleskelevalla* on äänioikeus kansalaisuudestaan riippumatta, voivat nuo maahan tunkeutuneet kellauttaa paikallisten valtuustojen voimasuhteet nurin ja äänestää valtaan itsensä näköisen valtuuston.

Minä en osta mitään ulkomaalaisten firmoilta Suomessa, ellei ole pakko. Syön vain suomalaista ja Suomessa tuotettua ruokaa enkä toivota Suomeen ketään tervetulleeksi vaan tervemenneeksi. Heillä on oma maansa. Pysykööt siellä.

Toivotan kaikille lukijoilleni hyvää itsenäisyytemme muistopäivää EU-maakunnassamme.

Lauantaina 7. joulukuuta 2019

MONIKULTTUURIELIITTI JA VANHOJEN TANSSIT

Itsenäisyyspäivän paraatia televisiosta katsellessani minulle tuli mieleen, että kenraalit käyvät sotia, joita ei ole oikeasti olemassa edes tulevaisuudessa. Jo Sokrates sanoi, että missään ei ole myöhästymisen niin pahasta kuin sodassa, sillä silloin sota jää käymättä.

Puolustuspolitiikkaa näyttää vaivaavan *change blindness*, muutossokeus. Strategit eivät ymmärrä, missä se sota oikeasti nyt käydään, toisin sanoen valtakuntien rajoilla, joiden yli tulvii pakolaisvirtoja. Panssarivaunujen peltien vahvistelu ei auta, kun vieraat kansakunnat virtaavat Euroopan kansainvälisiä sopimuksia hyväkseen käyttäen. Pysäyttäminen kuuluisi poliitikoille, mutta vallassa jatkavat punavihreät tai huvitteluliberaalit hallitukset.

Samanaikaisesti televisiossa näytettiin kulahtanutta *Tuntematonta sotilasta*, jonka arvo on sen arkistofilmimäisyydessä, niin kuin Ylen arvo muutenkin.

Ylen välittämiä Linnan juhlia hajamielisesti katsellessani panin merkille, että tasavallan presidentti viihtyi ja vietti pitkiä aikoja sotaveteraanien parissa. Kunnia sotaveteraaneille, mutta kunnioituksen ei pitäisi estää keskittymistä nykyiseen politiikkaan, jolla tulevaisuuden uhkakuvat pitäisi välttää. Olisi varottava kansallista hajaannusta, jota maahanmuutto edistää.

Yleisradion haastattelija kaivoi kutsuvieraiden seasta esiin muun muassa Journalisti-lehden päätoimittajan Maria Petterssonin, joka toimittajakuntaa marttyyrisoiden oli pukeutunut hirttoköyteen, sekä sotatieteilijä Saara Jantusen ja kysyi heiltä, mistä tuntee vale uutisen.

Vastineena verovaroille kansalaiset saivat taas truuttauksen Ylen aivopesua, jolla ihmisiä taivutellaan ajattelemaan, että mikrofonin varressa oleva kysyjä itse ei ainakaan ole propagandan, manipulaation eikä indoktrinaation harjoittaja.

Mielestäni on kansalaisten pilkkaa lavastaa sosiaalisessa mediassa esiintyvät kansalaispuheenvuorot valejournalistiikaksi, vihapuheeksi tai joksikin muuksi demokratian uhaksi meidän suomalaisten omana kansallispäivänämme.

Pettersson antautui kuluttajavalistamaan kansalaisia kuin lapsia tähdentämällä, että vale uutisen esittäjä on usein vailla nimeä (siis anonyymi kuten päivälehtien pääkirjoituksia laativat toimittajat?), juttu on ”epäilyttävällä sivustolla” tai se ”vetoaa tunteisiin”.

Vaikuttaa kuin Pettersson olisi oppinut jotakin minulta, kun sanoin dosentti Arto Luukkasen TV-haastattelussa, että *valtamedia* itse vakuuttelee

järkiperäisyyttään mutta vetoaa tunteisiin erityisesti maahanmuuttopolitiisessa retoriikassaan ja ilmastopoliittisessa shokkiuutisoinnissaan.

Näkemyks tunteiden esilläpidosta mediassa koetettiin kuitenkin kääntää Petterssonin suussa nurin väittämällä, että *vaihtoehtomedia* vetoaa tunteisiin. Todellisuudessa vaihtoehtomedia on tuonut esille nimenomaan faktoja ja paljastanut valtavirtamedian valheita, ja siksi sitä seurataankin. Jos vaihtoehtomedia olisi valtamediaa valheellisempi, se kuolisi heti pois. Mutta vaihtoehtoinen media on olemassa juuri siksi, että se hyödyntää järkiperäistä argumentaatiota ja tuo esille sen, mitä valtavirtamedia ei kerro.

Kun mikrofoni työnnettiin sitten Saara Jantuselle ja kysyttiin, eivätkö tunteet kuulu kaikkeen elämään, Jantunen virkkoi vastaukseksi hyväksyvää hyrinää.

Oikea vastaus olisi ollut: tunteet kuuluvat ihmiselämään, mutta niiden pohjalta ei pidä johtaa maahanmuuttopolitiikkaa, ilmastopolitiikkaa eikä etenään taloutta, niin kuin vihervasemmistolainen hallitus tekee.

Ylen lähetyksessä annettiin poseerausaikaa myös iranilaistaustaiselle bahai-edustajalle, Aram Aflatunille, joka on saanut ”tuottamaansa” Gutsy Go -hankkeeseen 1,5 miljoonan euron rahoituksen!⁵⁶⁵

Pahinta ei ole se, että rahaa roiskitaan kyseisenlaisiin propagandaprojekteihin, joiden tehtävänä on jotain niin kliseemäistä kuin ”ehkäistä nuorison syrjäytymistä”. Perverssiä on, että sana ”nuoriso” on alettu mieltää Suomessa samaksi asiaksi kuin ”maahanmuuttaja”. Tälle on surulliset demografiset syynsä.

Syy on myös assosiaatioissa. Kun nuorisosta puhutaan julkisessa sanassa usein ”nuoriso-ongelman” yhteydessä ja kun nuorison ongelmia näyttää esiintyvän usein maahanmuuttajataustaisilla, on nuoriso ja maahanmuuttajaisuus alettu nähdä samassa kuvassa niin, että nuori = maahanmuuttaja.

Se, että ”nuorison syrjäytymisen” ehkäisijäksi nimitetään maahanmuuttajataustainen, ilmentää ongelman sisältä päin tapahtuvaa tutkimuspositiivista, jonka oikeutus ei ole kovin hyvä. Aflatunilla ei ole myöskään mitään tieteellistä pätevyyttä kyseiseen tehtävään.

Näin syntyy vain tarkoitusperäistä tendenssitoimintaa, mikä on tietenkin myönnettynä jo projektin ideologiseksi tueksi esitetyn ”Agenda 2030”-hankkeen nimessä. Tämän identiteettipoliittisen lähetystyön opetus Suomen kansalaisille on, että syrjäytymistä esiintyy nimenomaan maahanmuuttajien omissa viiteryhmissä. Ilmiön pois taikominen ei onnistu kippaamalla rahaa asiaa koskevaan selvittelyyn, sillä tulos on jo nähty. Hanke edistää vain rahan saajien omaa rikastumista. Julkisista varoista se pitäisi lopettaa.

Omalla hunajaisella tavallaan Aflatuni nyöritti projektiinsa mukaan myös e-urheilija Joonas Sotalan tarjoamalla hänelle kädenpuristusta TV-katsojien velvoittavien silmien edessä. Olisin itse vihjannut näin kosittulle nuorelle miehelle, että kenenkään ei pidä suostua tässä maassa yhtään mihinkään ilman, että on nähty, mitä sopimuspaperissa lukee.

Sitten nähtiin vanhojen tanssit. Yle esitti aivan liikaa linnaan palkattua heikkotasoisista beatboxing-bändiä nimeltä Club for Five, jonka nimi sisälsi ehkä tahattoman mutta joka tapauksessa ironiseksi muuttuneen viittauksen hallituksen kokoonpanoon. Aika toisenlaista oli meno siellä kuin kanadamaridisko DTM:ssä, jossa ei kuulemma kyseisenä perjantaina nähty ainakaan kansanedustaja Ilmari Nurmista (sd.) saati Sebastian Tynkkystä (ps.).

Makaaberissa tilassa makaa Suomi. Juhlintaan kristallikruunujen alla ei olisi mitään syytä maassa, jonka hallitus on kaatunut palatsivallankumoukseen vailla avointa ja kansanvaltaista käsittelyä eduskunnan luottamusäänestyksessä.

VälikySYMYSkeskustelu ja -äänestys ovat mielestäni ainoa kansanvaltainen tapa kaataa hallitus. Sen ainoa hyväksyttävä tarkoitus puolestaan on *vaihtaa* sekä hallitus että hallituksen ohjelma. Näytös jäi nyt pelkäksi Keskustan kiskaisuksi hätäkatkaisimesta, josta sähköt tosin kytkettiin takaisin Antti Rinteeseen ennen hänen vaipumistaan koomaan.

Näytös jäi sekä Kepulle, demareille että koko viiden puolueen hallitukselle kokonaishaitalliseksi, sillä epäluottamukseen kaadettu Rinne valittiin tuota pikaa hallitustunnustelijaksi vanhan vaalituloksen pohjalta tuossa edelleen mukasuorimmassa puolueessa SDP:ssä, ja Kepu ilmoitti suostuvansa jatkamaan samalla pohjalla ja ohjelmalla. Vihreät ja RKP sitä suorastaan pyysivät.

Kyse oli sinänsä sympaattisen mutta vallasta herpaantuneen ja otteensa menettäneen entisen järjestöliiderin teurastuksesta, jota seurannee yritys nostaa tilalle joku nörtti soijapoika tai vaalien kannatusmagneetiksi lavastettava tyttönen, ja aamutakissaan haahuileva Rinne hakee juustofonduebileistä herättyään setäkuiskaajan roolia. Kun Rinne on puolueensa puheenjohtajana lisäksi tyrkyllä eduskunnan varapuhemieheksi, siinä on perustuslain 34 § koetuksella.

Sunnuntaina 8. joulukuuta 2019

SÄTKYNUKKEHALLITUS, MARIONETTIMINISTERIT

Sanna Marin oli ”manmaa Sarin”, kun demarien puoluevaltuusto valitsi pääministeriehdokkaakseen 34-vuotiaan nuoren neidon.⁵⁶⁶ Aivan varmaa asioiden kulku ei kuitenkaan ole, sillä hallituksen nimittää tasavallan presidentti, ei sosiaalidemokraattinen puolue.

Tilanne on samanlainen kuin Puolustusvoimien komentajaksi nimitettäisiin Kadettikoulusta putkahtanut luutnantti. Kaikki sanoisivat, että nyt on ”poika” päällikkönä. Mutta kun päällepäsmäriksi määrätään puolueen sisäisellä valintaruletila uunituore nainen, media ei antaudu räksyttä-

mään siitä, että nyt on tyttönen upotettu korkkareihin, jotka ovat hänelle liian isot.

Asia on vakava. Se koskee sekä perustuslakia että puolueiden sisäisiä sääntöjä. Nykyisen järjestelmän mukaan pääministeriksi päätyy lähes automaattisesti vaalit voittaneen puolueen puheenjohtaja. Varapuheenjohtajiksi jollakin järjestötoiminnalla ylenneet seuraavat hänen kannassaan. Tällä tavoin puolueet pääsevät sumplimaan pääministereiksi omia järjestöjyriään.

Hallitukset horjuvat Suomessa osittain tämän järjestelmän vuoksi. Kun demariklikki kamposi Anneli Jäätteenmäen (kesk.) pois paikaltaan hänen etuajassa tapahtuneen tietojen tavoittelunsa vuoksi (Kepuhan oli ollut oppositiossa pitkään eikä ulkoasianministeriön demarivirkamiehistä saanut mitään irti), valtaan nousi ”sattumapääministerinä” tunnettu Matti Vanhanen. Kun hän puolestaan joutui eroamaan Kehittyvien maakuntien Suomen ja omien lautakasojensa ympärille kehittyneen jupakan vuoksi, uuden pääministerin valinta tapahtui Keskustan puoluekokouksessa.

Kun Jyrki Katainen (kok.) putosi palliltaan taitamattomuutensa vuoksi ja tilalle nostettiin Alexander Stubb, tämäkin tapahtui puoluekokouksessa. Se oli siistiä mutta kansanvallan vastaista, sillä tällä tavoin pääministeristä päätettiin kesken vaalikauden puolueen sisäisesti, eikä asiaa ratkaistu vaaleissa. Stubb puolestaan pudotettiin (jälleen) puoluekokouksessa. Heille kaikille on heitetty pelastusrenkas EU:sta. Kun Katainen naarattiin vihdoon SITRAan, hänen Kreikka-vakuuksia jaellut rahaministerinsä Jutta Urpilainen (sd.) puolestaan lähetettiin Afrikka-komissaariksi Euroopan unionin komissioon.

EU-komissaarejakaan ei valita missään vaaleissa, vaan heidät junailaan paikoilleen salongeissa ja katakombeissa. Suomen tilanne on nykyisin samanlainen. Ministereistä päätetään korporaatioissa ja kulisseissa. Puoluekokouksille (ja tässä tapauksessa puoluevaltuustolle) on siirtynyt liikaa valtaa, kun päätetään pääministereistä ja hallituksen kokoonpanoista.

Tämä on hullunkurista, sillä perustuslakimme 61 § ei velvoita nimeämään hallituksen muodostajaksi ja pääministerikandidaatiksi suurimman puolueen puheenjohtajaa, ei myöskään hänen epäonnistuessaan toiseksi suurimman puolueen puheenjohtajaa. Lakia on vain tullut tavaksi tulkita niin, että suurimman eduskuntaryhmän nimeämä henkilö kutsuu valtiopäivien avajaisten jälkeen koolle kaikkien eduskuntaryhmien edustajat neuvotteluun, jossa ”sovitaan” vetäjästä hallitusneuvottelujen tunnusteluvaihetta varten. Kyseessä on kuitenkin pelkkä *käytäntö*, jolle ei ole ehtinyt muodostua edes merkittävää traditiota.

Nyt SDP:n puoluevaltuusto valitsi Suomelle pääministerin, jolta puuttuvat kaikki johtavalta poliitikolta vaadittavat ominaisuudet: kokemus johtamisesta, kirjallinen tuotanto, teoreettiset ja käsitteelliset välineet yhteiskunnallisten kokonaisuuksien hallitsemiseen, korkeimmat akateemiset tutkinnot ja näytöt kyvystä vetää poliittista linjaa.

Sitten he kaatuvat ”setäkuiskaajiksi” haukuttujen asiantuntijoiden tai kokeneempien poliitikkojen käsiin. Poliitikkojen riippuvuus puolestaan siirtää valtaa kanslioihin, kujille ja käytäville. Tämä vähentää hallinnon läpinäkyvyyttä ja johtaa byrokratisoitumiseen, tuttuun demarittyliin. Poliitikot menettävät kansan luottamuksen, ja vastuu katoaa virastoihin, mistä Pekka Haaviston (vihr.) tapaus antaa loistavan esimerkin. Tuloksesta on sätkynukkehallitus, jossa kulissien taustavaikuttajat vetelevät naruista, ja media varoittaa sanomasta heitä nukkehallitsijoiksi.

Kyseessä on kuitenkin kylmä totuus asioiden tilasta. Tuoreet ministerit ovat heille annetun ja opetetun informaation varassa. Ja miten muuten voisi ollakaan? Siksi setämiesten syyttely on turhaa. Supervisoreita voisi päivittäin kiittää siitä, että heitäkin vielä on ja että he alentuvat moista leikkiä leikkimään.

Oppipojat ja -tytöt puolestaan lukevat asioitaan papereista, jotka muut ovat kirjoittaneet, kuten Katri Kulmuni (kesk). Heistä ei tule menneiden aikojen ministerien kaltaisia, jotka kirjoittivat puheensa itse tai puhuivat suoraan päästään.

SDP ja puoluetta tukeva lehdistö koettanevat kalastella nuorella Marinilla nuorten äänestäjien kannatusta. Siihen onkin syytä, sillä SDP kärsii gerontokratiasta, ja jäsenkunta on yli kuusikymppistä. Ilta-Sanomat⁵⁶⁷ ja Helsingin Sanomat⁵⁶⁸ mainostivat ahkerasti Marinin nuoruutta ja kaivoivat esiin muutamia tutkija-arvioita, joiden mukaan puolue kosiskelee nimenomaan nuoria. Tällainen asiantuntijamielipide on mahdollinen vain sen tausta-ajatuksen varassa, että nuoret äänestävät nuoria ja ovat vedettävissä. Oletukselta puuttuu kuitenkin näyttö, ja yleisölle välittyy vaikutelma pelin politiikasta.

Marin myös helpottanee opposition työtä. Hänen vakiopuolustukseensa tulee todennäköisesti muotoutumaan naiseuden ja nuoruuden teflonkilpi.

Harmillista nuoren Marinin kannalta on, että hänellä ei ole muuta mahdollisuutta jatkaa uraansa pääministeriyden jälkeen kuin tulla alaspäin, ehkä kadota Euroopan unioniin, kuten vuosikymmenten takainen ministeri Sirpa Pietikäinen (kok.) ja moni muu politiikan sammunut saunalyhty. Marinin korvaaminen puolestaan on helppoa, sillä Maria Guzeninoista, Jaana Pelkosista, Li Anderssonista, Sanni Grahn-Laasosista, Emma Karreista, Eveliina Heinäluomista, Hanna Huumosista ja Maria Ohisaloista ei tule loppua, vaan heitä istuu Suomen lukioissa noin 2/3 oppilasmäärästä.

Nykyisen kaltainen roolipeli ei ole eduksi sen enempää heppatyttöhallituksen ministereille kuin heidän kaitsijoilleenkaan. Ministerit hukkuvat kenkiinsä ja nestorit kiristelevät hampaitaan ohjatessaan koulutettaviaan.

Totuus on, että maata johtamaan pitäisi laittaa ykkösketjun pelaajat, eli kokeneimmat, pätevimmat ja ansioituneimmat, sillä ministerinposti ei ole harjoittelupaikka.

Millä mielellä sinä nousisit Brysselin-koneeseen, jos tietäisit, että kyseessä on koulutuslento ja kapteenit katselevat menoa kentältä?

Maanantai 9. joulukuuta 2019

OTA VIHJEESTÄ VAARI – HALLITUSKRIISI ON VASTA ALUSSA

Katolleen ajetusta autosta tulee usein ihan hyvä, kunhan koria vähän oi-kaistaan ja vaaleaa metallinhohtoväriä paikkaillaan sieltä täältä. Sen si-jaan tänään uudelleen muotoiltu hallitus ei onnistu korjaamaan kylkiinsä saamiaan kolhuja yhtä helposti. Tuli nimittäin oikealta.

Varoittaisin kansaa siitä, että hallituskriisi ei ole vielä ohi vaan jatkuu, ja loppunäytös on joka tapauksessa edessä. Älytöntä on, että taitamatto-maksi osoittautunut Sirpa Paatero (sd.) kiilataan takaisin ministerika-binettiin kansalaisten kannalta käsittämättömällä juntauksella.⁵⁶⁹

Oppositiolla lienee pöytälaatikoissaan valmiiksi kirjoitettuja välikysy-myksiä, jotka vain kirjaavat yhteiskunnallista todellisuutta ja ministerien väärinkäytöksiä sitä mukaa kuin he tekevät niitä.

Kutsumme heitä edelleenkin tuohon itse aikaansaamaansa teatteri-in avoimesti mukaan, vaikka välttelyä saattaa esiintyä, varsinkin jos Antti Rinteen (sd.), Sirpa Paateron, Maria Ohisalonen (vihr.) ja etenkin Pekka Haaviston (vihr.) toimia aletaan tutkia oikeudellisesti ministerivastuulain pohjalta.

Nyhdän ulkoministeri Haaviston omavaltainen toiminta on käännetty hallinnon sisäiseksi toimivaltakiistaksi, jota se ei pelkää ole. Asiaa tutkii oikeuskansleri (eli hallitus itse),⁵⁷⁰ sillä Suomessa oikeuskansleri ei valvo hallituksen toimien laillisuutta vaan hallitus oikeuskanslerin toimi-en lainmukaisuutta.

Jos jostakin asiasta määrätään laadittavaksi ”perusteellinen selvitys” se tarkoittaa, että asia haudataan unholaan ajan voittamiseksi ja tapahtumi-en jouduttamiseksi niin pitkälle, että tutkimusten tuloksilla ei ole enää mi-tään merkitystä. Samanlaista harhautusta on myös uunituoreen pääminis-terin nimittäminen median huomiota keräämään.

Ikäkategoriisoivaa positiivista erityiskohtelua

Sanna Marin ei ole vain Suomen kaikkien aikojen nuorin pääministeri vaan myös maailman nuorin istuva pääministeri.⁵⁷¹ Pitikö tämäkin yhteis-kunnallinen kokeilu panna toimeen nimenomaan Suomessa, jonka valtion-taloudellinen tilanne kaipaisi kokemukseen ja asiantuntemukseen perus-tuvaa johtamista?

Suomen puolueiden enemmistöblokki haluaa olla kärkipäässä ihan jo-kaisen hulluuden alueella: nollaenergia-asumisen kehittämisessä, hiili-neutraaliuden tavoittelussa ja maahanmuuton sekä monikulttuurisuuden

edistämisessä. Ja tietenkin verottamisessa sekä kansalaisten kurittamisessa, kun sananvapautta suojellaan sensuurilla.

Suomi on myös naisten palvonnan ja uusherrasmiesmäisyyden johtava maa. Naisille kasautuu poliittista valtaa, sillä ujut teinipojat ja vanhat ukot äänestävät nuoria naisia pitäen ministerisneitojen fanikuvia punkkansa yläpuolella, ja naiset taas äänestävät automaattisesti naisia sukupuoleensa liittyvän vahvan identifikaation, identiteettipoliittisen klusteroitumisen ja intersektionaalisen feminismin perusteella.

Marin suoritti hallinnon maisterin tutkintoaan Tampereen yliopistossa 10 vuotta ja valmistui vasta 32-vuotiaana, mikä ei anna korkeaa kuvaa hänen kyvyistään. Tällaista nimityspolitiikka on Suomessa myös laajemmin. Sanna Marinin valitseminen pääministeriksi kerrassaan mitättömällä *résumélla* ilmentää rekrytoinnissa vallitsevia asenteita kaikkialla työelämässä.

Ensinnäkin (1) se osoittaa, että yhteiskunnan johtavalle paikalle voidaan valita, kunhan on punavihreän puolueen jäsenkirja taskussa, ihan ilman mitään todellisia meriittejä. Tämä on säännönmukaista myös yliopistoissa, joissa jäsenyyttä vihervasemmistossa pidetään tieteellisenä ansiona.

Toiseksi (2) Marinin nimittäminen ilmentää positiivista erityiskohtelua ikäsyjännän alueella. Se osoittaa kirkkaasti, että kokeneilla ja teinien nenäkkäästi pilkkaamalla ”viiskymppisillä setämiehillä” ei saa olla ihmisarvoa rekrytoinneissa, vaan parhaat paikat jaetaan tottelevaisille töpselinokille, jotka noudattavat jostakin ylhäältä (yleensä EU:sta) tulevaa läheystä tai sanomaa.

Kaikkien aikojen vasemmistolaisin minipää

Marin, joka Ylen uutisten mukaan aloittaa puheensa sanalla ”toverit”, ”vie SDP:tä kauemmas vasemmalle”.⁵⁷² Kun Ylekin tämän huomaa, sen täytyy olla totta. Ja Ylehän myöntää asian siksi, että yleläisten mielestä kyseessä ei ole kritiikin tai peittelyn aihe, vaan Ylessä äärivasemmistolaisuus nähdään ansiona.

Alma Median vaalikonevastausten perusteella vaarassa voivat olla suuret suunnitelmat, kuten Suomen hävittäjähankinnat, joita vastaan Sanna hangoittelee omalla lampaiden laskemiseen perustuvalla sotilasasiantuntemuksellaan.⁵⁷³ Natoa ja lisäydinvoimaa nuori neiti vastustaa tietenkin, ja Ylen vaalikoneen mukaan hän haluaisi laatia suunnitelman myös *polttomootoriautojen kieltämiseksi*, vaikka demarien ehdotus tuli käsiteltyä jo edellisellä vaalikaudella sekä politiikassa että kansalaisten raivolla varustettuna myös mediassa.⁵⁷⁴

Vasemmistoliiton Kansan Uutisia näkemyksillään miellyttävä Sanna haluaisi myös vihapuheen sisällyttämistä rikoslakiin. Lehti kirjoittaa lisäksi:

Vaalikonevastausten perusteella hän on vasemmistolaisempi kuin yksikään itsenäisen Suomen pääministeri. Marin on niin vasemmalla, että hän on lähempänä vasemmistoliiton kuin SDP:n kantoja, kertoo Ylen vaalikone viime keväältä. Marinin vastaukset olivat samanlaisia kuin 83 prosenttia vasemmistoliittolaisten vastauksista ja 79 prosenttia SDP:n ehdokkaiden. Marinista tulee myös Suomen feministisin pääministeri. Kaikkein lähimpänä häntä olivat feministisen puolueen Pirkanmaan ehdokkaiden vastaukset.⁵⁷⁵

Lyhyesti sanoen nuori pioneeri ei ymmärrä poliittisista realiteeteista eikä omien sanojensa vaikutuksista yhtään mitään. Kansa puolestaan saa nyt varmasti sitä mitä on tilannut: Donald Trumpin todellisen antipodin, ja mielenkiintoista on, miten maamme makaa, kun hallitus jättää työnsä. Eiköhän tuossa kaulimen huidonnassa ala jo vakaumuksellisimmankin duunaridemarin parrasta paukkua jotain muuta kuin puolueideologista jargonia ”arvopohjasta”?

Huolet pois ja kohti next steppiä

Pohjalle on sekä Keskustalla että SDP:llä vielä monta prosenttiyksikköä matkaa, ja kumpikin puolue saattaa puhkaista 10 prosentin kannatusrajan, tosin se tapahtuu matkalla alaspäin.

Sanoisin kuitenkin Sanna Marinille, että ”ota vihjeestä vaari”. Sanonta tarkoittaa, että ’ota vihje todesta’, sillä sana ”vaari” nojaa mutkan kautta saksan kielen sanaan ”*wahrheit*”, joka merkitsee ’totuutta’. Toisen teorian mukaan sana tulee ruotsin kielen sanasta ”*var*” tai ”*vara*”, jotka merkitsevät ’huolta’ tai ’huolenpitoa’. Ruotsin kieleen tuo sana on tullut saksan kielen ’varomista’ tarkoittavasta sanasta ”*wahren*”, jolla puolestaan on yhteys sanaan ”*wahrheit*”, totuus.

Suomen kielen ’isoisää’ tarkoittava sana ”vaari” taas tulee ruotsin sanasta ”*far*”, ’isä’, joten vaarilla ei ole suoraa yhteyttä *wahrheitiin*. Etymologiaan en ota enempää kantaa. Mutta kuinka onkin aina niin, että vanha mies ja totuus liittyvät todellisuudessa yhteen? Iäkkään mieshenkilön voidaan odottaa sanovan jotakin, mikä on totta tai ainakin jotain, mikä on syytä ottaa todesta, eli vakavasti.

Ja vakaviahan me vanhat miehet olemme, ja aina vakavammaksi vetää. Minua ei naurata enää kyllä yhtään, vaikka Sanna Marin onkin meidän perussuomalaisen paras vaalityöntekijämme. Piis pliis.

Torstaina 12. joulukuuta 2019

LAPSET POIS ”AL(KO)HOLIN LEIRILTÄ”?

Helpompi on vesikauhuisen hiehon lähestyä huomaamatta kello kaulassa kuin on hallinnon toimia ”salaisesti”. En ole tähän päivään mennessä ymmärtänyt, miksi niin sanottujen ISIS-morsianten ja heidän lastensa palauttamista al-Holin leiriltä olisi pitänyt valmistella puolen vuoden ajan salaisesti, ellei hallitus olisi halunnut salata asiaa nimenomaan eduskunnalta ja kansalaisilta.

Leirillä tai lähtömaassa asiaa ei olisi tarvinnut eikä voitukaan salata, sillä sieltä puolelta palauttamiseen tarvitaan joka tapauksessa lupa. Edes hakemaan lähetettävä charter-kone ei pääse laskeutumaan ilman viranomaislupaa.

Niinpä päätelen, että ulkoministeri Pekka Haavisto (vihr.) pyrki salaamaan asian eduskunnalta ja Suomen kansalaisilta, jotta me emme voisi vaikuttaa asiaan edes mielipiteillä. Ja toisaalta hän halusi ehkä valmistella ihastuttavaa yllätystä palautuksen kohteille sekä kaikille niille, jotka tykkäävät terroristiseen toimintaan lähteneiden paluusta Suomeen.

Mitä asiassa sitten olisi pitänyt tehdä?

Suomessa otetaan huostaan lapsia heidän hunsvottivanhemmiltaan esimerkiksi alkoholismien vuoksi tavan takaa ja täysin rutiininomaisesti. Käsittääkseni al-Holin leirillä olevat lapset olisi voinut ja pitäisi ottaa huostaan heidän vanhempiensa terroristiseen toimintaan lähtemisen vuoksi. Mahdollisesti niin olisi pitänyt tehdä jo ennen maasta lähtöä: Suomessa. Moiseen toimintaan osallistuminen osoittaa täydellistä arvostelukyvyyttömyyttä ja vahingoittaa lapsia.

Sen sijaan Pekka Haavisto on puolustanut ”lasten oikeuksia” päättömällä lausumalla, ettei soisi lapsia erotettavan heidän vanhemmistaan konepistoolilla. Hänen mieleensä ei ole juolahtanut, millaista väkivaltaa on ollut erottaa lapset suomalaisesta kulttuurista, kouluista ja kavereistaan vain siksi, että heidän isänsä ovat tunteneet kuumotusta tarttua konepistooliin.

Salainen palautusoperaatio ”Korpi” kaiketi etenee hallinnossa, sillä asia on annettu ulkoministeriöstä operatiiviselle tasolle: lastensuojeluviranomaisille, sisäministeriölle ja poliisille, joka lienee ollut mukana alusta asti. Terroristikoulutukseen lähteneiden ja heidän omaistensa palauttaminen Suomeen on kuitenkin ensisijaisesti ulkopoliittinen asia. Perustuslakimme mukaan Suomen ulkopoliittikkaa puolestaan johtaa tasavallan presidentti yhteistoiminnassa valtioneuvoston kanssa (93 §).

Sauli Niinistö on täysin oikeassa ja laillisilla linjoilla todetessaan, että asiasta pitäisi (tai olisi pitänyt) tehdä *poliittinen* päätös. Tämä tarkoittanee

viitata siihen, että ministeri ei voi asiaa yksin päättää eikä johtaa hallinnon sisäisillä määräyksillä.

Haavisto on siis ylittänyt toimivaltansa ja häntä tottelevat virkamiehet todennäköisesti syylistyneet tai syylistymässä virkarikokseen, minkä johdosta liipaisimelle joutunut Pasi Tuominen parahti jo vastalauseensa.⁵⁷⁶ Haavisto on muun muassa sivuuttanut eduskunnan ulkoasiainvaliokunnan. Valiokunnan puheenjohtaja Mika Niikko (ps.) totesi tämän tarpeeksi ajoissa, jotta valiokunnan kanta olisi ehditty ottaa käsittelyyn mukaan.⁵⁷⁷ Aikaa on ollut.

Ministeri Haaviston toilailusta hallinnossa syntyisi valmiiksi naurettua brittiläistä komediaa, ellei itse asia olisi vakava.

Entä palautuksen käytäntö?

Haavisto ei näytä olevan huolissaan hiilijalanjäljen kasvusta, kun turvataan ISIS-aitien esteetöntä kulkua Suomeen kymmeniä tuhansia euroja maksavilla yksityislennoilla.

Vertailun vuoksi Suomen valtio ei järjestä kansalaisillemme ilmaista paluuta ”konsulikyydillä” edes vakavan sairauden tai tapaturman sattessa. Asiasta on valistettu kansalaisia näyttävästi ja ikään kuin ennakolta vaikuttavana varoituksena jo toista kymmentä vuotta sitten,⁵⁷⁸ ja eräs vakuutusyhtiö mainostaa itseään tapauksella, jossa matkavakuutus korvasi 49 000 euron kulut sisältäen 30 000 euron ambulanssilennon.⁵⁷⁹ Oli siis matkavakuutus, jonka voimassaolo tosin päättyy sotatoimialueelle saapumisen tai terroristisen toiminnan vuoksi.

Maksimissaan voisin kannattaa kaikkein pienimpien suomalaislasten palauttamista leireiltä lastensuojelun nojalla, mutta en heidän vanhempiansa rekrytoimista takaisin Suomeen. Tämä on myös oikeuskansleri Tuomas Pöystin viime lokakuussa suosittama ja eri vaihtoehdoista parhaana pitämänsä kanta.⁵⁸⁰

Lapset jouduttaisiin todennäköisesti ottamaan huostaan ja erottamaan heidän vanhemmistaan joka tapauksessa. Heidän vanhempiansa palauttaminen Suomeen merkitsisi terrorin uhan kasvua ja asettaisi kansalaiset eriarvoiseen asemaan, sillä muillekaan suomalaisille ei valtio ole ilmaista paluutietä turvannut. Korostan, että omasta mielestäni myös pienimpien lasten palauttaminen on lain sallimista ja velvoittamista huonoista vaihtoehdoista *vähiten huono*.

Jopa maahamuuttoa lietsova Helsingin Sanomat on tällä kerralla oikeassa otsikoidessaan, että ”al-Holin leirillä lapsista tukee uusi sukupolvi ISISin terroristeja, sanoo Koillis-Syyrian ’ulkoministeri’ HS:lle”.⁵⁸¹ Kun asiat ovat näin, pitäisi olla selvää, että vinksahaneelle kasvu-uralle päätyneitä ja aikuistumassa olevia yli 12-vuotiaita nuoria ei pitäisi enää palauttaa, sillä heitä ei voida myöskään kotouttaa, paitsi ehkä omiin oloihinsa Syyriaan. Australia ei tosin aio ottaa vastaan ”tämän luontoisia” ihmisiä lainkaan, joten siinä olisi pohtimista myös Tuomas Pöystille.⁵⁸²

On mielenkiintoista nähdä, kuinka innoissaan suomalaiset ovat Pekka Haaviston ja Maria Ohisalon tempauksesta, kun ISIS-perheet saapuvat Helsinki-Vantaan VIP-salonkeihin. Heidän mukanaan saanee myös Supo uutta tarkkailtavaa entisten lisäksi. Eivätköhän he päädy lopulta Lähi-itäkeskuksen kaduille Kela Goldilla kahvia juomaan?

Naisten ja miesten syyttäminen rikoksista puolestaan tulee olemaan Suomessa vaikeaa ellei mahdotonta todistelun toivottomuuden vuoksi. Näin myös myrkyllistä ideologiaa kylvävät henkilöt voivat liikkua vapaalla jalalla. Kerrassaan hienoa kannatuksen keruuta suomalaisilta!

Tällä kerralla jopa valtamediassa vallitsee laaja ymmärrys siitä, että jo asian muodollisessa käsittelyssä on kaikki ainekset uuteen hallituskriisiin.⁵⁸³ Vai onko tämäkin Donald Trumpin syytä?

Kokoomuksen entistä opetusministeriä kiinnostaa lasten pääsy muskariin!⁵⁸⁴ Oppositio politiikkaa johtaa joka tapauksessa Perussuomalaiset meidän jätettyämme asiaa koskevan välikysymyksen,⁵⁸⁵ johon koko oppositio sitten yhtyi.⁵⁸⁶

Perjantaina 13. joulukuuta 2019

VALHEELLISUUS PAKSUA KUIN MUMMIN NILKAT – HALLITUSAMMATTILAISET, PIONEERIT JA PARTISAANIT

En ole koskaan ollut Cristal Snown, NikoLan ja muutaman muun tehtaileman ToosaTV:n suurimpia faneja, vaikka huumori hyvää onkin aina silloin, kun se on täysin yliampuvaa ja pidäkkeetöntä mutta harmitonta. Ja ToosaTV on.

Myöskään nyt, Sanna Marinin (sd.) hallituksen oltua virassaan muutaman päivän ja hallituskriisin ollessa jälleen ovenraossa, en suinkaan kiinnostunut ToosaTV:stä sen parodisuuden vuoksi vaan sen *realistisuuden* takia. Katsokaa vaikka Cristal Snown palkkatasa-arvovideota tai kierrätyksestä valistavaa ohjeistusta. Kaikkihan on kuin suoraan Sanna Marinin hallituksen ohjelmasta! Mutta onko *se* puolestaan harmiton?

Lehdistön mukaan EU:n ministerikokouksissa on oltu innoissaan Suomen uunituoreesta pääministeristä.⁵⁸⁷ On ennakkoluulotonta, rohkeaa ja avantgardistista. Sopii ehkä toimittajien kutomaan narratiiviin. Arvelen kuitenkin, että keskenään kilpailevissa ja eripuraisissa EU-maissa arvostetaan ”vahvaa, karismaattista, kokemuksen painolasteista vapaata ja nuorta” Mariniä vain sen vuoksi, että sellainen on kiistakysymyksistä neuvoteltaessa paras mahdollinen vastustaja.

Vaihdettaessa Antti Rinne (sd.) tuohon kehuttuun Sanna Mariniin kansa ja media saivat linjattoman ja letkauttelevan pääministerin tilalle neidin, joka on täysin arvaamaton ja epäennustettava. Kyse ei ole pelkästään ”kokemattomuudesta” vaan siitä, että näytöt kyvystä johtaa politiikkaa to-

dellakin puuttuvat. Kokeneimmatkin ministerit, kuten Pekka Haavisto (vihr.) puolestaan tempovat ja hoipertelevat kuin villikkovarsa. Kirjallisen tuotannon puuttuminen johtavilta poliitikoilta taas on musta aukko, joka kertoo sen, että poliitikon näkemyksistä ei ole sen enempää tietoa kuin voidaan lukea vaalikoneista.

Toisaalta minun ei tule ikävä myöskään niin sanottuja ”hallitusammattilaisia”. Hallitusammattilaisista sen verran, että ei mennyt heilläkään ihan aina niin kuin Strömsössä. Perheyritysten liiton hallituksen puheenjohtaja Anne Bernerhän (kesk.) heivattiin Juha Sipilän (kesk.) hallituksen ministeriksi, sillä hän kättilöi vapaassa pudotuksessa olleelle Matti Vanhaselle (kesk.) aikoinaan toimitusjohtajan tuolin liitostaan.

Huvittava oli sekin ministerinimitys. Palautan mieleen, että Juha Sipilä (kesk.) ilmoitti Bernerin lähdöstä Keskustan ehdokkaaksi 20.1.2015 Päätoimittajien yhdistyksen (PTY) kokouksessa, ja asiasta avautui muiden muassa Keskustan lehti Kaleva.⁵⁸⁸ Kaleva ei tosin kertonut, että verotuksellisesti edullisessa Sveitsissä kirjojaan pitäneen Anne Bernerin kaksoiskansalaisuus oli varmistunut vasta edellisenä päivänä. Vaikuttaa kuin yksityistämistorpedoksi osoittautunut Berner olisi järjestetty eduskuntaan vain julkisen omaisuuden yhtiöittämistä varten, mihin hänelle myönnettiin heti ministerin valtaoikeudet. Tällöin pedattiin pohja myös Postin palkkakriisille. Kun missio oli ohi, Berner lopetti lähetyksen kuin hänestä olisi katkaistu virta.⁵⁸⁹

Sellaisia he ovat, nuo nykyajan valtiomiehet ja -naiset: sätkynukkeja ja marionetteja. Tekisi mieleni sanoa *konsulttipoliitikkoja*, jotka ajavat jotakin *agenda* tai lobbavat, vaikka heidän pitäisi ajaa Suomen yleisiä etuja. Heillä on myös virkavastuuseen rinnastettava oikeudellinen vastuu virkaintensa lainmukaisuudesta ja poliittinen vastuu, joka johtuu aina latinan sanasta *minister* (”palvelija”). Ei taida mennä ihan nappiin nytkään.

Havainnot hallituskriisistä

Suomea johtavat nyt kymmenen prosentin kannatuslukemiin vajonneet pienpuolueet, jotka ovat jatkuvassa laskukiidossa, sillä ne tekevät kansalaisten tahdon vastaista politiikkaa. Juuri siksi ne pyrkivät pysymään vallassa hakemalla turvaa toisistaan jopa aatteelliset, talouspoliittiset ja yleensäkin monet ideologiset erimielisyytensä niellen. Juuri tästä syntyy valehtelun kierre ja kansalaisten tahdon vastainen politiikka, jota yritetään sitten tehdä salusiinien ja rullaverhojen takana.

Myös Sirpa Paatero (sd.) pyrkii hallitusammattilaiseksi, sillä hänet ”nostettiin tuoliin” kuin Freukkareiden laulussa, vaikka luottamus oli valunut pois kuin vesi hanhen selästä. Ei eronneita ministereitä ole koskaan aiemminkaan nimitetty käden käänteessä takaisin kabinettiin: ei Kauko Juhantaloa (kesk.), Arja Alhoa (sd.), Ilkka Kanervaa (kok.) eikä Matti

Vanhasta, vaikka syyt olisivat olleet vähäisempiä kuin Paateron tapauksessa (vrt. Kanerva). Suvi Lindén (kok.) palasi hallitukseen, mutta aikaa kului välillä viisi vuotta.

Rinne puolestaan kehtasi kammeta itseään eduskunnan varapuhemieheksi puolueensa täyttä luottamusta nauttivana sankarina. Juntauspolitiikka on tyypillistä puolueelle, joka nimensä mukaan on sosiaalinen ja demokraattinen.

Hallitusammattilaisten urakiito on ollut lehmän kapuamista pitkin portaita. Se on tavallaan ymmärrettävää. Esimerkiksi Pekka Haavistolle (vihr.) olisi kova paikka luopua hallitusammattilaisen tehtävästä, sillä hänen kaltaistensa osaamisella tuskin olisi käyttöä muualla yhteiskunnassa, paitsi tietenkin yhteiskuntatieteiden professoreina, jolloin he tekisivät samaa kuin politiikassakin. Tekaistiinpa Vihreän Langan entisestä päätoimittajasta, sosiologian maisteri Elina Grundströmistäkin viestinnän professori, kuten vailla asianmukaista tutkintoa olevasta Pauli Aalto-Setälästä.

Tuolien täyttö on hämmästyttävän samankaltaista tieteessä ja politiikassa. Vallanhimoista kabinettipolitiikkaa harjoittavat vapaassa pudotuksessa oleva Kepu, vasemmistopuolueet ja Vihreät. Ne koettavat jatkaa asemissaan pelkällä tuolien kierrätyksellä. On tultu tilanteeseen, jossa demokratiasta on tehty irvikuva.

Keskenään eripuraisten pienpuolueiden hakeutumista ideologisesti syheröiseen yhteistoimintaan selittää näiden muiden puolueiden raivokas pyrkimys pitää Perussuomalaiset kaiken vaikutusvallan ulkopuolella, ihan niin kuin ei-sosialistilta katkaistaan kaula humanistisissa ja sossutieteissä. Niinpä hallitusammattilaiset pyrkivät pitämään tuoliensa kyynärnojista kiinni niin, että ne ovat repeämässä irti.

Luonnollisessa tilanteessa maassamme olisi keväällä ollut edessä uudet vaalit, joissa kansa voisi äänestää Perussuomalaiset hallituksen muodostajaksi. Tämä on tietenkin vain hypoteettinen vaihtoehto, mutta Marinin hallitus nopeuttaa loppuratkaisua kuin pikakelattavassa filmissä, jota katsellaan nyt vauhdilla eteenpäin. Oppositio-politiikalle ei ole jäänyt tässä nyt oikein tilaa, kun hallitukset näyttävät vetävän maton altaan itse.

Kuka tasa-arvottaa tykimmin?

Tasa-arvoon ja aluepolitiikkaan vedoten on ennenkin valittu huonoja ministereitä ja kasattu kehoja hallituksia, eivätkä kyvykkäimmät, etevimmät ja ansioituneimmat ole saaneet alleen ansaitsemaansa penkkiä, vaikka se olisi Suomen etujen mukaista.

Kun Li Andersson ja Maria Ohisalo olivat 9.12.2019 Ylen A-studion haastateltavina, Ohisalo päätyi kehaisemaan, että ”tasa-arvosta ollaan menty eteenpäin”, ja Andersson puolestaan alleviivasi, että ”ollaan nyt saa-

tu pääministeri, joka on erittäin sitoutunut tasa-arvoon”.⁵⁹⁰ Koska pääministeri valitsee ministerit, katsotaanpa miten tämä näkyy hallituksen kokoonpanossa.

Hallituksessa on nyt 12 naista ja 7 miestä. Naisten osuus on noin 63 prosenttia ja miesten osuus vain noin 37 prosenttia. Näin tekee osuusliikkeen väki. Laissa naisten ja miesten tasa-arvosta puolestaan sanotaan julkisen hallinnon ja julkista valtaa käyttävien toimielinten kokoonpanosta näin:

Valtion komiteoissa, neuvottelukunnissa ja muissa vastaavissa toimielimissä sekä kunnallisissa että kuntien välisen yhteistoiminnan toimielimissä lukuun ottamatta kunnanvaltuustoja tulee olla sekä naisia että miehiä kumpiakin vähintään 40 prosenttia, jollei erityisistä syistä muuta johdu.⁵⁹¹

Jotakin tästä kyllä johtuu: Suomen hallituksen kokoonpano on tasa-arvo-lain vastainen. Ainakin tasa-arvovaltuutettu on asiasta postia saanut, sillä hän tviittasi hädissään kuin Trump!

Kummallista on, että vallan vahtikoirana mielellään räksyttävä valtavirtamedia ei ole maininnut sukupuolten väärityneistä edustussuhteista mitään. Olisiko niin, että sukupuolen merkitystä ei tunnusteta silloin, kun poljetaan miesten kulkusia, kun taas naisten etujen kyseessä ollessa sukupuolen olettamiselle tempaistaan ihan hirveä oikeutus? Näin taitaa olla, sillä naisvaltaiset toimitukset suosivat vihervasemmistoa ja muita moraaliposeerauksella ja uhripääomalla laskujaan maksavia feministejä.

Sen toki ymmärrän, että SDP:n sisällä ministerivalinnat osuivat 5–2 naisten hyväksi, sillä vasemmistolaisen intersektionaalisen feminismin käsitys asioista on juuri tällainen: tasa-arvo ei ole sukupuolten tasamääräistä edustusta vaan naisten ylivaltaa.

Vasemmiston välinpitämättömyys ja älyllinen laiskuus osoittavat, että nykyfeminismi on todellisuudessa sosialismia, eikä sillä ei ole tekemistä naisten oikeuksien kanssa. Intersektionaalinen feminismi on vain naisten hyväksikäyttöä klusteroinnin välineenä heidän nyörittämisekseen yleisvasemmistolaisen politiikan vaalikarjaksi, ihan niin kuin myös vasemmiston julistautuminen ajamaan ”seksuaali- ja sukupuolivähemmistöjen asiaa”.

Pahinta tasa-arvon päkittämisessä on koko käsitteen epäfilosofisuus. Tasa-arvo ei ole itseisarvo, eikä sitä voida pitää myöskään poliittisena päämääränä. Jos arvot ovat tasan, ei ole arvoja ollenkaan, sillä mitään ei voida silloin tunnistaa muita paremmaksi. Se olisi yksiarvoisuutta eli totalitarismia.

Moraalin ja etiikan idea puolestaan on, että voimme (ja meidän pitääkin) valita keskenään erilaisten ja eriarvoisten asioiden välillä. Meidän tulee siis erottaa hyvät asiat huonoista ollaksemme moraalisia.

Tasa-arvo olisi myös vastoin meritokraattista oikeudenmukaisuutta. Sen mukaan jokaisen tulee saada oikeuksia ja velvollisuuksia omien ansi-

oihinsa ja kykyjensä mukaisesti. Pakotettu tasa-arvo loisi vain epäoikeudenmukaisuutta.

Asiaa valaisee parhaiten Kurt Vonnegutin novelli *Harrison Bergeron*.⁵⁹² Sen päähenkilönä on etevä mies, joka pakotetaan pitämään näkökentän sumentavia kakkuloita ja jonka korvat tukitaan kuulokkeiden melulla, jotta hän ei voisi ajatella selkeästi. Sosiaalidemokraattisessa humanismissa nopeita pakotetaan juoksemaan hitaammin, jotta tasa-arvo toteutuisi. Sosiaalidemokraattisessa estetiikassa puolestaan höylätään Ikean pahvihuonekaluja säästöjen aikaansaamiseksi, ja solisalirattisessa formulakilpailussa taistellaan siitä, kuka ajaa tarkinta keskinopeutta.

Eikö tämä vaikutakin poliittisen vihervasemmiston uustaistolaiselta ponnistelulta ihmisten pakottamiseksi ”ilmastonsuojeluun” ja ”kansainvälisiin velvoitteisiin” vetoamalla aina vain ankarampaan itsensä rankaisemiseen, josta – Nietzsche sanoin – nousee ”ahtaudessa ja hädässä ahertavien pieneläinten lemu”?⁵⁹³

Kohti bernsteinilaista sosialismia

Huulipunahallituksella on nyt tilaisuus näyttää kissatappelijan kyntensä. Luvassa on darkonisia lakeja ja sääntöjä – ja tietysti myös laveaa lain tulkintaa. Ilta-Sanomat laatikin jo luettelon siitä, mitä kaikkea politiikan kulluttajat saavat hallitukselta vastineeksi verovarailleen, paitsi lisää veroja.⁵⁹⁴

Luvassa on lisää pakolaisia pakolaiskiintiön laajentamisen kautta, poltomoottoriautojen julistamista pannaan, ydinvoimavastaisuutta, kuusituntinen työpäivä ja jyrkkä ”ei” Natolle (kuinka ajattelematonta onkaan kieltäytyä sotilaallisen yhteistyön potentiaalista)!

”Isis vie ja äitis tuo” -politiikasta tulee uusi normaali. Uusi pääministeri haluaisi myös kapuloida kansalaisten suita viemällä sangen epämääräisen vihapuheen käsitteen rikoslakiin. Tämän jälkeen mikä tahansa poliittinen arvostelu voisi olla vihapuhetta, ja jokainen järjen ääni on deletoitava falangi.

Maria Ohisalo (vihr.) puolestaan aikoo soluttaa poliisiin henkilöitä, jotka eivät ihan välttämättä nauti parasta kansalaisluottamusta.⁵⁹⁵ Bernsteinilainen sosialismi toteutuu vähitellen verettömän vallankumouksen kautta.

Tämä noudattelee myös Demla-juridiikan ihannetta oikeusvaltiosta. Poliittinen vasemmisto on kärsivällisesti ja vähin äänin ujuttanut lainsäädäntöön ja hallintoon universaalisosialistisia periaatteita, joiden tulokset eivät tosin ole missään päin maailmaa tuottaneet muuta kuin vahinkoa. Tämä on nähty työläisten viimeisissä paratiiseissa Kiinassa, Kuubassa, Venezuelassa ja tietysti Pohjois-Koreassa, josta on hyötyä maailmalle vain siksi, että *media* joutuu myöntämään *Donald Trumpin* tekevän edes jotain

oikein vastustaessaan tuota hyperboliasta kärsivien egomaanikkojen nepokratiaa.

Suomen hallituspolitiikka on nyt paksua kuin mummin nilkat. Tuota päivä päivältä vastenmielisemmäksi käyvää esitystä ei pitäisi voida seurata kuin sormien väleistä, ja lopetankin kyllä ihan pian. Mikäli kansa, välikysymys tai ennenaikaiset vaalit eivät sitä pysäytä, politiikanteko saattaa päättyä kuin Salvador Allenden vähittäin ajama sosialismi Chilessä tai sosialismin voittokulku Espanjassa.

Olemme vihdoinkin saavuttamassa aidon sosialistisen yhteiskunnan, jossa orwellilaisuus on palautettu kunniaan ja tasa-arvo on kosmonautinkovaa akkavaltaa. Riemua himmentää vain se, että tämä kaikki tapahtui 50 vuotta myöhässä. Mutta kun otatte lähetyksestä värit pois ja muunnatte kuvan mustavalkoiseksi, saatte televisiouutisista realistisen kuvan.

Perussuomalaisten imagokärkeen on syynsä

Kansalaisyhteiskunta voi alkaa myös energian hinnan nostamisesta. On muistettava, että keltaliivit ilmestyivät Ranskan kaduille dieselin hinnan noston seurauksena. Suomen edellinen sosialistihallitus päätti jo kieltää lämmitysöljyn asteittain vuoteen 2030 mennessä. Valtion ja kuntien kiinteistöissä takaraja on 2024, mikä saattaa varsinkin köyhimmät kunnat investointiahdinkoon ja laittamaan tietyt koulut sekä urheilutilat kiinni.

Vuoden 2020 kesällä voimaan tuleva 6,7 sentin korotus ajopolttoaineiden hintoihin tulee nostamaan jakeluasemien kuluttajahintoja vielä paljon enemmän, kun hintaan lisätään niin sanotun jakelu- ja sekoitevelvoitteen (RED II) kansallisesti järjetön tulkinta, jonka mukaan hintaa nostetaan 7 senttiä ja lisäksi myös uuden vihervasemmistolaisen hallituksen vuoden 2021 budjettiin menevä 30 sentin ympäristöpohjainen veronkorotus. Kokonaiskorotukseen sisältyvät ALV ja huoltovarmuusmaksu. Energian hinnan noston myötä katoaa myös monia työpaikkoja, eikä ihmisillä ole motiivia eikä mahdollisuuksia käydä työssä autoilun jatkuvan kallistamisen vuoksi.

Tämä kaikki kohdistuu pahiten *nimenomaan työväenluokkaan, keski-luokkaan, valkokaulusköyhälistöön, opiskelijoihin, eläkeläisiin ja muihin vähävaraisiin tai pienituloisiin ihmisiin*, vaikka punavihreät hallitukset poseeraavatkin oikeudenmukaisuuden puolustajina ja eriarvoisuuden torjijina. Sen ne tekevät vierasperäisten ja toisten kansakuntien hyväksi. Ja tietysti omaksi hyväkseen. Vanha fraasini ”ilmastokokoukseen suihkukoneen nokassa kiitävistä poliitikoista” todellistui Iltalehden uutisessa, jonka mukaan Sanna Marin matkusti EU:n ilmastokokoukseen yksityiskoneella.⁵⁹⁶ Puolustukseksi voisi ehkä sanoa, että matka luksusjähdillä olisi ollut vielä epäekologisempi.

Ilmastopoliittinen anekdootti, huonot ilmastopoliittiset ja hallituksen ponnistelu hiilineutraalin Suomen aikaansaamiseksi ovat tuhoisia ympä-

ristölle, sillä siten teollisuuttamme valuu muun muassa Kiinaan, joka kasvattaa joka vuosi hiilidioksidipäästöjään Suomen koko vuosituotannon verran.

Myös kansalaiset alkavat huomata tämän jatkuvasta ilmastoahdistuksen lietsonnasta ja median levittämästä panikoinnista huolimatta. Ei ole ymmärretty erottaa ilmastotiedettä ja ilmastopolitiikkaa toisistaan. Me perussuomalaiset emme kiistä tieteen esille tuomia ongelmia, mutta esitämme erilaisia poliittisia vaihtoehtoja ongelmien ratkaisemiseksi. Ei ole oikein, että suomalaisia pakotetaan tekemään muita enemmän, sillä olemme tehneet jo, ja muiden maiden pitäisi hoitaa omat tonttinsa kuntoon.

TNS Kantarin puolivuotisbarometri marraskuulta 2019 osoittaa, että tavoitetta ”hiilineutraali Suomi” kannattaa ainoastaan 15 % ja vastustaa 40 % suomalaisista. SDP:n kannattajista 31 % ja Keskustan kannattajista 59 % vastustaa hiilineutraaliuden tavoitetta yhdessä perussuomalaisten kanssa.



Puolueimagomme on saman tutkimuksen mukaan noussut Suomen puolueiden kärkeen. Syy: teemme ihmisystävällistä ja realistista politiikkaa. Emme aja vain kakun jakamisesta kiinnostuneiden asioita, vaan puolustamme myös ja etenkin kakun tekijöitä. Ikävä kyllä, juuri viimeksi mainittu on punaviherhallitus unohtanut täysin. Populisteja olemme vain siinä, että teemme asioita, joista ihmiset tykkäävät.

Turbulenssia tupailtoihin

Myös nykyisen eduskunnan niin sanotuilla porvaripuolueilla olisi selvä enemmistö istuntosalissa. Tätä vastaavan hallituksen muodostamista on estänyt Kokoomuksen nihkeä suhtautuminen ja Keskustan sekä RKP:n selvä vastenmielisyys yhteistyöhön Perussuomalaisten kanssa.

Kepu ja RKP vetivät välistä ja menivät (niukasti) suurimmaksi nousseen SDP:n kelkkaan seurauksin, jotka ovat nyt valjenneet kaikille. Kivi on kengässä kenkää isompi.

Tosiasiassa edes hallituksenmuodostajan tehtävää ei olisi ollut mikään pakko luovuttaa Antti Rinteelle eikä Sanna Marinille, sillä perustuslakim-

mekaan ei sitä edellytä. Siellä sanellaan vain, että ennen pääministerin valintaa eduskuntaryhmät neuvottelevat hallitusohjelmasta ja valtioneuvoston kokoonpanosta. Perustuslain 61 pykälässä ei vaadita suurimman puolueen puheenjohtajan nimeämistä automaattisesti pääministeriksi, vaan käytäntö perustuu käytäntöön.

Pallo on Keskustalla, jossa joudutaan miettimään, minne sen nykyinen tie johtaa. Todennäköisesti Katri Kulmunin piiskaamiseen pois puheenjohtajan pallilta seuraavassa puoluekokouksessa ja kansanedustajien sivalte luun raipalla Keskustan tupailloissa.

Mikäli hallitus joutuu eroamaan kesken toimikauden, oikea tapa toimia olisi järjestää uudet vaalit, joissa politiikan kannatus mitattaisiin. Vaaliväsytys ja joillakin oleva vaalivelka saattavat sen estää, ja uusi hallitus olisi koottavissa myös käteen jäävistä palisanterituolien kyynärnojista.

Lauantaina 14. joulukuuta 2019

BRITANNIAN LONG KISS GOODNIGHT – FIXIT-VALO VIHREÄNÄ

Ison-Britannian pitkät jäähyväiset Euroopan unionista osoittavat EU-maille erään tärkeän asian. Kaikkien EU-maiden pitäisi laatia etukäteen valmiiksi selvät säännöt sekä euroalueesta että EU:sta eroamiselle ja neuvotella siltä varalta puitesopimus jokaista maata varten. On hullunkurista, että mikään maa on ylipäänsä liittynyt Euroopan unioniin tietämättä, millaiseen silmukkaan päänsä pistää.

Koskaan ei pitäisi tehdä kauppaa ilman, että tiedetään hintaa, mutta EU-jäsenyyden kanssa niin on tehty – jokaisessa maassa. Myös Suomelle valitetaan koituvan Ison-Britannian erosta kipeitä kustannuksia. Tätä se on kansainvälisyys, ystävyys ja yhteistyö. Kurjasta sopimuksesta ei näytä pääsevän eroon edes kansanäänestyksen kautta, kun paikallinen oppositio ja EU hiertävät kivenä kengässä. EU hiillostaa brittejä varoitukseksi muille EU-eroa suunnitteleville.

Brittiläinen oppositio todennäköisesti nujertuu konservatiivien viime viikolla saamaan selvään vaalivoittoon.⁵⁹⁷ Tällä tavoin Iso-Britannia pääsee lopultakin toteuttamaan eronsa. Kansan tuki istuvalle pääministerille Boris Johnsonille oli reilu, ja näin toimii demokratia.

Mediassa paheksuttiin paljon Johnsonin toimeenpanemaa istuntotaukoa, jolla hän keskeytti parlamentin toiminnan alkusyksyllä. Ylen toimitaja moitti häntä ”populistisesta vedosta, joka olisi kuin Boris Johnsonin sankarin, Winston Churchillin, vastustajien toisen maailmansodan aikaisen vastustajien pelikirjasta”.⁵⁹⁸ Kun Johnson koettaa ajaa läpi kansan jo aiemmin äänestyksessä päättämän brexitin, kyse on todellisuudessa vain kansanvallan toteuttamisesta, kun taas päätöksen jarruttamisessa, filibus-

terissa ja muussa puliveivaamisessa on ollut kyse demokratian ylenkatsoimisesta.

Britannian parlamentin toimikausi on viisi vuotta, mutta vaalit järjestetään usein myös tiheämmällä frekvenssillä. Esimerkiksi vuoden 2017 parlamenttivaalit olivat ennenaikaiset. Vaalien järjestäminen tällöin ja tuolloin on *common law* -oikeusjärjestelmässä mahdollista, sillä Britanniassa ei ole lainkaan kirjoitettua perustuslakia! Parlamentti voi helposti päättää myös perustuslakien alaan kuuluvista asioista.

Tässä näkyy Ison-Britannian pitkä luottamus kansanvallan perinteeseen. Sen yksi ilmentymä on nyt ero EU:sta, joka on puuttunut valtioiden ja kansakuntien sisäisiin asioihin ja komennellut maita etenkin maahanmuutto-, oikeus- ja väestöpoliittisissa asioissa. Konservatiivien ja Skotlannin kansallismielisten suuri vaalivoitto heijastelevat sitä, että juuri nämä puolueet ajavat kansanvallan ja valtiollisen itsemääräämisoikeuden asioita Euroopassa. Saattaa olla, että muutamat britit jopa katuvat hanttiin laittamista toisen maailmansodan aikana Hitlerille.

Konservatiivien viimeviikoinen vaalivoitto ja työväenpuolueen rökälappio takaavat sen, että brexit etenee ja kansanäänestyksen tuloksesta halutaan pitää kiinni. Heinäsirkoilla ja vedenpaisumuksella uhkailu ei ole auttanut EU:ta estämään eroa, vaikka EU-maiden maiden neuvottelijat ovatkin koettaneet vaikeuttaa ja pitkittää sopimuksen tekoa varoitukseksi muille EU-eroa suunnitteleville maille. Britannialle ei tapahdu mitään huonoa vaan hyvää.

Britannian ero ei jää miksiäkään poikkeustapaukseksi. Arvelen, että tämä on vasta alkua. Tilanne näkyy esimerkiksi Puolassa, kun maa ei laittanut nimeään ”Suomen EU-puheenjohtajakauden päätavoitteeksi” mainittuun sopimukseen, jolla yritettiin sitouttaa EU-maat hiilineutraaliuteen vuoteen 2050 mennessä.⁵⁹⁹

Itsenäisten maiden selkärankaa yritetään EU:ssa murtaa suunnitelmalla yhteispäätösmenettelystä luopumista. EU:ssa ei ole vielä kukaan ymmärretty, että kureliivit, joiden vaaditaan sopivan kaikille, eivät välttämättä sovi kaikille. Tämä yhteen muottiin valamisen vika näkyy ihan kaikessa, etenkin rahaunionissa, jolla on pakotettu taloudellisesti, tuotannollisesti, sivistyksellisesti, väestöllisesti ja luonnonoloiltaan erilaiset maat noudattamaan samaa rahapolitiikkaa.

Yhteinen ulkopoliittikkakaan ei sopisi kaikille, vaikka sitä on yritetty tekeisellä EU:lle ”ulkoasiain ja turvallisuuspolitiikan korkea edustaja”, jossa virassa istui joulukuun alkuun asti eräs italialainen sanna marin, Federica Mogherini. Itsenäisten valtioiden tunnusmerkki on oma ulkopoliittikka, joten myös yhteiseen ulkopoliittikkaan siirtyminen on federalismia ja valtiollisen suvereniteetin vähittäistä pois nakertamista pahimmillaan.

Ikävä sanoa, mutta Britannia joutui lähtemään Euroopan unionista ensisijaisesti sinne virtaavan liiallisen maahanmuuton vuoksi. Lontoo on yksi

maailman pahimmin maahanmuutosta ja monikulttuuri-ideologiasta kärsineitä kaupunkeja.

On muistettava, että entinen pääministeri David Cameron vastusti Britannian eroamista EU:sta mutta järjesti silti asiasta kansanäänestyksen. Cameronin vastaehdotus berxitiä puolustaville oli eroaminen Euroopan ihmisoikeussopimuksesta. Syy: Euroopan ihmisoikeustuomioistuin EIT on puuttunut liiaksi Euroopan maiden mahdollisuuksiin päättää itse perusoikeuksiin ja ihmisoikeuksiin liittyvistä säädöksistä ja käytänteistä.

EIT:n ratkaisuilla voidaan jyrätä paikallinen lainsäädäntö, ja valtaa siellä käyttävät myös Venäjän, Turkin, Azerbaidžanin ja eräiden muiden EU:hun kuulumattomien ihmisoikeuksien suurvaltojen tuomarit. EIT ei ole osa EU:n rakenteita, vaan se perustettiin valvomaan *demokratian toteutumista Euroopan entisissä sosialistimaissa*. Tämän tehtävänsä EIT on käytännössä hylännyt, ja nyt se polkee kansojen itsemääräämisoikeutta *etenkin* Itä-Euroopan entisissä sosialistimaissa, kuten Puolassa, joka on joutunut puolustamaan itseään ja vastustamaan sekä EU:ta että EIT:tä useissa kiista-asioissa.

Myös EU olisi voinut toimia *pelkkänä vapaakauppaliittona*, muttei nykyisen kaltaisena konglomeraattina, jota on ajettu liittovaltioksi. Vapaa-kauppa ja yhteinen markkina-alue eivät edellytä yhteistä valuuttaa eivätkä työvoiman tai muun väestön vapaata velloista rajojen yli.

Ongelma nähdään väärin, jos kysymys asetetaan muodossa: miten eri maat voidaan pitää EU:n jäseninä? Tarkemmin ja paremmin fokusoitu kysymys olisi: miten EU:n pitää muuttua, jotta minkään maan ei tarvitsisi pyristellä siitä eroon? Halukkuutta saattaisi vähentää esimerkiksi luopuminen Schengenin sopimuksesta (jossa ei alun perin ollutkaan kuin viisi maata, hieman pohjoismaiden kesken vallinneen vapaan liikkuvuuden mukaan).

Britannia (yhdessä Skotlannin ja Pohjois-Irlannin kanssa) ei ollut EU:ssa mukavuusalueellaan. On hyvä huomata, että britit eivät astu tyhjän päälle, ja he näkevät koko EU:n aivan toisin kuin Manner-Euroopassa ajatellaan. Isolla-Britannialla on perinteisesti ollut *oma* unioninsa: brittiläinen kansainyhteisö. Se on tavallaan pelkkä muodollisuus, mutta Yhdistyneiden kuningaskuntien kruunu on silti esimerkiksi Australian ja Kanadan valtionpää. Britit eivät koskaan siirtyneet edes oikeanpuoleiseen liikenteeseen. Hyvästä kansallisesta itsetunnosta tutut britit myös liittyivät Euroopan unioniin vasta vuonna 1973, vaikka liittymistä ei estänyt mikään YYA-sopimus.

Britannia ei myöskään katoa mediassa vaahdotun brexitin takia. Lontoo on edelleen tuossa noin 1800 kilometrin päässä Helsingistä, ja lentämään sinne pääsee jatkossa ihan niin kuin ennenkin, passintarkastuksen kautta. Britannia ei kuulunut koko EU-aikanaan myöskään Schengenin alueeseen.

Tiistaina 17. joulukuuta 2019

”EIKÖ TEITÄ HÄVETÄ?” – VAIN HALLITUKSEN PUOLESTA!

”Eikö teitä hävetä?”, parahti pääministeri-Sanna, kun Kokoomuskin liittyi Perussuomalaisten välikysymykseen al-Holin palautuksista (MTV3:n uutiset sisällytti uunituoreen pääministerin tuskastumisen uutisklippiinsä).⁶⁰⁰

Pahasti lähti skootteri Sannan käsistä tiistaina, sillä välikysymyksen pohjalta *kysymykset esittää yleensä oppositio* eikä hallitus. Hallituksen pitäisi vastaila, mutta mitään vastauksia ei tullut.

Marinin asennoituminen vahvistaa sen yleishavaintoni, että vihervasemmisto tekee politiikkaa pelkästään tunteenomaisin, emotionaalisin ja affektiivisin motiivein, eikä järjen käytöstä ole tietoaakaan.

Asenne on huvittavan samankaltainen myös vihervasemmiston hallitsemisissa humanistisissa ja yhteiskuntatieteellisissä tiedekunnissa. Älyllisestä, kriittisestä ja rationaalisesta ajattelusta ja sanankäytöstä langetaan kirvelevää ja aiheetonta penalttia, kun feministit läimäyttelevät tunnepuuskissaan salusiinien takaa ja vaativat pieteettiä, ”soveliaisuutta” ja toiseuden sekä vierauden palvontaa kuin jokin Villin Lännen Lady Like.

Siitä, mikä ennen oli filosofiassa, tieteessä ja politiikassa hyve – toisin sanoen kriittisestä järjen käytöstä ja suorasta puheesta – on feministien hallitsemana nykyaikana pyritty tekemään jonkinlainen pahe.

Olen muutaman päivän katsellut kosmonautinkovista feministeistä kootun huulipunahallituksen kehonkieltä ja kuunnellut äänenpainoja. En ole voinut torjua vaikutelmaani, että maassamme istuva hallitus on retrospektiivinen kopio 1970-luvun uustaistolaisista hallituksista. Myös tuolloin poliittisille virkaistuimille nostettiin nuoria nörttejä, kuten Ulf Sundqvist (sd.), Erkki Tuomioja (sd.) ja Kalevi Kivistö (skdl).

Kellokkaiden sukupuoli on vain vaihtunut. Erona on myös se, että kehot ministerit kokosi aikoinaan Kekkonen vahvistaakseen omaa valtaansa ja tehdäkseen ministereistä omia sorminukkejaan. Nykyisin ei ole suurta liideriä, mutta sätkynuken naruista vetelee EU, kun vallan langanpäät on luovutettu maamme rajojen ulkopuolelle, vieraisiin käsiin.

Punakaartilaiset, jotka TV-keskustelussa puolustelivat sitä ”parempaa väkivaltaa” vuonna 2011, ovat nyt päätyneet kauhistuttavalla tavalla ministereiksi. Sanna Marin (sd.) ja Li Andersson (vas.) keuhkosivat televisio-ohjelmassa Wille Rydmanille (kok.), miksi muka ääriivasemmiston harjoittama väkivalta olisi vähemmän epämoraalista kuin äärioikeiston.⁶⁰¹

Miten onkin aina niin, että ne, joita Paasikivi syystäkin pelkäsi (”tyhmit ja aktiiviset”), ovat aina niitä, joille yhteiskunnassamme suodaan vallan avaimet? En mene nyt tuohon lähihistoriaan enempää, sillä nykyhalli-

tus tuo sosialismin ajan ennen pitkää takaisin. Taustamusiikiksi valitsisin Ultra Bran uustosikkomaisia protestilauluja.

Vihervasemmiston kiemurtelu Pekka Haaviston takana ja edessä ei kannata, sillä se on vannomista tyhjän kortin varaan. On hyvin todennäköistä, että Haavisto on ylittänyt toimivaltansa ja käyttänyt poliittista ohjausta sen yli tai painostanut ministeriön konsulipäällikköä ylittämään oman virkavastuunsa. Lisäksi Haavisto on ilmeisestikin puhunut julkisesti sellaista, mistä ei ole sovittu, tai antanut harhaanjohtavaa tietoa eduskunnalle.

Erään virheen hän teki jo siinä, kun hän tulkitsi oikeuskanslerin 9. lokakuuta antamaa päätöstä niin, että OKa on velvoittanut hakemaan ainakin lapset pois al-Holista. Todellisuudessa asia ei kuulu myöskään OKa:n toimivaltaan, vaan hän ainoastaan totesi, että lapsia pitäisi pyrkiä kotiuttamaan, jos mahdollista.⁶⁰²

Niinpä Haaviston olisi pitänyt viedä asia koko hallituksen käsiteltäväksi sekä presidentin ja hallituksen ulko- ja turvallisuuspoliittiseen valiokuntaan. Hänen olisi pitänyt informoida asiasta eduskunnan ulkoasiainvaliokuntaa, jonka hän nyt onnistui pitämään niin pimeässä kuin asioita on ylipäänsä mahdollista salata sen perussuomalaiselta puheenjohtajalta.

Kysymys ei ole ollut pelkästään pragmaattinen. Juridisten asiantuntijoiden mukaan tällaisia kotiuttamisoperaatioita ei voida tehdä virkamiesten päätöksillä, vaan niihin vaaditaan valtioneuvoston ja hallituksen päätös. Pekka Haavisto on riittävän älykäs ollakseen vetämättä kurveja suoriksi vahingossa. Päättelen, että kyseessä on asian tahallinen pimittäminen eduskunnalta ja hallitukselta. Oikeuskanslerilla on sormityötä kirjoittaessaan vastauksia pariinkymmeneen kanteluun.

Keskiviikkona 18. joulukuuta 2019

TOIMITTAJALIITTO – ISKU TAJUNTAAN

Valtavirtamedia parkaisi heti, kun muutamat aktivistit perustivat Suomeen Toimittajaliitto-nimisen yhdistyksen haastamaan valtavirtamedian puolueellisuuden.⁶⁰³ Valitus on ollut äänekkästä ja vaikuttavaa, ja asiaan ovat ottaneet kantaa Uuden Suomen⁶⁰⁴ lisäksi muiden muassa Markkinointi & Mainonta,⁶⁰⁵ Talouselämä,⁶⁰⁶ Ilkka,⁶⁰⁷ Demokraatti⁶⁰⁸ ja melkein kuka vain.

Huvittavaa asiassa on, että alkuperäinen Toimittajaliitto oli aikoinaan poliittisen vasemmiston perustama ja taistolaisten hallitsema järjestö, jonka suojissa toimi paljon valtavirtamedian punakaartilaisia.

Alkuperäinen Toimittajaliitto oli jäsenenä International Organization of Journalists (IOJ) -järjestössä, joka oli Neuvostoliiton poliittinen peiteorganisaatio. IOJ:n kautta Neuvostoliitto pyrki neuvomaan ja orientoimaan

länsimaiden toimittajia, eikä se koskaan puolustanut Itä-Euroopan sosialistisissa maissa pahoinpideltyjä tai vainottuja sanankäyttäjiä.

Toimittajaliitto siirtyi 1970-luvun alussa kokonaan Suomen Kommunistisen Puolueen taistolaisen opposition ja sitä kautta ääriivasemmiston käsiin. Ammatillisen järjestötoiminnan kautta kommunistiset opit siirrettiin journalistiseen käytäntöön, sillä jäsenenä oli suuri määrä valtamedian johtavassa asemassa olevia toimittajia. Heidän vaikutuksensa ulottuu meidän päiviimme asti. Jouni Tervo paljasti Toimittajaliiton toverien ääriivasemmistolaiset kytkökset Ylen jutussaan,⁶⁰⁹ joka yritettiin sensuroida, mutta tietosuoja-valtuutettu Reijo Aarnio totesi myöhemmin, ettei julkaisulle ollut laillista estettä.

Sarkastista on, että valtavirtamedia haukkuu nyt perustettua *uutta Toimittajaliittoa* Venäjän myötäilijäksi, vaikka aiemman Toimittajaliiton kätyrit itse olivat koko ajan itään päin kallellaan. Sen sijaan tämän tekstin kirjoittaja ei ole, eikä ole koskaan ollut.

Olellainen viestintäteoreettinen kysymys on, eikö vaihtoehtomedian edustajilla saisi olla oikeuksia, joita yhdistys voi puolustaa. Kun valtavirtamediaa edustavan Journalistiliiton oma toiminta on täysin sisäänpäin lämpiävää ja liitto koettaa pidättää tiedonvälityksen pelkästään ammatilliseksi toiminnaksi kelpuuttamalla jäsenikseenkin vain ammattitoimittajia, tarvitaan vaihtoehtojournalistiikkaa ja kansalaisjournalismia varten luonnollisesti omaa järjestötoimintaa.

Vastustamalla raivokkaasti vaihtoehtoista mediaa valtavirtatoimittajat eivät ole ymmärtäneet vapaiden markkinoiden ideaa. Totuus punnitaan nimenomaan vapailla markkinoilla. Sananvapauden sääntelytaloudessa totuuden tavoittelusta ja tiedon välittämisestä ei tule mitään.

Myös valtavirtamediassa tulisi ymmärtää, että vaihtoehtoisuus kuuluu kaiken vapaan viestinnän olemukseen. Valtavirralla on oma vaihtoehtonsa ja muilla omansa.

Myös valtavirtamedia itse on vain eräs vaihtoehto muiden joukossa, vaikka se yrittääkin pidättää totuuden omakseen julistamalla muun median valheelliseksi. Todellisuudessa valtamedia itse tulee olleeksi *per definitionem* valhemedia, sillä valta-asemaa ei ole olemassa ilman valehtelua, ei ainakaan ilman suodatusta, valikoivaa viestintää ja ”muunneltua totuutta”, joista syntyy tendenssi- ja agendajournalismia.

Valtavirta tuottaa nyt ”vastuuvalheita” ja vaihtoehtoinen media ”vihatoituksia”. Jos kerronta poikkeaa valtavirtamedian narraatiosta, valtamedia pyrkii tuomitsemaan sen tyrmistyttävästi valheelliseksi, niin kuin nyt esimerkiksi *Talouselämä*-lehti edellä viitatussa jutussaan.

Kieroa Suomen nykytilanteessa on ollut se, että Journalistiliitto, Julkisen sanan neuvosto, Päätoimittajien yhdistys, Aikakauslehtien toimittajien liitto, Suomen freelance-journalistit ja monet muut muodostavat 17 yhdistystä kattavan kartellin, joka puolustaa lähinnä ay-poliittisia etujaan kilpailijoita vastaan.

On kysyttävä, mikä totuudessa voi olla niin suojeltavaa, että siitä eivät saisi kirjoittaa muut kuin lisensoidut ja sertifioituilla kahleilla varustetut mediat. On magiaa ajatella, että jokin väittämä olisi totta vasta, kun siitä on kerrottu valtavirtamediassa. Sillä tavoin *julkaisualusta* ikään kuin taikoisi viestin todeksi.

Sitoutumattomuus Journalistin ohjeisiin ei voi olla peruste julkaisutoiminnan lyttäämiselle, sillä tiedonmuodostus ei yleensäkään vaadi toimittajien keskinäisten sopimusten varaisia kriteereitä perustakseen. Tieteellinen ajattelu ja vapaa argumentaatio riittävät. Journalistin ohjeet kuitenkin piirtävät sananvapauden ympärille lakiakin tiukemman kehän.

Silti valtavirtamedia ei itse pysy siinä. Myöskään JSN ei ole median itesesäätelyelin vaan itsesuojeluelin. Se ei arvostele mediaa vaan niitä ihmisiä, jotka arvostelevat mediaa. Julkisen sanan neuvoston punavihreä kallistuma on käynyt sietämättömäksi.

On järjetöntä väittää, kuten Suomen journalistiliiton puheenjohtaja Hannele Ahonen, että vaihtoehtoisen toiminnan tarkoitus on ”horjuttaa yhteiskuntarauhaa”.⁶¹⁰ Venäjä-kortilla pelaaminen ja pelottelu eivät enää tehoa. Todellisuudessa maahanmuuttokriittinen journalismi pyrkii *säilyttämään* yhteiskunnallisesti rauhalliset olot, kun taas maahanmuuton puolesta puhuvan valtamedian propaganda johtaa yhteiskuntarauhan murenemiseen.

Julkisen sanan neuvoston jäseninä toimivat vuonna 2018 median edustajina seuraavat henkilöt: Lapin kansan päätoimittaja ja entinen Helsingin Sanomien politiikan toimituksen esimies Antti Kokkonen sekä free lance-toimittaja Lauri Haapanen. Hänen mukaansa ”maahanmuuttovastaisuus lisääntyy ikäluokka ikäluokalta ja maantieteellisesti pääkaupunkiseudulta pienempiin kaupunkeihin ja edelleen maaseudulle mentäessä”, mutta ”suuntaus on epäilemättä paranemassa, sillä maahanmuutto on tiedotusvälineissä jo päivittäin esillä”.⁶¹¹ Selvää tendenssijournalismia siis.

Mukana on Sanoma-konserniin kuuluvan ET-lehden päätoimittaja Riitta Korhonen, vasemmistonuorten aktivisti, toimituskollektiivi Long Playn eräs perustaja ja feministisen ajatushautomo Hatun edustaja Johanna Vehkoo (2016–2018; erovuorossa ennen tuloaan tuomitukseksi Junes Lokan kunnianloukkauksesta). Mukana on myös Kunnallislehden varmasti puolueeton ja seurakunta- sekä lapsityötä sympatisoiva päätoimittaja Taina Tukia.

Neuvostoon kuuluvat Ylen Tampereen alueen uutis- ja ajankohtaistoimituksen päällikkö Sinikka Tuomi, joka kiittää Twitterissään aina, kun media ahdistelee seksuaalisesti aktiivisia ihmisiä, sekä MTV3:n toimituspäällikkö Ilkka Ahtiainen. Yleisön edustajana JSN:ssä toimii Eva Biaudet’n presidentinvaalikampanjan päällikkö ja Pekka Haaviston myöhempi tukija, feministi ja viestintäkonsultiksi esittäytyvä Maria Swanljung.

”Tiedettä” edustaa Lapin yliopiston valtio-opin lehtori Tapio Nykänen, joka kirjoitti Koneen Säätiön rahoilla jutun ”Pakolaiskriisi’ poikkeuksien

aikana” luontoaktivisti Ville Lähteen ja Johanna Vehkoon toimitustyöhön *Jakautuuko Suomi?* Sanaa ”pakolaiskriisi” Nykänen käytti todellakin lainausmerkeissä osoituksena siitä, että hänen mielestään pakolaiset eivät aiheuttaneet mitään kriisiä.⁶¹²

Perälaudan moraalivarmistimina neuvostossa istuvat Etelä-Savon maakuntajohtaja Pentti Mäkinen, joka toivoo työttömyysalueelleen ”muuttovoittoa”⁶¹³ ja Rajavartiolaitoksen komentaja Ismo Siikaluoma. Maahanmuutto-ongelmien kanssa konkreettisesti tekemisissä oleva henkilö lienee rekrytoitu mukaan, jotta neuvosto voisi uskotella toimivansa asiantuntevasti maahanmuuttoa koskevassa viestinnässä ja että JSN:n toiminnalla on valtion takuu.

Lisäksi neuvostossa ovat toimineet heidän varajäsenensä, joukossa muiden muassa Sanoma-konserniin kuuluvien Savon Sanomien toimituspäällikkö Riitta Raatikainen ja Etelä-Suomen Sanomien toimituspäällikkö sekä Vihreän Langan entinen päätoimittaja Juha Honkonen. Lehtien Sanoma-edustavuus on taattu, sillä Sanoma-konsernista löytyy monipuolisesti maakuntalehtiä Julkiseen sanan neuvostoon ”totuutta” edistämään.

Yhtään kriittisen älymystön edustajaa tai viestinnän todellista asiantuntijaa en ole Julkisen sanan neuvoston kokoonpanoista löytänyt. Sen sijaan lähes kaikki osapuolet ovat olleet vihervasemmistolaisen tai EU-myönteisen agendan aisankannattajia. Perussuomalaisia poliitikkoja tai EU- ja maahanmuuttokriittisten äänten edustajia ei ole Elinkeinoelämän palatsissa majaan pitäneen JSN:n tuoleilla koskaan istunut.

Kun Julkisen sanan neuvostoon valittiin vuoden 2018 lopulla kansanedustaja Jani Toivolan (vihr.) avustaja Nitin Sood ja vihreiden kaupunginvaltuutettu Tuomas Rantanen, sai vihreän lankakerän pyörittäjä Elina Grundström seurakseen tuttua väkeä.

Suomen Uutiset kysyi tällöin Uuden Suomen Markku Huuskolta, Sanomien Risto Uimoselta ja Ylen etiikkapäälliköltä Timo Huoviselta, näkevätkö he mitään ongelmaa JSN:n ”vihreässä kallistumassa”, mutta eivät nähneet.⁶¹⁴

Julkisen sanan neuvoston tilaan kohdistamani katsauksen tuloksena joudun toteamaan, että median itsekontrolli on yhtä taitamattomissa ja ideologisesti kahlituissa käsissä kuin se on ollut vuodesta 1968.

Tässä valossa on vain hyvä, että vaihtoehtomedian tueksi on perustettu uusi Toimittajaliitto, vaikka Twitter ehtikin sen jo sivustoltaan sensuroida. Juuri sensuroiminen osoittaa, että vaihtoehtomedian oikeuksia pitää puolustaa.

Torstaina 19. joulukuuta 2019

TRUMP EI KAADU POLIITTISEEN OIKEUDENKÄYNTIIN – EIKÖ YHDYSVALTAIN DEMAREITA HÄVETÄ?

Yhdysvaltain demokraatit päättivät, että Donald Trump pitää laittaa politiikkansa vuoksi syytteeseen, ja virkasyyte etenee nyt käsiteltäväksi senaattiin.⁶¹⁵ Coltti savuaa katkerien käsissä, ja lehdistön ihannevalinta Trump saa vihdoinkin Amerikan-oikeutta.

Kun politiikan avuksi huudetaan tuomareita, asioista puhutaan suurin kirjaimin. Tuomioiden perääjät ovat käytännössä tunnustaneet, etteivät he saa hyväntekijää pois vallasta poliittisin keinoin. Kun keinot loppuvat, huudetaan juristinnuijia apuun.

Median ja Trumpin suhde on muistuttanut eräällä kaverillani olevan cockerspanielin tappelua kanan kanssa. Nurmikko, kura ja höyhenet ovat lentäneet.

Trumpin politiikka on sen sijaan ollut onnistunutta. Hän on ajanut Yhdysvaltain kansalaisten asioita muuta maailmaa, esimerkiksi Kiinan taloudellisia pyrkimyksiä ja Pohjois-Korean megalomaniata, vastaan. Hän on laittanut Meksikon rajaa hallintaan ja saanut talouden ja työllisyyden nousuun.

Yhdysvaltain oppositio ei enää pelkää, että Trump epäonnistuu vaan että hän todellakin onnistuu tavoitteissaan, sillä se tietää hyvää Yhdysvaltain kansalaisille.

Trump selviytyy virkasyytteestä, sillä republikaaneilla on enemmistö senaatissa, ja viraltapano vaatisi kahden kolmasosan enemmistön. Ajojahti voi kuitenkin nostaa Trumpin kannatusta niin, että syytteen ansiosta hän selviää vielä toisellekin virkakaudelle.

Mistä syytteessä sitten on kysymys? Ei oikeastaan mistään. Epäily koskee ”vallan väärinkäyttöä” ja ”kongressin tutkinnan vaikeuttamista”.⁶¹⁶ Prosessissa tutkitaan, painostiko Trump Ukrainaa saadakseen itselleen hyötyä ensi vuoden presidentinvaalikampanjaan. Trump nimittäin halusi Ukrainan aloittavan tutkinnan *demokraattien* presidenttiehdokkaaksi pyrkivän Joe Bidenin ja tämän pojan toimista Ukrainassa.

Tutkinnan vaikeuttamisessa” puolestaan on kyse siitä, ettei Trump suostunut tutkinnan kuultavaksi, ja Valkoinen talo kielsi useiden kuultaviksi kutsuttujen todistamisen. Siilipuolustus taas on tavanomainen menettely hyökkäyksen kohteeksi joutuneilta.

Oikeudenkäynti on poliittinen, ja sen lopputulos on etukäteen selvä. Prosessia käydään vain näytösluonteisesti, eikä sillä ole sen pysäyttävää merkitystä kuin välikysymyksellä Suomen eduskunnassa.

Republikaanien ja Trumpin itsensä mielestä hänen käyttäytymisessään on ollut koko ajan kyse vain tavanomaisesta poliittisesta toiminnasta. Olisi outoa, jos presidentti ei saisi puristella ulos tietoja myös ulkomailta, jos vaikuttaa siltä, että joku toinen presidentiksi pyrkivä on keinotellut niinkin tulenarassa paikassa kuin Ukrainassa.

Yhdysvaltain vasemmistolaiset ovat yrittäneet kaataa Donald Trumpia ikään kuin hän olisi heidän isänsä. Richard Nixon painostettiin eroamaan vuonna 1974 merkkinä Yhdysvaltoihin ulottuvasta kommunistisesta vallankumouksesta, ja hänen uransa tuhottiin sinänsä merkityksettömään salakuuntelujupakkaan.

Sanokaa mitä sanotte, mutta Yhdysvaltain parhaat presidentit ovat Richard Nixon, Donald Trump ja Ronald Reagan, jolle kuuluu ansio siitä, että hän sai Neuvostoliiton – tuon ihmisoikeuksien ja ihmisarvon todellisen vihollisen – horjumaan ja lopulta kaatumaan.

Perjantaina 20. joulukuuta 2019

SOSSULEGAALIA KESKITALVEN JUHLAPÄIVÄÄ

Björn Wahlroos ja Antti Herlin soittivat Suomen Sosialidemokraattiseen Puolueeseen ja Vihreään Liittoon sekä pyysivät, voisitteko te siellä hallituksessa tehdä sellaista politiikkaa, joka sopisi vähävaraisille ja tavallisille ihmisille...

No ei vaan. Se oli juttu, muttei uutinen vaan pakinan tynkä, jonka ei tarvitse edustaa faktajournalismia.

Mutta se kyllä pitää paikkaansa, että Perussuomalaisten puolueoimistolla soi juuri äsken puhelin, ja ääni puhelimesta sanoi: ”Olen joulupukki ja pajani meni konkkaan vihervasemmistolaisen TE-politiikan takia, eivätkä lapset saa nyt lahjoja.”

Hänelle vastattiin: ”Ei se mitään, koska sulla on kaavussasi poliittista väriä kuitenkin, eikä nykyään voi erottaa kilttejä lapsia kaiken maailman Greta Thunbergeistä, kun heitä ei voi viedä apulaisoikeusasiamiehen päätöksen vuoksi kirkkoonkaan,⁶¹⁷ jossa pahuus erottuisi, vaan kaiken maailman ilmastokokouksiin, joten Hyvää Joulua Teillekin.”

Keskitalven pleasantia ja smoothia juhlapäivää ollaan nyt järjestämässä iloiten ja puuhaten kaikkialla Suomen kouluissa,⁶¹⁸ sillä tuhattaiturilta kävi käsky, että myös joulujuhla on laajalti ankeutettava. Ei siis riitä, että lakkiaisia ei saisi viettää viattoman ja sekularisoituneen *suvivirren* kera, kun se muka loukkaa jonkun toisuskoisen äärimmäisiä tunteita. Nyt myös joulunvietto on liipaisemella. ”Kansainvälistä” pitäisi kai hoilata.

Todettakoon, että perustuslaillinen uskonnonvapaus (731/1999, 11 §) ja uskonnonvapauslaki (453/2003) legitimoivat oikeuden kuulua uskonnollisiin yhdyskuntiin ja oikeuden olla kuulumatta. Käsittääkseni koulun osal-

listuminen uskonnollisena juhla-aikana uskonnolliseen tilaisuuteen ei loukkaa oppilailta tai opettajilla olevan uskonnonvapauden kumpaakaan puolta. Ei ole vaarassa myöskään Euroopan ihmisoikeussopimus, YK:n ihmisoikeuksien julistus Geneven pakolaissopimus, Pariisin rauhansopimus eikä Kairon julistus.

Uskonnottomilla on perinteisesti ollut oikeus kieltäytyä tunnustuksellisesta uskonnonopetuksesta. Kun tuo poissaolon oikeus on myös uskonnollisista tilaisuuksista, ei koulujen joulun vietto varmasti rajoita kenenkään uskonnottoman tai toisuskoisen oikeuksia eikä luo heille myöskään lisää velvollisuuksia vaan vapauksia. Niiden ongelma on perinteisesti ollut siinä, mitä vaihtoehtoista tekemistä heille voitaisiin keksiä, jotta yhdenvertaisuus säilyisi. Yleensä pari ”musiikkituntia” riittää.

Korvaavaa tai vaihtoehtoista tekemistä on järjestetty myös elämäntietämystiedon muodossa, ihan niin kuin aseistakieltäytyjillekin on siviilipalvelus. Tyhjiä tuntien täyttäminen on tietysti ollut turhauttavaa, jos suvaitsevaisuus on estänyt osallistumasta suomalaisen yhteiskunnan kulttuuriperinteisiin. Mutta korvaavan toiminnan kautta perustuslaillinen yhdenvertaisuus (6 §) ei ole järkkynyt koulujen eikä yhteiskunnan käytännöissä. Enemmänkin on ollut vaarassa suomalaisen yhteiskuntaan integroituminen. Joissakin tapauksissa uskonnollinen kasvatus ja opetus voidaan nähdä myös oikeutena.

Myös eduskunnan perustuslakivaliokunta on viimeksi vuonna 2014 linjannut yksimielisesti, että valiokunta ei pidä uskonnon ja omantunnon vapauden kannalta ongelmallisina vuotuisia, esimerkiksi juhlapyhien viettoon liittyviä jumalanpalveluksia tai muita vastaavia uskonnon harjoittamiseksi katsottavia tilaisuuksia, joista tiedotetaan etukäteen ja joihin osallistuminen on vapaaehtoista.

Tiedän kyllä, että joulun vietto on perin ideologinen tapahtuma. Samalla se on myös harmiton ja viaton juhlapäivä, jonka juuret ovat sitä paitsi roomalaisessa Saturnalia-juhlassa eivätkä kristillisessä perinteessä ensinkään.

Uskonnollista fundamentalismia ei ole joulun juhliminen kirkoissa. Pikkemminkin se on tapakristillisyyttä, josta Luther varoitti. Sen sijaan uskonnollista fundamentalismia on koulun juhlien kitkeminen kynsin hampain pois kirkoista ja kirkkojen juhlat kouluista, sillä molemmat kuuluvat kulttuuriimme.

Sellaisesta nihilismistä ei tule muuta kuin tylsistettyjä ja demari-ideologialla matalamielisiksi aivopestyjä lapsia. Ja tämä kaikki vain sen tähden, että muslimit eivät loukkaantuisi – edes hypoteettisesti. Ilmeisesti suomalaiset perinteet koetetaan korvata islamilaisilla, sillä muslimien arjessa ne istuvat lujassa huntuja ja pyllistelyjä myöten, ja niitä ei saa loukata ”uskonnonvapauten” ja ”uskonrauhan” vedoten.

Vertaillaanpa vähän. Oikeusviranomaiset eivät näytä olevan huolissaan siitä, että nykyään kuka tahansa voi joutua vastoin tahtoaan ”uskonnolli-

seen tilaisuuteen”, kun kadulla räjähtää terroristin asettama pommi, joka kuolettaa ja haavoittaa nimenomaan uskonnon kunniaksi tai nimissä. Nuoria neitoja poljetaan Tuon Kaikkia Muita Uskontoja Loukkaamattomamman perinteen vuoksi kuin tulpatonta mopoa. Ja terroristin puukko käy kuin Ferrarin sylinterinkansi. Kunpa ei vain taaskin olisi suunnitteilla jotakin, minkä takia joulurauhan julistamista on jouduttu turvaamaan rekka-autojen ja poliisien muureilla.⁶¹⁹

Ongelma ei ole pieni vaan suuri. Se uhkaa vähä vähältä kiristää ja kuristaa pois meidän omat kulttuuriperinteemme ja tuo tilalle aivotonta ja moraalitonta roskaa.

Ongelma on tullut esille vasta islamin vaikutusvallan kasvun mukana; aiemmin sitä ei ollut. Vika ei ole tietenkään vain muslimien vaateliaisuudessa vaan oikeusviranomaisissa, jotka ovat tulleet hypersensitiivisiksi vierasperäisen väestön pyyteille Suomessa.

Apulaisoikeusasiamies Pasi Pölösen kannanotto osoittaa, että hän noudattaa Suomen Sosialidemokraattisen Puolueen vuonna 1903 hyväksymää Forssan ohjelmaa, jonka mukaan kirkko on erotettava valtiosta ja uskonnonopetus poistettava kouluista. Neuvostoliitossa valtio erotettiin onnistuneesti kirkosta, mutta ainoastaan toinen jäi jäljelle.

Toiseksi apulaisoikeuskanslerin kannanotto osoittaa, että vasemmistolaiset oikeusviranomaiset mädättävät suomalaisten ihmisten kulttuuria ja perinteitä islamin ja muslimien harjoittaman painostuksen vuoksi.

Se osoittaa myös, millä tavoin valtion korkeimpiin lainkäyttöorgaaneihin, tuomioistuimiin, syyttäjälaitokseen ja hallintolainkäyttöön on pesiytynyt motiiveiltaan mitä himmempää kansalaisyhteiskunnan ja kulttuurimme bastardisoijia, joiden mielipiteet eivät kestä edes alkeellisinta oikeusfilosofista argumentaatiota. Siten heidän toimintansa murentaa myös kyseisten instituutioiden kansalaisluottamusta, arvovaltaa ja oikeusperustusta.

Ei kinkkua, ei lihaa, ei kirkkoa, ei suvivirttä, ei polttomoottoriautoja, ei öljylämmitystä eikä edes muovikasseja vaan kasvikiusausta, huonelämpötila 17 asteeseen ja punavihreää sekä kulttuurimorbidia anoreksiaa. Maailmanlopun odottajien viisaus bunkkerien rakentamisessa punnitaan, kun näiden asioiden kannatus joudutaan ratkaisemaan Euroopan unionin hajoamissodissa. Sossulegaalia keskitalven juhlapäivää!

Sunnuntaina 22. joulukuuta 2019

VIHREILLÄ VÄLÄHTÄÄ – MAAHANMUUTTO- JA ILMASTOPOLITIikka RISTIRIIDASSA

Kun vihreiden edustaja sattuu lausahtamaan jotakin järjestä, häntä kiitetään ja laakeroidaan mediajulkisuudessa. Kun taas Jussi Halla-aho (ps.) sanoo (hänelle ominaisesti) jotakin järjestä, häntä moititaan mediajulkisuudessa.⁶²⁰ Kun itse sanon jotakin, joka varmasti pitää paikkaansa, *kukaan ei siteeraa* todeten, että ”asiantuntija sanoo”, niin kuin aina käy *vassemmistolaisen* tutkijan tai tieteenharjoittajan röhkäistessä jotakin medially.

Muutamät vihreän liikkeen kannattajat, naturalistit ja luonnonsuojelijat ovat tulleet viime vuosina järkiinsä. Eräs heistä on Eero Paloheimo, joka kirjoitti Suomen Perustan julkaisemassa *Ympäristörealistin käsikirjassa*, että Kiinan yhden lapsen politiikka on ollut maailman merkittävin ympäristöteko.⁶²¹ Hän on tunnustanut tosiasian: kehitysmaiden väestönkasvu on syy lähes kaikkiin maailman ekologisiin, poliittisiin, taloudellisiin, sosiaalisiin ja väkivaltaongelmiin. Ja tietenkin myös maahanmuuttoon.

Toinen järkiinsä tullut ex-vihreä on brittiläinen naturalisti Sir David Attenborough. Hän totesi jo vuonna 2013, että maapallo on menossa kohti katastrofia, mutta luonto korjaisi tilanteen, jos ihmiset eivät tekisi mitään. Hänen mukaansa nälänhädät johtuvat siitä, että liian pienellä alueella on liikaa ihmisiä, ja luonto on yrittänyt korjata asiaa, mutta ihmiset ovat pahentaneet tilannetta antamalla ruoka-apua kehitysmaihiin.

Niinpä hän pitää avun antamista ”sekopäisenä” ja peräänkuuluttaa toimenpiteitä väestönkasvun hillitsemiseksi. Radio Timesissä hän lausui:

*We are a plague on the Earth. It's coming home to roost over the next 50 years or so. It's not just climate change; it's sheer space, places to grow food for this enormous horde. Either we limit our population growth or the natural world will do it for us, and the natural world is doing it for us right now.*⁶²²

Viikko sitten myös Osmo Soininvaara (vihr.) liittyi kuoroon. Uusi Suomi otsikoi näyttävästi, että vihreiden veteraanipoliitikko on keksinyt, mihin väestönkasvu hänen mielestään johtaa: väestöjensiirtoihin ja sotiin! Hänen mukaansa 500–1000 miljoonaa ihmistä joudutaan sijoittamaan *ilmastonmuutoksen* takia muualle, eli lauhkealle vyöhykkeelle, jossa mekin asume. Hän väittää massojen muuttoliikkeen johtavan ennen pitkää kaaokseen.⁶²³

Ei yllätys. Väitteen informaatioarvo on nolla, sillä kyseessä on itsensänselvyys, joka jokaisen olisi pitänyt ymmärtää. Mutta kun asian sanoo vihreä, se saa hänet näyttämään nerolta, jolloin väite toimii mainoksena. Mikäli perussuomalainen sanoisi saman (niin kuin olen jo sanonutkin), valtamedia joko vaikenisi asiasta tai pitäisi sitä tuomiopäivän profetiana ja mustamaalauksena. Sen sijaan vihreän poliitikon kyseessä ollessa lavastaa valheellinen valtavirtamedia kannanoton ”intellektuaaliseksi”.

Kyseessä on keino valjastaa ilmastoahdistus ja kehitysmaiden väestöräjähdyksestä johtuva ekokatastrofi maahanmuuton verukkeeksi. Argumentti on siis uhkaus. Sen lähtökohtana on pyrkiä oikeuttamaan väestöjensiirtoja ilmastopaniikilla uhaten. Metodi on vihreälle liikkeelle tyypillinen: länsimaalaisia ihmisiä ahdistellaan maapohjan, valtioiden ja kulttuurien haltuunotolla, jos emme suostu rajoittamaan hiilidioksidipäästöjä ja avaamaan valtioiden rajoja täällä, vaikka vika on kehitysmaissa, siellä.

Kehitysmaat tuottavat jo yli puolet maailman kasvihuonepäästöistä – EU enää vain noin 15 prosenttia. *Teollisuuden* ilmastotehokkuus on täällä paljon parempi kuin noissa ilmastopolitiikan vapaamatkustajina toimivissa kehitysmaissa. Jos asiassa oltaisiin loogisia, pelkästään ilmastotieteen näkökulmasta tulisi väestöjen siirtymistä pohjoisiin maihin rajoittaa, sillä täällä asumisen energiankulutus on kylmyydestä ja pimeydestä johtuen suurempaa. Myös hyödykkeet kannattaisi tuottaa täällä eikä ajaa tuotantoa vihreällä ilmastopolitiikalla kehitysmaihiin.

Väestönkasvun seurauksia uhkauksenaan käyttävä argumentointi rikkoo kausaalista aiheuttamisperiaatetta ja syyllistää syyttömiä. Ajatuskulku on samanlainen kuin se, että vieraat ihmiset uhkaisivat muuttaa asuntoosi asumaan ja vaatisivat, että sinun pitää luovuttaa heille heidän pyytämänsä summa rahaa, jotta he luopuisivat aikeestaan.

Tällainen ei vetele. Mutta siihen lankaan Soininvaara on kävellyt ja toivoo ilmeisesti muidenkin kävelevän. Ympäristöliike näkee väestönkasvun luonnonlain kaltaisena voimana, jolle ei voida mitään ja jonka vuoksi länsimaiden pitää ottaa syyt siitä, että kehitysmaissa ei muka tiedetä, miten ollaan lisääntymättä.

Ympäristöliike ja vihreät eivät esitä lisääntymisrajoituksia ilmeisesti siksi, että ne perustavat kannatuksensa naturalistisille ja *survival*-strategisille lajinsäilytysihanteille. Väestöräjähdyshän on seuraus heteroseksuaalisesta kanssakäymisestä, ja vihreässä liikkeessä pelätään valtaväestöjen suuttumista ja kannatuspakoa, mikäli vihreät tunnustaisivat, miten asia on. Lisääntymisrajoituksia pidetään vihreässä liikkeessä ”ihmisarvon” ja ”ihmisoikeuksien” vastaisina, vaikka nimenomaan väestöräjähdyks on viemässä mahdollisuuden ihmisarvoiseen elämään.

Näyttöä punavihreän median ristiriitaisesta suhtautumisesta antaa esimerkiksi Helsingin Sanomien jatkuva huoli Kiinan soveltamasta yhden lapsen politiikasta. Siitä kertovat lehden jakamat suitsutukset⁶²⁴ oman Kiinan-kirjeenvaihtajansa Mari Mannisen kirjalle ja toimituksen myöntä-

mät kiitokset,⁶²⁵ kun maa lievensi lisääntymisrajoituksia. Helsingin Sanomat on kyynelehtinyt saavillisen saunavettä kiinalaisten lisääntymishaluttomuuden vuoksi,⁶²⁶ mutta suomalaisten kannustamista lisääntymään lehti on pitänyt moraalittomana ja naisoikeuksien vastaisena!

Väestönkasvu on siihen kannustavien maiden poliittinen painostuskeino. ”Luonnonvaraisena” pidettyä väestönkasvua puolestaan tukevat kehitysmaiden poliittiset laajentumispyrkimykset ja niiden ekspansiiviset valtauskonnot, kun taas asioihin puuttuminen merkitsisi seksuaalisen käyttäytymisen rajoittamista kehitysmaissa. Tämän tosiasian välttelemistä ja siihen liittyvää valheellisuutta ja sensuuria olen kuvannut sanaparilla ”ekokatastrofin intimiteetti”.

Valheellisuus sikiää perimmältään naturalistisista syistä. Maailma ei lopu pamahtaen vaan kitisten. Mediassa vellovan informaationsodan taustalla vaikuttaa kehitysmaalaisten hybridisodankäynnillinen valloitushanke, joka pyrkii käyttämään hyväkseen kansainvälisiä sopimuksia, kuten ”Geneven pakolaissopimuksena” tunnettua YK:n pakolaisten oikeusasemaa koskevaa yleissopimusta ja Euroopan ihmisoikeussopimusta, vaikka ne eivät ole tarkoitettuja oikeuttamaan laajoja väestöjensiirtoja, niin kuin ei mikään muukaan ihmiskunnan historiassa.

Länsimaiden vihervasemmisto ja liberaali oikeisto kuitenkin tukevat kehitysmaalaisten diasporaa Eurooppaan sen sisäisinä myyrinä: ”tieteenä” esiintymään pyrkivän poliittisen toiminnan ja median kautta. Tosiasiassa Euroopan ei pidä olla neekereiden paisuntasäiliö.

Retorisena aseena vihervasemmiston propagandatyössä ovat ihmisoikeudet, jotka mukamas estävät lisääntymisen rajoittamista kehitysmaissa. Nämä vihervasemmiston suojelemat ihanteet ovat kuitenkin järkyttävässä ristiriidassa vihreän liikkeen luonnonsuojelutavoitteiden ja ihmisarvon puolustamisen kanssa.

Vihervasemmisto myös pitää ne ristiriidassa, sillä se on vihervasemmistolaisen ideologian mukaista. Tavoitehan on vain tuhota länsimainen kapitalismi, joten tilalle tarjottavan vaihtoehdon johdonmukaisuudella ei pidetä väliä. Tuloksena demografisesta kataklysmiasta on väestöpoliittisen bastardisoinnin lisäksi myös kulttuurien eroosio.

Ilmastopolitiikkaa ja ihmisoikeuksia pyritään käyttämään maahanmuuton verukkeena, mikä ei ole ihme, sillä vihervasemmistolaisessa politiikassa se ykkösasia on aina maahanmuutto. Ei ole mitään tärkeämpää kuin maahanmuutto. Kehitysmaapolitiikassakin on vain itkien hyväksyttävä se, että maahanmuutto on luonnonlainomainen voima, jonka edessä meidän länsimaisten ihmisten on alistuttava ja tyydyttävä kohtaloomme.

Lauantaina 28. joulukuuta 2019

LÄÄKÄRIPULAN TODELLISET SYYT

Lehdissä esiintyy säännöllisesti juttu, jossa joku maahanmuuttajataustainen lääkäri valittelee Suomen terveyskeskusten suurta työtaakkaa.

Kun Helsingin kaupunki päätti korottaa lääkäreiden palkkoja tuhannella eurolla kuukaudessa aiemman 250 euron korotuksen lisäksi,⁶²⁷ Helsingin Sanomat truuttasi lehteen jutun, jossa muuan terveyskeskuslääkärinä toimiva Lara Juvonen Os Husaini valittelee kurjaa työtilannettaan.⁶²⁸ Aiheen juttuun toimittaja oli löytänyt Juvonen Os Husainin noin kahden kuukauden takaisesta vuodatuksesta, jonka hän oli julkaissut Facebook-sivuillaan 17.10.2019.

Kun Helsingin Sanomat laittoi nimenomaan maahanmuuttajataustaisen lääkärin valittelemaan terveyskeskusten resurssipulaa, lehden tarkoitus tuli täysin selväksi. Jutussa ei kertaakaan viitattu työtaakan kasvun perimmäiseen syyhyn. Ja se on: maahanmuuttajat itse kuluttavat Suomen terveydenhoitoresursseja niin paljon, että juuri siitä johtuvat pitkät hoitojonot ja työtaakan kasvu.

Yksipuolisella journalismillaan Helsingin Sanomat pyrki peittämään sen tosiasian, että kantaväestö ei enää pääse lääkäriin, koska maahanmuuttajat käyttävät suomalaisten veronmaksajien rahoilla tuotettuja palveluja enemmän kuin kunnilla olisi varaa tarjota ja maksaa.

He käyttävät niitä paljon enemmän kuin tuottavat. Tämän tapahtumavirran ohessa media rakentaa jatkuvasti kertomusta maahanmuuttajataustaisista lääkäreistä, jotka hyvää hyvyttään auttavat suomalaista terveydenhoitojärjestelmää, tosin valittaen samalla työstä.

Tosiasiasa maahanmuuttajina tulleet ovat aiheuttaneet julkiselle terveydenhuollolle tilanteen, jossa kantaväestöön kuuluvien potilaiden asemaa heikennetään. Monet terveyskeskukset eivät enää sen enempää huuhto korvia kuin pidä laboratoriopalvelujakaan, ja röntgenkuvat lähetetään analysoitaviksi Intiaan, sillä se on halvempaa; tuskin kuitenkaan luotettavampaa.

Ja kaikki tämä sen vuoksi, että vihervasemmisto ja liberaali oikeisto ovat haalineet maahamme suuren määrän lähi-italäisiä sotainvalideja ja psyykkisesti traumatisoituneita, jotka pysyvät kroonikkopotilaina ja terveydenhuollon sekä sosiaaliturvan rasitteina koko ikänsä. Tämä hyvesignalointi on luonnollisestikin pois suomalaisilta vanhuksilta, joilta joudutaan epäämään terveyspalveluja sekä priorisoimaan niitä ”uuden, terveemmän ja toivoa antavamman” sukupolven hyväksi.

Terveyskeskusten tilannetta pahentaa erityisesti afrikkalaisten ja lähi-italäisten suuri syntyvyys. Ongelmana tässäkin asiassa on siis maahan-

muutto, ja asenteet terveydenhuollossa vihjaavat, että tavoitteena on koko kansakuntamme väestöpoliittinen muokkaus.

Kielitaidon puutteet vaarantavat potilasturvallisuuden

Myös siirtolaistyövoiman käytöstä seuraa monia ongelmia, kun ulkomailta tuotu lääkäri ei ymmärrä suomalaista potilasta eikä suomen kieltä. Olen itsekin kuullut kauhukertomuksia sekä potilailta että suomalaisilta lääkäreiltä ja hoitajilta.

Asiasta on myös tutkimustietoa. Yleisradio julkaisi viime syksynä sinänsä harvinaisen ja suoraan STT:ltä välitetyn jutun ”Maahanmuuttajalääkäriin kielitaidon puutteet voivat pahimmillaan vaarantaa potilasturvallisuuden”.⁶²⁹ Väitettä oli vaikea kiistää edes valtamediassa, sillä se perustui yliopistotutkija Maija Tervolan väitöskirjaan.

Näkemykseen yhtyi Terveyden ja hyvinvoinnin laitoksen tutkimusprofessori Tarja Heponiemi, jonka mukaan ”lääkäri saattaa itse olla sitä mieltä, että kielitaito riittää, mutta potilaat ja työtoverit saattavat kuitenkin olla toista mieltä”. Valviran johtajan Jussi Holmalahden mukaan ulkomaa-laistaustaiset lääkärit ”pitäisi laittaa koulun penkille oppimaan suomea ja ammattisanastoa”, mutta se kuulemma ”maksaa”.⁶³⁰

Käsittääkseni maahanmuuttajat ovat sekä terveydenhuoltopalvelujen käyttäjinä että tuottajina ongelmallisia. Lääkärien omassa lehdessä Lääkärilehdessä eräs suomalainen lääkäri kirjoitti, että ”edes keskikokoinen terveyseskus ei yksin pysty kasvattamaan ulkomaalaisesta, ulkomailta vastavalmistuneesta lääkäristä kollegaa, joka tekee itsenäistä laadukasta työtä hyvällä suomen kielellä.”⁶³¹ Aiheesta kirjoitti sellainenkin julkaisu kuin ”Potilaan lääkärilehti”.⁶³²

Maahanmuuton ongelmat kärjistyvät terveydenhuollossa myös siksi, että ulkomailta tulleet potilaat eivät ymmärrä suomalaista lääkäriä, vaan paikalle tarvitaan kalliita tulkkeja, ja vastaanotolla käynnit vievät aikaa.

Ongelmana ei ole Juvonen Os Husainin tarinassa mainittu ”yli 80-vuotias mummo”, jolta ”riisuutuminenkin vie 15 minuuttia”. Asiaa ajateltaessa huomio siirtyy kätevästi pois siitä, että erään uskonnollisen perinteen vuoksi pynttäytyneiltä naispotilailta saattaa kaavun poistamiseen kulua huomattavasti vastaanottoaikaa. Samoin miehen pakollinen mukanaolo (jos lääkärinä on mies) vaatii tässä traditiossa erityisjärjestelyjä ja vastaanottoaikojen yhteensovittamista.⁶³³

Kuinka Helsingin kaupunki pidensi terveyskeskusjonoja?

Helsingin kaupunki toimii epäoikeudenmukaisesti suostuessaan lääkäreiden palkkakiskontaan ja maksaessaan heidän ammattikunnalleen korkeampaa

palkkaa vain pitääkseen heidät terveyskeskuksissa. He pysyisivät siellä muutenkin, jos työtä ei tarvitsisi kokea kielteisenä maahanmuutosta johtuvan tukaluuden vuoksi.

Palkkojen korotuksiin suunnatut rahat olisikin pitänyt panostaa uusien virkojen perustamiseen. Kaupunki olisi tehnyt oikein myös kieltäytyessään myöntämästä terveyspalveluja laittomasti maassa oleville. He niitä palveluja syövät. Esimerkiksi Helsingin Uutiset kirjoitti, että ”Helsingistä tuli juuri koko maailman terveysasema ja sinä maksat”.⁶³⁴ Tästä ydinongelmasta Helsingin Sanomat ei puhunut mitään. On syytä muistaa, että kunnat saavat ja voivat päättää maksuttomien terveyspalvelujen myöntämisestä laittomille maahanmuuttajille itsenäisesti.

Myös Uusi Suomi suostui Lara Juvonen Os Hosainin vyörytyksen välineeksi tekemällä jo lokakuussa suuren jutun hänen valituksestaan.⁶³⁵ Uuden Suomen jutussa tosin korostui Helsingin avokätisyyden käänteispuoli: syrjäseutujen terveyskeskukset joutuvat kilpailemaan lääkäreistä tarjoamalla tilapäislääkäreilleen jopa 20 000 euron kuukausipalkkoja!

Eräs syy lääkärien riittämättömyyteen on kasvaneen kysynnän ohella tietenkin koulutuksen niukkuus. Lääkäriliitto valvoo ay-poliittisia etujaan raivokkaasti pitääkseen palkkaustason korkealla.⁶³⁶ Lääkäripula olisi voitu osittain ennakoida, mutta yliopistoissa toimivat lääkärit ovat saaneet opetusministeriön puolelleen, eikä lääketieteellisten tiedekuntien aloituspaikkoja ole lisätty, vaikka lääkärien työttömyysprosentti on 2 ja opiskelupaikkoja lisäämällä olisi voitu poistaa koko lääkärripula ihan suomalaisten omin voimin. Halukkaita koulutukseen riittää, mutta nyt on katsottu paremmaksi tuoda maahan kielitaidottomia lääkäreitä potilaiden murheita kuuntelemaan.

Helsingin kaupungin tapa korottaa terveyskeskuslääkäreiden palkkaa on joka tapauksessa huonoa yleispolitiikkaa, sillä se koettelee pahoin syrjäseutujen terveyskeskuksia, kun niistä valuu lääkäreitä Helsinkiin. Myös muissa kasvukeskuksissa lääkärripula on suurta, sillä maahanmuuttajat keskittyvät niihin.

Käsittääkseni lääkäreille ei pitäisi maksaa yhtään lisää. Myös monet muut ihmiset ”tekevät raskasta työtä aamusta iltaan”, tosin paljon pienemmällä palkalla. Jonkun maahanmuuttajataustaisen arvauskeskuslääkärin valitukset ja rutinat ovat huonoa mainosta hänelle itselleen ja edustamalleen etniselle viiteryhmälle.

Maahanmuutto kääntyy suomalaisten terveyspalvelujen tappioksi

On syytä muistuttaa myös siitä, että kaupunkilegenda kosvolaisista lääkäreistä, jotka saapuvat sankoin joukoin auttamaan suomalaisia raihnaisia ihmisiä, on valeiden vale. EU:n ulkopuolella suoritettut tutkimukset eivät

kelpaa sellaisinaan Suomessa vaan vasta pitkän lisäkoulutuksen jälkeen.⁶³⁷ Bolognan sopimuksen jälkeen suoritettut tutkimukset ovat alkaneet kelpata Suomessa, mutta tällöinkin on ulkomaalaisista paljastunut valelääkäreitä.⁶³⁸

Tämä on huomattu myös terveydenhuollon rekrytoinneissa, kun ulkomaalainen lääkäri päätyy useimmiten terveystieteiden keskuksiin.⁶³⁹ Jokin syy siihen, että yksityinen puoli vetää heitä huonosti, täytyy olla, samoin siihen, että ulkomaalaisille ostolääkäreille on jaeltu potkuja.⁶⁴⁰

Suuri osa maahanmuuttajista käyttää Suomessa näiden juttujen itkun aiheena olevia julkisia terveydenhuoltopalveluja. Erityisesti terveystieteiden keskuksiin kuormittavat pakolaiset ja turvapaikanhakijat, joilla ei ole varaa yksityisiin terveystieteiden palveluihin. Jonojen pidentyessä suomalaiset pakotetaan hakeutumaan yksityisiin palveluihin, mikä kuluttaa suomalaisten kukkaroa entisestäänkin sen lisäksi, että kantaväestö pääasiassa joutuu maksamaan pakolaisten ja turvapaikanhakijoiden julkiselle taloudelle tekemät laskut.

Tulos on, että kantaväestö saa verovarojensa vastineeksi entistä vähemmän ja maksaa yksityisille terveystieteiden keskuksille entistä enemmän. Sen lisäksi nousevat terveystieteiden ja sairausvakuutusten vuosimaksut.

Yksityislääkärit tietenkin äänestävät maahanmuuton puolesta, sillä terveystieteiden palvelujen suuri kysyntä tarjoaa loistavan tilaisuuden nostaa palvelujen hintoja ja kääntää kulut vakuutusyhtiöiden piikkiin. Ne puolestaan maksaa suomalainen vakuutusasiakas.

Kaikkien köyhimmillä ja pienituloisimmilla suomalaisilla ei ole kuitenkaan varaa kalliisiin vakuutuksiin eikä lääkärinpalkkioihin, joten köyhä ja keskiverto suomalainen veronmaksaja kärsivät eniten tai kuolevat joihin. Yksityisten lääkärinasemien voitot puolestaan kotiutetaan ulkomaille lääkäreiden myytyä asemansa ja vetäytyttyä paratiisisaarille aurinkoa ottamaan, eivätkä myöskään julkisista varoista yksityiselle sektorille jaellut miljoonat jää kiertämään kansantalouteemme.

Helsingin Sanomien täytyy ilmeisesti levittää tuota maahanmuuttopro-pagandaansa jatkuvasti, kuten myös 27.11.2019 julkaistussa Kuukausiliitteen jutussa ”Meistä tulee lääkäreitä”, jonka alaotsikossa päiviteltiin, että ”maahanmuuttajataustaisia on pääkaupunkiseudun korkeakouluissa tuhansia enemmän kuin vuosikymmeniä sitten, mutta yhä he ovat aliedustettuina.”⁶⁴¹

Käsitys, että ulkomaalaiset ovat Suomessa ”aliedustettuina” ja suomalaiset ”yliedustettuina”, sisältänee ajatuksen, että suomalaisten koulutuspaikat pitäisi jakaa maailman väestöllisten voimasuhteiden mukaan tasan. On järjetöntä, että myös koulutusresurssimme pyritään uhraamaan muualta tulleille, sillä Suomen oppilaitoksissa he korvaavat tai sivuuttavat suomalaisia.

Maahanmuuttajataustainen lääkäri valittaa nyt työtaakan kasvua ja vaatii lisää resursseja sekä palkkaa. Työtaakka puolestaan kasvaa haitta-

maahanmuuton vuoksi, ja media selittää kysynnän ja tarjonnan epäsuhtaa mystisellä ”lääkäripulalla” pohtimatta lainkaan, mistä ilmiö johtuu.

Näin kapitalismin ja globalisaation vastainen vallankumous etenee maahanmuuton myötä, ja proletariaattia edustavilla vihervasemmiston kannattajilla on jälleen yksi syy lisää iloita siitä, miten maahanmuutto ja monikulttuurisuus parantavat suomalaisten omaa elämänlaatua ja hyvinvointia!

Itse en uskalla enkä halua enää julkisia terveystalouksia käyttää edes siinä tapauksessa, että niitä sattuisin tarvitsemaan, sillä arvauskeskustelussa satunnaisesti vastaanottamaan ehtivä vihervasemmistolainen tai maahanmuuttajataustainen lääkäri voi helposti kostaa minulle perussuomalaisuuteni ja selittää kaiken ”aivan tavanomaiseksi hoitovirheeksi”.

Sunnuntai 29. joulukuuta 2019

MINISTERIT KALEERILAIVASSA

Myös hyvin palkatulle poliitikolle voi suuren asuntolainan tekeminen voi olla ajattelematon tikki, vaikka olisi korkeat tulotkin, sillä poliitikolla on pätkätyö. Tämä on toki huomattu myös pankeissa. Mikä onkaan parempi keino nyörittää poliitikot pankkien valtaan kuin tunkea heidän suunsa ja taskunsa täyteen rahaa?

Tiedotus- ja toivotusvälineet kertoivat jokin aika sitten, että uunituore pääministeri Sanna Marin (sd.) otti heti eduskuntaan noustuaan yli puolen miljoonan asunovelat,⁶⁴² ja sisäministeri Maria Ohisalolla (vihr.) on yhteisvastuullisesti toisen henkilön kanssa runsaat puoli miljoonaa asuntolainaa.⁶⁴³ Krista Kiuru (sd.) puolestaan unohti (Marinin tavoin) täyttää si-donnaisuusilmoituksensa, kun taas työministerin sekä liikenne- ja viestintäministerin salkkuja hoitaneella Timo Harakalla (sd.) on salkussaan pörssiosakkeita 350 000 euron arvosta!⁶⁴⁴ Melkoista samppanjasosialismia.

Monipuolisen faktajournalismin nimissä on tietenkin balanssoitava asia niin, ettei kyse ole suinkaan punaporvarillisuudesta. Työväenliikkeen puolesta puhujan on luonnollisesti uhrauduttava ja hankittava osakkuuksia myös pörssiyhtiöistä, jotta patruunat eivät pääsisi yksin tai salassa päättämään yritysten asioista yhtiökokouksissa.

Yleisradion listaykköset velkojensa, varojensa ja muiden sitoumustensa tunnustamisessa näette Ylen verkkosivuilta,⁶⁴⁵ ja lisää yleiskuvaa etenkin pakkasen puolella poseeraajista voi lukea Ilta-Sanomien edellä viitatusta jutusta.⁶⁴⁶ Huomiota herättävät muiden muassa Sirpa Paateron (sd.) yhteisvastuulliset 260 585 euron asunovelat, eurooppaministeri Tytti Tuppuraisen (sd.) 385 000 euron asuntolainat, puolustusministeri Antti Kaikkosen (kesk.) 300 000 euron asunovelka, sosiaali- ja terveysministeri Aino-

Kaisa Pekosen (vas.) 392 000 euron lainat ja tiede- ja kulttuuriministeri Annika Saarikon (kesk.) yhteisvastuullinen 397 000 euron asuntolaina.

Pankit ostavat asuntopolitiikkaa

Tavallisten tallaajien mielestä ministerien velat ovat suuria, vaikka kiiltonahkakenkäin klubeissa niitä pidetään pieninä. Mutta mitä edellä sanottu merkitsee? Eikö ministereillä saisi olla velkaa? Velkaisuushan osoittaa ihmisparan köyhyyttä ja varattomuutta ja toimii samastumisen välineenä politiikassa: lähestyttäessä köyhää, vähävaraista ja veloissa kieriskelevää kansaa.

Asia on kuitenkin päinvastoin. Vanhan sanonnan mukaan *money is debt*. Varallisuus on velkaa. Se, joka pystyy tekemään sijoituslainaa (ja jolle sitä myönnetään), aikaa myöten rikastuu, kunhan hoitaa lainansa. Ministerit ovat siis rikastumisen tiellä.

On hyvin epätodennäköistä, että kenellekään poliittisesti vaikutusvalttomalle kansalaiselle myönnettäisiin satojen tuhansien lainoja edes ministerinpalkan tasoisilla kuukausituloilla, jos työsuhde on määräaikainen ja työhistoriaa on lähinnä myyjättärenä toimimisesta Tampereen osuuskaupassa.

Ministerit ryvetetään rahassa siksi, että vastavuoroisessa sosiaalisessa vaihdossa liikkuu toiseen suuntaan *sosiaalista pääomaa*. Pankit käytännössä ostavat ministerit oman asuntopolitiikkansa takaajiksi sitouttamalla heidät suurilla asuntolainoilla.

Ministerien asuntoveloilla varmistetaan astronomiset asuntojen hinnat

Ministerin suuri henkilökohtainen asuntolaina varmistaa sen, että vasemmistolaiseltaan ministerit eivät erehdy toivomaan asuntojen hintakuplan puhkeamista ja asuntojen hintojen palautumista takaisin palkansaajien ulottuville. Kun ministerillä on oma lehmä ojassa suuren asuntosijoituksen muodossa, heille tulee tärkeäksi varmistaa, että asuntojen hinnat eivät vahingossakaan normalisoidu eivätkä tasehäiriöt korjaannu.

Näin pankit voivat jatkaa ylisuurten asuntoluottojen tehtailua tiskeilään, kasvattaa lainapääomia ja varmistaa sitä kautta viivan alle jäävää tulostaan matalankin korkotason ja -marginaalin aikana. Mukana juonessa ovat tietenkin myös pankkien omistamat kiinteistövälitysfirmat sekä vakuusasiantuntijat, jotka antavat perättömiä arvioita asuntojen hintojen kehityksestä ja vedättävät niitä ylöspäin.

Tulos on, että palkansaajilla ei ole enää mahdollisuutta varallisuuden kartuttamiseen asuntolainan lyhentämisen kautta, mutta tärkeintä onkin, että ministereillä sentään on.

Perusaksioomana ajatuskulussani on, että asuntojen hinnat ovat lähteneet lentoon kasvukeskuksissa holtittoman luotonannon kautta, ja näin asuntojen hinnat ovat karanneet keski- ja työväenluokan ulottumattomiin. Koska markkinoilta pitäisi löytyä aina myös hintatasoa vastaava maksaja (jota ei nyt tunnu pitkälläkään tähtäimellä löytyvän), on seurannut tasehäiriö, ja gäppiä hintojen ja ihmisten maksukyvyyn välillä on miljardeja.

Tilanne voi tasapainottua jättiläisinflation kautta tai hintojen putoamisen myötä. Yksi mahdollisuus on ex-demari Juhana Vartiaisen (kok.) lietsoma vaihtoehto:⁶⁴⁷ siirtyminen uuteen ajattelutapaan, jonka mukaisesti asuntoja ei enää hankitakaan omaksi, vaan omistusasujat maksavat koko ikänsä korkoa pankeille ja muille sijoittajille, jotka omistavat *land lordien* tavoin kaiken. Taloustieteilijä Vartiaisen viisaaseen päähän tuskin on pälkähtänyt mahdollisuus, että tässä mallissa kansalaisten yksityinen varallisuus ei kartu.

Asuntopolitiikan korruptoituneisuus

Ministerien rypöminen velkarahassa heijastelee asuntopolitiikan kokonaisuutta, jota he näköjään eivät itsekään oikein ymmärrä, sillä he ovat pelissä mukana. He eivät kenties souda kaleerilaivaa kansalaisten tavoin, mutta he lyövät rumpua pankkien pitäessä perää. Tämä on kuitenkin hullua, koska jossakin vaiheessa asuntokupla puhkeaa pääkaupunkiseudulla ja muissa kasvukeskuksissa. Silloin pankit saattavat taas lähestyä valtiota kerjäten pankkitukea luottotappioihinsa.

Omistusasumisesta on tullut vuokralla asumisen muoto. Vuokraa tosin maksetaan nyt lainarahasta. Tämä on merkinnyt tappiota juurevalle talonpoikaiselle identiteetille, jonka mukaisesti ihminen itse omisti talonsa tai tupansa. Kansanrintamahallitukselle tämä ihanne ei merkitse enää mitään, sillä ministereille on tullut tärkeimmäksi varmistaa oman varallisuutensa arvon säilyminen ja velkaloukun laukeamattomuus, ja tämä tapahtuu asettumalla pankkien johtaman asuntopolitiikan takaajaksi.

Suurissa asuntoluotoissa on siis kyse korruptiivisesta suhteesta pankkien ja poliitikkojen välillä. Ei ihme, että Maria Ohisalo esimerkiksi kiirehti alentamaan valtion korkotuella rakennettavien vuokra- ja asumisoikeustalojen korkoleikkuria 2,5 prosentista 1,7 prosenttiin.⁶⁴⁸ Näin lainan saaja hyötyisi korkojen mahdollisesti noustessa. Päätös sinänsä on oikean suuntainen, sillä se edistää myös vuokra-asuntojen lisärakentamista, mutta asiassa pilkahtaa ministerin suopeus rakennuttajien ja pankkien keskinäistä kartellisaatiota kohtaan.

Maanantaina 30. joulukuuta 2019

ANALYYSIÄ POLITIIKAN HULLUISTA PÄIVISTÄ

Velkainen ja riippuvainen maa on heikko, aivan niin kuin velkaiset ja riippuvaiset hallitsijatkin ovat heikkoja. Myös ulkovalloilla on ollut kiire tekemään Suomen nykyhallitusta riippuvaiseksi suosiosta tai imartelusta.

Kehuja tuli heti Euroopan unionista, mutta myös Kremlä lähellä oleva *Vzgljad*-lehti otti hiljattain kantaa Suomen uunituoreen pääministerin Sanna Marinin puolesta ja Viron sisäministeriä Mart Helmeä vastaan hänen arvosteltuaan Marinin kokemattomuutta. Nuori, räiskähtelevä ja ilmeisen johdateltavissa oleva neito näyttää olevan Venäjälle mieluinen, sillä lehti kirjoitti hänestä sulosäkein:

Suomen pääministeri on miellyttävä ja viisas työväenluokan nainen, jonka suuntaan Venäjän puolelta ei kannata turhaan esittää vaatimuksia: Moskova on perinteisesti onnistunut löytämään yhteisen kielen ja yhteistyömahdollisuuksia suomalaisten sosialistien kanssa.⁶⁴⁹

Jutun valossa Viron konservatiivinen sisäministeri Mart Helme – jonka mukaan Suomen nykyhallitus on vuoden 1918 punaisten kosto – on Venäjälle sangen epämieluisa.⁶⁵⁰ Juuri tämä osoittaa, että hän on myös Marinia ja Suomen nykyhallitusta *vahvempi*: kansallisen edun puolustaja ja patriotti.

Oma mielipiteeni ei ole kaukana Viron EKREä edustavan Helmen näkemyksestä. On huolestuttavaa, että Moskovasta jaellaan avokätisesti tukea ja kiitosta Marinin hallitukselle, joka muistuttaa tuulentupaa. Venäläismedian innostus ”työväenluokan naisesta” paljastaa ”naiseuden” olevan hunajaa, josta Kreml voi iloita kuin Tarja Halonen Putinilta saamasta kisasta.

Uudelleen koottuna Rinteen hallitus on kuin joulun jälkeinen pyttipannu, joka on tehty tähteistä. Syysesityskauden ajan jouduimme seuraamaan surkeaa hallitusteatteria vain siksi, että Juha Sipilä (kesk.) päätti Katri Kulmunia (kesk.) sorminukkena käyttäen vaihtaa yrityspolitiikassa hankalaksi osoittautuneen ay-pomo Antti Rinteen Sanna Mariniin, jonka odotetaan olevan tottelevaisempi.

Kyse on toki ollut myös paljon muusta. Hallituksen sisäinen ideologinen ristiriita ei nimittäin väistynyt, mikä lupaa tulevaisuutta ajatellen paljon.

Onko sukupuoli oikein?

Monet kommentaattorit ovat ihastelleet ministerien ”naiseutta ja nuoruutta”. Tosiasiassa sen enempää naiseus kuin nuoruuskaan eivät ole politiikassa mitään arvoja eivätkä hyveitä, vaikka joissain tilanteissa niistä voi olla etua. Niin politiikassa, tieteessä kuin liike-elämässäkin pitäisi ratkaisijan roolissa olla kaupan asetettu tuote, eivät kaupustelijoiden henkilökohtaiset ominaisuudet (elleivät sitten kaupan ole juuri ne). Useat kansalaiset ovat tämän myös huomanneet, mikä voidaan päätellä puolueiden kannatuskäyristä.

Kaikkien viiden hallituspuolueen puheenjohtajat ovat nyt naisia, ja hallitus muistuttaa feminististä aktivistikerhoa. Kontrasti Juha Sipilän hallitukseen on peittelemätön. Miesvaltaisen hallituksen vaihtuessa naisvaltaiseen vaihtuivat enemmistösukupuolen mukana myös asenteet ja tavat tehdä politiikkaa. Poliittiset arvot keikahtivat suorastaan kumoon.

Voidaankin hyvin kysyä, onko maamme jakautumassa myös sukupuolieron perusteella ja kuinka tuo jako noudattelee tai seurailee oikeiston ja vasemmiston keskinäistä jakoa. Kokoomus ja nykyisin vielä Perussuomalaisetkin ovat melko miesvaltaisia, kun taas vasemmistoa ja vihreitä pyörittävät naiset.

Niinpä Helsingin Sanomat teetti äskettäin kyselyn, ”onko Teille merkitystä sillä, mitä sukupuolta Suomen pääministeri edustaa”.⁶⁵¹

Kun 92,7 prosenttia vastasi kielteisesti, voitiin hätäisesti päätellä, että sukupuoliero ei vaikuta. Muuan professori kuittasi kuitenkin tuloksen ”tasa-arvoaatteen koulimaksi”. Tieteellisesti sanottuna: kyselijän tutkijanauktoriteetti saattoi vaikuttaa vastauksiin niin, että haastateltavat muokkasivat reaktionsa tasa-arvopoliittisten sovinnaisuusodotusten tai oletusten mukaisiksi.

Mutta olisi myös toinen tapa tulkita tilanne. Sanna Marinin yleispoliittiset linjaukset ja kannanotot ovat olleet niin huonoja, että ne nousevat kansalaisten kannanotoissa jopa sukupuolikysymyksen ohi, vaikka muutoin sukupuolta pidetäänkin merkityksellisenä politiikassa. Tätä Hesarin selvittelyssä ja professorin arviossa ei jostakin syystä huomattu.

On mahdollista, että kansalaiset eivät pidä sukupuolta ratkaisevana, jos politiikka on mieluisaa. Mutta nyt se ei ilmeisesti ole, sillä niinkin tärkeänä pidetty seikka kuin sukupuoli on hävinnyt politiikan sisältökysymysten edessä.

Omasta mielestäni sukupuolella on merkitystä. Täysin koulutettuna sosiaalipsykologina tiedän, että naisen ja miehen sisäeritys- ja hormonitoiminta ovat täysin erilaisia, ja ne vaikuttavat sukupuolten tapoihin reagoida, asennoitua, asettaa asioita arvojärjestykseen ja yleensäkin suhtautua ilmiöihin.

Naismenestyksiä ministerinviroissa

Huvittavaa muuten, että suuri osa lähihistorian skandaaliministereistä ovat olleet naisia. Muistellaanpa hieman.

Anneli Taina (kok.) sai aikoinaan naurut onnistuttuaan salaamaan Hornet-hankinnan asetiedot olemalla tietämättä niistä TV-lähetyksessä aidosti yhtään mitään. Arja Alhoa (sd.) puolestaan arvosteltiin Suomen ERM-neuvottelutavoitteen paljastamisesta ja Ulf Sundqvistille langetetun korvaussumman viilaamisesta.

Astrid Thors (ruots.) sai vihat jopa demarien kalapuikkoviikkäiltä esiteltyään tsunamimaisen ulkomaalaislain. Hän myös rahtasi käsilaukusaan nuuskaa Ruotsista Brysseliin EU-säädösten vastaisesti.⁶⁵²

Heidi Hautala (vihr.) vaati valtion enemmistöosakkuudesta luopumista strategisesti tärkeässä Finnairissa⁶⁵³ ja kärjisteli ovisaneerausta⁶⁵⁴ ja pakolaisen pimeää palkkaamista⁶⁵⁵ koskevassa skandaalissa, kunnes joutui eroamaan ministerinvirasta Arctia Shipping -väärinkäytöksen vuoksi.⁶⁵⁶

Tanja Karpela (kesk.) ajoi Internet-sensuuria ja automaattista esto-ohjelmaa nettiin, mistä kansalaisyhteiskunta EFFI ry antoi hänelle Big Brother -palkinnon. Sensuuria puolusti⁶⁵⁷ Suvi Lindén (kok.), joka oli nousut toistamiseen ministeriksi jouduttuaan kertaalleen eroamaan, kun oli myöntänyt valtionapua osakkuusomistamalleen golfkentälle.⁶⁵⁸

Isoveli-palkinnon sai myös Tuija Brax (vihr.) lakiin ajamastaan pykälästä, joka mahdollistaa käyttäjien yhteystietojen urkkimisen Internet-ope-
raattoreilta ja verkkoyhteyden katkaisemisen ilman oikeuden tuomiota. Hän myös halusi laittaa oikeusministeriön järjestämään perussuomalaisille sensuurikoulutusta, josta kokoomuslainenkin pöyristyi.⁶⁵⁹

Anneli Jäätteenmäen (kesk.) taitava tietojen utelu ulkoministeriöstä puolestaan onnistui hänen saatuaan yhteiskäytössä olevaan eduskuntafaksiinsa ”pyytämättä ja yllättäen” pari tuhatta sivua salassa pidettäviä asiakirjoja.⁶⁶⁰ Myös puoluetoverinsa Mari Kiviniemen pääministerikausi jäi lyhyeksi, vaikka hän ei puhunutkaan ”niin totta kuin osasi”.

Yksityistämistorpedoksi mainittu Anne Berner (kesk.) muistetaan normipurkutalkoista, joihin sisältyivät hänen ministerikaudellaan säädetty uusi postilaki, ajokorttilaki, tieliikennelaki, maantielaki, yksityistielaki, katsastuslaki, raideliikennelaki, vesiliikennelaki, luotsauslaki ja ehdotukset raideliikenteen kilpailun avaamiseksi sekä autoverotuksen uudistamiseksi digitaalisen seurannan keinoin. Lastensairaalahankkeen rahavanat puolestaan johtivat hänen oman firmansa Vallila Interiorin postiluukkuun.

Eva Biuadet (ruots.) valittiin vähemmistövaltuutetun virkaan valtio-neuvoston erivapaudella, vaikka häneltä puuttui virkaan vaadittava tutkinto, joka 30 muulla hakijalla olisi ollut, joukossa myös tämän tekstin kirjoittaja. Puoluetoverinsa Anna-Maja Henriksson taas uhkasi maanpetosta

hipovalla vaatimuksella, että Ahvenanmaan pitäisi irtautua Suomesta,⁶⁶¹ ellei ruotsinkielisten asemaa paranneta (entisestään). Juristinainen jätti lisäksi eduskunnalle perustuslaillisen yhdenvertaisuuden ja tasa-arvolain vastaisen aloitteen, jossa hän vaati sukupuolta rangaistusten koventamisen perusteeksi.⁶⁶²

Menneet ovat menneitä, ja kiitos niille, jotka jaksoivat seurata tänne asti. Mutta loppu ei ole lähelläkään, sillä pesunkestävien taistolaisten Anni Sinnemäen (vihr.) ja Satu Hassin (vihr.) jatkoksi riittää myös Emma Kareja, jotka vaativat laittomille maahanmuuttajille ilmaisia terveystalveta, ⁶⁶³ ja Maria Ohisaloja, jotka penäävät monietnisyyttä myös poliisivoimiin.⁶⁶⁴ Ilmeisesti sisäministeri ei jostakin syystä luota poliisiin. Vihreiden tukena hallituksessa on Tytti Tuppuraisen (sd.) tapaisia vasemmistolaisia, jotka haluaisivat vuotuista pakolaiskiintiötä laajennettavan 10 000:een.⁶⁶⁵

Edellä esitetyn räyhäkkyyden ja väärinkäytösten valossa miesten mokat, kuten Kauko Juhantalon (kesk.) betonirenkaiden pyörittely ja Ilkka Kanervan (kok.) tekstiviestit, jäävät yhteiskunnallisilta vaikutuksiltaan täysin merkityksettömiksi ja marginaalisiksi.

Mihin ”naiseutta” tarvitaan?

Mitä merkitystä edellä sanotulla sitten oikein on? Miksi naiseutta glorifioidaan, vaikka saatujen näyttöjen valossa sitä ei voisi pitää erityisenä ansiona, joka todistaisi etevyydestä, korkeasta moraalista tai poliittisesta toimintakyvystä?

Kyse ei ole ensinkään sukupuolesta mutta ei myöskään vain uusherrasmiesmäisistä kehuista, joilla muutamat epäilemättä hyvää tarkoittavat ja kohteliaat miehet pyrkivät osoittamaan ylemmyyttään tai tavoittelemaan naisten suosiota.

Kyse on siitä, että hallituksessa olevat puolueet ovat menneen maailman ilmiöitä. Niille ei ole yhteiskunnallista tilausta eikä toimintatilaisuutta. Niillä ei ole aikaamme iskevää aatetta, joka tarjoaisi ratkaisuja mihinkään. Pikemminkin ne luovat ja syventävät ongelmia. ”Naiseus” on siis veruke, jonka taakse hallituspuolueet pyrkivät pakenemaan aatteellista tyhjyyttään ja luomaan differentaatiota sekä merkityksellisyyttä.

Ajatellaanpa Keskustaa, puoluetta, jota ei edes pitäisi olla olemassa, paitsi jossakin promillesarjan pohjukoilla. Mitä nykypäivän ihmiselle merkitsee esimerkiksi alkiolaisuus? – Ei yhtään mitään. Keskustalla voi olla paikkansa vain etujärjestö MTK:n poliittisena jatkeena, jolloin sen kannatuskin voisi olla lähinnä maanviljelijän ammatissa toimivien tasolla. Muualla Euroopassa näin onkin (Ruotsissa 8,5 %). Lahden tältä puolelta katsellen sekin on liikaa, sillä maanviljelijöiden asioita Suomen Kepu ajaa sertifikaattipuolue Vihreiden ympäristömääräyksillä ja EU:n kurkku- sekä traktorinpenkkidirektiiveillä.

SDP ja Vasemmuistoliitto puolestaan tarjoilevat sosialismia ja velanottoa: varastamista naapureilta tai tulevaisuudelta. Vihreät taas ovat hyödyksi vain kahdelle asialle: ilmastopolitiikan vapaamatkustajille ja haittamaahanmuutolle. Ja RKP sinnittelee ruotsinkielisten tuella, vaikka kymmenien kielten Euroopassa ruotsinkielisyyden pitäisi olla täysin merkityksetön segregatioperuste paljon tärkeämpien suomalaisia *yhdistävien* tekijöiden keskellä.

Niinpä hallituspuolueet ovat huolissaan kannatuskäyristään. Juuri siksi ne tempoilevat ja riuhtovat hermostuksissaan sekä etsivät kannatustekijöitä identiteettipoliittisesta klusteroitumisesta: koska mitään muuta ei ole.

Juuri siihen tarvitaan naiseutta ja feminismiä sekä erityisteemoja, kuten ilmastoahdistusta, ”tasa-arvoa” ja ”ihmisoikeuksia”. Abstraktioina ne jäävät pelkiksi meritokraattisen oikeudenmukaisuuden kiistämisyrityksiksi, moraalikarisman kerjuuksi ja hyveellisyyden signaloinniksi, mutta konkretisoituina ne kääntyvät veronmaksajille osoitetuiksi vieraiden kansakuntien elatusmaksuiksi.

Markkinatilaisuutensa menettäneet ja aatteellisesti täynnä kuumaa ilmaa olevat vanhat puolueet pyrkivät jakamaan kansalaisia ja sitouttamaan heitä vetoamalla *henkilökohtaisiin* ominaisuuksiin, kuten sukupuoleen, seksuaaliseen suuntautumiseen, luontoharrastukseen tai kuulumiseen kielivähemmistöön.

Pantiksi tuestaan erityisryhmille ne vaativat kannattajiltaan oman talouspoliittisen, ulkopoliittisen, maahanmuuttopoliittisen, sosiaalipoliittisen ja yleispoliittisen ohjelman hyväksymistä, siis kannatusta näissä *suurissa* kysymyksissä. Lisäksi ne ilmoittautuvat ajamaan ristiriitaisiakin tarkoitusperiä sekä keskinäisissä konflikteissa olevien vähemmistöjen asioita. Liikkumatila tuossa vihervasemmistolais-feministisessä kulmauksessa käy kuitenkin jatkuvasti ahtaammaksi.

Koska naiseudella ratsastamisessa ei ole kyse naiseudesta eikä sukupuolta saisi nyky maailmassa enää olettaa mutta ei myöskään kysyä, lopetan sukupuoliasiain käsittelyn tähän ja keskityn lopuksi siihen, mitä identiteettipoliittisella klusteroinnilla koetetaan peitellä.

Kauhukabinetin kaksoissidokset

Keskustan tilanne on kurjin, sillä se ei voi realisoida hallituksen hajottajan rooliaan lähtemättä hallituksesta ja putoamatta itse mustaan aukkoon. Hallituksessa ollessaan se puolestaan on tuomittu surkastuvan apupuolueen asemaan. Kepu on siis *double bindissä*.

Puolueen kaksoissidos näkyy myös kannatuksessa. Jos puolue alkaa *jäljitellä* Perussuomalaisia, äänestäjät huomaavat trikkitempun ja äänestävät suoraan Perussuomalaisia, sillä se on *the real thing*. Jos taas Keskusta

alkaa *vastustaa* Perussuomalaisia, kannatusvirta käy siinäkin tapauksessa Perussuomalaisiin. Perussuomalaisten väitetty ”populistisuus” on nimitäin sitä, että me teemme vain sellaista politiikkaa, josta kansalaiset tykkäävät ja joka on oman kansakuntamme edun mukaista.

Demarit puolestaan eivät tulleet hallituskriisistä ulos Kepua pienemmin naarmuin. Kosmeettinen korjailu ja kannatuksen kalastelu ”nuoruudella” eivät auta tilanteessa, jossa kriisi koskee uskottavuutta. Pintapakkelointi voi pikemminkin pahentaa tilannetta.

Vasemmistoliiton Li Andersson pyrkii ottamaan tilanteesta hyödyn periaatteella ”kun on hiljaa, niin saa kalaa”. Kepu ja SDP tekevät naisjohtajiensa ohjaamina Vasemmistoliiton puolueohjelman mukaista politiikkaa, ja kannatushyödyn keräävät Kulmunin ja Marinin kähinöiden keskellä ääri-laidan kommunistit.

Sekä Keskustassa että SDP:ssä alkavat jäsenistön ja äänestäjien sukset olla ristissä puoluejohdon kanssa. Vihreät puolestaan ovat sisäisesti johdonmukaisia vain yhdessä asiassa, nimittäin epäloogisuudessa, ja siksi puolueelle löytyy aina kannattajia, joilla on konflikti yhteiskunnan kanssa.

Vihreän sisäministerin Maria Ohisalon mielestä viinejä ei saisi myydä ruokakaupoissa, mutta puolueensa kannattaa kaupungin tarjoamia ”huumehuoneita” ja neulojen jakamista kovien huumeiden käyttäjille. Tämä on ymmärrettävää, sillä onhan eliitistä aina ollut fiksumpaa sniffata kokaiinia nokkaan kuin siemailla viiniä eduskuntatalon puistossa.

Ohisalon pitäisi sisäministerinä pyrkiä takaamaan kansalaisten turvallisuus, mutta sen sijasta hän on tuomassa Suomeen vakaumuksellisina pidettyjä ISIS-terroristeja, jotka myös al-Holin leirillä on majoitettu nimenomaan leirin terroristeille varattuihin osiin.

Viimeisimmän annoksen punavihreää raastetta survaisi turbiiniin vihreiden 25-vuotias opiskelijakansanedustaja Iris Suomela, joka väitti puolueensa budjettipuheenvuorossa, että bensaverot ei osu pahimmin köyhiin, koska köyhillä ei ole lainkaan varaa omaan autoon!⁶⁶⁶

Kaikkien köyhimmillä ei ole varaa omaan autoon *juuri siksi*, että hallituksen toimet ovat *jo* kohdistuneet kaikkien köyhimpiin niin pahasti, ettei heillä todellakaan ole varaa omaan autoon – eikä siis myöskään mahdollisuutta olla hallituksen riiston kohteena autoilun kulutusverojen kautta.

Iris Suomelan argumentti on samanlainen, kuin hallitus veisi lapselta lelun varmistaakseen, ettei sitä varasteta. Lisäksi hallitus maksattaa omien kannattajiensa sosiaalikulut siirtämällä ne muita puolueita äänestävien kannettaviksi. Kannattaa siis heti jättäytyä toimeettomaksi ja äänestää vihervasemmistoa, niin ei joudu maksajan rooliin.

Kunkkuna tunkiolla on vihreiden Pekka Haavisto, jonka toiminta on saanut jatkua hämmästyttävän pitkään ilman, että kukaan olisi puuttunut hänen toimiinsa. Dosentti Mikko Paunio osoitti Haaviston keinottelut jo useassa kirjoituksessaan Oikean Median blogifoorumeilla.⁶⁶⁷

Ja tarina jatkuu. Erikoista, ettei valtavirtamedia tartu hänen väärinkäyttöksiinsä millään tavalla. Seuraavat kolme vuotta ovat hallituksen sy-leilyssä silmiä avaavaa aikaa.

Valtionhallintoa vihervasemmistolaistetaan entisestään

Ajattelettepa mielipiteestäni mitä tahansa, mihinkään ei päästä siitä tosi-asiasta, että on sulaa hulluutta antaa kokonainen valtiolaiva kolmekymppisten johdettavaksi. Ei missään yrityksessäkään anneta vasta-alkajille edustusautoja kuljettajineen eikä myöskään yksityislentokoneita, puhumattakaan vallasta johtaa kokonaisia toimialoja.

Näin menetellään Suomessa, jossa sosiaalidemokraattinen puolue haluaa näyttää, kuinka pitkälle ja nopeasti pelkällä poliittisella aktivismilla ja jäsenkirjalla pääsee. Samanlainen turbulenssi on käynnissä myös ministeriöissä, joissa virkoja täytetään vihervasemmiston etäispäätteillä muodollisista kelpoisuusehdoista luopuen.

Kyse ei ole vain ministerien mukanaan tuomista poliittisista avustajista, joita ministerit palkitsevat valtion palkkarahoilla, vaan pyörremyrsky käy erityisesti sisäministeriössä ja sen maahanmuuttovirastossa, kun tehtäviin yritetään haalia tyyppejä, joiden asenteet ovat valmiiksi maahanmuuttomyönteisessä asennossa. Nyt vain kaikki hakemaan ainakin kolmea avoinna olevaa ylitarkastajan virkaa, sillä tehtäviin ei ole säädettyjä kelpoisuusvaatimuksia, vaan jokainen turvallisuusselvityksen läpäissyt kansallisen edun mädättäjä kelpaa.

Omasta mielestäni valtiontalouden säästötoimet pitäisi aloittaa lopettamalla haittamaahanmuuton toimiala kokonaan. Karsimista riittää runsaasti muuallakin ilman, että asiasta olisi yhteiskunnallemme mitään vahinkoa – myönteisiä tuloksia kylläkin.

Hyvin monilla toksista feminismiä harjoittavilla ilmastonmuutoshysterikoilla, sukupuolidysforiasta kärsivillä ja viidakkokuumeisilla on mielen-terveysdiagnooseja sekä lääkitys, joka näkyy asiantuntijalle ulospäin. Sairauksien sairaus on kuitenkin siinä, että irrationalistit ja realiteettitajul-taan hämärtyneet on päästetty päättämään valtakuntamme tärkeimmistä asioista.

Istuva hallitus ei ole minun Suomeni hallitus, enkä pidä heitä enkä heidän hallintoaan minkäänlaisena esivaltana tai julkisen vallan edustajana. Julkinen viranomaisvalta, joka tekee kaikkensa vaikeuttaakseen ja kallistaakseen suomalaisten ihmisten elämää, ei nauti nykyinen monien muidenkaan suomalaisten arvontoa eikä luottamusta, ja kansakunnan jakamisesta sekä vihapuheesta he saavat syyttää pelkästään itseään.

Tiistaina 31. joulukuuta 2019

SANA VUODEN LOPUKSI, KIITOS JA HYVÄÄ UUTTA VUOTTA

Haluan kaikkein ensimmäiseksi kiittää kirjoitusteni lukijoita, jotka ovat sietäneet näkemyksiäni kaikki nämä vuodet. Haluan myös onnitella teitä, kun olette saaneet tekstejäni lukea. Tarkoitin vain, että kiitän myös Uuden Suomen puheenvuoropalvelun ylläpitoa suuresta kärsivällisyydestä ja palstan raottamisesta avoimeksi kirjoittaa ei-vihervasemmistolaisellekin.

Olen kirjoittanut Uuden Suomen blogialustalla yhtäjaksoisesti tasan 10 vuotta. Tieteen, median ja politiikan tutkimusblogini aloitin jo vuonna 2006. Oikea Media on toistanut kirjoituksiani pienellä viiveellä, mutta uskollisesti.

Carl Gustav Jung on sanonut, että pahinta mitä ihmiselle voi tapahtua, on tulla ymmärretyksi väärin. Tämän edistämässä ovat blogikirjoittaminen ja sosiaalinen media erinomaisia välineitä!

Kirjoitusteni perusteella saatatte ehkä pitää minua reippaana ja sosiaalisena henkilönä, mutta – aivan kuten monet aavistavatkin – olen tuon olettuksen täsmällinen vastakohta. Tekstieni kautta ette tunne minua, vaan sosiaalisen ulkokuoreni, kun olen liikkunut paljon politiikan rajapinnoilla. En edes väitä sanoneeni blogeissani mitään erityisen syvällistä.

Olen kylläkin vakuuttunut, että kansallismielisessä filosofiassa on totuuden jyviä. Enkä tarkoita vain poliittista filosofiaa, kuten Snellmania tai systeemaattisen syheröistä Hegeliä, vaan erityisesti Martin Heideggeria ja hänen hengenheimolaisiaan, jotka katsovat, että syvällinen ajattelemisen asuu juurevassa olemisessa, jossa kansa ja maa liittyvät yhteen. Suomen valtio voi olla nykymuodossaan olemassa vain, jos Suomen alueella asuu Suomen kansa. Tällöin valtiolla on omistava ja hallitseva subjekti, kun taas subjektiviteetin vähittäiset muokkaukset tai muutokset johtavat automaattisesti ja peruuttamattomasti kansakunnan, kielen, kulttuurin ja valtion tuhoutumiseen.

Nykyisissä kansainvaelluksissa pahinta on hysterinen ja kaikin tavoin levoton repiminen, joka on käynnissä eri puolilla maailmaa ja joka ulottuu myös pohjoisten kansakuntien asuinsijoille pakolaisuuden, turvapaikan hakemisen ja muiden syiden varjolla. Se uhkaa tietysti myös kansakuntien identiteettiä sekä niiden juurevaa ydintä: mieteliästä ajattelua, kulttuurista arvopohjaa, ajattelun työvälinettä, eli kieltä, ja oman kansakunnan tiettyä sanatonta yhteisymmärrystä.

Yhteiskuntatieteiden kielellä lausuttuna: väestölliset mullistukset ovat sulattamassa pois sosiaalisen pääoman, yhteiskunnallisen tehokkuuden ja kansalaisluottamuksen, jonka turvin ihmiset ennen aikaan ystävällisesti ja sopusoinnussa hoitivat asioita konsensuksen ilmapiirissä. Juuri tämä teki

mahdolliseksi yhteisen ajattelemisen, jonka tuloksena kansasta saattoi kasvaa jotakin omintakeista ja joka teki oman kulttuurin mahdolliseksi.

Sen sijaan monikulttuurisuuden ideologia ei ole mitään muuta kuin olemassa olevien kulttuurien saattamista konfliktiin ja kilpailuun, jolloin osa niistä on vaarassa tuhoutua, ja kaikista joudutaan hiomaan särvät pois. Tämä on luonnollisesti myös kulttuurisen moneuden oma tappio.

Keskeisessä asemassa on kieli. Saksalainen Heidegger sanoi, että ajattelemisen on mahdollista vain saksan kielessä. Näkemystä voidaan pitää omahyväisenä, jos sillä tavoin suljetaan muut kielet pois, mutta nähdäkseeni siinä ei olekaan ajatuksen ydin. Heideggeria voidaan tulkita nykyaikaisesti niin, että ajattelemisen toteutuu parhaiten jokaisen ihmisen omassa kotikielessä.

Filosofialle ja ajattelemiselle ovat ominaisia hiljentyminen ja rauhallisuus. Kaiken tämän koettaa käynnissä oleva kilpailun, repimisen, raastamisen, kansainvälisyyden, ylijärjestyksen, yleismaailmallisuuden ja monikulttuurisuuden hysteerinen ilmapiiri rikkoa. En siis kovin paljon pidä siitä. Tämä ei ole rasismia.

Julkaisin taannoisen väitöskirjani vuonna 1997 eräästä mystikkona pidetystä henkilöstä, hänen eksentrisistä Platon-tulkinnoistaan ja yhteiskunta-ajattelustaan, jonka johdosta hän onnistui olemaan myös aktiivinen poliittinen toimija. Hänet tosin torjuttiin kaikkialla, ja tarinansa on kertomusta myös siitä, kuinka yhteiskunta voi kääntää ihmiselle selkensä, tekee tämä mitä tahansa.

Kuin sattuman satona on oma elämäni leikkautunut jokseenkin hämmästyttävästi yhteen nuorena kirjoittamani väitöskirjan päähenkilön kanssa. Olen tosin saanut elää pitempään, mikä ei johdu vastoinkäymisten vähyydestä vaan ehkä ravinnossa saadusta eläinvalkuaisesta, noitarovioiden lopettamisesta Suomessakin jo 1600-luvulla sekä kuolemantuomion puuttumisesta Suomen nykyisestä sananvapauslainsäädännöstä.

Olen toki julkaissut monia muitakin kirjoja, joita on – ikävystyttävää kyllä – arvioitu väitöskirjatasoisiksi, esimerkiksi teokset *Dialoginen filosofia* (2003) ja *Sosiaalipsykologian sydän* (2015), joissa kaikissa käsittelen omalla tavallani samaa teemaa. Olen myös onnistunut vuosien saatossa tuomaan poliittiseen diskurssiin muutamia sanontoja, joita olen viljellyt tavan takaa ja joista osa on tarttunut laajempaankin käyttöön, kuten ”puliveivaus”, ”kompensoiiva suvaitsevuus”, ”juurisyy” (latinan kielen sanapari *causa prima*) ja ”ekokatastrofin intimiteetti”.

Voi olla, että joskus vielä julkaisen tutkimuksellisessa tarkoituksessa jotakin, lähinnä arvostellen valtamedian tapaa hukuttaa ajatuksen kirkkaus massakulttuurin, etukäräjöinnin ja monikulttuuri-ideologian meluun sekä mölyyn.

Kyse ei ollut tuossa antiikkisessa väitöskirjassanikaan mistään sokraattisesta animasta. Kyse oli enemmänkin siitä, että syvä ajatus asuu hiljaisuudessa, ja hiljaisuutta, rauhaa sekä yksityisyyttä rakastava ihminen voi

olla myös poliittisesti aktiivinen. Itse asiassa kaiken politiikan perustan pitäisi olla filosofiassa.

Suurten kissaeläinten urokset ovat kuulemma vanhemmiten sellaisia, että ne meditoivat savannilla puun alla eikä kukaan tiedä, mitä niiden pääkopassa tai kuoren alla liikkuu, paitsi että lähelle ei kannata mennä ilman hyvää syytä.

Monet merkittävänä pidetyt poliitikot ovat virassa ja vallankahvassa roikkuessaan olleet kuoleman kielissä ja kadonneet ajan myötä jälkiä jättämättä. Itselläni on ikää yli 50 vuotta, mutta kuntoni on mitatusti itseäni 25 vuotta nuorempien *hyväkuntoisten* mieshenkilöiden tasolla, mistä olen tietenkin kiitollinen.

Elämä on joka tapauksessa sellainen häivähdys, että siitä ei ole tuhlattavaksi mihinkään turhanpäiväiseen eikä joutavaan, ei varallisuuden keruuseen, ei työelämän mielipidevankeudessa virumiseen, ei kiistelyyn järjestömien poliitikkojen eikä puoliksi oppineiden tieteenharjoittajien kanssa.

Elämänkaaren todennäköisen keskivaiheen selvästi ylityttyä on hyvä miettiä, miten tai minkä hyväksi mahdollisen jäljellä olevan elämänsä käyttää. Elämä ei pitene vaan lyhenee kirjoituskoneen riveillä. Aikansa kutakin. Onneksi on muitakin moduksia olemassaoloon.

Viitteet

Ellei toisin mainita, on lähteinä käytetty viitteissä mainittujen lehtien Internet-sivuillaan julkaisemia juttuja. Viitteissä olevat sitaatit ovat juttujen otsikoita.

1. Yleisradion Internet-utiset 1.1.2019 ”Tasavallan presidentti Sauli Niinistö: Eurooppa on ajautunut riitoihin omista arvoistaan”.
2. Helsingin Sanomat 18.12.2018 ”Tanskalainen ja norjalainen nainen löytyivät kuolleena syrjäisestä vuoristosta Marokossa – Yksi epäilty pidätetty”.
3. Yleisradio uutisoi tapahtuman 27.12.2018 julkaisemassaan jutussa ”Poliisi esittää koulupojan murhasta epäiltyä vangittavaksi – Käsittely huomenna perjantaina”, mutta salasi tarkoin rikollisen maahanmuuttajataustan, jonka puolestaan YleWatch-sivusto paljasti jutussaan ”Yle pimittää Helsingin lapsenmurhaajan nimen ja etnisen taustan, mutta kansalaiset selvittivät tekijän” 27.12.2018.
4. Yleisradio luetteli rikolliselle kertyneen rikostaustan 27.12.2018 julkaisemassa jutussaan ”Koulupojan murhasta epäillyllä rikostaustaa: 4 pahoinpitelyä, näpistelyä ja rattijuopumuksia 27.12.2018, mutta vaikenä taaskin tekijän maahanmuuttajataustasta.
5. Kokoomuksen verkkouutisia huolestutti 25.12.2018 julkaistun jutun otsikossa, että ”Kiina antoi matkustusvaroituksen Ruotsiin”.
6. Markku Jokisipilä Turkulainen-lehden jutussa ”Markku Jokisipilä povaa eduskuntavaaleihin jymy-yllätystä – ”Saattaa muuttaa kovasti vaalikeskustelun sävyä”.
7. Lähde: Eurooppa-tiedotuksen Internet-sivut <<https://eurooppatiedotus.fi/2018/04/24/suomen-kolmas-eu-puheenjohtajakausi-osuu-eun-taitekohtaan/>>.
8. Juha Sipilän kannanottoa suurensi Helsingin Sanomat 31.12.2018 julkaisemassaan jutussa ”Sipilä otti uudenvuodentervehdyksessään kantaa Oulun tapahtumiin: Rikokset tutkitaan ja syylliset saatetaan vastuuseen, mutta omankäden oikeuden käyttö on rikos”. Lehti ja Sipilä itse unohtivat, että hänen oma omankäden oikeudella tapahtunut politikointinsa oli keskeisessä asemassa hallituksen päästäessä Suomeen suuren määrän väkivaltarikoksia tekeviä partavauvoja.
9. Helsingin Sanomat 5.1.2018.
10. Kansan Uutiset 24.8.2015 ”Petteri Orpon mielipide perussuomalaisten rasismista vaihtui päivässä – ”Pakolaisten motiivien arvostelu on rasismia”.
11. Annastiina Kallius -niminen tutkijana esitetty jatko-opiskelija Helsingin Sanomien jutussa ”Sipilän kannanotto Oulun seksuaalirikoksista käännettiin Unkarin yleisradiossa raiskauksiin syyllistyneiden maahanmuuttajien puolusteluksi” 5.1.2019.
12. Yleisradion Internet-sivut 6.1.2019 ”Suomalaisnuori lähti vapaaehtoistöihin Unkariin ja 10 vuotta myöhemmin hänet nimettiin televisiossa valtionviholliseksi – Annastiina Kallius tutkii nykyajan fasismia, mutta tuntee sen myös nahoissaan”. Hänen ja Yleisradion harjoittaman punikkifasismien puolestaan on joutunut tuntemaan nahoissaan moni perussuomalainen kunnan ihminen.
13. Ks. edellä mainittua Helsingin Sanomien juttua.
14. Kirjailija Jari Tervo oli palkattu Helsingin Sanomiin 6.1.2018 kirjoittamaan alkuvuoden uutistyhjiön keskelle jälleen perussuomalaisia aiheuttomasti moittivan kolumnin ”Perussuomalaisten Laura Huhtasaari ja Ville Tavio puhuvat vastoin parempaa tietoaan”. Kyllä Euroopan unionia voi aivan mainiosti verrata Neuvostoliittoon,

- paitsi että Neuvostoliitto ei pyrkinyt puuttumaan kansalliseen itsemäärämisoikeuteen pakottamalla Suomea vastaanottamaan vieraita kansakuntia.
15. Molemmat kirjoitukset on julkaistu kokoelmassani *Vastahankaan – Punavihreän kuplan puhkaisuja*.
 16. Arvostelin Lena Näreen poliittista toimintaa jo kirjoituksissani ”Mitä on rasismi?” 20.4.2016 (teoksessani *Sanaakaan en vaihtaisi pois*) ja ”Helsingin Sanomien työpoliittinen tiedepieru” 3.12.2017 (teoksessani *Vastahankaan*).
 17. Ks. kirjoitustani ”Yhteiskuntatieteilijöiden huoli sananvapaudesta heittää kuperkeikkaa” 12.5.2018 (teoksessani *Ankara totuus*).
 18. Michael Shermer Sceptic-lehden kirjoituksessaan ”What went wrong? – Campus unrest, viewpoint diversity, and freedom on speech”.
 19. The Spectator julkaisi sensuroidun Adam Perkinsin vastineen ”Why was my lecture on science and free speech shut down?” 16.3.2018. Hänen esitelmänsä ”The Scientific importance of free speech” julkaisi Quillette-lehti 13.4.2018.
 20. Suomen Uutiset 2.3.2018 ”Johan on opinnot! – Sukupuolentutkimuksen opiskelijat tanssivat Stop Deportations -mielenosoituksessa, Turun yliopisto jakoi opintopisteitä”.
 21. ”The smart way to keep people passive and obedient is to strictly limit the spectrum of acceptable opinion, but allow very lively debate within that spectrum [...]”. Noam Chomsky teoksessaan *The Common Good* (Berkeley, CO: Odonian Press, 1998, s. 43).
 22. Arvostelin Leena Malkin asiantuntemattomuutta kirjoituksessani ”Lähikuvassa terrorismin tu(t)kija ja dosentti” 19.8.2017 (teoksessani *Vastahankaan*).
 23. Arvostelin tiedepoliittisten skandaalien taustoja jo edellisen kokoelmani *Ankara totuus* kirjoituksissa, samoin tutkimuksessani *Totuus kiihottaa – Filosofinen tutkimus vasemmistopopulistisen valtamedian tieto- ja totuus kriisistä*.
 24. Arvostelin asiaa kirjoituksessani ”Pötypuheen vuodatuksella Vuoden Tiedekynäksi” 31.3.2017 (teoksessani *Vastahankaan*).
 25. Koneen Säätiön Internet-sivut 8.12.2015 ”Esseeteos ruskeille tytöille”.
 26. Koko Hubara mainosti tuotostaan sivuillaan <<https://www.ruskeattytot.fi/>>.
 27. Esimerkiksi Yleisradio antoi ilmaismainosta Koko Hubaran kirjalle ohjelmassa ”Puoli seitsemän” 30.3.2017.
 28. Koneen Säätiön vuosikertomus 2012, s. 10.
 29. Emt., s. 6.
 30. Lähde: Tilastokeskus ja Poliisi <<https://infogram.io/p/c2dae9b7dbe74cdf55898e336ed8e454.png>>
 31. Iltalehti 11.1.2019 ”Oulun seksuaalirikosvyyhti paisuu – Poliisi: Yksi uhreista kuollut, kolme uutta kiinniottoa”.
 32. Iltalehti 13.1.2019.
 33. Jussi Halla-aho Facebookissa 20.1.2019.
 34. Väärinkäsitys lähti liikkeelle toimittaja Jyrki Haran Yleisradion Internet-utisissa 19.10.2019 julkaisemasta jutusta ”Yle kysely turvallisuuspolitiikasta: SDP, vasemmistoliitto, vihreät ja perussuomalaiset valmiita vähentämään hävittäjien määrää”.
 35. Aiheesta kirjoitti muiden muassa Tekniikka & talous jutussaan ”Merivoimille neljä 105-metristä korvettia – 1,2 miljardilla suurimmat alukset sitten panssarilaiva Ilmarisen ja Väinämöisen” 17.1.2020.
 36. Heikki Nikunen teoksessa *Suomen Ilmavoimat 90 vuotta* (Tampere: Apali, 2008, s. 28).
 37. Aiheesta kirjoitti Keskisuomalainen jutussaan ”Amiraali Kaskeala konsultoi amerikkalaisia hävittäjäkaupoissa” 21.3.2017.
 38. Kirjoitin aiheesta verkkokolumnissani ”Uhanalainen Malmin lentoasema suojeltava kulttuuriympäristönä” 10.8.2016 (teoksessani *Sanaakaan en vaihtaisi pois*).
 39. Timo Haapala Ilta-Sanomissa 10.6.2017.
 40. Samuli Salminen tutkimuksessaan *Kuinka kalliiksi halpatyövoima tulee?* (Helsinki: Suomen Perusta, 2018, s. 15–16).

41. Emt., s. 82.
42. Emt., s. 89.
43. Jere Päivinen raportissaan *Mitä tiedämme maahanmuuton taloudellisista vaikutuksista? Selvitys maahanmuuton taloudellisten vaikutusten kokonaisuudesta* (Sosiaali- ja terveysministeriön raportteja ja muistioita 2017:27, Helsinki: Sosiaali- ja terveysministeriö, 2017, kuvio 29, s. 47).
44. Samuli Salminen tutkimuksessaan *Maahanmuutot ja Suomen julkinen talous, osa 1: Toteutuneet julkisen talouden tulot ja menot* (Helsinki: Suomen Perusta, 2015, kuvat 46–49, s. 77–78).
45. Tutkimusnäyttöä pakolaisten ja turvapaikanhakijoiden huonosta työllistymisestä antavat Aalto-yliopiston dosentti Kyösti Tarvaisen Ruotsista saamat tutkimusnäytöt, joiden mukaan etenkin Lähi-idästä tulleiden työllistyminen on ollut lyhytaikaista, ja maahan on tultu töihin toisten Lähi-idästä tulleiden pöytälaatikkofirmoihin. Tämä viittaa siihen, että ”työperäinen maahanmuutto” on oikeasti ollut perheiden yhdistämisen muoto, jonka verukkeena töihin tuloa on käytetty. Myös töihin jääneiden kohdalla työllistyminen on ollut heikkopalkkaista, jolloin ”työperäisestä maahanmuutosta” on tullut yhteiskunnan maksaman tukityöllistämisen muoto, kun kulut on maksettu kasvavina asumistukikustannuksina, perheenjäsenten sosiaali- ja koulutuskuluina sekä asuntojen hankkimisesta yhteiskunnalle johtuvina kustannuksina. Tarvainen nojaa päätelmissään muun muassa Ruotsin hallituksen tekemään selvitykseen *Riksrevisionens rapport om arbetskraftsinvandring* (2016/17:176), ja aiheesta uutisoi Suomen Uutiset 4.10.2017 julkaisemassaan jutussa ”Dosentti varoittaa kansanedustajia tarveharkinnan poistosta – Synnytti Ruotsiin uuden maahanmuuttoväylän”.
46. Ks. Robert D. Putnamin teosta *Bowling Alone – The Collapse and Revival of American Community* (New York: Simon & Schuster, 2000).
47. Yleisradion Internet-uutiset 13.10.2017 ”Rakennusliiton pomo hiiltyi vasemmistolle työlupa-aloitteesta: ”Ikinä en enää äänestä vasemmistoliittoa”.
48. Ks. blogikirjoitustani ”Uhreista syyllisiä työpolitiikassa” 2.9.2016 (teoksessani *Sanaakaan en vaihtaisi pois*).
49. Aiheesta raportoi Talouselämä jutussaan ”Autoveron tuotto petti taas” 6.4.2014.
50. Ilta-Sanomien 21.1.2019 ”SDP: Polttomootoreilla käyvät uudet henkilöautot kiellettävä, tilalle nopealla aikataululla 750 000 nolla- tai vähäpäästöistä autoa”.
51. Asiasta raportoi Yleisradion Internet-uutiset jutussaan ”hallituksen tavoitteena 250 000 sähköautoa – Berner Ylelle: Näillä toimilla saadaan 4300 kappaletta” 30.8.2017.
52. Kristillisdemokraattien kansanedustaja Peter Östman sanomalehti Ilkkaan kirjoittamassaan artikkelissa ”Dieselautojen aika ei ole ohi” 21.1.2016.
53. EY-tuomioistuin totesi, että yksityisen henkilön tuodessa toisesta Euroopan unionin jäsenvaltiosta käytetyn ajoneuvon, ei kannetun autoveron määrä saa olla suurempi kuin Suomessa jo rekisteröidyn samanlaisen käytetyn ajoneuvon arvoon sisältyvä autoverosta jäljellä oleva määrä. Muussa tapauksessa auton verotus on Euroopan yhteisön perustamissopimuksen 90 artiklassa kielletyllä tavalla syrjivää. Korkein hallinto-oikeus antoi asiassa EY-tuomioistuimen mukaisen ratkaisun 16.12.2002/3318 (KHO:2002:85).
54. Yleisradion Internet-uutiset kirjoitti liikenneministeri Anne Bernerin suunnitelmista 18.1.2018 julkaistussa jutussa ”Yle sai Bernerin paperit: Autovero pois, myös ajoneuvo- ja polttoaineveroja lasketaan”.
55. Ks. kirjoitustani 6.10.2018 teoksessani *Ankara totuus*.
56. Iltalehti 16.1.2019 ”Jussi Halla-aho: Twitter-tilini lukittiin”.
57. Riikka Purra Facebook-sivuillaan 5.1.2019. Postaukseen oli liitetty videopätkä Ylen samana päivänä esittämästä lyhyestä haastattelusta.

58. Aiheesta kertoi Suomessa Suomen Uutiset 11.1.2019 jutussa ”Antifa kiitti somessa saksalaispoliitikon pahoinpitelijöitä – Facebookin mielestä tämä ei loukannut yhteisönormeja”.
59. Arto Luukkanen kirjoitti aiheesta Uuden Suomen kolumnisaan ”Demokratia kaventuu – Sensuurihyökkäykset Facebookissa” 8.1.2019.
60. Vantaan Sanomat 24.1.2019 ”Perussuomalaisten Espoon valtuustoryhmän puheenjohtajalle syyte kansanryhmää vastaan kiihottamisesta”.
61. Timo Vihavainen blogikirjoituksessaan ”Totuuden aikoja” 19.1.2019.
62. Ks. pylväsdiagrammia tässä kirjassa edellä.
63. Helsingin Sanomat 8.3.2014.
64. Ilkka Kaukorannan blogikirjoitus ”Virkamiesten pitäisi kuvata eikä rajata talouspolitiikan vaihtoehtoja” SAK:n Internet-sivuilla 4.2.2019.
65. Uusi Suomi kirjoitti SAK:n verolinjauksista jutuihinsa ”SAK löi vaatimukset tiskiini: Veronkiristyksiä yli 600 miljoonalla eurolla – Käyttöön uusi laaja varallisuusvero” 1.2.2019 ja ”SAK on puolue, joka tuhoaa työpaikkoja!” – Kokoomuslaiset tyrmistyivät verolinjasta” 5.2.2018.
66. Asiasta informoi Suomen Uutiset jutussaan ”Tuumaustunnilla: talouspoliittisen ohjelman ja sosiaalipoliittisen ohjelman julkistus” 4.2.2019.
67. Oikeusministeriö ahdisteli ihmisiä vihapuhekampanjalla osoitteessa <<https://yhdenvertaisuus.fi/vihapuhe>>.
68. Opetus- ja kulttuuriministeriö pelotteli kansalaisia sananvapauden rahoittamiseen tähtäävällä kampanjalla <<http://torjunvihapuhetta.fi/>>.
69. Aulis Aarnio teoksessaan *Oikeutta etsimässä* (Helsinki: Talentum 2014, s. 258–265).
70. Sananvapauden ja julkisen järjen käytön vastainen ”Against hate” -kampanja oli lähöisin oikeusministeriön ”demokratiajohtajana” toimivan Johanna Suurpään kynästä, minkä paljastaa hänen 6.3.2018 allekirjoittamansa asiakirja OM14/02/2017.
71. Noam Chomsky teoksessaan *The Common Good* (Berkeley, CA, Odonian Press 1998, s. 43).
72. Markku Jokisipilä Turun Sanomien kolumnissaan ”Valhetta on kaikki laulut maan” 4.10.2017. Kirjoitusta voi arvostella lähinnä kaikki-kvanttorin holtittomasta käytöstä.
73. Markku Huusko Uudessa Suomessa 4.10.2017.
74. Samuli Salminen tutkimuksessaan *Kuinka kalliiksi halpatyövoima tulee?* (Helsinki: Suomen Perusta, 2018).
75. Ks. Aulis Aarnion teosta *Oikeutta etsimässä* (2014, s. 258–265) ja Markku Helinin artikkelia ”Perusoikeuksilla argumentoinnista” (2012).
76. Yleisradion Internet-uutiset 7.2.2019 ”Ylen kannatusmittaus: Kokoomus putoaa, Perussuomalaiset selvässä nousussa”.
77. Yleisradion Internet-uutiset 10.1.2018 ”Ylen puoluekannatusmittaus: Perussuomalaisille iso nousu, Kokoomus kirii SDP:tä”.
78. Helsingin Sanomat 16.1.2019 SDP:n etumatka Kokoomukseen on kaventunut – Perussuomalaisten nousu näkyy myös HS-gallupissa”. Niin, todellakin, se näkyi myös HS-gallupissa, ihme kyllä.
79. Asiasta uutisoi muiden muassa Uusi Suomi jutussaan ”Suomen ’poikkeuksellinen yhteiskuntakokeilu’ – Luvut perustulokokeilusta julki” 8.2.2019.
80. Uusi Suomi 8.2.2019 ”Iso askel Suomessa 1.1.2019 – Perustulokokeilun johtaja: Negatiivista tuloveroa voitaisiin nyt kokeilla”.
81. Keskustan kantaa selitteli Juha Sipilä Uuden Suomen 7.2.2019 julkaisemassa jutussa ”Ei tietenkään jos on töissä!” – Juha Sipilä riehaantui perustulosta, ja nyt keskustan malli on julki”.
82. Lähde: Tilastokeskus. <http://www.tilastokeskus.fi/til/khki/2017/khki_2017_2018-05-24_kat_001_fi.html>.
83. Radiolla on myös Internet-sivut osoitteessa <<http://radiovapaahelsinki.fi/>>.
84. Timo Soini ”plokinsa” kirjoituksessa ”Totuuden saa sanoa” 16.2.2019.

85. Demokraatti 16.2.2019 ”Timo Soini ryöpyttää: ’Halla-aho ei tätä käsitä – Kuurapää ei kauas nää”.
86. Demokraatti 15.2.2019 ”Ulkoministeri Timo Soini: Suurlähetystö Filippiineille ja lisää filippiiniläisiä Suomeen – ’Tosiasioden tunnustaminen on viisauden alku”.
87. Timo Soini ”plokinsa” kirjoituksessa ”Lisää hoitajia” 15.2.2019.
88. Jussi Halla-aho Ylen Ykkösaamussa 16.2.2019.
89. Suomen Uutiset 4.10.2017 ”Dosentti varoittaa kansanedustajia tarveharkinnan poistosta – Synnytti Ruotsiin uuden maahanmuuttoväylän”.
90. Timo Haapala Iltä-Sanomien kolumnissaan ”Onneksi olkoon kokoomus! Kiistelty automainos toimii vaalien alla kuin junan vessa!” 18.2.2019.
91. Demokraatti 16.2.2019 ”Näin kokoomus selittää kohumainostaan: ’Meiltä on kysytty, onko kuva aito. Vastaus: Kyllä!’”
92. Kimmo Tiilikaisen kiireestä Suomen teollisuuden tuhoamiseen kertoi Yleisradion Internet-uutiset 19.2.2019 julkaisemassaan jutussa ”Ministerin yllätys: Suomesta hiilineutraali jo 2045 – ’Pohjoismaiden näytettävä mallia ilmastopolitiikassa”.
93. Merkkejä muiden puolueiden ilmastopaniikista voi lukea esimerkiksi Yleisradion Internet-uutisten jutusta ”Autoilu mullistuu täysin jo ihan kohta, jos Suomi ottaa toisissaan 1,5 asteen ilmastotavoitteen – Ilmastopaneeli listaa järeät keinot” 9.11.2018 ja vihreiden Emma Karin blogikirjoituksesta ”Suomen liikenne pitää sähköistää – Polttomootoreille viimeinen myyntipäivä” <<https://www.emmakari.fi/>>. Liikenteestä, autoista ja tekniikasta mitään ymmärtämättömän mielipiteitä ei kenenkään pitäisi ottaa todesta, mutta kansa valitsi hänet kansanedustajaksi.
94. <<https://www.vihreat.fi/asiat/vihrea-politiikka/eduskuntavaaliohjelma-2019>>.
95. Matti Kääriäinen, *Kehitysavun kirous* (Helsinki: Into Kustannus, 2015).
96. Petan sittemmin lavastukseksi osoittautunut video on julkaistu YouTubessa osoitteessa <<https://www.youtube.com/watch?v=sLcgxIGTFRs&feature=youtu.be>>.
97. Vihreät julkaisivat verokantojaan puolueen Internet-kotisivuilla osoitteessa <<https://www.vihreat.fi/vihreiden-verokannat-kysymyksiä-vastauksia>>.
98. Iltalehti 21.2.2019 ”Puolustusministeri Niinistö ei halunnut selittää moitittua taleban-vertaustaan – Puhemies Risikko: ’Ei soveliasta – Itse olisin kyllä käyttänyt puheenvuoron”.
99. Jussi Niinistö kirjoitti perustuslakivaliokunnan käyttämistä punakaartilaisista professoreista perustuslakitalibanin nimitystä kotisivuillaan 19.2.2019 julkaisemassaan blogikirjoituksessa ”Eduskunnan on ryhdistäydyttävä”.
100. Uusi Suomi 19.2.2019 ”Ministeri Niinistöltä rajut syytökset: ’Palkkio 670–1340 €/lausunto – Perustuslakitalibanit saivat tahtonsa läpi”.
101. Aiheesta otsikoi hätääntyneesti Kansan Uutiset jutussaan ”Britannia uhkaa erota Euroopan ihmisoikeussopimuksesta” 11.5.2015.
102. Aiheesta kirjoitti muiden muassa Iltalehti jutuisaan ”Zyskowitz haastoi jälleen professori Lavapuroa: ’Missä tällainen perustuslaki on säädetty? Venezuelassa?” 2.3.2017 ja ”Kimmo Sasi Verkkouutisissa: Omaa linjaansa ajavat perustuslakitutkijat vaarantavat demokratian” 18.2.2019.
103. Aulis Aarnio teoksessaan *Oikeutta etsimässä* (Helsinki: Talentum, 2014, s. 258).
104. Emt., s. 263–264.
105. Emt., s. 260.
106. Emt., s. 265.
107. Kirjoitin aiheesta aiemmin blogikirjoituksessani ”Ihmisoikeusfundamentalismi on perustuslakipopulismia” 29.3.2017 (teoksessani *Vastahankaan*) ja kirjassani ”Kuinka Suomi korjataan?” (2019, s. 128–133).
108. Perussuomalaisen maahanmuuttopoliittinen ohjelma julkaistiin puolueen kotisivuilla Internet-osoitteessa <<https://www.perussuomalaiset.fi/wp-content/uploads/2019/02/Maahanmuuttopoliittinen-ohjelma-2019.pdf>>.
109. Suomen kansan enemmistö on Perussuomalaisen kanssa samoilla linjoilla. Suomen Uutiset raportoi tutkimuksen tuloksista jutussa ”Perussuomalaiset tutki: Suurin osa

- suomalaisista valmis osallistumaan ilmastotalkoisiin enintään 100 eurolla” 22.2.2019 ja ”Kysely: Enemmistö samaa mieltä perussuomalaisten kanssa ulkomaalaisille tarjottavista palveluista – Ei oikeutta samoihin sosiaalietuuksiin” 22.2.2019.
110. Helsingin Sanomat 21.2.2019 ”Perussuomalaisten kannatus nousee, ja kampanja tiivistyy Ouluun: ’Than tavalliset keski-ikäiset ihmiset ovat nyt vihaisia’”.
 111. Yleisradion Internet-uutiset 22.2.2019.
 112. Helsingin Sanomat 21.2.2018 ”Viisi keskeistä asiaa HS-gallupista: Päähallituspuolueet vaikeuksissa, perussuomalaisten kannatus jo 11,4 prosenttia”.
 113. Iltalehti 21.2.2019 ”Perussuomalaiset voi ohittaa keskustan, sanoo tutkija – Hallaaho: ’Pidän todennäköisenä’”. Tutkijana oli äänessä Taloustutkimuksen Jari Pajunen.
 114. Anna-Stina Nykänen Helsingin Sanomien jutussaan ”Kotouttaminen ja sopeuttaminen täytyy aloittaa heti – Pakolaisille eivät pelkät neuleohjeet riitä” 20.8.2015. Kutosin tämän alun perin köyhyystutkija Juho Saarelta lähtöisin olevan väitteen blogikirjoituksessani ”Mitä on rasismi?” 20.4.2016 (teoksessani *Sanaakaan en vaihtaisi pois*).
 115. Ks. teostani *Kuinka Suomi korjataan?* (2019, s. 22).
 116. Suomen Uutiset 13.10.2018 ”Euroopan komission hahmotelmat maahanmuuttokriisin taltuttamiseksi vesittymässä – Pakotettu taakanjako palaamassa keinovalikoimaan”.
 117. Emmanuel Macronin ideasta kirjoitti muiden muassa Uusi Suomi jutussaan ”Macron: ’Välimerellä otetaan hulluja riskejä’ – Ranska perustaa käsittelykeskuksia Libyaan” 27.7.2017.
 118. Keskustanuoret ja Keskustan Opiskelijaliitto vaativat pakolaiskiintiön kasvattamista kymmeneentuhanteen Uuden Suomen 17.7.2017 julkaisemassa jutussa ”Täysin epäinhimillistä’ – Suomeen vaaditaan 10 000 pakolaisten kiintiötä nykyisen 750:n sijaan”. Epäinhimillinen oli kepulaisnuorten mielestä nykyinen pakolaiskiintiö, ei heidän haavailemansa valtava kiintiö. Joudun murheellisesti totemaan, ovatko politiikkaan nuorena hakeutuvat pyrkyrit todellakin ajasta aikaan samanlaisia tyhmyreitä.
 119. Tanskan kansanpuoluetta Vänstreä edustavaa pääministerin Lars Rasmussenin ehdotuksesta kertoivat Suomessa Helsingin Sanomat jutussa ”Tanskan pääministeri esittää turvapaikanhakijoille kokoamisleirejä EU:n ulkopuolelle ’ei niin houkutteleviin maihin’” 6.6.2018 ja Uusi Suomi jutussa ”Turvapaikanhakijoille puuhataan suurta säilytyskeskusta EU:n ulkopuolelle – Mukana useita maita, idealle tukea Suomes-takin” 7.6.2018.
 120. Michael Shermer Sceptic-lehden kirjoituksessaan ”What went wrong? – Campus unrest, viewpoint diversity, and freedom on speech”.
 121. Toimittaja Anna-Sofia Niemisen kirjoittama juttu Helsingin Sanomissa 28.2.2019. Kirjoitus ja sen sisältö ei poikkea mitenkään parodiapoliisi Keijo Kaarisateen nimi-merkillä ”Aisa Kantola” Turun Sanomiin kirjoittamasta tekstistä ”Yliopistokulttuurimme on tippumassa kansainvälisen kehityksen kelkasta”.
 122. Sama.
 123. Ilta-Sanomat 6.11.2018 ”Åbo Akademi kielsi miesten tasa-arvoseminaarin tiloistaan – Päävieraksi pyydetty ysäritähti raivostui: ’Skandaali’”.
 124. Asia käy ilmi esimerkiksi hänen Twitteristään <<https://twitter.com/brigitakrasniqi?lang=fi>>.
 125. Turun Sanomat 3.3.2019 ”Rajut riidat ja rasismisyytökset repivät Åbo Akademin sukupuolentutkimuksen laitosta”.
 126. Suomeen tulleet ulkomaalaiset reuhaavat täällä suu vaahdossa suomalaisten ajami- seksi pois yliopistoistaan, ja aiheetonta kansainvälistä huomiota tapaus sai noiden sekopäiden julkaistua Internetissä englanninkielisen manifestin <<https://www.change.org/p/the-education-minister-noracisminuniversity-wearenotblackskinned-students-researchers>>.
 127. Apulaisoikeuskanslerin ratkaisut 12.11.2013 Dnro OKV/136/1/2013 ja OKV/727/1/2013.

128. Helsingin yliopiston uutissivusto 25.2.2019 julkaistussa jutussa ”Kotouttamistoimenpiteet voivat vahvistaa maahanmuuttajien syrjäytymistä”.
129. Tuuli Kurjen artikkeliväitöskirjan nimienä oli käsitteellisesti sekava ”*Immigrantness as (mis)fortune?: Immigrantisation through integration policies and practices in education*”.
130. Tuuli Kurki väitöksensä tiivistelmässä <<https://helda.helsinki.fi/handle/10138/294719>>.
131. Sama. Yleisradio meni tietenkin väittelijä Kurjen seinähullujen hypoteesien tueksi 18.3.2018 julkaisemassaan uutisessa ”Tutkija arvostelee maahanmuuttajien työelämään ohjaamista piilorasismista – ’Ajatellaan, että heillä on luontainen tarve hoivata’”. – Olettamuksensa tueksi Tuuli Kurki ei esittänyt kuitenkaan vähäisintäkään näyttöä, mikä olisikin kai kumonnut hänen oletuksensa ”piilorasismista”. Sanankäyttö toi mieleen vihapuhepoliisi Keijo Kaarisateen nimimerkillä ”Noora Siivonen” ja ”Aisa Kantola” kirjoittamat parodiatekstit ”etnonationalistisista piilorakenteista”.
132. Tuuli Kurki väitöksensä tiivistelmässä <<https://helda.helsinki.fi/handle/10138/294719>>.
133. Sama.
134. Tuuli Kurki Yleisradion 18.3.2018 julkaisemassa jutussa ”Tutkija arvostelee maahanmuuttajien työelämään ohjaamista piilorasismista – ’Ajatellaan, että heillä on luontainen tarve hoivata’”.
135. Paavo Väyrynen vaati hävittäjähankintaa ”uuteen harkintaan” Uuden Suomen blogikirjoituksessaan 1.3.2019. Myös tamperelainen sosiologi Jiri Nieminen esitti samaa lehden blogikirjoituksessaan ”Uusien hävittäjien sijaan vielä toinen päivitys Horne-teihin?” 25.2.2019.
136. *Esiselvitys Hornet-kaluston suorituskyvyn korvaamisesta – Loppuraportti*. Helsinki: Puolustusministeriö, 2015.
137. Kirjoitin aiheesta blogikirjoituksessani ”Rajaloukkaukset kieroutunutta kommunikaatiota” 8.9.2014 (teoksessani *Minuutti on mennyt*).
138. Suomen Uutiset 20.1.2019 ”Halla-aho hävittäjähankinnoista: ”Me emme ole esittäneet, että uusia hävittäjiä hankittaisiin vähemmän kuin 64”.
139. Jyrki Laukkanen Yleisradion Internet-uutisten 6.3.2018 julkaisemassa jutussa ”Suomen kokeneimman sotilaslentäjän arvio: Ruotsalainen Gripen on vahvoilla Ilmavoimien uudeksi hävittäjäksi”.
140. Iltalehti 27.2.2019 ”Rinne: Nykykokoomus ja keskusta eivät mahdu SDP:n kanssa samaan hallitukseen”.
141. Iltalehti 4.3.2019 jutussa ”Tuore Alma-gallup: Kokoomusta painaa hoitajakeskustelu, Perussuomalaiset nousee jo viidettä kuukautta”.
142. Laskelman Iltalehdelle teki kauppatieteiden kandidaatti Pauli Vahtera, joka julkaisi tulokset 5.3.2019 alkaen Iltalehden kolumneissaan ”Maahanmuuton hinta 3,2 miljardia euroa, osat 1–3”.
143. Sebastian Tynkkynen julkaisi vaalivideosa ”Tämä on taistelu Suomen puolesta” YouTubessa 22.2.2019.
144. Tiedot perustuvat Autoalan tiedotuskeskuksen tilastoihin Internet-osoitteissa <http://www.aut.fi/tilastot/verotus_ja_hintakehitys/valtion_verotulot_tieliikenteesta> ja <http://www.aut.fi/tilastot/verotus_ja_hintakehitys/valtion_liikennemenot>.
145. <http://www.aut.fi/tilastot/autokannan_kehitys/sahkoautojen_maaran_kehitys>.
146. <http://www.aut.fi/tilastot/autokannan_kehitys/henkiloautokannan_keskian_kehitys>.
147. Uusi Suomi 5.3.2019 ”Timo Soini: ’En ole ehdolla eduskuntavaaleissa’”.
148. Iltalehti 16.8.2017 ”Soinille tyrkyllä lisää palkkaa ja pankkiirinvirka Lontoossa”.
149. MTV3:n Internet-uutiset 5.3.2019 ”Soini ruoskii rajusti perussuomalaisia MTV:n haastatteluissa: ’En arvosta nykyjohton toimia ja moraalaa’”.
150. Yleisradion Internet-uutiset 8.3.2019 ”Sote kaatoi hallituksen – Pääministeri Sipilä: Edellytyksiä etenemiselle ei ole, se on minulle valtava pettymys”.

151. Yleisradion Internet-uutiset 7.3.2019 ”Ylen kannatusmittaus: SDP repäisi hurjan eron kokoomukseen – Perussuomalaisille Halla-ahon kauden ennätyslukemat”.
152. Iltalehti 13.11.2015 ”Tutkijan tilytys leviää netissä: Stubb ei ole ystävä, vaan pyöveli”.
153. Ks. Samuli Salmisen tutkimuksia *Maahanmuutot ja Suomen julkinen talous, osa 1: Toteutuneet julkisen talouden tulot ja menot* (Helsinki: Suomen Perusta, 2015) ja *Kuinka kalliiksi halpatyövoima tulee?* (Helsinki: Suomen Perusta, 2018).
154. Laskelman Iltalehdelle teki kauppatieteiden kandidaatti Pauli Vahtera, joka julkaisi tulokset 5.3.2019 alkaen lehden kolumneissaan ”Maahanmuuton hinta 3,2 miljardia euroa, osat 1–3”.
155. Uusi Suomi 8.3.2019 ”Sipilän hallituksen uudistus ’ajetaan hallitusti alas’ – Valmisteluun käytetty yli 200 milj. €”.
156. Kimmo Sasi Kokoomuksen Verkkouutisten jutussa ”Kimmo Sasi: Vihreät ja perussuomalaiset kylvävät pelkoa” 1.1.2019.
157. Kimmo Sasi Kokoomuksen Verkkouutisten jutussa ”Kimmo Sasi: Poliitikassa tarvitaan vakautta” 1.1.2019.
158. Ilta-Sanomat 3.2.2019 ”Tuomas Enbusken bemari hautautui lumikinokseen – Tuulilasissa odottaa nippu maksuja ja siirtokehotuksia”.
159. Demokraatti 21.4.2018 ”Liike Nyt avasi nettisivunsa – Nämä 7 henkilöä ovat perustajat”.
160. 7 päivää 6.6.2016 ”Tässä on Mikael Jungnerin uusi sporttinen avoauto”.
161. Ilta-Sanomat 1.11.2018 toimittaja Hanna Vesalan ”Kommentti: Vihreän syysfarssin loppuhuipennus – Haavisto löytyi Afrikasta, kilpakumppani lomailee sitkeästi Japanissa”.
162. Ilta-Sanomat 14.3.2019 ”Vihreiden Yanar ja PS:n Huhtasaari ottivat yhteen – Zyskowitz: ’Kiva, että pystyttiin näin rakentavassa hengessä keskustelemaan”.
163. Ks. teostani *Kuinka Suomi korjataan?* (2019, s. 71).
164. Emt., s. 83.
165. Saido Mohamed Helsingin Vihreiden Internet-sivujen kirjoituksessa ”Arvot saivat jättämään kokoomuksen: Saido Mohamed siirtyy vihreisiin” 8.6.2016.
166. Helsingin Sanomat 16.11.2018 ”Entinen kuntapoliitikko Saido Mohamed nosti ulkomailla asuneen siskonsa lapsilisiä vuosien ajan – Törkeästä rahanpesusta yli vuoden ehdollinen tuomio”.
167. Uusi Suomi 13.3.2019 ”’Se on verot jaettuna bkt kertaa sata’ – Juha Sipilä kuittasi Antti Rinteelle, yleisö räjähti nauruun”.
168. ”Aisa Kantola” Turun Sanomien julkaisemassa kirjoituksessa ”Suomalainen yliopistokulttuuri tippumassa kehityksen kelkasta” 12.3.2019.
169. Asiasta kirjoitti muiden muassa Turun Sanomat 3.3.2019 jutussa ”Rajut riidat ja rasismisyytökset repivät Åbo Akademin sukupuolentutkimuksen laitosta”.
170. Turun Sanomat 13.3.2019 ”Metsään meni – Mieliopidekirjoitus yliopistokulttuurista on poistettu”.
171. Ks. Alan Sokalin artikkelia ”Transgressing the boundaries – Towards a transformative hermeneutics of quantum gravity” *Social Text* -lehdessä 46–47/1996 (s. 217–252).
172. Ks. Alan Sokalin artikkelia ”A physicist experiment with cultural studies” *Lingua Franca* -lehdessä (May/June 1996, s. 62–64).
173. Quillette 1.10.2018 ”The grienance studies scandal: Five academics respond”.
174. Ks. Alan Sokalin ja Jean Bricmontin teosta *Impostures intellectuelles* (Paris: Odile Jacob, 1997).
175. Ilmastodatan muokkausta harjoitettiin vuonna 2009 ilmi tulleiden tietojen mukaan East Anglian yliopistossa, mistä kehittyi Climatedatena tunnettu skandaali.
176. Keijo Kaarisade sittemmin sensuroidulla Twitter-tilillään.
177. Suomen Uutiset 16.3.2019 ”Uuden-Seelanin iskun taustoista”.
178. Aamulehti 26.10.2016 ”Twiitti kävi kalliiksi: Valavuori sai potkut!”

179. Aamulehti 7.1.2019 ”Pori Jazzista erotettu Aki Ruotsala kertoo nyt viime vuodestaan, somekohuista ja suomalaisesta julkisuudesta”.
180. Iltalehti 14.7.2017 ”Some-videon takia irtisanottu bussikuski yllättyi potkuista: ’Olen ollut tunnollinen työntekijä’”.
181. Iltalehti 27.9.2018 ”Katso video: Bussikuski nujakoi asiakkaan kanssa Espoossa – Matkustajat pakenivat, vauvaa suojelut äiti huusi: ’Voitteko lopettaa tämän’”.
182. Mika Ebeling katsoi tulleen syrjityksi Uuden Suomen blogikirjoituksessaan 15.3.2019 ”Avoin kirje Pekka Haavistolle: Apua! Entinen avustajasi riistää ihmisoikeuksiasi”, samoin Paavo Väyrynen Uuden Suomen kirjoituksessaan 14.3.2019 ”Räikeää poliittista syrjintää”.
183. Friedrich Nietzsche teoksessaan *Hyvän ja pahan tuolla puolen – Erään tulevaisuudenfilosofian alkunäytös* (Suom. J. A. Hollo, alkut. *Jenseits von Gut und Böse*, 1886. Helsinki: Otava 2012, ajatelmä 146).
184. Muiden muassa kokoomuslainen Tere Sammallahti kysyi Uuden Suomen blogissaan 18.3.2019 ”Onko HS:n vaalikonetta manipuloitu? – Yhdellä puolueella juuri oikeat vastaukset”. Helsingin Sanomat joutui selittelemään vaalikoneensa rakentamista Feminististä puoluetta suosivaksi 10.3.2019 julkaisemassaan jutussa ”Miksi HS:n vaalikone suosittaa yllättävää puoluetta? Vastauksia usein kysytyihin kysymyksiin”.
185. Helsingin Sanomat joutui korjaamaan vaalikonettaan rehellisemmäksi, mistä lehti ilmoitti 18.3.2019 jutussaan ”HS muutti vaalikoneen suositustapaa: uusi algoritmi avattuna ja selitettynä”. – Lehden jutussa olikin jälleen selittelyn makua.
186. Helsingin Sanomien toimituspäällikkö Esa Mäkinen iloitsi vaalikoneestaan kuin vauva varpaistaan lehden jutussa ”Vaalikoneista on kaikkien syytä iloita” 7.3.2019.
187. Sama.
188. Markku Huusko Uuden Suomen blogissaan ”Näin Antti Rinne veisi Suomea vasemmalle ja Petteri Orpo oikealle” 19.3.2019.
189. Kirjoitin aiheesta blogitekstissäni ”Muistin tueksi: Mitä jos SDP:stä tulee pääministeripuolue” 5.3.2019.
190. <https://www.perussuomalaiset.fi/wp-content/uploads/2019/01/Ymparisto_ja_energia_politiikka_15.1.2019.pdf>.
191. <https://www.perussuomalaiset.fi/wp-content/uploads/2019/02/PS_taluspoliittinen-ohjelma_2019_1.pdf>.
192. <https://www.perussuomalaiset.fi/wp-content/uploads/2019/02/PS_sosiaalipoliittinen-ohjelma_2019.pdf>.
193. <https://www.perussuomalaiset.fi/wp-content/uploads/2018/10/Kopo_kokonaan-ja-tiivistelm%C3%A4_2018.pdf>.
194. <<https://www.perussuomalaiset.fi/wp-content/uploads/2019/02/Maahanmuuttopoliittinen-ohjelma-2019.pdf>>.
195. <<https://www.perussuomalaiset.fi/wp-content/uploads/2018/10/periaateohjelma.pdf>>.
196. <<https://www.perussuomalaiset.fi/wp-content/uploads/2019/02/Eduskuntavaaliohjelma-2019.pdf>>.
197. Suomen Uutiset 18.3.2019 ”SDP:n Tuppurainen esitti pakolaiskiintiön kymmenkertaistamista – Pelkästään yhden vuoden tulijoista kertyisi 10 miljardin lasku!”.
198. Keskustanuoret ja Keskustan Opiskelijaliitto vaativat pakolaiskiintiön ksavattamista kymmeneentuhanteen Uuden Suomen 17.7.2017 julkaisemassa jutussa ”’Täysin epäinhimillistä’ – Suomeen vaaditaan 10 000 pakolaisten kiintiötä nykyisen 750:n sijaan”.
199. Jere Päivinen, *Mitä tiedämme maahanmuuton taloudellisista vaikutuksista? Selvitys maahanmuuton taloudellisten vaikutusten kokonaisuudesta*. Sosiaali- ja terveystieteiden tutkimuskeskuksen raportteja ja muistioita 2017:27, Helsinki: STM, 2017, s. 38.
200. Turun Sanomat 18.3.2019 ”Professori kritisoi varsinkin lasten ottamista perussuomalaisten maahanmuuttotutkimukseen – ’Järjenvastaista, kun on matala syntyvyys’”.
201. Sama. Jutussa ei lainkaan otettu huomioon etnisiä ja kielellisiä vaikutuksia.

202. Iltalehti 18.3.2019 ”Perussuomalaisten ajatushautomo: irakilaisen ja somalialaisen turvapaikanhakijan kustannukset satojatuhansia euroja”.
203. Yleisradion Internet-uutiset 18.3.2019 ”Perussuomalaiset tutki: Pakolaisten vastaanottaminen Irakista ja Somaliasta ei kannata taloudellisesti – Mutta laskelmasta päätettiin jättää pois auttamisen arvo”.
204. Kauppatieteiden kandidaatti ja tilintarkastaja Pauli Vahtera 5.3.2019 Iltalehden kolumneissaan ”Maahanmuuton hinta 3,2 miljardia euroa, osat 1–3”.
205. Helsingin yliopisto tiedotti ”Hope for Globe” -tilaisuudesta Tiedekulman Internet-sivuilla <<https://www.helsinki.fi/fi/tiedekulma/ohjelma/hope-for-globe>>.
206. Uusi Suomi 11.1.2019 ”Vihreät puolustavat ilmaston puolesta lakkoilevia lukiolaisia – ”Tuen vahvasti lakkoa, vaikka se julistettaisiin laittomaksi”.
207. Ks. Horst Siebertin kirjaa *Der Kobra-Effekt – Wie man Irrwege der Wirtschaftspolitik vermeiden* (Stuttgart: DVA, 2001).
208. Muiden muassa Nykysuomi kirjoitti aiheesta 21.3.2019 jutussaan ”GCM-sopimus sittenkin myös laillisesti sitovaksi?”.
209. Mixed Migration Centren Internet-sivut 6.12.2018 julkaistussa jutussa ”MMC interviews Louise Arbour: ’Stick to the facts’”. <<http://www.mixedmigration.org/articles/mmc-interviews-louise-arbour-stick-to-the-facts/>>.
210. Helsingin Sanomat 22.3.2019 ”Uusi laskelma: Näin paljon maahanmuuttajien määrän pitäisi kasvaa, ettei eläkemaksuja tarvitsisi korottaa roimasti – Aiheuttaisi todennäköisesti poliittista epävarmuutta”.
211. Oikeuskanslerin ratkaisu 10.12.2018 Dnrot OKV/1940/1/2018 ja 1947/1/2018.
212. Asiasta kertoi Postimees 21.3.2019 jutussaan ”Video ja galerii: kohus määräas illegaalselt Eestisse tulnud nigeerlased väljasaatmisele”.
213. Yleisradion Internet-uutiset 15.11.2018 ”Suostumus2018-kansalaisaloite eduskuntaan: Raiskauksen määrittelyä suostumusperustaiseksi kannattaa 50 000 suomalaista”.
214. *Arviomuistio rikoslain viimeaikaisesta kehityksestä ja tulevista kehitystarpeista – Eräät seksuaali-, väkivalta-, rattijuopumus- ja talousrikokset*. Mietintöjä ja lausuntoja 7/2018, Helsinki: Oikeusministeriö, 2018, s. 32.
215. Ks. Robert D. Putnamin teosta *Bowling Alone – The Collapse and Revival of American Community* (New York: Simon & Schuster, 2000).
216. Jyrki Katainen Ylen Ykkösaamussa 4.10.2008.
217. Satakunnan Kansa 6.6.2018 ”Pori Jazzin uuden toimitusjohtajan mukaan homoseksuaalisuudesta voi eheytyä siinä missä huumeista voi päästä irti – ’En minä voi sitä kyseenalaistaa’”.
218. Yleisradion Internet-uutiset raportoi Anders Blomin väitöksestä 28.3.2018 jutussaan ”Väitöstutkimus: Taloudellinen eliitti saa sisäpiiritietoa, lobbaa lait ja hallitsee Suomea”. Anders Blom väitteli teoksellaan *Taloudelliset eturyhmät politiikan sisäpiirissä – Tutkimus liike-elämän poliittisesta vaikuttamisesta kolmikantaisessa Suomessa 1968–2011* (Turun yliopiston julkaisuja, sarja C, osa 454, Scripta Lingua Fennica Edita. Turku: Turun yliopisto, 2018). Myös kokoomuslainen Blom itse on ammatti-lobbyari ja ”vaikuttajaviestintäyrittäjä” Eurofacts Oy:n perustajajäsen ja neuvonantaja.
219. Ks. Esko Riepulun ja Petri Koikkalaisen teosta *Näin valta ostetaan* (Helsinki: WSOY, 2009).
220. Helsingin Sanomat 5.4.2019 ”Ympäristöministeriö tyrmäsi Helsingin: Palautti päätöksen Malmin lentokentän suojelusta takaisin valmisteluun”.
221. Iltalehti 1.4.2019 ”Malmin kenttä jakaa mielipiteet vihreiden sisällä: ’Erittäin vihamielistä palautetta’” ja 5.4.2019 ”Kuvapari paljastaa, miten nopeasti maa vajoaa Malmin lentokentällä – Ministeriö palautti suojeluesityksen ELY-keskukseen”.
222. Iltalehti 24.11.2015 ”’Massiivinen vahinko’ – Museovirasto haluaa säilyttää Malmin lentokentän”.
223. World Monument Fundin Internet-sivut <<https://www.wmf.org/project/helsinki-mal-mi-airport>>.

224. Helsingin Sanomat 5.4.2019 ”Vapaavuori: Malmin suunnittelu ei pysähdy, ympäristöministeriön päätös ’ei tarkoita välttämättä yhtään mitään”.
225. Uusi Suomi 10.4.2019 ”Tulossa 2000-luvun vilkkaimmat eduskuntavaalit’ – Ennakkoäänestys päättyi, Helsingissä näkyvä piikki”.
226. MTV3:n Internet-uutiset 10.4.2019 ”Kommentti: keskusta veti ässän hihastaan, Halla-aho vetoaa hääläriäjiin – Tässä viime hetken vinkit illan TV-tentin seuraamiseen”.
227. Aiheesta kirjoitti Kokoomuksen Verkkouutiset 3.4.2019 julkaistussa jutussa ”Iranilaiset kampanjoivat PS:n puolesta”.
228. Ks. toista väitöskirjaani *Sosiaalipsykologian sydän* (Helsinki: Helsingin yliopisto, 2015, s. 171).
229. Iltalehti 23.4.2019 ”’Matkustivat ulkomaille ja tulivat takaisin’ – Isis otti vastuun Sri Lankan iskuista”.
230. Iltalehti 21.4.2019 ”Kuka oli Sri Lankan iskujen takana? Tutkijan mukaan jännitteet ovat kiristyneet jatkuvasti”.
231. Milla Vaha edellä mainitussa Iltalehden jutussa.
232. Iltalehti 22.4.2019 ”Lehti: Sri Lankan tanskalaisuhrit ovat Tanskan rikkaimman miehen kolme lasta – Perhe omistaa monet Suomessakin tutut vaatekauppaketjut”.
233. Iltalehti 23.4.2019 ”Sri Lankan itsemurhapommittajat olivat rikkaan maustekauppiiaan poikia – Räjähdyttivät itsensä samaan aikaan kahden eri luksushotellin aamiaishuoneissa”.
234. Ilta-Sanomat 25.4.2019 ”Kun poliisit saapuivat, Fatima räjäytti itsensä ja lapsensa – Miljonäärimies ja tämän veli olivat Sri Lankan hotelli-iskujen tekijöitä”.
235. Ilta-Sanomat 22.4.2019 ”Pääsiäisen juhlasta Sri Lankassa tuli valtava tragedia – Terrori-iskut voivat vielä johtaa vakaviin levottomuuksiin”.
236. Iltalehti 22.4. ”Terrorismin torjunta vaatii kansainvälistä yhteistyötä”.
237. Sama.
238. Iltalehti 23.4.2019.
239. Iltalehti 30.4.2019 Näkökulma: Rauhanneuvottelija paljastui rasistiksi – Hussein al-Taeesta tuli SDP:n painajainen”.
240. Iltalehti 21.11.2018 ”’Lelusalakuljettaja’ Rami Adham tuomittiin vankilaan: Syyrian lasten rahoja omaan käyttöön – Rahoja meni kuitenkin myös oikeaan kohteeseen”.
241. Suomen Uutiset kertoivat asiasta 29.4.2019 jutussa ”Valheet siivittivät Hussein al-Taeen eduskuntaan”.
242. Kokoomuksen Verkkouutiset 23.4.2019 ”Antti Lindtman IS:lle: Hussein al-Taeen asia on käsitelty loppuun”.
243. Iltalehti 29.4.2019 ”CMI:n linja muuttui – Hussein al-Taeen nimi poistettiin verkkosivuilta ja toiminnanjohtaja tuomitsi israelilaislehdelle ’antisemitistiset’ lausunnot”.
244. Rikosoikeuden professori Matti Tolvanen arvioi asiaa Iltalehden 30.4.2019 julkaisemassa jutussa ”Rikosoikeuden professori kommentoi Hussein al-Taeen kirjoituksia: ’Kyllä tuollaisia lausumia on tutkittu kiihottamisena kansanryhmää vastaan”.
245. Näin toimi Uuden Suomen Markku Huusko, joka selitti asiaa kirjoituksessaan ”Hussein al-Taeen tapaus olisi voinut jäädä avoimeksi ilman Anter Yasaa” 30.4.2019. Huusko tuskin kiittelisi *perussuomalaisia* vastaavan paljastustyön tekemisestä.
246. Uusi Suomi 26.4.2019 ”Lista julki – Tässä ovat Antti Rinteen hallituskysymykset”.
247. Uusi Suomi 26.4.2019 ”’Persut pelattiin pois näillä kysymyksillä’ – Antti Rinteen ensimmäinen kysymys herättää huomiota”.
248. Lähde: Eurooppa-tiedotuksen Internet-sivut <<https://eurooppatiedotus.fi/2018/04/24/suomen-kolmas-eu-puheenjohtajakausi-osuu-eun-taitekohtaan/>>.
249. Vesa Kannianen Talouselämä-lehden jutussa ”Euro on vuosisadan virhe” 10.5.2014.
250. Sixten Korkman Kauppalehden jutussa ”Korkman: Suomen eurojäsenyys vakava erehdys” 22.10.2015.

251. Helsingin Sanomat 28.11.2017 ”Talousprofessori Pertti Haaparanta: Euroa ei voi taloudellisilla perusteilla puolustaa”.
252. The Guardian 31.5.2016 ”Facebook, YouTube, Twitter and Microsoft sign EU hate speech code”.
253. Euroopan unionin tiedotus julkaisi 15.1.2019 jutun ”Komissio ehdottaa määränemistöpäätösten lisäämistä EU:n veropolitiikassa”. <https://ec.europa.eu/finland/news/tax-policy_190115_fi>.
254. Yleisradion Internet-uutiset 7.10.2011 ”Ulkomaalaiset opiskelijat pyrkivät joukolla Aalto-yliopiston edustajistoon”.
255. Helsingin Sanomat 26.5.2019 ”Suomen vihreille historiallinen voitto eurovaaleissa, koko EU:n tasolla keskustaoikeisto suurin puolue”.
256. Suomen Uutiset 3.6.2019 ”Perussuomalaisten ryhmäjohto: Hallitusohjelma enteilee Suomen konkurssia ja ulosliputusta”.
257. Uusi Suomi 3.6.2019 ”Antti Rinne: talouskasvua haetaan nyt kestävästi – Tavoitteena 60 000 uutta työllistä”. *Työpaikoista* sen sijaan ei ole hallituksen ohjelmassa tietoa.
258. Antti Rinteen hallituksen ohjelma 2019, s. 12 ja 15.
259. Suomen Uutiset 3.6.2019 ”Luvassa haittamaahanmuuttoa ja ympäristöveroja – Suomen ulko-, sisä- ja ympäristöministerit ovat nyt vihreitä”.
260. Demokraatti 4.4.2019 ”VM:ltä terveiset vaalikentille: 2 mrd:n sopeuttamistarve voimassa – Työllisyysaste nousee 73,6:een mutta putoaa jälleen”.
261. Carnegie Mellon -yliopiston tutkijoiden tuloksista raportoi Suomessa muiden muassa Iltä-Sanomat 25.12.2015 jutussa ”Tutkijat ällistyivät: Kasvisruokavalio ei olekaan yksiselitteisen hyväksi maapallolle – ’Odotimme juuri päinvastaista”.
262. Matti Kääriäinen, *Kehitysavun kirous*. Helsinki: Into Kustannus, 2015.
263. Uusi Suomi 3.6.2019 ”Satojen tuhansien suomalaisten allekirjoitukset roskeihin? – Antti Rinteen hallitus puuttuu asiaan, uusi 15 vuoden ikäraja tulee”.
264. Suomen Uutiset 3.6.2019 ”Purra: Hallitukselle kaikki maahanmuutto on hyvää – Ja huono maahanmuutto on erityisen hyvää”.
265. Iltä-Sanomat 3.6.2019 ”Keskusta torppasi Rinteen suurimman vaalilupauksen – Näin tuleva pääministeri selittää, miksi ’vappuisatanen’ kutistui viisikymppiseksi”.
266. Yleisradion Internet-sivut mainostaessaan Ulkolinjan ohjelmaa ”Kamppailu Saksasta” 27.4.2019.
267. Iltä-Sanomat 2.4.2019 ”Kieltäkö EU verkkopankkien paperiset tunnuslukulistat? Suomalaispankit erimielisiä, miten pitää toimia”.
268. Iltä-Sanomat 24.5.2019 ”Yksi kuva kertoo: Näin kortilla maksaminen muuttuu syyskuussa”.
269. Iltä-Sanomat 3.6.2019 ”Pankkipalveluihin isoja uudistuksia syksyllä – Tulossa täytenä yllätyksenä suurelle osalle suomalaisista”.
270. Taloussanomien jutussa Käteinen saa kyytiä ja kaupassa maksaminen on pian sekavampaa kuin koskaan – ’Pitää odottaa, että kuluttaja päättää”.
271. Kansan Uutiset 11.4.2018 ”Miten maksaminen muuttuu?”
272. Ks. blogikirjoitustani ”Käteinen raha on vapauden ja demokratian tunnusmerkki” (teoksessani *Sanaakaan en vaihtaisi pois*).
273. Ks. Björn Wahlroosin teoksia *Markkinat ja demokratia* (Helsinki: Otava, 2012) ja *Talouden 10 tuhoisinta ajatusta* (Helsinki: Otava, 2015).
274. Ks. Thomas Pikettyn kirja *Pitääkö pankkiirit pelastaa?* (Helsinki: Minerva, 2016, s. 156).
275. Suomen Pankin osastopäällikkö Päivi Heikkinen väitti Suomen Pankin Internet-sivujen blogitekstissään ”Voiko käteisestä kieltäytyä” 25.1.2016, että kauppaliikkeillä on sopimusvapauteen liityvä oikeus päättää, minkä maksuvälineen ne hyväksyvät. Asia ei ole kuitenkaan näin yksinkertainen. Osastopäällikkö tuskin on tullut ajatelleeksi, mitä käteisen rahan arvon kannalta merkitsisi, jos liikkeet eivät kelpuuttaisi sitä maksuvälineeksi.

276. Helsingin Sanomat 25.8.2019.
277. Ilta-Sanomat 18.7.2019.
278. Uusi Suomi 6.7.2019 ”Lehdet: Perussuomalaisten ryhmä yritetään sulkea vastuupaikoilta europarlamentissa – ’Surullinen speksaakeli”.
279. EU-puheenjohtajuuden hintalapun Eurooppa-tiedotus kertoi Internet-sivujensa jutussa <<https://eurooppatiedotus.fi/2018/04/24/suomen-kolmas-eu-puheenjohtajakausi-osuu-eun-taitekohtaan/>>.
280. Aiheesta kertoivat Yleisradion Internet-uutiset pelkästään raportoivissa ja sananvapaudesta huolestumattomissa jutuissaan ”Netin vihapuheesta voi tulla Saksassa miljoonasakko” 30.6.2017 ja ”Poikkeuksellisen ankara vihapuhelaki hyväksyttiin Ranskassa – Terrorismin yllyttävät ja syrjivät sisällöt poistettava päivän sisällä” 9.7.2019. Terrorismin yllyttäviä sisältöjä Ranskan Internetissä ei juuri ole, joten lain uhkaus kohdistuu etupäässä ”syrjinnäksi” väitettyyn maahanmuuttokritiikkiin ja maahanmuuton vastustamiseen.
281. Uusi Suomi 16.7.2019 ”Jussi Halla-aho väestöjenvaihdoksesta Suomi Arenassa: ’Keillä kaikilla on intuitiivinen näkemys siitä, onko vastaantulija suomalainen”. Näkemyksen ei tarvitse tosin olla ”intuitiivinen”, vaan asian voi todeta vastaantulijan olemuspiirteistä.
282. Kirjoitin aiheesta teokseni *Kuinka Suomi korjataan?* luvussa 14 (s. 122 jss). Myös Suomen Uutiset huomasi aiheen jutussaan ”Halla-aho puolusti arvopuheessaan mökin mummon oikeutta puhua: ’Sananvapauden perusfunktio on suojella yksilöä valtanpitäjien mielivallalta”.
283. Helsingin Sanomat 5.7.2019 ”Analyysi: Väestönvaihto on salaliittoteoria, mutta se ei estä perussuomalaisten johtoa käyttämästä sanaa”. Suomen Uutiset kirjoitti aiheesta 16.7.2019 otsikolla ”Valtamedia saivarteleo väestönvaihdos-sanasta – Riikka Purra ei lakkaa puhumasta asioista niiden oikeilla nimillä”. Ei lopeta Hankamäkikään.
284. Simo Grönroos Twitterissään 5.7.2019.
285. Helsingin Sanomat 28.7.2019.
286. Immanuel Kant teoksessaan *Ikuisen rauhaan – Valtio-oikeudellinen tutkielma*. (Suom. Jaakko Tuomikoski, alkut. *Zum ewigen Frieden* [1795], Hämeenlinna: Karisto, 2000).
287. Yleisradion Internet-uutiset 21.8.2019 ”Trump suivaantui Tanskan haluttomuudesta myydä Grönlanti ja perui valtiovierailunsa – Tanskalaiset: Yllättävää, ei tarvitse tulla ollenkaan”.
288. Ilta-Sanomat 21.8.2019 ”Näistä asioista Putin ja Niinistö keskustelivat”.
289. Kirjoitin aiheesta aiemmin blogikirjoituksessani ”Ukraina ei saa unohtua 25.12.2016.
290. Kokoomuksen Verkko-uutiset 20.8.2019 ”Petteri Orpo: Suomi osaksi Natoa”.
291. Kokoomusnuoret verkkosivujensa kannanotossa ”Kokoomusnuoret: ’Pelkäätkö reiluja vaaleja, Putin?” 19.8.2019 <<https://www.kokoomusnuoret.fi/kannanotot/2019/08/kokoomusnuoret-pelkaatko-reiluja-vaaleja-putin/>>.
292. Toimittaja Pekka Hakala Helsingin Sanomien jutussa ”Kommentti: Putinia vastaan ei Suomessa osoiteta mieltä, ja maassa asuvat vähemmistötkin ovat ehkä ymmärtäneet reaalipolitiikan” 20.8.2019.
293. Ilta-Sanomat 21.8.2019 ”Sekoittiko Putin helsinkiläisten puhelimet? Navigaattorit sekoilivat ja kännykkä herjasi ongelmista”. Uusi Suomi 21.8.2019 ”Tivi: Häiriintyykö GPS tänään Helsingissä? Putin saapuu Suomeen”. Tietoviikko 20.8.2019 ”Voiko gps-paikannukseen luottaa? Putin tulee Helsinkiin”.
294. Aamulehti 15.8.2019 ”Pohjois-Norjassa havaittu radioaktiivista jodia Venäjän epäonnistuneen ohjuskokeen jälkeen”. Kaleva 15.8.2019 ”Norja on havainnut radioaktiivista jodia Venäjän rajalla – Viisi tutkijaa tappaneesta räjähdyksestä kulunut jo viikko”. Iltalehti 15.8.2019 ”Pohjois-Norjassa havaittu radioaktiivista jodia Venäjän epäonnistuneen ohjuskokeen jälkeen”.
295. Helsingin Sanomat 21.8.2019 toimittaja Petja Pellin räkäisyssä ”Pääministeri Rinne: Pohjoismaat ovat kuin ’neljä huonetta ja keittiö’, joiden toveruudelle erimielisyys

- maahanmuutosta on yksi pahimmista uhkista”. Tosiasiassa maahanmuutto itse on pahin uhka suomalaisten yksimielisyydelle ja yhteiskunnalliselle tehokkudellemme.
296. Nettavisen 1.9.2019 ”Vil frata 1600 somaliere flyktningstatus: Regjeringen avviser regelbrudd”.
 297. Pääministeri Antti Rinteen hallituksen ohjelma 6.6.2019: Osallistava ja osaava Suomi – Sosiaalisesti, taloudellisesti ja ekologisesti kestävä yhteiskunta (Valtioneuvoston julkaisuja 2019:23, Helsinki: Valtioneuvosto, 2019).
 298. Uusi Suomi 14.6.2019 ”Kansanedustaja puhui ’vieraslajeista’ eduskunnassa – Poliisi neuvottelee valtakunnansyyttäjän kanssa”.
 299. Markku Huusko nälvi jälleen kerran perussuomalaisia vastaan Uuden Suomen kirjoituksessaan ”Halla-aho epäilee poliisia, edessä siintää iso taistelu Arkadianmäellä” 22.8.2019. Solvaavaa nimittelyä hän itse harjoitti jo 5.6.2017 lehteen kirjoittamassaan jutussa ”Näkökulma: Perussuomalaisten rutto ja kolera”. Hänen mielestään ihmisiä saa ilmeisesti kutsua rutoksi ja koleraksi mutta ei vieraslajeiksi.
 300. Iltalehti 8.5.2019 ”KRP tutki jo Hussein al-Taeen kirjoitukset – Ei epäillä rikosta”.
 301. Iltalehti 30.4.2019 ”Hussein al-Tae kielsi ensin kaiken, vain pari viikkoa myöhemmin hän joutui myöntämään valehdelleensa – Näistä kirjoituksista kohu alkoi. Yleisradion Internet-uutiset 29.4.2019 ”Näitä törkykirjoituksia kansanedustaja al-Tae pahoittelee: rinnasti somalit ääri-islamisiin, pilkkasi juutalaisia ja vihjaili Egyptin presidentin hirttämistä. Huomionarvoista on, että Ylen mukaan al-Tae ei pahoittelut homojen solvaamista, ja Yleisradio selitteli hänen olleen pahoillaan vain afrikkalaiseen tai lähi-itäläiseen seemiläiseen väestöön osoittamastaan rasismista. Aamulehti puolestaan julkaisi 29.4.2019 jutun ”Hussein al-Taeen kommentit kuohuttavat Israelissa”.
 302. Yleisradion Internet-uutiset 22.7.2019 ”CMI: Al-Taeen tutkintotodistusta ei tarkistettu”.
 303. Iltalehti 22.7.2019 ”Kansanedustaja Hussein al-Tae ilmoitti vääriä tietoja koulutukseensa liittyen – Väitti suorittaneensa kaksi yliopistotutkintoa Puolassa. Dosentti Mikko Paunio puolestaan kirjoitti Pekka Haaviston asiakirjaväärennöksistä Oikean Median jutussaan ”Pekka Haaviston asiakirjakepponen toi hänelle ehkäpä puolen miljoonan euron tienestit” 28.6.2017.
 304. Iltalehti julkaisi 21.8.2019 al-Taeeta puolustavan ja ymmärtävän jutun, jonka otsikon mukaan suvaitsevainen kirjailija ja apurahakapinallinen ”Elina Hirvonen kirjoitti romaanin Hussein al-Taeen perheen rankoista kokemuksista – Kansanedustajan kohu ei yllättänyt: ’Hänen elämässään on ollut monenlaisia vaiheita’”.
 305. Ilt-Sanomat 23.7.2019 ”Kommentti: Al-Taeen kaapista löytyi uusia luurankoja – SDP pyrkii vaikenemaan asian kuoliaaksi”.
 306. Helsingin Sanomat 3.8.2019 ”Poliisin pöydällä muhivat tutkintapyynnöt kolmesta kansanedustajasta: SDP:n Hussein al-Taeen kirjoitukset saattavat silttenkin päätyä rikosprosessiin”.
 307. Yleisradion Internet-uutiset 25.8.2019 ”KRP: Porvoon poliisiampujat ovat ’vaarallisia ja aseistautuneita’ – Katso poliisin tiedotustilaisuus suorana kello 17”.
 308. Maria Ohisalon naimisissa olosta öljyparonin kanssa kirjoitti Iltalehti 12.6.2019 jutussa ”Tiesitkö tätä? Vihreiden tulevan puheenjohtajan Maria Ohisalon puoliso on töissä öljy-yhtiössä, joka toimittaa polttoainetta ST1:lle, ABC:lle ja Shellille”.
 309. Ilt-Sanomat 26.6.2019 ”Sisäministeri Ohisalo ISIS-palautuksista: ’Näillä ihmisillä on oikeus palata Suomeen’”.
 310. Yleisradion Internet-uutiset 15.6.2019 ”Analyysi: Turvallisuus sai uuden painotuksen – Vihreä sisäministeri käänsi puheet turvapaikanhakijoista ja rosvoista syrjäytyneiden auttamiseen”.
 311. Uustaistolainen feministi Maria Ohisalo pyrki mustamaalaamaan suomalaisen Suomen puolustajia vihervasemmiston äänenkannattajaksi profiloituneen Uuden Suomen jutussa ”Maria Ohisalo: ”Turvallisuuden tunnetta pyritään rapauttamaan tarkoituksella – Emme saa antaa sijaa äärioikeistolaisille aatteille” 19.8.2019. Ohisalo

- ilmeisesti pitää itseään oikeudenmukaisuuden prima donnanna, joka saa päättää siitä, mitä toiset ihmiset ajattelevat ja millaisia aatteita Suomessa vallitsee. Kokoomuksen Verkkouutiset raportoi Ohisalon orientaatiosta jutussaan ”Yllyttävät väkivaltaan’ – Maria Ohisalo suorii maahanmuuton vastustajia ja äärioikeistoa” 18.8.2019. Keski-suomalainen murehti 15.6.2019 julkaisemassaan jutussa ”Minne 300 poliisin lisävirkaa sijoitetaan? – Sisäministeri Ohisalo: ”Tarve olisi ollut vielä suuremmalle lisäykselle”. Hän siis haluaa lisää vihreitä polpoja suomalaisia paimentamaan.
312. Europol, *European Union Terrorism Situation and Trend Report 2011*. The Hague: European Police Office, 2011, s. 89.
313. Europol, *European Union Terrorism Situation and Trend Report 2017*. The Hague: European Union Agency for Law Enforcement Cooperation, 2017, s. 44–45.
314. Emt., s. 23.
315. Yleisradion Internet-utiset 16.8.2019 ”Terrori-iskun suunnittelusta epäilty mies on vangittu Ruotsissa – Epäilläään aikoneen ajaa autolla ihmisten päälle”.
316. Ilta-Sanomien 26.8.2019 ”Poliisi: Porvoon ampumisista epäillyt ovat Ruotsin kansalaisia”.
317. Ilta-Sanomien 29.8.2019 ”Expressen julkaisi uusia yksityiskohtia vauvaa kantaneen äidin epäilyistä murhasta Malmössä – Ampuminen tapahtui teloitustyyliin”.
318. Aamulehti 10.6.2019 ”Tämä Malmön miehestä tiedetään nyt: Kertoi kantavansa pommia, poliisi ampui molempiin jalkoihin – Henkilöllisyys ei vielä kukaan selvillä”.
319. Iltalehti 21.8.2019 ”Li Andersson järkähtämätön: ”Yliopistojen ja ammattikorkeakoulujen perusrahoituksen korotukset täysimääräisesti heti voimaan”.
320. Helsingin Sanomat 6.8.2019 ”Opettajat ja opiskelijat uupuvat, koulut eriytyvät, lähiopetus ei riitä – Miten koulu korjataan, opetusministeri Li Andersson?” – Olisivat lukeneet kirjastani *Kuinka Suomi korjataan?*
321. Ilta-Sanomien 14.8.2019 ”Laskelma julki: Näin hallituksen veronkorotukset ja leikkaukset näkyisivät kukkarossasi”.
322. Uusimaa 21.8.2019 ”Korkeakoulurahoista ’vääryydenmääritys’ – Porvoon torille pyöräilleen Li Anderssonin mukaan 60 miljoonaa pitäisi saada ensi vuoden budjettiin”.
323. Ilta-Sanomien 15.8.2019 ”Hallituksen avustajamenot paisuvat miljoonilla – Näin Antti Rinne perustelee avustajien määrän lisäämistä”.
324. Vihervasemmistolaisen hallituksen ensimmäisiä poliittisia virkaan juttauksia oli Ilta-Sanomien 13.8.2019 välittämä uutinen, jonka mukaan ”Sosiaali- ja terveysministeriön kansliapäälliköksi nousee Kirsi Varhila”.
325. Aiheesta kirjoitti Ilta-Sanomien jutuissaan ”Korkeakouluväki tyrmistyi budjettiehdotuksesta – Rinne vastaa Demokraatille: Kyse on vasta Lintilän esityksestä” 17.8.2019 ja ”Pettikö hallitus taas opiskelijat? Korkeakouluväki tyrmistyi valtiovarainministeriön budjettiesityksestä” 17.8.2019.
326. Ilta-Sanomien 26.8.2019 ”Maria Ohisalo kritisoi poliisien vähentämistä ja mainosti hallituksen kääntävän suunnan – Tilasto paljastaa karun totuuden”.
327. Suomen Uutiset 7.6.2019 ”Perussuomalaiset suurin puolue jo yli kahden prosenttiyksikön marginaalilla”.
328. Uusi Suomi 20.8.2019 ”Petteri Orpolta suora viesti Jussi Halla-aholle: ”Suomen suosituin puolue – Se tuo vastuun”.
329. Uusi Suomi 22.8.2019 ”Jussi Halla-aho vastasi Petteri Orpolle Ylellä: ”Tämä on aika hullu väite”.
330. Yleisradion Internet-utiset 27.8.2019 ”Poliisi epäilee kansanedustaja Sebastian Tynkkystä kiihottamisesta kansanryhmää vastaan”.
331. Yleisradion TV1:n Ulkolinjan ohjelma ”Kuka on Geert Wilders?” 9.3.2017, kohta 36:00.
332. Ks. Tytti Saleniuksen kirjoittamaa juttua ”Perussuomalaiset sisäministeri Ohisalolle: Turvapaikkashoppailu ei ole kenenkään oikeus!” 28.8.2019.
333. Iltalehti 26.8.2019 ”Sisäministeri Ohisalo: Turvapaikan hakeminen on perusoikeus”

334. Heikki Koskenniemi Helsingin Sanomissa 25.1.2017. On huomattava, että professori Heikki Koskenniemestä ei käytetty hänen professorinimikettään vaan hänet alennettiin vain ”asiantuntijaksi”, koska hän oli eri mieltä maahanmuuton oikeutuksesta kuin lehden toimitus. Yleensä Helsingin Sanomat korostaa asiantuntijan olevan professori, jos hän *puoltaa* maahanmuuttoa.
335. Migri tiedotti ulkomaalaislain muutoksen merkityksestä Internet-sivujensa artikkelissa ”Humanitaarista suojelua ei myönnetä enää, uudet maalinjaukset Afganistanista, Irakista ja Somaliasta” 17.5.2016. <https://migri.fi/artikkeli/-/asset_publisher/humanitaarista-suojelua-ei-myonneta-ena-uudet-maalinjaukset-afganistanista-irakista-ja-somaliasta>.
336. Yleisradion Internet-uutiset 23.18.2019 ”IS: Jyrki Katainen on nousemassa Sitran yliasiamieheksi”.
337. Uusi Suomi 30.8.2019 ”Postin pääjohtaja tienaa 82 100 €/kk – Kysyimme, voisiko hän laskea talkoohengessä palkkaansa”.
338. MTV3 14.11.2007 ”Ulosmarssivat hoitajat pilkkasivat Kataista” ja lauloivat Juice Leskisen sanoin: ”älä sanojasi syö”.
339. Yleisradion Internet-uutiset 6.9.2013 ”Oikeuskansleri: Hyvä hallinto ei toteutunut niin kutsutussa Himas-asiassa”.
340. Kirjoitin aiheesta Tiedepolitiikka-lehden 1/2013 numeroon jutun ”Sofistien puli-veivaus – Miten filosofista tuli poliitikkojen pillipiipari?”.
341. Jyrki Katainen Ylen Ykkösaamussa 4.10.2008.
342. Yleisradion Internet-uutiset 26.6.2019 ”HS: Katainen on toiseksi lobatuin EU-komissaari”.
343. Matti Virén Uuden Suomen kolumnissaan ”SITRA” 26.8.2019.
344. Helsingin Sanomat 22.8.2019 ”Sitran uuden yliasiamiehen valinta on loppusuoralla: Ennakkosuosikit ovat ex-pääministeri Jyrki Katainen ja professori Markku Wilenius”. Vaikuttaa kuin Helsingin Sanomat pyrki päättämään, ketkä ovat varteenotettavia hakijoita ja siten sekaantumaan nimitysprosessiin.
345. Satakunnan Kansa 28.5.2019 ”Sitran yliasiamieheksi haki 51 henkilöä – Mukana Jyrki Katainen, Suvi-Anne Siimes ja Pekka Sauri”.
346. Uusi Suomi 1.9.2019 ”Postin lakko laajenee: ’Syynä vuokratyöntekijöiden törkeä painostus”.
347. Uuden Suomen haastattelema demarien hovijuristi Jukka Kekkonen lehden 31.8.2019 julkaisemassa jutussa ”Professori älähti Postin pääjohtajan 82 100 €:sta: ’Vain idiotin mielestä kyse on kateudesta”.
348. Ilta-Sanomat 15.8.2019 ”Erityisavustajan palkka noin 4 500–7 900 €/kk – Rinteen hallituksen avustajien palkkoihin 32 miljoonaa euroa kaudessa”.
349. Ilta-Sanomat 13.8.2019 ”HS:n tiedot: Sosiaali- ja terveysministeriön kansliapäälliköksi nousee Kirsi Varhila”.
350. Ilta-Sanomat 16.8.2019 ”Vaaleissa ulos eduskunnasta, nyt jopa 10 000 €/kk – Katso täältä Rinteen hallituksen erityisavustajien ja valtiosihteerien palkat”.
351. Ilta-Sanomat 15.8.2019 ”Rinne avustajamäärien lisäyksestä: Tulemme arvioimaan vuodenvaihteen jälkeen, onko muutokselle tarvetta”.
352. Suomen Uutiset kertoi 28.8.2019, että ”Perusuomalaiset edelleen selvästi Suomen suosituin puolue” noin 20 prosentin kannatuksella.
353. Aiheesta professori Esko Riepuhan ja tutkija Petri Koikkalaisen teoksessa *Näin valta ostetaan* (Helsinki: WSOY, 2009).
354. Yleisradion Ulkolinja esitti dokumentin Norjan öljymiljoonista 29.8.2019.
355. Yleisradion Internet-sivut 19.8.2019 ”Ulkolinja: Norjan öljymiljoonat – Maailman suurin valtion rahasto haluaa sijoittaa eettisesti”.
356. Suomen Akatemien strategisen neuvoston poliittisia hankkeita voi tarkastella Internet-osoitteesta <<https://www.aka.fi/fi/akatemia/stn/>>.

357. Iltalehti 24.9.2019 ”Sitran johtoon valittu Jyrki Katainen saa 240 000 euron siirtymäkorvauksen – Aikoo lahjoittaa sen pois”. Juttu ei tosin kertonut, *kenelle* Katainen rahat ”lahjoittaa” – Koiralleenko, Kokoomukselle vai omalle eläkesäästötililleenkö?
358. Express 18.9.2013 ”Attenborough criticises food aid”.
359. Ks. teostani *Kuinka Suomi korjataan?* (2019, s. 81).
360. Ks. blogikirjoitustani 2.10.2018 (teoksessani *Ankara totuus*).
361. Ilta-Sanomat 7.10.2018.
362. MTV3:n uutiset 10.9.2019.
363. MTV3:n Internet-uutiset ”Väkivaltaisista ryöstöjä tekevä nuorisoryhmä lietsoo pelkoa Espoossa – Nuorisotyöntekijä MTV:lle ’Suomessa on tällaista tapahtunut jo jonkin aikaa’”.
364. Sama.
365. MTV3:n Internet-uutiset 17.7.2019 ”Väkivaltaisen ryöstön raaka seuraus: 18-vuotias nuori mies kuoli Ruotsissa – Nuorisokolmikko syytetään murhasta”.
366. Ks. videota edellä mainitun jutun ohessa.
367. Sama.
368. Ks. Rom Harrén (et al.) teosta *The rules of disorder* (London: Routledge and Kegan Paul, 1977).
369. The Washington Times 7.1.2015 ”Muslims segregated from French society in growing islamist mini-states”.
370. Ks. Markku Huuskon kirjoittamaa juttua ”Näkökulma: Perussuomalaisten rutto ja kolera” Uudessa Suomessa 5.6.2017.
371. Markku Huusko Uudessa Suomessa 7.9.2019.
372. Minna Karkkola Uuden Suomen jutussa ”Perussuomalaiset ovat levittäneet pelkoa” – Keskusta-johtaja Katri Kulmuni aikoo tukkia vuoden Jussi Halla-ahon riveihin”.
373. Markku Huuskon kirjoittaman jutun otsikko Uudessa Suomessa 2.8.2019.
374. MTV3:n Internet-sivut 10.9.2019 ”Keskustan uusi puheenjohtaja Katri Kulmuni ei tyrmää yhteistyötä perussuomalaisten kanssa: ’Jos löytyy linja, jolla isänmaan tavoitteita voi edistää’”.
375. Keskustanuoret ja Keskustan Opiskelijaliitto vaativat pakolaiskiintiön ksavattamista kymmeneentuhanteen Uuden Suomen 17.7.2017 julkaisemassa jutussa ”’Täysin epäinhimillistä’ – Suomeen vaaditaan 10 000 pakolaisten kiintiötä nykyisen 750:n sijaan”.
376. Iltalehti 12.9.2019 ”’Jos ei ole oikeutta maassa oloon, ole hyvä ja poistu’ – Todellisudessa Katri Kulmuni kannattaa maahanmuuton lisäämistä Suomeen”.
377. Suomen Uutiset 18.3.2019 ”SDP:n Tuppurainen esitti pakolaiskiintiön kymmenkertaistamista – Pelkästään yhden vuoden tulijoista kertyisi 10 miljardin lasku”.
378. Kansan Uutiset 30.9.2017 ”Saatavuusharkinnan poistoesitys kuohuttaa ay-väkeä”.
379. Satakunnan Kansa 12.1.2019 ”Tytti Tuppurainen: Nuoria tyttöjä varoitettava saalistavista miehistä – ’Seksuaalirikosten tuomioita on kiristettävä’”.
380. Iltalehti 21.4.2017 ”Vapaavuori saa yhteensä noin 340 000 euron siirtymäkorvauksen Euroopan investointipankista”.
381. Uusi Suomi 9.9.2019 ”Jan Vapaavuori muutti linjaansa Jussi Halla-ahon perussuomalaisista – Puheissa yhä ’huolestuttava ilmiö’”.
382. Uusi Suomi kiitteli Jan Vapaavuoren olleen keskeinen taustavaikuttaja Kokoomuksen Jussi Halla-ahoa vastaan suuntaamassa noitajahdissa jutussa ”Jan Vapaavuoren uusi ulostulo: ’Kokoomus ei perussuomalaisten valintojen jälkeen voi jatkaa samassa hallituksessa’” 11.6.2017.
383. Talouselämä 14.8.2017 ”Jan Vapaavuori: ’Helsinki tarvitsee paljon lisää maahanmuuttajia’”.
384. Yleisradion Internet-uutiset 12.9.2019 ”EKP:n laaja elvytyspaketti: Laskee talletuskorkoa, pumppaa rahaa markkinoille – Asuntolainojen korot pysyivät pitkään alhaalla”.

385. Juhana Vartiainen MTV3:n Internet-sivujen jutussa ”Ruotsin-mallia kannattava Juhana Vartiainen: On hullunkurista, että kaikki rahat menevät asumiseen” 27.4.2016.
386. Sama.
387. Savon Sanomat 24.8.2019 ”Siilinjärven käsittämättömän suuri Eurojackpot meni porukalle – Tosite on kassakaapissa.
388. Ks. kirjoituksiani ”Käteinen raha on vapauden ja demokratian tunnusmerkki” 4.8.2016 ja ”Älä koskaan luovu käteisen rahan käyttämisestä” 5.7.2019.
389. Helsingin Sanomat 25.8.2019 ”Itävallassa kammoksutaan lasista ihmistä, ja siksi käteisen rahan käyttöä ajataan nyt perustuslakiin”.
390. Yleisradion Internet-uutiset 10.9.2019 ”UPM sulkee paperikoneen Raumalla – Työntekijät järjestävät vuorokauden mielenilmauksen”.
391. Yleisradion Internet-uutiset 11.9.2019 ”Ammattiliitto: Posti haluaa laskea jopa 9 000 työntekijän palkkoja – Työnantaja: ’Kilpailukykyongelma on ratkaistava’”.
392. Danske Bankin viikkokatsaus ”EKP:n kokous viikon kohokohtana” pankin Internet-sivuilla 10.9.2019.
393. Yleisradion Internet-sivut 16.9.2019 ”Demarien talobisnes Jyväskylässä jätti asuntoja tyhjäksi ja vuokralaiset laittomien vuokrankorotusten armoille – Tuula jakaa lehtiä ja nostaa toimeentulotukea selvitäkseen”. Ohjelman käsikirjoitus <<https://yle.fi/aihe/artikkeli/2019/09/16/talobisnesta-demarien-tapaan-kasikirjoitus>>.
394. Ilt-Sanomat 29.3.2018 ”Kojamo myy lähes 1 500 vuokra-asuntoa Morgan Stanleyyn rahastolle”,
395. Iltalehti 15.9.2019 ”Kaamea käänne asuntomarkkinoilla: Joka toisen suomalaisen kodin arvo laskee – Kymmenen vuoden päästä niitä jaetaan ilmaiseksi”.
396. Iltalehti 16.9.2019 ”Hurja ehdotus asuntojen hintasyoöksyn pysäyttämiseksi: Puretaan ylimääräiset kodit”.
397. Iltalehti 16.9.2019 ”Suomalaisten asuntojen arvot romahtavat karua vauhtia – Näin presidentti Niinistö auttaisi pattitilanteessa olevia”.
398. Yleisradion Internet-uutiset 18.9.2019 ”’Seksi ilman suostumusta on raiskaus’ – Eduskunta käsitteli raiskauslainsäädännön muuttamiseen tähtäävää kansalaisaloitetta, Yle seurasi”.
399. Ks. dosentti Edward Duttonin teosta *The Silent Rape Epidemic – How the Finns Were Groomed to Love Their Abusers* ([”Vaiettu raiskausepidemia – Kuinka suomalaiset on kouluttu rakastamaan hyväksikäyttäjiään?”] Oulu: E. Dutton, 2019).
400. Helsingin Sanomat 22.7.2018 ”Espanja muuttaa raiskauslakinsa, seksiin tarvittaisiin aina suostumus – Taustalla suurmielensoitukseen johtanut tuomio”.
401. Li Andersson Joonas Lehtosen Iltalehteen kirjoittamassa jutussa ”Pojat pulassa” 8.9.2019.
402. Jussi Halla-aho esimerkiksi totesi oman Venäjä-kriittisyytensä Iltalehden 19.2.2017 julkaisemassa jutussa ”Halla-aho: Venäjä on uhka Suomelle – ’Asia ei tule varmaan koskaan muuttumaan’”.
403. Kokoomuksen Verkkouutiset 5.4.2018 ”Jussi Halla-aho Venäjistä: Vladimir Putin ei ole syypää vaan oire”.
404. Kirjoitin aiheesta aiemmin muun muassa blogikirjoituksessani ”Miten narsismi taiotaan rahaksi tiedepolitiikassa” 7.10.2017.
405. The New York Times 30.5.2016 ”Effort to expose Russia’s ’Troll Army’ Draws Vicious retaliation”.
406. The Sydney Morning Herald 11.3.2016 ”Finnish journalist Jessikka Aro’s inquiry into Russian trolls stirs up a hornet’s nest”.
407. Yleisradion Internet-uutiset 24.9.2019.
408. Yleisradion Internet-uutiset 23.9.2019 ”Greta Thunberg läksytti maailman johtajia, Sauli Niinistö lupasi Suomen johtavan esimerkin avulla – Yle seurasi New Yorkin ilmastokokousta”.
409. Helsingin Sanomat 22.9.2019 ”Helsingissä koululaiset saavat osallistua ilmastolakoon ensi perjantaina luvan kanssa”

410. Greta Thunbergin video How dare you? You have stolen my dreams and my childhood on YouTuben Internet-osoitteessa" <<https://www.youtube.com/watch?v=TMrtLsQbaok>>.
411. Uuden Suomen tekninen ylläpitäjä Leo Lemmetty Uuden Suomen puheenvuoropals-tan kirjoituksessa "Miksi Greta menee tunteisiin?" 24.9.2019.
412. Asiasta kertovat muiden muassa PR-Watch-sivusto <<https://www.prwatch.org/books/tsigyf10.html>> ja Democracy Now -sivusto <https://www.democracynow.org/2018/12/5/how_false_testimony_and_a_massive>. Nayirahin "todistajanlausunto" löytyy myös YouTubesta <<https://www.youtube.com/watch?v=LmfVs3WaE9Y>>.
413. Iltalehti 29.9.2019 "Antti Rinne tukee Greta Thunbergia: 'On väärin, että aikuiset setämiehet arvioivat häntä ikään kuin hän olisi jotenkin häiriintynyt". Omasta mielestäni on väärin, että keskittymis- ja tarkkaavaisuushäiriöstä kärsivä ja siten todistetusti häiriintynyt pikkutyttö päästetään pyörittämään maailmantalouteen olennaisesti vaikuttamaan pyrkivää ilmastopolitiikkaa omilla mitään mistään ymmärtämättömällä mielipiteillään ja että lehdistö käyttää lasta hyväkseen oman vihervasemmistolaisen agendansa edistämiseen, vaikka journalistin ohjeetkin kannustavat pidättyvyyteen lapsista uutisoitaessa.
414. Helsingin Sanomat 15.9.2019.
415. Yleisradion Internet-uutiset 23.9.2019.
416. Yleisradion toimittaja Pekka Juntti Ylen Internet-uutisten sivuilla 24.9.2019.
417. Juttu ilmestyi Iltalehteen 25.9.2019 otsikolla "Aktivistit yrittivät estää luksusristeilijän lähdön Helsingin Hernesaassa, asettuivat kajakeilla aivan laivan kylkeen".
418. Yleisradion Internet-uutiset 23.9.2019 "Greta Thunberg läksytti maailman johtajia, Sauli Niinistö lupasi Suomen johtavan esimerkin avulla – Yle seurasi New Yorkin ilmastokokousta".
419. Sama.
420. Yleisradion Internet-uutiset 24.9.2019 "Trump puhui YK:ssa: 'Tulevaisuus ei kuulu globalisteille, se kuuluu patriooteille' – Niinistön mielestä puhe oli sovitteleva".
421. Ks. arvioitani *Ympäristörealistin käsikirjasta* tässä kokoelmassa.
422. Ks. Antero Ollilan tutkimuksia hänen omilla Internet-sivuillaan <<https://www.climatexam.com/>>.
423. Ks. hankkeen Internet-sivuja osoitteessa <<http://www.petitionproject.org/>>.
424. Esimerkkeinä valtamedian laatimista ilmastoa kuumentavista ja paniikkia lietsovista jutuista mainittakoon Iltalehden 25.9.2019 julkaisemat jutut "Tupakankin vaaroja vähäteltiin, kuten ilmastonmuutosta nyt – Suomalaisasiantuntijoilta tyly viesti Trumpille ja muille ilmastoskeptikoille" ja "Ilmastonmuutos on verrattavissa Thaimaan tsunamiin – Tutkimusprofessori varoittaa jo nyt ennusmerkeistä: 'Aikaahan ei ole yhtään'".
425. 31 487 amerikkalaista tieteenharjoittajaa ilmaisivat ilmastoskeptisisminsä "Global Warming Petition Projectin" Internet-kotisivuilla <<http://www.petitionproject.org/>>.
426. Aiheesta kirjoitti muun muassa "No Tricks Zone" -sivusto 17.12.2018 julkaistussa jutussa "Termites emit 2xs more CO₂ than humans, soil emits 9xs more. Termite numbers, soil area are growing". Jutussa tukeuduttiin The New York Timesin ja Science Daily -lehden julkaisemiin uutisiin <<https://notrickszone.com/>>.
427. "CO₂-raportti"-sivusto 14.7.2009 "Ratkaisu päästöongelmiin – Levät syövät hiilidioksidin".
428. Ks. Heikki Koskenkylän artikkelia Suomen Perustan julkaisemassa *Ympäristörealistin käsikirjassa*, jota arvioin aiemmin tässä teoksessa.
429. Asiaa arvosteli muiden muassa Matti Putkonen Suomen Utisten jutussa "Putkonen paukauttaisi Tiilikaiselle 'matkustuskiellon' – Syynä Suomeen rahdatut huippukalliit EU-ilmastotuliaisat" 26.4.2018.
430. Esko Hanelius -niminen valpas kansalainen tilitti hiilivoimaloiden määrän, ilmastomuutoksen ja siihen liittyvän politikoinnin todellisen tilan Uuden Suomen blogikirjoituksessaan "Ilmastonmuutos rauhan asialla?" 21.9.2019.

431. Yleisradion Internet-uutiset 8.10.2019 ”Rinteen keskustavasemmistolainen hallitus lisää valtion menoja – Oikeisto-oppositio moittii holtittomasta taloudenpidosta”. Otsikko paljastaa tyylipuhtaasti sen, millaista vasemmiston ja oikeiston taloudenhoito on *aina* ollut.
432. Yleisradion Internet-uutiset 7.10.2019 ”Valtiovarainministeriö laskee hieman ennustettaan Suomen talouskasvusta – Arvioi työllisyystavoiteen jäävän haaveeksi”.
433. Ilta-Sanomat 23.8.2013 ”Autoveron nosto tyrittiin – Kymmenien miljoonien menetykset”.
434. MTV3:n Internet-uutiset 3.6.2019 ”’Tätähän voi kutsua jo fasismiksi!’ – Autoilijat tyrmäävät Rinteen hallituksen suunnitelman korottaa polttoaineveroja 250 miljoonalla eurolla”.
435. Uusi Suomi 28.3.2019 ”Pekka Haavisto vastaa syytöksiin Caruna-kaupasta: ’Eduskunta ei täysin hahmottanut – 8–9 miljardin hintalappu’”.
436. Uusi Suomi 5.2.2016 ”Suomen kaksi ’varmaa rahakonetta’ – Sama ulkomainen firma rahastaa molemmilla”.
437. Yleisradion Internet-uutiset 13.10.2017 ”Rakennusliiton pomo hiiltyi vasemmistolle työlupa-aloitteesta: ’Ikinä en enää äänestä vasemmistoliittoa’”.
438. Dosentti Kyösti Tarvaisen tutkimuksista raportoi Suomen Uutiset 4.10.2017 jutussa ”Dosentti varoittaa kansanedustajia tarveharkinnan poistosta – Synnytti Ruotsiin uuden maahanmuuttoväylän”.
439. Yleisradion Internet-uutiset 9.10.2019 ”Turkin armeija ja kapinalliset piirittävät kahta kurdikaupunkia, myös turkkilaiskaupunkiin isketty”.
440. Helsingin Sanomat 25.1.2017 ”Asiantuntija arvioi Trumpin aikeita suitsia muslimien tuloa Yhdysvaltoihin: Pakolaisten oikeudet eivät aja kansallisen turvallisuuden edelle”.
441. Ilta-Sanomat 11.10.2019 ”Turkki uhkaa Eurooppaa 3,6 miljoonalla pakolaisella – Migri-pomo Suomen valmiudesta: ’Lupaan kahdessa päivässä sellaiset 5 000 paikkaa’”.
442. MTV3:n Internet-uutiset 10.10.2019 ”Pekka Haavisto: Nyt varaudutaan noin 100 000 ihmisen pakolaisaaltoon”.
443. Ilta-Sanomat 11.10.2019 ”Migri: Suuri osa irakilaisista turvapaikanhakijoista oli sotilaskarkureita – ”Niin upseereita kuin rivisotilaita”.
444. Yleisradion Internet-uutiset 11.10.2019 ”Nyt on kiire kotiuttaa suomalaislapset al-Holin leiriltä, sanovat oikeusoppineet – ’Tilanne on kestänyt käsittämättömän pitkään’”.
445. Iltalehti 4.11.2019 ”Valtakunnansyyttäjä jyräsi poliisin päätöksen: Päivi Räsänen kirjoitus etenee esitutkintaan – Jo toinen rikostutkinta kansanedustajasta”.
446. MTV3:n Internet-uutiset 28.10.2019 ”Päivi Räsänen: ’Sain kutsun poliisikuulusteluun – Olen hämmästynyt’”.
447. Perussuomalaisten vastainen Markku Huusko, joka jatkaa yksityistä sotaansa Jussi Halla-aho vastaan, suurensi Antti Rinteen tölväisyn Uuden Suomen juttunsa otsikkoon ”Antti Rinne kirjassa Jussi Halla-ahosta: ’Älykäs, mielipiteiltään sairas’” 24.10.2019.
448. Suomen Uutiset 10.10.2019 ”Tynkkysen rikos: teki kuvan, jossa todettiin islamistiterroristien olevan muslimeja – Sakkoa pätkähti 4050 euroa”.
449. Yleisradion Internet-uutiset 10.10.2019 ”Perussuomalaisten Sebastian Tynkkyselle toinen tuomio kiihottamisesta kansanryhmää vastaan – Halla-aho: Nakertaa oikeuslaitoksen uskottavuutta”.
450. Sebastian Tynkkynen ja Alan da Silva olivat laajan huomion kohteena muun muassa MTV3:n Internet-uutisessa ”Sebastian Tynkkynen kehuu puolisonsa apua vaalitaistelussa: ’Very good cameraman’”.
451. Demarien hovijuristi Jukka Kekkonen Uuden Suomen jutussa ”Kansanedustajien käytös puhuttaa – Professori: ’Tulkinnallisuutta ei saa käyttää tekosyynä vihapuheeseen’” 27.10. 2019. Kekkonen kannanotto on älyllinen pieru jo siksi, että kaikki vies-

- tintä on tulkinnallista, joten SDP:n puoluelinjasta eriävät mielipiteet eivät ole mitään tekaistuja syitä, ja siksi, että myöskään ”vihapuhetta” ei ole laissa kielletty.
452. Demari Tuula Haatainen Helsingin Sanomien jutussa ”Kurinpalautus” 27.10.2019.
 453. Helsingin yliopiston oikeustieteen dosentti Liisa Nieminen Twitterissään 27.10.2019.
 454. *Annex of Statistical Information – Country Reports on Terrorism 2016*. Published by National Consortium for the Study of Terrorism and Responses to Terrorism. Baltimore: A Department of Homeland Security Science and Technology Center of Excellence Based at the University of Maryland, 2017, s. 4.
 455. Europol, *European Union Terrorism Situation and Trend Report 2017*. The Hague: European Union Agency for Law Enforcement Cooperation, 2017, s. 22–23.
 456. Yleisradion Internet-uutiset 1.12.2016 ”Terhi Kiemunki sai tuomion kiihottamisesta kansanryhmää vastaan”.
 457. Illman, Mika, *Hets mot folkgrupp*. Suomalaisen lakimiesyhdistyksen julkaisuja, A 262. Helsinki: Suomalainen lakimiesyhdistys, 2005.
 458. Olen esittänyt asiakohdat ja niitä koskevat perusteluni myös verkkokirjassani *Kuin-ka Suomi korjataan? Arvopohja ja kokonaisvaltainen ratkaisu* (2019, s. 127–128).
 459. Yleisradion Internet-uutiset 1.11.2019 ”Hovioikeus piti ennallaan espoolaisvaltuute- tun tuomion kiihottamisesta kansanryhmää vastaan – Sakkoja Twitter-viesteistä”.
 460. Yleisradion Internet-uutiset 25.9.2019 ”Sebastian Tynkkystä epäillään taas kiihot- tamisesta kansanryhmää vastaan – Asia etenee syyteharkintaan”.
 461. Teoksessani *Kuin-ka Suomi korjataan?* (2019, s. 124).
 462. Kirjoitin aiheesta blogikirjoituksessani ”Vasemmistolaisen vihapuhetta yliopistoissa ja kulttuurin kentillä” 21.11.2017.
 463. Käsittelin aihetta blogikirjoituksessani ”Karmeat kirjamessut ja sensuurin syyt” 27.10.2018.
 464. Käsittelin aihetta blogikirjoituksessani ”Pukit kaalimaan vartijoina – Mitä valheelli- nen valtamedia ei taaskaan kertonut?” 31.10.2017.
 465. Yleisradion Internet-uutiset 30.10.2017 ”Ohjelmistofirma kieltäytyi yhteistyöstä pe- russuomalaisten kanssa – ’Ajatukset eivät natsaa arvoihimme”. Todellisuudessa Pe- rusuomalaiset eivät alistuneet tottelemaan epäreilun nettipalvelujen kaupustelijan omaa ideologiaa.
 466. Osallistuin Yleisradion Radio Suomen eduskuntavaalitenttiin 9.4.2019.
 467. Yleisradion Internet-uutiset 22.4.2010 ”Eva Biaudet’lle erivapaus vähemmistövaltuu- tetun virkaan”.
 468. Oikea Media 10.11.2019 ”Perussuomalaisten lakialoite muuttaisi kansanryhmää vas- taan kiihottamisen tunnusmerkistön”.
 469. Iltalehti 20.9.2018 ”Jani Toivola ajoi taksilla 22 000 eurolla veronmaksajien piikkiin, vastasi kuhuun suorassa EVS-lähetyksessä: ’Omatuntoni on puhdas”. ”EVS” viittasi TV-ohjelmaan ”Enbuske, Veitola & Salminen”.
 470. Ilta-Sanomat 12.11.2019 ”Eveliina Heinäluoma Husu Husseinin puolen vuoden jää- hystä: ’Luotan siihen, että hän ottaa opikseen”.
 471. Suomen Uutiset 13.11.2019 ”Husu joka huusi sutta – Demari yritti tahallaan pilata väestöryhmien välisiä suhteita hamutessaan julkisuutta valhein”.
 472. Ilta-Sanomat 12.11.2019 ”’Husu’ Hussein narahti valehtelusta – Taksi Helsinki har- kitsee jatkotoimia ”’Kyllä tästä sen verran negatiivista julkisuutta on tullut”.
 473. Jari Laukia Twitterissään 1.11.2019.
 474. Jari Laukia Twitterissään 9.11.2019.
 475. Televisiohaastatteluni löytyy Internet-osoitteista
<<https://www.permanto.fi/fi/web/alfatv/player/vod?assetId=36196273>> ja
<<https://www.youtube.com/watch?v=jjQ1Prnlyzk>>.
 476. Yleisradion Internet-uutiset 14.11.2019 ”Sisäministeri Ohisalo ihmisoikeustuomio- istuimen päätöksestä: ’Ihmisiä ei saa enää koskaan palauttaa kuolemanvaaraan”.
 477. Valtamedia riehaantui EIT:n pakottavasta päätöksestä. Yleisradion Internet-uutiset otsikoi 14.11.2019, että ”Suomi käännötytti irakilaismiehen, joka tapettiin pian pa-

- luunsa jälkeen – Euroopan ihmisoikeustuomioistuimien tuomitsi Suomen ihmisoikeussopimuksen rikkomisesta”. Helsingin Sanomat puolestaan julisti otsikossaan 14.11.2019, että ”Suomesta palautettu irakilaismies surmattiin Bagdadissa – Suomi rikkoi ihmisoikeussopimusta, linjasi EIT”.
478. Asiaa kauhisteli Kansan Uutiset jutussaan ”Britannia uhkaa erota Euroopan ihmisoikeussopimuksesta” 11.5.2015.
479. Vasemmistolaisten juristien ja valtavirtamedian vispilänkauppa näkyy esimerkiksi Yleisradion Internet-uutisten 15.11.2019 julkaisemassa jutussa ”Kansainvälisen oikeuden professorit: Suomi yrittää selvittää pakolaissopimuksen noudattamisesta vähimmäistasolla”. Ihmisoikeuksista kiinnostunut professori Martin Scheinin oli 1970-luvulla SKDL:n enemmistön linjauksia noudattaneen Turun akateemisen sosialistiseurauksen (TuASS) keskeinen toimija. Hän työskenteli SKDL:n eduskuntaryhmän palveluksessa juristina 1980-luvun alkupuolen ja kuului 1980-luvun alussa Suomen Kommunistiseen Puolueeseen, jonka keskuskomiteaan hänet valittiin edustajakokouksessa 1981. Hän toimi vuonna 1989 Demokraattisten lakimiesten Demlan puheenjohtajana. – On erikoista, että eduskunnan perustuslakivaliokunta käyttää asiantuntijoina henkilöitä, jotka ovat rajanneet itsensä ja taustansa äärivasemmiston ahtaaseen nurkkaukseen.
480. Matti Virén Uuden Suomen blogikirjoituksessaan ”Miten korjata rapautuva hyvinvointivaltio?” 13.11.2019.
481. Sama.
482. Ks. Matti Virénin blogikirjoitusta ”Mikä on tutkimusta?” Uudessa Suomessa 15.11.2019.
483. Virénin arvostelun kohteena oli Anu Yijälän ja Tiina Luoman kirjoittama yhteisarikkeli ”The importance of employment in the acculturation process of well-educated Iraqis in Finland: A qualitative follow-up study” julkaisussa *Refugee Survey Quarterly* (Vol. 38, Issue 3, September 2019, pages 314–340).
484. Helsingin Sanomat otsikoi poliitisesti ohjattuun tutkimukseen suunnatun aiottua ”vähemmän” rahaa, vaikka sitä ohjattiinkin tarkoitushakuisen ja ”tieteenä” esiintymään pyrkivään toimintaan paljon. Ks. Helsingin Sanomien juttua ”Poliittisesti ohjattuun tutkimukseen rahaa kaavailtua vähemmän” 16.4.2013.
485. Ks. blogikirjoitustani ”Filosofian ja hallitusvallan liitto kuuluu 1600-luvulle” 20.6.2013 (teoksessa *Minuutti on mennyt*) ja artikkeliani ”Sofistien puliveivaus” *Tiedepoliikka*-lehdessä 1/2013, s. 54–62.
486. Suomen Akatemian strategisen tutkimuksen neuvoston Internet-sivut ovat osoitteessa <<https://www.aka.fi/fi/akatemia/stn>>.
487. Valtioneuvoston Internet-sivut tiedotteessaan ”Valtioneuvosto päätti teemat strategiselle tutkimukselle vuonna 2020” 10.10.2019. Saman toistivat harmonisessa poliittisessä yhteistoiminnassa Suomen Akatemian Internet-sivut tiedotteessaan ”Strategisen tutkimuksen teemat päätetty” 16.10.2019.
488. Suomen Akatemian Internet-sivut omassa mainoksessaan <<https://www.aka.fi/fi/strategisen-tutkimuksen-rahoitus2/>>. Akatemian sivusto kirjoitti punavihreistä hankkeistaan myös jutuissa ”Reilu ruokamurros vaatii tuekseen tutkimustietoa” 24.10.2019 ja ”Kahdeksan keinoa, joilla palkokasvit parantavat maailman” 23.10.2019. Akatemian rahoittaman tutkimuksen nauttimaan suurta mielenkiintoa ja suosiota kuvaa se, että juttuja ei tätä kirjoittaessa ollut jakanut eteenpäin yksikään henkilö sosiaalisessa eikä muussa mediassa.
489. Strategisen tutkimuksen ”Tasa-arvoinen yhteiskunta” -ohjelman johtajana toimiva työelämäprofessori Olli Kangas viisasteli väläyttämällä paria Immanuel Kantilta peräisin olevaa filosofian käsitettä Suomen Akatemian kotisivuilla julkaistussa jutussa ”Ohjelmajohtajalta: Eriarvoisuus Suomessa – Sein ja Sollen: mitä on ja mitä pitäisi olla?” 20.6.2019.
490. <<https://kestavakehitys.fi/agenda-2030>>.

491. Esimerkkejä Suomen Akatemian ”tiedepoliittisesta tutkimuksesta” tarjoavat harjoittelija Kyösti Husson ja ”tiedeasiantuntija” Joonas Lehtomäen kirjoitus ”Kestävämpää tulevaisuutta strategisen tutkimuksen keinoin” Akatemian kotisivuilla 18.10.2019. Yhtä valaisevia ovat yliopistotutkija Tiina Sotkasiiran ja projektitutkija Ville-Samuli Haverisen ”politiikkasuositukseksi” nimetty läpyskä ”Parempia kotoutumisvalmiuksia turvapaikanhakijoille” <https://www.aka.fi/globalassets/33stn/materiaaleja/politiikkasuositukset/19_2_parempia-kotoutumisvalmiuksia-turvapaikanhakijoille.pdf>, Janne Hukkisen (et al.) kirjoitus ”Miksi hiilinielut ovat yhteiskuntapolitiikkaa?” 1.2.2019 ja Mika Naumasan (et al.) politiikkasuositus ”Yleinen talouskehitys ohjaa kiertotalousinvestointien painotuksia” 19.6.2019.
492. <<http://puppulausegeneraattori.fi/>>.
493. Aiheesta tarkemmin ks. kirjoitustani ”Parodiahorisontin ylityksiä yliopistoissa” 17.3.2019 tässä kokoelmassa.
494. <<https://www.julkaisufoorumi.fi/>>.
495. Antti Rinteen lausuma toimittaja Teemu Luukan kirjoittamassa Helsingin Sanomien jutussa ”Pääministeri Antti Rinne: ’On suuri riski, että verotulot vähentyvät merkittävästi’”.
496. Syvätyperyyden käsitettä käytti (ilmeisesti vastakohtana filosofi Eino Kailan käytämälle syvähenkisyyden käsitteelle) Timo Vihavainen Oikean Median kirjoituksessaan ”Syvätyperyyden paluu” 12.8.2019.
497. Helsingin yliopiston Internet-sivut mainostivat tutkijalauman sossukirjoitusta 5.11.2019 julkaisemassaan uutisessa ”Unohda puhe valeuutisista – Näin ymmärrät vastamedian toimintaa”.
498. Listasin vasemmistolaisten sissien nimiä Image-lehden vetoituksen allekirjoittajaluetteloon perustuen blogikirjoituksessani ”Aseman mamumielenosoitus ja pöllöpoliitturkkien ökyröyhtäys” 4.3.2017 (teoksessani *Vastahankaan*).
499. Niko Pyrhönen Helsingin yliopiston Internet-sivujen jutussa ”Unohda puhe valeuutisista – Näin ymmärrät vastamedian toimintaa” 5.11.2019.
500. Kommunistien Tiedonantaja-lehti esitteli avustajansa Emilia Palosen näkemyksiä 15.1.2016 julkaisemassaan jutussa ”Emilia Palosen näkemyksiä paikallispolitiikan seminaarin alla”.
501. Yleisradion Internet-uutiset pyrki esittämään kommunisti Emilia Palosen mielipiteitä perussuomalaisista ”täysin objektiivisina ja tieteellisinä” analyysinä 10.11.2019 julkaistussa jutussa ”Tutkijat: Perussuomalaisten kasvava kannatus tuo esiin yhä ulkomaalaisvastaisempia mielipiteitä”.
502. Ks. Maria Ohisalonen väitöskirjaksi tarkoittaman artikkelinivaskan tiivistelmää ”Murusia hyvinvointivaltion pohjalla – Leipäjonot, koettu hyvinvointi ja huono-osaisuus” (Kuopio: Itä-Suomen yliopisto, 2017).
503. Helsingin Sanomat 13.11.2019 ”On nöyryyttävää saada rahaa tekemättä mitään”, sanoo Mustafa Abdulameer – Tutkimus kertoo, miten Suomi ajaa turvapaikanhakijoita elämään sosiaaliturvan varassa”. Helsingin Sanomien toimittajan Anu-Elina Ervastin mielestä syy Suomeen tunkeutuneiden toimetttömyyteen on Suomen, joka ”ajaa” heidät elämään sosiaaliturvan varassa. Tämän jälkeen maahantunkeutujat lavastetaan jutussa sankareiksi, jotka muka kärsivät suomalaisten muka aiheuttamasta toimetttömyydestä ja häpeävät sitä. – Jos niin on, niin miksi he eivät lähtisi pois täältä? On selvää, että maassamme on omiakin elätettäviä toimettomina, mutta heistä meidän ei tule pyrkiä eroon, sillä osallisuus yhteiseen hyvään kuuluu heille poliittisen vallan perillisyyden, syntyperäisyyden ja kantaväestöön kuulumisen perusteella. Sen sijaan meidän ei tule ottaa tänne eikä elättää täällä vieraita kansakuntia, jotka koettavat siirtää elinkustannuksensa suomalaisten maksettaviksi.
504. Sami Pihlström ja Sari Kivistö Niin & Näin -lehden 2/2015 jutussa ”Monografian merkityksestä” (s. 49–52).
505. Kirjoitin aiheesta jutussani ”Kerroskakkua vai kurpitsapikkelsiä? Mitä vikaa on artikkelijulkaisemisessa, vertaisarvioinneissa ja kansainvälisyydessä?”

506. Yleisradion Internet-uutiset 19.11.2019 ”Asiakkaat reagoineet postilakkoon lähettämällä postia normaalia vähemmän”.
507. Toimittaja Riikka Uosukainen Yleisradion Internet-uutisten jutussaan ”Analyysi: Demarit sähläsivät Postin työriidan – Pelastavatko työmarkkinakonkarit Rinteen hallituksen selitysten suosta?” 23.11.2019.
508. Iltalehti 25.10.2019 ”IL selvitti: Näin paljon Veikkaus on maksanut kansanedustajille 2010-luvulla – Sirpa Paatero saanut yli 24 000 euroa”
509. Sirpa Paatero omien Internet-sivujensa kirjoituksessa ”Aatteiden aitous politiikassa” <<https://sirpapaatero.net/aatteiden-aitous-puolueissa/>>.
510. Iltalehti 21.11.2019 ”Ministeri Sirpa Paatero myöntää, oli tietoinen työehtosopimuksen vaihtoehtosuunnitelmasta: ”Posti on informoinut minua”.
511. Yleisradion TV1:n MOT-ohjelma ”Postin hukatut miljoonat” 25.11.2019.
512. Ylipalkatun Heikki Malisen jäämisestä Postin reserviin esimerkiksi kirjeiden kantajaksi kertoi Kauppalehti jutussa ”Postin toimitusjohtaja Heikki Malinen jättää tehtävänsä ja saa neljän kuukauden palkan – Väliaikaiseksi toimitusjohtajaksi Turkka Kuusisto”.
513. Helsingin Sanomat 24.8.2005 ”Professori: Karjalan palautus maksaisi 28 miljardia euroa”.
514. Ilta-Sanomien toimittaja Hanna Vesala 27.11.2019 julkaistussa kolumnissaan ”Kommentti: Posti-gate lähti tulikumille kierroksille – Nyt tutisevat Rinteen ja Paateron tuolit”.
515. Helsingin Sanomat 21.11.2019.
516. Helsingin Sanomat 25.11.2019.
517. Helsingin Sanomat 27.11.2019.
518. Ks. Ruut Kaukisen, Hanna Laitisen ja Elina Nikoskisen raporttia ”Kulttuurienvälisen kokemusperäisen pedagogiikan tutkimus- ja mallinnushanke”, jonka Humanistinen ammattikorkeakoulu julkaisi 29.3.2012.
519. Juha Suorannan vaatimuksesta kirjoitti Suomen Uutiset jutussa ”Professori Suoranta vaatii perussuomalaisten poistamista kaikista Suomen kouluista” 18.8.2015. Paheksuttavaa on, että Suorannan laiton vaatimus ei johtanut hänen itsensä poistamiseen yliopiston seinien sisäpuolelta, vaikka olisi selvästi pitänyt.
520. Esimerkkitapauksena hullusta tutkimusprojektista ks. Esa Sariolan romaania *Luota minuun* (Helsinki: Otava, 1994), jonka tapahtumia voi vain vaivoin erottaa Veijo Baltzarin hankkeista.
521. Suomen Uutiset 25.11.2019 ”Baltzar-pedagogiikasta kaavailtiin koulutusvientituotetta – Opetusministeriö mukana”.
522. MTV3 2.4.1998 julkaisemassaan nettijutussa ”Baltzar saa tyytyä potkuihinsa”.
523. Humanistisen ammattikorkeakoulun Internet-sivut 25.11.2019 julkaistussa jutussa ”Humanistinen ammattikorkeakoulu kritisoi Baltzarin pedagogiikkaa selvityksessään jo vuonna 2012.
524. Yleisradion Internet-uutiset 26.11.2019 ”Ministeriö maksoi 180 000 euroa Veijo Baltzarin teatteriin liittyvästä selvityksestä – Epäkohdista huolimatta tukien maksamista jatkettiin”.
525. Iltalehti listasi kaikki Veijo Baltzarin yhteiskunnalta kepulikonstein rosvoamat tuet jutussaan ”Rikoksista epäillyn Veijo Baltzarin yhdistys sai valtiolta satoja tuhansia euroja avustuksia” 25.11.2019.
526. Helsingin Sanomat 27.11.2019 ”Arvovaltainen joukko halusi Veijo Baltzarille professorin arvonimen rikostuomiosta huolimatta”.
527. Yleisradion Internet-uutiset 25.11.2019 ”Ex-ministerit ihmettelevät, miksi eivät kuulleet Baltzarin toiminnasta – Ohjaajan metodeja tutkinut opettaja Ylelle: Siinä oli riskejä”.
528. Ilta-Sanomien 24.11.2019 ”Kansanedustaja Outi Alanko-Kahiluoto kuuli Baltzarin käytöksestä vuosi sitten – ”Jossittelu on myöhäistä mutta olen äärimmäisen pahoillani”.

529. Ilta-Sanomat 24.11.2019 ”Ihmiskaupasta epäilyllä Baltzarilla tiiviit suhteet eturivin poliitikkoihin”.
530. Ks. blogikirjoitustani ”Mitä on epämoraalinen yhteiskuntatutkimus?” 26.11.2016 (teoksessani *Sanaakaan en vaihtaisi pois*).
531. Ks. blogikirjoitustani 17.5.2017.
532. Yleisradion Internet-uutiset 27.11.2019 ”Postilakko päättyy, oppositio vaatii demariministereitä tilille Posti-jupakasta: ”Vaikuttaa vähintäänkin sekavalta”.
533. Ilta-Sanomat 21.11.2019 ”Vihreiden kansanedustaja Pirkka-Pekka Petelius pyytää anteeksi saameleisilta”.
534. Uusi Suomi 22.11.2019 ”Valtakunnansyyttäjä tapaus Peteliuksesta: Saamelaisksetseistä tullut tiedustelu – ’Pahoittelulla voi olla merkitystä’”. – Näyttää uhkailullakin olevan: valtakunnansyyttäjän omien valtopoliittisten tarkoitusten paljastajana.
535. Päivän Byrokraatti -sivusto kirjoituksessaan ”Sananvapaudesta ja kaksoisstandardeista” 8.11.2019.
536. Päivän Byrokraatti 10.11.2019 ”Professorien mielipide on poliittinen: Suomi voi halutessaan poistaa kiihotusrikoksen”.
537. Helsingin Sanomat 9.11.2019 ”Oikeustieteilijät: Kiihottamista kansanryhmää vastaan ei voi poistaa rikoslaista, mahdollisuuksia lain muuttamiseksi vähän”.
538. Vihreä Lanka 18.8.2016 ”Rasistit halutaan tuomiolle – Auttaako tämä?”
539. Elokvauutiset-fi-sivusto jutussaan ”Yle jättää nyt Pekka ja Pätkä neekereinä -elokuvan esittämättä” 18.4.2019. Siis sensuroi.
540. Kaleva 8.8.2007 ”Tintti-sarjakuvaa syytetään rasismista”.
541. Helsingin Sanomien toimittaja Juho Typpö haukkui Speden erinomaista naiskomiikkaa edustavan elokuvan 3.4.2019 julkaisemassaan jutussa ”Spede Pasanen teki miljoonatuella niin huonon elokuvan, että pyrki hautaamaan sen iäksi – HS katsoi karmean naisen logiikan”, ja Suomen Kuvalehden blogisti Kalle Kinnunen moitti kansan suosiossa olevaa Spedeä kirjoituksessaan ”Vaiettu Spede-elokuva: miksi Naisen logiikka tehtiin, mutta haudattiin syvälle?” 19.7.2011.
542. E. Leslie Cameron, Janice D. Fox, Michelle S. Anderson ja Catherine Ann Cameron *Journal of Adolescent Research* -lehdessä 4.5.2010 julkaistussa artikkelissaan ”Resilient youths use humor to enchange socioemotional functioning during a day in life” (Vol. 25, Issue 5, pp. 716–742).
543. John Cleese Daily Mailin jutussa ”Political correctness is killing comedy, says John Cleese: Monty Pyhton star believes fear of offending certain groups could lead to 1984-style society where free expression is not allowed” 1.2.2016. Minä taas filosofina kavahdan myös sitä, että vapaa ilmaisu ”sallitaan”, koska erityisesti ’vapauden salliminen’ on hurja käsitteellinen itseristiriita, jonka myötä vapaus pidätetään joidenkin suvaitsjoiden valtaan.
544. Turun Sanomat 2.12.2019 ”Rinteellä SDP:n täysi tuki – Hallitus uhkaa kaatua”.
545. Yleisradion Internet-uutiset 2.12.2019 ”Rinne: Haluan vastauksen, onko keskusta mukana hallitusyhteistyössä – MTV:n mukaan keskusta kertoi epäluottamuksestaan pääministeriä kohtaan jo sunnuntaina”.
546. Petteri Orpo Yleisradion TV1:n A-studiossa 18.11.2019 keskustellessaan Jussi Hallaahon kanssa.
547. Kansalainen 13.3.2019 ”Suomen Perustan mielipidemittaus: Enemmistö suomalaisista olisi valmis lopettamaan humantaarisen maahanmuuton”.
548. Ilta-Sanomat 2.12.2019 ”Mystinen operaatio: Pekka Haavisto yritti junalla ’Isislapset’ salaa Suomeen – Kiistää painostaneensa virkamiestä”.
549. Ilta-Sanomat 2.12.2019 ”UM:n virkamiesten edunvalvoja Haaviston toiminnasta: ”Vaikuttaa vakavalta”.
550. Yleisradion Internet-uutisten otsikko 27.6.2019.
551. Helsingin Sanomien otsikko 2.12.2019.

552. Iltä-Sanomien toimittaja Timo Haapala kirjoituksessaan ”Kommentti: Haaviston jälkeä katse sisäministeriöön – Ohisalo pääsee vaihtamaan koko maahanmuuton virkamiesjohdon”.
553. Kansalainen 13.3.2019 ”Suomen perustan mielipidemittaus: Enemmistö suomalaisista olisi valmis lopettamaan humanitaarisen maahanmuuton”.
554. Yleisradion TV1:n A-studio ”Miten tästä eteenpäin?” 3.12.2019.
555. Hanna Wass Ylen TV1:n uutisissa 3.12.2019 kello 20.30.
556. Setäkuiskaajan käsitettä levitti kirjallaan Jenni Karjalainen, jota Yleisradio promovoivat jutussaan ”Kuinka pärjät setämiehen kanssa työpaikalla? Jenni Karjalainen keksi setäkuiskaamisen ja iski yhteiskunnan hermoon” 9.5.2018. Sedät iskivät kuitenkin takaisin, ja tuloksena olivat Spice Girls -hallituksen, huulipunahallituksen ja heppatyttöhallituksen käsitteet, joista viimeksi mainittu on omasta kynästäni.
557. Suomen Uutiset 22.2.2019 ”Perussuomalaiset tutki: Suurin osa suomalaisista valmis osallistumaan ilmastotalkoisiin enintään 100 eurolla”.
558. Yleisradion Internet-uutisten otsikko 27.6.2019.
559. Helsingin Sanomien otsikko 2.12.2019.
560. Yleisradion Internet-uutiset 24.9.2019 ”HS-gallup: Perussuomalaiset suosituimpana, puheenjohtajan vaihtaminen ei auttanut keskustaa”.
561. Yleisradion Internet-uutiset 5.12.2019 ”Ylen mittaus: Perussuomalaiset jyristelivät taas eteenpäin, keskustalle kaikkien aikojen murskaluvut”.
562. Iltä-Sanomien 5.12.2019 ”Perussuomalaiset jyrää gallupeissa – Professori arvioi, miksi kannatus on ennätyslukemissa: Halla-ahon valitsema tapa vetoaa”.
563. Iltä-Sanomien otsikko 5.12.2019.
564. Iltä-Sanomien 5.12.2019 ”SDP:n ehdokas pääministeriksi ratkeaa sunnuntaina – Tällaisella yo-todistuksella voi nousta maan johtoon”.
565. Yleisradion Internet-uutiset 1.10.2017 ”Gutsy Go keksi tavan aktivoida huonomaineisten alueiden nuoria ja voitti 1,5 miljoonaa euroa – Palkintosumma suurempi kuin Nobel-palkinnoissa”. Lähes miljoona euroa samasta lähteestä saaneen vihapuheenvastaisen Someturva-hankkeen mädännäisyyden osoitin jo kirjoituksessani ”Taas uusi sananvapauden teloituskone” 7.6.2018 (teoksessani *Ankara totuus*).
566. Iltä-Sanomien 8.12.2019 ”Rinne eduskunnan varapuhemieheksi, Paatero kuntaministeriksi – Sanna Marin nousee maailman nuorimmaksi pääministeriksi”.
567. Toimittaja Seppo Varjus Iltä-Sanomien kirjoituksessaan ”Kommentti: Demarit tavoittelee Marinilla nuoria – Ottaa riskin duunarien kanssa” 8.12.2019.
568. Helsingin Sanomien 7.12.2019 ”Marin vai Lindtman? Tutkijan mukaan pääministerivalinnassa on kyse siitä, keiden äänistä SDP aikoo jatkossa kilpailla”.
569. Yleisradion Internet-uutiset 9.12.2019 ”Tässä ovat Marinin hallituksen ministerit – Joukko äänikuningattaria, pikapaluun tekijä, maailman nuorin pääministeri”.
570. Yleisradion Internet-uutiset 9.12.2019 ”Oikeuskansleri tutkii ulkoministerin ja ulkoministeriön toimet al-Holin leiriläisten siirtoa koskevassa jupakassa”.
571. Yleisradion Internet-uutiset 8.12.2019 ”Sanna Marinista tulee maailman nuorin istuva pääministeri: ’En ole ikinä ajatellut ikääni tai sukupuoltani”.
572. Yleisradion Internet-uutiset 8.12.2019 ”Suomi saa pääministerin, joka vienee SDP:tä kauemmas vasemmalle”.
573. Sanna Marinin vastaukset Iltalehden vaalikoneessa kevään 2019 eduskuntavaaleissa.
574. Yleisradion Internet-uutiset vertaili Sanna Marinin ja Antti Lindtmanin näkemyksiä 4.12.2019 julkaisemassaan jutussa ”Lindtman vastaan Marin”.
575. Kansan Uutiset 9.12.2019 ”Vaalikoneet kertovat: Sanna Marin on vasemmistolaisempi kuin puolueensa”.
576. Iltalehti 6.12.2019 ”HS: Konsulipäällikkö Pasi Tuominen arvostelee rankasti ulkoministeri Haavistoa – ’Oikeusvaltio on todellisessa vaarassa”.
577. Yleisradion Internet-uutiset 2.12.2019 ”IS: Pekka Haavisto yritti junailla Isis-leirin lapset salaa Suomeen – Ulkoasiainvaliokunta sai ministeriltä aivan päinvastaista tietoa”.

578. Helsingin Sanomat 21.1.1998 ”Ei, ulkomailta ei pääse konsulikyydillä kotiin”.
579. OP-Pohjolan Internet-sivut jutussa ”Ilmainen konsulikyty ei ole totta”.
580. Aamulehti 10.12.2019 ”Näin oikeuskansleri linjasi kohutuista suomalaisista Isis-lapsista – Selkeä oikeudellinen suositus, mutta keinot ulkoministeriön harkinnassa”.
581. Helsingin Sanomat 12.12.2019.
582. Ilta-Sanomat 12.12.2019 ”Australia ei aio kotiuttaa al-Holin leirillä olevia kansalaisiaan: ’Emme aio lähettää sotilaitamme pelastamaan tämän luontoisia ihmisiä”.
583. Ilta-Sanomat 11.12.2019 ”Pääkirjoitus: Al-Holin leirikohussa aineksia jo seuraavaan hallituskriisiin”.
584. Entinen opetusministeri Sanni Grahn-Laasonen osoitti oman ULA-aalloilla olonsa kirjoittaessaan kaiken kohun keskellä Uuteen Suomeen blogikirjoituksen ”Kaikki lapset muskariin – Tehdään musiikkikasvatuksesta jokaisen lapsen mahdollisuus” 10.12.2019. Uuden Suomen toimitus nosti tekstin poimintoihinsa tehdäkseen siitä vastauutisen perussuomalaisten kirjoituksille, joissa vastustettiin terroristinretkujen tuontia maahamme al-Holin leireiltä.
585. Suomen Uutiset 11.12.2019 ”Halla-aho ISIS-palautuksista: konkreettinen uhka suomalaisten hengelle ja terveydelle”.
586. Uusi Suomi 11.12.2019 ”Kokoomus yhtyy perussuomalaisten al-Hol-välikysymykseen – ’Kansa ansaitsee tietää totuuden hallituksen linjasta ja toimista”.
587. Ulkomaiden terveisiä Suomen hallitukselle välitti Ilta-Sanomat jutussa ”EU-johtajat piirittivät Suomen uutta pääministeriä Brysselissä”.
588. Kaleva 20.1.2015 ”Anne Berner keskustan ehdokkaaksi”.
589. Kaleva 19.2.2019 ”Ministeri Berner ei asetu ehdolle eduskuntavaaleissa – On ehdolla ruotsalaispankin hallitukseen”. Wallenbergien pankkina tunnettu SEB siis osti Suomen valtiontalouden salaisuudet kassakaappiinsa.
590. Yleisradion TV1:n A-studio ”Tuunatun hallituksen uusi alku” 9.12.2019.
591. Laki naisten ja miesten tasa-arvosta 15.4.2005/232, 4 a §.
592. Ks. Kurt Vonnegutin novellia ”Harrison Bergeron” vuodelta 1961 hänen kokoelmateoksessaan *Welcome to the Monkey House* (New York: Delacorte Press, 1968).
593. Friedrich Nietzsche ajattelun vapautta ja vitaalisuutta ylistävässä teoksessaan *Iloinen tiede (”La gaya scienza”)* (alkut. 1882, [Helsinki: Otava 1989, s. 199], ajatelmä 349).
594. Ilta-Sanomat 10.12.2019 ”Muistatko vielä nämä Marinin linjaukset? Polttomoottoriautot, 6 tunnin työpäivä, pakolaiset...”.
595. Kokoomuksen Verkkouutiset 7.12.2019 ”Maria Ohisalo HS:lle: Poliisiin tarvitaan lisää vähemmistöjen edustajia”. Näkemyksestään Ohisalo kertoi Helsingin Sanomien kuukausiliitteen jutussa ”Nainen voi lähteä idästä”, jossa Ohisaloa mainostettiin feminismin kotijumalattarena.
596. Iltalehti kertoi Sanna Marinin lentelystä yksityissuihkareilla 12.12.2019 julkaistussa jutussa ”Suomalaistoimittajia kiellettiin Brysselissä kysymästä pääministeriltä al-Holista – Viestintäpäällikkö selittää: ’Aikaa oli vähän”.
597. Yleisradion Internet-uutiset 13.12.2019 ”Britannian vaalit: Konservatiivit suurvoittoon, ero EU:sta toteutumassa tammikuun lopussa”.
598. Ylen toimittajan Pasi Myöhäsen mielipide Yleisradion Internet-uutisten jutussa ”Analyysi: Britannian parlamentin istuntokauden keskeyttäminen oli brexit-fanaatikkojen päiväuni – Pääministeri Boris Johnson teki siitä totta” 28.8.2019.
599. Iltalehti 13.12.2019 ”Suomen EU-puheenjohtajakauden päätavoite lässähti Puolan vastustukseen yöllä klo 01.50 – Marin silti tyytyväinen: ’Seuraavassa kokouksessa olen paljon kokeneempi”.
600. MTV3:n Internet-uutiset 17.12.2019 ”Pääministeri Marin kovisteli oppositiota välikysymyskeskustelussa: ’Eikö teitä hävetä?”.

601. TV-keskustelusta on 21.9.2011 ladattu tallenne YouTubessa <<https://www.youtube.com/watch?v=cqnB4Q0hOWs>>.
602. Oikeuskansleri Tuomas Pöystin ratkaisu 9.10.2019, Dnro OKV/998/1/2019.
603. Toimittajaliiton kotisivut ovat osoitteessa <<https://journalistiliitto.com/>>.
604. Uusi Suomi 18.12.2019 ”MV-lehden puuhamiesten toimittajayhdistykselle heti porttikielto Twitteriin – ”Tarkoitus on aiheuttaa pelkoa ja epävarmuutta”. Otsikossa näkyy Uuden Suomen oma innostus jaella porttikieltoja toimitusta paremmin asioista perillä oleville ihmisille.
605. Markkinointi & Mainonta 18.12.2019 ” MV-lehden puuhamiesten toimittajayhdistykselle heti porttikielto Twitteriin – ”Heidän tarkoituksensa on horjuttaa yhteiskunta-rauhaa”. Panettelevan otsikon mukaan lehti muka tietää yhdistyksen ”tarkoituksen”. Ilmeisesti Markkinoinnin & Mainonnan oma tarkoitus on pönkittää vallankäyttöön ja pakottamiseen perustuvaa järjestelmäpolitiikkaa, jolla syrjäytetään suomalaisten ihmisten tahto.
606. Talouselämä 18.12.2019 ”Valemedia MV-lehden puuhamiesten ’toimittajayhdistykselle’ välitön porttikielto Twitteriin – ”Tämän porukan Venäjän kytkökset ovat hyvin tunnetut”. Sairasta lehtien asennoitumisesta on niiden julistama leimaava ja mustamaalaama asenne, joka nojaa Twitterin jo sinänsä mielivaltaiseen ja epäoikeudenmukaiseen syrjintään ja vihervasemmistolaisien toimittajien omiin mielipiteisiin.
607. Ilkka 17.12.2019 ”Suomeen on perustettu Toimittajaliitto-yhdistys, jonka nettisivut viittaavat Journalistiliittoon”.
608. Demokraatti 18.12.2019 ”Vaihtoehtomediat perustivat Toimittajaliiton – Nettisivu viittaa Suomen Journalistiliittoon”.
609. Yleisradion Internet-sivut 2.1.2019 ”Mustan laatikon salaisuus – Miten Neuvostoliitto vaikutti toimittajiin?”
610. Hannele Ahonen Markkinoinnin & Mainonnan em. jutussa.
611. Lauri Haapanen Kepa-lehden jutussaan ”Tarkkuutta maahanmuuttokeskusteluun” 6.4.2010.
612. Ks. Tapio Nykäsen kirjoitusta ”Pakolaiskriisi’ poikkeuksien aikana” Ville Lähteen ja Johanna Vehkoon toimittamassa teoksessa *Jakautuuko Suomi?* (Helsinki: Into, 2018). Muita kirjoittajia olivat esimerkiksi Heikki Hiilamo (vihr.) ja Maria Ohisalo (vihr.). Omassa tutkimuksessani on teoksen nimessä olevaan kysymykseen vastattu, tosin eri näkökulmasta ja erilaisin johtopäätöksin.
613. Pentti Mäkinen ”Maakuntablogiksi” mainitsemansa verkkosivuston blogikirjoituksessaan ”Etelä-Savosta yrittäjäyhteiskunta” 22.1.2015.
614. Suomen Uutiset 18.12.2018 ”Suomen Uutiset kysyi mediapomoilta: ”Näetkö ongelmana, että JSN:ssä on vihreä kallistuma?”.
615. Yleisradion Internet-uutiset 19.12.2019 ”Presidentti Donald Trumpia vastaan nostettiin historiallinen virkarikossyyte – Trump: ”Nämä ihmiset ovat hulluja”.
616. Yleisradion Internet-uutiset 10.12.2019 ”Trumpin virkarikossyytteen syytekohtat julki: Vallan väärinkäyttö ja kongressin tutkinnan vaikeuttaminen”.
617. Uusi Suomi 9.11.2019 ”Koulun joulujuhla kirkossa kiellettiin, jopa ministeri tyrmää päätöksen – Kansanedustaja: ”Nyt jotain rotia tähän tahalleen väärinymmärtämiseen”.
618. Yleisradion Internet-uutiset 19.11.2019 ”Koulut ympäri Suomen siirtävät nyt joulujuhliaan pois kirkkoista – Rehtori: ”Meillä on vähän perinteitä, ja lopuistakin ollaan luopumassa”.
619. Ilta-Sanomien 24.12.2016 ”Poliisi turvasi järein keinoin joulurauhan julistuksen – Tarkoitus estää ajoneuvojen pääsy väkijoukkoon: ”Seuraamme mitä maailmalla tapahtuu”.
620. Jussi Halla-aho ahdisteli jälleen valemedian todellisena persuviaajana tunnetuksi tullut toimittaja Markku Huusko kaunaisessa läimäytyksessään ”Jussi Halla-aholta hatullinen huttua – Poliittiset taikurit vetävät kaneja hatuistaan” Uudessa Suomes-

- sa 18.12.2019. Ilmeisesti Huusko on katkera itseään paremmin koulutetuille tohtoreille, asiantuntijoille, enemmän ansioituneille ja vaikutusvaltaisille poliitikoille.
621. Ks. Eero Paloheimon artikkelia Suomen Perustan 2019 julkaisemassa *Ympäristörealistin käsikirjassa*.
622. Sir David Attenborough Radio Timesin haastattelussa 22.1.2013. Aiheesta on juttu radiokanavan Internet-sivuilla otsikolla "David Attenborough: Humans are plague on the Earth" <<https://www.radiotimes.com/news/2013-01-22/david-attenborough-human-s-are-a-plague-on-the-earth/>>. Samalla otsikolla ja päivämäärällä asiasta kirjoitti myös The Daily Telegraph.
623. Uusi Suomi 17.12.2019 "Osmo Soininvaaralta nyt uusi varoitus väestönsiirroista: "Tämä päätyy todennäköisesti suuriin sotiin ja yleiseen kaaokseen".
624. Helsingin Sanomat 30.10.2016 "Mari Mannisen reportaasi tuo kouraisevasti esiin Kiinan yhden lapsen politiikan seuraukset". Helsingin Sanomien oudoksuttavaa ja jatkuvaa huolta Kiinan harjoittamasta yhden lapsen politiikasta lehti on tuonut esiin muun muassa jutuissaan "Kiina harkitsee luopuvansa yhden lapsen politiikasta" 31.10.2012, "Kiinan yhden lapsen politiikka lievenemässä" 25.12.2013 ja "Kiinan väestönkasvu yritetään pysäyttää vuoteen 2040 mennessä – Yhden lapsen politiikka on johtanut vääristymiin, poikia suositaan tyttöjen kustannuksella" 16.5.1995. Lehden jutut osoittavat, että kyse on feminististen toimittajien kättilöinnistä Kiinan väestöräjähdyksen jatkamiseksi. Kun jo 29 % maailman hiilidioksidipäästöistä tulee Kiinasta, joka on maailman pahin ympäristön pilaaja, olisi hyväksi, että Kiina siirrettäisiin pakolla nollan lapsen politiikkaan. Se olisi myös sukupuolineutraalia ja kohtelisi tasavertaisesti molempia sukupuolia.
625. Helsingin Sanomat iloitsi Kiinan luopuessa yhden lapsen politiikasta jutuissaan "Kiina luopuu yhden lapsen politiikasta väestön harmaantumisen takia" 29.10.2015 ja "Kiina varautuu vauvabuumiin yhden lapsen politiikan purun seurauksena – Syntyvyys kasvoi viime vuonna lähes kahdeksan prosenttia" 23.1.2017. Väestöräjähdyksen tukeminen on sekä ympäristöpolitiikan että naisten tasa-arvon kannalta yhtä järjetöntä kuin Helsingin Sanomien tendenssijournalismi yleensäkin.
626. Helsingin Sanomat 3.9.2017 "Yksi lapsi riittää, kiitos! Yhden lapsen politiikasta luopunut Kiina patistelee nuoria nyt vauvatalkoisiin, mutta heitä ei kiinnosta".
627. Helsingin Sanomat 27.12.2019 "Helsinki alkaa maksaa terveyskeskuslääkäreille tuhannen euron ylimääräistä lisää tammikuussa".
628. Helsingin Sanomat 20.10.2019 "Nuori lääkäri avautui uuvuttavasta työstään ja sai aikaan vastausten tulvan: 'Haluan, että ihmiset ymmärtävät, miksi lääkärit eivät jää terveyskeskuksiin'".
629. Yleisradion Internet-uutiset 6.9.2019 "Maahanmuuttajalääkäriin kielitaidon puutteet voivat pahimmillaan vaarantaa jopa potilasturvallisuuden".
630. Sama.
631. Ylilääkäri Minna Mantila Lääkärilehden jutussa "Kielimuuri nostaa palkkaamisen kynnystä" 11.9.2019.
632. Potilaan lääkrilehti 6.10.2017 "Maahanmuuttajalääkärien kielitaidossa on usein puutteita". Tutkija Maija Tervolan tutkimustuloksiin perustuva juttu julkaistiin myös Lääkärilehdessä 39/2017.
633. Maahanmuuttajien vaatimuksista ja kuormittavuudesta potilaina tarkemmin Duodecim-lehden 123/2007 tutkimusartikkelissa "Maahanmuuttaja yleislääkäriin vastaanotolla" (s. 441–447).
634. Helsingin Uutiset 23.8.2017 "Helsingistä tuli juuri koko maailman terveysasema ja sinä maksat" – Ilmiriita paperittomien hoidon laajentamisesta".
635. Uusi Suomi 27.10.2019 "Vakava huoli Suomen terveyskeskuksista: 'Itselleni on tullut tietoja syrjäseutujen terveyskeskusten tilapäislääkäreiden yli 20 000 euron kuukausipalkoista'".

636. Esimerkiksi Aamulehti kirjoitti aiheesta jutussaan ”Koulutusmääriä ei lisätä, vaikka terveyskeskuksiin ei saada lääkäreitä – Onko tavoitteena vain pitää lääkäreiden palkat korkeina? ’Näin se helposti tulkitaan’” 25.1.2019.
637. Aiheesta kirjoittivat muun muassa Yleisradion Internet-uutiset jutussa ”Ulkomainen lääkärintutkinto ei Suomessa riitä” 30.9.2011.
638. Etelä-Suomen Sanomat 3.11.2014 ”Pirkanmaalla toiminut valelääkäri opiskelee lääketiedettä Oulussa”.
639. Potilaan lääkärilehti 12.4.2017 ”Ulkomaalainen lääkäri päätyy terveyskeskukseen”. Juttu julkaistiin alun perin Lääkärilehdessä 13/2017.
640. Lääkärilehti 10.8.2018 ”Ulkomaalaistaustaisten lääkäreiden potkut uusi ilmiö”.
641. Helsingin Sanomat 27.11.2019 ”Meistä tulee lääkäreitä”.
642. Iltalehti 13.11.2019 ”Ministeri Sanna Marin otti suuren asuntolainan”.
643. Ilta-Sanomat 19.6.2019 ”Ministerin sidonnaisuudet julki – Ohisalolla 505 000 asuntolaina, Rinteellä 200 000 euroa velkaa”.
644. Talouselämä 29.6.2019 ”Ministerit Sanna Marin ja Krista Kiuru eivät osanneet täyttää ministerin sidonnaisuusilmoitusta – Satojentuhansien eurojen summat jäivät pois”. Myös lehti itse valehteli yrittäessään kaunistella ministerien selvät valeet ”unohduksiksi”.
645. Yleisradion Internet-uutiset 19.6.2019 ”Kolme ministeriä ilmoitti yli puolen miljoonan lainoista, kahdella ei velkaa lainkaan – Työministerillä tukevin osakesalkku”.
646. Ilta-Sanomat 19.6.2019”.
647. Sama.
648. Valtioneuvoston asetus vuokra-asuntolainojen ja asumisoikeustalolainojen korkotuesta annetun valtioneuvoston asetuksen väliaikaisesta muuttamisesta 19.12.2019.
649. Suomenos on Jouni Snellmanin, ja viittaus alkuperäistekstiin sisältyy hänen blogikirjoitukseensa. Demari Snellman paljasti Uuden Suomen blogikirjoituksessaan ”Moskovasta tukea Marinin hallitukselle” 19.12.2019, että Sanna Marinin heiveröisesti hoippuva hallitus sai heti tukea Venäjältä. Hänen mielestään se oli hallitukselle eduksi – Omasta mielestäni ei.
650. Yleisradion Internet-uutiset 15.12.2019 ”Viron sisäministeri haukkuu Sanna Marinin – ’Kassatyöstä on tullut pääministeri’”. Mart Helme sanoi asian niin kuin se on.
651. Helsingin Sanomat 22.12.2019 ”Pääministerin sukupuolella ei ole väliä, arvoi murskaava enemmistö suomalaisista – Mutta sittenkin sillä on, sanoo professori”.
652. MTV3:n Internet-uutiset 8.12.2008 ”Ministeri esitteli nuuskaostoksiaan ulkoministerikokouksessa!”
653. Uusi Suomi 9.2.2012 ”Ministeri Hautala valmis luopumaan Finnairin enemmistöstä”.
654. Helsingin Sanomat 26.3.2013 ”Iltalehti: Hautalan miesystävän taloa remontoitiin Helvetin enkeleiden yhtiö”.
655. Iltalehti 14.3.2013 ”Hautala myöntää: Maksoin siivoojalle pimeästi”.
656. Helsingin Sanomat 11.10.2013 ”Valtion laivayhtiön toimitusjohtajaa uhattiin erottamisella”.
657. Tivi 20.2.2008 ”Utiskommentti: Ministeri ei ymmärrä, kukaan ei ihmettele”.
658. Oikeuskanslerin päätös esteellisyydestä 12.6.2002 Dnro 12/50/02.
659. Kokoomuksen Verkkouutiset 31.10.2008 ”Zyskowicz pöyristynyt Braxin sensuurikoulutuksesta”.
660. Kaleva 17.6.2009 ”Jäätteenmäen pääministeriura päättyi valehteluun”.
661. Uusi Suomi 20.11.2009 ”Ahvenanmaa hylkää Suomen?”
662. Kokoomuksen Verkkouutiset 1.3.2018 ”Lakialoite tekisi sukupuolesta perusteen koventaa rangaistusta”.
663. Helsingin Sanomat 21.8.2013 ”Luvatta maassa olevien terveydenhuolto junnaa Helsingissä”.
664. Kansalainen 8.12.2019 ”Sisäministeri Ohisalo haluaa poliisivoimat vähemmistöjä kiinnostavaksi – Muslimihuivin yhdistämistä virka-asuun selvitetään”.

665. Suomen Uutiset 18.3.2019 ”SDP:n Tuppurainen esitti pakolaiskiintiön kymmenker-
taistamista – Pelkästään yhden vuoden tulijoista kertyisi 10 miljardin lasku”.
666. Iris Suomela toisti väitteen Twitterissään 18.12.2019.
667. Mikko Paunio Oikean Median kolumneissaan ”Pekka Haaviston asiakirjakepponen
toi hänelle ehkäpä puolen miljoonan euron tienestit” 28.6.2017, ”Maailmanpankin va-
rakuvernööri Pekka Haavisto sai kenkää Afrikan rauhanvälittäjätehtävästä?” 30.7.
2017, ”Sisäpiiri yritti heittää pelastusrenkaan Pekka Haavistolle” 11.7.2017, ”Pekka
Haavistolta pettivät hermot” 22.7.2017, ”Pekka Haavisto on poliittinen ruumis”
22.7.2017 ja ”Pekka Haavisto yritti tohtoriksi ilman opintoja – Haavisto ja vihreät
arvot” 30.7.2017.

Hakemisto

Aluksi 5

2019

Onko suomalaisilla ja eurooppalaisilla enää mitään väliä? 7
Totalitarismien ja valloitetujen valtioiden tunnusmerkkejä 8
Tämän vuoden vaaleissa EU tekee U-käännöksen 13
Pääministerin hätä vihapuheesta 14
Punamustat yliopistolla 17
Edessä maahanmuuttovaalit, ja miksi? 21
Häivähdys hävittäjähankinnoista 24
Ulkomaisen työvoiman naaraus 28
Suomen ei pidä olla autoilun Kuuba 33
Moi vaan, Moi 36
Stanfordin vankilakoe käynnissä sossumediassa 38
Tuomiotaiteilujen taikaa 43
Vaalit: Soten loppusota vai uusi lähtölaukaus? 45
Ideologinen kuilu oikeiston ja vasemmiston välille voi revetä talouspolitiikasta 48
Ilmastointiteippiä ihmisille 50
Perussuomalaisten talous- ja sosiaalipoliittinen ohjelma julkaistu 59
Miksi perussuomalaisten kannatus nousee? 64
Mitä ajattelen perustulosta 66
Kaikesta riittää pulaa, paitsi unelmahötöstä 68
Uusi ratio-ohjelma: Koko kansan politiikkamessut 71
Ystävänäpäivän tietovuoto: vaalikirja 71
Autot ja vanhukset – Ei puutetta populismista, Soini ja Orpo 72
Vihreiden vaalivedätys 75
Perussoikeusortodoksit 85
Perussuomalaisten maahanmuuttopoliittinen ohjelma julkaistu 88
Perussuomalaiset ovat yhteiskunnallinen välttämättömyys 90
HS osoitti jälleen tuhovoimansa 90
Vuokrien hintasääntely takaisin lakiin 93

Pitäisikö turvapaikan hakemisen tapahtua EU:n ulkopuolella? 95
Rikastuttavaa maahanmuuttaja-taustaistatuttamista 97
Hävittäjähankkeen ensimmäinen ilmapudotus: tähtäimessä väärä tieto 105
Muistin tueksi: mitä jos SDP:stä tulee pääministeripuolue? 109
Autoilun verovääritykset korjattava 110
Mitä opin Timo Soinilta? 112
Itsensä tuhoava hallitus 114
Ihmissielun insinöörit ja hyveen signaloijat 115
Mihin uutta oikeistoa tarvitaan? 118
Ilmastopoliittinen autobänni – Kauppatavarana synninpäästö 120
Vaalit ja maahanmuuttajien etnonationalismi 125
Samppanjasosialistit, kaviaarikapitalistit ja finanssipoliittiset fiksuutukset 129
Yliopistotyöpaikat ja opiskelupaikat suomalaisille 130
Parodiahorisontin ylityksiä yliopistoissa 132
Rock and rollin voodooies kertoo, miksi ”apulaisseriffiä ei pompoteta” 135
Miksi vaalikoneiden tuloksiin ei kannata luottaa? Vältä kysymysten ja suositusten miinat 147
Annatko jymäyttää itseäsi ”pääministerivaalilla”? 140
Tymäkkä tutkimus maahanmuuton kustannuksista 142
Lasten ristiretki ja ilmastopoliitiikan kobravaikutus 147
GCM + pakolaiskiintiön nosto + EU:n ulkoiset turvapaikkakeskukset = ilmasilta 151
Miksi ”#Suotumus2015”-aloitteeseen ei pidä suostua? 155
Sinkut poliitikoille pelkkää ilmaa 161
Tasa-arvoa miehille ja naisille 167
Kokoomuksen ”maahanmuuttorealismi” on synkkä bluffi 169
Miten vakuutan maahanmuuttokritiikillä eripuolueiset? 171

Äänestäjän käsikirja – Mitä kansalaisen kannattaa tietää? 173
 MTV3:n väittelykisasta – Miksi voitin? 173
 Korrektia korruptiota – Miksi en mainosta valtamediassa? 175
 Poliitiikan hullut päivät vai 3 + 1 -päivät? 178
 Keitä eduskuntaan Jussin lisäksi? 179
 Rasismia vai taloudenhoitoa? 181
 Malmin lentoasema pelastettava barbarialta 182
 Miten varmistat, ettei äänesi mene hukkaan? 183
 Miksi perussuomalaisuus kiinnostaa? – Tunnelmaväläyksiä vaaleista 185
 Pääsylippu kuplettiin ”Orpo, Rinne ja Sipilä Halla-aholta sokeria lainaamassa” 188
 ”Naton vai Venäjän trolli?” ja muutamia muita erikoisia kysymyksiä 189
 Gallupien kaatovaalit 191
 Vahvoja suosituksia 192
 Taaskaan ei saa antaa vihalle valtaa 195
 Homo homini lupus est 197
 Hallituksen jallitus 199
 Sääliksi käy Suomen kansaa 202
 Suomelle tärkeät europarlamenttivaalit 204
 Tarkistuksia Titanicin törmäyskurssiin 209
 Älä koskaan luovu käteisen rahan käyttämisestä 216
 ”Turvallinen” ja ”totuudenmukainen” EU-Suomi 221
 Kant: monikulttuurisuuskriittinen filosofi ajallemme 224
 Vaarana liian hyvät Venäjä-suhteet 228
 Polpo ja media perussuomalaisten kimpussa 232
 Sisäministerin vihreitä hedelmiä poimitaan 236
 Punavihreä hallitus vauhdilla kurittamaan kansaa 238
 Sisäministeriön hullut päivät koettelevat nauruhermoja 241
 Poliittiset tehtävänimitykset kaikille tai eivät kenellekään 243
 Arvio: teräviä analyysejä ympäristöpolitiikasta 249
 Etnisiä eteisvärinöitä 253
 EKP:n elvytystoimet ovat talouden paukkumaissia 257
 Miksi kenenkään ei pidä pukeutua ”#Suostumus”-aloitteen punaviherburkaan? 262
 Arvio: kaksijakoista jankutusta verkkojen vainoriidoista 263
 ”Manaaja”-elokuvan ilmastopoliittinen jatko-osa 266
 Epätäydellisen tiedon ongelma ilmastokeskustelussa 277
 Vihervasemmisto – Sitä vie mitä lupaa 280
 Poliitikka puskuroidaan virkojen täytöllä 282
 Lähi-idästä uhkaava pakolaisaalto torjuttava päättäväisesti 285
 Ohjeita orwellilaiselle oikeuslaitokselle 288
 Totuus löytyy taksista 300
 Pitäisikö Suomen erota Euroopan ihmisoikeustuomioistuimesta? 303
 Suomen Akat. ja tieteen alennustila 308
 Postin modernisointi 315
 Valo-Finlandia ja kaksi kirjaa Venäjästä 318
 Kansalaisluottamus lähti 324
 ”Professori Baltzar” tiedepoliitiikan mannekiinina 326
 Marginaalista markettiin monikulttuuri-Finlandian selässä 331
 Antti Rinne Yhdysvaltain presidentiksi 332
 Miksi ”kansainvälisille sopimuksille” voi nauraa? Overtonin ikkuna ja psykologiset syyt 333
 Kansan kapina kansanrintamahallitusta vastaan – Perussuomalainen hallitus näköpiirissä 339
 Punavihreä hallitus avasi Bismarckinsa pohjaluukut 342
 Peurat ajovaloissa – Mitä hyötyä hallitus-teatterista on kansalaisille? 344
 Gallupeissa kullaa kiiltoa – Perussuomalaisten kannatus ylitti Kepun ja SDP:n yhteiskannatuksen 348
 Itsenäisyys ja maahanmuutto 350
 Monikulttuurieliitti ja vanhojen tanssit 355
 Sätkynukkehallitus, marionettiministerit 357
 Ota vihjeestä vaari – Hallituskriisi on vasta alussa 360
 Lapset pois ”al(ko)holin leiriltä”? 363
 Valheellisuus paksua kuin mummin nilkat – Hallitusammattilaiset, pioneerit ja partisaanit 365
 Britannian long kiss goodnight – Fixit-valo vihreänä 372

”Eikö teitä hävetä?” – Vain hallituksen puolesta! 375
Toimittajaliitto – Isku tajuntaan 376
Trump ei kaadu poliittiseen oikeudenkäyntiin – Eikö Yhdysvaltain demareita hävetä? 380
Sossulegalia keskitalven juhlapäivää 381
Vihreillä välähtää – Maahanmuutto- ja ilmastopolitiikka ristiriidassa 284
Lääkäripulan todelliset syyt 387

Ministerit kaleerilaivassa 391
Analyysiä politiikan hulluista päivistä 394
Sana vuoden lopuksi, kiitos ja Hyvää Uutta Vuotta 401

Viitteet 404

Hakemisto 435



Jukka Hankamäen teokset

1. Enkelirakkaus

Filosofia ja uskonto homoseksuaalisuutena

2. Rakkauden välittäjä

Kulttuurikritiikki ja eettisen ihmisen ideaali Simone Weilin ajattelussa

3. George Herbert Mead ja symbolinen interaktionismi

Tutkimus minuuden, merkitysten ja yhteiskunnan rakentumisesta

4. Dialoginen filosofia

Teoria, metodi ja politiikka

5. Filosofia räjähti, tulevaisuus palaa

Vähä katekismus filosofiselle anarkistille

6. Filosofiset viuhahdukset

Populaarifilosofisia tekstejä sekseistä, vallasta ja filosofisista liikkeistä

7. Työttömän kuolema

Johdatus uuteen työyhteiskuntaan ja työn filosofiaan

8. Kansallisfilosofinen manifesti

Tie tulevaisuuden Suomeen

9. Kuka halusi murhata filosofin?

Romaani filosofian hulluista päivistä ja myös rikoksesta

10. Suomalaisen nykyfilosofian historia

Mustelmani taisteluista tieteen ja filosofian kentillä

Verkkokolumnien kokoelmat

1. Sensuurin Suomi

Filosofisesti korrekteja kolumneja arkipäivän ajatusrikoksista

2. Kansanvallan varkaat

Kirjoituksia kansanvallan kaventamisesta Suomessa

3. Valhe kaatuu

Fatwoja ja jeremiadeja eripuraisesta Euroopasta

4. Minuutti on mennyt

Synkkää yksinpuhelua vieraantuneesta valtakunnasta

5. Sanaakaan en vaihtaisi pois

Kirjoituksia maahanmuutosta, monikulttuurisuudesta ja kansainvälisyydestä

6. Vastahankaan

Punavihreän kuplan puhkaisuja

7. Ankara totuus

Ansaittuja analyysejä ja valittuja verkkokolumneja

8. Poliittisesti korrektia

Kutkuttavan kivaa kujerrusta vastuualheista ja vihatotuksista sinulle, kyyhkyläiseni

Mediatutkimus

Totuus kiihottaa

Filosofinen tutkimus vasemmistopopulistisen valtamedian tieto- ja totuuskriisistä

Vaalikirja

Kuinka Suomi korjataan?

Arvopohja ja kokonaisvaltainen ratkaisu

Kutkuttavan kivaa kujerrusta vastuupalheista ja vihatotuuksista

Poliittisesti korrektia sisältää FT, VTT Jukka Hankamäen verkkokolumnit vuodelta 2019. Teos on jatkoa kirjoille *Sensuurin Suomi, Kansanvallan varkaat, Valhe kaatuu, Minuutti on mennyt, Sanaakaan en vaihtaisi pois, Vastahankaan ja Ankara totuus.*

Teoksessa analysoidaan politiikan ajankohtaisia kysymyksiä, kuten julkisen talouden rahoitusongelmia, maahanmuuttokuluja ja ilmastohumpan roolia poliittisessa retoriikassa sekä selvitetään median tieto- ja totuuskeskiä.

Hankamäki arvioi asioita politiikan sisältäpäin kokemuksista tavoitellen mutta myös valtavirtojen ulkopuolelle tietoisesti asettuen: tutkimuksellisesti.

Yhdessä tämän kirjan kanssa ilmestyy tieteellinen teos *Totuus kiihottaa – Filosofinen tutkimus vasemmistopopulistisen valtamedian tieto- ja totuuskeskiästä*, jossa kirjoittaja analysoi vuonna 2006 aloittamansa blogikirjoitushankkeen tuloksia viestintätutkimuksen näkökulmasta.

Läpikäyvänä teemana kaikissa teoksissa on, että julkista elämää vaivanneet ongelmat – joukossa vastuupalheet, vihatotuudet, ”rasistiset” puheet ja paljon parjattu nationalismi – eivät ole syitä yhteiskunnalliseen epäluottamukseen. Sen sijaan ne ovat reaktioita kelvottomaan politiikantekoon: vihervasemmistolaisten ja huvitteluliberaalien valtavirtapoliitikkojen *laissez faireen*, yleiseen internationalismiin ja kansallisen itsemääräämisoikeuden menetyksiin.